

LIECĪBAS DRAUDZEI II

OTRĀ SĒJUMA SARAKSTĪŠANAS LAIKS

Ja pirmais Liecību sējums galvenokārt satur padomus, kas saistās ar mācības aizsākšanu un attīstību, piedzīvojumiem un pasākumiem, kas saistās ar nesen izveido Atlikuma Draudzi, tad otrais sējums, gandrīz pilnīgi veltīts tās locekļu personīgajai dievbijībai. Trīspadsmit gadu laikā, kas atspoguļoti pirmā sējuma četrpadsmit liecībās, nostiprinājās izdevniecības darbs, tika organizēta Draudze un tās finansēšanas sistēma. Draudze sāka īstenot plašu darbību sanitārās reformas sfērā. Kad tika uzrakstīts noslēdzošais raksts, neizsīkstoša literatūras plūsma jau plūda no „Review and Hierarchy” tipogrāfijas, kas atradās Batl-Krīkā, Mičiganas štatā. Netālu no tipogrāfijas tika izveidota jauna sanātorija. Drūmie pilsoņu kara laiki bija aiz muguras un Draudzei pavērās plašas iespējas. Tās priekšā bija uzdevums, noturēt savas pozīcijas un tad – paplašināt robežas. Tālākai Draudzes izaugsmei svarīga bija, katra tās locekļa dievbijība.

1868. gada sākumā, kā tas tiek skaidrots rakstā, kas ievietots pirmā Liecību sējuma beigās, Draudzes labā E. Vaita, sāka izdot personīgas liecības, kas līdz šim netika atklātas plašākai publikai. Par šīm personīgajām liecībām E. Vaita sacīja: „Tās lielākā vai mazākā mērā ietver rājienuš un pamācības, kas attiecas uz simtiem vai pat tūkstošiem citu cilvēku, kas ir līdzīgā situācijā. Šiem ļaudīm jāsaņem gaisma, kuru Dievam bija pa prātam viņiem dot, lai viņi zinātu, kā rīkoties konkrētajās situācijās” (LD, 1. sējums, 631).

Šīs pamācības, vērstas personīgi uz konkrētiem Draudzes locekļiem, laikā no 1868. gada februāra līdz 1871. gada maijam. Šis trīs gadu periods, sastāv no sešām liecībām un veido gandrīz visu otrā Liecību sējuma saturu. Pamācības ir praktiskas un konkrētas, saistītas gandrīz ar visiem personīgajiem reliģiskajiem piedzīvojumiem, kas atklāj daudzus jautājumus sākot ar tenkām, izdabāšanu apetītei, jautājumiem, kas saistās ar laulības dzīvi un beidzot ar nepamatotu greizsirdību, alkātību un fanātismu.

Šī sējuma aptverošā perioda sākumā, mācītājs Dž. Vaita un viņa sieva atradās daļējā, piespiedu atvaļinājumā Grinvilā, Menas štatā. To izraisīja Dž. Vaita veselības stāvoklis. Taču, drīzumā viņi atjaunoja savu darbošanos un ceļoja pa štatiem, kas atradās Mičiganas tuvumā, organizējot vairākas tikšanās ar ticīgajiem. 1868. gada novembrī viņi atgriezās Batl-Krīkā.

Divus mēnešus iepriekš, 1868. gada septembrī Raitā, Mičiganas štatā, tika noturēta telšu sanāksme. Šāda sanāksme tika rīkota pirmo reizi un izrādījās par milzīgu svētību tās dalībniekiem. Tieši tādēļ, nākamajos gados telšu sanāksmes kļuva par neatņemamu dažādu štatu konferenču programmu sastāvdaļu. Uz tām parasti tika aicināts Vaitu pāris, tādēļ vasaras mēnešus viņi galvenokārt pavadīja šādās sanāksmēs. Otrā sējuma pēdējā daļā izklāstīti īpaši norādījumi, kas saistās ar šāda veida sanāksmēm.

Trīs gadu laika periodā, kas aptver otro Liecību sējumu, iezīmējās cerīgi pavērsieni šī laika patiesības darbā. Veselības institūts Batl-Krīkā bija izturējis nelabvēlīgu attīstības posmu un sāka uzplaukt. 1868. gada otrajā pusē mācītāji Lafboro un Bordo, Klusā okeāna piekrastē, aizdedza Adventistu vēsts lāpu. Sajā gadā Eiropā, piecu adventistu grupa, kas ievēroja sabatu, sāka sarakstīties ar brāļiem Ģenerālkonferencē, Batl-Krīkā. Nākamajā gadā, uz šo okeāna pusi, Eiropas brāji sūtīja savu pārstāvi un lūdza Draudzes vadību nosūtīt viņiem misionāru.

Taču neskatoties uz šo izaugsmi un acīmredzamajiem rezultātiem, ienaidnieks neatlaidīgi turpināja savu darbu. Viņš centās mazināt Draudzes locekļu garīgumu, lai iedvestu viņos mīlestību uz pasauli un tās „jaukumiem”, ienests draudzē kritizēšanas raugu, izkaltētu labdarības avotus, un kas ir īpaši svarīgi, pārmānītu savās rindās daudzus jaunus Draudzes locekļus. Pretojoties šiem bīstamajiem strāvājumiem, E. Vaita, kā Dieva vēstnese, dedzīgi un apzinīgi atklāja savas vēstis gan mutiski, gan rakstiski, aicinot Draudzes locekļus pie Dieva taisnības un dievbijības standartiem.

Dažreiz E. Vaitai tika atklāti vienas draudzes vairāku locekļu piedzīvojumi. Sanāksmju laikā izklāstot

personīgas liecības, viņa tās pierakstīja un nosūtīja uz konkrēto draudzi. Dažas no šīs vēstulēm publicētas otrajā sējumā.

Uz uzmanīgu lasītāju iespaidu atstās ne tikai tēmu dažādība, bet arī personīgo vēstuļu un liecību skaits, kas atspoguļo tik īsu laika posmu. Taču jāatzīmē, ka publicētās liecības ir tikai daļa no E. Vaitas rakstītā, šajā laika posmā.

Pāris nedēļas pirms 15 Liecības iznākšanas Dž. Vaita rakstīja „Review and Hierarchy” un lūdza lai cilvēki, kuriem E. Vaita Liecības bija nodevusi mutiski, pacietīgi gaida to laiku, kad viņa tiem varēs nosūtīt Liecības arī rakstiski. Par šo E. Vaitas darbu viņš sacīja: „Šajā daļā viņai ir sakrājušies darbi vēl diviem mēnešiem. Sava brauciena laikā uz austrumu štatiem viņa izmantoja visu brīvo laiku, lai šīs patiesās liecības pierakstītu. Daudzas no tām viņa rakstīja pat sapulču laikā, kamēr citi sludināja un mācīja. Pēc atgriešanās no brauciena austrumos, darot šos darbu pārmērīgi, viņa iedragāja veselību un savus spēkus. Parasti viņa raksta no 20 līdz 40 lappušu dienā” (Review and Hierarchy, 3. marts 1868. gads).

Mēs varam iedomāties, kādu atvieglojumu E. Vaita izjuta, kad bija pabeigusi Liecības Nr. 15 un uz kādu brīdi izbaudīt viņai tā nepieciešamo atpūtu. Taču nepagāja pat desmit dienas un viņa atkal ķērās pie vairāku citu, viņai uzticēto vēstījumu izklāsta. Piekdien, 12. jūnijā viņa uzstājās Batl-Krikā, uzrunājot jauniešus – kopumā un dažus arī personīgi. Tas ilga apmēram 10 stundas un tad, kā stāsta mācītājs Vaita „...uzstāšanās laikā, no skatuves, vissvinīgākajā un iespaidīgākajā veidā pār viņu nāca Dieva spēks. Tajā pat mirklī viņa pakrita atklāsmē. Daudzi ar izbrīnu, pirmoreiz skatīja šo parādību un bija pilnīgā pārliecībā par to, ka tas ir Dieva darbs. Šī atklāsmē ilga 20 minūtes” (Review and Hierarchy, 1868. gada 16. jūnijs).

Otrā Liecību sējuma 120 lappuses veltītas to padomu izklāstam, kas E. Vaitai tika dotas 1868. gada atklāsmē atsevišķiem Draudzes locekļiem. Daudz vairāk lappušu veltīts, atklāsmēm, kas atklātas šī paša gadā 2. oktobrī Pailot Grovā, Aijovas štatā un 25. oktobrī Adams-Senterā, Ņujorkas štatā. Šī biežās atklāsmes E. Vaitu mudināja nepārtraukti darboties. Rakstot par viņu ceļojumu pa Misisipi 1870. gadā, mācītājs Vaita liecina: „E. Vaita raksta. Nabaga sievietē! Tā ir nepārtraukta rakstīšana. Rakstīšana vienam, tad otram laikā, kad viņai būtu nepieciešams atpūsties, izbaudīt burvīgos skatus un patīkamo sabiedrību, liekas neizturama, bet Dievs svētī, stiprina un mums jāsauglabā miers” (Review and Hierarchy, 5. jūlijā 1870. gada.)

Kādas lielas svētības Draudzei bija šīs daudzās Liecības, kas sākumā tika adresētas konkrētām personām! Kurš gan patiesi Draudzes loceklis, kas lasījis šos patiesos padomus un brīdinājumus, nav atklājis, ka šādas kārdināšanu problēmas un septītās dienas adventistu priekšrocības – ir viņa šodienas kārdināšanu un priekšrocību problēmas. Mēs īpaši dārgi vērtējam šīs vēstis. Un otrā sējuma sākumā savā vēstījumā E. Vaita sacīja: „Iespējams, ka nav cita tiešāka un spēcīgāka veida, kā pateikt to, ko Kungs man ir rādījis”.
Izdevēji.

LIECĪBAS DRAUDZEI Nr. 15

IEVADS

(9) Nezinu, vai brāļi un māsas tik drīz būs gaidījuši šo manu liecību. Bet manā rīcībā ir daudz personīgo liecību, no kurām daudzas būs ietvertas nākošajās lappusēs. Es nezinu labāku veidu, kā darīt zināmus savus uzskatus par visiem draudošajām briesmām, valdošajiem maldiem un par pienākumiem, kādi ir cilvēkiem, kas mīl Dievu un tur Viņa baušļus, kā vienīgi sniedzot šīs liecības. Iespējams, ka nav cita noteiktāka un spēcīgāka veida, kā pateikt to, ko Kungs man ir rādījis.

Man likās ļoti svarīgi, lai Liecība Nr. 14 jūs aizsniegtu dažas dienas pirms Ģenerālkonferences sākšanās. Tāpēc to steidza iespiest pirms es atradu laiku sagatavot visus šai Liecībai domātos svarīgos materiālus. Patiesībā Liecībā Nr. 14 tiem arī nebija vietas. Tā kā manā rīcībā ir pietiekošs daudzums materiālu Liecībai Nr. 15, tad es to nododu jums, lai Dieva svētība to pavada par labu Viņa mīļotajai tautai.

PIEDZĪVOJUMU APSKATS NO 1868. GADA 7. FEBRUĀRA LĪDZ 1868. GADA 20. MAIJAM

(10) Kad atgriezāties mājās un izbeidzās ceļojuma un darbošanās iedvesmojošie iespiedi, mēs sevišķi jutām, cik ļoti mūs nogurdinājis šis brauciens uz austrumiem un tur veiktais darbs. Daudzi mani skubināja, lai uzrakstu vēstulēs, ko Kungs par viņiem man bija rādījis un ko es tiem biju atstāstījis. Bez tam bija vēl daudzi citi, ar kuriem es nebiju runājis, bet kuru lieta bija tikpat

svarīga un neatliekama. Bet es jutos tik nogurusi un vāja, ka likās, ka tik daudz rakstīt ir pāri maniem spēkiem. Mani pārņēma mazdūšības jūtas, es padevos vājumam un tā pavadīju vairākas dienas, bieži zaudējuma pat samaņu. Šādā miesas un gara stāvoklī es sāku apšaubīt savu pienākumu tik daudz rakstīt un pie tam tik daudz personām, no kurām dažas bija tik necienīgas. Man likās, ka šajā lietā noteikti ir kāda kļūda.

Piektā februāra vakarā brālis Endrjūss runāja uz ļaudīm mūsu lūgšanas namā. Es lielāko laiku daļu šai vakarā atrados bezsamaņas stāvoklī, bez elpas. Mani atbalstīja vīrs. Kad brālis Endrjūss atgriezās no sapulces, viņš kopā ar citiem pulcējās uz sevišķu lūgšanas brīdi, lūdzot par mani, un no rīta, kaut arī nespēcīga, jutu, ka esmu saņēmusi brīnišķīgu palīdzību un iedrošinājumu. Sapnī es redzēju, ka kāds man atnesa baltu audumu un pavēlēja, lai es no tā piegrieztu tērpus dažāda auguma cilvēkiem, ar dažādiem raksturiem un dzīvojošus dažādos apstākļos. Man lika tos izgriezt un pielaikt tā, lai visi būtu pilnīgā kārtībā, kad tie būs vajadzīgi. Man šķita, ka daudzi no tiem, kuriem man vajadzēja piegriezt tērpus, bija necienīgi. Es jautāju, vai šis ir pēdējais audekla gabals, kurš man jāsaģiež, un man atbildēja, ka tas nav pēdējais; līdzko es būšu beigusi, sekos darbs pie citiem. Es jutos ļoti nospiesta un mazdūšīga, (11) redzot savā priekšā tik daudz darba, un teicu, ka pie tērpu piegriešanas citiem es strādāju jau vairāk kā divdesmit gadus, bet manas pūles nav vērtētas un es arī neesmu redzējusi, ka mans darbs būtu nesis daudz labuma. Personai, kas atnesa audeklu, es sevišķi stāstīju par kādu sievieti, kurai man bija likts piegriezt tērpu. Es teicu, ka viņa tērpu nevērtēs, un sniedzot to viņai, tiks zaudēts laiks un materiāls. Viņa bija nabadzīga, maz attīstīta, pēc dabas nekārtīga un drīzi vien šo tērpu aptraipīs.

Attiecīgā persona man atbildēja: "Piegriezt tērpus. Tas ir tavs pienākums. Zaudējumus necietīsi tu, bet Es. Dievs neskatās tā, kā redz cilvēki. Viņš norāda darbu, kas jādara, un tu nezini, kā tas izdosies, vai šā, vai tā. Izrādīsies, ka daudzas nožēlojamās dvēseles ieies valstībā, kamēr citi, kas apveltīti ar visām dzīves svētībām, kuriem ir laba saprašana un patīkama apkārtnē, kas dod tiem visādas priekšrocības kļūt tiem labākiem, tiks atstāti ārpusē. Atklāsies, ka šis nabaga dvēseles būs dzīvojušas saskaņā ar vājo gaismu, kādu tās saņēmušas, un būs garīgi augušas, izlietojot to rīcībā esošos ierobežotus līdzekļus; rezultātā to dzīve ir bijusi daudz pieņemamāka par vienu otru no tiem cilvēkiem, kas varēja priecāties par pilnīgu gaismu un bagātīgām iespējām sevis veidošanai.

Tad es pacēlu savas rokas, kas bija cietas un tuļznainas no ilgas strādāšanas ar grieznēm, un teicu, ka mani baida jau doma vien par šī darba turpināšanu. Persona atkal atbildēja: "Piegriezt tērpus. Tavs atbrīvošanas laiks vēl nav pienācis."

Izjutot lielu nogurumu, es tomēr atkal cēlos, lai sāktu strādāt. Manā priekšā atradās jaunas, spožas grieznes, kuras es sāku lietot. Noguruma un mazdūšības sajūta tūlīt mani atstāja; likās, ka grieznes griež ar pavisam mazu piepūli no manas puses, un es samērā viegli izgriezu tērpu pēc tērpa.

(12) Šis apziņas iedrošināta, es tūlīt apņēmos pavadīt savu vīru un brāli Endrjūsu uz Garatit, Saginaw un Tuscolas apgabaliem, uzticoties Kungam, ka Viņš man dos spēku strādāt. Tā septītajā februārī mēs atstājām mājas un, kā bijām norunājuši, braucām 55 jūdzes uz Aihmu. Te es strādāju kā parasts, ar priecīgu brīvības un spēka izjūtu. Draugi Gratiotā, likās, klausījās ar interesi, tomēr daudzi no viņiem ir stipri atpalikuši veselības reformas ziņā un vispār sagatavošanās darbā. Šķita, ka šie ļaudis neievēro vajadzīgo kārtību un tiem nav prasmes, kas nepieciešama iešanai uz priekšu darbā un vēsts garā. Brālis Endrjūss tomēr viņus apmeklēja vēl pēc trim nedēļām, un labu laiku baudīja prieku būt kopā ar viņiem. Es negribu atstāt nepieņemtu kādu mani iepriecinošu piedzīvojumu. Tas ir, viena ģimene pieņēma tai rakstītu ļoti skaidru liecību un līdz ar to guva labumu. Mēs vēl tagad ļoti interesējamies par šo ģimeni un karsti vēlamies, lai viņi priecātos pieaugot iekš Kristus; un kaut arī stāvoklis Gratiot apgabalā mūs zināmā mērā nospiež, mēs tomēr centīsimies brāļiem palīdzēt, ja tikai viņi pēc palīdzības ilgosies.

Sanāksmē Almā piedalījās brāļi no Charles un Tittabawasee štatiem, Saginaw apgabalā, kas mūs ļoti lūdza tos apmeklēt. Mēs nebijām domājuši tūlīt doties uz šo apgabalu, bet gan, ja pavērtos ceļš, apmeklēt Tuscolas apgabalu. Bet nesāņemdami nekādas ziņas no Tuscolas, nolēmām apmeklēt Tittabawasee un pa to laiku aizrakstīt uz Tuscolas apgabalu, lai uzzinātu, vai mēs tur esam vajadzīgi. Nonākuši Tittabawasee, mēs piedzīvojām priecīgu pārsteigumu, ieraugot lielu lūgšanas namu, ko mūsu ļaudis nesen bija uzcēlušī. Tas bija pilns ar daudziem Sabata turētājiem. Brāļi, likās, esam gatavi uzklaut mūsu liecības, un mēs jutāmies brīvi un nepiespiesti. Pateicoties brāļa A uzticīgajām pūlēm, tā ir padarīts liels un labs darbs. (13) Tam bija sekojusi rūgta pretestība un vajāšanas, tomēr, likās, tajoš, kas nāca klausīties, šis gars izzuda, un šķita, ka mūsu darbs uz viņiem atstāja labu iespaidu. Sajā vietā es vienas nedēļas laikā apmeklēju vienpadsmit sapulces, vairākas reizes runāju no vienas līdz divām stundām un piedalījos arī citās sapulcēs. Vienas sanāksmes laikā tika pieliktas pūles, lai tos, kas jau ievēroja Sabatu, pārliecinātu iet tālāk uz priekšu un uzņemties krustu. Kristība

— tas bija pienākums, kura priekšā stāvēja vairākums no viņiem. Pēdējā parādīšanās, es redzēju vietas, kur tiks sludināta patiesība un izveidosies draudzes, kuras mums būs jāapmeklē. Sī bija viena no tām vietām. Es par šiem cilvēkiem izjutu sevišķu interesi. Man atklājās dažu sapulces dalībnieku stāvoklis, un es izjutu lielu vēlēšanos strādāt viņu labā. No šī iespaida nespēju atbrīvoties un apmēram trīs stundas kalpoju viņiem, lielāko laiku daļu ar visdziļākajām rūpēm aicinot tos iet uz priekšu. Sajā gadījumā visi uzņēma uz sevi krustu un iznāca uz priekšu lūgt Dievu, un gandrīz visi kaut ko sacīja. Nākošajā dienā piecpadsmit cilvēki tika kristīti.

Neviens nevar apmeklēt šos ļaudis, nepārliedzinoties par brāļa A. uzticīgā darba vērtību. Viņa darbs ir doties uz vietām, kur patiesība vēl nav sludināta, un es ceru, ka mūsu ļaudis vairs necentīsies to atturēt no viņa īpašā darba. Pazemīgā garā viņš var iet uz priekšu, palaujoties uz Kunga spēku, un daudzas dvēseles izglābt no tumsības varas. Lai Dieva svētības viņu pavada!

Kad mūsu sapulču sērija šinī vietā tuvojās noslēgumam, no Tuscolas atnāca brālis Spooners, aicinot mūs apmeklēt šo apgabalu. Mēs ar viņu nosūtījām solījumu šo lūgumu izpildīt, jo viņš devās atpakaļ pirmdienā, bet mēs sekojām ceturtdienā pēc kristībām. Vasarā mēs noturējām sapulces sabbatā un pirmajā nedēļas dienā Unijas skolas namā. Te varēja brīvi runāt, un mēs redzējām labus sava darba augļus. Nedēļas pirmās dienas pēcpusdienā uz priekšu iznāca apmēram 30 atkritēji un bērni, kas vēl nebija apliecinājuši ticību. Sī bija ļoti (14) interesanta un derīga sapulce. Daži bija nogriezušies no Dieva darba, un mēs izjutām sevišķu nepieciešamību priekš tiem strādāt. Bet laika bija maz, un man likās, ka šo vietu vajadzēs atstāt, darbu nepabeigušiem. Bija norunāts braukt uz St. Charles un Alma, un lai šo norunu pildītu, darbu Vasarā vajadzēja noslēgt pirmdien.

Šajā naktī no jauna spilgtā gaismā atausa tas, ko es biju redzējusi atklāsmē par dažām personām no Tuscolas apgabala, un es izjutu vēl lielāku pārliecību, ka mans darbs priekš šiem cilvēkiem nav pabeigts. Tomēr es neredzēju citas iespējas, kā tikai doties uz norunātajām vietām. Otrdien mēs ceļojām 32 jūdzes līdz St. Charles un pa nakti palikām pie brāļa Griggs. Seit es uzrakstīju piecpadsmit lappuses liecību un vakarā apmeklēju sapulci. Trešdienas rītā nolēmām atgriezties uz Tuscolu, ja brālis Endrjūss būs ar mieru braukt uz norunāto tikšanās vietu Almā. Viņš tam piekrita. Sajā rītā es uzrakstīju vēl piecpadsmit lappuses, piedalījos sapulcē, kur runāju vienu stundu, un tad kopā ar brāli un māsu Griggs braucām 33 jūdzes, lai nokļūtu pie brāļa Spoonera Tuscolā. Ceturtdienas rītā mēs devāmies uz Watrusvill, pārvarot 16 jūdžu lielu attālumu. Es uzrakstīju sešpadsmit lappuses un piedalījos vakara sapulcē, kur sniedzu ļoti skaidru un noteiktu liecību kādai klātesošai personai. Nākošajā rītā pirms brokastīm uzrakstīju divpadsmit lappuses un devos atpakaļ uz Tuscolu, kur uzrakstīju vēl astoņas lappuses.

Sabbatā mans vīrs runāja priekšpusdienā, un es pēc tam turpināju divas stundas. Tad sapulci uz dažiem mirkliem pārtrauca, un es mazliet ieēdu un pēc tam runāju kopsapulcē kādu stundu, sniedzot norādošas liecības vairākiem klātesošiem. Šīs liecības vispārīgi pieņēma ar pazemības un pateicības jūtām. Tomēr es nevaru teikt, ka visas tās uzņēma.

Nākošajā rītā, kad jau gribējām doties uz lūgšanas namu, lai uzsāktu grūtos dienas darbus, pie mums atnāca kāda māsa kopā ar savu vīru, par kuru es biju liecinājusi, ka viņa nav apdomīga un piesardzīga un pilnībā nevalda par saviem (15) vārdiem un rīcību. Viņa bija ļoti satraukta un neapmierināta, sāka runāt un raudāt. Sī sieviete kurnēja, mazliet atzina savu vainu, bet ļoti centās sevi attaisnot. Daudz no tā, ko biju viņai izskaidrojusi, tā tomēr nesaprata. Aizskarts bija viņas lepnums, jo es viņas kļūdas biju atklājusi citu cilvēku priekšā. Tur, acīmredzot arī slēpās galvenās grūtības. Bet tas tiešām tā arī ir, un es tiem nebiju pateikusi neko jaunu. Tomēr es nešaubos, ka viss tas bija jauns māsaļ pašai. Viņa sevi nepazīna un nespēja pareizi spriest par saviem vārdiem un rīcību. Tas zināmā mērā ir patiesība gandrīz pie visiem cilvēkiem, un tāpēc draudzē vajadzīgi uzticīgi rājiņi, un visiem tās locekļiem jāmācās mīlēt skaidras liecības.

Viņas vīrs, kā likās, nevarēja samierināties ar to, ka es draudzes priekšā esmu atklājusi sievas kļūdas, un teica, ka nejustos sāpināts, ja māsa Vaita būtu sekojusi Kunga norādījumiem Mat. 18:15-17 "Bet ja tavš brālis pret tevi grēko, tad noej un pārmāci viņu starp sevi un viņu vienu pašu; kad viņš tevi klausā, tad tu savu brāli esi mantojis. Un, ja viņš negrib klausīt, tad ņem klāt vēl vienu vai divus, lai no divu vai triju liecinieku mutes ikkatrs vārds tiek apstiprināts. Bet, ja viņš tos neklausā, tad saki to draudzei; bet, ja viņš draudzi neklausā, tad turi to par pagānu un muitnieku."

Mans vīrs tad paskaidroja, ka viņam jāzina, ka šie mūsu Kunga vārdi attiecas uz personīgiem noziegumiem un nav attiecināmi uz māsas gadījumu. Viņa nav noziegusies pret māsu Vaitu. Kas tika atklāti norāts, tas bija atklāts ļaunums, kas apdraud draudzes un visas Dieva lietas labklājību. Šim gadījumam piemērojama Rakstu vieta 1.Tim. 5:20 "Tos, kas apgrēkojas, pārmāci visu priekšā, lai arī citi bīstas." (16)

Brālis atzina savu kļūdu kā kristietis un, likās, samierinājās. Bija redzams, ka kopš Sabata pēcpusdienas sapulces viņi bija izplatījuši daudz baumu par šo lietu, kas bija apbrīnojamā veidā pārspīlētas un nepareizas. Tāpēc radās vēlēšanās, lai viņi lasītu rakstītu liecību. Kad tas bija izdarīts, māsa, kuru šī liecība norāja, jautāja: "Vai tas ir tas pats, ko tu vakar sacīji?" Es atbildēju, ka tieši tas pats. Viņa likās pārsteigta un pilnīgi samierinājās ar rakstīto liecību. Es viņai to nodevu, nepaturot sev kopiju. Šai ziņā es kļūdījos. Bet manī pamodās tik siltas jūtas pret viņu un viņas vīru un tik karsta vēlēšanās palīdzēt un cerība redzēt viņu tālāko labklājību, ka šinī gadījumā pārkāpju jau nostiprinājušos paradumu.

Noteiktais sapulcēšanās laiks jau bija pagājis un mēs steigšus devāmies uz gaidošo sapulci, kas atradās pusotras jūdzes attālumā. Lasītājs var spriest, vai notikums šai rītā mums palīdzēja sakopot domas un savaldīt nervus, kas vajadzīgs lai stātos ļaužu priekšā. Bet kas gan par to domā? Daži novēl un arī parāda kaut cik žēlastības, kamēr impulsīvie un bezrūpīgie nāk ar savām nastām un grūtībām bieži pat tad, kad mums tūlīt vajadzēs runāt, vai arī tad, kad runāšana jau ir ļoti nogurdinājusi. Mans vīrs tomēr sakopoja visus spēkus un aicināts brīvi runāja par bauslību un evaņģēliju. Es biju lūgta runāt pēcpusdienā jaunajā metodistu nesen uzceltajā un iesvētītajā lūgšanas namā. Šī plašā celtnē bija pārpildīta, un daudzi bija spiesti stāvēt kājās. Apmēram pusotras stundas es brīvi runāju par pirmo no diviem lielajiem baušļiem, kurus atkārtoti pieminēja mūsu Kungs, un biju pārsteigta uzzinot, ka tieši par šo tematu priekšpusdienā runājis arī metodistu sludinātājs. Lai dzirdētu, ko es saku, bija atnācis gan viņš, gan viņa ļaudis.

Vakarā pie brāļa Spoonera mums bija jauka satikšanās un pārrunas ar brāļiem Milleru, Hatchu un Haskelu un māsām Sturges, Bliss, Harrison un Malin. Tagad mēs jutām, ka mūsu darbs Tuscolas apgabalā pagaidām ir padarīts. Mūs ļoti (17) ieinteresēja šie mīļie cilvēki, tomēr baidījāmies, ka pieminētā māsa, priekš kuras man bija liecība, ļaus sātanam sevi izlietot un radīs grūtības. Es karsti ilgojos, kaut viņa šo lietu redzētu pareizajā gaismā. Viņas līdzšinējā rīcība izpostīja viņas iespaidu draudzē un ārpus tās. Bet tagad, ja viņa pieņems vajadzīgo rājienu un pazemīgi centīsies laboties saskaņā ar dotajiem norādījumiem, viņa atkal iemantos draudzes locekļu sirdis, un ļaudis viņu kā kristietī vērtēs vēl augstāk. Un kas ir visvērtīgākais, viņa varēs priecāties, redzot sava Glābēja atzinīgo smaidu. Es norūpējusies ilgojos, kaut viņa pilnībā pieņemtu šo lietu. Es baidījos, ka manas ilgas nepiepildīsies un ka viņas dēļ skums brāļu sirdis šinī apgabalā.

Atgriezusies mājās, es rakstīju, lai viņa man atsūta liecības norakstu, un 15. aprīlī 1868. gadā saņēmu sekojošu atbildi, datētu Denmerkā 1868. gada 11. aprīlī. "Māsa Vaita! Tavu pagājušā mēneša 23. datumā rakstīto vēstuli saņēmu. Par nožēlošanu lūgumu nevaru izpildīt."

Arī uz priekšu manu sirdi pildīs vismaigākās jūtas pret šo ģimeni, un es ar prieku palīdzēšu viņiem, kad vien varēšu. Ir taisnība, ka tāda izturēšanās no to cilvēku puses, priekš kuriem es dzīvoju, uz manas tekas met skumju ēnu; tomēr man ejamais ceļš ir skaidri parādīts, un es nevaru šādās lietās atļaut sevi atturēt no pienākuma pildīšanas. Atgriezusies no pasta kantora ar iepriekš minēto vēstuli, garā nospiesta, es paņēmu Bībeli un atvēru, lūdzot, lai tur atrastu iepriecū un atbalstu, un mans skats apstājās tieši pie sekojošiem pravieša vārdiem: "Tu tad apjoz savus gurnus un celies un runā uz tiem visu, ko Es tev pavēlēšu; neiztrūcinājies priekš viņiem, lai Es tevi neiztrūcināju viņu priekšā. Jo redzi, Es tevi šodien ceļu par stipru pilsētu un par dzelzs stabu un par vara mūri pret visu šo zemi, pret Jūda ķēniņiem, pret viņa lielkungiem, pret viņu priesteriem un pret tās zemes ļaudīm. Un tie karos pret tevi, bet neko neiespēs pret tevi; jo Es esmu ar tevi, saka Kungs, (18) tevi izglābt." (Jer.1:17-19)

No šī ceļojuma mēs atgriezāmies mājās īsi pirms lielajām lietus gāzēm, kas aizdzina sniegu. Šī vētra izjauca nākošā Sabata sapulci, un es tūlīt sāku gatavot materiālus Liecībai Nr. 14. Mums arī bija priekštiesība rūpēties par mīļo brāli Kingu, kuru mēs atvedām uz mūsu māju ar briesmīgiem ievainojumiem galvā un sejā. Mēs viņu uzņēmām savās mājās, lai viņš te nomirtu, jo nevarējām pielaist domu, ka ar tik briesmīgi sakropļotu galvas kausu kāds var atveseļoties. Bet Dievs svētīja pacietīgu un ļoti uzmanīgu ūdens pielietošanu un ļoti vienkāršu, daudzuma ziņā ierobežotu diētu, līdz drudža briesmas bija pārvarētas. Kā dienu, tā nakti telpas uzturējām labi vēdinātas, un jau pēc trim nedēļām viņš bija spējīgs atgriezties mājās un rūpēties par savu fermu. No sākuma līdz pat beigām viņš nemaz netika lietojis aptiekas zāles. Kaut arī viņš bija stipri novājējies, jo ievainojuma dēļ bija zaudējis daudz asiņu un bija ēdis ļoti ierobežoti, tomēr, kad bija iespējams pāriet uz bagātāku diētu, viņš ātri atspirga.

Ap šo laiku mēs sākām strādāt priekš brāļiem un māsām un arī priekš draugiem Greenvilles tuvumā. Tāpat kā daudzās citās vietās, mūsu brāļiem tā bija nepieciešama palīdzība. Atradās tādi, kas ievēroja Sabatu, bet nepiederēja pie draudzes, un arī tādi, kas bija atteikušies no Sabata un kuriem vajadzēja

palīdzēt. Mēs vēlējāmies palīdzēt šim nabaga dvēselēm, bet draudzes vadošo locekļu izturēšanās pagātnē, un viņu patreizējā nostāja pret šīm personām mūsu tuvošanos tām padarīja gandrīz neiespējamu. Darbojoties pie maldošiem, daži mūsu brāļi ir bijuši par stingriem un par asiem savās piezīmēs. Un, ja kāds bija noskaņots atņemt viņu padomu un aiziet no viņiem, tad tie bija gatavi sacīt: "Labi, ja viņi grib iet, tad lai arī iet." Ja tie, kas sevi sauc par Viņa sekotājiem, parāda tik lielu līdzietības, pacietības un smalkjūtības trūkumu, tad nabaga maldošās, nepiedzīvojušās dvēseles, sātana triektas, noteikti savā ticības dzīvē aizies bojā. (19) Lai arī cik lieli būtu maldošo grēki un kļūdas, tad tomēr mūsu brāļiem vajadzētu mācīties ne tikai Lielā Avju Gana maigumu, bet arī Viņa neizsīkstošo mīlestību uz šīm nabaga maldošām avīm un nenogurstoši pūlēties to labā. Mūsu sludinātāji pūlas, runā nedēļu pēc nedēļas, un līksmojas, ja nedaudzas dvēseles satver patiesību; bet brāļi ar ātru un bargu garu, piecās minūtēs var iznīcināt sludinātāja darbu, padodoties tādām jūtām, kas liek teikt šiem līdzīgus vārdus: "Labi, ja viņi grib iet prom, lai arī iet."

Mēs redzējām, ka neko nevaram darīt priekš šīm izklīdušajām avīm mūsu tuvumā, kamēr vispirms nebūsim izlabojuši daudzu draudzes locekļu kļūdas un nepareizības. Viņi ir likuši šim nabaga dvēselēm aizklīst. Viņi nav izjutuši atbildības nastu par tām. Tiešām, liekas, ka viņi ir noslēgušies paši sevī un garīgu piedzīvojumu trūkuma dēļ paši garīgi mirst. Viņi turpina mīlēt Dieva darbu un ir gatavi palīdzēt, lai to veicinātu. Viņi daudz rūpējas par Dieva kalpiem, tomēr skaidri iezīmējas uzmanības trūkums pret atraitnēm, bāriņiem un ganāmpulka vājajiem locekļiem. Bez zināmas intereses par Kunga darbu vispārīgi, šie cilvēki, liekas, interesējas vienīgi par savām ģimenēm. Ar tik šauriem reliģiskiem uzskatiem viņi garīgi aiziet bojā.

Bija daži, kas ievēroja sabatu, apmeklēja sapulces un sistemātiski piedalījās labdarībā un tomēr atradās ārpus draudzes. Bet kamēr vadošie draudzes locekļi turpinās palikt tādā stāvoklī, kādu daži tagad ir ieņēmuši, tikai mazliet vai arī nemaz tos nemodinot un neiedrošinot, tikmēr tiem gandrīz nav iespējams celties Dieva spēkā un darīt kaut ko labāk. Sākot darbu pie draudzes un mācot tos, ka viņiem jādabojas priekš maldošiem, man atklājās daudz no tā, ko es redzēju par darbu šinī vietā, un es rakstīju norādošas, skaidras liecības ne tikai tiem, kas stipri maldījās un atradās ārpus draudzes, bet arī tiem draudzes locekļiem, kas stipri (20) maldījās, neejot meklēt pazudušo avi. Un veids, kādā šīs liecības uzņēma, man sagādāja tādu pārsteigumu, kādu vēl nekad nebiju piedzīvojuši. Norādot visvairāk vainīgos ar visskaidrākajām liecībām, lasot tās atklātībā viņiem priekšā, tie šīs liecības pieņēma un ar asarām acīs atzina un nožēloja savus grēkus. Bet daži draudzes locekļi, kas sevi sauca par uzticīgiem Dieva darba un liecību draugiem, tik tikko spēja pielaist domu, ka viņi tiešām ir tik ļoti vainīgi, kā liecības to norādīja. Sakot viņiem, ka tie ir domājuši tikai par sevi, noslēgušies sevī un savās ģimenēs, ka nav rūpējušies par citiem, nav bijuši pieejami un ir ļāvuši aiziet bojā dārgām dvēselēm, ka viņi ir bijuši valdonīgi un paštaisni, tad viņi uztraucās un jutās ļoti nelaimīgi.

Tomēr tieši šis piedzīvojums viņiem bija vajadzīgs, lai mācītos būt iecietīgiem pret citiem, kas atrodas līdzīgos pārbaudījumos. Daudzi domā, ka nostāja pret Liecībām viņiem nevar radīt nekādas grūtības, un turpina palikt tādā pārliecībā, līdz tie tiek pārbaudīti. Viņiem liekas savādi, ka kāds var šaubīties. Viņi izturas stingri pret tiem, kas šaubās, viņi tos apvaino un nesaudzīgi kritizē, lai parādītu savu dedzību, aizstāvot Liecības, atklādami vairāk paštaisnību nekā pazemību. Bet kad Kungs norāj viņus par viņu nepareizībām, tad tie ierauga savu lielo vājumu. Šādu pārbaudījumu viņi tik tikko spēj panest. No šiem piedzīvojumiem viņiem vajadzētu mācīties pazemību, sevis nevērtēšanu, iejūtību un neizsīkstošu mīlestību pret maldīgiem.

Man liekas, ka Kungs maldošās, vājās un drebošās dvēseles un pat tās, kas atstājušas patiesību, sevišķā kārtā aicina uz pilnīgu iekļaušanos draudzē. Tomēr mūsu draudzēs tikai nedaudzi saprot, ka tā tas tiešām ir. Un vēl mazāk ir tādu, kas izturas tā, lai spētu šādiem cilvēkiem palīdzēt. Vairāk ir to, kas stāv tieši ceļā šim nabaga (21) dvēselēm. Ļoti daudzi ir pārāk prasoši. Viņi prasa, lai šie cilvēki pieņemtu šādus un tādus nosacījumus, pirms paši ir gatavi sniegt tiem palīdzīgu roku. Tā viņi tos attur zināmā attālumā. Viņi nav mācījušies saprast, ka to sevišķais pienākums ir iet un meklēt šīs pazudušās avis. Tiem nav jāgaida, līdz šie cilvēki nāk pie viņiem. Lasiet aizkustinošo līdzību par pazudušo avi Lk. 15:1-7 "Un visādi muitnieki un grēcinieki steidzās pie Viņa, gribēdami Viņu dzirdēt. Un farizeji un rakstu mācītāji kurnēja, sacīdami: Sis uzņem grēciniekus un ēd ar tiem. Bet Viņš tiem šo līdzību stāstīja un sacīja: Ja kādam cilvēkam jūsu starpā ir simts avis un tam viena no tām pazūd, vai tas neatstāj tās deviņdesmit deviņas tuksnesī un nenoiet pēc tās pazudušās, tiekams to atrod? Un to atradis, viņš līksmodamies ceļ to uz saviem pleciem. Un, mājās pārnācis, viņš sasauc savus draugus un kaimiņus, uz tiem sacīdams: priecāties ar mani, es savu avi esmu atradis, kas bija pazudusi. Es jums saku, tā arī Debesīs būs vairāk līksmības par vienu pašu grēcinieku, kas atgriezās no grēkiem, nekā par deviņdesmit deviņiem taisniem, kam atgriešanās no grēkiem nav vajadzīga."

Farizeji kurnēja, ka Jēzus pieņem muitniekus un atklātus grēciniekus un ar tiem ēd. Savā paštaisnībā viņi nicināja šos nožēlojamus grēciniekus, kas ar prieku klausījās Jēzus vārdus. Lai norātu šādu garu

rakstu mācītājos un farizejos un atstātu iespaidīgu, saprotamu mācību priekš visiem, Jēzus stāstīja līdzību par pazudušo avi. Ievērojiet sevišķi sekojošos punktus:

Tiek atstātas deviņdesmit deviņas avis un uzcītīgi meklēta viena, kas ir pazudusi. Viss tiek darīts šīs nelaimīgās avs dēļ. Tā arī draudzei jāpūlas to locekļu labā, kas kļūst prom no Kristus ganāmpulka. Un, ja tie aizgājuši tālu, tad negaidiet, līdz tie atgriezīsies pie (ganāmpulka) jums, bet ejiet un meklējiet tos.

Kad pazudušo avi atrada, tad mājup to nesa ar prieku, un pēc tam sekoja liela līksmība. Šai gleznā rādīts (22) svētīgais, priecīgais darbs pie maldošiem. Draudze, kas ar panākumiem dara šo darbu, ir laimīga draudze. Tas cilvēks, kura dvēseli pilda līdzcietība un mīlestība uz maldošiem un kas darbojas, lai vestu tos atpakaļ pie Lielā avju Gana, dara svētīgu darbu. Un tad, ak, kāda saviļņojoša dvēseli doma — kad viens grēcinieks tā ir atgriezts, tad Debesīs ir vairāk līksmības nekā par deviņdesmit deviņiem taisniem! Savtīgās, malā stāvošās, prasošās dvēseles, kas baidās palīdzēt maldošiem, domājot, ka to darot, viņi paši aptraipīsies, nevar izprast šī misijas darba jaukumu; tās neizjūt svētlaimi, kas visas Debesis pilda ar gavilēm par vienas noklīdušas dvēseles izglābšanu. Tās noslēgušās savās ierobežotajās jūtās, šaurajos uzskatos un kļūst tikpat sausas un neauglīgas kā Ģilboas kalni, uz kuriem nav ne rasas, ne lietus. Lai stiprs cilvēks tikai atturas no darba, un pamazām viņš kļūst nespēcīgs. Kā draudze, tā cilvēki, kas nenes nastas priekš citiem, kas noslēdzas tikai sevī, drīz vien jutīsies garīgi nespēcīgi. Darbs ir tas, kas stipru cilvēku uztur stipru. Un Kristus draudzei spēku dos garīgs darbs un nastu nešana.

Sabatā un pirmā nedēļas dienā, 18. un 19. aprīlī, mēs pavadījām jaukus brīžus kopā ar mūsu ļaudīm Greenvillā. Ar mums bija brālis A un brālis B Mans vīrs kristīja astoņus cilvēkus. 25. un 26. mēs bijām Wright draudzē. Sie mīļie cilvēki vienmēr mūs sagaida ar prieku. Arī šeit mans vīrs kristīja astoņas dvēseles.

2. maijā mēs sastapāmies ar lielu draudzi Monterejas lūgšanu namā. Mans vīrs runāja ļoti skaidri spēcīgi. Temats bija līdzība par pazudušo avi. Vārds pie ļaudīm tika bagātīgi svētīts. Daži noklīdušie atradās ārpus draudzes, un nebija jūtama ne mazākā vēlēšanās viņiem palīdzēt. (23) Tiešām, dažu draudzes locekļu nelokāmā stingrība un bezjūtīgā nostāja kalpoja tikai vienam mērķim — kavēt šo personu atgriešanos, ja viņas vēlētos to darīt. Uzruna skāra viņu sirdis, un visi apliecināja vēlēšanos laboties. Pirmajā nedēļā mēs trīs reizes runājām Allegonā uz lielu draudzi. Devītajā maijā bijām norunājuši satikties ar Batl-Krīkas draudzi, bet sapratām, ka mūsu darbs Monterejā tikko bija iesācies un tāpēc nolēmām atgriezties atpakaļ Monterejā un vēl vienu nedēļu strādāt ar šo draudzi. Labais darbs virzījās uz priekšu, pārspējot mūsu cerības. Nams bija pilns ļaužu, un nekad agrāk mēs nebijām redzējuši, ka tāds darbs būtu padarīts tik īsā laikā. Nedēļas pirmajā dienā piecdesmit cilvēki iznāca uz priekšu, lai lūgtu Dievu. Brāļus dziļi skāra doma par pazudušo avi, un viņi atzina savu vēsumu un vienaldzību un nostājās pareizi. Labu liecību nodeva brāļi G. T. Lay un S. Rummery, un brāļi un māsas priecīgi viņus pieņēma. Kristīja četrpadsmit personas, no kurām viena, vidējos gados, pirms tam bija pretojusies patiesībai. Darbs gāja uz priekšu svinīgā nopietnībā. Cilvēki atzina savus grēkus, un daudzi raudāja. Visi jutās aizkustināti. Tā noslēdzās konferences gada spraigais darbs. Un tomēr mēs jutām, ka labais darbs Monterey nekādā ziņā vēl nebija nobeigts. Mēs norunājām atgriezties un tad dažas nedēļas pavadījām Allegonas apgabalā.

Tikko aizritējušas konferences laiks bija ļoti saistošs. Mans vīrs ļoti daudz strādāja dažādajās sēdēs, un tagad viņam bija vajadzīga atpūta. Mūsu pagājušā gada darbu brāļi un māsas novērtēja atzinīgi, un konferences laikā mēs saņēmām uzmanīgu līdzjūtību, maigu gādību un labvēlību. Kopā ar viņiem mēs jutāmies ļoti brīvi un šķirāmies savstarpējā uzticībā un mīlestībā.

DARBS PRIEKŠ KRISTUS

(24) Man rādīja, ka bagātībai pieaugot, Sabata ievērotāji kļūst arvien savtīgāki. To mīlestība uz Kristu un Viņa ļaudīm samazinās. Tie neredz trūkumcietēju vajadzības un nejūt līdzī to ciešanās un bēdās. Viņi nesaprot, ka nevērīga izturēšanās pret trūcīgajiem un cietējiem nozīmē nevērību pret Kristu, un ka trūkumcietēju ciešanu un vajadzību atvieglošana, cik tālu vien iespējams, ir kalpošana Jēzum.

Kristus saka saviem atpirktajiem ļaudīm: "Nāciet šurp jūs Mana Tēva svētītie, iemantojiet valstību, kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma. Jo Es biju izsalcis, un jūs Mani esat ēdinājuši; Es biju izslāpis, un jūs Mani esat dzirdinājuši; Es biju viesis, un jūs Mani esat uzņēmuši; Es biju kails, un jūs Mani esat apģērbuši; Es biju nevesels, un jūs Mani esat apmeklējuši; Es biju cietumā, un jūs pie manis esat nākuši.

Tad taisnie Viņam atbildēs, sacīdami: "Kungs, kad mēs Tevi esam redzējuši izsalkušu un Tevi esam

ēdinājuši? Vai izslāpušu un Tevi esam dzirdinājuši? Kad mēs Tevi esam redzējuši kā viesi un Tevi esam uzņēmuši? Vai kailu un Tevi esam apgērību? Kad mēs Tevi esam redzējuši neveselu vai cietumā un pie Tevis esam nākuši? - Tad Kēniņš tiem atbildēs un sacīs: Patiesi, Es jums saku: ko jūs darījāt vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, jo jūs Man esat darījuši." (Mat.25:34-40)

Nemitīgi strādāt priekš citiem, pacietīgi turpināt darīt labu, kas prasa pašizlīdzību, ir brīnišķīga kalpošana, ko atzīst Debesis. Uzticīgs darbs Dievam ir pieņemamāks par visdedzīgāko un cilvēku vērtējumā vissvētāko dievkalpošanu. Patiesa kalpošana Dievam ir strādāšana kopā ar Kristu. Lūgšanas, pamācības un runas ir lēti augļi kurus bieži piestiprina mākslīgi; bet augļi, kas atklājas labos darbos, rūpējoties par trūkcietējiem, bāreņiem un atraitnēm, ir īsti augļi, kas dabīgi aug uz laba koka.

Šķīsta un neaptraipīta reliģija Tēva priekšā ir šī: (25) "Bāreņus un atraitnes viņu bēdās apmeklēt un sevi pašus pasargāt no pasaules neaptraipītu."(Jēk.1:27) Labie darbi ir augļi, kādus no mums prasa Kristus: laipni vārdi, devība, maiga trūkcietēju, nabagu un apbēdināto ievērošana. Kad sirds jūt līdzī citām bēdu un mazdūšības nospiešām sirdīm, kad roku sniedz trūkcietējiem, kad kailie tiek apgērbti, svešinieki laipni uzņemti jūsu viesistabā un atrod vietu arī jūsu sirdīs, tad jums cieši blakus nostājas eņģeļi. Tādi darbi rod atbalsi Debesīs. Katrs taisnības, žēlastības un labvēlības darbs tur rada jauku melodiju. Tēvs no Sava troņa raugās uz cilvēkiem, kas dara šos žēlastības darbus un tos pieskaita Saviem vērtīgākajiem dārgumiem. "Un tie piederēs Man, saka Kungs Cebaots, tanī dienā, kad Es sakrāšu Savus dārgakmeņus."(Mal.3:17) Katru žēlastības darbu cietēju un trūcīgo labā vērtē kā Jēzum darītu. Palīdzot nabagiem, jūtot līdzī apbēdinātiem un apspiestiem un draudzīgi izturoties pret bāreņiem, jūs iestājaties ļoti tuvās radniecīgās attiecībās ar Jēzu.

"Tad Viņš arī uz tiem pa kreiso roku sacīs: Ejiet nost no Manis, jūs nolādētie, mūžīgā ugunī, kas sataisīta velnam un viņa eņģeļiem. Jo Es biju izsalcis, un jūs Mani neesat ēdinājuši; Es biju izslāpis, un jūs Mani neesat dzirdinājuši; Es biju svešinieks, un jūs Mani neesat uzņēmuši; Es biju plīks, un jūs Mani neesat apgērbuši; Es biju slimis un cietumā, un jūs mani neesat apmeklējuši. -

Tad arī tie Viņam atbildēs un sacīs: Kungs, kad mēs Tevi esam redzējuši izsalkušu vai izslāpušu, vai kā svešinieku, vai plīku, vai slimu, vai cietumā un Tev neesam kalpojuši? Tad Viņš tiem atbildēs un sacīs: Patiesi, Es jums saku, ko jūs neesat darījuši vienam no šiem vismazākajiem, to jūs arī Man neesat darījuši. Un tie ieies mūžīgā sodībā, bet taisnie mūžīgā dzīvē."(Mat.25:41-46)

Jēzus šeit Sevi pielīdzina Saviem cietošajiem ļaudīm. (26) Tas biju Es, kas biju izsalcis un izslāpis. Tas biju Es, kas biju kails. Tas biju Es, kas biju nevesels. Tas biju Es, kas biju cietumā. Kad jūs priecājaties par ēdieniem pie saviem bagātīgi klātajiem galdiem, Es cietu badu būdīnā vai uz ielas jūsu tuvumā. Kad jūs aizvērāt durvis Manā priekšā, kaut gan jūsu labi iekārtotajās istabās neviens nedzīvoja, Man nebija kur nolikt Savu galvu. Jūsu drēbju skapjus pildīja dažādu skaistu tērpu pārbagātība, liecinot par nevajadzīgi izšķīestiem līdzekļiem, kurus jūs varējāt dot trūkcietējiem; bet Man nebija piemērota apgērbība. Jūs priecājaties par veselību, bet es biju slimis. Nelaiemes gadījums mani iemeta cietumā un saistīja ar važām, es zaudēju brīvību un cerību, jutos nomākts, bet jūs varējāt brīvi staigāt. Kāda cieša vienotība, kā liecina šie vārdi, pastāv starp Jēzu un Viņa cietošajiem mācekļiem. Viņu lietu Jēzus dara par savējo. Viņš atklājas kā tāds, kas tik cieši vienots ar cietēju, it kā pats būtu šis cietējs. Ievēro, savtīgais kristietī, katra nevērība pret trūkuma cietējiem nabagiem, bez tēva palikušiem bērniem un pilnīgiem bāreņiem ir nevērība pret Kristu viņu personā.

Es pazīstu cilvēkus, kas daudz runā par sevi kā par kristiešiem, bet kuru sirdis tā iežņaugtas savtīgumā un pašmīlībā, ka tie nespēj saprast, ko es rakstu. Visu dzīves laiku viņi ir domājuši tikai par sevi un priekš sevis vien dzīvojuši. Upurēt, lai darītu labu citiem, pieļautu sev zaudējumu, lai citi tādā veidā varētu iegūt, ir jautājumi, kas tos nemaz nenodarbina. Viņiem nekad neienāk prātā, ka Dievs to no viņiem prasa. Viņa elks ir pašs "es". Mūžībā aiziet dārgas nedēļas, mēneši un gadi, bet debesīs nav nekādu ierakstu, kas ziņotu par viņu mīlestības darbiem, par upuriem citu labā, par izsalkušo paēdināšanu, kailo apgērbšanu vai svešinieku uzņemšanu. Šī svešo uzņemšana, kas saistās ar risku, nav patīkama. Ja viņi zinātu, ka visi, kas gaida no viņiem pabalstu, ir šo dāvanu cienīgi, tad varbūt viņos rastos vēlēšanās kaut ko darīt šinī virzienā. Bet tieši šis risks jau ir kaut kas labs. Varbūt ka mēs uzņemam eņģeļus.

(27) Ir tādi bāreņi, par kuriem vajadzētu rūpēties. Bet daži negrib riskēt un iesaistīties šādā pasākumā, jo tad var rasties vairāk darba, nekā viņiem patiktu, atstājot pavisam maz laika pašu priekam. Bet kad Kēniņš Savus ļaudis pārbaudīs, tad šīs kūtrās, skopās, savtīgās dvēseles sapratīs, ka Debesis ir priekš tiem, kas strādājuši, priekš tiem, kas sevi aizlieguši Kristus dēļ. Nekas nav sagatavots tiem, kas vienmēr ar sevišķu gādību ir mīlējuši sevi un rūpējušies tikai par sevi. Briesmīgais sods, ko Kēniņš pasludina tiem, kas atrodas pie Viņa kreisās rokas, šinī gadījumā nav

atmaksā par kādiem viņu lieliem noziegumiem. Tos netiesā par darīto, bet gan par to, ko viņi nav darījuši. Jūs neesat darījuši Debesu uzticēto darbu. Jūs dzīvojat savam priekam un varat saņemt savu daļu tikai ar patmīliem.

Savām māsām es gribu sacīt: Esiet devīgas, dariet labu. Cilvēka Dēls nāca, lai meklētu un glābtu tos, kas pazuduši. Jūs varbūt domājat, ka ja jūs atrastu kādu bērnu, kuram nebūtu kļūdu, tad gan jūs to pieņemt un par viņu rūpētos; bet apgrūtināt sevi ar nokļīdušu bērnu, atradināt viņu no daudzām lietām un dažas tam no jauna iemācīt, atjaunot pašsavaldīšanās vajadzību, tas ir darbs, kuru jūs negribat uzņemt. Pamācīt nezinošu, žēlot un pārveidot tos, kas pastāvīgi mācījušies tikai jaunu nav viegls uzdevums; Bet Debesis tieši tādu darbu ir likušas jūsu ceļā. Tas sevi slēpj svētības.

Vairākus gadus atpakaļ man rādīja, ka Dieva ļaudis tiks pārbaudīti, novedot tos saskarē ar cilvēkiem kam nav māju; kur daudzi no viņiem pazaudējuši mājas patiesības dēļ. Pretestība un vajāšanas liks ticīgiem atstāt savas mājas, bet tiem, kuriem mājas vēl ir, pienākas plaši atvērt savas durvis cilvēkiem, kuriem laupīts ģimenes pavards. Pavisam nesen es redzēju, ka Dievs atsevišķā kārtā pārbaudīs savus ļaudis tieši šīnī jautājumā. Kristus mūsu dēļ kļuva nabags, lai mēs caur Viņa nabadzību kļūtu bagāti. Viņš pienesa upuri, lai varētu sagatavot mājas svētceļniekiem un svešiniekiem, kas, dzīvodami pasaulē cenšas sasniegt labāku zemi, (28) tas ir Debesu Dzimteni. Vai tie, kas bauda Viņa žēlastību, kas cer iemantot nemirstību, atsacīsies vai arī nevēlēsies dalīties savās mājās ar bezpajumtniekiem un trūcīgajiem? Vai mēs, kas esam Jēzus mācekļi, liegsim ienākt pa mūsu durvīm svešiniekam, tāpēc ka viņu nepazīstam?

Vai apustuļa priekšraksts šīnī laikā ir zaudējis savu spēku: "Neaizmirstiet labprāt dot mājas vietu, jo ar to daži nezinoši ir eņģelus uzņēmuši savās mājās." Mani ikdienas sāpina savtīguma atklāšanās mūsu ļaužu vidū. Valda satraucošs uzmanības un mīlestības trūkums pret cilvēkiem, kuriem uz to ir tiesības. Mūsu Debesu Tēvs noliek mūsu ceļā apslēptas svētības, bet daži negrib tām pieskarties, baidoties, ka samazināsies viņu personīgie prieki. Eņģeļi gaida, lai redzētu, vai mēs satversim mūsu sniedzamības robežās noliktās iespējas darīt labu — gaida, lai redzētu, vai gribam aplaimot citus, lai viņi savukārt varētu svētīt mūs. Kungs pats tā ir iekārtojies, ka mūsu apstākļi ir dažādi, — vieni ir trūcīgi, citi bagāti, bet citi apbēdināti, — lai visiem būtu iespējams veidot savus raksturus. Dievs ar nolūku pieļāvis trūcīgos, lai mēs tiktu izmeklēti un pārbaudīti un atklātos, kas ir mūsu sirdīs.

Es daudzus esmu dzirdējusi atvainojam savu rīcību, neielūdzot savās mājās un sirdīs Dieva svētos: "Ak, man nekas nav sagatavots, es neko neesmu ne vārījusi, ne cepusi, tiem jāiet kaut kur citur". Un nākošajā vietā var būt izgudrota cita aizbildināšanās, lai neuzņemtu tos, kuriem vajadzīga viesmīlība, tā kā šie cilvēki jūtas dziļi apbēdināti un dodas prom ar nepatīkamu iespaidu par, tā saucamo, (brāļu mīlestību) brāļu un māsu viesmīlību. Ja jums, māsas, nav maizes, tad atdariniet Bībelē sniegto piemēru. Ejiet pie sava kaimiņa un saki: "lūdzams aizdod man trīs maizes, jo draugs pie manis no ceļa ir atnācis, un man nav ko ceļt tam priekšā." (Lūk.11:5,6) Mums nav neviena piemēra, kur maizes trūkums būtu attaisnojis atsacīšanos uzņemt mājās cilvēkus, kam vajadzīgs patvērums. Elījam nonākot pie Sareptas atraitnes, (29) tā dalījās savā kumosā ar Dieva pravieti, un Dievs darīja brīnumu, ka Viņa kalpa uzņemšana un dališanās, maizes kumosā, uzturēja pašu atraitni un pasargāja viņas dēla dzīvību. Līdzīgi notiks arī daudzos citos gadījumos, ja cilvēki tā rīkosies ar prieku un Dievam par godu.

Daži aizbildinās ar sliktu veselību, — viņi labprāt tā rīkošos, ja tikai tiem būtu spēks. Šādi cilvēki tik ilgi visas intereses ir saistījuši ar sevi, tik daudz domājuši par savām nepatīkamajām izjūtām un tik daudz runājuši par savām ciešanām, grūtībām un bēdām, ka tās kļuvušas par viņu tagadējo patiesību. Viņi nespēj domāt par nevienu citu kā tikai par sevi, lai arī cik ļoti citiem būtu vajadzīga līdzjūtība un palīdzība. Jums, kas ciešat no sliktas veselības, ir dots dziedināšanas līdzeklis. Ja tu apgērbsi kailo, iavedīsi savā mājā izdzīto un dalīsi savu maizi ar izsalkušo, "Tad ausīs tava gaisma kā dienas blāzma un tava dzīvība (tava veselība – pēc angļu tulk.) no jauna zels." (Jes.58:8) Labdarība ir brīnišķīgas zāles pret slimībām. Kas iesaistās šādā darbā, tie aicināti saukt uz Dievu, un Viņš Sevi devis ķīlā, ka tiem atbildēs. Tuksnesī viņu dvēsele tiks paēdināta, un tie būs līdzīgi slacinātam dārzam, kam ūdens nekad netrūks.

Mostieties, brāļi un māsas. Nebaidieties no labiem darbiem. "Labu darot lai nepiekūstam, jo savā laikā arī pļausim, ja nepiekusīsim." (Gal.6:9) Negaidiet līdz jums pasaka jūsu pienākumu. Atveriet acis un redziet, kas ir ap jums; iepazīstieties ar bezpalīdzīgajiem, bēdu nomāktajiem trūkcietējiem. Neapslēpieties no viņiem un necentieties neievērot viņu vajadzības. Kas ar savu dzīvi rāda, ka to reliģija ir savtības un samaitātības neaptraipīta, kā to raksta Jēkabs? Kas cenšas no sirds darīt visu viņu spēkos esošo, lai sekmētu lielo pestīšanas plānu?

(30) Es pazīstu atraitni, kurai jāapgādā divi mazi bērni tikai no tā, ko viņa nopelna ar savu adatu.

Viņa ir bāla un rūpju sagrauzta. Visu bargo zienu viņa ir cīnījies, lai uzturētu sevi un savus bērnu. Viņa saņēmusi mazu palīdzību, bet kas būtu cietis šajā gadījumā, ja būtu parādīta lielāka ieinteresētība? Šeit atrodas viņas divi zēni, deviņu un vienpadsmit gadu vecumā, kuriem vajadzīgas mājas. Kurš ir labprātīgs Kristus dēļ sniegt tiem ģimenes pavārdu? Māti vajadzētu atbrīvot no šīm rūpēm, kā arī no nepieciešamības daudz strādāt ar adatu. Sie zēni dzīvo kādā ciemā, un viņu vienīgais aizbildnis ir smagi strādājošā māte. Viņi jāmāca strādāt, cik pieļauj viņu vecums. Norādījumi jāsniedz mīlestībā, pacietīgi un laipni. Daži varbūt sacīs: Jā, es tos varu pieņemt un pamācīt kā strādāt. Bet nevajag aizmirst, ka šiem bērniem jāmāca arī vēl citas lietas. Viņiem jāreda, kā izveidot labu, kristīgu raksturu. Tiem vajadzīga mīlestība un sirsnīga gādība, tie jāpamāca, lai varētu būt derīgi šai dzīvei un beidzot sagatavoti Debesīm. Novelciet savu savtīgumu un apskatieties, vai ap jums nav daudz tādu, kuriem jūs varētu palīdzēt un kurus iespējams aplaimot ar mājām, līdzjūtību, mīlestību, norādot uz Dieva Jēru, Kas atņem pasaules grēkus. Vai vēlaties kaut ko upurēt dvēseļu glābšanas labā? Jēzus, mūsu mīļais Glābējs sagatavo mājvietu jums; un kāpēc lai jūs savukārt, nesagatavotu mājvietu tiem, kam tā vajadzīga, atdarinot sava Kunga priekšzīmi? Ja jūs to negribat darīt, tad arī jums, kad būs vajadzīgi Debesu mājoņi, neviens tos nepiešķirs. Jo Kristus saka: "Ko jūs neesat darījuši vienam no šiem vismazākiem, to jūs man arī neesat darījuši." Jūs, kas līdz šim esat bijuši savtīgi. visu savu dzīvi domādami tikai par savām ērtībām un labumu, ievērojiet, ka jūsu pārbaudes laiks drīz, drīz noslēgsies. Ko jūs darāt, lai izpirktu savu savtīgo un nelietderīgo dzīvi? Uzmostieties! Uzmostieties!

Nemot vērā savas mūžīgās intereses, celieties un (31) sāciet sēt labo sēklu. Ko jūs sēsiet, to arī pļausiet. Tuvojas pļauja, — lielais pļaujas laiks, kad pļausim, ko būsīm sējuši. Ražas ievākšana neizpaliks; pļaujas laiks noteikti nāks. Tagad ir sējas laiks. Tagad centieties kļūt bagāti labos darbos labprāt izdalīt, būt devīgi krājot sev mantu par labu pamatu uz nākamo laiku, ka varat satvert mūžīgo dzīvību. Es jūs, savus brāļus, ļoti lūdzu, atbrīvojieties no ledainā vēsuma. Centieties būt viesmīlīgi un priecīgi palīdzēt tiem, kuriem palīdzība ir vajadzīga.

Jūs varbūt sacīsiet, ka esiet jau uzņēmuši savās mājās cilvēkus, kas nav bijuši jūsu labdarības cienīgi, un tiem esat dāvājuši savus līdzekļus, un ka tāpēc jums vairs nav drosmes censties panākt kaut ko labu, palīdzot trūkcumcietējiem. Uzlūkojiet Jēzu! Viņš nāca lai glābtu kritušo cilvēku; lai glābtu Savu tautu; bet tā negribēja Viņu pieņemt. Nonicinājuši un apsmējuši Viņa žēlastību, tie beidzot nonāvēja Viņu., Kurš nāca, lai dotu tiem dzīvību. Vai tāpēc mūsu Kungs novērsās no kritušās cilvēces? Ja arī jūsu cenšanās darīt labu ir cietusi neveiksmi deviņdesmit deviņas reizes un jūs esat saņēmuši tikai apvainojumus, pārmetumus un naidu, tomēr, ja simtajā reizē jūs gūstat panākumus un tiek izglābta viena dvēsele, ak, kāda uzvara tad ir iegūta! Viena dvēsele izrauta no sātana rokām, vienai dvēselei palīdzēts, viena dvēsele iedrošināta un uzmuģināta, — tūkstoškārt atlīdzinās visas jūsu pūles. Jēzus jums sacīs: "Ko jūs esat darījuši vienam no šiem maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs man esat darījuši." Vai mums ar prieku nevajadzētu darīt visu, ko spējam, atdarinot mūsu dievišķā Kunga dzīvi? Daudzi atraujas no domas par uzupurēšanos citu labā. Viņi negrib ciest, palīdzot citiem. Viņi glaimo sev, ka no tiem netiek prasīts ciest zaudējumus citu labā, lai citi tādā veidā gūtu labumu. Tādiem mēs sakām: Jēzus ir mūsu priekšzīme.

Kad atskanēja lūgums par diviem Cebedeja dēliem, (32) lai Jēzus valstībā viens no viņiem sēdētu pa labo roku un otrs pa kreiso, tad Kungs atbildēja: "Jūs nezināt, ko jūs lūdzat. Vai jūs varat dzert to biķeri ko Es dzeršu, un likties kristīties ar to kristību, ar ko Es topu kristīts?" Tie uz Viņu sacīja: "Varam gan. Un Viņš uz tiem sacīja: Manu biķeri gan jūs dzersiet un ar to kristību, ar ko Mani kristīs, jūs tapsiet kristīti, bet sēdēt pie manas labās un kreisās rokas man nepieder dot, bet tas būs tiem, kam Mans Tēvs novēlējis." (Maṭ.20:22,23) Cik ir to, kas var sacīt: mēs varam dzert to pašu biķeri un varam tikt kristīti ar to pašu kristību, apzināties šo vārdu nozīmi? Cik ir to, kas atdarina Lielo Priekšzīmi? Visi, kas sevi apliecina par Kristus sekotājiem, līdz ar to svingi solās staigāt tā kā Viņš ir staigājis! Tomēr daudzi cilvēki, kas ar vārdiem vareni apliecina patiesību, ar savu rīcību rāda, ka viņi maz domā par savu Priekšzīmi, vēloties saskaņot savu dzīvi ar Viņa dzīvi. Viņi vadās no savas aprobežotās izpratnes par aizsniedzamo standartu. Viņi neatdarina Kristus pašaieliedzību, ne arī Viņa uzupurīgo dzīvi citu labā.

Starp mums atrodas trūkcumcietēji, bezpajumtnieki un atraitnes. Es dzirdēju vienu bagātu lauksaimnieka stāstījumu par kādas viņu vidū dzīvojošas nabadzīgas atraitnes stāvokli. Viņš izsacīja nožēlu, ka tās apstākļi ir tik ļoti smagi. Tad sekoja vārdi: "Es nezinu kā viņa izturēs šo auksto zienu? Tagad viņai pienākuši grūti laiki." Tādi cilvēki ir aizmirsuši savu Priekšzīmi un ar savu rīcību saka: "Nē, Kungs, mēs nevaram dzert notā paša sevis aizliegšanas, pazemošanās un uzupurēšanās biķera, no kura Tu esi dzēris, ne arī tikt kristīti ar tām pašām ciešanām, ar kurām Tu tiki kristīts. Mēs nespējam dzīvot, lai citiem darītu labu. Mūsu pienākums ir rūpēties par sevi." Kas zina kā atraitne iztikas, ja tā izturēsies cilvēki, kuru klētis ir pārpildītas? Līdzekļi priekš viņas atrodas tās tuvumā. Un vai tiem kurus (33) Dievs darījis par saviem namturiem, kuriem Viņš uzticējis līdzekļus, drīkst

atrauties no trūkumu cietošiem Kristus mācekļiem? Iedrošinoties tā rīkoties, viņi atraujas no Jēzus. Vai jūs gaidāt, lai Kungs liktu labvēlībai līt no Debesīm, tā apgādājot trūkcietējus? Vai gan Viņš tos nav ielicis jūsu rokās, lai caur jums palīdzētu trūcīgajiem un tos aplaimotu? Vai Viņš jūs nav darījis par saviem darba rīkiem šim labajam darbam, lai jūs pārbaudītu un jums dotu priekštiesību noguldīt mantu Debesīs?

Draudzes rokās nodoti bez mātes un tēva palikušie bērni, un Saviem sekotājiem Kristus saka: Nemiet šos trūcīgos, pamestos bērnus, uzaudziniet tos Man, un jūs dabūsiat savu algu. Es šinīs lietās esmu redzējusi atklājamies daudz savtīguma. Ja nav nekādu sevišķu pierādījumu, ka ar šādu, bez pajumtes palikušu bērnu uzņemšanu savās ģimenēs viņi paši gūs labumu, tad liela daļa novēršas un saka: nē. Liekas, ka viņi nepavisam nevēlas gādāt par šādiem bērniem un tos pat neinteresē, vai bērni tiks izglābti vai pazudīs. Pēc viņu domām, tas nav viņu pienākums. Līdz ar Kainu viņi saka: "Vai tad es esmu sava brāļa sargs?" (1.M.4:9) Tie nevēlas uzņemties neērtības vai kaut ko upurēt bāriņu dēļ un vienaldzīgi tos pamet pasaules rokās, kas šos bāreņus reizēm uzņem labprātīgāk nekā tie, kas sevi sauc par kristiešiem. Dieva dienā nāksies atbildēt par cilvēkiem, kuru izglābšanas iespēju Debesis bija nodevušas cilvēkiem — kristiešiem. Tomēr kristieši ir centušies sevi aizbildināt un izvairījušies darīt labu, ja ar to nav varējuši kaut ko iegūt priekš sevis. Man rādīja, ka tiem, kas atraida izdevību darīt labu, Jēzus sacīs: "Ko jūs neesat darījuši vienam no šiem vismazākajiem, to jūs Man neesat darījuši." Lūdzu lasiet Jesajas 58. nodaļu:

"Vai tāda ir gavēšana, kas Man patīk, diena, kad cilvēks savu dvēseli mērdē? Kad galvu nokar kā niedre un gulstas uz maisa un pelnos, vai jūs to saucat par gavēšanu un par dienu, kas Kungam patīk? Vai tā nav gavēšana, kas Man patīk: atraisīt no netaisnības saitēm, no jūga atsvabināt, (34) spaidītos atlaist vaļā un salauzt ikkatru jūgu? Vai tā nepiederas maizi laužt izsalkušiem, namā ievest nabaga izdzītos, kailu ieraugot, to apsegt un neapslēpties no sava tuvākā? Tad ausīs tava gaisma kā dienas blāzma un tava dzīvība no jauna zels, un tava taisnība ies tavā priekšā, un Kunga godība tevi pavadīs. Tad tu sauksi, un Kungs atbildēs, tu brēksi, un Viņš sacīs: redzi, še Es esmu. Ja no sava vidus izraidīsi varmācību, mitēsi ar pirkstiem rādīt un nerunāsi ļaunu, un ja tu izsalkušam atdarīsi savu sirdi un paēdināsi apbēdinātu dvēseli, tad tava gaisma atspīdēs tumsībā un tava krēsla būs kā dienas vidus; un Kungs tevi vadīs bez mitēšanās un paēdinās tavu dvēseli tuksnesī un stiprinās tavus kaulus. Un tu būsi kā slacināts dārzs un kā ūdens avots, kam ūdens netrūkst." (5.-11.p.)

Šis ir mums patreiz darāmais sevišķais darbs. Visas mūsu lūgšanas un atturēšanās no barības neko nepalīdzēs, ja mēs apņēmīgi neķersimies pie šī darba. Uz mums gulstas svēts pienākums. Tas ir skaidri pateikts. Kungs uz mums ir runājis caur savu pravieti. Kunga domas un ceļi nav tādi, kādus tos iedomājas vai kādus tos vēlas akli, savtīgie, mirstīgie cilvēki. Kungs uzlūko sirdi. Ja tur mājō savtīgums, tad Viņš to zina. Mēs varam mēģināt apslēpt savu patieso raksturu no brāļiem un māsām, bet Dievs to redz. No Viņa neko nevar apslēpt.

Šeit skaidri ir atklāta gavēšana, kādu Dievs var atzīt par pareizu. Tā ir maizes laušana izsalkušam un nabaga izdzīto uzņemšana savās mājās. Negaidiet, līdz tie nāk pie jums. Viņu pienākums nav uzmeklēt jūs un lūgt sev mājvietu. Jums jāuzmeklē viņi un jāieved savās mājās. Jums jāilgojas pēc viņiem. Ar vienu roku jums jāsniedz augšup un ticībā jāsatver Varenā elkonis, kas sniedz pestīšanu, bet tajā pašā laikā ar otru mīlestības roku jums jāaizsniedz (35) apspiestie un tiem jāpalīdz. Jums nav iespējams ar vienu roku pieķerties Dieva elkonim, kamēr otra kalpo jūsu pašu priekam.

Vai, nododoties šim žēlastības un mīlestības darbam, tas jums var izrādīties par grūtu? Vai jūs var sagaidīt neveiksme un vai šī nasta jūs var satriekt, tā ka jūsu ģimene zaudē atbalstu un iespaidu? Ak, nē! Ar drošiem apsolījumiem Dievs gādīgi ir atņēmis visas šaubas šinī jautājumā, ja tikai jūs Viņam paklausiet. Šie apsolījumi ietver visu, pēc kā var ilgoties visprasošākais un vissvārstīgākais cilvēks. "Tad ausīs tava gaisma kā dienas blāzma, un tava dzīvība no jauna zels." Tikai ticiet, ka uzticīgs ir Tas, Kas to apsolījis. Dievs var atjaunot fiziskos spēkus. Pat vēl vairāk, Viņš saka, ka Viņš to darīs. Bet apsolījums ar to nebeidzas. "Tava taisnība ies tavā priekšā, un Kunga godība tevi pavadīs." (Jes.58:8) Dievs ap tevi uzcelš nocietinājumu. Bet pat šeit vēl apsolījums nenoslēdzas. "Tad tu sauksi un Kungs atbildēs, tu brēksi, un Viņš sacīs: redzi, še Es esmu!" Ja atteiksieties no apspiešanas, no tukšas iedomīgas valodas un atvērsiet savu dvēseli izsalkušajiem, "tad tava gaisma atspīdēs tumsībā un tava krēsla būs kā dienas vidus; un Kungs tevi vadīs bez mitēšanās un pieēdinās tavu dvēseli tuksnesī (bada laikā), un stiprinās tavus kaulus. Un tu būsi kā slacināts dārzs un kā ūdens avots, kam ūdens netrūkst." (9.-11.p.)

Jūs, kas sevi saucat par gaismas bērniem, lasiet Jesajas 58. nodaļu. Sevišķi jūs, kam tik ļoti nepatīk uzņemties neērtības, lai atbalstītu trūkcietējus, lasiet to atkal un atkal. Jūs, kam sirdis un mājas ir par šaurām, lai dotu pajumti tiem, kam māju nav, jūs, kas varat noskatīties, kā nabadzības dzelzainā

roka žņaudz bāreņus un atraitnes un kā cietsirdīgie pasaules cilvēki tos apspiež, lasiet šo nodaļu. Lasiet to jūs, kas baidāties, ka jūsu ģimenē var ienākt iespaids, kas no jums prasīs vairāk darba. Jūsu bailes (36) var būt nepamatotas un jūs varbūt mantosiet svētību, ko katru dienu redzēsiet un izjutīsiet. Bet arī pretējā gadījumā, ja tiks prasīts sevišķs darbs, jūs varat smelt spēku no Viņa, Kurš ir apsolījis: "Tad ausīs tava gaisma kā rīta blāzma un tava dzīvība no jauna zels." Man rādīja, ka iemesls, kāpēc Dieva ļaudis nav garīgāk noskaņoti un kāpēc viņiem nav lielāka ticība, ir noslēgšanās savtībā. Praviētis uzrunā Sabata ievērotājus, ne neticīgos, ne grēciniekus, bet tos, kas daudz runā par savu dievbijību. Ne daudzās sapulces mūs dara Dievam pieņēmiņus. Ne lielais skaits lūgšanu to panāk, bet taisnības darbi, taisnīga rīcība un pie tam īstā laikā. Tas nozīmē mazāk rūpēties par sevi un vairāk darīt labu citiem. Mūsu dvēselēm jāatveras un jāklūst dziļākām un plašākām. Tad Dievs tās darīs līdzīgas slacinātam dārzam, kam ūdens netrūkst.

Lasiet Jesajas 1. nodaļu: "Un kad jūs savas rokas izpletiet, Es apslēpju Savas acis no jums, un kad jūs daudz lūgšanas turiet, tomēr Es neklausu, jo jūsu rokas ir asiņu pilnas. Mazgājaties, šķīstieties, atmetiet savus ļaunos darbus no Manām acīm nost, nedariet vairs ļauna. Mācieties labu darīt, meklējiet tiesu, atvieglējiet apspiesto (atgrieziet varas darītāju), izdodiet bāreņiem tiesu, aizstāviet atraitni. Tad nāciet nu, tiesāsimies, saka Kungs: kad jūs grēki būtu sarkani kā asinis, tomēr tie taps balti kā sniegs, un kaut arī tie būtu kā purpurs, tomēr tie kļūs tāpat kā vilna. Ja jūs gribēsiet un klausīsiet, tad jūs ēdīsiet zemes labumu. Bet, ja jūs liedzaties un turaties pretī, tad jūs no zobena tapsiet aprīti, jo Kunga mute, to runājusi." (15.-20.p.)

Man rādīja, ka Kristus, Uzticīgā Liecinieka, pieminētais zelts, kam jābūt mums visiem, ir ticība, kas savienota ar mīlestību, pie tam mīlestība ir pārsvarā. Sātans pastāvīgi strādā, lai iztukšotu Dieva ļaužu sirdis no šīm dārgajām dāvanām. Visi ir iesaistīti dzīves spēlē. Sātans ļoti zina, ka ja viņam izdosies atņemt mīlestību un ticību un tās aizvietot ar savtību un neticību, tad viņš prātis (37) pievilt un drīz vien izdzēsīs arī visas vēl atlikušās vērtīgās rakstura īpašības, un spēle būs zaudēta.

Mani mīlie brāļi, vai jūs ļausiet satanam piepildīt savu domu? Vai jūs padosities un zaudēsiet spēli, kurā jūs vēlaties iegūt mūžīgo dzīvību? Ja Dievs vispār ir runājis caur mani, tad tikpat noteikti un droši kā stāv Dieva tronis, sātans jūs pārvarēs un jūs neuzvarēsiet, ja jūs pilnīgi nepārvērtīsieties. Atkal jāatgūst mīlestība un ticība. Vai gribat uzsākt cīņu no jauna un atgūt dārgās dāvanas kuru jums gandrīz nemaz vairs nav? Jums jāpūlas dedzīgāk, neatlaidīgāk un nenogurstošāk, kā jūs jebkad esat pūlējušies. Nav tikai jālūdz vai jāgavē, bet ir jāpaklausa, jāatsakās no savtības, un gavēnim jābūt tādām, kādu Dievs to ir paredzējis, kādu Viņš var pieņemt. Daudzi jutīsies apbēdināti, ka es tik skaidri esmu runājis, bet tā es arī turpināšu rīkoties, ja Dievs man liks nest šo nastu.

Dievs prasa, lai tie, kas ieņem atbildīgas vietas, svētītos un pilnīgi nodotos darbam; jo, ja viņi rīkojas nepareizi, tad arī ļaudis jūtas brīvi sekot to piemēram. Ja ļaudis rīkojas nepareizi un vadītāji nepareizību nenorāj, tad tas nozīmē, ka viņi piekrīt šīm nepareizībām un grēks gulstas uz viņiem, tāpat kā uz vainīgajiem. Kas ieņem atbildīgas vietas, tiem vajadzētu būt dievbijīgiem vīriem, kas pastāvīgi izjūt uz sevi gulstamies darba nastu.

(24) Man rādīja, ka bagātībai pieaugot, Sabata ievērotāji kļūst arvien savtīgāki. To mīlestība uz Kristu un Viņa ļaudīm samazinās. Tie neredz trūkumcietēju vajadzības un nejūt līdzī to ciešanās un bēdās. Viņi nesaprot, ka nevērīga izturēšanās pret trūcīgajiem un cietējiem nozīmē nevērību pret Kristu, un ka trūkumcietēju ciešanu un vajadzību atvieglošana, cik tālu vien iespējams, ir kalpošana Jēzum.

Kristus saka saviem atpirktajiem ļaudīm: "Nāciet šurp jūs Mana Tēva svētītie, iemantojiet valstību, kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma. Jo Es biju izsalcis, un jūs Mani esat ēdinājuši; Es biju izslāpis, un jūs Mani esat dzirdinājuši; Es biju viesis, un jūs Mani esat uzņēmuši; Es biju kails, un jūs Mani esat apģērbuši; Es biju nevesels, un jūs Mani esat apmeklējuši; Es biju cietumā, un jūs pie manis esat nākuši.

Tad taisnie Viņam atbildēs, sacīdami: "Kungs, kad mēs Tevi esam redzējuši izsalkušu un Tevi esam ēdinājuši? Vai izslāpušu un Tevi esam dzirdinājuši? Kad mēs Tevi esam redzējuši kā viesi un Tevi esam uzņēmuši? Vai kailu un Tevi esam apģērbuši? Kad mēs Tevi esam redzējuši neveselu vai cietumā un pie Tevis esam nākuši? - Tad Kēniņš tiem atbildēs un sacīs: Patiesi, Es jums saku: ko jūs darījāt vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, jo jūs Man esat darījuši." (Mat.25:34-40)

Nemitīgi strādāt priekš citiem, pacietīgi turpināt darīt labu, kas prasa pašizliedzību, ir brīnišķīga kalpošana, ko atzīst Debesis. Uzticīgs darbs Dievam ir pieņemamāks par visdedzīgāko un cilvēku vērtējumā vissvētāko dievkalpošanu. Patiesa kalpošana Dievam ir strādāšana kopā ar Kristu. Lūgšanas, pamācības un runas ir lēti augļi kurus bieži piestiprina mākslīgi; bet augļi, kas atklājas labos darbos, rūpējoties par trūkumcietējiem, bāreņiem un atraitnēm, ir īsti augļi, kas dabīgi aug uz

laba koka.

Šķīsta un neaptraipīta reliģija Tēva priekšā ir šī: (25) "Bāreņus un atraitnes viņu bēdās apmeklēt un sevi pašus pasargāt no pasaules neaptraipītu."(Jēk.1:27) Labie darbi ir augļi, kādus no mums prasa Kristus: laipni vārdi, devība, maiga trūkumcietēju, nabagu un apbēdināto ievērošana. Kad sirds jūt līdzī citām bēdu un mazdūšības nopiestām sirdīm, kad roku sniedz trūkumcietējiem, kad kailie tiek apģērbti, svešinieki laipni uzņemti jūsu viesistabā un atrod vietu arī jūsu sirdīs, tad jums cieši blakus nostājas eņģeļi. Tādi darbi rod atbalsi Debesīs. Katrs taisnības, žēlastības un labvēlības darbs tur rada jauku melodiju. Tēvs no Sava troņa raugās uz cilvēkiem, kas dara šos žēlastības darbus un tos pieskaita Saviem vērtīgākajiem dārgumiem. "Un tie piederēs Man, saka Kungs Cebaots, tanī dienā, kad Es sakrāšu Savus dārgakmeņus."(Mal.3:17) Katru žēlastības darbu cietēju un trūcīgo labā vērtē kā Jēzum darītu. Palīdzot nabagiem, jūtot līdzī apbēdinātiem un apspiestiem un draudzīgi izturoties pret bāreņiem, jūs iestājaties ļoti tuvās radniecīgās attiecībās ar Jēzu.

"Tad Viņš arī uz tiem pa kreiso roku sacīs: Ejiet nost no Manis, jūs nolādētie, mūžīgā ugunī, kas sataisīta velnam un viņa eņģeļiem. Jo Es biju izsalcis, un jūs Mani neesat ēdinājuši; Es biju izslāpis, un jūs Mani neesat dzirdinājuši; Es biju svešinieks, un jūs Mani neesat uzņēmuši; Es biju plīks, un jūs Mani neesat apģērbuši; Es biju slimis un cietumā, un jūs mani neesat apmeklējuši. -

Tad arī tie Viņam atbildēs un sacīs: Kungs, kad mēs Tevi esam redzējuši izsalkušu vai izslāpušu, vai kā svešinieku, vai plīku, vai slimu, vai cietumā un Tev neesam kalpojuši? Tad Viņš tiem atbildēs un sacīs: Patiesi, Es jums saku, ko jūs neesat darījuši vienam no šiem vismazākajiem, to jūs arī Man neesat darījuši. Un tie ieies mūžīgā sodībā, bet taisnie mūžīgā dzīvē."(Mat.25:41-46)

Jēzus šeit Sevi pielīdzina Saviem cietošajiem ļaudīm. (26) Tas biju Es, kas biju izsalcis un izslāpis. Tas biju Es, kas biju kails. Tas biju Es, kas biju nevesels. Tas biju Es, kas biju cietumā. Kad jūs priecājāties par ēdieniem pie saviem bagātīgi klātajiem galdiem, Es cietu badu būdīgā vai uz ielas jūsu tuvumā. Kad jūs aizvērāt durvis Manā priekšā, kaut gan jūsu labi iekārtotajās istabās neviens nedzīvoja, Man nebija kur nolikt Savu galvu. Jūsu drēbju skapjus pildīja dažādu skaistu tērpu pārbagātība, liecinot par nevajadzīgi izšķīestiem līdzekļiem, kurus jūs varējāt dot trūkumcietējiem; bet Man nebija piemērota apģērba. Jūs priecājāties par veselību, bet es biju slimis. Nelaiemes gadījums mani iemeta cietumā un saistīja ar važām, es zaudēju brīvību un cerību, jutos nomākts, bet jūs varējāt brīvi staigāt. Kāda cieša vienotība, kā liecina šie vārdi, pastāv starp Jēzu un Viņa cietošajiem mācekļiem. Viņu lietu Jēzus dara par savējo. Viņš atklājas kā tāds, kas tik cieši vienots ar cietēju, it kā pats būtu šis cietējs. Ievēro, savtīgais kristietī, katra nevērība pret trūkuma cietējiem nabagiem, bez tēva palikušiem bērniem un pilnīgiem bāreņiem ir nevērība pret Kristu viņu personā.

Es pazīstu cilvēkus, kas daudz runā par sevi kā par kristiešiem, bet kuru sirdis tā iežņaugtas savtīgumā un pašmīlībā, ka tie nespēj saprast, ko es rakstu. Visu dzīves laiku viņi ir domājuši tikai par sevi un priekš sevis vien dzīvojuši. Upurēt, lai darītu labu citiem, pieļautu sev zaudējumu, lai citi tādā veidā varētu iegūt, ir jautājumi, kas tos nemaz nenodarbina. Viņiem nekad neienāk prātā, ka Dievs to no viņiem prasa. Viņa elks ir pašā "es". Mūžībā aiziet dārgas nedēļas, mēneši un gadi, bet debesīs nav nekādu ierakstu, kas ziņotu par viņu mīlestības darbiem, par upuriem citu labā, par izsalkušo paēdināšanu, kailo apģērbšanu vai svešinieku uzņemšanu. Šī svešo uzņemšana, kas saistās ar risku, nav patīkama. Ja viņi zinātu, ka visi, kas gaida no viņiem pabalstu, ir šo dāvanu cienīgi, tad varbūt viņos rastos vēlēšanās kaut ko darīt šinī virzienā. Bet tieši šis risks jau ir kaut kas labs. Varbūt ka mēs uzņemam eņģeļus.

(27) Ir tādi bāreņi, par kuriem vajadzētu rūpēties. Bet daži negrib riskēt un iesaistīties šādā pasākumā, jo tad var rasties vairāk darba, nekā viņiem patiktu, atstājot pavisam maz laika pašu priekam. Bet kad Kēniņš Savus ļaudis pārbaudīs, tad šīs kūtrās, skopās, savtīgās dvēseles saprātīs, ka Debesīs ir priekš tiem, kas strādājuši, priekš tiem, kas sevi aizlieguši Kristus dēļ. Nekas nav sagatavots tiem, kas vienmēr ar sevišķu gādību ir mīlējuši sevi un rūpējušies tikai par sevi. Briesmīgais sods, ko Kēniņš pasludina tiem, kas atrodas pie Viņa kreisās rokas, šinī gadījumā nav atmaksa par kādiem viņu lieliem noziegumiem. Tos netiesā par darīto, bet gan par to, ko viņi nav darījuši. Jūs neesat darījuši Debesu uzticēto darbu. Jūs dzīvojat savam priekam un varat saņemt savu daļu tikai ar patmiļiem.

Savām māsām es gribu sacīt: Esiet devīgas, dariet labu. Cilvēka Dēls nāca, lai meklētu un glābtu tos, kas pazuduši. Jūs varbūt domājat, ka ja jūs atrastu kādu bērnu, kuram nebūtu kļūdu, tad gan jūs to pieņemt un par viņu rūpētos; bet apgrūtināt sevi ar noklīdušu bērnu, atradināt viņu no daudzām lietām un dažas tam no jauna iemācīt, atjaunot pašsavaldīšanās vajadzību, tas ir darbs, kuru jūs negribat uzņemt. Pamācīt nezinošu, žēlot un pārveidot tos, kas pastāvīgi mācījušies tikai jaunu nav viegls uzdevums; Bet Debesīs tieši tādu darbu ir likušas jūsu ceļā. Tas sevī slēpj svētības.

Vairākus gadus atpakaļ man rādīja, ka Dieva ļaudis tiks pārbaudīti, novedot tos saskarē ar cilvēkiem kam nav māju; kur daudzi no viņiem pazaudējuši mājas patiesības dēļ. Pretestība un vajāšanas liks ticīgiem atstāt savas mājas, bet tiem, kuriem mājas vēl ir, pienākas plaši atvērt savas durvis cilvēkiem, kuriem laupīts ģimenes pavārds. Pavisam nesen es redzēju, ka Dievs atsevišķā kārtā pārbaudīs savus ļaudis tieši šinī jautājumā. Kristus mūsu dēļ kļuva nabags, lai mēs caur Viņa nabadzību kļūtu bagāti. Viņš pienesa upuri, lai varētu sagatavot mājas svētceļniekiem un svešiniekiem, kas, dzīvodami pasaulē cenšas sasniegt labāku zemi, (28) tas ir Debesu Dzimteni. Vai tie, kas bauda Viņa žēlastību, kas cer iemantot nemirstību, atsacīsies vai arī nevēlēsies dalīties savās mājās ar bezpajumtniekiem un trūcīgajiem? Vai mēs, kas esam Jēzus mācekļi, liegsim ienākt pa mūsu durvīm svešiniekiem, tāpēc ka viņu nepazīstam?

Vai apustuļa priekšraksts šinī laikā ir zaudējis savu spēku: "Neaizmirstiet labprāt dot mājas vietu, jo ar to daži nezinot ir eņģeļus uzņēmuši savās mājās." Mani ikdienas sāpina savtīguma atklāšanās mūsu ļaužu vidū. Valda satraucošs uzmanības un mīlestības trūkums pret cilvēkiem, kuriem uz to ir tiesības. Mūsu Debesu Tēvs noliek mūsu ceļā apslēptas svētības, bet daži negrib tām pieskarties, baidoties, ka samazināsies viņu personīgie prieki. Eņģeļi gaida, lai redzētu, vai mēs satversim mūsu sniedzamības robežās noliktās iespējas darīt labu — gaida, lai redzētu, vai gribam aplaimot citus, lai viņi savukārt varētu svētīt mūs. Kungs pats tā ir iekārtojies, ka mūsu apstākļi ir dažādi, — vieni ir trūcīgi, citi bagāti, bet citi apbēdināti, — lai visiem būtu iespējams veidot savus raksturus. Dievs ar nolūku pieļāvis trūcīgos, lai mēs tiktu izmeklēti un pārbaudīti un atklātos, kas ir mūsu sirdīs.

Es daudzus esmu dzirdējusi atvainojam savu rīcību, neielūdzot savās mājās un sirdīs Dieva svētos: "Ak, man nekā nav sagatavots, es neko neesmu ne vārījusi, ne cepusi, tiem jāiet kaut kur citur". Un nākošajā vietā var būt izgudrota cita aizbildināšanās, lai neuzņemtu tos, kuriem vajadzīga viesmīlība, tā kā šie cilvēki jūtas dziļi apbēdināti un dodas prom ar nepatīkamu iespaidu par, tā saucamo, (brāļu mīlestību) brāļu un māsu viesmīlību. Ja jums, māšas, nav maizes, tad atdariniet Bībelē sniegto piemēru. Ejiet pie sava kaimiņa un saki: "lūdzams aizdod man trīs maizes, jo draugs pie manis no ceļa ir atnācis, un man nav ko celt tam priekšā."(Lūk.11:5,6) Mums nav neviena piemēra, kur maizes trūkums būtu attaisnojais atsacīšanos uzņemt mājās cilvēkus, kam vajadzīgs patvērumš. Elijam nonākot pie Sareptas atraitnes, (29) tā dalījās savā kumosā ar Dieva pravieti, un Dievs darīja brīnumu, ka Viņa kalpa uzņemšana un dališanās, maizes kumosā, uzturēja pašu atraitni un pasargāja viņas dēla dzīvību. Līdzīgi notiks arī daudzos citos gadījumos, ja cilvēki tā rīkosies ar prieku un Dievam par godu.

Daži aizbildinās ar sliktu veselību, — viņi labprāt tā rīkotos, ja tikai tiem būtu spēks. Šādi cilvēki tik ilgi visas intereses ir saistījuši ar sevi, tik daudz domājuši par savām nepatīkamajām izjūtām un tik daudz runājuši par savām ciešanām, grūtībām un bēdām, ka tās kļuvušas par viņu tagadējo patiesību. Viņi nespēj domāt par nevienu citu kā tikai par sevi, lai arī cik ļoti citiem būtu vajadzīga līdzjūtība un palīdzība. Jums, kas ciešat no sliktas veselības, ir dots dziedināšanas līdzeklis. Ja tu apgērbsi kailo, ievēdīsi savā mājā izdzīto un dalīsi savu maizi ar izsalkušo, "Tad ausis tava gaisma kā dienas blāzma un tava dzīvība (tava veselība – pēc angļu tulk.) no jauna zels."(Jes.58:8) Labdarība ir brīnišķīgas zāles pret slimībām. Kas iesaistās šādā darbā, tie aicināti saukt uz Dievu, un Viņš Sevi devis ķīlā, ka tiem atbildēs. Tuksnesī viņu dvēsele tiks paēdināta, un tie būs līdzīgi slacinātam dārzam, kam ūdens nekad netrūks.

Mostieties, brāji un māšas. Nebaidieties no labiem darbiem. "Labu darot lai nepiekūstam, jo savā laikā arī pļausim, ja nepiekūsim."(Gal.6:9) Negaidiet līdz jums pasaka jūsu pienākumu. Atveriet acis un redziet, kas ir ap jums; iepazīstieties ar bezpalīdzīgajiem, bēdu nomāktajiem trūkcietējiem. Neapslēpieties no viņiem un necentieties neievērot viņu vajadzības. Kas ar savu dzīvi rāda, ka to reliģija ir savtības un samaitātības neaptraipīta, kā to raksta Jēkabs? Kas cenšas no sirds darīt visu viņu spēkos esošo, lai sekmētu lielo pestīšanas plānu?

(30) Es pazīstu atraitni, kurai jāapgādā divi mazi bērni tikai no tā, ko viņa nopelna ar savu adatu. Viņa ir bāla un rūpju sagrauzta. Visu bargo ziemu viņa ir cīnījies, lai uzturētu sevi un savus bērnu. Viņa saņēmusi mazu palīdzību, bet kas būtu cietis šajā gadījumā, ja būtu parādīta lielāka ieinteresētība? Šeit atrodas viņas divi zēni, deviņu un vienpadsmit gadu vecumā, kuriem vajadzīgas mājas. Kurš ir labprātīgs Kristus dēļ sniegt tiem ģimenes pavārdu? Māti vajadzētu atbrīvot no šīm rūpēm, kā arī no nepieciešamības daudz strādāt ar adatu. Sie zēni dzīvo kādā ciemā, un viņu vienīgais aizbildnis ir smagi strādājošā māte. Viņi jāmāca strādāt, cik pieļauj viņu vecums. Norādījumi jāsniedz mīlestībā, pacietīgi un laipni. Daži varbūt sacīs: Jā, es tos varu pieņemt un pamācīt kā strādāt. Bet nevajag aizmirst, ka šiem bērniem jāmāca arī vēl citas lietas. Viņiem jāreda, kā izveidot labu, kristīgu raksturu. Tiem vajadzīga mīlestība un sirsnīga gādība, tie jāpamāca, lai varētu būt derīgi šai dzīvei un beidzot sagatavoti Debesīm. Novelciet savu savtīgumu un apskatieties, vai ap

jums nav daudz tādu, kuriem jūs varētu palīdzēt un kurus iespējams aplaimot ar mājām, līdzjūtību, mīlestību, norādot uz Dieva Jēru, Kas atņem pasaules grēkus. Vai vēlaties kaut ko upurēt dvēseļu glābšanas labā? Jēzus, mūsu mīļais Glābējs sagatavo mājvietu jums; un kāpēc lai jūs savukārt, nesagatavotu mājvietu tiem, kam tā vajadzīga, atdarinot sava Kunga priekšzīmi? Ja jūs to negribat darīt, tad arī jums, kad būs vajadzīgi Debesu mājokļi, neviens tos nepiešķirs. Jo Kristus saka: "Ko jūs neesat darījuši vienam no šiem vismazākiem, to jūs man arī neesat darījuši." Jūs, kas līdz šim esat bijuši savtīgi. visu savu dzīvi domādami tikai par savām ērtībām un labumu, ievērojiet, ka jūsu pārbaudes laiks drīz, drīz noslēgsies. Ko jūs darāt, lai izpirktu savu savtīgo un nelietderīgo dzīvi? Uzmostieties! Uzmostieties!

Ņemot vērā savas mūžīgās intereses, celieties un (31) sāciet sēt labo sēklu. Ko jūs sēsiet, to arī pļausiet. Tuvojas pļauja, — lielais pļaujas laiks, kad pļausim, ko būsīm sējuši. Ražas ievākšana neizpaliks; pļaujas laiks noteikti nāks. Tagad ir sējas laiks. Tagad centieties kļūt bagāti labos darbos labprāt izdalīt, būt devīgi krājot sev mantu par labu pamatu uz nākamo laiku, ka varat satvert mūžīgo dzīvību. Es jūs, savus brāļus, ļoti lūdzu, atbrīvojieties no ledainā vēsuma. Centieties būt viesmīlīgi un priecīgi palīdzēt tiem, kuriem palīdzība ir vajadzīga.

Jūs varbūt sacīsit, ka esiet jau uzņēmuši savās mājās cilvēkus, kas nav bijuši jūsu labdarības cienīgi, un tiem esat dāvājuši savus līdzekļus, un ka tāpēc jums vairs nav drosmes censties panākt kaut ko labu, palīdzot trūkcietējiem. Uzlūkojiet Jēzu! Viņš nāca lai glābtu kritušo cilvēku; lai glābtu Savu tautu; bet tā negribēja Viņu pieņemt. Nonicinājuši un apsmējuši Viņa žēlastību, tie beidzot nonāvēja Viņu., Kurš nāca, lai dotu tiem dzīvību. Vai tāpēc mūsu Kungs novērsās no kritušās cilvēces? Ja arī jūsu cenšanās darīt labu ir cietusi neveiksmi deviņdesmit deviņas reizes un jūs esat saņēmuši tikai apvainojumus, pārmetumus un naidu, tomēr, ja simtajā reizē jūs gūstat panākumus un tiek izglābta viena dvēsele, ak, kāda uzvara tad ir iegūta! Viena dvēsele izrauta no sātana rokām, vienai dvēselei palīdzēts, viena dvēsele iedrošināta un uzmodināta, — tūkstoškārt atlīdzinās visas jūsu pūles. Jēzus jums sacis: "Ko jūs esat darījuši vienam no šiem maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs man esat darījuši." Vai mums ar prieku nevajadzētu darīt visu, ko spējam, atdarinot mūsu dievišķā Kunga dzīvi? Daudzi atraujas no domas par uzpurēšanos citu labā. Viņi negrib ciest, palīdzot citiem. Viņi glaimo sev, ka no tiem netiek prasīts ciest zaudējumus citu labā, lai citi tādā veidā gūtu labumu. Tādiem mēs sakām: Jēzus ir mūsu priekšzīme.

Kad atskanēja lūgums par diviem Cebedeja dēliem, (32) lai Jēzus valstībā viens no viņiem sēdētu pa labo roku un otrs pa kreiso, tad Kungs atbildēja: "Jūs nezināt, ko jūs lūdzat. Vai jūs varat dzert to biķeri ko Es dzeršu, un likties kristīties ar to kristību, ar ko Es topu kristīts?" Tie uz Viņu sacīja: "Varam gan. Un Viņš uz tiem sacīja: Manu biķeri gan jūs dzersiet un ar to kristību, ar ko Mani kristīs, jūs tapsiet kristīti, bet sēdēt pie manas labās un kreisās rokas man nepieder dot, bet tas būs tiem, kam Mans Tēvs novēlējis." (Mat.20:22,23) Cik ir to, kas var sacīt: mēs varam dzert to pašu biķeri un varam tikt kristīti ar to pašu kristību, apzināties šo vārdu nozīmi? Cik ir to, kas atdarina Lielo Priekšzīmi? Visi, kas sevi apliecina par Kristus sekotājiem, līdz ar to svingi solās staigāt tā kā Viņš ir staigājis! Tomēr daudzi cilvēki, kas ar vārdiem vareni apliecina patiesību, ar savu rīcību rāda, ka viņi maz domā par savu Priekšzīmi, vēloties saskaņot savu dzīvi ar Viņa dzīvi. Viņi vadās no savas aprobežotās izpratnes par aizsniedzamo standartu. Viņi neatdarina Kristus pašizliedzību, ne arī Viņa uzpurīgo dzīvi citu labā.

Starp mums atrodas trūkcietēji, bezpajumtnieki un atraitnes. Es dzirdēju vienu bagātu lauksaimnieka stāstījumu par kādas viņu vidū dzīvojošas nabadzīgas atraitnes stāvokli. Viņš izsacīja nožēlu, ka tās apstākļi ir tik ļoti smagi. Tad sekoja vārdi: "Es nezinu kā viņa izturēs šo auksto ziemu? Tagad viņai pienākuši grūti laiki." Tādi cilvēki ir aizmirsuši savu Priekšzīmi un ar savu rīcību saka: "Nē, Kungs, mēs nevaram dzert notā paša sevis aizliegšanas, pazemošanās un uzpurēšanās biķera, no kura Tu esi dzēris, ne arī tikt kristīti ar tām pašām ciešanām, ar kurām Tu tiki kristīts. Mēs nespējam dzīvot, lai citiem darītu labu. Mūsu pienākums ir rūpēties par sevi ." Kas zina kā atraitne iztikas, ja tā izturēsies cilvēki, kuru klētis ir pārpildītas? Līdzekļi priekš viņas atrodas tās tuvumā. Un vai tiem kurus (33) Dievs darījis par saviem namturiem, kuriem Viņš uzticējis līdzekļus, drīkst atrauties no trūkumu cietošiem Kristus mācekļiem? Iedrošinoties tā rīkoties, viņi atraujas no Jēzus. Vai jūs gaidāt, lai Kungs liktu labvēlībai līt no Debesīm, tā apgādājot trūkcietējus? Vai gan Viņš tos nav ielicis jūsu rokās, lai caur jums palīdzētu trūcīgajiem un tos aplaimotu? Vai Viņš jūs nav darījis par saviem darba rīkiem šim labajam darbam, lai jūs pārbaudītu un jums dotu priekštiesību noguldīt mantu Debesīs?

Draudzes rokās nodoti bez mātes un tēva palikušie bērni, un Saviem sekotājiem Kristus saka: Ņemiet šos trūcīgos, pamestos bērnus, uzaudziniet tos Man, un jūs dabūsiet savu algu. Es šinīs lietās esmu redzējusi atklājamies daudz savtīguma. Ja nav nekādu sevišķu pierādījumu, ka ar šādu, bez pajumtes palikušu bērnu uzņemšanu savās ģimenēs viņi paši gūs labumu, tad liela daļa novērsās un

saka: nē. Liekas, ka viņi nepavisam nevēlas gādāt par šādiem bērniem un tos pat neinteresē, vai bērni tiks izglābti vai pazudīs. Pēc viņu domām, tas nav viņu pienākums. Līdz ar Kainu viņi saka: "Vai tad es esmu sava brāļa sargs?"(1.M.4:9) Tie nevēlas uzņemties neērtības vai kaut ko upurēt bāriņu dēļ un vienaldzīgi tos pamet pasaules rokās, kas šos bāreņus reizēm uzņem labprātīgāk nekā tie, kas sevi sauc par kristiešiem. Dieva dienā nāksies atbildēt par cilvēkiem, kuru izglābšanas iespēju Debesis bija nodevušas cilvēkiem — kristiešiem. Tomēr kristieši ir centušies sevi aizbildināt un izvairījušies darīt labu, ja ar to nav varējuši kaut ko iegūt priekš sevis. Man rādīja, ka tiem, kas atraida izdevību darīt labu, Jēzus sacis: "Ko jūs neesat darījuši vienam no šiem vismazākajiem, to jūs Man neesat darījuši." Lūdzu lasiet Jesajas 58. nodaļu:

"Vai tāda ir gavēšana, kas Man patīk, diena, kad cilvēks savu dvēseli mērdē? Kad galvu nokar kā niedre un gulstas uz maisa un pelnos, vai jūs to saucat par gavēšanu un par dienu, kas Kungam patīk? Vai tā nav gavēšana, kas Man patīk: atraisīt no netaisnības saitēm, no jūga atsvabināt, (34) spaidītos atlaist vaļā un salauzt ikkatru jūgu? Vai tā nepiederas maizi laužt izsalkušiem, namā ievest nabaga izdzītos, kailu ieraugot, to apsegt un neapslēpties no sava tuvākā? Tad ausis tava gaisma kā dienas blāzma un tava dzīvība no jauna zels, un tava taisnība ies tavā priekšā, un Kunga godība tevi pavadīs. Tad tu sauksi, un Kungs atbildēs, tu brēksi, un Viņš sacis: redzi, še Es esmu. Ja no sava vidus izraidīsi varmācību, mitēšies ar pirkstiem rādīt un nerunāsi ļaunu, un ja tu izsalkušam atdarīsi savu sirdi un paēdināsi apbēdinātu dvēseli, tad tava gaisma atspīdēs tumsībā un tava krēsla būs kā dienas vidus; un Kungs tevi vadīs bez mitēšanās un paēdinās tavu dvēseli tuksnesī un stiprinās tavus kaulus. Un tu būsi kā slacināts dārzs un kā ūdens avots, kam ūdens netrūkst."(5.-11.p.)

Šis ir mums patreiz darāmais sevišķais darbs. Visas mūsu lūgšanas un atturēšanās no barības neko nepalīdzēs, ja mēs apņēmīgi neķersimies pie šī darba. Uz mums gulstas svēts pienākums. Tas ir skaidri pateikts. Kungs uz mums ir runājis caur savu pravieti. Kunga domas un ceļi nav tādi, kādus tos iedomājas vai kādus tos vēlas aklie, savtīgie, mirstīgie cilvēki. Kungs uzlūko sirdi. Ja tur mājō savtīgums, tad Viņš to zina. Mēs varam mēģināt apslēpt savu patieso raksturu no brāļiem un māsām, bet Dievs to redz. No Viņa neko nevar apslēpt.

Šeit skaidri ir atklāta gavēšana, kādu Dievs var atzīt par pareizu. Tā ir maizes laušana izsalkušam un nabaga izdzīto uzņemšana savās mājās. Negaidiet, līdz tie nāk pie jums. Viņu pienākums nav uzmeklēt jūs un lūgt sev mājvietu. Jums jāuzmeklē viņi un jāieved savās mājās. Jums jāilgojas pēc viņiem. Ar vienu roku jums jāsniedz augšup un ticībā jāsatver Varenā elkonis, kas sniedz pestīšanu, bet tajā pašā laikā ar otru mīlestības roku jums jāaizsniedz (35) apspiestie un tiem jāpalīdz. Jums nav iespējams ar vienu roku pieķerties Dieva elkonim, kamēr otra kalpo jūsu pašu priekam.

Vai, nododoties šim žēlastības un mīlestības darbam, tas jums var izrādīties par grūtu? Vai jūs var sagaidīt neveiksme un vai šī nasta jūs var satriekt, tā ka jūsu ģimene zaudē atbalstu un iesaīdu? Ak, nē! Ar drošiem apsolījumiem Dievs gādīgi ir atņēmis visas šaubas šinī jautājumā, ja tikai jūs Viņam paklausiet. Šie apsolījumi ietver visu, pēc kā var ilgoties visprasošākais un vissvārstīgākais cilvēks. "Tad ausis tava gaisma kā dienas blāzma, un tava dzīvība no jauna zels." Tikai ticiet, ka uzticīgs ir Tas, Kas to apsolījis. Dievs var atjaunot fiziskos spēkus. Pat vēl vairāk, Viņš saka, ka Viņš to darīs. Bet apsolījums ar to nebeidzas. "Tava taisnība ies tavā priekšā, un Kunga godība tevi pavadīs."(Jes.58:8) Dievs ap tevi uzcelš nocietinājumu. Bet pat šeit vēl apsolījums nenoslēdzas. "Tad tu sauksi un Kungs atbildēs, tu brēksi, un Viņš sacis: redzi, še Es esmu!" Ja atteiksieties no apspiešanas, no tukšas iedomīgas valodas un atvērsiet savu dvēseli izsalkušajiem, "tad tava gaisma atspīdēs tumsībā un tava krēsla būs kā dienas vidus; un Kungs tevi vadīs bez mitēšanās un pieēdinās tavu dvēseli tuksnesī (bada laikā), un stiprinās tavus kaulus. Un tu būsi kā slacināts dārzs un kā ūdens avots, kam ūdens netrūkst."(9.-11.p.)

Jūs, kas sevi saucat par gaismas bērniem, lasiet Jesajas 58. nodaļu. Sevišķi jūs, kam tik ļoti nepatīk uzņemties neērtības, lai atbalstītu trūkcietējus, lasiet to atkal un atkal. Jūs, kam sirdis un mājas ir par šaurām, lai dotu pajumti tiem, kam māju nav, jūs, kas varat noskatīties, kā nabadzības dzelzainā roka žņaudz bāreņus un atraitnes un kā cietsirdīgie pasaules cilvēki tos apspiež, lasiet šo nodaļu. Lasiet to jūs, kas baidāties, ka jūsu ģimenē var ienākt iesaīds, kas no jums prasīs vairāk darba. Jūsu bailes (36) var būt nepamatotas un jūs varbūt mantosiet svētību, ko katru dienu redzēsiet un izjutīsiet. Bet arī pretējā gadījumā, ja tiks prasīts sevišķs darbs, jūs varat smelt spēku no Viņa, Kurš ir apsolījis: "Tad ausis tava gaisma kā rīta blāzma un tava dzīvība no jauna zels." Man rādīja, ka iemesls, kāpēc Dieva ļaudis nav garīgāk noskaņoti un kāpēc viņiem nav lielāka ticība, ir noslēģšanās savtībā. Praviētis uzrunā Sabata ievērotājus, ne neticīgos, ne grēciniekus, bet tos, kas daudz runā par savu dievbijību. Ne daudzās sapulces mūs dara Dievam pieņēmīgus. Ne lielais skaits lūgšanu to panāk, bet taisnības darbi, taisnīga rīcība un pie tam īstā laikā. Tas nozīmē mazāk rūpēties par sevi un vairāk darīt labu citiem. Mūsu dvēselēm jāatveras un jāklūst dziļākām un plašākām. Tad Dievs tās

darīs līdzīgas slacinātam dārzam, kam ūdens netrūkst.

Lasiet Jesajas 1. nodaļu: "Un kad jūs savas rokas izpletiet, Es apslēpju Savas acis no jums, un kad jūs daudz lūgšanas turiet, tomēr Es neklausu, jo jūsu rokas ir asiņu pilnas. Mazgājaties, šķīstieties, atmetiet savus ļaunos darbus no Manām acīm nost, nedariet vairs ļauna. Mācieties labu darīt, meklējiet tiesu, atvieglējiet apspiesto (atgrieziet varas darītāju), izdodiet bāreņiem tiesu, aizstāviet atraitni. Tad nāciet nu, tiesāsimies, saka Kungs: kad jūsu grēki būtu sarkani kā asinis, tomēr tie taps balti kā sniegs, un kaut arī tie būtu kā purpurs, tomēr tie kļūs tāpat kā vilna. Ja jūs gribēsiet un klausīsiet, tad jūs ēdīsiet zemes labumu Bet, ja jūs liedzaties un turaties pretī, tad jūs no zobena tapsiet aprīti, jo Kunga mute, to runājusi."(15.-20.p.)

Man rādīja, ka Kristus, Uzticīgā Liecinieka, pieminētais zelts, kam jābūt mums visiem, ir ticība, kas savienota ar mīlestību, pie tam mīlestība ir pārsvarā. Sātans pastāvīgi strādā, lai iztukšotu Dieva ļaužu sirdis no šīm dārgajām dāvanām. Visi ir iesaistīti dzīves spēlē. Sātans ļoti zina, ka ja viņam izdosies atņemt mīlestību un ticību un tās aizvietot ar savtību un neticību, tad viņš pratis (37) pievilt un drīz vien izdzēsīs arī visas vēl atlikušās vērtīgās rakstura īpašības, un spēle būs zaudēta.

Mani mīļie brāļi, vai jūs ļausiet sātanam piepildīt savu domu? Vai jūs padosities un zaudēsiet spēli, kurā jūs vēlaties iegūt mūžīgo dzīvību? Ja Dievs vispār ir runājis caur mani, tad tikpat noteikti un droši kā stāvs Dieva tronis, sātans jūs pārvarēs un jūs neuzvarēsiet, ja jūs pilnīgi nepārvērtīsieties. Atkal jāatgūst mīlestība un ticība. Vai gribat uzsākt cīņu no jauna un atgūt dārgās dāvanas kuru jums gandrīz nemaz vairs nav? Jums jāpūlas dedzīgāk, neatlaidīgāk un nenogurstošāk, kā jūs jebkad esat pūlējušies. Nav tikai jālūdz vai jāgavē, bet ir jāpaklausa, jāatsakās no savtības, un gavēnim jābūt tādām, kādu Dievs to ir paredzējis, kādu Viņš var pieņemt. Daudzi jutīšies apbēdināti, ka es tik skaidri esmu runājusi, bet tā es arī turpināšu rīkoties, ja Dievs man liks nest šo nastu.

Dievs prasa, lai tie, kas ieņem atbildīgas vietas, svētītos un pilnīgi nodotos darbam; jo, ja viņi rīkojas nepareizi, tad arī ļaudis jūtas brīvi sekot to piemēram. Ja ļaudis rīkojas nepareizi un vadītāji nepareizību nenorāj, tad tas nozīmē, ka viņi piekrīt šīm nepareizībām un grēks gulstas uz viņiem, tāpat kā uz vainīgajiem. Kas ieņem atbildīgas vietas, tiem vajadzētu būt dievbijīgiem vīriem, kas pastāvīgi izjūt uz sevi gulstamies darba nastu.

PIRMDZIMTĪBAS TIESĪBU PĀRDOŠANA

Mīļais brāli D., es jau agrāk gribēju tev rakstīt, bet nācās tik daudz un nogurdinoši strādāt, ka man nebija ne laika, ne spēka to darīt. Pēdējā man dotajā atklāsmē es redzēju tavu gadījumu. Tu atradies kritiskā stāvoklī. Tu zināji patiesību, tu izprati savu pienākumu un tu biji (38) priecājies patiesības gaismā; bet tāpēc ka tā traucēja laicīgo darbu, tu savu ērtību labad biji gatavs upurēt patiesību un pienākumu. Tu skatījies uz savām pašreizējām iespējām iegūt naudu un nespēji redzēt mūžīgās godības lielo nozīmi. Tu biji gatavs pienest lielu upuri par labu pašreizējās peļņas glaimojošajām izredzēm. Tu pašlaik gatavojies pārdot savas pirmdzimtības tiesības par vienu ēdienu. Ja tu pasaulīgu ieguvumu dēļ būtu novērsies no patiesības tad tas no tavas puses nebūtu nezināšanas grēks, bet gan tīšs pārkāpums.

Ēsavs iekāroja kādu iemīļotu ēdienu un, izdabājot ēstkārei, upurēja savu pirmdzimtību. Apmierinājis savu iekāri, viņš saprata, cik neprātīgi rīkojies, bet vairs "neatrada žēlošanas vietu, jebšu ar asarām to meklēja."(Ēbr.12:17) Ēsavam līdzīgu cilvēku ir ļoti daudz. Viņš pārstāv ļaužu šķiru, kuras sniedzamības robežās atrodas sevišķas, ļoti vērtīgas svētības, - nemirstīgs mantojums, dzīve, kas tikpat ilgstoša kā universa Radītāja, Dieva, dzīve, neizmērojama laime, godības pilna mūžība, - bet viņi tik ilgi ir ļāvuši vaļu savai ēstkārei, kaislībām un tieksmēm, ka spēks izprast un novērtēt mūžīgās lietas ir ļoti novājinājies.

Ēsavam bija sevišķi stipra kāre uz kādu īpašu ēdienu, un viņš tik ilgi bija izpaticis pats sev, ka vairs neizprata vajadzību novērsties no kārdinošās barības. Viņš par to domāja, necenzdamies savu ēstkāri apspiest, līdz šis ēstkāres spēks uzvarēja visus citus apsvērumus un viņu pilnīgi pārvaldīja, tā ka Ēsavs iedomājās, ka, ja viņš nebaudīs šo sevišķo gardumu, tad ļoti cietīs vai pat mirs. Jo vairāk viņš par to domāja, jo stiprāka kļuva viņa iegriba, līdz svētās pirmdzimtības tiesības viņa acīs pazaudēja savu vērtību un svētumu. Viņš domāja, ja tās tagad pārdos, tad vēlāk atkal varēs viegli atpirkt atpakaļ. Viņš tās izmainīja pret iemīļotu (39) ēdienu, glaimodams sev, ka ar pirmdzimtības tiesībām var rīkoties pēc savas patikas un, kad gribēs, varēs tās atkal atpirkt. Bet kad viņš šīs tiesības atkal gribēja atpirkt, pat daudz upurējot no savas puses, viņš tās tomēr vairs nevarēja atgūt. Tad viņš rūgti nožēloja savu pārsteidzību, savu muļķību un neprātu. Viņš šo jautājumu apskatīja no visām pusēm. Viņš nopietni un ar asarām gribēja nožēlot savu vainu; bet viss bija veltīgi. Viņš svētību bija nonicinājis un Kungs tam to atņēma uz visiem laikiem.

Tu domāji, ka pašlaik upurējot patiesību un ejot pa atklātas nepaklausības un nozieguma ceļu, tu pilnībā neizpostīsi savu varu pār sevi un nekļūsi pārgalvīgs, un, pieviloties cerībās uz pasaules ieguvumu, tu atkal varēsi, interesēdamies par patiesību, kļūt par mūžīgās dzīves kandidātu. Bet šajā ziņā tu esi piekrāpis pats sevi. Ja tu upurēsi patiesību pasaulīgas peļņas dēļ, tad tu par to samaksāsi ar mūžīgo dzīvību.

Līdzībā par lielo mielastu mūsu Pestītājs rāda, ka daudzi iekāros pasauli un rezultātā zaudēs Debesis. Mūsu Pestītāja laipno aicinājumu nonicināja. Viņš daudz strādāja, daudz maksāja un ar milzīgu upuri sedza visus lielā vakarēdiena sagatavošanas izdevumus. Un tad Viņš aicināja viesus, bet tie cits pēc cita iesāka aizbildināties. "Pirmais viņam sacīja: Es esmu tīrumu pircis, un man jāiet to apskatīt. Lūdzu, aizbildini mani. Otrs sacīja: es esmu piecus jūgus vērsu pircis un noeju tos aplūkot. Lūdzu aizbildini mani. Trešais teica: es sievu esmu apņēmis, tāpēc nevaru noiet."(Lk.14:18-20) Tad Kungs novērsās no bagātajiem, pasauli mīlošajiem cilvēkiem, kam zeme, sievas un vērsi bija tik dārgi, ka tie tos vērtēja augstāk par to labumu, ko viņi būtu ieguvuši, pieņemot žēlastības pilno, laipno aicinājumu baudīt Kunga vakarēdienu. Nama Kungs kļūst dusmīgs un novēršas no tiem, kas tā apvainojuši Viņa ziedoto dāvanu un (40) lūdz citu cilvēku šķiru, kas nav ar visu apgādāti, kuriem nepieder zemes gabali un mājas, bet kas ir nabadzīgi un izsalkuši, kas ir kropli, klibi un akli, bet kas prātīs novērtēt Viņa sniegto balvu un atbildēs Kungam ar sirsnīgu pateicību, neliekuļotu mīlestību un nodošanos.

Bet vēl ir tukšas vietas. Tiek dota pavēle: "Ej uz lielceļiem un sētmalēm un spied visus nākt iekšā, lai mans nams būtu pilns. Jo Es jums saku, neviens no lūgtajiem viesiem nebaudīs manu mielastu."(Lk.14:23,24) Te parādās Dieva atmetā ļaužu šķira, ja tā nonicinājusi Kunga ielūgumu. Kungs sacīja Ēlum: "Kas Mani turēs godā, tos arī Es pagodināšu, bet, kas Mani nīcina, tie tiks pazemoti."(1.Sam.2:30) Kristus saka: "Ja kāds Man grib kalpot, tad lai viņš seko Man, jo, kur Es esmu, tur būs arī Mans kalps; un, ja, kāds Man kalpos, to Mans Tēvs cels godā."(Jāņa 12:26) Ar Dievu nevar jokoties. Ja tie, kam ir gaisma, to atmet, vai negrib pēc tās dzīvot, tad tā viņiem kļūst par tumsu

Bezgalīgi lielu upuri pienesa Dieva mīļotais Dēls, lai glābtu kritušo cilvēku un to paaugstinātu pie Dieva labās rokas, darot viņu par pasaules mantinieku un mūžīgās dzīves īpašnieku. Nav vārdu, lai izteiktu nemirstīgā, mūžīgā mantojuma vērtību. Dieva Dēla slavas, bagātības un godības upurim ir tik bezgalīgi liela vērtība, ka cilvēki un pat eņģeļi nespēj kaut cik pareizi spriest un izprast šī upura lielumu un varenību. Ja kritušie un grēkos iegrimušie cilvēki atsakās no šīs Dieva palīdzības, atsakās no paklausīgas dzīves, min kājām laipnos žēlastības aicinājumus un izvēlas pasaules nīcīgās lietas, tāpēc ka tās ir redzamas un ka pašreizējā prieka labad ērtāk ir iet grēka ceļu, tad to, kas ainots līdzībā, Jēzus izvedīs īstenībā dzīvē; tādi cilvēki nebaudīs Viņa godību, bet ielūgums atskanēs citiem.

(41) Kas izvēlas iespēju aizbildināties un turpināt grēkot un saskaņoties ar pasauli, tie tiks atstāti saviem elkiem. Pienāks diena, kad tie vairs nelūgs, lai viņus aizbildina, kad neviens vairs negribēs aizbildināties. Kad Kristus nāks Savā un Sava Tēva godībā ar visiem Debesu eņģeļiem, kas Viņu pavadīs Viņa ceļā ar gaviļu saucieniem, un kad cilvēku ausis skars visbrīnišķīgākās mūzikas melodijas, — tad nebūs neviena vienaldzīga skatītāja, bet visi būs ieinteresēti. Dažādi prātojumi un pieņēmumi tad vairs nesaistīs dvēseli. Skopuļa zelta kaudzes, kas sagādājušas tādu baudu viņa acīm, vairs neliksies pievilcīgas. Ar nepatiku un riebumu tiks atstātas skaistās pilis, kuras uzcēluši pasaules augstprātīgie cilvēki, un kurām tie bija pievērsušies kā saviem elkiem. Neviens nepiemīnēs savus tīrumus, vērsus vai tikko apprecēto sievu, lai lūgtu tos aizbildināt un atbrīvot no piedalīšanās šajā godībā, kas pēkšņi pārsteigs cilvēkus. Visi vēlētos būt šīs godības līdzdalībnieki, tomēr viņi zinās, ka tā nav priekš viņiem.

Dedzīgās izmisuma pilnās lūgšanās tie sauc uz Dievu, lai Viņš tiem nepaietu garām. Kēniņi, varenie, dižciltīgie, lepnie un vienkāršie cilvēki — visi krīt uz ceļiem, ņeizsakāmu sāpju, izmisuma un bēdu nomākti; no viņu lūpām izlaužas sirdi plosošas lūgšanas: Žēlastību! Žēlastību! Glābiet mūs no apvainotā Dieva dusmām! Bet kāda balss briesmīgā noteiktībā, bardzībā un majestātiskumā tiem atbild: "Tādēļ nu, ka Es aicināju, un jūs liedzaties, ka Savu roku izstiepju, un nav, kas uzklausa, un jūs visu Manu padomu atmetiet un Manas pārmācības negribiet, tādēļ Es arī smiešos par jūsu postu, Es smiešos, kad jums izbailes uzies."(Sal.pam.1:24-26)

Kēniņi un dižciltīgie, varenie, nabagie un vienkāršie cilvēki - visi vienādi rūgti kliegs un raudās. Kas savas labklājības dienās nīcināja Kristu un Viņa pazemīgos sekotājus, kuri mina Viņa pēdās, kas negribēja pazemoties savā cieņā, lai nomestos ceļos Kristus priekšā, kas ienīda Viņa visu apsmieto krustu, tagad ir pakrituši zemes dubļos. (42) Viss viņu lielums tos pēkšņi ir atstājis, un viņi nevilcinās krist pie kājām Dieva svētajiem. Tad viņi drausmīgi skaidri saprot, ka ēd paši sava ceļa augļus, ko tie gājuši pildīti ar savām domām. Savā šķietamajā gudrībā viņi novērsās no lielā, mūžīgā atalgojuma,

pasaulīgā ieguvuma labad atmeta Debesu pamudinājumus. Viņus savaldzināja pasaules ārējais spožums, un savā iedomātajā gudrībā tie kļuva nejēgas. Viņi līksmojās par savu pasaulīgo labklājību, it kā šis pasaulīgais pārākums būtu tik liels, ka caur to varētu iegūt Dieva labvēlību un nodrošināt sev Debesis.

Pasaulīgie nejēgas naudu uzskatīja par varu, un tā kļuva viņiem par dievu; bet tieši viņu labklājība tos ir iznīcinājusi. Dieva un Debesu eņģeļu acīs viņi kļuva par nejēgām, kaut arī pasaules godkāriģie cilvēki tos uzskatīja par gudriem. Tagad viņu iedomātā gudrība ir kļuvusi par ģeķību un viņu labklājība par viņu bojā eju. Atkal izlauzās sirdi pļoši, izmisuma pilni kliecieni uz kalniem un klintīm: "Kritiet uz mums, apslēpiet mūs no Tā vaiga, kas sēd uz goda krēsla, un no Jēra dūsmām. Jo atnākusi Viņu lielā dūsmu diena! Kas varētu pastāvēt?"(Atkl.6:15-17) Patvērumu tie meklē zemes alās, bet tās to vairs nespēj dot.

Mīļais brāli, tevi gaida dzīvība vai nāve. Vai tu saproti, kāpēc tavi soļi sākušies grīļoties? Kāpēc izsīkusi tava drosme un atslābusi stingrība? Tu esi darījis pāri sirdsapziņai. Panākumus darbā tu neesi guvis godīgā ceļā. Tev šīnī ziņā kaut kas jādara. Tavs tēvs veikala lietās nav rīkojies no pareizā redzes viedokļa. Tu uz to skaties kā parasti skatās pasaulē, bet ne tā kā Dievs skatās. "Tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu."(Mat.22:39) Vai tu to esi ievērojis? "Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas savas sirds, ar visu savu dvēseli, ar visu savu spēku, un ar visu savu prātu."(Lūk.10:27) Paklausība šim bauslim (43) sagatavo sirdi paklausībai nākošajam, kas līdzīgs pirmajam: "Tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu." Visi desmit baušļi ietverti šajos divos sevišķi izceltajos. Pirmajā ieslēgti pirmie četri baušļi, kuri rāda cilvēka pienākumus pret savu Radītāju. Otrais satur pēdējos sešus, kuri rāda cilvēka pienākumus pret līdzcilvēkiem. Tā šie divi baušļi ietver visu bauslību un praviešus. Tie līdzinās divām lielām rokām, kurās atrodas desmit baušļi, kā pirmie četri, tā arī pēdējie seši. Tiem stingri un noteikti jāpaklausa.

"Ja tu gribi ieiet dzīvībā, tad turi baušļus."(Mat.19:17) Ļoti daudzi, kas sevi sauc par Kristus mācekļiem, šīnī pasaulē tiek visam pāri šķietami viegli un mierīgi, un citi tos var uzskatīt par taisniem un dievbijīgiem cilvēkiem, kad īstenībā pašā kodolā — sirdī ir vaina, kas aptraipa visu viņu raksturu un sabojā to reliģiskos piedzīvojumus. "Tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu."(Mat.22:39) Šis bauslis mums aizliedz izmantot līdzcilvēkus, lai no tā sev iegūtu kaut kādu labumu. Mums ir aizliegts jebkāda veidā apspiest savu tuvāko. Mēs šai jautājumā nedrīkstam skatīties no pasaules redzes viedokļa. Visos gadījumos izturēties pret saviem līdzcilvēkiem tā, kā mēs vēlētos, lai viņi izturas pret mums, — tas ir likums, kas mums praktiski jāievēro. Dieva likumiem jāpaklausa burtiski. Visā mūsu savstarpējā satiksmē un attiecībās ar līdzcilvēkiem, ticīgiem vai neticīgiem, jāizved dzīvē šis likums: "Mīli savu tuvāko kā sevi pašu."

Šeit daudzi kristieši, kas sevi tā sauc, neizturēs Dieva pārbaudi; svētnīcas svaru kaušos svērti, tie tiks atrasti par viegliem. Mīļais brāli, Kungs saka: "Tāpēc aizejiet no viņu vidus un nošķirieties no tiem, saka tas Kungs, un neaiztieciat neko, kas ir nešķīsts, tad Es jūs pieņemšu. Tad Es būšu jums par Tēvu, un jūs būsiat Man par dēliem un meitām, saka Kungs, Visuvaldītājs."(2.Kor.6:17,18) Kāds varens apsolījums! Bet mēs nedrīkstam aizmirst, ka tas pamatojas uz paklausību Dieva pavēlei. Dievs tevi aicina atšķirties no pasaules. Tu nedrīksti sekot viņu paradumiem, ne arī kaut kādā veidā tiem piemēroties. "Bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā, lai pareizi saprastu, kas ir Dieva griba: to, kas ir labs tīkams un pilnīgs."(Rom.12:2) (44)

Dievs aicina atšķirties no pasaules. Vai tu paklausīsi? Vai tu iziesi no viņu vidus un paliksi atšķirts lai pilnīgi piederētu Dievam? "Jo kāda daļa ir taisnībai ar netaisnību? Kas ir gaismai kopējs ar tumsību?"(2.Kor.6:14) Tu nevari jaukties ar pasaules cilvēkiem, dalīties viņu garā un sekot viņu piemēram un tajā pat laikā būt Dieva bērns. Universa Radītājs uzrunā tevi kā mīlošs Tēvs. Ja tu atrausies no pasaules, neveltīsi tai savu mīlestību un paliksi tās neaptraipīts, izbēgot samaitātībai, kas ir pasaulē caur iekārošanu, tad Dievs būs Tavs Tēvs. Viņš pieņems tevi savā ģimenē un tu būsi Viņa mantinieks. Ja tu paklausīsi, tad pasaules vietā Viņš tev dos valstību, kas atrodas zem visām debesīm. Viņš tev dos mūžīgu dzīvību un godību, kas nekad nebeigsies.

Tavs Debesu Tēvs nodomājis tevi darīt par ķēnišķīgas ģimenes locekli, lai caur Viņa sevišķi lielajiem un dārgajiem apsolījumiem tu varētu kļūt par dievišķās dabas līdzdalībnieku, ar to izbēgdams samaitāšanai, kas ir pasaulē caur iekārošanu. Jo vairāk tu raksturā līdzināsies šķīstajiem, bezgrēcīgajiem eņģeļiem un Kristum, savam Glābējam, jo spilgtāk tevī atklāsies dievišķais zīmogs un vājāka kļūs līdzība ar pasauli. Starp pasauli un Kristu nav saskaņas, jo pasaule negrib savienoties ar Kristu. Pasaule strīdēsies arī ar Kristus sekotājiem. Lūdzot savu Tēvu, mūsu Pestītājs teica: "Tavus vārdus Es tiem esmu devis, un pasaule viņus ir ienīdusi, tāpēc ka viņi nav no pasaules, tāpat kā Es neesmu no pasaules."(Jāņa 17:14)

(45) Tev ir ļoti augsts un cēls aicinājums — pagodināt Dievu savā miesā un garā, kas pieder Viņam. Tu nedrīksti sevi mērot ar citiem. Dieva Vārds ir devis nemaldīgu paraugu, nekļūdīgu priekšzīmi. Tu esi baidījies no krusta. Tas ir neērts un smags, un tāpēc ka krusts aplāts ar kaunu, tu no viņa esi vairījies. Tev dzīvē jāisteno veselības reforma, tev sevi jāaizliedz un jāēd un jādzer Dievam par godu. Bēdz no miesas kāribām, kas karo pret dvēseli. Tev jābūt sātīgam visās lietās. Tas ir krusts, no kura tu esi vairījies. Tavs uzdevums ir sevi ierobežot ar vienkāršu diētu, kas tevi uzturēs vislabākajā veselības stāvoklī. Ja tu būtu dzīvojis saskaņā ar gaismu, kurai spīdēt uz tavas tekas ļāva Dievs, tad tavai ģimenei būtu aiztaupīts daudz ciešanu. Tava rīcība ir nesusi neizbēgamas sekas. Ja tu turpināsi iet iesāktajā virzienā, tad Dievs nenāks tavā ģimenē un sevišķā kārtā tevi nesvētīs un nedarīs brīnumu, lai glābtu tavu ģimeni no ciešanām. Vienkāršs uzturs, brīvs no garšvielām, gaļas ēdieniem un visāda veida taukiem nāktu jums par svētību un aiztaupītu tavai sievai daudz ciešanu, bēdu un izmisuma brīžu.

Tava dzīve nav bijusi tāda, kas Tev varētu nodrošināt Dieva svētības. Ja Tu vēlies, lai Tevi pavada Viņa labvēlība un Viņš ir tuvu Tavai ģimenei, tad Tev jāpaklausa Viņam darot Viņa prātu, neskatoties ne uz zaudējumiem, ne uz peļņu, ne uz savu patiku. Padoms nav jāprasa savām tieksmēm, un nav jāmeklē arī pasaules cilvēku piekrišana, kas nepazīst Dievu un necenšas Viņu pagodināt. Ja Tava rīcība vērsīsies pret Dievu, tad arī Dievs būs pret Tevi. Ja Tu turēsi citus dievus Kunga priekšā, tad Tava sirds tiks novērsta no kalpošanas vienīgajam, patiesajam un dzīvajam Dievam, kas prasa visu sirdi un nedalītu pieķeršanos. Dievs prasa visu sirdi, visu dvēseli, visu prātu un visu spēku. Neko mazāku par to Viņš nepieņems. Nav atļauta nekāda sevis dalīšana, darbā jāatdod visa sirds, jo Dievs nepieņems daļēju kalpošanu.

(46) Lai Tu varētu pilnīgi kalpot Dievam, tev skaidri jāizprot Viņa prasības. Tev vajadzētu lietot visvienkāršāko uzturu, kas sagatavots visvienkāršākā veidā, lai smadzeņu jūtīgie nervi nenovājinātos un netiktu paralizēti, darot tevi nespējīgu izprast, kas svēts, un vērtēt Kristus salīdzinošo darbu, Viņa šķīstošo asiņu bezgalīgo vērtību. "Vai nezināt, ka skrējēji stadionā gan visi skrien, bet tikai viens dabū goda algu. Skrieniet tā, ka jūs to dabūjat. Kas piedalās sacīkstēs, tas ir atturīgs visā, viņi tāpēc, lai dabūtu iznīcīgu vainagu, bet mēs neiznīcīgu. Tātad es skrienu ne kā uz ko nezināmu, es cīnos ne kā gaisu sizdams. Bet es norūdu un kalpinu savu miesu, lai, citiem sludinādams, pats nekļūstu atmetams."(1.Kor.9:24-27)

Ja cilvēki, lai apmierinātu savu godkāri ar vainagu vai iznīcīgu kroni, pakļauj sevi sātībai visās lietās, cik daudz labprātīgākiem sevis aizliegšanā vajadzētu būt tiem, kas labprātīgi apliecina, ka meklē ne tikai iznīcīgas vainagu, bet tādu dzīvi, kas ilgst, kamēr vien pastāvēs Jehovas tronis — mūžīgu bagātību, neiznīcīgu godu un nebeidzamas slavas apmirdzētu laimi. Vai pamudinošie apsolījumi, kas doti kristīgās sacensības dalībniekiem, nevadīs viņus uz sevis aizliegšanu un sātību visās lietās, lai viņi spētu pakļaut dzīvnieciskās tieksmes, savaldīt savu miesu un būt noteicēji par ēstkāri un miesīgām kaislībām? Tad tie varētu būt dievišķās dabas līdzdalībnieki, kas izbēguši samaitātībai, kas ir pasaulē caur iekāri.

Ja apsolītais bezgala vērtīgais un godības pilnais atalgojums neliks mums ar prieku paciest trūkumu un sevi aizliegt vairāk par pasaules cilvēkiem, kas labprātīgi no daudz kā atsakās, lai tikai iegūtu šīs zemes niekuš, (47) vīstošus laurus, kuru dēļ tikai nedaudzi tos godās, bet daudzi tos ienīdīs, tad mēs neesam mūžīgās dzīvības cienīgi. Centībā, neatlaidībā, drosmē, enerģijā, sevis aizliegšanā un uzpurēšanās garā mums vajadzētu būtu tik daudz pārākiem par citiem, kas iesaistījušies jebkurā citā pasākumā, cik augstāks un vērtīgāks ir mūsu mērķis. Bagātība, kuru mēs meklējam, ir neiznīcīga, mūžīga un pilna godības un slavas; bet tā manta pēc kuras tiecas pasaules cilvēki, pastāv tikai kādu dienu; tā ir vīstoša, iznīcīga un izgaist kā rīta migla.

Brāli D, pacel krustu, uzņemies krustu un, to darot, tu pārsteigts pārlicināsies, ka tas pacels tevi un tevi uzturēs. Nelaimē, trūkumā un bēdās tas būs tavš stiprums un atbalsts. Tu redzēsi, ka tas visapkārt apvīts ar žēlastību, līdzcietību un neizsakāmu mīlestību. Priekš tevis krusts kļūs par nemirstības ķīlu. Kaut tu spētu sacīt līdz ar Pāvīlu: "Bet es no savas puses negribu lielīties, kā tikai ar mūsu Kunga Jēzus Kristus krustu, ar ko man pasaule ir krustā sista un es pasaulei."(Gal.6:14)

Kunga Gars jau ilgāku laiku cīnās ar Tavu sievu. Ja Tu visu pakļautu Dievam, tad viņai pietiktu spēka censties savu dzīvi saskaņot ar patiesību. Ja tu izvēlēsi atstāt patiesību, tad uz leju tu neiesi viens pats, tu pazaudēsi ne tikai savu dvēseli, bet kļūsi par līdzekli citu nomaldināšanai, un pie tavām drēbēm tiks atrastas dvēseļu asinis. Ja tu būtu palicis godīgs, tad tava māte, tavš brālis E un vēl kāds, kas stāv uz kapa mālas, tagad baudītu Dieva Gara dāvāto mieru un prieku un būtu guvuši vērtīgus piedzīvojumus patiesībā. Vienmēr atceries, ka mēs esam atbildīgi par uz citiem atstāto iespaidu. Mūsu iespaids vai nu aicina nākt pie Kristus, vai arī dzen no Viņa prom. Mēs vai nu palīdzam dvēselēm iet šauru svētuma teku, vai arī esam tām par kavēkli, par piedauzīšanās akmeni,

(48) nomaldinot no pareizā ceļa. Tu, mans ļoti cienījamais brāli, nemaz vairs nedrīksti kavēties. Esi nopietns un dedzīgs, izpērkot laiku, jo dienas ir jaunas. Biedri, kurus tu esi izvēlējis, tev ir bijuši par kavēkli. Izej no viņu vidus un atšķiries. Nāc tuvu pie Dieva un cieši savienojies ar Viņa ļaudīm. Lai tavas intereses un mīlestība pieder Kristum un Viņa sekotājiem. Mīli vairāk tos, kas visvairāk mīl Kristu. Sarauj saites, kas tevi vienojušas ar tiem, kas nemīl Dievu un patiesību. Kāda biedrība ir gaismai ar tumsu? Vai kāda daļa var būt ticīgajiem ar neticīgajiem?

Tev draud lielas briesmas piedzīvot savas ticības bojā eju. Tev vajadzīgs viss spēks, ko tu vari iegūt no Dieva ļaudīm, kuriem ir cerība, drosme un ticība. Un neatstāj novārtā lūgšanas, lūgšanas vienatnē. Lūdz pastāvīgi, kop sevī pastāvīgu nodošanās garu. Tev kaut kas jādara savā laicīgajā darbā. Tieši to, kas tev jādara, es nespēju pateikt, bet kaut kas nav pareizi. Pārbaudi visu rūpīgi. Mēs strādājam priekš mūžības. Visi mūsu darbi, visi mūsu vārdi tiks svērti svētnīcas svaros. Taisns un bezpartejisks Dievs vērtēs visas mūsu dzīves lietas, katru mūsu dzīves atsevišķo gadījumu. "Kas ir uzticīgs vismazākā lietā, tas ir uzticīgs arī lielākā."(Lūk.16:10)

Lai nekas tevi netraucē doties uz priekšu pa mūžīgās dzīvības ceļu. Apdraudētas ir tavas mūžīgās intereses. Tevī jātiek padarītam milzīgam darbam. Tev pilnīgi jāatgriežas, vai arī tu pazaudēsi Debesis. Bet Jēzus tevi aicina, lai tu Viņu darītu par savu stiprumu, par savu patvērumu. Viņš grib tev būt vienmēr klātesošs palīgs katrā vajadzības brīdī. Viņš grib tev būt varena klīniskalna ēna sausā un izkaltusī zemē. Savu uzmanību un rūpes nepievērs pienākumiem šinī pasaulē, bet lai tavas dvēseles nasta ir – kā lai sev nodrošinu labāku pasauli un kas jādara, lai tiktu glābts? (49) Glābjot savu dvēseli tu glāb arī citus. Paceļot sevi, tu pacel arī citus. Ciešāk satverot patiesību un stiprāk pieķeroties Dieva tronim, tu palīdzi arī citiem ar viņu drebošo ticību pieķerties Dieva apsolījumiem un Viņa mūžīgajam tronim. Taviem uzskatiem jāpārmainās tik tālu, lai tu pestīšanu vērtētu augstāk par pasaulīgajiem ieguvumiem un labprāt atdotu visu, lai tikai iegūtu Kristu. Svētīšanās darbam no tavas puses jābūt pilnīgam. Dievs nepieļaus nekādus iebildumus, nekādu dalītu upuri; tu nevari lolot nevienu elku. Tev jāmirst sev un pasaulei. Ik dienas no jauna svētīties Dievam. Mūžīgā dzīve ir vērts, lai visu mūžu neatlaidīgi un nenogurstoši pēc tās tiektos.

Man rādīja, ka tavs brālis kādu laiku ir bijis pārliecināts par patiesību, bet viņu aizmērojuši dažādi iespaidi. Paklausīt savai pārliecībai viņu kavējusi sieva. Bet savās bēdās viņš meklēja Kungu un Kungs ļāvās atrasties. Tad viņa karsti vēlējās, lai laulātais draugs satvertu patiesību; viņa nožēloja, ka vīram pretojusies, ka viņas lepnums un mīlestība uz pasauli tik ilgi atturējuši to no patiesības pieņemšanas. Kā noguris bērns, kas meklējis sev mieru un nav varējis to atrast, viņa beidzot paklausīja laipnajam aicinājumam: "Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt."(Mat.11:28) Viņas nošpiestā, nogurusī dvēsele meklēja Kungu un, nožēlojot savus grēkus, pazemībā un ar nopietnām lūgšanām viņa meta savu nastu uz Lielo Nastu Nesēju un atrada mieru; viņa saņēma pierādījumu, ka Dievs ir pieņēmis viņas pazemošanos un nopietno grēku nožēlu un Kristus dēļ viņas grēkus piedeva.

Man rādīja brāli D, ka tev darbam atlicis pavisam maz laika. Padari savu darbu pilnīgi, izpērc laiku. Nepieļauj, ka laicīgajā darbā kaut kas aptraipītu tavu kristieša raksturu. Sargā savas drēbes, lai pasaulē tās nekļūtu netīras. Esi modrs un lūdz, lai nekriti kārdināšanā. Kārdināšanas var būt tev visapkārt, bet tu neesi spiests tām padoties. No (50) Kristus tu vari iegūt spēku, lai paliktu neaptraipīts šī samaitātā gadsimta vidū. "Ar to Viņš ir dāvinājis ļoti lielus un dārgus apsolījumus, lai jums ar tiem būtu daļa pie dievišķas dabas, jums, kas esat izbēguši no tā posta, kas kāribu dēļ ir pasaulē."(2.Pēt.1:4) Pastāvīgi rauģies uz Kristu un uz Viņa dievišķo raksturu. Atdarini Viņa skaidro dzīvi un tu kļūsi Viņa godības dalībnieks un līdz ar Viņu iemantosi valstību, kas tev sagatavota kopš pasaules radīšanas.

TENKOŠANA

Brālis F Dievs lietu ir turējis tuvu sirdij, bet viņš ir domājis pārāk dziļi un uzņēmis uz sevis daudzas nastas, kuras viņam nevajadzēja nest. Tāpēc viņa veselība ir cietusi. Viņš reizēm uz jautājumiem ir skatījies ļoti stingri un par daudz karsti rūpējies, lai visi šīs lietas redzētu tieši tā, kā viņš tās redz; un tāpēc, ka citi ir vilcinājušies ar viņu saskaņoties, viņš ir juties gandrīz vai satriekts. Viņš visu izjuta ļoti dziļi un viņam jābaidās no savu uzskatu pārāk stingrās uzspiešanas citiem.

Māsa F vēlas būt kristiete, bet viņa nav kopusi apdomību un nav centusies būt patiesi laipna un pieklājīga. Viņa ir viegli uzbudināma, dedzīga un pašpaļāvīga. Viņa atklāj sava rakstura negatīvo pusi un redzami gājusi uz priekšu. Viņa ir rīkojusies impulsīvi vadoties no jūtām un reizēm tās ir bijušas pārāk satrauktas un spēcīgas. Viņai ir stipri izteikta patika un nepatika, un šai nelaimīgajai rakstura īpašībai viņa atļāvusi sevi veidot, tā lielā mērā kaitējot savai garīgai attīstībai un draudzes labklājībai. Viņa ir runājusi par daudz un negudri, tieši tā, kā jūtas to ierosinājušas. Tas stipri ietekmējis viņas

vīru, tā kā reizēm arī viņš ir rīkojies satraukumā, kad nogaidīšana un mierīga jautājumu aplūkošana un pareiza apsvēršana būtu bijusi labāka kā viņam, tā arī draudzei. Neko neiegūst, (51) ja rīkojas sasteigti, impulsīvi vai vadoties no spēcīgām jūtām.

Māsas F izturēšanās ir impulsīva. Viņa ātri atrod kļūdas, un tai ļoti daudz ko sacīt par saviem brāļiem un māsām. Tas radīs sajukumu katrā draudzē. Būtu iegūta liela uzvara, ja viņa varētu savaldīt savu garu. Ja viņa meklētu dievišķo greznojumu, klusa un mierīga gara rotājumu, ko augstu vērtē Dievs, Debesu un zemes Radītājs, tad viņa draudzē būtu īsts palīgs. Ja viņa koptu Kristus Garu un kļūtu par miera meklētāju, tad uzplauktu viņas pašas dvēsele, un, kur vien viņa dzīvotu, tur visur tā būtu draudzei par svētību. Ja viņa neatgriezīsies un viņā nenorisināsies pilnīga pārmaiņa, ja viņa neieradināsies būt lēna runāt, lēna dusmot un neattīstīs sevī patiesu kristīgu laipnību, tad viņa atstās sliktu iespaidu, un caur to cieņš ar viņu saistīto cilvēku laime. Viņas neatkarība nāk tai pašai par sliktu un atsvešina draugus. Šī patstāvība sagādājusi viņai daudz grūtību un ir ievainojusi viņas vislabākos draugus.

Jo tie, kuriem bija līdzekļi, pret viņas vīru izturējušies paskopi un veikalnieciskos darījumos nav nākuši viņam vairāk pretī kā pasaules cilvēkiem, tad viņa ir jutusies aizskārta, par to runājusi un pamodinājusi neapmierinātību, kur iepriekš tādas jūtas nav pastāvējušas. Pasaule labākā gadījumā tiešām ir savtīga. Daudzi, kas atzīst patiesību, nav tās svētoti, un varbūt nemaz nedomā ka vajadzētu kaut mazliet mainīt produkcijas cenu, ja to pārdod trūcīgiem brāļiem un izturas pret tiem tā pat kā pret turīgiem pasaules cilvēkiem. Viņi nemīl savu tuvāko kā sevi pašu. Dievam daudz labāk patiktu, ja būtu mazāk savtīguma un vairāk nesavtīgas labdarības.

Māsa F, redzot atklājamies savtīgu garu veikalnieciskajos darījumos, ir izdarījusi vēl lielāku grēku, (52) apvainojoties un runājot par šo lietu. Viņa ir kļūdījusies, gaidot pārāk daudz. Mēle tiešām ir bijusi nevaldāms loceklis, pasaule pilna netaisnības, iededzināta no elles, nesavaldīta un nesavaldāma. (sk. Jēk.3:6,8) Māsai F ir bijis atriebīgs gars, kas atklājies tad, kad viņa jutusies aizvainota. tas viss ir bijis nepareizi. Viņa ir kopusi rūgtas jūtas, kas ir svešas Kristus Garam. Runājot par tiem, par kuriem mēs neesam apmierināti un uzskaitot savu tuvāko kļūdas, trūkumus un grēkus, mēs ļaujam vaļu dusmām, atriebībai un visāda veida nelaipnībai. Tad apmierinājumu rod kaislības.

Māsa F, ja tevi apbēdina tavu kaimiņu vai draugu nepareizā rīcība, kas viņiem pašiem nāk par sliktu, ja viņu kļūdas ir atklājušas, tad seko Bībelē norādītajam likumam: "Saki viņam vainu starp sevi un viņu vienu pašu." Ejot pie cilvēka, kurš pēc tavām domām ir kļūdījis, raugies ka runā ar viņu lēnprātīgā un pazemīgā garā; jo cilvēka dusmība nedara, kas ir taisnība Dieva priekšā. Nav cita ceļa maldošo atgriešanai, kā vien lēnprātīgs, laipns gars un saudzīga mīlestība. Esi uzmanīga, kā tu izturies. Skatā, kustībās, vārdos un balsī noskaņā izvairies no visa, kas liecinātu par lepnumu vai pašapmierinātību. Valdi pār sevi, lai nebūtu ne vārda, ne skata, kas tevi paaugstinātu vai nostādītu tavas labās īpašības un tavu taisnību pretstatā otra trūkumiem. Sargies no visniecīgākās nevērības, iedomības vai nicināšanas izpausmes. Rūpīgi izvairies no vismazāko dusmu parādīšanas, un, kaut gan tev jārūnā skaidri, lai tavā valodā nav pārmetumu, izsmejošu apvainojumu un aizrautības pazīmju, bet tikai sirsnīga mīlestība. Pāri visam, lai nav ne mazākās nelabvēlības vai naida ēnas, nekāda rūgtuma vai īgnuma izteiksmes. No mīlošas sirds nevar plūst nekas cits kā tikai laipnība un maigums. Tomēr visi šie dārgie augļi nedrīkst tevi kavēt no visnopietnāko un svinīgāko vārdu teikšanas, it kā eņģeļi vērotu tevi, un tu rīkotos, ņemot vērā tiesas dienas tuvošanos. Vienmēr atceries, ka rājiena panākumus lielā mērā nosaka gars, kādā rājiens izteikts. Neaizmirsti nopietni lūgt, lai tu varētu būt pazemīga un lai (53) Dieva eņģeļi ietu tev pa priekšu pie cilvēkiem, kurus tu gribi aizsniegt, un ar Debesu iespaidiem tā mīkstinātu viņu sirdis, ka tavām pūlēm būtu panākumi. Ja kaut kas labs ir paveikts, tad nepieraksti to sev. Paaugstināms ir vienīgi Dievs. Vienīgi Dievs to visu ir darījis.

Tu sev esi atradusi attaisnojumu, runādama ļaunu par citiem, par saviem brāļiem vai māsām, vai kaimiņiem, pirms esi gājusi pie viņiem un rīkojusies saskaņā ar Dieva skaidri noteikto pavēli. Tu saki: "Tiešām, es ne ar vienu nerunāju, līdz jutos tik nomākta, ka vairs nespēju izturēt." Bet kas tevi nomāca? Vai ne nolaidība tava personīgā pienākuma pildīšanā, nevērība paklausīt? Tā saka Kungs: grēka vaina gūlās uz tevi, jo tu negāji pie vainīgā un nepateici viņam viņa kļūdu, runājot ar viņu vienu pašu. To nedarīdama un nepaklausīdama Dievam, vai gan tu varēji savādāk justies kā tikai nospiesta, ja tava sirds nav nocietinājusies, minot Dieva pavēles zem kājām un ienīstot savus brāļus un kaimiņus? Un ko tu esi darījusi, lai vairs nejostos nomākta? Dievs tev pārmet nolaidības grēku, ka neesi brālim teikusi viņa kļūdas, bet tu sevi attaisno un nomierini ar lielāku grēku, stāstot sava brāļa kļūdas citiem cilvēkiem. Vai ir pareizi ar grēku pirkt sev atvieglinājumu?

Visas tavas pūles glābt maldošos var būt neveiksmīgas. Viņi tev labu var atmaksāt ar ļaunu. Viņi var sadusmoties, bet ne pārliecināties. Kas par to, ja viņi neņem vērā labo gribu un turpina iet iesākto ceļu? Tā bieži arī notiks. Reizēm vislaipnākajam un maigākajam rājienam nebūs nekādu panākumu.

Tādā gadījumā tavā klēpī atgriezīsies svētības, kuras, kā tu ilgojies, vajadzēja saņemt citiem pareizi rīkojoties, nedarot vairs ļaunu un mācoties darīt labu. Ja maldošais turpina grēkot, tad (54) izturies pret viņu laipni un nodod to savam Debesu Tēvam. Tu savu dvēseli esi izgābusi; viņa grēks vairs nepaliek uz tevis; tagad tu vairs neesi tā grēka līdzdalībniece. Ja viņš iet bojā, tad viņa asinis paliek uz viņa paša galvas.

Mīļais draugs, tevī jānotiek pilnīgai pārvērtībai, vai arī tu, svaros svērta, tiksī atrasta par vieglu. Draudzei, sevišķi sievietēm, kas mīl daudz runāt, ir jāmacās kāda mācība. "Ja kam šķiet, ka tas Dievam kalpo un nesavalda savu mēli, bet savu sirdi pievil, tā Dieva kālpošana ir nelietīga." (Jēk.1:26) Daudzi tiks svērti svaru kausos un atrasti par viegliem šajā tik ļoti svarīgajā jautājumā. Kur ir kristieši, kas dzīvo saskaņā ar šo likumu? Kas no Dieva puses nostāsies pret ļauna runātājiem? Kas grib patikt Dievam un pieliks pie savas mutes sardzi, pastāvīgu sardzi, lai uzmanītu lūpu durvis? Nerunā ļaunu ne ar vienu. Neuzklausī ļaunu ne par vienu. Ja nebūs klausītāju, tad nebūs arī ļauna runātāju. Ja kāds tavā klātbūtnē runā ļaunu, tad apstādini viņu. Atsakies to uzklausīt, lai arī cik saudzīga būtu viņa izturēšanās un mīlīgs balss tonis. Viņš var runāt par pieķeršanos cilvēkam un tomēr izmest apslēptus mājienu un nomelnot šī cilvēka labo slavu.

Noteikti atsakies uzklausīt, kaut arī čukstētājs sūdzas, ka jūtas nospiests, ja nerunās. Tiešām nospiests! Viņu nospiež mokošs noslēpums, kas izšķir vislabākos draugus. Nospiestais cilvēks, ej un atbrīvojies no savas nastas Dieva norādītā veidā. Vīspirms ej un runā ar brāli par viņa vainu starp sevi un viņu vienu pašu. Ja nav sekmju, tad ņem līdzi vienu vai divus draugus, un runā viņu klātbūtnē. Ja arī ar šo soli neko nepanāc, tad saki to draudzei. Nevienam neticīgajam nevajadzētu zināt ne mazāko sīkumu par šo lietu. Atklāšana draudzei ir pēdējais ejamais solis. Neizpaud to mūsu ticības ienaidniekiem. Viņiem nav nekādu tiesību kaut ko zināt par draudzes lietām, lai neatklātos Kristus sekotāju vājības un kļūdas.

(55) Kas gatavojas uz Kristus atnākšanu, tiem jābūt skaidrā prātā un modriem lūgšanās, jo mūsu pretinieks, velns, staigā apkārt kā rūcošs lauva, meklēdams, kuru tas varētu aprīt; mums jāpretojas viņam stiprā ticībā. "Kas grib dzīvību mīlēt un labas dienas redzēt, tas lai savu mēli klusina no ļauna un savas lūpas, ka tās viltu nerunā. Lai tas novērsas no ļauna un dara labu; lai tas meklē mieru un tam dzenās pakal. Jo Kunga acis ir pār taisniem un Viņa ausis atvērtas uz viņu lūgšanām." (1.Pēt.3:10-12)

SAVTĪGUMS UN MĪLESTĪBA UZ PASAULI

Mīļais brāli un māsa H., es jau agrāk biju nodomājusi jums rakstīt. Kunga dotajai gaismai atkal atāstot manā atmiņā, mani sevišķi ietekmēja dažas lietas, kad es stāvēju ļaužu priekšā. Es cerēju, ka jūs vēl paliksiet arī uz nākošo sapulci un ka iesāktu darbu varēs turpināt. Tomēr žēl, ka brāji, nākot uz konferenci, visā visumā nesaprot, cik svarīgi ir iepriekš uz sapulci sagatavoties. Kur jau pirms atbraukšanas vajadzēja svētoties Dievam, viņi, sanākuši kopā, tikai gaida, lai viņiem darāmais darbs tur ātrāk tiktu pabeigts. Sev līdzi viņi paņem savu mājas dzīvi, un atstātās lietas tiem liekas vērtīgākas un svarīgākas par sirds sagatavošanu uz Kunga atnākšanu. Tāpēc visi aiziet tādi, kādi atnākuši, nemaz nekļūstot labāki. Sādu sanāksmju apmeklēšana saistīta ar lieliem izdevumiem, un, ja atbraucēji negūst nekādu labumu, tad viņi ir cietuši zaudējumu. Bez tam tiem, kas izjūt nastu strādāt pie šādiem cilvēkiem, viņi darbu padara ļoti grūtu. Mūsu ļaudis konferenci atstāj pārāk ātri. Mēs būtu redzējuši Dievu darbojamies ar sevišķu spēku, ja visi būtu palikuši un iesaistījušies darbā.

Māsa H man ir vēsts priekš tevis. Tu atrodiēs tālu no (56) Dieva valstības. Tu mīli šo pasauli; un šī mīlestība tevi ir darījusi aukstu, savtīgu, pārāk daudz prasošu un skopu. Tavu interešu lielais mērķis ir spēcīgais un varenais dolārs. Cik maz tu zini, kā Dievs raugās uz cilvēku tavos apstākļos. Tu sevi briesmīgi pievil. Tu esi pieskaņojusies pasaulei, bet ne pārvērtusies caur sava prāta atjaunošanos. Tava dzīve lielā mērā ir savtīguma un pašmīlības priekšzīme. Tu neesi pārvarējusi sava rakstura nelaimīgo trūkumu. Ja šī vaina netiks dziedināta, tu pazaudēsi Debesis, un arī šeit tava laime būs stipri sabojāta. Tāds stāvoklis ir jau pašlaik. Tumšais mākonis, kas tev seko, apēnojot tavu dzīvi, kļūs arvien lielāks un melnāks, līdz visas debesis būs apmākušās. Tu varēsi griezties pa labi un tur nebūs gaismas, un arī pa kreisi tu neredzēsi neviena stara.

Tu pati sev sagādā grūtības, kur tādu nemaz nav, jo tu nestāvi pareizi. Tu neesi nodevusies, neesi svētījusies Dievam. Tavs sūdošais sīkumainais gars dara tevi nelaimīgu un nepatīk Dievam. Visā savas dzīves laikā tu esi domājusi par sevi un esi centusies darīt sevi laimīgu. Tas ir nožēlojams darbs, kas neatmaksājas. Jo vairāk tu šai virzienā ieguldīsi, jo smagāks būs zaudējums. Jo mazāk tu sev kalposi, jo vairāk iegūsi. Tu esi svešiniece neprasošai, nesavtīgai mīlestībai, un kamēr tu nesaskatīsi, ka šīs dārgās īpašības trūkums tiešām ir grēks, tikmēr tu arī nevarēsi būt čakla tās izkopšanā.

Tu mīlēji savu vīru un apprecējies ar viņu. Tu zināji, ka apprecoties ar viņu tu apņemies būt māte viņa bērniem. Bet šai ziņā es tevī redzēju trūkumu. Tu esi ļoti nepilnīga. Tu nemīli sava vīra bērnus, un, ja nenotiks pilnīga pārmaiņa, pamatīgs reformas darbs tevī un tavā bērnu audzināšanas veidā, tad šie vērtīgie dārgakmeņi aizies bojā. Mīlestība un sirsnība nav tavas audzināšanas (57) daļa. Vai man teikt tev patiesību un, to darot, kļūt par tavu ienaidnieku? Tava savtība ir pārāk liela un dziļa, lai tu mīlētu citas sievietes bērnus. Man rādīja, ka tava savienošānās nebūs laimīga un netiks svētīta ar spēku, dzīvību un veselību, un Dieva Gars tevī atstās, ja tu sevi nepārmeklēsi un neizlabosi to, kas ir tik nepareizs. Kā tavš savtīgums liek novīst un iet bojā jaunajām sirdīm ap tevī, tā zem Dieva lāsta nīks tavas savtīgās mīlestības un savienošānās bērni. Un ja tu savu savtīgo gājumu vēl turpināsi, tad Dievs piemeklēs tevī vēl vairāk un vienu pēc otra atņems tevī tavus elkus, līdz tu Viņa priekšā pazemosi savu lepno, savtīgo un nesavaldīto sirdi.

Es redzēju, ka Dieva dienā tev būs jādod briesmīgs norēķins par savu neizpildīto pienākumu. Šo mīļo bērnu dzīvi tu padari ļoti rūgtu, sevišķi meitenei. Kur ir sirsnība, mīloši glāsti un pacietīga lēnprātība? Tavā nesvētajā sirdī ir vairāk naida nekā mīlestības. No tavām lūpām biežāk atskan pārmetumi nekā uzslavas vai iedrošinājuma vārdi. Tavš izturēšanās veids, tavš skarbums un nelīdzjūtība šo jūtīgo meiteni ietekmē tāpat kā postoša krusa maigu stādu; tā liecas zem katra brāziena, līdz viņas dzīve būs izpostīta un pilnīgi salauzta un satriekta.

Pateicoties tavām valdīšanas metodēm, izsīkst mīlestības, cerības un liksmības kanāls tavos bērnos. Meitenes sejā skaidri iezīmējas skumjas, tomēr tevī tās nēmodina līdzjūtību un maigumu, bet gan tikai nepatīku un nepacietību. Ja vien tu vēlētos, tu spētu panākt, lai meitenes sejā starotu dzīves prieks un laime. "Vai Dievs to nēredz? Vai Viņš to nēzin?"- šos vārdus sacīja eņģelis. Tāpēc viņš tevī piemeklēs. Tu labprātīgi uzņēmieš šo atbildību, bet sātans izmantoja sev par labu tavu nelaimīgo, nēmīlamo un nēmīlošo raksturu, tavu pašmīlību, skopumu, tavu savtīgumu, un tagad tas redzams visā savā kroplumā, nelabots un nēapspiests, saīstot tevī it kā ar tērauda vāžām. Bērni lasa mātes sejas (58) izteiksmi, viņi redz, vai tā pauž mīlestību vai nepatīku. Tu nēzini, ko tu dari. Vai šī mazā, skumjā seja, smagās nopūtas, kas izlaužas no nēspiestās sirds, ilgojoties pēc mīlestības, nēatmodinās līdzjūtību? Nē, nē tevī. Tas viss bērnu vēl vairāk attālina no tevis un palielina tavu nepatīku.

Es redzēju, ka tēvs nav izpildījis savu uzdevumu. Dievam nepatīk viņa nostāja. Cits cilvēks ir nozādzis tēva sirdi, ka tā nēkvēlo priekš tiem, kas ir asinis no viņa asinīm un kauli no viņa kauliem. Brāli H, tavas sprieduma spējas ir visai nēpilnīgas. Kā mājas galvai tev vajadzēja stāvēt savā vietā un nēpieļaut to, kas ir noticis. Tu redzēji, ka stāvoklis mājā nav pareizs un reizēm juties norūpējies, bet, baidoties izsaukt savas tagadējās sievas nepatīku un nelaimīgu strīdu ģimenē, tu klusēji, kad tev vajadzēja runāt. Tu nēesi tīrs šīnī lietā. Taviem bērniem nav mātes, kas tos aizstāvētu, kas ar saprātīgiem vārdiem tos pasargātu no rājieniem.

Tavi bērni un visi citi bērni, kas pazāudējuši māti, vienīgo cilvēku, kam krūtīs pukst mātes mīlestība, ir piedzīvojuši tādu zāudējumu, ko nēkad, nēkad nav iespējams atvietot. Bet, ja kāda sieviete iedrošinās nostāties mātes vietā šādam bēdu nomāktam pulciņam, tad uz tās pleciem gulstas divkārsa rūpju nasta, lai, ja tas ir iespējams, būtu vēl mīļāka, vēl atturīgāka rājienos un draudos, kāda būtu bijusi īstā māte, lai tādā veidā šim mazajam pulciņam atvietotu zāudējumu. Tu, brāli H, esi bijis it kā aizmidzis. Ieslēdz savus bērnus savā sirdī, apņem tos ar sargājošām rokām, parādi tiem maigu mīlestību. Ja tu to nēdarīsi, tad pret tavu vārdu būs rakstīts; "Atrasts par vieglu."

(59) Darbs darāms jums abiem. Uz visiem laikiem beidziet kurnēt. Brāli ..., nēpieļauj, ka tavas sievas skopais, sīkumainais, savtīgais gars kontrolē tavu rīcību. Tu esi dzēris no tā pašā gara, un jūs abi esiet aplāupījuši Dievu. Uz jūsu lūpām ir sūdžēšanās par nabadzību, bet Debesis zina, ka tie ir meli; tomēr visi jūsu vārdi var pārvērsties par patiesību - jūs tiešām kļūsiē nabagi, ja turpināsiē kopt mīlestību uz pasauli, kā jūs to līdz šim esat darījuši. "Vai gan cilvēks Dievu var apkrāpt, kā jūs Mani apkrāpjat? Un jūs sakāt: kā mēs Tevi apkrāpjam? Ar desmito un ar cilājamo upuri. Tāpēc jūs esat ar lāstu nolādēti."(Mal.3:8,9) Aizden šo lāstu, cik ātri vien iespējams.

Brāli H, kā Dieva namturis raugies uz Viņu. Viņam tev jādod norēķins par savu namturību, bet nē sievai. Līdzekļi, kas tavās rokās, pieder Dievam. Viņš tos ir tev tikai uz kādu laiku aizdevis, lai tevī pārbaudītu, lai redzētu, vai tu gribi būt bagāts labos darbos, labprāt izdalīt, būt devīgs, krāt sev mantu par labu pamatu uz nākamo laiku, ka tu dabū mūžīgo dzīvošanu.(1.Tim.6:18,19) Dievs atprasīs savu īpašumu ar augļiem. Kaut Viņš tev palīdzētu sagatavoties uz tiesas dienu. Sit sevi krustā. Lai Dieva Gara dārgais jaukums mājō jūsu sirdīs. Bēdziet no pasaules un tās samaitājošām kāribām. "Nēmīliē pasauli, nēdz to, kas ir pasaulē. Jo, kas pasauli mīl, tajā nav Tēva mīlestības."(1.Jāņa 2:15) Ja jūsu ticības apliecība būtu tik augsta kā debesis, un jūs tomēr esat

savtīgi un pasauli mīloši, tad jums nevar būt nekāda daļa Dieva valstībā kopā ar sevi nododošām, šķīstām un svētām būtnēm. "Kur ir jūsu manta, tur būs arī jūsu sirds."(Mat.6:21) Tad jūs runāsi par Debesīm, par mūžīgo dzīvību un nevīstošo vainagu. Ja jūs savu mantu ieguldiat šīs zemes pasākumos, tad jūs runāsi par pasaules lietām, rūpēsieties un uztrauksieties par zaudējumiem un peļņu. "Ko tas cilvēkam palīdz, ja viņš iemanto visu pasauli, un tam tomēr dvēsele zūd? Jeb ko cilvēks var dot par savas dvēseles atpirkšanu?"(Mat.16:26)

(60) Priekš jums ir gaisma un pestīšana, ja jūs tikai sapratīsi, ka tā jums jāpieņem, vai arī jāiet bojā. Jēzus var pilnīgi izglābt. Tomēr, māsa H, ja Dievs jebkad caur mani ir runājis, tad tu sevi briesmīgi pievil un tev pilnīgi jāatgriežas vai arī tu nekad nebūsi to skaitā, kas gājuši caur lielām bēdām un mazgājuši savas drēbes un tās balinājuši Jēra asinīs.

GAĻAS ĒDIENI UN KAIRINOŠIE LĪDZEKĻI

Mīļais brāli un māsa H. Es atceros, ka redzēju jūsu sejas starp daudzām citām, kuriem jāpadara kāds darbs priekš sevis, pirms tie var tikt svētoti caur patiesību. Jūs satvērāt patiesību, jo redzējāt, ka tā ir patiesība, bet tā jūs vēl nav pārveidojusi. Jūs neesat izjutuši tās svētījošo iespaidu uz dzīvi. Uz jūsu tekas ir spīdējusi gaisma par veselības reformu un pienākumu, kas gulstas uz Dieva ļaudīm šajās pēdējās dienās - būt atturīgiem visās lietās. Jūs, es redzēju, atrodaties to skaitā, kas gribētu būt starp pēdējiem, kas redz gaismu un izlabo savus ieradumus ēšanā, dzeršanā un darbā. Ja patiesības gaismu pieņem un tai paklausa, tad visu to cilvēku dzīvē un raksturā, kas caur patiesību tiek svētoti, notiek pilnīga pārmaiņa un reforma.

Jūsu laicīgais darbs nav labvēlīgs iešanai uz priekšu dievbijīgā dzīvē. Tas jūs kavē pieaugt žēlastībā un patiesības atziņā. Tas cilvēku pazemo un padara slīktāku, pastiprina dzīvnieciskās tieksmes. Gara augstākos spēkus pārvar zemākie. Jūsu dabas rupjā, dzīvnieciskā puse pārvalda garīgo. Kas grib sagatavoties pārvēršanai, tiem nevajadzētu kļūt par miesniekiem.

Jūsu ģimene bagātīgi lieto gaļas ēdienus, tāpēc ir nostiprinājušās dzīvnieciskās tieksmes, bet garīgās novājinājušās. Mēs veidojamies no tā, ko ēdam, un galvenokārt pārtiekot no kautu dzīvnieku gaļas, mēs kļūstam to dabas līdzdalībnieki. Jūs esat atbalstījuši savu (61) organisma rupjāko pusi, un smalkākā, jūtīgākā ir novājinājusies. Aizstātot nodošanos gaļas ēšanai, tu atkārtoti esi teicis: "Lai cik kaitīga tā var būt citiem, man tā nekaitē, jo es to esmu lietojis visā savas dzīves laikā." Bet jūs nezini, cik labi jūs justos, ja būtu atturējušies no gaļas ēdienu lietošanas. Kā ģimene jūs esat tālu no tā, lai būtu brīvi no slimībām. Jūs esat lietojuši dzīvnieku taukus, kurus Dievs Savā Vārdā skaidri aizliedz: "Tas lai ir likums mūžam jūsu pēcnācējiem visās jūsu mājvietās, ka jūs neēdiat nekādus taukus, nedz asinis."(3.Moz.3:17) "Jums arī nepavisam nebūs asinis ēst savās mājās, ne no putniem, ne no lopiem. Ikviens, ka asinis ēd, tam būs tapt izdeldētam no saviem ļaudīm."(3.Moz.7:26,27)

Jums ir miesas, bet tās nav no laba materiāla. Tuklums jums nāk par sliktu. Ja jūs ikviens piegrieztos ierobežotai diētai, kas jums atņemtu divdesmit piecas vai trīsdesmit mārciņas no liekā svara, tad jūs kļūtu mazāk uzņēmīgi pret slimībām. Gaļas ēdienu lietošanas dēļ gan asinis, gan miesa jums ir sliktas kvalitātes. Jūsu organisms ir tā sakairināts, ka viegli var uzliesmot slimības. Jūs esat sagatavoti akūtai saslimšanai un pēkšņai nāvei, jo jūsu organismam nav spēka pretoties slimībām. Nāks laiks, kad spēks un veselība, ko jūs glaimojoši sev pierakstiet, izrādīsies par vājumu. Galvenais cilvēka mērķis nav pagodināt savu kuņģi. Jums ir dzīvnieciskas vajadzības, kas jāapmierina; bet vai šīs nepieciešamības dēļ visam cilvēkam jākļūst par dzīvnieku?

Saviem bērniem jūs esat klājuši galdu ar neveselīgu uzturu, kas sagatavots neveselīgā veidā. Jūs viņiem esat cēlušies priekšā gaļas ēdienus, un kāds ir iznākums? Vai viņi ir jūtīgi un izsmalcināti, ar attīstītu prātu, paklausīgi, apzinīgi un reliģiski noskaņoti? Jūs zināt, ka tā nav, bet ir tieši pretējais. Jūsu dzīves veids ir štiprinājis jūsu dabas (62) dzīvniecisko pusi un novājinājis garīgo. Jūs saviem bērniem esat nodevuši nožēlojamu mantojumu, morāli samaitātu dabu, kas jūsu pārmērīgo ēšanas un dzeršanas ieradumu dēļ ir izvirtusi vēl vairāk. Uz jūsu galda liktais uzturs ir pabeidzis iesāktu darbu, padarot viņus tādus, kādi viņi ir. Grēks guļ pie jūsu durvīm. Jūs zināt, ka jūsu bērni nav reliģiski noskaņoti, ka viņi negrib pakļauties ierobežojumiem, bet tiecas uz nepaklausību un jūsu autoritātes necienīšanu. Sevišķi samaitāts ir jūsu vecākais dēls, kura raksturā lielā mērā iezīmējas dzīvnieciskums. Dievišķīgā pēdas viņā tikko vairs saskatāmas. Jūs savus bērnus esat ieradinājuši apmierināt ēstkāri, kad vien tiem gribas un kā tiem patīk. Jūsu priekšzīme viņus mācījusi, ka tie dzīvo, lai ēstu, ka ēstkāres apmierināšana ir gandrīz viss, kādēļ vērts dzīvot. Tevi, brāli H, gaida darbs. Tu esi līdzinājies gulošam vai paralizētam cilvēkam. Ir laiks pielikt vislielākās pūles, lai glābtu savas ģimenes jaunākos locekļus. Tava vecākā dēla iespaids uz tiem ir tikai slikts. Izlabojiet savus ieradumus ēšanā. Nepiemērots, uzbudinošs, kairinošs uzturs stiprina jūsu bērnu dzīvnieciskās tieksmes. No visām ģimenēm, kuras es pazīstu, jūsējai visvairāk vajadzīga atteikšanās no gaļas

ēdieniem un taukiem, un mācīšanās gatavot veselīgus ēdienus.

Māsa H ir sieviete, kuras asinis ir samaitātas. Gaļas ēdienu lietošanas dēļ viņas organisms kļuvis ļoti uzņēmīgs pret skrofulozi. Tāpēc, ka jūs ēdat cūkas gaļu, jūsu ģimenei ir sliktas asinis. Māsai H vajag stingri ievērot graudu, augļu un dārzāju diētu, kas pagatavots bez jebkāda veida gaļas vai taukiem. Arī lietojot tikai veselīgu uzturu, būs vajadzīgs ilgāks laiks, lai jūsu veselības stāvoklis uzlabotos un dzīve izveidotos pareiza. Kas neierobežoti bauda gaļas ēdienus, tiem nevar būt neaptumšotas smadzenes un darbīgs prāts.

(63) Mēs jums ieteicam mainīt dzīves veidu; bet mēs arī brīdinām, lai jūs to darītu saprātīgi. Es pazīstu ģimenes, kas gaļas diētu apmainījuši pret nepilnvērtīgu uzturu. Viņu ēdieni sagatavoti tik slikti, tik nabadzīgi, ka kuņģiem tie ir nepatīkami; un šie cilvēki man ir teikuši, ka veselības reforma viņiem nav piemērota, ka to fiziskie spēki ir samazinājušies. Seit slēpjas viens no iemesliem, kāpēc daži nesekmīgi pūlas vienkāršot savu uzturu. Viņu uzturs ir pārāk nepilnvērtīgs. Ēdieni tiek pagatavoti bezrūpīgi un vienveidīgi. Vienā maltītē nevajadzētu būt daudz ēdieniem, bet arī visās ēdienreizēs nevajadzētu vienot vienus un tos pašus ēdienus. Ēdienus vajadzētu pagatavot vienkārši, tomēr glīti, lai tie ierosinātu ēstgribu. No uztura vajadzētu izslēgt taukus. Tie samaitā katru jūsu gatavoto ēdienu. Ēdiet bagātīgi augļus un dārzājus.

Ēdot mazāk un nevērtīgāku uzturu, daži samazinājuši savus spēkus, nolemj, ka iepriekšējais dzīves veids ir bijis labāks. Organisms ir jāpabaro. Tomēr mēs nekavējamies apliecināt, ka veselībai un spēkam gaļas ēdieni nav vajadzīgi. Ja tos lieto, tad tikai tāpēc, ka samaitātā apetīte to prasa. To baudīšana uzbudina dzīvnieciskās tieksmes un stiprina kaislības. Pieaugot dzīvnieciskām tieksmēm, samazinās intelektuālie un tikumiskie spēki. Dzīvnieku gaļas lietošana veicina miesas svāra pieņemšanos un notrulina prātu un gara jūtīgumu.

Vai ļaudis, kas gatavojas kļūt svēti, šķīsti un skaidri, lai tiktu pārcelti Dieva eņģeļu sabiedrībā, turpinās atņemt dzīvību Dieva radījumiem, pārtikt no viņu gaļas, un baudīt to kā kārumu? No tā, ko Dievs man rādījis, varu sacīt, ka stāvoklis izmainīsies un Dieva īpašie ļaudis būs sātīgi un atturīgi visās lietās. Kas lielā mērā (64) pārtiek no gaļas, tie nevar izvairīties no tādu dzīvnieku gaļas lietošanas, kas ir vairāk vai mazāk slimi. Dzīvnieku sagatavošana tirgum dara tos slimus; arī pēc iespējas visveselīgākā veidā sagatavoti, tie tiek pārmočīti un saslimti, kamēr tos aizved līdz tirgum. So slimo dzīvnieku gaļā un audos esošās šķiedrā vielas tiek uzņemtas tieši asinīs, kas tās iznēsā pa cilvēka organismu, un rezultātā no tā veidojas cilvēka miesa un audu šķidrās vielas. Tā viss organisms tiek noskaņots zināmā virzienā. Un ja cilvēkam jau iepriekš ir netīras asinis, tad, ēdot šo dzīvnieku gaļu, tās vēl vairāk pasliktinājās. Gaļas ēšana desmitkārt palielina uzņēmību pret slimībām. Pastāvīgi lietojot gaļas ēdienus, samazinās intelektuālie, morālie un fiziskie spēki. Gaļas ēšana izjauc organismā valdošo saskaņu, aptumšo prātu un notrulina tikumiskās jūtas. Mēs jums, mīļais brāli un māsa, sakām, ka visdrošākais ir gaļu nelietot.

Arī tēja un kafija organismam ir kaitīgas. Tēja zināmā mērā izsauc apreibināšanos. Tā iekļūst asinīs un pakāpeniski grauļ miesas un gara spēkus. Tā kairina, uzbudina un paātrina dzīvā organisma norises, izraisa nedabīgu darbību, un tāpēc tējas dzērājam rodas iespaids, it kā tēja būtu ļoti derīga, jo tā viņam sniedz spēkus. Tā tomēr nav. Tēja izsmeļ nervu spēkus un stipri tos vājina. Kad tējas radītais iespaids zūd un tās izsauktā palielinātā rosme samazinās. kādas tad ir sekas? Gurdenums un vājums, kas atbilst tējas izsauktajam nedabīgajam spirtumam. Kad organisms jau ir pārguris un tam vajadzīga atpūta, tad tēja darbojas līdzīgi pātagai un ierosina dabu uz neierastu, nedabīgu rīcību un tā samazina darba un izturības spējas; rezultātā organisma dabīgie spēki izsīkst daudz ātrāk, nekā Debesis bija paredzējušas. Tēja organismam ir indīga. Kristiešiem tā jāatmet. Kafijas iespaids zināmā mērā ir (65) līdzīgs tējai, bet organismā atstātās sekas ir vēl ļaunākas. Tā uzbudina, bet tieši par tik, par cik tā cilvēka spēkus it kā pavairo; pēc tam ir jūtams spēku izsīkums un nogurums. Tējas un kafijas dzērājus var pazīt pēc viņu sejas. Āda kļūst iedzeltena, it kā nedzīva. To sejas nav redzams veselīgs sārtums.

Tēja un kafija organismu nebaro. No šīm vielām iegūtais šķietamais spirtums nāk pēkšņi, pirms kuņģis tās ir pārstrādājis. Tas rāda, ka sajūta, ko šo kairinošo vielu lietotāji sauc par spēka pieplūdumu, izsauc uzbudinātie kuņģa nervi, ka kairinājumu pārraida tālāk uz smadzenēm, un tās savukārt liek pastiprināti darboties širdij un rada īslaicīgu enerģijas pieplūdumu visam organismam. Viss tas ir neīsts spēks, kura saņemšana mums nāk par sliktu. Dabīgajam spēkam šīs vielas nedod it neko.

Tējas dzērāju tālākais ieguvums ir galvas sāpes, bezmiegs, paātrināta sirds darbība, gremošanas traucējumi, nervozitāte un daudzi citi ļaunumi. "Brāļi, tāpēc es jūs lūdzu caur Dieva apžēlošanu, ka jūs savas miesas nodotu par dzīvu, svētu un Dievam patīkamu upuri; tā lai ir jūsu prātīgā kalpošana

Dievam.”(Rom.12:1) Dievs prasa dzīvu upuri, ne mirušu vai mirstošu. Kad aptversim Dieva prasības, tad redzēsim, ka Viņš no mums prasa sātību visās lietās. Mūsu radīšanas nolūks ir pagodināt Dievu mūsu miesā, garā, kas pieder Dievam. Kā tas iespējams, ja nododamies ēstkārei? Ja kaitējam saviem garīgajiem un tikumiskajiem spēkiem? Dievs prasa, lai mēs savas miesas nodotu par dzīvu upuri. Tātad mums uzlikts pienākums saglabāt savas miesas vislabākajā veselības stāvoklī, lai mēs varētu izpildīt Viņa prasību: “Tāpēc, vai ēdat vai dzerat un ko vien dariet, to visu dariet Dievam par godu.” (1.Kor.10:31)

(66) Jums darāms darbs savās mājās. Šķīstiet sevi no visa aptraipīšanās pie miesas un gara, kļūstot pilnīgi svēti Dieva bijāšanā. Jums nopietni jācenšas ieraudzīt savas kļūdas, un, bīstoties Dievu un palaujoties uz Viņa spēku, tās jāatstāj. Mīļais brāli un māsa, jums vajadzīga reforma sātības jautājumā. Jums jākopj mīlestība uz glītumu un stingri ieturētu tīrību. Dievs ir kārtības Dievs. Slinkumu un nolaidību Viņš neatzīst par labu ne pie viena no Saviem ļaudīm. Drēbēs, mājā un visās lietās parādiet gaumi un kārtību. Uz mums raugās kā uz īpašiem ļaudīm. Tēru reforma ir krasā pretstatā pasaules modei. Kas pieņem šo ģērbsšanās veidu, tiem vajadzētu parādīt labu gaumi, kārtības izjūtu un vislielāko tīrību visā apģērbā. Pirms tēru pieņemam, jāskatās, lai tas būtu labi šūts un glīti stāvētu. Tā kā mums jā rūpējas, lai ar paviršību un nolaidību apģērbā neizsaucam neticīgajos pretīgumu, tad vajadzētu ģērbties pieklājīgi, ņemot vērā veselības un glītuma prasības, lai mūsu tēri paši sevi ieteiktu taisnīgam spriedumam.

Jums vajadzīgs skaidrs, darbīgs prāts, lai pareizi izprastu patiesības augsto būtību, lai vērtētu atpirkšanas darbu un mūžīgās lietas nostādītu pareizā augstumā. Ja jūsu dzīves gājums būs nepareizs, un jūs nodosities nepareiziem ēšanas ieradumiem, tā novājinot savus garīgos spēkus, tad nav iespējams, ka jūs spētu pietiekoši augstu vērtēt pestīšanu un mūžīgo dzīvību, lai izjustu vēlēšanos saskaņot savu dzīvi ar Kristus dzīvi; jūs tad nopietni un pašizliedzīgi necentīsities saskaņoties ar Dieva prātu, kā Viņa Vārds prasa un kas nepieciešams, lai jūs morāli būtu derīgi noslēdzošajam nemirstības pieskārienam.

VESELĪBAS REFORMAS NEIEVĒROŠANA

Mīļais brāli un māsa I.: Kungs man par jums ir rādījis dažas lietas, kuras, kā es jūtu, man pienākas jums uzrakstīt. Jūs atrodaties to skaitā, kurus man rādīja esam atpalikušus veselības reformas jautājumos. Gaisma ir spīdējusi pār teku, (67) pa kuru iet Dieva ļaudis, tomēr visi nestaigā gaismā un tai nepaklausa tik ātri, kā Dieva aizgādība norāda un paver viņu priekšā ceļu. Kamēr viņi to nedarīs, tie atradīsies tumsā. Ja Dievs ir runājis uz saviem ļaudīm, tad Viņš arī grib, lai tie dzirdētu un paklausītu Viņa balsij. Pēdējā sabbatā, kad es runāju, manā priekšā skaidri iezīmējās jūsu bālās sejas, ka man tās tika atklātas. Es redzēju, kāda ir jūsu veselība un no kādām kaitēm jūs jau tik ilgi esat cietuši. Man rādīja, ka jūs neesat veselīgi dzīvojuši. Jūsu ēstkāre ir bijusi neveselīga, un jūs esat izpatikuši garšai uz kuņģa rēķina. Jūs savā kuņģī esat uzņēmuši vielas, kuras nav iespējams pārvērst labās asinīs. Tās smagi noslogojušas aknas, tāpēc ka gremošanas orgānu darbība ir traucēta. Jums abiem ir slimas aknas. Veselības reforma, ja jūs to stipri ievērotu, neatkāpjoties nevienā punktā, jums abiem dotu lielu labumu. To jūs neesat darījuši. Jūsu ēstgriba ir slimīga, un tā kā jūs ar patiku nevarat baudīt tīru, vienkāršu uzturu, kas sastāvētu no nebīdelētiem kviešu miltiem, dārzeņiem un augļiem, pagatavots bez garšvielām un taukiem, jūs pastāvīgi pārkāpjat Dieva likumus, pēc kuriem Viņš ir veidojis jūsu organismu. Kamēr jūs tā rīkosities, jums būs jācieš sods; jo katram pārkāpumam seko noteikts sods. Un jūs vēl brīnīties par savu vienmēr slikto veselību.

Esiet droši, ka Dievs nedarīs brīnumu, lai glābtu jūs no jūsu pašu rīcības sekām. Jūs neesat pietiekoši saņēmuši tīru gaisu. Brālis I ir strādājis savā veikalā, stipri nododamies darbam un atļaudamies tikai ierobežotu svaiga gaisa un fizisku kustību daudzumu. Viņa asinsriņķošana noris kūtri. Elpo viņš tikai virspusēji, sekli. Ļoti reti elpošanā piedalās vēdera muskuļi. Kuņģis, aknas, plaušas un smadzenes cieš tāpēc, ka nav dziļas, pilnīgas gaisa ieelpas, kas atdzīvinātu asinis, dotu gaišu un dzīvu krāsu sejai, un kas (68) vienīgi var uzturēt asinis tīras un piešķirt visam dzīvīvajam mehānismam spar un možumu.

Jums, mans mīļais brāli un māsa, varētu būt daudz labāka veselība par to, kāda jums tagad ir, un jūs izbēgtu no ļoti daudzām likstām, ja vienkārši censtos būt sātīgi visās lietās - sātīgi darbā, sātīgi ēšanā un dzeršanā. Karsti dzērieni vājina kuņģi. Kuņģi nekad nevajadzētu ievadīt sieru. Smalko miltu maize nespēj dot organismam tās vielas, ko jūs atradīsiet nebīdelētā kviešu maizē. Bīdelētu kviešu miltu maizes pastāvīga lietošana nevar uzturēt organismu veselu. Jums abiem aknas strādā ļoti kūtri. Smalko miltu lietošana palielina grūtības, kuras jau tā jūs nomoka.

Ne ar kādu ārstēšanu nav iespējams atvieglot jūsu ciešanas, kamēr jūs turpiniet ēst un dzert līdz šim ierastajā veidā. Jūs paši priekš sevis varat padarīt to, kas nav iespējams vispieredzējušākajam

ārstam. Noregulējiet savu diētu. Izpatīkot garšai, jūs bieži saviem gremošanas orgāniem uzliekat smagu slodzi, uzņemdami kuņģi barību, kas nav visveselīgākā un reizēm ir pārmērīgā daudzumā. Tas nogurdina kuņģi un padara to nederīgu pat visveselīgākā uztura uzņemšanai. Ar saviem nepareizajiem ēšanas ieradumiem jūs kuņģi pastāvīgi novājiniet. Jūsu uzturs ir pārāk trekns. Tas netiek sagatavots vienkāršā, dabīgā veidā, bet piemērots jūsu garšai, ir kuņģim pilnīgi nederīgs. Daba cenšas pretoties jūsu pūlēm to izkropļot un atbrīvoties no nastas, ko jūs tai uzliekat. Rezultātā jums reizēm ir auksti, reizēm karsti. Jums jācieš sods par dabas likumu pārkāpšanu. Dievs jūsu organismu pakļāvis likumiem, kurus jūs nevarat neievērot, neciešot par to sodu. Jūs padomu esat prasījuši garšai un neesat domājuši par veselību. Jūs savu dzīves veidu esat nedaudz mainījuši, (69) bet tie ir tikai pirmie soļi uz reformētu diētu. Dievs no jums prasa sātību visās lietās. "Tāpēc, vai ēdat, vai dzerat, un ko vien dariet, to dariet Dievam par godu."

No visām ģimenēm, kuras es pazīstu, jūsu visvairāk vajadzīgs ar veselības reformu gūstamais labums. Jūs vaidat sāpju un vājību nomākti, nesaprazdami cēloņus, un cenšaties tās panest tik labi, cik vien spējat, domādami, ka bēdas ir jūsu liktenis, un ka Aizgādība visu tā ir iekārtojusi. Ja jūsu acis atvērtos un jūs ieraudzītu tos soļus visas dzīves laikā, kas jūs taisnā līnijā noveduši pašreizējā sliktajā veselības stāvoklī, tad jūs brīnītos par savu aklumu, ka jau iepriekš to neesat sapratuši. Jūs esat izveidojuši nedabīgu ēstgribu un no sava uztura nesaņemiet ne pusi no tā prieka, kādu gūtu, ja nebūtu savu ēstgribu izlietojuši nepareizi. Jūs esat rīkojušies pret dabu un cietuši attiecīgas sekas, kas bijušas sāpīgas.

Daba bez pretošanās panes tās ļaunprātīgu izlietošanu, cik ilgi vien spēj, bet tad tā saceļas un ar lielu spēku cenšas atbrīvoties no uzliktā sloga un ļaunās izturēšanās, kādēļ tai nācies ciest. Tad seko galvassāpes, aukstuma sajūta, karstumi, nervozitāte, paralīze un citi ļaunumi, kuru ir pārāk daudz, lai tos visus pieminētu. Nepareiza ēšana vai dzeršana izposta veselību un līdz ar to dzīves laimi. Ak, cik daudzas reizes jūs esat pirkuši savu tā saukto, labo maltīti, maksājot par to ar satraukumu, drudzainu organisma stāvokli, apetītes zudumu un bezmiegu. Nespēja priecāties par uzturu, bezmiega naktis, ciešanu stundas - viss tas par vienu maltīti, kur izpatikts garšai! Tūkstošiem cilvēku, apmierinot savu samaitāto ēstgribu, ir baudījuši "labu maltīti", kā viņi to sauc, un rezultātā saslimuši ar drudzi vai arī ar citām akūtām slimībām un paši izsaukuši drošu nāvi. Tāds prieks tiek pirktis par milzīgu cenu. Tomēr daudzi tā ir darījuši, un draugi un arī sludinātāji ir slavīnājuši šos pašnāvniekus un mirstot tos ir gribējuši ienest tieši Debesīs. Kas tā par iedomu! Rijēji, nesātīgi ēdāji (70) debesīs! Nē, nē, tādi nekad neieies caur Dieva pilsētas pērļu vārtiem. Tādi nekad netiks paaugstināti pa labo roku Pestītājam, Golgātas ciešanu vīram, kura dzīve bija pastāvīga sevis aizliegšana un uzpurēšanās. Visiem tādiem vieta norādīta starp necienīgajiem, kuriem nevar būt nekādas daļas pie labākas dzīves, pie nemirstīgā mantojuma.

Dievs no visiem cilvēkiem prasa, lai tie savas miesas nodotu Viņam par dzīvu upuri, ne nedzīvu vai mirstošu upuri, upuri, kuru novājinājusi viņu pašu rīcība un padarījusi to par netīru un slimu. Dievs vēlas dzīvu upuri. Dievs mums saka, ka miesa ir Svētā Gara templis, Viņa Gara mājoklis un Viņš prasa, lai tie, kas nes Viņa līdzību, rūpētos par savu miesu, lai varētu Viņam kalpot un Viņu pagodināt. Svētā Gara iedvesmā apustulis saka: "Jūs nepiederat sev pašiem, jūs esat dārgi atpirkti," tāpēc "pagodiniet Dievu savās miesās un savā garā, kas pieder Dievam." (1.Kor.6:19,20) Lai to izdarītu, tad pievienojiet tikumam atzīšanu un atzīšanai sātību un sātībai pacietību. Katram pienākas zināt, kā saglabāt savu miesu vislabākā veselības stāvoklī, un svēto pienākums ir dzīvot saskaņā ar gaismu, kuru Dievs tik laipni ir devis. Ja mēs aizveram acis pret gaismu, baidoties ieraudzīt savas nepareizības, kuras neesam labprātīgi atstāt, tad mūsu grēks nesamazinās, bet gan palielinās. Ja no gaismas novēršamies vienā vietā, tad arī citā jautājumā tā netiks cienīta. Pārkāpt mūsu būtnes likumus ir tieši tāds pats grēks kā viena no desmit baušļiem pārkāpšana, jo nav iespējams neievērot dabas likumus, nepārkāpjot Dieva likumus. Mēs nevarām mīlēt Kungu no visas savas sirds, prāta dvēseles un spēka, kamēr savas tieksmes, apetīti, garšu mīlam stipri vien vairāk par Kungu. Mēs ik dienas samazinām savus spēkus pagodināt Dievu, bet Viņš no mums prasa visu mūsu spēku un visu mūsu prātu. Ar nepareiziem ieradumiem mēs mazinām savus dzīvības spēkus un tomēr sevi saucam par Kristus sekotājiem, (71) kuri gatavojas pēdējam nemirstības pieskārienam.

Mans brāli un māsa, jums darāms darbs, ko neviens cits priekš jums nevar padarīt. Atmostieties no sava letarģiskā miega, un Kristus darīs jūs dzīvus. Izmainiet savu dzīves veidu, savus ieradumus ēšanā, dzeršanā un darbā. Turpinot dzīvot tā, kā jūs gadiem ilgi esat darījuši, jūs nevarat skaidri izprast svētas un mūžīgas lietas. Jūsu jūtīgums ir notrulinājies un saprāts aptumšojies. Jūs neesat pieauguši žēlastībā un patiesības atziņā, neesat izlietojuši šai ziņā jums sniegtās priekšrocības. Jūsu garīgums nav palielinājies, bet gan arvien vairāk aptumšojies. Jūs pārāk esat centušies iegūt mantu un īpašumus, un jums draudējušas briesmas būt nepatiesiem, domājot par savām interesēm un aizmirstot, ka citu intereses jāievēro tā, kā jūs gribētu, lai citi izturas pret jums. Jūs sevī esat kopuši savtīgumu, kas ir jāpārvar. Nopietni un sīki pārbaudiet savas sirdis un dzīvē atdariniet nekļūdīgo

priekšzīmi, un tad viss ar jums būs labi. Saglabājiet skaidru sirdsapziņu Dieva priekšā. Visos savos darbos pagodiniet Viņa Vārdu, atbrīvojieties no savtīguma un patmīlības.

"Nepalieciet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties savā prātā atjaunodamies, ka jūs varat pārbaudīt, kas ir labais un patīkamais, un pilnīgais Dieva prāts."(Rom.12:2) Cilvēku dzīve un ieradumi nedrīkst būt jums par priekšzīmi (par kritēriju). Lai arī cik grūti būtu jūsu apstākļi, nekad neatļaujieties kādu piekrāpt. Sātans ir gatavs jūs kārdināt uz negodīgu rīcību, un šinī jautājumā viņš jums nedos mieru. Tirgotājam ir iespējams būt kristietim un palikt godīgam un taisnam Dieva priekšā. Bet lai to panāktu nepieciešama pastāvīga modrība un sirsnīga, dedzīga saukšana uz Dievu, lai jūs tiktu pasargāti no šī samaitātā laikmeta ļaunajām tieksmēm iedzīvoties uz citu zaudējuma rēķina. Jums būs grūti izkopt (72) dievbijīgu dzīves veidu. Jums ir pamatlikumi, bet jūs ar visiem saviem spēkiem nepieķeraties Dievam. Jūs pārāk daudz uzticiaties saviem vājajiem spēkiem. Jums ļoti vajadzīga dievišķa palīdzība, spēks kas nav atrodams jūsos. Ir Kāds, no Kura jūs varat prasīt padomu, Kura gudrībai nav robežu. Viņš jūs ir aicinājis nākt pie Viņa, jo Viņš grib piepildīt jūsu vajadzības. Ja ticībā visas savas rūpes metīsim uz Viņu, Kurš ņem vērā pat zvirbuļa krišanu, tad nebūsim Viņam veltīgi uzticējušies. Ja jūs paļausieties uz Viņa drošajiem apsolījumiem un neaptraipīsiet savu godīgumu, tad Dieva eņģeļi būs ar jums. Ticēdami Dievam pastāvīgi dariet labus darbus, tad jūsu soļus vadīs Kungs, un no jums netiks atrauta Viņa svētījošā, palīdzošā roka.

Ja jums pašiem vajadzētu izvēlēties savu ceļu, tad nožēlojams būtu jūsu gājums un ticība ātri izgaistu. Visas savas rūpes un grūtības nesiet pie Nastu Nesēja. Bet neļaujiet nevienam trūcumam aptraipīt jūsu kristīgo raksturu. Nekad, nekad peļņas dēļ neapzīmogojiet ar mantkārību, skopumu, savtīgumu vai negodīgu rīcību savas dzīves ierakstus Debesīs, ko skata visi eņģeļu pulki un jūsu pašai ziedīgais Glābējs. Tāda rīcība jums var atņemt labumu tikai tādās robežās, cik tālu šai jautājumā ņemam vērā pasaules vērtējumu, bet skatoties Debesu gaismā, tas būs milzīgs, neatgūstams zaudējums. "Kungs neskatās tā, kā cilvēki redz." Pastāvīga uzticēšanās Dievam nes lielu drošību. Tā atņem bailes no nelaiemes nākotnē. No dzīves izzūd visas aizņemtās rūpes un raizes. Mums ir tēvs Debesīs, Kurš rūpējas par Saviem bērniem, kura žēlastība ir un būs pietiekoša katrā vajadzības brīdī. Ja vadību dzīvē pārņemam paši savās rokās un panākumus darām atkarīgus no savas gudrības, tad mums tiešām jāraizējas un jābaidās no zaudējumiem, jo tie noteikti nāks pār mums.

No mums prasa pilnīgu, nedalītu nodošanos Dievam. Mūsu labā strādājot un ciešot, Pestītājs aizliedza Sevi, (73) un visa Viņa dzīve bija pastāvīga atsacīšanās, pilna nemītīga smaga darba. Ja Viņš būtu gribējis, tad savas dienas virs zemes būtu varējis pavadīt ērtībās un pārpilnībā, atļaudamies Sev visus šīs zemes priekus un iespējamās baudas. Bet Viņš tā nedarīja, Viņš nedomāja par savām ērtībām. Viņš nedzīvoja, lai izpatiktu pats sev, bet lai darītu labu, lai glābtu citus no ciešanām, lai palīdzētu tiem kuriem palīdzība bija visvairāk vajadzīga. Viņš izturēja līdz galam. Uz Viņa gulās sodība, caur ko mums nāk miers, un Viņš nesa mūsu visu netaisnību. Rūgtais kauss bija mūsu visu daļa. Mums vajadzēja dzert mūsu grēku nopelnu. Bet mūsu dārgais glābējs šo kausu no mūsu lūpām noņēma un pats to iztukšoja; tā vietā Viņš mums piedāvā žēlastības, svētību un pestīšanas kausu. Ak, kāds bezgalīgs upuris pienests par kritušo cilvēci! Kāda mīlestība, kāda brīnišķa un nesalīdzināma mīlestība! Ieraudzījuši Viņa ciešanās atklājošos lielo mīlestību, vai mēs baidīsimies un izvairīsimies no mazām grūtībām, kuras mums jāiztur? Vai varam mīlēt Kristu un atteikties pacelt šo krustu? Vai varam ilgoties būt ar Viņu Viņa godībā un nesekot Viņam kaut vai no tiesas zāles līdz Golgātai? Ja Kristus mūsos ir godības cerība, tad mēs staigāsim tā, kā Viņš ir staigājis! Mēs atdarināsim Viņa uzpurīgo dzīvi par svētību citiem; mēs dzersim šo kausu un ļausimies kristīties ar šo kristību. Kristus dēļ mēs ar prieku izvēlēsimies dievbijīgu, grūtību un pašai ziedīgšanā pilnu dzīvi. Debesīs būs pietiekoši lēti iegūtas lai arī kāds upuris mums būtu jāpienes.

MĪLESTĪBA UZ TIEM, KAS MALDĀS

Man rādīja, ka māsa J un brālis un māsa K, redzot pie citiem nepareizības nav centušies tās izlabot un palīdzēt cilvēkiem, kuriem palīdzība bija vajadzīga. Tie par daudz viņus atstāja vienus, nelaižot tos savā tuvumā, domādami, ka nav nekādas nozīmes priekš viņiem kaut ko darīt, tas ir nepareizi. Tā rīkodamies, viņi ir kļūdījušies. Kristus sacīja: "Es neesmu nācis taisnus aicināt uz atgriešanos (74) bet grēciniekus." Kungs grib, lai mēs palīdzam tiem, kuriem palīdzība visvairāk vajadzīga. Redzot kļūdas un nepareizības pie citiem, jūs pārāk noslēdzāties sevī un kļūvat pārāk savtīgi, priecājoties par patiesību. Ja jūtamies apmierināti patiesībā, neko neupurējot, lai palīdzētu citiem un stiprinātu tos, kam stiprinājums vajadzīgs, tad tādu nostāju Dievs neatzīst par labu. Mēs visi neesam vienādi veidoti, un daudzi nav pareizi audzināti. Viņu audzināšana ir bijusi nepilnīga. Dažiem iedzimta ātra daba un bērniecība tiem nav mācīta pašsavaldīšanās. Ar šādu kaitīgu raksturu bieži saistās skaudība un greisirdība. Citiem atkal ir citādas kļūdas. Daži ir negodīgi savos darījumos un tirdzniecībā nav brīvi no viltus. Citi ir despotiski ģimenēs - tiem patīk valdīt. Viņu dzīve ir tālu no tā, lai to varētu atzīt par

pareizu un labu. Viņu audzināšana ir bijusi pilnīgi nepareiza. Viņiem nav stāstīts, ka padošanās šim jaunajam īpašībām ir grēks: tāpēc grēks viņiem neliekas tik ārkārtīgi grēcīgs. Citi, kuru audzināšana nav bijusi tik kļūdaina, ir attīstījuši patīkamāku raksturu, kurā mazāk nosodāmu īpašību. Visu kristiešu dzīve, pateicoties iepriekšējai audzināšanai ir lielā mērā iespaidota vai nu uz labu vai ļaunu.

Jēzus, mūsu Aizstāvis pazīst visus mūs apņemošos apstākļus un rīkojas ar mums saskaņā ar gaismu, kāda mums ir bijusi un atbilstoši apstākļiem, kādos mēs atrodamies. Dažiem, salīdzinot ar citiem, ir daudz priekšrocību. Kamēr daži pastāvīgi mokās, bēdājas un uztraucas savu slikto rakstura īpašību dēļ, cīnoties ar iepriekšējiem ienaidniekiem un savu samaitāto dabu; citiem nav pat puse no šīm cīņām. Viņi staigā gandrīz brīvi no grūtībām, kuras citiem brāļiem un māsām, kas nav tik labvēlīgi veidoti, sagādā daudz sāpju. Daudzos gadījumos viņu cīņa par uzvaru, par kristīgu dzīvi nav pat uz pusi tik smaga, kā dažiem no šiem nelaimīgajiem, ko es pieminēju. Pēdējie gandrīz vienmēr, šķiet, (75) atrodas nelabvēlīgā stāvoklī, kamēr pirmie, liekas, daudz labāki, jo tāda rīcība no viņu puses ir pilnīgi dabīga. Viņiem nav jāpūlas pat uz pusi tik daudz, lai būtu modri un savaldīti savu miesu, tomēr tie salīdzina savu dzīvi ar daudz nelaimīgāko un sliktāk audzināto cilvēku dzīvi, un redzamā starpība tiem glaimo. Viņi runā par šo nelaimīgo kļūdām, maldiem un nepareizībām un nemaz nedomā, ka šajā lietā arī viņiem ir kaut kas jā dara, ka nepietiek ar kavēšanos pie šīm nepareizībām un izvairīšanos no vainīgajiem. Izcilais stāvoklis, kādu jūs kā ģimene ieņemat draudzē, sevišķā kārtā uzliek jums pienākumu rūpēties par citiem. Jums nav jāuzņemas to nastas, kas paši spēj tās nest un vēl palīdzēt citiem, bet jums vajadzētu palīdzēt tiem, kuriem palīdzība visvairāk vajadzīga - kuriem nav tik labvēlīgi apstākļi, kas maldās un kļūdās un, kas varbūt ir pat nodarījuši jums ļaunu un līdz pēdējam pārbaudījuši jūsu pacietību. Tieši tādiem Jēzus jūt līdzī, jo sātānam pār tiem ir lielāka vara, un tas pastāvīgi izmanto sev par labu viņu vājās vietas un raída savas bultas, lai viņus ievainotu tur, kur tie vismazāk aizsargāti. Jēzus izlieto Savu varu un dāvā Savu žēlastību tieši šādos nožēlojamajos gadījumos. Uz Jēzus jautājumu, kurš Viņu mīlēs vairāk, Sīmanis atbildēja: Tas, kuram Viņš vairāk piedēvis. Tā arī būs. Jēzus neizvairījās no vājajiem, nelaimīgajiem un bezpalīdzīgajiem cilvēkiem, bet palīdzēja tieši tiem, kuriem palīdzība bija vajadzīga. Viņš neaprobežojās ar inteligentāko un labāko cilvēku apmeklēšanu, lai strādātu pie tiem, atstājot novārtā šos nelaimīgos. Viņš Sev nejautāja, vai ir patīkami būt kopā ar visnabadzīgākajiem un visnožēlojamākajiem. Viņš meklēja tieši tādus cilvēkus - Izraēla nama pazudušās avis.

Tieši šo darbu jūs neesat darījuši. Jūs izvairījāties no nepatīkamām atbildībām un negājāt pie maldīgajiem, neapmeklējāt tos, neinteresējāties par tiem, nemīlējāt viņus un necentāties ar viņiem tuvāk iepazīties. Jums nav (76) bijis Kristum līdzīgs piedošanas gars. Jūs likāt saprast, ka viņiem katrā ziņā iepriekš jāklūst labākiem, tikai tad jūs varēsiet vēltīt tiem savu labvēlību. No jums neprasa grēku aplāšanu, bet tādu līdzjūtīgu mīlestību pret maldīgajiem, kādu Kristus ir parādījis jums.

Jūsu apstākļi ir vislabvēlīgākie krietna kristīga rakstura izveidošanai. Jums nav jāizjūt spiedošs trūkums, un jūs arī nemoka bēdas par nepaklausīgu, nesavaldīgu bērnu rīcību. Jūsu ģimenē nav šķelšanās un nevienprātības. Jums ir viss, ko sirds var vēlēties. Tomēr, neskatoties uz jūsu labvēlīgajiem apstākļiem, jums ir kļūdas un trūkumi un daudz kas jāpārvar, lai kļūtu brīvi no garīgā lepnuma, savtīguma, pārsteidzības, greisirdības un ļaunām aizdomām.

Brālim K nav jānožēlo jaunprātīgas runāšanas grēks kā ļoti daudziem, tomēr viņš nav labprātīgs palīdzēt tiem, kuriem palīdzība vajadzīga. Viņš ir savtīgs. Viņš mīl savu māju, mīl netraucētu mieru, atpūtu, brīvību no rūpēm, sarežģījumiem un grūtībām; tāpēc viņš pārāk daudz rūpējas par sevi. Viņš nenes nastas, kuras Debesis viņam uzlikušas. Viņš izvairās no nepatīkamām atbildībām un pārāk noslēdzas savā mīlestībā uz mieru un klusumu. Ar saviem līdzekļiem viņš rīkojas diezgan augstsirdīgi, bet sevis aizliegšanā, lai darītu labu citiem, kad tas nepieciešams, neatraujoties tad, kad tiek prasīts no paša patiess upuris, tur viņam ir pavisam maz piedzīvojumu, un tie ir jāiegūst.

Viņš baidās, ka saņems pārmetumus, ja uzdrošināsies palīdzēt maldīgajiem. "Bet mums, kas esam stipri, pienākas panest nestipro vājības un nevis sev pašiem būt pa prātam. Jo ikviens no mums lai savam tuvākam ir pa prātam uz labu un par uztaisīšanu. Jo arī Kristus Sev pašam nav bijis pa prātam, bet ka stāv rakstīts: Tavu nievātāju nievāšana man ir uzkritusi." (Rom.15:1-3) Visiem, kas ir šīs lielās pestīšanas (77) dalībnieki, arī pašiem kaut kas jā dara, lai palīdzētu tiem, kas pieķeras pie Ciānas drēbju vīles. Nevajadzētu no viņiem atrauties un aizgrūst tos prom, necenšoties palīdzēt uzvarēt un sagatavoties uz pēdējo tiesu. Tiešām nē! Kamēr viņi maldās pa ganībām, tos vajadzētu uzmodināt un stiprināt ar visiem palīdzības līdzekļiem, kādus vien mēs tiem varam pasniegt. Jums kā ģimenei ir pārāk stingri, sastinguši likumi un noteikti, cieti uzskati, kas nav derīgi visiem gadījumiem. Jums vajadzīga mīlestība, laipnība, sirsnība un līdzjūtība uz tiem, kas neiet uz priekšu vēlamajā ātrumā. Šis gars jūs pārvalda tādā mērā, ka garīgā ziņā jūs novīstat, nevis plaukstat un zeļat iekš Kunga. Jūsu intereses, pūles un rūpes pieder ģimenei un radiem. Bet jūs nemaz nedomājat, ka jāiet arī pie citiem, kas ir ap jums, ka jāpārvar jūsu nepatika saskarties ar cilvēkiem,

kas atrodas ārpus šī sevišķā loka. Jūs dieviniet savējos un noslēdzieties ar savējiem. Kaut Kungs glābtu mani un manējos, tā ir jūsu lielā rūpju nasta. Sim garam jāmirst, un tikai tad jūs varēsiet plaukt iekš Kunga un garīgā dzīvē iet uz priekšu, tikai tad draudze varēs augt, un tai pievienosies izglābtas dvēseles.

Šaurs ir jūsu darbs citu labā, un jums jāizmaina sava darba pamats. Jūsu radi Dieva acīs nav dārgāki par citām mīļām dvēselēm, kurām vajadzīga pestīšana. Mums ar kājām jāsamina savs "es" un mūsu savtīgums un jāparāda dzīva pašuzpurēšanās un nesavtīgs labdarības gars, kādu Jēzus, dzīvojot virs zemes, rādīja mums par priekšzīmi. Visiem vajadzētu interesēties par saviem radiem, bet nevajadzētu noslēgties ap tiem vien, it kā Jēzus būtu nācis glābt tikai viņus.

RELIGIJA IKDIENĀ

(78) Brāli un māsa L., man rādīja, kas jums jā dara, lai savestu kārtībā savu māju. Brāli L, tu neesi patiesību pareizi pārstāvējis; patiesība tev ir bijusi mīļa, bet tā nav svētojusī tavu dzīvi, kas nepieciešams, ja tu gribi kļūt derīgs Debesu eņģeļu sabiedrībai "godības Valstībā". Tavs veidojums ir rupjš. Tāpēc pie tevis daudz jāstrādā un tev jāpaliek Dieva darbnīcā, līdz tiek atņemtas rupjās šķautnes, nolīdzināta raupjā virsma un tu tiek atzīts par derīgu priekš celtnes.

Te vajadzētu būt uzmanīgam un nerunāt visur par tagadējo patiesību. Patiesību atklājot dzīvē, tu vari vairāk darīt, nekā par to runājot. Ar savu priekšzīmi tu vari darīt ļoti daudz. Tev jābūt apdomīgam un vērigam savā laicīgajā darbā, lai tur atklātos tavi ticības pamatlikumi. Esi uzticīgs visos darījumos, nevainojams darbā, vienmēr atceroties, ka ne tikai darba devēja acis raugās uz tavu darbu, bet arī Dieva acis vēro visu tavu dzīves gājumu. Dieva eņģeļi vērtē tavu darbu un patiesīgumam un godīgumam, kas atklātos katrā darījumā, vajadzētu būt daļai no tavas reliģijas. "Kas vismazākā lietā ir uzticīgs, tas arī lielākā ir uzticīgs; un kas vismazākā lietā ir neuzticīgs, tas arī lielā ir neuzticīgs." (Lūk.16:10) Dievs vēlas tevi darīt taisnu, svētu un patiesi godīgu.

Ar savu sievu un bērniem tu nerunā gudri un saprātīgi. Taviem bērniem netiek dots vislabākais iespaids un piemērs. Viņiem nevajadzētu vadīt tevi, bet tev viņus, ne skarbi un valdonīgi, bet stingri un mērķtiecīgi.

Māsa L, lai sasniegtu uzvaru, tev priekšā stāv liela (79) cīņa. Tu vienmēr esi ļāvusi uzvarēt savam "es". Tavs lielākais ienaidnieks ir tava ietiepīgā griba. Tu esi nesavaldīgs un neuzmani savu mēli. Pašsavaldīšanās trūkums lielā mērā nācis par sliktu tev un tavai ģimenei. Laime, klusums un miers jūsu dzīvoklī ir mājājuši pavisam īsu brīdi. Ja nenotiek tavs prāts, tad tu viegli uzraucies un runā un rīkojies tā, it kā tevi pārvaldītu dēmoni. Eņģeļi novēršas no strīdus ainām, kur apmaina dūsmīgus vārdus. Ļaujot vaļu kaislībām, tu daudzreiz no savas ģimenes esi aizdzinusi dārgos Dieva eņģeļus.

Līdzīgs rada līdzīgus. Tieši tas pats gars, kādu tu parādi citiem, atstarojas atkal uz tevi. Tavi bērni tik maz redzējuši sirsnību, maigumu un laipnību, ka viņiem nav nekā, kas tos vilktu pie patiesības vai liktu tiem izjust cieņu pret tavu autoritāti. Viņi tik ilgi baudījuši no tevis nākošos sliktos augļus, ka ir piesātinājušies ar rūgtumu. Viņi nav pilnīgi samaitāti; zem neaudzinātas, neizveidotas ārienes atrodas labas tieksmes, kuras var aizsniegt un izcelt virspusē. Ja tava reliģiskā dzīve būtu bijusi nosvērtāka, līdzīgāka Kristus dzīvei, tad stāvoklis tavā ģimenē būtu savādāks. "Ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus." Kāda ir sēkla, ko tu sēj, tāda būs pļauja, ko ievāksi. Ja tavā dzīvoklī ik dienas skanētu laipni un iecietīgi vārdi, tad tādi būtu arī augļi.

Uz tevis gulstas smaga atbildība. Ņem vērā, cik uzmanīgai tev vajadzētu būt visos savos vārdos un darbos. Kādu sēklu tu sēj savu bērnu sirdīs? Pļaujas laiks, - ak atceries, pļaujas laiks vairs nav tālu. Nesēj sliktu, sabojātu sēklu. Sātans ir gatavs darīt šo darbu. Sēj tikai tīru, šķīstu sēklu.

Tu, mana mīļā māsa, esi bijusi greisirdīga, skaudīga un kļūdas meklējoša. Tu domāji, ka tiek atstāta (80) novārtā un nicināta. Tu pārāk esi atstāta novārtā, tomēr tev pašai jā dara kāds darbs priekš sevis, ko neviens cits nevar padarīt. Lai gūtu uzvaru pār ieradumiem kas sen iesakņojušies, kas jau kļuvuši par otru dabu, būs vajadzīgas pūles, neatlaidība un nopietna dedzība. Mūsu izjūtas pret tevi ir vismaigākās, neskatoties uz visām tavām kļūdām un vainām; un, ja mēs atļaujamies teikt tev tavas kļūdas, tad arī solāmies tev palīdzēt visos mums iespējamajos veidos.

Man rādīja, ka tev nav īstas mīlestības pret taviem vecākiem. Tava rakstura sliktās īpašības parādās pavisam nedabīgā veidā. Pret vecākiem tu neizturies maigi un ar cieņu. Lai arī kādas būtu viņu kļūdas, tu nevari atvainot savu līdzšinējo izturēšanās veidu pret viņiem. Tas ir bijis viscietsirdīgākais un negodbijīgākais. Eņģeļi apbēdināti no tevis novērsās, atkārtojot vārdus: "Ko tu sēj, to tu arī pļausi." Ja laiks vēl turpināsies, tad tavi bērni ar tevi apiesies tāpat, kā tu esi izturējies pret saviem

vecākiem. Tu neesi domājusi, kāds ceļš ir vislabākais, lai darītu savus vecākus laimīgus un tad šī mērķa labad neesi upurējusi savas iegribas un priekus. Viņu dienu skaits virs zemes vislabākajā gadījumā ir pavisam mazs, un tās būtu rūpju un grūtību pilnas, pat ja tu darītu visu iespējamo, lai nolīdzinātu viņu ceļu līdz kapa malai. "Godā savu tēvu un māti, lai tu ilgi dzīvo tai zemē, ko Kungs, tavš Dievs, tev dos." (2.Moz.20:12) Šis ir pirmais baušlis ar apsollījumu. Tas ir saistošs bērnībā un jaunībā, vidējos gados un arī vecumā. Dzīves laikā nav tādu brīžu, kad bērni būtu atbrīvoti no pienākuma godāt savus vecākus. Šis svinīgais pienākums ir saistošs katram dēlam un katrai meitai un ir viens no nosacījumiem viņu pašu ilgstošai dzīvei zemē, kuru Kungs reizi dos uzticīgajiem. Šis jautājums nav tāds, kuru nebūtu vērts pieminēt, bet tas ir vitāli svarīgs, jo skar dzīvības intereses. Apsollījums dots ar paklausības nosacījumu. Ja tu paklausīsi, (81) tad tu ilgi dzīvosī zemē, ko Kungs, tavš Dievs, tev dos. Ja tu nepaklausīsi, tad tava dzīve Kunga solītajā zemē neturpināsies. Šis temats, mana māsa, tev ar lūgšanām jāapsver un jāpārdomā ļoti nopietni. It kā mūžības gaismā rūpīgi pārbaudi savu sirdi. Neko neatstāj apslēptu un nepārbaudītu. Pārmeklē, ak, pārbaudi visu, it kā savu dzīvību glābjot, un notiesā pati sevi, piespried pati sev sodu, tad tu ticībā pieķersies Kristus šķīstījošajām asinīm, lai tās nomazgā traipus no tava kristīgā rakstura. Neglaimo sev un neatvaino sevi. Izturies taisnīgi pret savu dvēseli. Un tad, redzot sevi kā grēcinieci, pilnīgi salauzta pakrīti pie krusta pakājes. Jēzus tevi pieņems, viscaur aptraipītu, kāda tu esi, un mazgās savās asinīs un šķīstīs tevi no visas apgānīšanās un darīs tevi derīgu Dieva eņģeļu sabiedrībai skaidrajās, saskanīgajās Debesīs. Tur nav griezīgu skaņu un strīdu. Viss ir veselība, laime un liksmība.

Māsa L, tu neesi bijusi vienaldzīga par savu pestīšanu. Reizēm tu esi nopietni centusies un pazemojusies draudzes un Dieva priekšā; bet tu nesaņem nepieciešamo iedrošinājumu, ko Jēzus tev labprāt sniegtu, ja Viņš dzīvotu virs zemes. Draudzē trūkst mīlestības. Mīlestību uz maldošajiem pārklājusi savtība. Starp Dieva ļaudīm valda šis dārgās Dieva žēlastības liels trūkums. Tev liekas, ka Dieva ļaudis pret tevi izturas vienaldzīgi, un tava dvēsele pret to saceļas. Šai ziņā viņi nav attaisnojami. Debesīm tas nepatīk. Jēzus jūt tev līdzī, un Viņš aicina tevi nogurušu un nospiestu, nākt pie Viņa un mācīties no Viņa, lēnprātīgā un no sirds pazemīgā, un tu atradīsi dusu savai dvēselei. Kristus jūgs ir laipns un Viņa nasta viegla. Kad esi apjukusi, nomocījies un saīgusi, tad bēdz pie Lielā Nastu Nesēja; stāsti visu Jēzum. Tavi brāļi un māsas var nenovērtēt tavas (82) pūles un varbūt nekad nesapratīs cik grūti tev iegūt uzvaru, bet tam nevajadzētu tevi darīt mazdūšīgu. Ja Jēzus zina, ja Viņš pazīst tavas patiesās pūles, tad esi apmierināta.

Tavā dzīvē jānotiek pilnīgai reformai, pārveidojumam, atjaunojoties tavam prātam. Dievs prasa no Saviem ļaudīm, lai tie tev palīdzētu, jo palīdzība tev ir vajadzīga, un tev vajadzētu būt pietiekoši pazemīgai šo palīdzību pieņemt. Kad tu tiec kārdināta palaist brīvāk grožus nevaldāmajam loceklim, ak, tad atceries, ka eņģelis, rakstvedis, ievēro un atzīmē katru tavu vārdu. Tie visi ir ierakstīti grāmatā, un, ja tie netiks izdzēsti ar Kristus asinīm, tad tev ar tiem būs vēlreiz jāstopas. Tagad debesīs par tevi esošie ieraksti ir aptraipīti. Sirsnīga grēku nožēla Dieva priekšā tiks pieņemta. Kad tev gribas teikt nesavaldīgus, dusmīgus vārdus, tad aizver savu muti. Nesaki nevienu vārdu. Lūdz Dievu pirms sāk runāt, un tev palīgā nāks Debesu eņģeļi un aizdzīs prom ļaunos eņģeļus, kas liktu apkaunot Dievu un Viņa lietu un novājinātu tavu pašas dvēseli.

Tavs sevišķais darbs ir pazemoties un atgriezties, atzīstot par grēku necienīgo izturēšanos pret vecākiem. Nav nekāda pamata šīm nedabīgajām attiecībām pret viņiem. Tas ir tīri sātānisks gars, un tu tam esi nodevusies, tāpēc ka māte nav piekritusi tavai rīcībai. Tavas jūtas neaprobežojas tikai ar skaidri izteiktu nepatīku un necieņu, bet tās pazemojas līdz naidam, jaunprātībai, skaudībai un greizsirdībai, kas izpaužas tavā rīcībā pret viņiem, sagādājot tiem ciešanas un liekot just trūkumu. Tu nemaz nevēlies viņus darīt laimīgus, kaut vai sagādājot viņiem mierīgu dzīvi. Tavas izjūtas ir nepastāvīgas. Reizēm tava sirds kļūst nejūtīga, bet, kad tu pie viņiem ieraugi kādu kļūdu, tā atkal cieši noslēdzas, un eņģeļi to vairs nevar iespaidot uz kādu mīlestības izpausmi. Tevi pārvalda ļauns dēmons, un tu kļūsti ļauna un naidīga. Dievs ir ievērojis tavus necienīgos vārdus un nelaipno izturēšanos pret vecākiem, kurus Viņš tev pavēlējis godāt, un, ja tu neieraudzīsi šo lielo grēku un nenozēlosi, tad nonāksi arvien lielākā un lielākā tumsā, līdz tu tiksi atstāta saviem ļaunajiem ceļiem.

(83) Kungs ir gatavs palīdzēt visiem, kam palīdzība vajadzīga un kas izjūt šo vajadzību. Ja tu ieraudzīsi savu nabadzību un nožēlojamo stāvokli Dieva priekšā un sirsnīgi pieķersies Viņa spēkam, tad Viņš tev palīdzēs, tevi svētīs un dos tev spēkus, ka tu ar saviem labiem darbiem varēsi vadīt citus, lai tie godātu mūsu Tēvu, Kas ir Debesīs. Vai tu ieraudzīsi pati sevi? Vai tu pakļausi savu gribu un ceļus Dievam? Vai tu meklēsi šķīstu un neaptraipītu reliģiju Dieva priekšā? Kāds gan tev labums no tālākas palikšanas šai nožēlojamā stāvoklī! Tu pati neesi laimīga šāda veida dzīvē, un tiem, kas ir ap tevi, nav nekādas laimes tavā sabiedrībā. Tu noteikti pati sev sagādā daudz bēdu; un tādai dzīvei kāda bijusi tava, nav lielas vērtības. Kāpēc gan tad nesamierināties ar Dievu? Mirsti sev un atgriezies, lai Jēzus var tevi dziedināt. Viņš grib tevi glābt, ja tu esi ar mieru pieņemt glābšanu Viņa paredzētā veidā. Kaut Kungs tev palīdzētu ieraudzīt un izlabot katru kļūdu - tā ir mana lūgšana.

Brāli L, tev vajadzētu būt ātram uzklausi, lēnam runāt un lēnam dusmot. Vārdos esi uzmanīgs. Neļauj sātanam darīt sevi citiem par piedauzīšanās akmeni. Savā laicīgā darbā tu pielaid kļūdas. Tu esi paviršs. Tu visu dari tik ātri, cik vien iespējams, un domā, ka darbs jau ir padarīts. Darbu tu nedari pilnīgi. Visu, ko tu dari tev jābūtu veikta gaumīgi un kārtīgi. Ko vispār ir vērts darīt, to ir vērts darīt labi. Ja tu neesi godīgs un uzticīgs laicīgā darbā, tad tāds tu būsi arī reliģiskajā dzīvē, un Dieva dienā svētnīcas svāri rādīs, ka tu esi atrasts par vieglu. Šis trūkums apkauno tavu ticību. Neticīgie apvaino tevi negodīgumā un saka: "Ja tādi ir cilvēki, kas tur Sabatu, tad es negribu būt viņiem līdzīgs."

Kad cilvēki pārbauda tavu darbu un tajā atrod trūkumus izturības, glītuma un kārtības ziņā, tad viņi tevi nosauc par krāpnieku, un ir jādzird arī daudzi citi asi izteicieni. Daudzi lāsti ir izskanējuši par tavu darbu, un ar to ir (84) zaimots Dievs. Ar nodomu tu nevēlies būt negodīgs, bet darbā esi nolaidīgs. Tu domā, ka tavi darba devēji ir pārāk sīkumaini; tu, tāpat kā viņi, apzināsies kādam vajadzētu būt tavam darbam, un tomēr tavu darbu lielā mērā raksturo šis paviršais, nolaidīgais stils, izturības trūkums, lai visu paveiktu līdz galam. Sajā lietā tev jālabojas. Visā savā darbā tev vajadzētu būt godājamam un pabeigt to tā, lai tas izturētu Dieva pārbaudi. Paviršību jebkurā darbā uzskati zem sava goda. Esi uzticīgs vismazākās lietās.

Centies palīdzēt savai sievai viņas cīņā. Esi uzmanīgs vārdos, izkop smalkjūtīgu izturēšanās veidu, esi pieklājīgs un laipns, un par šādu rīcību tu saņemsi atalgojumu.

REFORMA ĢIMENĒ

Brāli M., spriežot pēc tā, kas man ir parādīts, pie tevis jātiek padarītam liels darbs, pirms tu Dieva skatījumā vari tikt pieņemts, tev jāpārāk izcelts ir pašs es. Tu esi straujš un ātri iekaisti un savā ģimenē despotisks un valdonīgs. Māsa M savā mājā ir nekārtīga un netīrīga. Viņai trūkst izpratnes par kārtību un glītumu. Tomēr šajās lietās viņa var laboties. Brāli M, tu nopel savu sievu, tu esi pavēlošs, un tev nav vajadzīgās mīlestības. Viņa baidās no tava despotiskā gara, tomēr nedara to, ko viņa varētu, lai izlabotu savus nepareizos ieradumus, kuru dēļ māja ir nepatīkama un pretīga.

Brāli M., tava rīcība ģimenē nav bijusi saprātīga. Tavi bērni tevi nemīl. Viņos vairāk naida nekā mīlestības. Arī sieva tevi nemīl. Tu neizturies tā, lai tevi varētu mīlēt. Tu esi ekstrēmists. Pret saviem bērniem tu esi bargs, prasošs un despotisks. Tu ar viņiem runā par patiesību, bet tās pamatlikumi nav redzami tavā dzīvē. Tu neesi pacietīgs un piedodošs. Tu tik ilgi esi atdevies pats savam garam un (85) aizkautināts esi tik ātrs dusmot, ka stipri jāšaubās, vai tu pietiekoši pūlies dzīvot pēc Kristus prāta. Tev nav izturības, pacietības, laipnības un mīlestības. Pirms tu vari būt paties kristietis, tev jāiegūst šis jaukās kristieša īpašības. Pamudinošus vārdus un laipnību tu taupi cilvēkiem, kuriem uz tiem nav tik daudz tiesību kā tavai sievai un bērniem. Sniedz arvien vairāk laipnus vārdus, priecīgus skatus, uzslavas un atzinību pats savā ģimenē, jo tas labvēlīgi atsauksies uz tavu pašu laimi. Nekad neļauj nākt pār tavām lūpām nopelošiem vai īgniem vārdiem. Apspied vēlēšanos valdīt un uzlikt savu dzelzs papēdi, kur vien tu to spēj. Tavs gars ir ļoti nelaipns un sīkumains. Pret dažiem cilvēkiem tu esi savtīgs un skops; bet citiem, vēloties, ļauj viņi par tevi būtu augstās domās, tu esi gatavs, upurēt visu, pat to, kas vajadzīgs tavai ģimenei. Sādos gadījumos tu esi devīgs, lai iemantotu cilvēku cieņu un uzslavu. Ja tu varētu Debesis nopirkt, piensot lielu upuri to labā, pret kuriem tu vēlies būt devīgs, tad tu tās noteikti iegūtu. Tu neko neiebilstu pret vislielākajām neērtībām, ja tikai ar to tu pats varētu izcelties. Sajās lietās tu maksā desmito no ģimenēm un mētrām, aizmirstot svarīgāko — taisnību un dievišķo mīlestību.

Ģimenē tu neesi taisnīgs. Šajā ziņā tev kaut kas jādara. Vispirms centies darīt priecīgu un laimīgu savu sievu; tad pārdomā savu bērnu stāvokli. Apgādā viņus ar labu uzturu un drēbēm. Tad, ja tev ir iespējams, neatrauj neko savai sievai un bērniem, palīdz tiem, kuriem palīdzība visvairāk vajadzīga, un dāvinī savu labvēlību tur, kur tā tiek vērtēta, jo devība ir slavējama īpašība. Bet tavs pirmais un svētākais pienākums ir pret tavu ģimeni. To nedrīkst aplaupīt, darot labu citiem. Lai tava labdarība un devība atklājas (86) tavā pašā ģimenē. Sniedz tai taustāmus pierādījumus par tavu sirsnīgo pieķeršanos, par tavu ieinteresētību, gādību un mīlestību. Mitēties meklēt kļūdas un rāt savu sievu, jo tas tavu stāvokli darīs tikai daudz grūtāku un viņai sagatavos elli.

Dieva eņģeļi neuzturēsies tavā ģimenē, kamēr tajā valdīs līdzšinējā kārtība. Ne tavi līdzekļi no tevis tiek prasīti. Tomēr, saņemis rājienu, tu domā, ka draudzei no tevis vajadzīgi līdzekļi. Sajā jautājumā tu maldies. Tu esi bijis pārāk devīgs un tikai tāpēc, ka tu domā, ka ar naudu var nopirkt pestīšanu un stāvokli draudzē. Nē, tas nav iespējams. Draudzei vajadzīgs esi tu pats, bet ne tavs nelielais līdzekļu krājums. Ja vēlies kļūt pārveidots un atjaunots savā prātā un atgriezts, tad izturies taisnīgi pats pret savu dvēseli. Tas ir viss, ko draudze no tevis prasa. Tu pats sevi esi piekrāpis. Ja kāds domā, ka

kalpo Dievam un nesavalda savu mēli, tad tāda cilvēka kalpošana Dievam ir veltīga. Izturies savā ģimenē tā, lai Debesis tavu rīcību var atzīt par labu un lai jūsu mājvietā valda miers. Tavai ģimenei vajadzīgs vispusīgs darbs. Tavi bērni ir redzējuši tavu slikto priekšzīmi; mājās tu esi meklējis vainas, izteicis pārmetumus un parādījis dusmīgu, kaislīgu garu un tajā pat laikā griezies pie žēlastības troņa, apmeklējis sapulces un nodevis liecību patiesības labā. Šāds dzīvesveids licis bērniem nicināt patiesību un nicināt tevi. Viņi neuzticas tavai kristietībai. Viņi domā, ka tu esi liekulis, un tiešām tu esi nožēlojami piekrāpts vīrs. Ja tevī nenotiek pilnīga izmaiņa, tad tev nav vairāk izredžu ieiet Debesīs kā Simanīm, kurš par naudu gribēja nopirkt Svēto Garu. Tava ģimene ir redzējusi tavu vēlēšanos citus apkrāpt, gatavību iedzīvoties uz citu cilvēku rēķina, tavu skopumu pret ļaudīm, ar kuriem tev reizēm jāsaskaras, un tā tevi nicina, un tomēr gandrīz nenovēršami paši ies tavās pēdās pa (87) nozieguma ceļu.

Tava rīcība nav tāda, kādai tai vajadzētu būt. Tev ir grūti rīkoties taisnīgi un mīlēt žēlastību. Ar savu dzīvi tu esi apkaunojis Dieva lietu. Tu esi cīnījies par patiesību, bet nepareizā garā. Dvēseles, kuras citos apstākļos būtu satvērušas patiesību, tu esi aizkavējis. Tās sevi ir atvainojušas, norādot uz to cilvēku kļūdām un pārkāpumiem, kas sevi sauc par Sabata turētājiem, sakot: "Tie nav labāki par mani, tie melo, krāpj, pārspīlē, dusmojas un lielīdamies slavē pašī sevi; tādu reliģiju es negribu." Tā šādu necienīgu Sabata turētāju nesvētā dzīve kļūst par piedauzīšanās akmeni grēciniekiem.

Darbam, kas tagad gaida uz tevi, jāsākas ģimenē. Tu ļoti esi pūlējies kļūt ārēji labs; bet šis darbs ir pārāk virspusējs, ārējs un darīts no sirds. Saved kārtībā savu sirdi, pazemojies Dieva priekšā un izlūdzies Viņa žēlastības palīdzību. Neizturies kā liekulīgie farizeji, cenšoties izlikties dievbijīgs un taisns citu cilvēku priekšā. Salauz savu sirdi Dieva priekšā un zini, ka piekrāpt svētos eņģeļus nav iespējams. Viņi redz visus tavus vārdus un darbus. Viņu skatam ir atklāti visi tavi motīvi, visi tavas sirds nolūki un nodomi. Visapslēptākās lietas viņiem nav apslēptas. Ak, saplēs tāpēc savu sirdi un pārāk nerūpējies, lai tavi brāļi domātu, ka ar tevi viss ir labi, kad patiesībā tā nav!

Esi piesardzīgs un apdomīgs savā ģimenē. Tu esi bijis modrs, lai redzētu citu kļūdas, bet uz priekšu tā vairs nedari. Tagad tev jāpārvar pašā kļūdas un nepareizības, jācīnās pret saviem stiprajiem iekšējiem ienaidniekiem. Izturies taisnīgi pret atraitnēm un bērniem, kas palikuši bez tēva; nepārsedz savus darbus ar neizturīgu, krāpjošu pārklāju to cilvēku priekšā, kurus to ļoti vēlētos pārliecināt, lai viņi domātu, ka tava rīcība ir pareiza, kad patiesībā nolūki un darbi ir pavisam cita rakstura. (88)

Pilnīgi pārtrauc strīdēties un centies būt miera meklētājs. Nemīli ar vārdiem, bet ar darbiem un patiesībā. Taviem darbiem būs jāiztur tiesas dienas pārbaude. Vai tu izturēsi taisnīgi pats pret savu dvēseli? Nepievil pats sevi. Ak, atceries, ka ar Dievu nevar jokoties! Kam ir mūžīgā dzīvība, tie darīs visu iespējamo, lai savestu savas mājas kārtībā. Tiem jāsāk pašiem pie savām sirdīm un jāturpina darbs, līdz ir iegūta uzvara, nopietna uzvara. Paša "es" ir jāmirst un Kristus jādzīvo tevī un jābūt par ūdens avotu, kas verd uz mūžīgu dzīvību. Tagad tev dāvātas dārgas pārbaudes stundas, lai tu izveidotu pareizu raksturu pat savos jau tik tālu uz priekšu gājušos gados. Tagad tev dots zināms dienu skaits, kurā tu vari izpirkt laiku. Pats savā spēkā tu nevari atbrīvoties no kļūdām un pārkāpumiem; tie ir auguši līdz ar gadiem, jo tu tos neesi redzējis visā to pretīgumā, bet apņemies Dieva spēkā visu to atstāt. Dzīvā ticībā tev jāsatver Roka, Kas ir varena izglābt. Pazemo Dieva priekšā savu nabaga lepno, paštaisno sirdi; nokāp zemu, zemu, pavisam zemu, savā grēcīgumā pilnīgi salauzts, pie Viņa kājām. Nododies sagatavošanās darbam. Neliecies mierā, līdz tu patiesi vari teikt: Mans Pestītājs ir dzīvs, un tāpēc ka Viņš dzīvo, arī es dzīvošu.

Ja tu pazaudēsi Debesis, tu pazaudēsi visu. Ja tu iegūsi Debesis, tad tu iegūsi visu. Es tevi ļoti lūdzu, nekļūdies šajā jautājumā. Tas sevī ieslēdz mūžīgas intereses. Esi pilnīgs. Kaut visas žēlastības Dievs tā apgaismotu tavu saprašanu, ka tu varētu izprast mūžīgās lietas un saredzēt patiesības gaismā savas kļūdas, kuru ir daudz, tieši tādas, kādas tās ir, lai tu neatrautos no nepieciešamās piepūles to atstāšanai un šī ļaunā, rūgtā augļa vietā turpmāk varētu nest augļus, kuri ir derīgi mūžīgai dzīvībai. "Pēc viņu augļiem jums tos būs pazīt." Ikkatru koku pazīst pēc tā augļiem. Kādus augļus uz priekšu varēs atrast uz šī koka? Augļus, kādus tu nesīsi, noteiks, vai tu esi labs koks, vai tāds, par kuru Kristus Saviem eņģeļiem saka: "Nocērt to, lai tas neaizņem zemi."

APTRAIPĪTA SIRDSAPZIŅA

Mīļais brāli N., pienākuma izjūta mani spiež uzrakstīt dažas rindas. Par tavu dzīvi man ir rādītas lietas, kuras es neuzdrošinos apslēpt. Man atklāja, ka sātans sev par labu izmanto to, ka tava sieva nepieņēma patiesību. Tu tiki ievilkts samaitātas sievietes sabiedrībā; tādas sievietes, kuras soļi virzās uz ellī. Viņa apliecināja tev savu līdzjūtību tās pretošanās dēļ, kas tev bija jāsaņem no tavas sievas. Viņa izturējās valdzinoši, līdzīgi čūskai Ēdenē. Viņas iespaidā tu sāki domāt, ka tev nodarīts pāri, ka tava sieva nevērtē tavas domas un neatbild uz tavu mīlestību, ka tava laulības savienība ir kļūda, līdz

tev tiešām sāka likties, ka uz visu dzīvi dotais laulības solījums tai, kuru tu ņēmi par sievu, ir tikai mokošas važas. Meklēt līdzjūtību tu gāji pie šīs sievietes, kura savas valodas dēļ tev šķita līdzināmie angēlim. Tu viņai sacīji to, ko vajadzēja uzticēt vienīgi sievietei, kuru tu bijī solījis mīlēt, godāt un sargāt, kamēr vien jūs abi dzīvosiet. Tu aizmirsi nepieciešamību būt modram un pastāvīgi lūgt, lai nekristu kārdināšanā. Tavu dvēseli aptraipīja noziegums. Ierakstus Debesīs par savu dzīvi tu apzīmogoji ar briesmīgu traipu. Tomēr Dievs pieņemtū dziļu pazemošanos un atgriešanos. Kristus asinis spēj nomazgāt šos grēkus.

Tu kriti, briesmīgi kriti. Sātans tevi ievilināja savos tīklos un tad atstāja, lai tu no tiem atraisies kā nu pats proti. Tu tiki mocīts, samulsināts un briesmīgi kārdināts. Vainas apziņa tev atņēma mieru. Tu šaubies par sevi un (90) domā, ka arī visi citi tevi tur aizdomās. Tu neuzticies pats sev un tev liekas, ka neuzticība pret tevi mājō citu sirdīs. Tu nepaļaujies uz sevi un esi iedomājies, ka arī taviem brāļiem nav paļāvības uz tevi. Sātans tev bieži norāda uz tavu pagātņi un saka, ka tu velti centies dzīvot saskaņā ar patiesību, ka šis ceļš tev ir par šauru, lai tevi piespiestu domāt, ka tu nevari iemantot pestīšanu.

Tu atrodies uz sātana kaujas lauka, ierauts niknā cīņā. Aizsargājošo barjeru, kas apņem katru ģimeni, kas to dara neaizskaramu, tu esi noārdījis. Un tagad sātans tevi gandrīz pastāvīgi nomāc. Tu nevari atpūsties. Tev nav miera, un par savām pretrunīgajām jūtām, šaubām un neuzticību tu centies darīt atbildīgus brāļus; tu domā, ka viņi ir vainīgi, ka viņi nepiegiež tev vērību. Vaina meklējama tev pašā. Tu izvēlies pats savu ceļu un negribi saplēt savu sirdi Dieva priekšā, negribi satriekts, vainas apziņas sagrauzts un pilnīgi salauzts, grēcīgs un aptraipīts nodoties Viņa žēlastībai. Tavas pūles pašam sevi izglābt, ja tas tā turpināsies, noslēgsies neizbēgamā bojāejā.

Pārtrauc neuzticēties un meklēt kļūdas. Pievērs uzmanību pats sev un, pazemīgi nožēlojot savus grēkus, atgriežoties un paļaujoties vienīgi uz Kristus asinīm, glāb pats savu dvēseli. Dari pilnīgu darbu mūžībai. Ja tu novērsies no patiesības, tu būsi pazudis cilvēks; tava ģimene būs izpostīta. Kad mūri, kas sargā ģimenes atšķirtību un noslēgtību un priekšrocības, reiz ir nojaukti, tad no jauna tos uzcelt ir ļoti grūti; tomēr Dieva spēkā, un tikai Dieva spēkā, tu to vari izdarīt. Patiesība, svētā patiesība, ir tavs enkurs, kas tevi pasargās no iekļūšanas lejup plūstošajā straumē pretī noziegumam un bojāejai.

Sirdsapziņa, kas reiz tikusi aptraipīta, ir ļoti novājināta. Tai vajadzīgs pastāvīgas modrības un nepārtrauktas lūgšanas spēks. Tu atrodies uz slidenas vietas. (91) Tev vajadzīgs viss spēks, ko dod patiesība, lai tu kļūtu stiprs un izglābtos no pilnīgas bojāejas. Tavā priekšā ir dzīvība un nāve; ko tu izvēlēsi? Ja tu būtu saskatījis nepieciešamību būt stipri nopamatots pamatlikumos, lai tava rīcība nebūtu impulsīva un tu ātri nezaudētu drosmi, bet būtu sagatavots panest grūtības, tad kārdinātājam nebūtu izdevies tevi pārvarēt. Tu rīkojies impulsīvi. Tu neesi bijis labprātīgs panest pretī runāšanu no grēciniekiem un tā līdzināties Kristum, kas mums dots par nekļūdīgu priekšzīmi. Mēs esam pamācīti atcerēties Viņu, kas to visu panesa, citādi mēs ātri pagurstam, un mūsu prāts kļūst svārstīgs. Tu esi bijis tik nespēcīgs kā mazs bērns, kurš nevar neko paciest. Tu neesi izjutis nepieciešamību ticībā iesakņoties, nostiprināties, nopamatoties un pieaugt.

Tu domāji, ka tavs pienākums varētu būt mācīt citiem patiesību, bet ne pašam mācīties. Bet tev jāvēlas pašam būt skolniekam, labprātīgam pieņemt patiesību no citiem, jāpārtrauc kļūdu meklēšana, neuzticēšanās, sūdzēšanās un pazemīgi jāpieņem Vārds, kas spējīgs glābt Tavu dvēseli. Tu pats izšķir, vai kļūsi laimīgs, vai arī pār tevi nāks bēdas. Tu vienreiz padevies kārdināšanai un vairs nedrīksti uzticēties pats saviem spēkiem. Sātānam ir liela vara pār tavu prātu, un tev nebūs nekā, pie kā pieķerties, ja tu atsacīsies no patiesības valdzinošā iespaida. Tas tevi atturējis no nozieguma un netaisnības. Tava vienīgā cerība ir cenšanās pēc pilnīgas atgriešanās, izpērkot pagātņi ar krietnu, pareizu dzīvi un dievbijīgām sarunām.

Tu esi rīkojies impulsīvi. Satraukums tavai dābai ir bijis patīkams. Tagad tava vienīgā cerība ir sirsnīgi nožēlot pagātnē Dieva likumu pārkāpšanu un šķīstīt savu dvēseli paklausot patiesībai. Dieva žēlastība būs (92) stiprums kaislību un tieksmju savaldīšanā un iegrožošanā. Nopietnība un pastāvīga modrība lūgšanās dos tev Svētā Gara palīdzību darba pilnīgai nobeigšanai, lai tu kļūtu līdzīgs savai nemaldīgai priekšzīmei.

Ja tu izvēlēsi atstāt patiesības svēto, savaldošo iespaidu, tad sātans tevi kā gūstekni vadīs pēc sava prāta. Tev draud briesmas dot brīvu vaļu ēstkārei, tieksmēm un kaislībām, kas savukārt atraisīs grožus mīesas kāribām, ļaunumam un zemām iegribām. Un grūtību un bēdu brīžos tava seja nestaros klusā gaišumā, kāds bija redzams uzticīgā Ēnoha vaigā; tā nemirdzēs cerībā un mierā, kas pārspēj visu saprašanu, bet tu to apzīmogosi ar miesīgām domām, ar kaislīgām alkām. Tu nesīsi sātana zīmogu, bet ne dievišķo.

"Caur ko mums vislielākās un dārgākās apsolīšanas ir dotas, lai jūs caur tām dalību dabūjiet pie dievišķās dabas, izbēgdami postam, kas ir pasaulē caur iekārošanu."(2.Pēt.1:4) Tagad tev ir dota priekštiesība, pazemīgi atzīstot un sirsnīgi nožēlojot savus grēkus, pieņemt Dieva Vārdu un atgriezties pie Kunga. Kristus dārgās asinis var tevi šķīstīt no visas netīrības, nomazgāt visus traipus un darīt tevi pilnīgu Viņā. Kristus žēlastība vēl atrodas tavas sniedzamības robežās, ja tikai tu gribi to pieņemt. Tavas, netaisnību cietušās, sievas dēļ, tavu bērnu dēļ, kas ir tavas miesas auglis, beidz darīt jaunu un mācies darīt labu. Ko tu sēj, to tu arī pļausi. Ja tu sēj uz miesu, tad no miesas pļausi samaitāšanu. Ja tu sēj uz Garu, tad no Gara tu pļausi mūžīgu dzīvošanu.

Tev jāpārvar tavs jūtīgums un kļūdu meklēšana. Tu esi neapmierināts, ka citi tev nepiegriež visu uzmanību, kādu, pēc tavām domām tu esi pelnījis. Tu nedrīksti pieķerties piedzīvojumiem, kas pamatojas uz jūtām un ož pēc fanātisma. Tas ir bīstami. Rīkojies pēc pamatlīkumiem, vadoties no skaidra saprāta. Pēti Rakstus un esi spējīgs lēnprātībā un bijībā atbildēt par to cerību, kas ir tevi (93). Sevis slavēšanai ļauj mirt. "Šķīstiet rokas jūs grēcinieki, un dariet sirdis šķīstas, jūs divprātīgie. Esiet bēdīgi un noskumuši un raudiet. Jūsu smieklī lai pārvērsas par vadiem un jūsu līksmība par skumjām." (Jēk.4:8,9) Kad tevi moka kārdināšanas un jaunas domas, tad ir tikai Viens, pie kura var bēgt un meklēt atvieglinājumu un palīdzību. Savā nespēkā bēdz pie Viņa. Viņa tuvumā sātana bultas salūzt un vairs nespēj tev kaitēt. Dieva spēkā izturētās grūtības un kārdināšanas tevi šķīstīs un pazemos, bet nespēs apdraudēt un iznīcināt.

BRĪDINĀJUMI UN RĀJIENI

Mīļais brāli O., man rādīja, ka tevi ietina tumsa, kuru neklīdēja gaismas stari no Jēzus. Likās, tu neizproti tev draudošās briesmas, bet, būdams nejūtīgs un bezrūpīgs, atdevies kūtrai vienaldzībai. Es gribēju uzzināt cēloni šim sevišķi biedinošajam stāvoklim, un man lika skatīties daudzus gadus atpakaļ, kā, kopš tu esi pieņēmis patiesību, tā nav tevi svētojusi. Tu esi apmierinājis savu ēstkāri un iekārojušās kaislības, tādā veidā iznīcinot savu garīgu. Man rādīja, ka caur dāvanām Dievs draudzei ir devis gaismu, kurai vajadzēja pamācīt, dot padomu, vadīt, norāt un biedināt. Šis Liecības, kuras tu atzini par no Dieva nākušām, tu savā dzīvē neesi ņēmis vērā. Neievērot gaismu nozīmē to atmet. Gaismu atmetot cilvēki paliek gūstekņi, saistīti ar tumsības un neticības važām.

Man rādīja, ka tu palielināji savu ģimeni, neapzinoties atbildību, kādu pats sev uzliki. Tu nespēji pareizi apgādāt savu dzīves biedri, ne arī savus bērnus. Tavai pirmajai sievai nevajadzēja mirt, bet tu viņai uzliki rūpes un nastas, kas prasīja viņas dzīvības upurēšanu. Tavai tagadējai (94) sievai ir smags liktenis. Viņas dzīvības spēki ir gandrīz izsmelti. Ģimenei tik strauji pieaugot, tu nevarēji atbrīvoties no nabadzības un māte, kurai vajadzēja audzināt jaunos ģimenes locekļus, labas dienas neredzēja. Viņa zīdīja savus bērnus visnelabvēlīgākos apstākļos, sakarsusi strādājot pie pavarda. Viņa nevarēja tiem sniegt vajadzīgās pamācības, ne arī veidot pareizus ieradumus ēšanā un darbā. Ēdot uzturu, kas nav visveselīgākais, un pārkāpjot citus likumus, kuriem Dievs pakļāvis mūsu būtni, saslima un priekšlaicīgi nomira jūsu vecākie bērni. Tu pats iedzimtības ceļā slimību nodevi saviem bērniem, un neierobežota gaļas ēdienu lietošana grūtības vēl vairāk palielināja. Cūkas gaļas lietošana pamodināja un stiprināja visbīstamāko slimību izsaucējus, kas atrodas organismā. Taviem bērniem ir atņemti dzīvības spēki jau pirms viņu dzimšanas. Tu tikumībai neesi pievienojis atzīšanu, un tavi bērni nav mācīti kā pašiem saglabāt vislabāko veselības stāvokli. Nekad uz jūsu galda nevajadzētu likt nevienu kumosu cūkas gaļas.

Tavi bērni ir uzauguši, bet nav audzināti un mācīti lai varētu kļūt par kristiešiem. Daudzējādā ziņā tavi lopi ir saņēmuši labāku apkopšanu nekā tavi bērni. Tu neesi pildījis savu pienākumu pret bērniem un esi ļāvis tiem uzaugt nezināšanā. Tu neesi apzinājies savu atbildību, kādu tu uzņemies, ievēdot pasaulē tik lielu ģimeni; tu neapzinājies, ka lielā mērā esi atbildīgs par viņu dvēseļu izglābšanu. No šīs atbildības tu nevari atbrīvoties. Neinteresējoties par bērnu pacietīgu un uzticīgu audzināšanu un mācīšanu, kā izveidot Debesīm derīgu raksturu, tu viņiem esi laupījis viņu likumīgās tiesības. Tava izturēšanās lielā mērā ir iznīcinājusi bērnu uzticēšanos tev. Tu prasošs, valdonīgs, (95) pavēlniecisks. Tu dusmojies, rājies un nopel viņus un tā mazini viņu pieķeršanos sev. Tu pret viņiem izturies tā, it kā viņiem nebūtu nekādu taisnīgu tiesību, it kā tie būtu mašīnas, kurām var likt griezties tavās rokās pēc tavas patikas. Tu viņus kritizē un bieži dari mazdūšīgus. Viņi no tevis nesaņem sirsnību un mīlestību. Pieķeršanās rada pieķeršanos, mīlestība - pretmīlestību. Gars, kādu atklāj pret saviem bērniem, atstarosies uz tevi pašu.

Tavs stāvoklis ir kritisks, un tu to nemaz neaptver. Nesātīgam cilvēkam nav iespējams būt pacietīgam. Vispirms sātība un tad pacietība. Tu tik ilgi esi dzīvojis priekš seviš un klausījies pats savas sirds iedomām, kas vairs nespēj atšķirt svētu no nesvēta. Pār tevi valdījušās ēstkāre un kaislības. Gara augstākie spēki ir novājināti, un virskundzību pār tiem guvuši zemākie. Stipras kļuvušas

dzīvnieciskās tieksmes. Kad ēstkārei ļauj valdīt pār prātu, tad novājinās izpratne par svētuma augstumu. Prāts kļūst zemisks, jūtas nesvētas un vārdi un darbi dod liecību par to, kas ir sirdī. Tavas sarunas un izturēšanās Dievam nepatīk, jo tu Viņu esi apkaunojis. Tavi vārdi nav bijuši izmeklēti un nav pareizi apsvērti; zema un nesvēta valoda plūst pār tavām lūpām pat bērnu un jaunatnes klātbūtnē. Sai ziņā tu esi atstājis sliktu iespaidu.

Tava priekšzīme nav bijusi laba, un tu esi stāvējis ceļā pat saviem un citiem Sabata turētāju bērniem, kas meklējuši Kungu. Tavu rīcību šai ziņā nav iespējams nosodīt par bargu. "No sirds pilnības mute runā. Labs cilvēks no labas sirds mantas izdod labu, un ļauns cilvēks no ļaunas mantas izdod ļaunu. Bet Es jums saku, ka par katru veltīgu vārdu, ko cilvēks runā, tiem būs jāatbild soda dienā. (96) Jo pēc saviem vārdiem tu tapsi attaisnots, un pēc saviem vārdiem tu tapsi pazudināts." (Mat.12:34-37) Tavai sirdij jākļūst šķīstai, skaidrotai un svētotai, paklausot patiesībai. Nekas cits tevi nevar glābt, kā vienīgi pilnīga atgriešanās - patiesa izpratne par saviem grēcīgajiem ceļiem un pilnīga pārveidošanās caur prāta atjaunošanu.

Tu esi bijis ļoti čakls cīnīties, ka ar darbiem nedrīkst aizliegt mūsu ticību, un, aizbildinoties ar savu ticību, bērniem neesi dāvājis iespēju iegūt izglītību pat vispārpieņemtajās nozarēs. Tev vajadzīgas zināšanas pašam par sevi, un tev vēl būs jāredz nepieciešamība tās iegūt. Zināšanas ir vajadzīgas taviem bērniem, un tomēr viņiem nav priekštiesību tās saņemt. Ar šo lielo trūkumu viņi nevar kļūt par derīgiem sabiedrības locekļiem, un arī reliģiskajā audzināšanā viņi būs nepilnīgi. Pie tavām durvīm ir smaga atbildības nasta. Tu saīsini savas sievas dzīvības laiku. Kā lai viņa spēj godāt Dievu savā miesā un garā, kas pieder Dievam?

Dievs tev ir devis gaismu un zināšanas, ko tu pats atzīsti par no viņa nākušām, un kas māca aizliegt ēstkāri. Tu zini, ka cūkas gaļas lietošana ir pret Viņa skaidri izteikto pavēli, kas dota nevēloties sevišķā kārtā parādīt Savu varu, bet gan tāpēc, ka tā nāks par ļaunu tiem, kas to ēdis. Tās lietošana dara asinis netīras, atverot ceļu skrofulozei un citu baciļu iznīcinošajam iespaidam, un jācieš būs visam organismam. Sevišķi novājināsies smalkie un jūtīgie smadzeņu nervi, un prāts aptumsosies, ka nespēs izprast svētas lietas, bet tās nostādīs vienā līmenī ar parastajām. Gaisma, kas rāda, ka šī notrulināšana uzturviela izsauc slimības, nāca tieši tad, kad Dieva ļaudis spēja to panest. Vai tu šo gaismu esi ņēmis vērā?

Tu esi rīkojies tieši pretēji gaismai, ko Dievam patīcis dot attiecībā uz tabakas lietošanu. Vēlēšanās apmierināt šo stipro tieksmi ir aptumšojusi no Debesīm doto gaismu, (97) ar nodošanos šim kaitīgajam ieradumam tu sevi esi padarījis par dievu. Tas ir tavs elks. Tu esi nometies uz ceļiem šī elka priekšā, bet ne Dieva priekšā, tai pašā laikā apliecinot lielu ticību atklāsmēm un tomēr rīkojoties pilnīgi tām pretī. Gadiem ilgi tu garīgā dzīvē neesi gājis uz priekšu nevienu soli, bet esi kļuvis arvien vājāks un vājāks, tumšāks un tumšāks. Tu jūties stipri apbēdināts par brāļa P rīcību nostājoties pret patiesību. Draudzes nedrošo un vājo stāvokli tu izskaidro ar viņa nepareizo nostāju. Tiešām, viņš stipri kavēja Dieva darba attīstību. Bet tava rīcība ir bijusi vēl lielāks kavēklis, jo tu apliecināji, ka pazīsti patiesību un ka tev ir piedzīvojumi Dieva darbā. Ja tu būtu stāvējis Dieva padomā un svētojis caur patiesību, kurai tu teicies ticam, tad brāli P nebūtu skārušas visas šīs šaubas, kuras viņu nomāca. Tu, izliekoties par parādīšanu aizstāvi, esi bijis piedauzīšanās akmens neticīgajiem. Man rādīja, ka tavs brālis centās piecelties, bet smagās nastas par draudzes bēdīgo stāvokli lika viņam gandrīz pakrist, un viņš atstāja dzīvo rindas. Es redzēju, ka Dievs gādāja par brāli un māsu R, un, ja viņu ticība paliks nesvārstīga, tad tie vēl redzēs Dieva pestīšanu paši savā mājā un draudzē.

Man rādīja mīļā brāļa un māsu S gadījumu. Viņi ir gājuši cauri tumšiem ūdeņiem, un viņi cēlušies gandrīz pāri viņu galvām; bet Dievs tos mīlēja, un, ja viņi tikai uzticēs savus ceļus Dievam, tad Viņš tos no bēdu ceļņa izvedīs šķīstītus. Brālis S raudzījās uz tumšo pusi un šaubījās, vai viņš ir Dieva bērns - apšaubīja savu pestīšanu. Es redzēju, ka viņam nevajadzētu pārāk smagi pūlēties, lai ticētu, bet gan vienkārši uzticēties Dievam, kā bērns paļaujas uz saviem vecākiem. Viņš par daudz baiļojas un tā izraujas no Jēzus rokām, un dod ienaidniekam (98) izdevību viņu kārdināt un mocīt. Dievs pazīst miesas un gara nespēku un neprasis vairāk par to, cik tam spēka būs devis. Brālis S pūlējās būt uzticīgs un paties savā ticības apliecībā. Viņš savā dzīvē ir kļūdījies daudzās lietās, bet vienmēr nezināšanas dēļ. Audzinot bērnus, viņš uzskatīja par pienākumu būt stingram un šajā ziņā ir aizgājis par tālu. Mazus pārkāpumus viņš sodījis pārāk bargi. Tas zināmā mērā mazināja dēla pieķeršanos tēvam. Slimības laikā brāli S pārņēma slimīgas iedomas. Viņa nervu sistēma bija ļoti cietusi, un tam likās, ka viņa bērni par viņu pietiekoši nedomā un to nemīl, bet šīs doma bija tikai slimības sekas. Sātans gribēja viņu iznīcināt un atņemt cerību un drosmi viņa nabaga bērniem. Bet Dievs tam neļāva notikt. Viņa bērniem vajadzēja nest lielākas nastas nekā daudziem citiem, kas bija par tiem vecāki, un tāpēc viņi pelnījuši rūpīgāku vadību, taisnīgu audzināšanu, kas savienota ar līdzjūtību, mīlestību un lielu maigumu.

Māte ir saņēmusi sevišķu spēku un gudrību no Dieva, lai iedrošinātu vīru un viņam palīdzētu un lai daudz darītu bērnu saistīšanai pie savas sirds un viņu mīlestības stiprināšanā pret vecākiem un savstarpēji. Es redzēju, ka žēlastības eņģelis lidinājās pār šo ģimeni, kaut arī izredzes rādījās tukšas un jaunu vēstošas. Kas jūta līdzī brālim S, tiem to nekad nevajadzēs nožēlot, jo viņš ir Dieva bērns, Dieva mīlēts. Brāļa S veselība ļoti cieta draudzes vājā stāvokļa dēļ. Es viņu redzēju raugāmi uz tumšo pusi, neuzticoties sev un raugāmi kapā. Viņam nevajag domāt par sevi, par šīm lietām, bet jāskatās uz Jēzu, uz Priekšzīmi, kas ir nemaldīgs. Viņam jāradinās būt priecīgam un drošam iekš Kunga - jārunā ticību un cerību stiprinošus vārdus; viņam jāatrod miers iekš Dieva un nav jādomā, ka no viņa puses tiek prasītas smagas un nogurdinošas pūles. Viss, ko Dievs (99) prasa, ir vienkārša uzticēšanās - atļaušanās Viņa rokām, visā savā nespēkā, satriektībā un nepilnībā, un Jēzus palīdzēs nevarīgajiem, stiprinās un pacels tos, kas sevi redz esam ļoti, ļoti vājus. Dievu pagodinās bēdās un grūtībās parādītā pacietība, ticība un nodošanās. Ak, tādā veidā atklāsies mūsu apliecinātās patiesības spēks; tas ir mierinājums, kad mums vajadzīga ieprieca, tas ir atbalsts, kas nepievils, kad zudīs visa pasaulīgā palīdzība, ar ko mēs cilvēcīgi varam rēķināties.

Man rādīja brāļa T gadījumu. Viņš pats sev uzlicis jūgu, ko Dievs no viņa nav prasījis. Dievam nepatīk, ja gados veci tēvi nodod namturību savu nesvēto bērnu rokās, pat ja tie apliecinātu patiesību. Bet ja līdzekļi, kurus Kungs uzticējis saviem ļaudīm, tiek nodoti neticīgiem bērniem, kas ir Dieva ienaidnieki, tad Dievs ir apkaunots, jo to, kam vajadzēja palikt Kunga pusē, saņem ienaidnieka rindas.

Bez tam brālis T ir rīkojies kā krāpnieks. Viņš ir lietojis tabaku, bet gribēja, lai brāļi domā, ka viņš to nelieto. Es redzēju, ka šis grēks viņam neļāva iet uz priekšu dievbijībā. Viņam jādara darbs, kaut arī gadu skaits ir liels, lai atturētos no miesīgām kāribām, kas pret dvēseli karo. Viņš ir mīlējis patiesību un patiesības dēļ cietis. Tagad viņam tāpat jāvērtē mūžīgais atalgojums, Debesu bagātība, nemirstīgais mantojums un nevīstošais godības vaiņags, lai ar prieku varētu upurēt vēlēšanos apmierināt samaitātās iegribas, nedomājot, kādas būs sekas, neņemot vērā ciešanu lielumu, pabeidzot savas miesas un gara šķīstīšanas darbu.

Tad man rādīja viņa vedeklu. Dievam viņa ir mīļa, bet vēl atrodas verdzības saitēs, baidās un dreb, zaudē cerību, šaubās un ir ļoti nervoza. Sai mātai nevajadzētu (100) domāt, ka viņai sava griba jāpakļauj bezdievīgam jaunietim, par viņu jaunākam. Viņai jāatceras, ka apprecēšanās neiznīcina viņas individualitāti. Dieva prasības viņai ir augstākas par visām pasaulīgajām prasībām. Kristus viņu ir atpircis ar savām asinīm. Viņa nepieder pati sev. Viņa pilnīgi neuzticas Dievam un ļauj savai pārliecībai, savai sirdsapziņai pakļauties valdonīgam, tirāniskam, sātana iededzinātam vīram, caur kuru Jaunuma majestāte var sekmīgi strādāt, lai iebiedētu šo drebošo un trīcošo dvēseli. Viņa tik bieži tikusi satraukta un uzbudināta, ka tai iedragāta nervu sistēma, un viņa ir tuvu bojā ejai. Vai tas ir Kunga prāts, ka šai mātai jāpaliek šādā stāvoklī, un Dievam tiek nolaupīta viņas kalpošana? Nē. Viņa apprecējās sātana pievilta. Tomēr tagad, neaptraipot savu sirdsapziņu, viņai vajadzētu darīt visu iespējamo, maigi izturoties pret vīru, rūpējoties par viņa laimi, lai kopdzīve būtu jauka, jo, ja viņš paliks savā nepaklausībā un turpinās pretoties patiesībai, tad šī pasaule ir viss, ir tās debesis, kuras viņš iegūs. Bet atteikšanās no priekštiesības apmeklēt sapulces, izpatīkot valdonīgam vīram, kuram ir puķa gars, nav saskaņā ar Dieva prātu. Kungs vēlas, lai šī drebošā dvēsele bēgtu pie Viņa. Viņš būs tai par patvērumu. Viņš būs kā kādas lielas klints ēna tuksnešainā zemē. Tikai tici, paļaujies uz Dievu, un Viņš stiprinās un svētīs. Visi trīs viņas bērni izjūt patiesības un Dieva Gara ietekmi. Ja šie bērni atrastos tik labvēlīgos apstākļos, kādi ir daudziem sabata ievērotāju bērniem, tad viņi visi jau būtu atgriezušies un iestājušies Kunga rindās.

Tad man rādīja kādu jaunu meiteni no tās pašas vietas, kas aizgāja no Dieva un kuru tagad ietin tumsa. Eņģelis sacīja: "Kādu laiku viņa cīnījās labi; kas viņu aizkavēja?" Man norādīja atpakaļ un atklāja, ka iemesls meklējams apkārtnes izmaiņā. Viņa gāja kopā ar sev līdzīgiem jauniešiem, kas nodevās vieglprātīgai jautrībai, lepnumam un pasaules mīlestībai. Ja viņa būtu ņēmusi vērā Kristus vārdus, tad tai nebūtu jāpadodas ienaidniekam. "Esiet modrīgi un lūdziet, ka (101) neiekritiet kārdināšanā." Kārdināšanas var būt mums visapkārt, bet tāpēc nav nenovēršami tām jāpadodas. Patiesība ir visa vērts. Patiesības iespaidā nepazemo, bet gan pacel, izsmalcina, šķīsta un paaugstina līdz nemirstībai un Dieva tronim. Eņģelis sacīja: "Ko gribat iegūt, Kristu vai pasauli?" Nabaga mirstīgajiem cilvēkiem sātans pasauli rāda visvaldzinošākajā, visbrīnīšķīgākajā burvīgumā, un tiem skatoties uz šo ainu, tās spīdums un mirdzums it kā aptumšo Debesu godību un dzīvi, kas būs tikpat ilgstoša kā Dieva tronis. Īsas grēka dzīves labad tiek upurēts miers, laime un neizsakāmā līksmība, dzīve, kur nepazīs skumjas, bēdas, sāpes un nāvi. Visi, kas novērsīsies no šīs pasaules priekiem un līdz ar Mozu labāk izvēlēsies ciest bēdas līdz ar Dieva ļaudīm, nekā uz īsu laiku baudīt grēka priekus, vērtēdami Kristus negodu par lielāku bagātību nekā šīs pasaules mantas, saņems līdz ar uzticīgo Mozu nevīstošo nemirstības vaiņagu un neizsakāmi lielo un mūžīgo godību.

Šīs meitenes māte vairākkārt ir izjutusi patiesības iespaidu, bet nespēja izšķirties, un šis iespaids drīzi vien izzuda.

Viņa ir nenoteikta - pārāk svārstīga un pārāk pakļāvīga neticīgo ietekmei. Viņai jāradinās pašai patstāvīgi lemt un izšķirties, būt stiprai un nelokāmai savos centienos, lai nav jābūt tik šaubīgai. Ja viņa šai ziņā nenasniegs pārmaiņu, tad viegli iekritīs valgos un sātans viņu sagūstīs pēc sava prāta. Cīnoties par uzvaru, viņai vajadzīga neatlaidība un stingrība, vai arī viņa pati tiks uzvarēta un pazaudēs savu dvēseli. Glābšanas darbs nav bērnu spēlīte, kuru var darīt, kad iegribas, un pārtraukt, kad tas patīk. Tikai nelokāma apņemšanās un nenogurstošas pūles beidzot viņagosies ar uzvaru. Kas iztur līdz galam, tas tiks izglābts. (102)

Tikai tie, kas pacietīgi turpina darīt labu, saņems mūžīgu dzīvību un nemirstīgu atalgojumu. Ja šī mīļā māsa būtu patiesa un godīga savā pārliecībā un stipra savos centienos, tad viņa būtu atstājusi glābjošu iespaidu savā ģimenē, pār savu vīru un sevišķi būtu varējusi palīdzēt savai meitai. Kas iesaistījušies šajā cīņā pret sātanu un viņa pulkiem, tos visus gaida nopietns un grūts darbs. Viņi nedrīkst būt viegli iespaidojami kā vasks, kuru uguns var pārkausēt jebkurā veidā. Tiem, kā uzticīgiem kareivjiem jāpanes dažādas grūtības, jāstāv savā vietā un jābūt vienmēr patiesi godīgiem.

Dieva Gars strādā pie visas šīs ģimenes. Viņš tos izglābs, ja tikai tie būs labprātīgi pieņemt glābšanas iespēju gara norādītā veidā. Tagad ir pārbaudes stunda. Tagad ir pestīšanas diena. Tagad ir Dieva laiks. Kristus vietā mēs lūdzam viņus samierināties ar Dievu, kamēr vēl iespējams, un pazemīgā, ar bijāšanu un drebēšanu cīnīties par savu izglābšanu. Man rādīja, ka sātans strādā, lai draudzē valdītu vienaldzība, kas nodrošinātu jauniešu aiziešanu viņa rindās. Es redzēju, ka jaunatne ir jūtīga pret patiesības iespaidu. Ja vecāki paši svētītos Dievam un ar interesi strādātu savu bērnu atgriešanas labā, tad Dievs pats atklātos viņiem un viņu vidū paaugstinātu savu Vārdu.

Tad man rādīja brāli U., kā sātans viņu saista arvien ciešāk, un vada prom no Dieva un brāļiem. Brāļa U. neticība stipri aptumšoja šī brāļa saprašanu. Man norādīja uz pagājušajiem notikumiem un atklāja, ka šī brāļa gadījumā nav parādīta visgudrākā rīcība. Viņa atstāšanai ārpus draudzes nebija pietiekoši iemeslu. Viņu vajadzēja pamudināt, pat spiest savienoties ar brāļiem draudzes ietvaros. Viņš bija daudz derīgāks, lai nāktu draudzē kā daudzi citi, kas jau bija (103) draudzes locekļi. Viņš visas lietas neizprata pietiekoši skaidri, un šo nesaprašanu izmantoja ienaidnieks viņam par ļaunu. Dievam, kas redz sirdis, labāk patika brāļa U. dzīve un izturēšanās nekā dažu citu jau draudzē esošu cilvēku dzīve. Tas ir Kunga prāts, lai viņš cieši saistītos ar brāļiem, tā kā viņš varētu stiprināt tos un tie viņu. Brāļa U. sieva ir patiesībai aizsniedzama. Daudzējādā ziņā viņas izturēšanās nav tik apstrīdama kā dažu citu, kas apliecina ticību visai patiesībai. Tomēr viņai nevajag raudzīties uz to cilvēku kļūdām un nepareizībām, kas atzīst un māca labāku lietu esamību, bet tai pašai nopietni jājautā: kas ir patiesība? Staigājot kopā ar savu vīru, viņa var atstāt labu iespaidu. Šīs dvēseles, svētoņas caur patiesību, Dieva spēkā var būt par pīlāriem draudzei un atstāt glābjošu iespaidu uz citiem. Šīs mīļās dvēseles ir atbildīgas Dieva priekšā par iespaidu, kādu tās izplata. Tās vai nu sakrāj ar Kristu vai izkaisa. Dievs prasa, lai viņi sava iespaida spēku nodotu Viņa lietai, par labu patiesībai. Jēzus viņus ir atpircis pats ar Savām asinīm. Viņi nepieder sev, jo ir dārgi atpirkti. Tāpēc viņus gaida darbs, lai tie pagodinātu Dievu savā miesā un garā, kas pieder Dievam. Mēs strādājam priekš mūžības. Ir ļoti, ļoti svarīgi, lai katra stunda tiktu izlietota kalpošanā Dievam, un tādā veidā krātos manta Debesīs.

Brāli U., man rādīja tavu stāvokli divus gadus atpakaļ, attiecībā ar draudzi. Šī atklāsmē attiecas uz pagātni, tagadni un nākotni. Mūsu ceļojumos, kad es stāvu ļaužu priekšā dažādās vietās, Kunga Gars liek man skaidri atcerēties redzēto, atdzīvinot atmiņā to, kas man jau agrāk bija atklāts. Man tevi rādīja kā tādu, kas pieņem sabatu un tomēr turas pretī citiem ar sabatu saistītiem svarīgiem priekšrakstiem un patiesībām. Tu nebiji nostiprināts visā patiesībā. Es redzēju tavu prātu ievadītu šaubu, neticības un (104) neuzticības kanālā, cenšoties izprast lietas, kas var vienīgi padziļināt tumsu un stiprināt neticību. Kad tev vajadzēja meklēt pierādījumus ticības stiprināšanai, tu gāji pretējā virzienā, un sātans vadīja tavu prātu pa tādiem ceļiem, kas veicināja viņa nodomu piepildīšanos. Tev patīk cīņa un, nostājoties uz kaujas lauka, tu nezini, kad jānoliek ieroči. Tu mīli strīdēties un esi atdevies strīdiem, līdz tie tevi ir aizveduši prom no gaismas, prom no patiesības un prom no Dieva - tur, kur tevi apņem tumsa un neticība pārvalda tavu prātu. Sātans padara tevi aklu.

Līdzīgi neticīgajam Tomam, tu šaubīšanos uzskati par tikumu. Ja tev nav nepārprotamu pierādījumu, atņem visus iemeslus šaubām. Vai Jēzus uzteica neticīgo Tomu, sniedzot tam pierādījumus, kādus tas prasīja, lai varētu ticēt? Jēzus viņam sacīja: "Neesi neticīgs, bet ticīgs." Tad Toms atbildēja: "Mans Kungs un mans Dievs!". Tagad, viņš bija spiests ticēt, vairs nebija iespējams šaubīties. Pēc tam Jēzus viņam saka: "Tāpēc, ka tu Mani esi redzējis, tu tici. Svētīgi tie, kas neredz un tomēr tic." (Jāņa 20:27-29) Man tevi rādīja kā tādu, kas apvienojas ar sacelšanās vadoni un viņa pulkiem, lai traucētu, apgrūtinātu, padarītu mazdūšīgus un pārvarētu tos, kas cīnās par patiesību, kas stāv zem Lielkunga

Imanuēla asinīm slačītā karoga. Tavs iespaids, kā es redzēju, lika dvēselēm novērsties no ceturrtā baušļa - sabata turēšanas. Savas spējas un prasmi tu izlietoji ieroču pagatavošanai Dieva ienaidnieku rokām, lai cīnītos pret cilvēkiem, kuri cenšas paklausīt Dievam, turot Viņa baušļus. Eņģeļi, kuru uzdevums bija stiprināt atlikušos, lai tie pretotos tavam iespaidam, ar dziļām (105) skumjām raudzījās uz tavu postošo, mazdūšību sējošo darbu. Tu liki raudāt šķīstajiem, bezgrēcīgajiem, svētajiem eņģeļiem.

Kas dzīvo šo pēdējo dienu briesmu vidū - dienu, kuras iezīmējas ar masveidīgu novērstanos no Dieva patiesības pie pasakām, tiem būs nopietni un stipri jāstrādā, lai nogrieztos no pasakām, kas viņiem sagatavotas gan pa labi, gan pa kreisi, un jāmācās atrast prieku pie nepopulārās patiesības. Kas šīs pasakas atstāj un pievēršas patiesībai, tos nicina, ienīst un vajā tie cilvēki, kas pasniedz pasakas un grib, lai ļaudis tās pieņem. Sātans cīnās pret atlikušajiem, kas cenšas turēt Dieva baušļus un Jēzus (ticību) liecības. Ļaunajiem eņģeļiem uzdots izlietot cilvēkus par saviem pārstāvjiem virs zemes. Tie vissekmīgāk var izplatīt tādu iespaidu, kas padara iedarbīgus sātana uzbūrumus atlikušajiem, par kuriem Dievs saka: "Jūs esat izredzēta tauta, ķēniņu priesterība, svēta cilts, Dieva īpaši ļaudis; ka jums būs pasludināt Tā tikumus, Kas jūs aicinājis no tumsas pie savas brīnišķās gaismas." (1.Pēt.2:9) Sātans apņēmies kavēt šo darbu. Viņš izlieto katru, kas ir labprātīgs viņam kalpot, lai neļautu Dieva izredzētiem ļaudīm pasludināt Tā tikumus, Kas viņus aicinājis no tumsas Savā brīnišķajā gaismā. Lielās sacelšanās vadonis un viņa pulki strādā, lai aplātu un apslēptu šo gaismu, lai ļaudīm liktu tai neticēt un uz to nepaļauties. Kamēr Jēzus šķīsta Savus ļaudis priekš Sevis, atpērkot tos no visas netaisnības, sātans cenšas šo darbu kavēt un neļaut svētajiem sasniegt pilnību. Savu spēku viņš neizlieto pie tiem, kurus jau apsedz viltus, kurus apņem izdomājumi un maldi un kas nemaz nepūlas pieņemt patiesību, un tai paklausīt. Viņš zina, ka tie viņam ir nodrošināti; bet tie, kas meklē patiesību, lai mīlestībā tai paklausītu, izraisa viņa ļaunumu un uzmodina dusmas. Kamēr tie cieši turas pie Jēzus, viņš tos nekad nespēs padarīt vājākus, tādēļ viņš priecājas, ja var tos pavedināt uz nepaklausību.

(106) Ja grēkojam pret Dievu, tad līdz ar to mēs attālināmies no Jēzus veselās dienas gājumu; mēs cenšamies atšķirties no Viņa sabiedrības, tāpēc ka tā mums vairs nav patīkama, jo katrs gaismas stars no dievišķā tuvuma norāda grēku, kurā mēs esam vainīgi. Sātans līksmojas par grēkiem, uz kuriem viņš pats dvēseles ir paskubinājis, un visas šīs kļūdas un vainas viņš sevišķā kārtā izmanto. Viņš visādā nozīmē ir brāļu apsūdzētājs un priecājas par katru grēku un nepareizību, uz ko viņam izdodas pavest Dieva ļaudis. Tu, brāli V, lielā mērā esi darījis tieši šo darbu. Tu sabata turošo adventistu rindās uzlasīji katru vājību, visu, kas tev likās nepareizs un maldīgs, un to rādīji mūsu ticības ienaidniekiem, kas karoja pret šo draudzi, kurai kalpoja eņģeļi un par kuru Jēzus, tās Aizstāvis, aizlūdza Sava Tēva priekšā. Viņš paceļ savas ievainotās rokas un sauc: "Saudzē viņus, Tēvs, saudzē viņus, tie ir ar manām asinīm atpirkti." Tu Dieva priekšā esi vainīgs lielā grēkā. Tu savā labā izmantoji apstākļus, kas Dieva ļaudis apbēdina un sāpina, tas ir gadījums, kad tie spiesti redzēt dažus no savējiem nesvētus un bieži sātana pārvarētus. Tu šīm maldošām dvēselēm nepalīdzēji nostāties pareizi, bet ar sevišķu prieku uz viņu kļūdām vērsi tādu cilvēku uzmanību, kas viņus ienīst, tāpēc ka tie apliecina, ka tur Dieva baušļus un Jēzus ticību. Tiem, kas strādāja, lai glābtu maldošos, lai uzmeklētu Izraēla nama pazudušās avis, tava rīcība darbu ir padarījusi ļoti smagu.

Tāpēc ka Izraēls nepaklausīja un atstāja Dievu, tiem pieļāva grūtus apstākļus un nelaimei; viņu ienaidniekiem jāva ar tiem karot, tos pazemot un likt tiem savās bēdās un postā meklēt Dievu. "Tad nāca Amaleks un karoja ar Izraēli pie Refidimas." (2.Moz.17:8) (107) Tas notika tūlīt pēc Izraēla bērnu neapmierinātības un kurnēšanas, kad tie sāka netaisni un neprātīgi apsūdzēt savus vadoņus, kurus Dievs bija sagatavojis un nozīmējis viņu vadīšanai caur tuksnesi uz Kānaānas zemi. Kungs virzīja viņu gājumu pa vietām, kur nebija ūdens, lai viņus pārbaudītu un redzētu, vai tie, saņēmuši tik daudz pierādījumu par Viņa spēku, ir iemācījušies savās bēdās griezties pie Viņa un ir nožēlojuši savu neapmierinātību un kurnēšanu pret Viņu pagātnē. Tie bija apvainojuši Mozu un Aronu, ka viņi savtīgos nolūkos tos izveduši no Ēģiptes, lai viņus un viņu bērnus nokautu ar badu un tad piesavinātos viņu īpašumus savu bagātību pavairošanai. Tādā veidā viņi cilvēkiem pierakstīja to, kas, kā liecināja nepārprotami pierādījumi, nāca vienīgi no Dieva, Kura vara ir neierobežota. Dievs vēlējās, lai šīs brīnišķīgās Viņa spēka atklāsmes attiecinātu vienīgi uz Viņu un virs zemes paaugstinātu Viņa Vārdu. Kungs atkārtoti viņus vadīja caur tiem pašiem pārbaudījumiem, lai redzētu, vai tie beidzot ir izpratuši Viņa rīcību ar tiem un nožēlo savu grēcīgo nepaklausību un musinošo kurnēšanu. Refidimā, kad ļaudīm slāpa, tie atkal lepojās un parādīja, ka viņu sirdis vēl joprojām ir ļaunas un neticīgas, kurnošas un neapmierinātas, līdz ar to liecinot, ka nebūtu droši viņus noietināt uz pastāvīgu dzīvi Kānaānā. Ja viņi negodāja Dievu bēdās un savos ceļojumos tuksnesī uz iecerēto Kānaānu, kad Dievs nemitīgi sniedza pierādījumus par Savu spēku, godību un gādību par viņiem, tad tie negodās Dievu un nepaaugstinās Viņa Vārdu, apmetoties uz pastāvīgu dzīvi Kānaānā, kur tos apņems svētības un labklājība. Izjutot slāpes, ļaudis bija uzbudināti, tā kā Mozus baidījās pat par savu dzīvību.

(108) Kad Izraēlim uzbruka amaleķieši, Mozus lika Jozuam cīnīties pret ienaidnieku, bet pats, ļaudīm redzot, palika stāvam ar pret debesīm paceltu Dieva zizli rokā, rādīdams nepaklausīgajam un kurnošajam Izraēlim, ka viņu stiprums un spēks ir pie Dieva. Dievs bija viņu varenība un viņu Spēka Avots. Paceltajā zizlī nebija nekāda spēka; Dievs darbojās caur Mozu. Visu savu spēku Mozum vajadzēja saņemt no augšienes. Kamēr viņš turēja savas rokas paceltas uz augšu, tikmēr pārāks bija Israēls; kad viņš rokas nolaida, uzvarēja Amaleks. Mozum nogurstot, vajadzēja kaut ko darīt, lai noturētu viņa rokas pastāvīgi paceltas pret debesīm. Ārons un Urs sagatavoja vietu, kur Mozum sēdēt, un līdz saules rietam kopīgi turēja uz augšu paceltas Mozus nogurušās rokas. Šie vīri tādā veidā rādīja Izraēlim tā pienākumu atbalstīt Mozus rokas viņa grūtajā darbā, saņemot vārdus no Dieva, lai to līdzdalītu citiem. Sai rīcībai vajadzēja Izraēlim arī rādīt, ka viņu likteni savās rokās tur vienīgi Dievs, ka Viņš ir Izraēla patiesais Vadonis. "Tad Kungs sacīja uz Mozu: Raksti to par piemiņu grāmatā un pavēli to Jozuam ausis; jo Es izdeldēšu Amaleka piemiņu apakš debess... Un sacīja: Roka pacelta pret Kunga goda krēslu! Kungam būs karš pret Amaleku uz bērnu bērniem!" Piemini, ko amaleķieši tev darīja ceļā, kad izgājāt no Ēģiptes zemes. Kā viņi tev pretī cēlās ceļā un tev kāva atpalikušos, visus nespēcīgos aiz tevis, kad tu bijī piekusis un noguris, un tie nebijās Dievu. Kad nu Kungs, tavs Dievs tev būs devis dusu no visiem taviem ienaidniekiem visapkārt tai zemē, ko Kungs, tavs Dievs, tev dos par īpašumu iemantot, tad amaleķiešu piemiņu tev būs izdeldēt no pasaules. Neaizmirsti to."(5.Moz.25:17-19)

Kad Dieva eņģelis man norādīja uz šīm patiesībām Izraēla bērnu ceļojumos un piedzīvojumos, tad mani dziļi (109) saviļņoja Dieva sevišķā gādība par Saviem ļaudīm. Neskatoties uz viņu kļūdām, viņu nepaklausību un sacelšanos, tie tomēr vēl bija Dieva izredzētie ļaudis. Viņš tos bija sevišķā kārtā pagodinājis, nonākot no Sava svētā dzīvokļa uz Sinaja kalna, majestātiskumā, godībā un briesmīgā varenībā visu ļaužu klātbūtnē, pasludinot Savus desmit baušļus un uzrakstot tos ar savu pirkstu uz akmens galdiņiem. Kungs par saviem Izraēla ļaudīm saka: "Jo tu esi svēta tauta Kungam, savam Dievam; tevi Kungs, tavs Dievs ir izredzējis, ka tu Viņam piederi iz visām tautām, kas ir virs zemes. Kungam nav tāpēc labs prāts pie jums bijis, Viņš arī jūs nav tāpēc izredzējis, ka jūsu pulks būtu lielāks bijis par citām tautām; jo jūs bijāt vismazākā no visām tautām. Bet tāpēc, ka Kungs jūs ir mīlējis un jums tur ko ir zvērējis, ko Viņš jūsu tēviem zvērējis."(Moz.7:6-8)

Man rādīja, ka Dieva izredzētie ļaudis, Viņā šī laika Israēls, ir tie, kuri cenšas paklausīt Dievam un šķīstīt savas dvēseles, paklausot patiesībai. Par viņiem Dievs saka caur Pēteri: "Bet jūs esat izredzēta tauta, ķēnišķīgi priesteri, svēta cilts, Dieva īpaši ļaudis, ka jums būs pasludināt Tā tikumus, Kas jūs aicinājis no tumsas pie savas brīnišķās gaismas."(1.Pēt.2:9) Kā Amalekam bija noziegums izmantot Israēla vājumu un nogurumu, viņus apgrūtināt, samulsināt un darīt mazdūšīgus, tā arī no tavas puses nebija mazs grēks tik uzmanīgi un sīki vērot Dieva apbēdinātos ļaudis, lai atklātu viņu vājumu, viņu klibošanu, maldus un grēkus, lai to darītu zināmu viņu ienaidniekiem. Tu darīji sātana darbu, bet ne Dieva darbu. Daudzi Sabata turētāji N, bija ļoti vāji. Viņi bija nožēlojami patiesības pārstāvji. Viņi nepagodināja tagadējo patiesību, un būtu bijis labāk, ja tādu locekļu nebūtu. Ar nesvēto sabata turētāju dzīvi tu aizbildināji (110) savu ieņemto šaubu un neticības pilno nostāju. Tavu neticību stiprināja arī tas, ka tu redzēji dažus no šiem nesvētotajiem cilvēkiem apliecinām stipru ticību atklāsmēm, aizstāvēt tās, kad tām pretojās, un sirsnīgi un aizrautīgi tās aizstāvēt un aizsargājot, bet tajā pat laikā, parādot tādu dedzību, viņi neņem vērā caur šīm parādīšanām dotās mācības un rīkojas tām pilnīgi pretī. Sai ziņā viņi bija par piedauzīšanās akmeni brālim U un ar savu rīcību atklāsmes tikai apkaunoja.

Man rādīja, ka tev ir augstprātīga, lepna sirds, un tu savā lepnumā jūties aizskarts, kad "Review" izdevniecība taviem rakstiem nepiegrieza tādu vērību, kādu tu bijī vēlējies, un tu uzsāki cīņu, kas līdzinājās Saula veltīgajai pretestībai. Tu sadevies rokās ar tiem, kas Dieva patiesību cenšas pārvērst melos. Tu stiprināji grēcinieku rokas un nostājies pret Dieva padomu pats savai dvēselei par ļaunu. Tu cīnījies pret to, par ko tev nebija nekādu zināšanu. Tu nesaprati kādu darbu tu dari. Es redzēju tavu sievu cīnāmies ar Dievu lūgšanās. Viņas ticība stipri apņēma tevi, tajā pat laikā pieķeroties Dieva tronim, stipri lūdzot pēc neizpaliekošajiem Dieva apsoliņumiem. Viņa sirds saņņaudzās sāpēs, redzot tevi turpinot cīņu pret patiesību. Man rādīja, ka tu to darīji neapzinoties, sātana aptumšotu skatu. Iesaistījies šai cīņā, tu nepieaugi garīgumā un Dieva bijāšanā. Tu nesāņēmi liecību, ka tavi ceļi Dievam patīk. Tu bijī dedzīgs, bet bez saprašanas. Tev nebija piedzīvojumu, lai saprastu manu aicināšanu, tu mani gandrīz nebijī redzējis un nepazini manu darbu.

Brāli U, tev ir tādas spējas, ar kurām tu varētu būt ļoti derīgs draudzei, vai arī kādai citai draudzei - , ja tu savas spējas veltītu Dieva lietas uzcelšanai. Es redzēju, ka tavi bērni tagad atrodas tādā stāvoklī, ka patiesība var (111) viņus iespaidot, un Jēzus par tevi, brāli U, aizlūdza ar vārdiem: "Taupi viņu vēl mazliet." Man rādīja, ka, ja tu atgriezīsies pie patiesības, tad tu varētu būt par pīlāru draudzei un varētu godāt Dievu ar savu patiesības svēto iespaidu.

Es redzēju žēlastības eņģelus lidināties ap brāli U. Man rādīja, ka viņš ir stipri piekrāpts attiecībā uz to cilvēku morālo vērtību un stāvokli Dieva priekšā, kuri ir aizgājuši no draudzes. Godīgu viņu vidū ir maz; tie tiks izglābti; bet lielākā daļa no šiem cilvēkiem ir staigājuši ar nesvētām sirdīm un stingrās liecības ir bijušas šķērslis viņu ceļā, līdzinoties verdzības jūgam. Viņi šo jūgu atmeta un turpināja iet savus samaitātos ceļus. Dievs tevi uzaicina atšķirties no viņiem. Atrasisies no tiem, kas atrod prieku, karojot pret Dieva patiesību. Viņu patiesais raksturs pilnīgi neatklāsies. Viņi ir no tiem, kam patīk meli, un kas arī paši melo.

Ja tu visu savu interesi veltīsi patiesībai un šī laika sagatavošanās darbam, tad tu kļūsi svētots caur patiesību un būsi derīgs nemirstībai. Tev draud briesmas kļūt pārāk prasošam pret saviem bērniem, aizmirstot vajadzīgo iecietību un pacietību. Pilnīgam sagatavošanās darbam jātiek padarītam pie visiem, kas atzīst patiesību, līdz mēs Dieva troņa priekšā varam nostāties bez vainas, bez traipa un grumbas. Dievs tevi darīs tīru, ja tu paklausies šķīstīšanas norisei.

LIECĪBAS DRAUDZEI Nr. 16

PERSONĪGO LIECĪBU MĒRĶIS

(112) Mīlie brāļi un māsas! Kungs atkal man parādījās. 1868. gada 12. jūnijā, runājot uz brāļiem Batl-Krīkas lūgšanas namā, pār mani nāca Dieva Gars, un acumirkļi es jau atrados atklāsmē. Es redzēju daudz. Pirms tam biju uzsākusi rakstīt piekto sējumu grāmatai "Garīgās dāvanas"; bet tā kā saņēmu praktiska satura liecības, kurām bez kavēšanās bija jānonāk pie jums, tad es pārtraucu iesākto darbu, lai sagatavotu šo mazo brošūru.

Šajā pēdējā atklāsmē es redzēju, ka mana rīcība personīgo liecību publicēšanā ir pilnīgi pareiza. Ja Kungs atlasa atsevišķas personīgas lietas un sīki runā par šo cilvēku pārkāpumiem, tad citi, kuri atklāsmē nav pieminēti, bieži pieļauj domu, ka viņi ir taisni vai gandrīz taisni. Ja kādu norāj par sevišķu pārkāpumu, tad brāļiem un māsām vajadzētu sevi rūpīgi pārbaudīt, lai redzētu, vai arī viņi nav pielaiduši kādu kļūdu un vai arī viņi nav vainīgi tajā pašā grēkā. Viņos vajadzētu valdīt pazemīgam atzišanās garam. Ja citi domā, ka viņi ir taisni, tad tas tos vēl nedara taisnus. Dievs uzlūko sirdi. Sādā veidā Viņš pārmeklē un pārbauda dvēseles. Norājot viena pārkāpumus, viņš vēlas labot daudzu nepareizības. Bet ja tie izteikto rājienu uz sevi neattiecinā, ja tie sev glaimo, ka Dievs viņu kļūdas neņem vērā, jo Viņš tās nav (113) sevišķā kārtā izcēlis, tad viņi piekrāpj paši savas dvēseles un tos apņem tumsa. Viņi tiks atstāti paši saviem ceļiem, lai paklausītu savu siržu iedomām.

Daudzi pret savām dvēselēm izturas negodīgi un ir stipri piekrāpti, nezinādami savu patieso stāvokli Dieva priekšā. Viņš izlieto ceļus un līdzekļus, kas vislabāk atbilst Viņa nodomam, lai pārbaudītu Viņu atzīstošo ļaužu sirdis. Viņš skaidri atklāj atsevišķu cilvēku pārkāpumus, lai arī citi tādā veidā tiktu brīdināti un bītos un izvairītos no šiem grēkiem. Sevi pārbaudot, viņi atradīs, ka paši pielaiž tādas pat kļūdas, kādas Dievs nosoda pie citiem. Ja viņi godīgi vēlēties kalpot Dievam un baidīties Viņu apvainot, tad tie negaidīs līdz viņu grēki sevišķā kārtā tiek izcelti, lai tie tikai tad tos atzītu, pazemīgi nožēlotu un atgrieztos pie Kunga. Viņi atteiksies no visa, kas Dievam nepatīk, saskaņā ar citiem doto gaismu. Turpretī, ja tie, kas nedzīvo pareizi, ierauga, ka ir vainīgi tajā pašā grēkā, kurš norāts citos un tomēr turpina šo savu nesvēto gājumu, tāpēc ka nav sevišķā kārtā saukti pie vārda, tad viņi apdraud paši savas dvēseles, un sātans viņus sasaistīs pēc sava prāta.

PĀRCELŠANĀS UZ BATL-KRĪKU

Atklāsmei, kuru man sniedza 1868. gada 12. jūnijā es redzēju, ka, vadot dvēseles pie patiesības atziņas, jau būtu padarīts liels darbs, ja tikai būtu pareizi strādāts. Katrā pilsētā, ciemā un sādžā ir cilvēki, kas satvertu patiesību, ja to viņiem atklātu prātīgi un apdomīgi. Mūsu vidū vajadzīgi misionāri, pašuzpurīgi misionāri, kas līdzīgi mūsu Lielajai Priekšzīmei, neizpatīktu paši sev, bet dzīvotu, lai darītu labu citiem.

Man rādīja, ka mēs kā tauta esam nepilnīgi. Mūsu (114) darbi nesaskan ar mūsu ticību. Mūsu ticība liecina, ka mēs dzīvojam laikā kad pasludina vissvinīgāko un vissvarīgāko vēsti, kāda jebkad dota mirstīgajiem. Tomēr, kaut arī mēs pilnīgi neizprotam šo patiesību, mūsu pūles, mūsu dedzība un mūsu pašuzpurēšanās gars neatbilst šī darba raksturam. Mums jāatmostas no šī nāves sastinguma, un Kristus darīs mūs dzīvus.

Daudziem mūsu brāļiem un māsām ir liela vēlēšanās dzīvot Batl-Krīkā. No visām pušēm ir nākušas ģimenes, lai mēs tur apmestos uz pastāvīgu dzīvi, un vēl daudz vairāk ir sagatavojušies iet šo ceļu. Daži, kas atnāca uz Batl-Krīku, savās mazajās draudzēs, no kurām tie aizgāja, ieņēma dažādus amatus, un viņu palīdzība un spēks tur bija vajadzīgs. Sādi cilvēki, nonākot Batl-Krīkā un sastopoties

ar daudziem vietējiem Sabata turētājiem, bieži izjūt, ka to liecība nav vajadzīga, un tā viņi aprok savus podus.

Daži izvēlas Batl-Krīku reliģisku priekšrocību dēļ, kuras tā piedāvā, un tomēr pēc nedaudz mēnešu uzturēšanās šai vietā, viņi brīnās, ka to garīgums ir samazinājies. Vai tam nav iemesla? Daudzu spraustais mērķis bija iedzīvošanās - iesaistīšanās te kādā darbā, kas tiem atnestu lielāku peļņu. Daļēji viņu cerības šai ziņā varbūt ir piepildījušās, bet viņu dvēselei vajadzēja ciest badu, un tie kļuvuši garīgi kropli. Viņi neuzņemas sevišķas nastas, jo domā, ka tas šeit nav viņu uzdevums. Viņi nezina, ko iesākt tik lielā draudzē un tāpēc kļūst par dīkdieņiem sava Kunga vīna kalnā. Visi, kas iet šo ceļu, tikai palielina darba nastas tiem, kas jau strādā šinī draudzē. Viņi, līdzīgi daudziem citiem, ir nedzīvs slogs draudzei. Batl-Krīkā ir daudzi, kas gandrīz jau kļuvuši par nokaltušiem zariem.

Daži, kas agrāk strādāja un kuriem ir piedzīvojumi tagadējās patiesības lietā, aizbrauc uz Batl-Krīku un noliek visas atbildības nastas. Tagad, kad viņiem vajadzēja (115) izprast vajadzību pēc dubultotas enerģijas, modrības, lūgšanām un vēl čaklāk pildīt savus pienākumus, tagad nedara gandrīz neko. Tie, kam jau ir jānes atbildības izdevniecībā un nemaz nav laika citiem pienākumiem, ir spiesti ieņemt atbildīgas vietas draudzē un veikt neatliekamus, nogurdinošus darbus, kas paliktu nepadarīti, ja viņi tos neuzņemtos, tāpēc ka citi cilvēki grib būt brīvi.

Brāļiem, kas vēlas mainīt savu dzīves vietu, kuru mērķis ir pagodināt Dievu un kas saprot, ka uz viņiem gulstas personīga atbildība darīt citiem labu, palīdzēt un glābt dvēseles, kuru dēļ Kristus nav taupījis Savu dārgo dzīvību, vajadzētu doties uz pilsētām un ciemiem, kur gaismas ir pavisam maz vai nav nemaz, un kur viņi tiešām var kalpot un svētīt citus ar savu darbu un pieredzi. Ir vajadzīgi misionāri, kas iet uz pilsētām un ciemiem un tur paceļ patiesības karogu, lai Dievam būtu liecinieki pa visu zemes virsu, un patiesības gaisma iespiestos vietās, kuras tā vēl nav sasniegusi, un patiesības karogs paceltos tur, kur to vēl nepazīst. Brāļiem nevajadzētu pulcēties vienkopus, tāpēc ka tā ir patīkamāk, bet tiem vajadzētu censties piepildīt savu augsto aicinājumu, lai darītu labu citiem, lai būtu par darba rīkiem vismaz vienas dvēseles izglābšanai. Bet ir iespējams izglābt vairāk kā vienu dvēseli.

Šī darba vienīgajam mērķim nevajadzētu būt tikai atalgojuma palielināšanai Debesīs. Daži šinī ziņā ir savtīgi. Skatoties uz to, ko Kristus ir darījis priekš mums un ko Viņš ir cietis grēcinieku dēļ, mums tīrā, nesavtīgā mīlestībā uz dvēselēm vajadzētu atdarināt Viņa priekšzīmi, Viņa labad upurējot savus priekus un ērtības. Prieks, kas Kristu uzturēja visās ciešanās, bija nabaga grēcinieku glābšana. Tam vajadzētu būt arī mūsu priekam un mērķim Kunga darbā! Tā strādājot mēs būsim patīkami Dievam un apliecināsim Viņam savu mīlestību un nodošanos, rādot, ka tiešām esam Viņa kalpi. Viņš pirmais mūs mīlēja un mūsu dēļ nesaudzēja Savu vienīgo Dēlu, bet no Sava klēpja To nodeva nāvei, lai (116) mēs varētu dzīvot. Mīlestība, patiesa mīlestība uz līdzcilvēkiem pierāda mūsu mīlestību uz Dievu. Mūsu apliecība vārdos var būt varena, bet bez šīs mīlestības tai nav nekādas nozīmes. Ticības ierosināti mēs varam atdot savas miesas sadedzināšanai, bet bez pašuzpurīgas mīlestības, kāda mājāja Jēzus krūtīs un kas, par priekšzīmi mums, atklājās Viņa dzīvē, mēs esam tikai skanīgs varš un zvanīgs zvārgulis.

Ir arī tādas ģimenes, kas pārceļoties uz Batl-Krīku kļūst garīgi stiprākas. Šī tiešām ir vieta, kur daži var saņemt palīdzību, bet citiem tā ir pilnīgi nepiemērota. Piemēram brālis un māsa A pieder pie tiem, kuriem atnākšana uz Batl-Krīku sniedz labumu. Kungs viņiem ir licis iet šo ceļu. Batl-Krīka bija īstā vieta, kas viņiem atnesa labumu un izrādījās par svētību visai ģimenei. Atnākot šurp, viņi guva spēkus stipri nostāties uz patiesības platformas un, ja viņi nenovērsīsies no pazemīgas paklausības ceļa, tad varēs priecāties par palīdzību, ko tie saņēmuši Batl-Krīkā.

BRĪDINĀJUMS SLUDINĀTĀJIEM

Atklāsmē, kuru es redzēju 1868. gada 12. jūnijā, sevišķi dziļi sapratu, cik liels ir veicamais darbs, lai sagatavotu ļaudis uz Cilvēka Dēla atnākšanu. Es redzēju, ka pļaujas lauks ir liels, bet strādnieku ir maz. Daudzi, kas pašlaik cenšas glābt dvēseles, ir nespēcīgi. Viņi nesuši smagas nastas, kas nogurdinājušas un nomākušas. Bet man rādīja, ka daži mūsu sludinātāji pārāk izšķiež spēkus, kas no viņiem tieši netiek prasīts. Daži lūdz par ilgu un skaļu, kas stipri izsmel viņu vājos spēkus un nevajadzīgi samazina dzīvotspējas; citi bieži savas runas sagatavo par trešdaļu vai par pusi garākas, kā tām vajadzētu būt. Tādā veidā viņi pārmērīgi nogurst, ļaužu interese samazinās jau pirms priekšnesuma noslēguma, un cilvēki daudz zaudē, jo nespēj (117) paturēt prātā. Būtu labāk, ja pasācītu tikai pusi, nekā likt cilvēkiem klausīties par ilgu. Kaut arī viss saturs būtu bijis svarīgs, tomēr panākumi būtu lielāki, ja lūgšanas un runāšana nebūtu tik gara. Tad mērķa sasniegšana neprāstītu tik lielu nogurumu. Viņi nevajadzīgi ir izlietojuši savu stiprumu un dzīvības spēkus, kurus Dieva lietas labā ir nepieciešams saglabāt. Pūles, ko prasa runa vai lūgšana, ievēkot to pāri noguruma punktam,

ir tās, kas izsmel spēkus un salauž.

Es redzēju, ka tieši šis papildus darbs, uzliekot organismam pārmērīgu slodzi, atņem mīļā brāļa Sperry dzīvību un lika viņam priekšlaicīgi gulties kapā. Ja viņš būtu stādījis, domājot par veselību, tad viņš dzīvotu un strādātu vēl līdz šai dienai. Šis papildus darbs arī bija tas, kas izsmēla dzīvības spēkus mūsu mīļajam brālim Cransonam un lika pārtrūkt viņa lietderīgajai dzīvei.

Liela dziedāšana, tāpat kā gara runāšana, ir ļoti nogurdinoša. Pa lielākai daļai mūsu sludinātājiem nevajadzētu turpināt savu nepārtraukto piepūli vairāk par vienu stundu. Viņiem vajadzētu atsāties no ievadvārdiem un tūlīt sākt iztirzāt tematu, kā arī mācīties noslēgt priekšnesumu tad, kad interese ir vislielākā. Viņiem nevajadzētu pūlēties runāt tik ilgi, līdz klausītāji jau vēlas, lai tie beigtu runāt. Daudz no šī papildus darba ļaudīm iet zudumā, jo viņi ir par nogurušiem, lai gūtu labumu no tā, ko dzird, un kas pateiks, cik daudz zaudē paši sludinātāji, kas strādā tādā veidā? Galu galā ar šo dzīvības spēku pārmērīgu izšķiešanu nekas nav iegūts.

Ilgstošā darbā bieži vien spēki tiek pilnīgi izlietoti jau pašā sākumā. Un brīdī, kad daudz var iegūt vai arī zaudēt, Kristum uzticīgajam sludinātājam, kas ieinteresēts darbā un grib strādāt, nav spēka. Viņš to ir izlietojis (118) dziedot, gari lūdzot un ilgstoši runājot un uzvara netiek iegūta, jo īstajā laikā viņš vairs nespēj nopietni strādāt un darbs nav vērsts pareizā virzienā. Zelta izdevība ir pazaudēta. Atstātais iespaids netiek izmantots. Labāk būtu bijis, ja interese vispār nebūtu pamodināta, jo kad cilvēks reiz ir bijis pārliecināts, bet pretojoties savu pārliecību ir apslāpējis, tad no jauna iespaidot prātu ar patiesību būs grūti.

Man rādīja, ka ja mūsu sludinātāji rūpētos par savu spēku saglabāšanu un tos neizšķiestu nevajadzīgi, tad ar saprātīgu, pareizā virzienā vērstu darbu gada laikā sasniegtu vairāk, nekā iespējams iegūt ar garu runāšanu, lūgšanām un dziedāšanu, kas tā nogurdina un izsūc visus spēkus. Pēdējā gadījumā ļaudīm bieži vien atņem darbu, kas īstā laikā tiem tik ļoti vajadzīgs; jo darbiniekam vajadzīga atpūta, citādi briesmas draud viņa veselībai un dzīvībai.

Mūsu mīļie brāļi Mattesons un D.T. Bourdeau šai ziņā pielaiduši kļūdu un viņiem vajadzētu reformēt savu strādāšanas veidu. Runāt un lūgt tiem vajadzētu īsi. Tūlīt vajadzētu ķerties pie lietas un apstāties darbā, pirms spēki pilnīgi izsmelti. Tādā veidā viņi padarīs vairāk laba un tajā pašā laikā saglabās savu veselību darba turpināšanai, ko viņi mīl, un nepiedzīvos pilnīgu sabrukumu.

RAUGIES UZ JĒZU

Atklāsmē, ko es redzēju 1868. gada 12. jūnijā, man atklāja, ka Dieva bērniem draud briesmas raudzīties uz brāli un māsu Vaitiem, domājot, ka tiem ar savām nastām jāiet pie viņiem un tiem jāprasa padoms. Tam tā nav jābūt. Noskumušos un nospieštos pie Sevis aicina viņus mīlošais, līdzjūtīgais Pestītājs. Viņš tiem palīdzēs. Viņā tie atradīs dusu. Ejot ar saviem pārbaudījumiem un grūtībām pie Jēzus, viņi attiecībā uz sevi piedzīvos šī apsoliņuma piepildīšanos. (119) Kad savās lielajās bēdās viņi būs saņēmuši atvieglojumu, kas atrodams vienīgi Jēzū, tad būs iegūts piedzīvojums, kuram vislielākā vērtība. Brālis un māsa Vaiti cenšas dzīvot skaidru dzīvi, cenšas nest augļus svētumā, un tomēr viņi ir tikai maldīgi mirstīgie. Daudzi nāk pie mums ar jautājumiem: Vai man darīt to vai to? Vai man iesaistīties šajā pasākumā? Vai arī par drēbēm - kādu apģērbu lai nēsā? Tad es viņiem atbildu: Jūs sevi atzīstat par Kristus mācekļiem. Pētiat savas Bībeles. Lasiet rūpīgi un ar lūgšanām par mūsu Pestītāja dzīvi, kad Viņš staigāja cilvēku vidū virs zemes. Atdariniet Viņa dzīvi un jūs nenomaldīsieties no šaurās tekas. Mēs pilnīgi atsakāmies būt jums par sirdsapziņu. Ja mēs jums teiksim, kas jums tieši jā dara, jūs pēc vadības raudzīsieties uz mums un neiesiet tieši pie Jēzus. Jūsu piedzīvojumi pamatosies uz mums. Bet jums pašiem jāiegūst piedzīvojumi, kas pamatotos Dievā. Tad jūs varēsiet pastāvēt pēdējo dienu briesmu vidū un bēdu ugunīs, caur kurām jāiet visiem svētiem, lai viņu raksturs atbrīvotos no dažādiem sārņiem un kļūtu sagatavots pēdējam nemirstības pieskārienam, jūs neiznīcinās, bet šķīstīs.

Daudzi mūsu mīļie brāļi un māsas domā, ka bez brāļa un māsas Vaitu piedalīšanās viņi nevar organizēt plašāku sanāksmi. Daudzās vietās viņi redz, ka kaut kas jā dara, lai ļaudis ierosinātu uz nopietnāku un izšķirošāku rīcību darbā un visā patiesības lietā. Viņu vidū ir strādājuši sludinātāji, tomēr viņi saprot, ka jā dara kāds lielāks darbs, un viņi raugās uz brāli un māsu Vaitiem, lai tie to darītu. Es redzēju, ka šāda lietu uztvere nav saskaņā ar Dieva gribu. Pirmkārt, dažiem mūsu sludinātājiem ir trūkumi. Viņi nepārdomā savu darbu un nepadara to līdz galam. Viņi neuzņemas darba grūtības un necenšas pacelt tieši tos cilvēkus, kuriem vajadzīga palīdzība. Viņiem nav skaidru izšķiršanas spēju, lai redzētu un saprastu, kur ļaudis jā pamāca, kur jā norāj, (120) kur jā paceļ un jā stiprina. Daži sludinātāji nedēļām un mēnešiem ilgi strādā vienā vietā, un, kad viņi to atstāj, tad šai vietā ir pat vairāk ko darīt nekā tad, kad viņi darbu iesāka. Sistemātiskās labdarības darbs tik tikko

tiek kustināts. Viena no sludinātāja darba nozarēm ir tieši šis labdarības darbs, bet, tā kā tas nav patīkams, tad pret šo pienākumu bieži izturas nevērīgi. Viņi runā par Dieva Vārda patiesībām, bet nepārlicina ļaudis par nepieciešamību tām paklausīt. Tāpēc daudzi ir klausītāji, bet ne darba darītāji. Ļaudis izjūt šīs nepilnības. Viņu vidū viss nav nokārtots, un tie raugās uz brāli un māsu Vaitiem, lai tie šos trūkumus novērstu.

Dažu mūsu kalpojošo brāļu darbs ir bijis virspusējs, viņi darbā nav iedziļinājušies un nav iemantojuši ļaužu sirdis. Viņi sevi atvaino ar domu, ka brālis un māsa Vaiti izlabos šos trūkumus un, ka viņi sevišķā kārtā piemēroti šādam darbam. Sie vīri ir strādājuši, bet nepareizā veidā. Viņi nav uzņēmušies darba nastu. Viņi nav snieguši palīdzību tur, kur tā bija vajadzīga. Viņi nav ar visu sirdi, dvēseli un spēku iedziļinājušies ļaužu vajadzībās. Laiks ir pagājis, un viņiem nav nekā ko rādīt, ko viņi būtu darījuši. Viņu nepilnības nasta gulstas uz mums. Un tie pamudina ļaudis raudzīties uz mums, sacīdami, ka nekas cits darbu pilnīgi nepaveiks, kā tikai mūsu sevišķā liecība. Tāda nostāja Dievam nepatīk. Sludinātājiem vajadzētu uzņemties lielāku atbildību un nepieļaut domu, ka viņi nevar nest ļaudīm tieši to vēsti, kas palīdzētu tur, kur palīdzība vajadzīga. Ja viņi to tiešām nevar, tad viņiem jāpaliek Jeruzalemē, līdz ir saņemusi spēku no augšienes. Tiem nevajadzētu iestāties darbā, kuru tie nevar pildīt. Viņiem vajadzētu raudot iziet un nest dārgo sēklu, un līksmiem atgriezties no sava darba līdz ar iegūtajiem kūlīšiem.

(121) Sludinātājiem vajadzētu ļaudis pārliecināt par individuālu pūļu nepieciešamību. Neviena draudze nezels, ja tās locekļi nestrādās. Ļaudīm vajadzētu sastrādāt ar sludinātāju. Es redzēju, ka dažādās vietās atrodošās draudzēs nevar tikt padarīts nekas paliekošs, ja tās nepamodinās izjust uz tām gulstošos atbildību. Katram draudzes loceklim vajadzētu saprast, ka viņa dvēseles pestīšana atkarīga no viņa paša pūlēm. Dvēseles nevar tikt izglābtas bez piepūles. Sludinātājs nevar izglābt ļaudis. Viņš var būt par kanālu, caur kuru Dievs ļaudīm sniedz gaismu; bet, kad gaisma ir dota, tad ļaudīm pašiem tā ir jāuzņem un savukārt jāļauj tai spīdēt uz citiem. Draudzes locekļiem vajadzētu saprast, ka ikviens no viņiem ir atbildīgs ne tikai par savas dvēseles izglābšanu, bet ka tiem nopietni un dedzīgi jānododas to glābšanai, kas vēl atrodas tumsā. Viņiem nevajadzētu raudzīties uz brāli un māsu Vaitiem, lai tie palīdzētu iziet no tumsas, bet pašiem nopietni jācenšas sev palīdzēt. Ja viņi sāks meklēt tos, kuru stāvoklis ir sliktāks nekā viņiem pašiem un centīsies tiem palīdzēt, tad tādā veidā viņi palīdzēs arī paši sev ātrāk izkļūt gaismā. Ja ļaudis balstīsies uz brāli un māsu Vaitiem un uzticēsies viņiem, tad Dievs viņus jūsu vidū pazemos vai arī tos no jums atņems. Jums jāraugās uz Dievu un jāuzticas Viņam. Balstieties uz Viņu, un Viņš jūs nepametīs. Viņš neļaus aiziet bojā. Ļoti dārgs ir Dieva Vārds: "Meklējiet Rakstos, jo jums šķiet, ka tur iekšā ir mūžīga dzīvība." (Jāņa 5:39) Sie ir Kristus vārdi. Inspirētie vārdi jāpēti nopietni un ar lūgšanām, lai pēc tam tos īstenotu dzīvē, tad tie pilnībā jūs sagatavos ikvienam labam darbam. Sludinātājam un ļaudīm jāraugās uz Dievu.

Mēs dzīvojam jaunā laikā. Ap mums sabiezē pēdējo dienu briesmas. Tā kā netaisnība iet vairumā, tad mīlestība pie daudziem izdziest. Enohs staigāja ar Dievu trīs simti gadus. Tagad liekas, ka laika īsums jāizceļ kā spiedošs iemesls meklēt taisnību. Vai ir nepieciešams pastāvīgi atgādināt Dieva dienas briesmas, lai spiestu uz taisnīgu (122) rīcību? Mūsu priekšā ir Enoha gadījums. Simtiem gadu viņš staigāja ar Dievu. Viņš dzīvoja samaitātā laikmetā, kad visapkārt valdīja tikumiska izvirtība; tomēr savu prātu viņš radināja paklausīt Dievam un mīlēt skaidrību. Viņa sarunu temats bija Debesu lietas. Domām viņš lika plūst pa šo kanālu, un tāpēc viņš nesa dievišķu zīmogu. Viņa seju darīja gaišu tā pati gaisma, kas mirdzēja Jēzus vaigā. Enoham vajadzēja iet caur tādām pat kārdināšanām kā mums. Viņu apņēma sabiedrība, kas tāpat kā mūsu laika cilvēki, nebija draudzīgi taisnībai. Gaiss, ko viņš elpoja ar grēku un samaitātību, tāpat kā tas ir šodien; tomēr viņš dzīvoja svētu dzīvi. Viņu neaptraipīja tā laikmeta grēki, kurā viņš dzīvoja. Tā arī mēs varam būt skaidri un nesamaitāti. Viņš pārstāv svētos, kas dzīvos pēdējo dienu pagrimuma un briesmu vidū. Atalgojums viņa uzticīgai paklausībai bija pārvēršana. Tāpat tiks pārvērsti uzticīgie, kas atliks un būs dzīvi. No grēcīgās un samaitātās pasaules viņi pāries Debesu šķīstajos priekos.

Dieva ļaudīm jāiet uz augšu un uz priekšu pretī uzvarai. Izraēla armijas tagad vada Kāds, Kas ir lielāks par Jozua. Mūsu vidū ir mūsu Pestīšanas Vadonis, Kas iedrošināšanai sacīja vārdus: "Redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam" (Mat.28:20), "Esiet priecīgi, Es pasauli esmu uzvarējis." (Jāņa 16:33) Viņš mūs vadīs pretī drošai uzvarai. Ko Dievs ir apsolījis, to Viņš arī spējīgs izpildīt kurā katrā laikā. Un ar Saviem ļaudīm Viņš spējīgs padarīt darbu, ko tiem uzticējais. Ja mēs dzīvosim pilnīgas paklausības dzīvi, tad pie mums piepildīsies Viņa apsolījumi.

Dievs prasa, lai Viņa ļaudis spīdētu pasaulē līdzīgi gaismai. Šī prasība attiecas ne tikai uz sludinātājiem, bet arī uz katru Kristus mācekli. Viņu sarunām jābūt Debesu cienīgām. Priecājoties par savienību ar Dievu, viņi vēlēties nākt saskarē ar līdzcilvēkiem, lai ar vārdiem un (123) darbiem tiem stāstītu par Dieva mīlestību, kas liek pretmīlestībā kvēlot viņu sirdīm. Tā viņi būs par gaismu pasaulei, un caur viņiem tālāk dotā gaisma neizdzisis un netiks tiem atņemta. Bet par tumsu tā

tiešām kļūs cilvēkiem, kas tajā nestaigās; turpretī ar pieaugošu spožumu gaisma apmirdzēs ceļu tiem, kas paklausīs un staigās gaismā.

Kristus mācekļiem jāatstāro Dieva Gars, Viņa gudrība un laipnība, kā tā atklāta Viņa Vārdā, un ar savu priekšzīmīgo dzīvi jānotiesā pasaule. Dievs prasa no saviem ļaudīm saskaņā ar žēlastību un patiesību, kāda tiem ir dota. Mums jāizpilda visas Viņa taisnīgās prasības. Būtnēm, kas spējīgas dot norēķinu par savu rīcību, jāstaigā gaismā, kas spīd uz viņām. Pretējā gadījumā viņu gaisma pārvērtīsies par tumsību, un, cik bagātīgi ir saņemta gaisma, tik bieza būs tumsa. Uzkrātā gaisma ir spīdējusi uz Dieva ļaudīm, tomēr daudzi nav gaismai paklausījuši, un tāpēc tie ir garīgi ļoti nespēcīgi.

Ne zināšanu trūkuma dēļ Dieva ļaudis tagad iet bojā. Viņus nenotiesās tāpēc, ka tie nepazīst ceļu, patiesību un dzīvību. Viņus notiesās patiesība, kas ir aizsniegusi viņu saprātu, un gaisma, kas ir apspīdējusi viņu dvēseli, bet kas nav ņemta vērā vai ir atraidīta. Kas gaismu nekad nav saņēmuši un nav to atmetuši, tie netiks tiesāti. Ko vēl vairāk varēja darīt pie Dieva viņa kalna par to, kas jau ir darīts? Dieva ļaudis apmirdz gaisma, dārga gaisma; bet tā tos neizglābs, ja viņi nevēlēties no tās tikt izglābti, pilnībā īstenojot patiesību dzīvē un sniedzot to citiem, kas atrodas tumsā. Dievs aicina savus ļaudis strādāt. Ir vajadzīgs personīgs grēku atzīšanas un atstāšanas darbs un atgriešanās pie Kunga. So darbu neviens priekš otra nevar izdarīt. Ir uzkrātas reliģiskas atziņas, un tās atbilstoši palielinājušas pienākumus. Pār draudzi ir izlējusies liela gaisma, un tā viņu notiesā, jo draudze atsakās gaismā staigāt. (124) Ja draudzes locekļi būtu akli, tad tiem nebūtu grēka. Bet tie ir redzējuši gaismu un daudz dzirdējuši patiesību, tomēr nav kļuvuši gudri un svēti. Daudzi jau gadiem ilgi ņemaz nav gājuši uz priekšu atzīšanā un svētumā. Viņi ir garīgi punduri. Viņiem vajadzēja iet uz priekšu pretī pilnībai, bet tie ir gājuši atpakaļ tumsā un Ēģiptes verdzībā. Viņi savu prātu nav vingrinājuši dievbijībā un patiesā svētumā.

Vai Dieva Israēls atmodīsies? Vai visi, kas atzīst dievbijības vajadzību, centīsies atstāt katru nepareizību, atzīt Dieva priekšā katru apslēptu grēku? Vai viņu dvēseles noskums Viņa vaiga priekšā? Vai viņi dziļā pazemībā pārdomās katras savas rīcības motīvus un atzīs, ka Dieva acs visu lasa - pārbauda katru apslēptu lietu? Strādāsim rūpīgi un pamatīgi un pilnīgi svētīsimies Dievam. Viņš prasa pilnīgu atdošanos Viņam ar visu, kas mums ir un kas mēs esam. Sludinātājiem un ļaudīm vajag no jauna atgriezties un piedzīvot sava prāta pārveidošanos. Bez tā viņi nevar būt par dzīvības smaržu uz dzīvību, bet būs par nāves smaržu uz nāvi. Dieva ļaudīm pieder lielas priekšrocības. Viņiem dota liela gaisma, lai tie varētu aizsniegt savu augsto aicinājumu Kristū Jēzū; tomēr viņi nav tādi, kādus Dievs tos vēlētos redzēt un kādiem tiem, pēc Viņa nodoma, ir jāklūst.

ATŠKIRŠANĀS NO PASAULES

Mīļie brāļi un māsas! Dievs vēlas, lai draudzes gaisma arvien vairāk pieaugtu un kļūtu spožāka un spožāka, līdz sasniegtu pilnīgu dienas gaismu. Ar paklausības nosacījumu Dieva ļaudīm doti ļoti dārgi apsolījumi. Ja jūs, līdzīgi Kālebam un Jozuam, būtu pilnīgi paklausījuši Kungam, tad Viņš paaugstinātu savu spēku jūsu vidū. Tad jūsu iespaidā atgrieztos grēcinieki un labotos atkritēji; un pat mūsu ticības ienaidnieki, (125) ja arī viņi runātu pretī patiesībai un to atraidītu, tomēr atzītu, ka Dievs ir bijis ar mums.

Daudzi, kas sevi sauc par Dieva īpašajiem ļaudīm, tā piemērojušies pasaulei, ka nav saskatāmas viņu īpatnības un grūti atšķirt tos, "kas kalpo Dievam un tos, kas Viņam nekalpo." Dievs darītu lielas lietas priekš Saviem ļaudīm, ja tie izietu no pasaules un paliktu atšķirti. Ja tie pakļautos Viņa vadībai, tad Viņš tos darītu par slavu visā zemē. Uzticīgais Liecinieks saka: "Es zinu tavus darbus," Dieva eņģeļi, kas kalpo pestīšanas mantiniekiem, pazīst visu cilvēku apstākļus un pareizi vērtē katra atsevišķā cilvēka ticības lielumu. Neticība, lepnums, mantkārība un mīlestība uz pasauli, kas valda Dieva atzīstošo ļaužu sirdīs, ir apbēdinājusi bezgrēcīgos eņģeļus. Redzot smagos un pārgalvīgos grēkus mājotam daudzu sirdīs, kas sevi sauc par Kristus sekotājiem, redzot viņu pašpaļāvību un cik ļoti to negodīgie un pretrunīgie ceļi apkauno Dievu, šie eņģeļi raud. Un tomēr tie, kas visvairāk vainīgi, kas ir par cēloni draudzes lielajam vājumam un aptraipa savu svēto ticības apliecību, šķiet, ņemaz nav uztraukušies vai pārliecināti par savu nepareizo rīcību, bet, kā liekas, domā, ka viņi aug un zeļ iekš Kunga.

Daudzi tic, ka atrodas uz pareizā pamata, ka viņiem ir patiesība; tie līksmojas patiesības skaidrībā un lielās ar varenajiem pierādījumiem, kad tiek pārbaudīta mūsu nostājas pareizība. Viņi sevi pieskaita Dieva izredzētajiem, īpašajiem ļaudīm, tomēr to dzīves gājumā nav redzams Dieva tuvums un spēks, kas tos glābtu no padošanās kārdinājumiem un ģeķībām. Tie saka, ka pazīst Dievu, bet savos darbos Viņu aizliedz. Cik liela ir viņu tumsa! Daudzos pasaules mīlestība un citos bagātības pieviļošā vara ir nomākusi Vārdu, un viņi ir kļuvuši neauglīgi.

Man rādīja, ka... draudze ir ņēmusi dalību pie (126) pasaules gara un satraucoši lielā mērā kļuvusi remdena. Kad cenšas nokārtot lietas draudzē un vadīt ļaudis tur, kur Dievs viņus grib redzēt, tad viena daļa ļaujas šī darba iespaidam un arī grib nopietni pūlēties izkļūt no tumsas pie gaismas. Bet daudzi nav pietiekoši neatlaidīgi, lai censtos tik ilgi, kamēr ierauga patiesības svētījošo iespaidu savā sirdī un dzīvē. Pasaulīgās rūpes tā saista prātu, ka tiek aizmirsta sevī pārbaudīšana un klusā lūgšana. Ieroči ir nolikti un sātans var viņiem brīvi piekļūt, lai vēl vairāk notrulinātu to iejūtību pret grēku, tā kā tie nenojaustu viņa viltību.

Daudzi neparāda vēlēšanos izprast savu patieso stāvokli un izbēgt no sātana cilpām. Viņi ir slimi un pamazām mirst. Atsevišķos gadījumos viņus sasilda citu cilvēku uguns, bet formālisms, lepnums un mīlestība uz pasauli viņus tā sastindzinājusi, ka tiem nav ne mazākās nojautas par tiem vajadzīgo palīdzību.

Daudzi ir nepilnīgi garīgumā un kristieša rotājumā. Tiem ikdienas vajadzētu izjust svinīgās atbildības smagumu, redzot briesmīgos laikus, kuros mēs dzīvojam un samaitājošo ietekmi, kas sabiezē ap mums. Viņu vienīgā cerība kļūst par dievišķās dabas līdzdalībniekiem ir sasniedzama, izbēgot no pasaulē valdošās samaitātības. Šiem brāļiem vajadzīgi dziļi un pamatīgi piedzīvojumi Dieva lietās, un tie iegūstami vienīgi ar pūlēm no viņu puses. Viņu stāvoklis prasa no tiem dedzību un neatslābstošu centību, lai tie netiktu atrasti guļam savā sargpostenī. Sātans un viņa eņģeļi neguļ.

Kristus sekotājiem vajadzētu būt taisnības darba rīkiem, strādniekiem, dzīviem akmeņiem, kas izstaro gaismu, lai atbalstītu Debesu eņģeļu klātbūtni. No viņiem prasa, lai tie būtu kanāli, caur kuriem plūstu patiesības un taisnības gars.(127) Daudzi tik lielā mērā ļāvušies ietekmēties no pasaules gara un tās iespaids, ka viņu rīcība līdzinās pasaules rīcībai. Viņiem ir tādas pat simpātijas un antipātijas kā pasaulei, un viņi neizprot, kāda vērtība ir pareizi veidotam raksturam. Viņu izturēšanos nevada skaidri kristietības pamatlikumi, tāpēc ka viņi domā tikai par sevi, par saviem priekiem un laimi, neņemot vērā citus. Viņi nav svētoti patiesībā un tāpēc neizprot, kādai vienotībai jāvalda starp Kristus sekotājiem visā pasaulē. Dievs visvairāk mīl tos, kas vismazāk uzticas paši sev un kuru rotā kluss un lēnprātīgs gars; kuru dzīve ir tīra un nesavtīga, kuru sirdis bezgalīgi pildītas ar Kristus Garu, tiecas pretī paklausībai, taisnībai, skaidrībai un patiesam svētumam.

Ja visi nodotos Dievam, tad no viņiem izstarotu svēta krāšņa gaisma, kas atstātu iespaidu uz tiem, kas nāktu saskarē ar viņiem. Tomēr pie viņiem jātiek padarītam darbam. Daži atrodas tālu no Dieva, ir svārstīgi un nepastāvīgi kā ūdens un nezin, kas ir upuris. Ja viņi iekāro kādu sevišķu prieku vai arī kādu apģērba gabalu, tad tie nepadomā vai bez tā nevarētu iztikt, vai nevajadzētu sev šo prieku aizliegt un pienest Dievam labprātīgu upuri. Cik daudz ir to, kas saprot, ka no viņiem prasa upuri? Kaut arī tas vērtības ziņā būtu mazāks par bagātnieka pienesto, kam pieder tūkstoši, tomēr, ja devējs tiešām ir sevi aizliedzis, tad tas būs dārgs upuris, dārgs ziedojums Dievam. Tādam upurim būs patīkama smarža, kas līdzīgi vīrakam pacelsies no viņa altāra.

Jauniešiem nav tiesību rīkoties ar saviem līdzekļiem, kā vien viņiem iepatīkas, neņemot vērā Dieva prasības. Tiem vajadzētu sacīt līdz ar Dāvidu: "Es arī neupurēšu Kungam, savam Dievam, dedzināmos upurus no tā, kas man neko nemaksā." (128) Diezgan daudz līdzekļu ir izlietots pavairojot savu fotogrāfiju kopijas. Ja visi saskaitītu māksliniekiem šim nolūkam atdotās summas, tad tās izveidotu lielu skaitli. Un tas ir tikai viens veids, kādā izšķiež līdzekļus, atdodot tos savu iegribu apmierināšanai, negūstot nekādu labumu. Šie izdevumi viņus neapģērbj un arī nepabaro, tie neatvieglo grūtības ne atraitnēm, ne bāreņiem; izsalkušie tā netiek paēdināti un kailie netiek apģērti.

Kamēr savu iegribu apmierināšanai naudu izdod ar devīgu roku, tikmēr skopos ziedojumus Dievam pienes gandrīz negribīgi. Kāda daļa no jauniešu nopelnītās algas atrod ceļu uz Dieva mantu namu, lai palīdzētu tālāk izvērst dvēseļu glābšanas darbu? Ik nedēļas viņi tur nodod kādu grasi un domā, ka dara daudz. Bet viņi nesaprot, ka tie tieši tādā pašā mērā ir Dieva namturi pār savu mazumu kā bagātnieki pār saviem lielajiem īpašumiem. Dievs ir aplaupīts un izpatīkts ir savam "es", padoms ir prasīts savai patikai, apmierināta sava garša, nemaz nedomājot, ka Dievs prasīs sīku norēķinu par veidu, kādā izlietotas Viņa mantas. Ja šie cilvēki bez vilcināšanās apmierina savas iedomātās vajadzības un atrauj Dievam pienākošos upurus, tad arī viņu pienestās nožēlojamās dāvanas Dieva mantu namā, Viņš vērtēs līdzīgi Ananija un viņa sievas Saviras ziedojumam, kas bija nodomājuši aplaupīt Dievu.

Vispārīgi mūsu jaunieši ir savienājušies ar pasauli. Tikai nedaudzi turpina sevišķā kārtā cīnīties pret iekšējo ienaidnieku; tikai nedaudzi nopietni norūpējušies vēlas uzzināt un darīt Dieva prātu. Tikai nedaudzi salkst un slāpst pēc taisnības, un tikai nedaudzi zina kaut ko par Dieva Garu kā norājēju vai iepriecinātāju. Kur ir misionāri? Kur ir pašizliedzīgi, sevi uzupurējoši ļaudis? Kur ir krusta nesēji?

Augstos un cēlos principus aprij paša es un patmīlība. Mūžību skarošas lietas neatstāj nekādu sevišķu iespaidu uz prātu. Dievs no katra personīgi prasa pilnīgu nodošanos Viņam. "Jūs nevarat kalpot Dievam un mantai." Jūs nevarat kalpot sev, (129) un tanī pat laikā būt Kristus kalpi. Jums jāmirst sev, jāmirst savai patikai uz izpriecām un jāmacās jautāt: Vai Dievam patiks tas mērķis, kuram es esmu nodomājis izlietot šos līdzekļus? Vai ar to es Viņu pagodināšu?

Mums pavēlēts, lai ēdam vai dzeram, un visu, ko mēs darām, visu darīt Dievam par godu. Cik daudz ir to, kas apzinīgi ir vadījušies no šī pamatlíkuma un nav ríkojušies impulsívi? Cik ir to, kas burtiski paklausíjuši šai pavēlei? Cik daudzi no jaunajiem mácekļiem -- ir daríjuši Dievu par savu mantu un savu daļu un nopietni centušies uzzināt un darīt Viņa prātu? Daudzi saucas par Kristus kalpiem, bet darbos nav tādi.

Kur valda reliģiskie pamatlíkumi, tur briesmas kļūdíties ir stipri mazas; jo tur ir apspiests savtīgums, kas vienmēr cilvēku dara aklu un pievil. Sírsnīga vélēšanās darít citiem labu kļúst spēcīga, kad savs es ir aizmirsts. Kam ir stipri reliģiski pamatlíkumi, tam ir nenovértējama bagātība. Tas ir visskaidrākais, visspēcīgākais un vislielākais iespaids, kāds vien mirstīgajam var būt. Tādiem cilvēkiem ir enkurs. Katra rícība tiek labi pārdomāta, vai tās iespaids citiem nekaitēs un nevadís tos prom no Kristus. Domās pastāvīgi tiek jautāts: Kungs, kā lai es vislabāk Tev kalpoju un pagodinu Tavu Vārdu virs zemes? Kā lai es dzívoju, lai Tavs Vārds tiktu slavēts virs zemes un citi tiktu vadíti Tevi mīlēt, Tev kalpot un Tevi godāt. Lai manas vienīgās ilgas un vélēšanās ir darít Tavu prātu. Lai mana gaisma un manas sirds stiprums ir mana Glābēja vārds un priekšzīme. Kamēr es sekošu un uzticēšos Viņam, Viņš neļaus man iet bojā. Viņš būs mans líksmības kronis.

Ja mēs kļūdāmies un cilvēcīgo gudrību pieņemam par dievišķo, tad cilvēcīgās gudrības ģeķība mūs nomaldina. Sai ziņā lielas briesmas draud daudziem N. Tiem nav pašiem savu piedzívojumu. Viņi nav raduši ar lūgšanām un bez aizspriedumiem vieni pārdomāt tādas lietas un jautājumus, kas ir jauni un kas vienmēr var rasties. Viņi nogaida, lai redzētu, kā (130) domās citi. Ja tie nepiekrít, tad tas ir viss, ka viņiem vajadzīgs, lai tie būtu pārliecināti, ka par šo jautājumu vispār nav vērts runāt un domāt. Kaut arī šādu ļaužu ir daudz, tad tas tomēr neizmaiņa patiesību, ka viņi ir nepiedzívojuši, ar vājām domāšanas spējām, kas izskaidrojams ar ilgo pakļaušanos ienaidniekam; un tie vienmēr būs vārgi kā mazi bērni, staigādami citu cilvēku gaismā, iztíkdami no viņu piedzívojumiem, juzdami, kā citi jūt, un ríkodamies, kā citi ríkojas. Viņi izturas tā, it kā tiem nebūtu savas personības. Viņu individualitāte iegremdēta citos cilvēkos, viņi ir tikai šo cilvēku ēnas, kuru rícību tie uzskata par pareizu.

Ja viņi neizpratís savu svārstīgo raksturu un to neizlabos, tad neviens no viņiem neaizsniegs mūžīgo dzívību; viņi nespēs cíníties ar pēdējo dienu briesmām. Viņiem nebūs izturības pretoties velnam, jo tie viņu nepazís. Kādam jābūt pie viņiem, lai tiem pateiktu, vai tas, kas tuvojas, ir ienaidnieks vai draugs. Viņi nav garīgi, tāpēc garīgas lietas paliek neizprastas. Viņi nav gudri lietās, kas attiecas uz Dieva valstību. Ne jauns, ne vecs nav attaisnojams, ja tas uzticas otram, pieņemot citu cilvēku piedzívojumus par saviem. Eņģelis sacíja: "Nolādēts ir tas, kas paļaujas uz cilvēkiem un ieceļ miesu par savu elkoni." Kristieša piedzívojumos un cīņās ir vajadzīga cēla uzticēšanās sev.

Vīri, sievas un jaunieši, Dievs prasa no jums tikumisku drosmi, mērķtiecīgu pastāvību, izturību un neatlaidību, prātu, kas nepieņemtu citu apgalvojumus, bet kas pats visu izpētītu, pirms kādu lietu pieņem vai atmet, kas pārdomātu un apsvērtu pierādījumus un visu pienestu Kungam lūgšanās. "Ja kam gudrības trūkst, tas lai lūdz no Dieva, Kas visiem labprāt dod un nepārmet; tad tā tam taps dota." Un tagad nosacījums: "Bet lai lūdz ticībā, ne šaubīdamies; jo, kas šaubās, tas ir lídzīgs jūras vilnim, ko vējš kuština un mētā. Jo tāds (131) cilvēks lai nedomā, ka tas no Kunga ko dabūs." (Jēk.1:5-7) Šāda lūgšana pēc gudrības nedrīkst būt maznozīmīga lūgšana, kuru pabeidzot tūlīt aizmirst. Tā ir lūgšana, kas izteic sirds nopietnās un spēcīgās ilgas, ko izraisa apzināts gudrības trūkums izprast Dieva gribu.

Ja lūgšana ir izteikta un atbilde tūlīt netiek izprasta, tad nenogurstiet gaidot un nekļūstiet svārstīgi. Nešaubieties! Pieķerieties apsolījumam: "Uzticīgs ir Tas, Kas jūs aicinājis, Tas to arī darís." (1.Tes.5:24) Lídzīgi neatlaidīgajai atraitnei, atkal un atkal izsakiet savu lietu un esiet apņēmīgi savā nodomā. Vai iemesls ir svarīgs un priekš jums ļoti nozīmīgs? - Noteikti. Tad arī nešaubieties; jo jūsu ticība var tikt pārbaudíta. Ja tas, ko jūs ilgojaties saņemt, ir kaut kas vērtīgs, tad ir arī vērts šī mērķa dēļ nopietni pūléties. Jums ir dots apsolījums, tāpēc esiet modrīgi un lūdziet. Esiet stingri un nelokāmi, un lūgšana tiks atbildēta; jo, vai tas, kas devis apsolījumu, nav Dievs? Ja šīs lietas iegūšana jums kaut ko maksās, tad iegūta jums tā būs vēl dārgāka. Jums skaidri pateikts, ka, ja jūs šaubísities, tad nedomājiet, ka jūs no Kunga kaut ko saņemsiet. Te dots brídínājums nepagurt, bet stipri paļauties uz apsolījumu. Ja jūs lūdzat, Viņš jums labprāt dos un nepārmetís.

Šai ziņā daudzi kļūdās. Svārstoties viņi novēršas no sava nodoma, un to ticība izsíkst. Tāpēc viņi

neko nesāņem no Kunga, kas ir mūsu Spēka Avots. Neviens nav spiests staigāt tumsā un maldīties līdzīgi aklam cilvēkam; jo Kungs ir gādājis par gaismu, ja tikai viņi grib to pieņemt Kunga norādītā ceļā un neizraugās paši savus ceļus. Kungs no visiem prasa uzticīgu ikdienas pienākumu pildīšanu. Sevišķi to prasa no tiem, kas nodarbināti svinīgajā un svarīgajā izdevniecības darbā, kā no cilvēkiem, uz kuriem gulstas vissmagākās atbildības par darbu, tā arī no tiem, kuriem atbildība ir mazāka. Tas iespējams vienīgi raugoties uz Dievu, lai Viņš dotu spējas un spēku uzticīgi pildīt to, kas ir pareizi Debesu skatījumā, un visu darīt, vadoties no (132) nesavtīgiem motīviem, it kā Dieva acs raudzītos uz visiem, visu redzētu un pārbaudītu katra cilvēka rīcību un darbu.

Grēks, kas tik plašā mērā tiek piekopts, kas mūs šķir no Dieva un rada tik lielu visus apņemošu garīgu vājumu, ir savtīgums. Nevar būt cita ceļa, lai atgrieztos pie Dieva, kā vienīgi sevis aizliegšana. Paši no sevis mēs neko nespējam, bet, Dieva stiprināti, mēs varam dzīvot, darot labu citiem un tā izvairīties no savtīguma grēka. Mums nav jāiet uz pagānu zemēm, lai parādītu savu vēlēšanos visu atdot Dievam derīgā, nesavtīgā dzīvē. Mums to vajadzētu darīt mājas lokā, draudzē, starp tiem, ar kuriem mēs saejamies un ar kuriem iznāk saskarties darbā. Tieši ikdienas dzīves gaitās jāmacās aizliegt savu es un turēt to padotībā. Pāvils varēja sacīt: "Es mirstu ikdienas." (1.Kor.15:31) Tieši ikdienas miršana sev dzīves sīkajās lietās ir tā, kas mūs dara par uzvarētājiem. Sevi mums vajadzētu aizmirst, vēloties darīt labu citiem. Tur, kur tiem uzticīgi vajadzētu pildīt savu pienākumu, viņi labāk meklē savus priekus.

Dievs visiem Saviem sekotājiem uzlicis neatvairāmu pienākumu svētīt citus ar savu iespaidu un līdzekļiem un meklēt no Viņa gudrību, kas tos darītu spējīgus ar visiem spēkiem cēlināt un izdaiļot to cilvēku domas un jūtas, kuri nonāk viņu iespaيدا lokā. Strādājot citu labā, radīsies patīkama apmierinātības izjūta un iekšējs miers, kas jau būs pietiekošs atalgojums. Vadoties no augstas un cēlas vēlēšanās darīt labu citiem, cilvēki atradīs patiesu laimi dzīves daudzējādo pienākumu uzticīgā pildīšanā. Tas sniegs vairāk nekā laicīgs atalgojums, jo katru uzticīgu, nesavtīgu pienākumu pildīšanu atzīmē eņģeļi, un tā mirdz dzīvības ierakstos. Debesīs neviens nedomās par sevi un arī nemeklēs savus priekus; bet visi, skaidras, patiesas mīlestības dzīti, centīsies darīt laimīgas ap viņiem esošās Debesu būtnes. Ja mēs vēlamies (133) priedāties Debesu sabiedrībā uz atjaunotās zemes, tad mums jau šeit jāvadās no Debesu pamatlīkumiem.

Katra rīcība mūsu dzīvē iespaido citus vai nu uz labu vai uz ļaunu. Mūsu ietekme vai nu vada uz augšu vai velk uz leju; šo ietekmi izjūt, tā iedarbojas uz citiem un tiek lielākā vai mazākā mērā atdarināta. Ja mūsu priekšzīme palīdz citiem nostāties par labiem pamatlīkumiem, tad mēs tiem dodam spēku uz labu. Tie savukārt atstāj tādu pat svētīgu iespaidu uz citiem, un tā mūsu neapzinīgais iespaids ietekmē simtus un tūkstošus. Ja mēs ar savu rīcību stiprinām vai izraisām ļaunos spēkus, kas mājo ap mums esošajos cilvēkos, tad mēs esam līdzdalībnieki viņu grēkā, un mums būs jānodod norēķins par labo, ko mēs būtu varējuši darīt, bet neizdarījām, jo nepieņēmām Dievu par savu stiprumu, savu vadoni un padomdevēju.

PATIESA MĪLESTĪBA

Patiesa mīlestība nav stipra, karsta, nevaldāma un trauksmaina kaislība. Tieši otrādi, tā pēc savas dabas ir mierīga, klusa un dziļa. Tā neņem vērā ārieni un balstās vienīgi uz labajām īpašībām. Tā ir gudra, spējīga atšķirt labo no ļaunā, un tās pieķeršanās ir īsta un paliekoša. Dievs mūs izmeklē un pārbauda ar dzīves parastajiem notikumiem. Tieši mazās lietās atklāj sirdī apslēpto. Mazas uzmanības, daudzi sīki gadījumi un nemākslota laipnība kopsummā veido dzīves laimi; bet laipnu, uzmodinošu, sirsnīgu vārdu un mazu uzmanību trūkums palīdz radīt nelaimīgu dzīvi. Beidzot mēs redzēsim, ka sevis aizliegšana, lai darītu labu un sniegtu laimi tiem, kas atrodas ap mums, sastādīs lielu daļu no dzīves ierakstiem Debesīs. Un atklāsies tā patiesība, ka mūsu Debesu Tēvs nosoda cilvēku rūpes par sevi, neņemot vērā citu labumu un laimi.

Brāli B., Kungs strādā priekš tevis, un Viņš tevi svētīs un stiprinās uz taisnības ceļa. Tu saproti patiesības teoriju, un tev vajadzētu apgūt visas tev aizsniedzamās atziņas par Dieva gribu un darbu, lai tu būtu sagatavots atbildīgāka amata ieņemšanai, ja Dievs, redzēdams, ka tu tā labāk varētu pagodināt Viņa vārdu, no tevis to prasītu. Tomēr tev vēl ir jāaug. Tu esi pārāk impulsīvs, pārāk viegli ļaujies apstākļu ietekmei. Dievs tevi labprāt stiprinās, nopamatos un darīs noteiktāku, ja tu nopietni un pazemīgi meklēsi gudrību no Viņa, Kas ir nemaldīgs un ir apsolījis, ka tu nemeklēsi vēltīgi.

Mācot patiesību citiem, tev draud briesmas runāt pārāk stingri, ne tādā veidā, ka atbilstu taviem nepilnīgajiem piedzīvojumiem. Tu uzreiz izproti lietu stāvokli un viegli saskati to savstarpējo sakarību. Visi to nespēj, jo nav tā veidoti kā tu. Tu neesi spējīgs pacietīgi un mierīgi nogaidīt, kamēr tie, kas tik ātri visu nesaskata, apsver dotos pierādījumus un liecības. Tev draud briesmas spiest citus uzreiz redzēt tā, kā tu redzi, un izjust tādu pat dedzību un nepieciešamību strādāt, kādu tu izjūti. Ja tavas

ieceres nepiepildās, tad tev draud briesmas kļūt mazdūšīgam un nemierīgam, un tev var rasties ilgas pēc pārmaiņas. Tev jāizvairās no vēlēšanās nopelt un sist. Esi tīrs no visa tā, kas ož pēc draudiem, kam ir kas kopējs ar apsūdzību garu. Dievam nepatīk, ja šis gars parādās kādā no Viņa piedzīvojušiem kalpiem. Dedzība un aizrautība, kas izrotāta ar pazemību un iekšēju greznumu, ir raksturīga jaunatnei? bet jauniešiem, kam ir kaut nedaudz gadu piedzīvojumu, brāzmaina dedzība un vainu uzrādošs gars ļoti nepiestāv un citos tas noteikti izraisa pretīguma izjūtas. Nekas cits viņa iespaidu tik ātri neiznīcinās kā šāda izturēšanās. Mierīgs gars, laipnība, iecietība, pacietība, neuztraukšanās, visa panešana, cerība un izturība visās lietās - šie ir augļi, kas (135) atrodami uz skaistā mīlestības koka, kuru audzē Debesis. Šis koks, ja to kops, zaļos mūžīgi. Viņa zari nenokaltīs, viņa lapas nesavītīs. Tas ir nemirstīgs, mūžīgs un to pastāvīgi slacina Debesu rasa.

Mīlestība ir vara. Šajā pamatlikumā ieausts tikumības un saprāta spēks, un tie no mīlestības nav šķirami. Bagātības vara tiecas samaitāt un izpostīt; spēka vara ir stipra ievainot, bet tīras, skaidras mīlestības lielums un vērtība pastāv tās spējā darīt labu un neko citu kā tikai labu. Ko dara no tīras mīlestības, kaut arī cilvēka skatam tas liktos mazs un nīcināms, tas tomēr nesīs augļus; jo Dievs vairāk skatās uz to, ar cik lielu mīlestību kāds strādā, nekā uz padarītā darba daudzumu. Mīlestība ir no Dieva. Neatgriezta sirds nevar radīt, nedz dot šo Debesu stādu, kas aug un zeļ vienīgi tur, kur valda Kristus.

Mīlestība nevar dzīvot bezdarbībā, un katra darbošanās to palielina, stiprina un paplašina tās iespaida sfēru. Mīlestība gūs uzvaru tur, kur neko nevar darīt pierādījumi un autoritāte. Mīlestība nemeklē sev peļņu vai atalgojumu; tomēr Dievs ir iekārtojis tā, ka katram mīlestības darbam noteikti sekos liels ieguvums. Pēc savas dabas mīlestība ir tāda, kas visur iespiežas, tās darbība ir mierīga un lēna, tomēr spēcīga un varena savos nolūkos pārvarēt lielus ļaunumus. Savā iespaidā tā ir kausējoša un pārveidojoša un ietekmē grēcinieka sirdi un dzīvi pat tad, kad visi citi līdzekļi būs cietuši neveiksmi. Kur pielietojam prātu, autoritātes vai spēka varu, bet neparādām mīlestību, tur cilvēku jūtas un griba, kurus mēs cenšamies aizsniegt, noskaņojas atraidoši, viņi nostājas sevi aizsargājošā pozīcijā un to pretestība palielinās vēl vairāk. Jēzus ir Miera Lielkungs. Viņš nāca pasaulē, lai Sev pakļautu visāda veida pretošanos un dažādas varas. Viņa rīcībā bija gudrība un spēks, tomēr ļaunuma uzvarēšanai (136) Viņš izlietoja tikai mīlestības gudrību un mīlestības spēku. Neļauj nekam novērst tavas intereses no sava tagadējā darba, līdz Dievs atzīs par labu dot tev citu darbu tajā pat laukā. Nemeklē laimi, jo tā nekad nav atrodama pēc tās dzenoties. Pildi savu pienākumu. Lai uzticība un godīgums iezīmē visu, ko tu dari, un esi ietērpts pazemībā.

"Tad nu visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat dariet arī jūs viņiem." (Mat.7:12) Šādai rīcībai sekos labi un svētīgi augļi. "Ar kādu mēru jūs mērojat, jums taps atmērots." (Lūk.6:38) Šeit rādīti spēcīgi motīvi, kuriem vajadzētu mūs spiest mīlēt vienam otru no šķīstas sirds un dedzīgi. Kristus ir mūsu priekšzīme. Viņš gāja apkārt labu darīdams. Viņš dzīvoja, lai svētītu citus. Visu Viņa rīcību rotāja mīlestība. Mums nav pavēlēts darīt sev to, ko mēs vēlētos lai citi darītu mums; mums jādara citiem tas, ko mēs vēlētos lai citi līdzīgos apstākļos darītu mums. Ar kādu mēru mēs mērosim, ar to vienmēr mums tiks atmērots. Tīra mīlestība savā darbībā ir vienkārša, un tā atšķiras no visiem citiem rīcību ierosinošiem pamatlikumiem. Vēlēšanās atstāt labu iespaidu un mantot citu cilvēku cieņu var izsaukt pareizi nokārtotu dzīvi un bieži vien arī nevainojamu valodu. Pašcieņa var likt mums izvairīties no visa, kas liekas ļauns. Savtīga sirds var veikt augstsirdīgus darbus, var atzīt tagadējo patiesību un ārēji parādīt pazemību un mīlestību, tomēr vadmotīvi var būt maldinoši un netīri; rīcība, kas plūst no tādas sirds var būt bez dzīvības smaržas un patiesa svētuma augļiem, jo tai nav tīras mīlestības spēka. Mīlestību vajadzētu kopt un audzēt, jo tās iespaids ir dievišķīgs.

IZPRIECAS VESELĪBAS INSTITŪTĀ

Ievedot institūtā izpriecās, daži parādīja sava rakstura seklumu. Tās viņiem bija pa prātam un ļoti patika; jo tieši atbilda viņu vieglprātīgajam domāšanas veidam. Slimniekiem ieteikto viņi uzskatīja par labu priekš sevis; un doktors C. nav vainīgs visos rezultātos, kas radās ar viņa slimniekiem doto padomu. Dažādās draudzēs citās vietās cilvēki, kas nebija svētījušies Dievam, pieķērās pirmajam šķietamajam atvainojumam, lai nodotos vieglprātīgai jautrībai, izpriecām un ģeķībai. Tiklīdz kļuva zināms, ka ārsti institūtā ieteikuši spēles un uzjautrinājumus, lai slimnieku domas novērstu no viņiem pašiem, lai tās kļūtu gaišākas, šī vēsts izplatījās līdzīgi ugunij rugājos, jaunieši N un citās draudzēs domāja, ka arī viņiem vajadzīgas tieši tādas lietas, un daudzi nolika pie malas taisnības ieročus. Tā kā viņi vairs netika turēti iemauktos un grožos, tieši šīm lietām nodevās ar tādu dedzību un neatlaidību, it kā no viņu centības šinī virzienā atkarātos mūžīgā dzīvība. Te radās izdevība atšķirt apzinīgos Kristus sekotājus no tādiem, kas paši sevi piekrāpuši. Dažiem Dieva darbs nebija viņu sirds lieta. Viņu dvēselēs nebija norisinājusies patiesa svētošanās. Viņi nebija paļāvušies uz Dievu, viņu nostāja bija nenoteikta, un vajadzēja paceļties tikai kādam vilnim, lai tie tūlīt pazaudētu pamatu savām kājām un tiktu mētāti šurp un turp. Šie cilvēki parādīja, ka ir ļoti nepastāvīgi un vāji morālās

neatkarības ziņā. Viņiem pašiem nebija piedzīvojumu, un tāpēc tie staigāja tikai citu aizdedzināto dzirksteļu gaismā. Viņu sirdīs nebija Kristus, ko tie varētu apliecināt pasaulei. Tie saucās par Viņa sekotājiem, bet pasaulīgās un laicīgās lietas turēja savā varā viņu vieglprātīgās, savtīgās sirdīs.

(138) Bija arī cilvēki, kurus, pēc visa spriežot, šis izpriecu jautājums nesatrauca. Viņos valdīja tāda pašārvība uz Dievu, ka Viņš visu nokārtos pareizi, ka tie spēja palikt garīgi mierīgi. Viņi nolēma, ka priekšraksti slimniekiem, nav domāti viņiem, un tāpēc tos šis jautājums nemocīja. Ko arī darītu citi cilvēki draudzē vai pasaulē, tas viņiem neko nenozīmēja; jo viņi sacīja: vai tad mēs nesekojam vienīgi Kristum? Viņš mums ir pavēlējis staigāt tā, kā Viņš ir staigājis. Mums jādzīvo tā, it kā mēs redzētu Viņu, kurš ir neredzams, un viss, ko mēs darām, jādara no sirds kā Kungam un ne kā cilvēkiem.

Sastopoties ar šādām lietām, veidojas raksturs. Tad pareizi var spriest par cilvēka tikumisko vērtību. Tad nav grūti izšķirt, kur meklējami tie, kas saucas par dievbijīgiem un kam tomēr prieki un laime ir šinī pasaulē. Viņi nav pieķērušies lietām, kas ir augšā, bet gan lietām, kas ir virs zemes, kur valda sāpans. Viņi staigā tumsībā un nevar mīlēt Debesu lietas un nevar par tām priecāties, jo viņi tās nespēj saprast. Būdami prātā aptumšoti, tie ir attālinājušies no Kristus dzīves. Garīgās lietas tiem ir ģeķība. Viņu gaitas saskan ar šīs pasaules gājumiem, un viņu intereses un izredzes saistās ar šo pasauli un zemes lietām. Ja viņiem izdodas nest kristieša vārdu un kalpot kā Dievam, tā arī mamonom, tad tie ir apmierināti. Tomēr norisināsies notikumi, kas atklās to sirdis, kuri draudzei ir tikai par nastu un lāstu.

Draudzē valdošais gars ir tāds, kas vada prom no Dieva un svētuma tekas. Draudzē daudzi savu garīgo aklumu izskaidrojuši ar iespaidu, kas radies no institūtā mācītiem principiem. Tas nav pilnīgi pareizi. Ja draudze būtu stāvējusi Dieva padomā, tad arī institūtā notiekošo tā varētu pārvaldīt. Draudzē esošā gaisma būtu iespiedusies arī šajā darba nozarē, un maldi un kļūdas tur nevarētu pastāvēt. (139) Draudzes morālā tumsa ir tā, kas visvairāk iespaidoja morālās tumsas un garīgās nāves rašanos institūtā. Ja draudze būtu bijusi garīgi vesela, tad tā arī uz šo miesas daļu būtu sūtījusi dzīvinošu, dziedinošu straumi. Bet draudze pati bija slima un nebaudīja Dieva labvēlību, ne arī varēja priecāties Viņa vaiga gaismā. Pār visu dzīvo organismu izplatījās slimīgs, neveselīgs iespaids, līdz visapkārt parādījās slimības pazīmes.

Mīlais brālis D neizprata pats savas sirds stāvokli. Tur patvērumu bija atradis savtīgums un miers, veselīgais, klusais miers to bija atstājis. Jums visiem vajadzīga mīlestība, - mīlestība uz Dievu un mīlestība uz tuvāko. Dzīvi, kuru jūs tagad dzīvojat, jūs nedzīvojat ticībā uz Dieva Dēlu. Trūkst pilnīgas uzticēšanās Dieva rokām, it kā Viņš nevarētu pasargāt to, kas Viņam nododas. Jūs baidāties, ka var notikt kas ļauns, kas jums var kaitēt, ja jūs paši neaizsargāties un nesāksiet cīnīties savā labā. Dieva bērni ir gudri un spēcīgi, par cik viņi paļaujas uz Dieva gudrību un spēku. Viņi ir tik stipri un laimīgi, par cik viņi atšķiras no cilvēcīgās gudrības un palīdzības.

Daniēls un viņa biedri bija gūstekņi svešā zemē, bet Dievs nepieļāva viņu ienaidnieku skaudībai un naidam gūt pār tiem virsroku. Taisnais vienmēr ir saņēmis palīdzību no augšienes. Cik bieži Dieva ienaidnieki jau ir savienojuši savus spēkus un gudrību, lai iznīcinātu nedaudzu atsevišķu cilvēku iespaidu un slavu, kas uzticējušies Dievam. Bet tā kā Kungs bija ar viņiem, tad neviens nevarēja tos pārvarēt. Lai tikai Kristus sekotāji ir vienoti, un tie uzvarēs. Lai viņi atšķiras no saviem elkiem un no pasaules, un pasaule tos neatšķirs no Dieva. Kristus ir mūsu klātesošais, visu (140) spējošais Glābējs. Viņā mājāja visa pilnība. Kristiešu priekštīcība ir patiesi zināt, ka Kristus patiesi ir viņos. "Sī ir uzvarēšana, kas pasauli uzvar, proti: mūsu ticība." (1.Jāņa 5:4) Kas tic, tas vīsu spēj un, ko vien mēs vēlamies, ja mēs lūdzam ticot, ka to saņemsim, to tiešām arī dabūsim. Sāda ticība pāršķēls vistumšākos mākoņus un atnesīs nogurušai, izmisušai dvēselei gaismas un cerības starus. Sādas ticības un pašārvības trūkums ir tas, kas sev līdzī nes neziņu, mokošas bailes un ļaunas nojautas. Dievs priekš Saviem ļaudīm darīs lielas lietas, ja tie pilnīgi uzticēsies Viņam. "Dievbijība, kas savienota ar pieticību, ir liels ieguvums." (1.Tim.6:6) Tad dzīvē atklāsies šķīsta un neaptraipīta reliģija, kas derēs par paraugu citiem. Pierādīsies, ka Kristus ir nekad neizsīkstošs spēka avots un vienmēr klātesošs palīgs katrās bēdās un grūtībās.

NEVĒRĪGA IZTURĒŠANĀS PRET ANNU MORI

Māsas Annas Mores lietā man rādīja, ka viņas neievērošana bija Jēzus neievērošana viņas personā. Ja būtu nācis Dieva Dēls, pazemīgi, neko nepieprasot, kā Viņš virs zemes dzīvojot gāja no vienas vietas uz otru, Viņš nebūtu uzņemts labāk. Ir vajadzīga dziļa mīlestība, kas mājāja Golgātas Vīra krūtīs. Ja draudze būtu staigājusi gaismā, tad tā būtu pareizi novērtējusi šo pazemīgo misionāri, kuras visa būtne karsti centās kalpot savam Kungam. Viņas visnopietnākās intereses iztulkoja nepareizi. Viņas ārējais izskats nebija tieši tāds, kādu vēlētos redzēt gaumes un modes acs, jo cieša

saskāršanās ar stingru taupību un nabadzību bija atstājusi savu zīmogu uz viņas apģērbiem. Grūti pelnītos līdzekļus, līdz ko tos saņēma, viņa izlietoja citu labā, lai (141) sniegtu gaismu tiem, kurus viņa cerēja vadīt pie patiesības krusta.

Pat tie, kuri sevi sauc par Kristus draudzi, ar savām izcilajām priekšrocībām un augsto ticības apliecību šajā pašai ziedīgajā Dieva bērņā nespēja saredzēt Kristus līdzību, jo viņi paši tik tālu bija aizgājuši no Kristus, ka vairs neatstaroja Kristus attēlu. Viņi sprieda pēc ārējā izskata un sevišķi nepūlējās saskatīt iekšējo rotājumu. Te bija sieviete, kas zināšanu bagātībā un patiesos piedzīvojumos dievbijības noslēpumos pārspēja katru, kas dzīvo... un, kuras pieeja jauniešiem un bērniem bija patīkama, pamācoša un svētīga. Viņa nebija asa, bet gan pieklājīga un līdzjūtīga, un kā jaunatnes pamācītājs un saprātīgs, derīgs līdzstrādnieks un padomdevējs mātēm, būtu bijusi viens no visderīgākajiem strādniekiem darba laukā. Viņa varēja aizsniegt sirdis ar nopietno, patieso notikumu atstāstīšanu no savas ticības dzīves, kuru viņa bija veltījusi kalpošanai savam Glābējam. Ja draudze no tumsas un maldiem būtu iznākusi skaidrā gaismā, tad tās locekļu sirdis tiektos pretī šai vientuļajai svešajai sievietei. Viņas lūgšanas, asaras un bēdas, redzot nepaveramies ceļu savām spējām, ir ievērotas un dzirdētas Debesīs. Kungs piedāvāja Saviem ļaudīm apdāvinātu palīgu, bet tie bija bagāti un pār pāri bagāti, un tiem nekā nevajadzēja. Viņi novērsās un atmēta visdārgāko svētību, kuras vajadzību tie vēl izjutīs. Ja vecākais E, kad viņa uzmanība tika vērsta uz šo Jēzus kalpu, vientuļo palīkušu bez pajumtes un slāpstošu strādāt savam Kungam, būtu atradies skaidrā Dieva gaismā un būtu papildīts ar Viņa Garu, tad gars atsauktos uz garu un vaigs pievērstos vaigam kā spogulī; viņa sirds tad tiektos pretī šim Kristus māceklim, un viņš būtu to sapratis. Tas attiecas arī uz visu draudzi. Draudzes locekļi bija garīgi tik akli, ka vairs neatšķīra patiesā Gana balsi un klausīja svešinieka balsij, kas tos vadīja prom no Kristus ganāmpulka.

(142) Daudzi raugās uz Dieva ļaudīm darāmo lielo darbu, un viņu lūgšanas paceļas uz augšu, lūdzot palīdzību lielajai plāvajai. Bet, ja palīdzība nenāk tieši tādā veidā, kā viņi gaidījuši, tad tie to negrib pieņemt un novērsas, kā jūdu tauta novērsās no Kristus, jo Viņa parādīšanās veids tiem sagādāja vilšanos. Viņa atnākšanu iezīmēja pārāk liela nabadzība un pazemība, un savā lepnumā tie atteicās no Viņa, Kurš nāca, lai tiem dotu dzīvību. Pielaižot šo piedzīvojumu, Dieva nolūks bija mācīt draudzei pazemot savas sirdis un ieraudzīt lielo vajadzību labot savus ceļus Viņa priekšā, lai Viņā tos nepiemeclētu ar sodību. Daudzi, kas atklāti nostājas par dievbijību, ārējam rotājumam piegriež daudz lielāku vērību nekā iekšējam. Ja visa draudze būtu pazemojusies Kunga priekšā un tik pilnīgi izlabojusi pagātnes kļūdas, kā to vēlas Dievs, tad tie nebūtu tik nespējīgi morālā ziņā izcila rakstura novērtēšanā.

Māsas Annas Mores gaisma ir izdzisusi, bet tā vēl tagad varēja spoži degt, apspīdot ceļu daudziem, kas vēl staigā tumšās maldu un pretošanās tekās. Dievs aicina draudzi atmosties no savas snaudas un dziļā nopietnībā meklēt cēloņus, kāpēc tās locekļi, kas apliecina ticību un kuru vārdi rakstīti draudzes grāmatās, ir varējuši sevi tā piekrāpt. Sātans viņus maldina un krāpj lielā pestīšanas darba gājumā. Nekas nav nodevigāks un neuzticīgāks par grēka pieviļošo varu. Tas ir šis pasaules dievs, kas maldina, apžilbina un ved pretī bojā ejai. Sātans savu darbu nesāk ar daudzām kārdināšanām uzreiz. Viņš šīs kārdināšanas maskē tā, ka pavirši uzskatītas tās atgādina kaut ko labu; viņš mazu uzlabojumu saista ar ģeķībām un izpriecām, un piekrāptās dvēseles, iesaistījušās šajās izpriecās, aizbildinās ar kāda liela labuma iegūšanu. Tā ir tikai pieviļošā daļa; sātana pretīgā māksla ir maskēta. Apmānītās dvēseles sper uz priekšu vienu soli un tad jau ir sagatavotas nākošajam.

(143) Daudz patīkamāk ir paklausīt savas sirds tieksmēm, nekā nostāties aizsargāšanās pozīcijās un noraidīt jau pašu pirmo viltīgā ienaidnieka iečukstējumu, tā liedzot viņam pieeju. Ak, cik sātans ir uzmanīgs, lai novērotu, kur viņa ēsmu labprāt pieņem, lai ievērotu katru dvēseli, kas iet tieši pa viņa sagatavotu ceļu! Viņš neprasa, lai tās atteiktos no lūgšanām un no reliģisko pienākumu formālas izpildīšanas, jo tieši tādus viņš tos vislabāk varēs izmantot savā darbā. Savu viltus gudrību un maskētos slazdus viņš apvieno ar šo cilvēku pieredzi un ticības apliecību, un tādā veidā viņa lieta iet brīnišķīgi uz priekšu. Liekulīgie farizeji lūdza, gavēja un ievēroja dievbijības formas, bet savās sirdīs viņi bija samaitāti. Sātans izsmejoši apvaino Kristu un viņa eņģelus, sacīdams: "Tie ir mani! Tie ir mani! Es esmu viņus pievilis. Tavas asinis šeit ir bezvērtīgas. Savas aizlūgšanas Tu vari pārtraukt. Tu vari arī mitēties parādīt savu spēku un atklāt sevi brīnišķīgos darbos! Viņi ir mani. Tie pieder man! Neskatoties uz viņu augsto ticības apliecību, sevi atzīstot par Kristus pavalstniekiem, neskatoties uz to, ka viņi savā laikā baudījuši Kristus apgaismojošo tuvumu, es rūpēšos, lai tie paliktu mani tieši Debesu priekšā, par kurām viņi tik daudz runā. Tieši tādas personas kā šīs, es varu izlietot, lai pievilu citas."

Salamans saka: "Kas uz savu sirdi paļaujas ir ģeķis." Un tādus var atrast simtiem starp tiem, kas sevi sauc par dievbijīgiem. Apustulis saka: "Viņa viltīgās domas mums nav nezināmas." (2.Kor.2:11) Ak, kāda māksla, kāda veiklība un kāda viltība tiek pielietota, lai vadītu atklātos Kristus sekotājus uz

savienošanos ar pasauli, meklējot laimi pasaulīgajās izpriecās, maldinot sevi, ka tur ir arī kaut kas labs. Un tā nepiesardzīgie iet tieši lamatās, glaimodami sev, kas uz šī ceļa nav nekā ļauna. Viņu jūtas un simpātijas ir satrauktas, un tas noder par nedrošu pamatu, uz kura viņi balsta (144) savu pārliecību, ka ir Dieva bērni. Viņi sevi salīdzina ar citiem, un apmierināti nolemj, ka ir pat labāki par daudziem patiesiem kristiešiem. Bet kur ir dziļā Kristus mīlestība, kas izstarotu no viņu dzīves un ar saviem spožajiem stariem aplaimotu un svētītu citus? Kur ir viņu Bībele? Cik daudz tā tiek pētīta? Kur ir viņu domas? Vai tās ir debesis un pie debesu lietām? Šai virzienā viņu domas dabīgi neplūst. Dieva Vārda pētīšana viņiem neinteresē. Tur nav nekā, kas satrauktu viņu domas un dabīgā, neatjaunotā sirds citas grāmatas vērtē augstāk par Dieva Vārdu. Viņu uzmanība bija piesaistīta viņiem pašiem. Viņi dziļi un nopietni neilgojās, lai Dieva Gars iespaidotu prātu un sirdi. Dievs nav atrodams visās viņu domās.

Kā lai es panesu domu, ka lielākā daļa šīs paaudzes jauniešu neaizsniegs mūžīgo dzīvību! Ak, kaut mitētos mūzikas instrumentu skaņas, un viņi vairs nepavadītu tik daudz dārgā laika, apmierinot savas tieksmes. Ak, kaut viņi mazāk laika veltītu tērpiem un tukšām sarunām un nopietni izmisumā censtos lūdzot Dievu, lai Viņš tiem dotu veselīgus piedzīvojumus. Pastāv liela nepieciešamība pēc rūpīgas sevis pārbaudīšanas Dieva Vārda gaismā. Lai ikviens sev jautā: "Vai es savā sirdī esmu vesels vai satrunējis? Vai es esmu atjaunots Kristū? Vai arī man vēl ir miesīgā sirds, kurai no ārpuses uzvilkt jauns tērps?" Nostājieties paši lielā tribunāla priekšā un Dieva gaismā sevi pārbaudiet, lai redzētu vai nav vēl palicis kāds apslēpts grēks kuru jūs piekopjat, kāds elks, kuru jūs neesat upurējuši? Lūdziet, jā lūdziet, kā jūs nekad agrāk neesat lūguši, lai sātans ar savu viltību jūs neapmānītu, lai jūs neatdotos nevērīgam, vieglprātīgam, tukšam un ārišķīgam garam un nepildītu reliģiskos pienākumus tikai lai aplūsinātu savu sirdsapziņu.

(145) Mīlestība uz izpriecām kristiešiem nav bijusi piemērota nevienā šīs pasaules laikmetā, bet cik daudz nepiemērotāka tā ir tagad, kad tik drīz noslēgsies pasaules vēstures ainas. Noteikti jūsu mūžīgās dzīvības pamats nevar tikt likts par daudz droši. Jūsu dvēseles labklājību, jūsu mūžīgo laimi izšķir viens jautājums - vai jūsu celtnes pamats ir Kristus? Kamēr citi alkst pēc pasaulīgām izpriecām, vai jūs alkstat pēc nepārprotamas Dieva mīlestības apliecības, nopietni un no visas sirds saucot: Kas man rādīs, kā nodrošināt manu aicināšanu un izredzēšanu? viena no pēdējo dienu pazīmēm ir tā, ka tie, kas sevi atklāti atzīst par kristiešiem, vairāk mīl izpriecas nekā Dievu. Izturieties godīgi pret savu dvēseli. Izdariet rūpīgu pārbaudi. Cik maz ir to, kas pēc godīgas sevis pārbaudes var pacelt acis uz Debesīm un sacīt: "Es esmu starp tiem, kas šeit aprakstīti! Es nemīlu izpriecas vairāk par Dievu." Cik maz ir to, kas var sacīt: "Es pasaulei esmu miris; dzīvi, kuru es tagad dzīvoju, es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu! Mana dzīvība ir apslēpta ar Kristu Dievā, un, kad parādīsies Viņš, kas ir mana dzīvība, tad arī es parādīšos līdz ar Viņu godībā." Ak, Dieva mīlestība un žēlastība! Ak, dārgā žēlastība! Tā ir vērtīgāka par tīru zeltu! Tā paceļ un izdaiļo garu par visiem citiem avotiem un liek iemilēt Debesis. Kamēr ap mums esošie ļaudis varbūt ir tukši, meklē izpriecas un nododas ģeķībām, mūsu sarunas ir Debesis, no kurienes mēs gaidām Pestītāju; dvēsele tiecas pie Dieva pēc piedošanas un miera, pēc taisnības un patiesa svētuma. Sarunāšanās ar Dievu un domas par To, kas ir augšā, pārveido dvēseli Kristus līdzībā.

LŪGŠANAS PAR SLIMNIEKIEM

Māsas F. gadījumā bija veicams liels darbs. Tiem, kas kopīgi lūdza ar viņu, pašiem priekš sevis vajadzēja darīt kādu darbu. Ja Dievs viņu lūgšanas būtu klausījis, tad tas būtu par iemeslu viņu bojā ejai. Slimības, kuras izsaucis (146) sātans, pārvaldot cilvēka prātu, pirms lūgšanām aizlūdzējam vajadzētu ļoti rūpīgi pārbaudīt, lai redzētu vai viņā pašā nav kādi grēki, kas jānožēlo, jāizsūdz un jāatstāj. Ir nepieciešama dziļa dvēseles pazemošana Dieva priekšā un stipra, vienkārša paļaušanās tikai uz Kristus nopelni. Gavēšana un lūgšana neko nepanāks, ja sirds caur nepareizu rīcību ir attālinājusies no Dieva. "Vai tā nav gavēšana, kas man patika: atraisīt no netaisnām saitēm, no jūga atsvabināt, spaidītus atlaist vajā un salauzt ikkatru jūgu? Vai tā nepieder maizi laužot izsalkušiem, namā ievest nabaga izdzītos, kailu ieraugot to apsegt un neapslēpties no sava tuvākā." (Jes.58:6,7) "Tad tu sauksi un Kungs atbildēs, tu brēksi, un Viņš sacīs: Redzi, še Es esmu. Ja no sava vidus izraidīsi varmācību, mitēšies ar pirkstiem rādīt un nerunāsi ļaunu, un, ja tu izsalkušam atdarīsi savu sirdi un paēdināsi apbēdināto dvēseli, tad tava gaisma atspīdēs tumsībā un tava krēsla būs kā dienas vidus; un Kungs tevi vadīs bez mitēšanās un paēdinās tavu dvēseli tuksnesī un stiprinās tavus kaulus. Un tu būsi kā slacināts dārzs un kā ūdens avots, kam ūdens netrūkst."(Jes.58:6,7)

Kungs prasa sirds darbu, no mīlestības pilnas sirds nākošus labos darbus. Visiem vajadzētu uzmanīgi rūpīgi un ar lūgšanām pārdomāt augstāk minētās rakstu vietas un pārbaudīt savu rīcību un tās motīvus. Dieva apsoliņumi mums doti ar paklausības nosacījumu, ja saskaņosimies ar visām šīm prasībām. Praviētis Jesaja saka: "Sauc pilnā kaklā, netaupi, pacel savu balsi kā bazūni un pasludini Maniem ļaudīm viņu pārkāpumus un Jēkaba namam viņa grēkus. Jo tie Mani meklē ik dienas it kā

tiem būtu labs prāts pie Manu ceļu atzīšanas. Kā ļaudis, kas darījuši taisnību un nebūtu atstājuši sava Dieva tiesu; (147) tie prasa no Manis taisnības tiesu; tie grib, lai Dievs tiem tuvojas. Kāpēc (tie saka) mēs gavējam un Tu to neuzlūko? Kāpēc mēs mērdējam savu dvēseli un Tu to negribi zināt?" (Jes.58:1-3)

Še pieminēti ļaudis, kas daudz runā par savu ticību, kas raduši lūgt Dievu un kas ar prieku piedalās reliģiskos pasākumos, bet kuriem tomēr ir kāds trūkums. Viņi redz, ka viņu lūgšanas tomēr netiek paklausītas; viņu nopietnās, čaklās pūles Debesis neņem vērā, un tie sirsnīgi jautā, kāpēc Kungs viņiem neatbild. Iemesls nav nevērība no Dieva puses, bet vainīgi ir ļaudis. Runādami par dievbijību, viņi tomēr nenes augļus dievam par godu; viņu darbi nav tādi, kādiem tiem vajadzētu būt. Šādā dzīvē viņi atstāj novārtā skaidri norādītos pienākumus. Ja tos nepilda, tad Dievs nevar paklausīt viņu lūgšanas, jo tādā veidā viņš atņemtu savam vārdam godu.

Aizlūdzot par mūsu F, valdīja uzskatu sajukums. Daži bija fanātiski noskaņoti un rīkojās impulsīvi. Viņu dedzība nesaskaņēja ar atzīšanu. Daži šinī gadījumā cerēja uz lielām lietām un gavilēja jau pirms uzvaras iegūšanas. Lielā mērā parādījās Jēzus gars: "Nāc man līdzī un skaties uz manu karstumu priekš tā Kunga." Pašpaļāvīgas drošības vietā šai gadījumā vajadzēja nākt Dieva priekšā ar pazemīgu garu, neuzticoties sev, un ar salauztu un sagrautu sirdi.

Man rādīja, ka ja lūgšanai par slimnieku ceļš ir skaidrs, tad šis gadījums mierīgā ticībā jānes Kunga priekšā, bet ne ar kādu satraukuma vētru. Vienīgi Viņš pazīst katra atsevišķa cilvēka pagātnes dzīvi un zina, kāda būs tā nākotne. Viņš, kurš pazīst visu cilvēku sirdis, zina, vai attiecīgais cilvēks pēc izveseļošanās pagodinās Viņa Vārdu vai atkrītot to apkaunos. Viss, ko no mums prasa ir lūgt Dievu par slimnieka dziedināšanu, ja tas ir saskaņā ar Viņa prātu, (148) ticot, ka Viņš dzird mūsu izteiktos pamatojumus un dedzīgās lūgšanas. Ja Kungs redzēs, ka tādā veidā Viņš tiks visvairāk godināts, tad Viņš mūsu lūgšanas paklausīs. Bet pieprasīt Dievam slimnieka dziedināšanu, nepakļaujoties Viņa prātam, nav labi.

Ko Dievs ir apsolījis, to Viņš vienmēr spēja izpildīt, un darbu, ko Viņš uzdevis saviem bērniem, Viņš caur tiem arī var padarīt. Ja tie dzīvos saskaņā ar katru Viņa teikto vārdu, tad pie viņiem piepildīsies visi labi vārdi un apsolījumi. Bet, ja viņu paklausība nav pilnīga, tad lielie un dārgie apsolījumi paliek no tiem tālu un nevar piepildīties.

Viss, ko spējam darīt, lūdzot par slimniekiem, ir viņu labā nopietni saukt uz Dievu un tad šo lietu pilnīgā uzticībā nodot Viņa rokās. Ja mūsu sirdis ir netaisnība, tad Dievs mūs neklausīs. Ar savu īpašumu Viņš var darīt ko grib. Viņš pagodināsies darbojoties tādos un caur tādiem, kuri Viņam pilnīgi paklausa, tā kā taps zināms, kas ir Kungs un ka viņu darbi darīti Dievā. Kristus saka: "Ja kas Man kalpos, to Mans Tēvs cienīs." (Jāņa 12:26) Nākot pie Viņa mums vajadzētu lūgt, lai varētu izprast un izpildīt Viņa gribu un lai mūsu pašu vēlēšanās un intereses, pakļaujoties Viņam, it kā pilnīgi pazustu. Mums vajadzētu apliecināt, ka vēlamies, lai notiek Viņa prāts, nevis lūgt, lai Viņš piekrīt mums. Mums ir labāk, ja Dievs ne vienmēr atbild uz mūsu lūgšanām tieši tad un tādā veidā, kā mēs vēlamies. Viņš darīs priekš mums vairāk un labāk, nekā izpildot visas mūsu vēlēšanās; jo mūsu gudrība ir ģeķība.

Mēs esam vienojušies nopietnās lūgšanās pie vīru, sievu un bērnu slimības gultām un esam izjutuši, ka viņi ir atņēmti nāvei un atdoti mums, atbildot uz mūsu sirsnīgām lūgšanām. Mēs uzskatījām, ka šādos gadījumos mums jābūt noteiktiem un nepieciešama ticība, jo mums jālūdz nekas mazāks par dzīvību. Mēs neuzdrošinājāmies sacīt: "Ja tas pagodinās Dievu", bīstoties, ka šādu vārdu varētu izprast kā šaubas. Mēs (149) rūpīgi novērojām tos, kas mums tika atdoti it kā no mirušiem. Mēs redzējām, kā daži, sevišķi jaunieši atguvuši veselību, aizmirs Dievu, pagrima, sagādāja vecākiem un draugiem sāpes un bēdas un apkaunoja tos, kas par viņiem bija lūguši. Viņi nedzīvoja Dievam par godu un slavu, bet ar savu netiklo dzīvi Viņu apsmēja.

Tagad mēs vairs nenorādām Dievam ceļu, ne arī cenšamies panākt, lai Kungs izpildītu mūsu lūgšanas. Mēs lūdzam, lai slimnieks izveseļojas, ja viņa dzīve varētu pagodināt Dievu, tomēr lai notiek Viņa prāts un ne mūsu. Mūsu ticība var būt tieši tikpat stipra un vēl pašāvīgāka, ja bez drudzaina uzbudinājuma savas ilgas atklājam visgudrajam Dievam, un pilnīgā uzticībā visu nododam Viņam. Mums ir apsolījums. Mēs zinām, Viņš mūs klausīs, ja lūdzam saskaņā ar Viņa prātu. Mūsu lūgšanas nedrīkst pieņemt pavēles veidu, prasot, lai Viņš izpilda, ko mēs vēlamies.

Ja draudze ir vienprātīga, tad tai būs spēks un stiprums; bet ja daļa jau ir savienojusies ar pasauli un daudzi nodevušies mantkārībai, ko Dievs neieredz, tad Viņš priekš tiem maz var darīt. Neticība un grēks viņus šķir no Dieva. Mēs esam tik vāji, ka nevaram panest lielu garīgu labklājību, lai nepiesavinātos godu sev un par Dieva neparasto svētību iemeslu neuzskatītu savu labumu un taisnību, kad par visu vajadzētu pateikties mūsu līdzcietīgā Debesu Tēva žēlastībai un laipnībai, jo

mūsos pašos nav atrodamas nekāds labums.

Mums pastāvīgi jāatstāj svētījošs iespaids uz visiem mūsu apkārtnē esošajiem. Šī glābjošā, izdaiļojošā ietekme - bija ļoti vāja. Daudzi ir savienojušies ar pasauli, kļuvuši tās gara un iespaida līdzdalībnieki, un šī draudzība ir šķirusi viņus no Dieva. Jēzus ir aizgājis dienas gājumu tiem priekšā. Viņi vairs nevar sadzirdēt Viņa balsi., kas dod padomu un biedina. Viņi seko paši savai gudrībai un spriedumam. Tie iet pa ceļu, kas to acīm liekas pareizs, bet kas (150) vēlāk izrādīsies par ģeķību. Dievs nepieļaus, ka Viņa darbu savieno ar pasaulīgu gudrību. Viltīgi, aprēķinātāji pasaules vīri neder vadošajās vietās šinī svinīgajā svētajā darbā. Tiem vai nu jāatgriežas vai jāmeklē cita nodarbošanās, kas atbilst viņu pasauli mīlošajām tieksmēm un nav saistīta ar tādām mūžīgām sekām. Dievs nekad nesadarbosies ar pasaulniekiem. Kristus ļauj katram izvēlēties: Vai tu gribi Mani vai pasauli? Vai tu gribi paciest pārmetumus un kaunu, būt savādnieks citu acīs, čakli dzīties uz labiem darbiem un apliecināt Manu Vārdu, pat ja pasaule tevi ienīst, vai arī izvēlēties cieņu, godu, piekrišanu un ieguvumus, ko dod pasaule un līdz ar to zaudēsi daļu ar mani? "Jūs nevarat kalpot Dievam un mantai."

DROSME SLUDINĀŠANAS DARBĀ

Mīļais brāli G., man rādīja, ka tu savus sludinātāja pienākumus pildi ļoti. Tev trūkst svarīgu īpašību. Tev nav misionāra gars. Tu neesi noskaņots, lai glābtu dvēseles. Ir vīri, sievas un jaunieši, kas jāpieved Kristum, kas satvertu patiesību, ja tikai viņiem rādītu gaismu. Tieši tavā apkārtnē ir tādi, kuriem ir ausis, lai uzklausītos.

Es tevi redzēju, cenšoties dažus pamācīt: bet tieši tad, kad tev vajadzēja būt neatlaidīgam, drosmīgam un enerģiskam, tu nobijies, pazaudēji pašāvilību, drosmi un atstāji darbu. Tu iekāroji savas ērtības un ļāvi atslābt interesei, kas varēja pieaugt. Varēja būt dvēseļu ievākšana, bet šai reizei zelta izdevība pazuda, tāpēc ka tev pietrūka enerģijas. Es redzēju, ka ja tu atsakies apvilkt visu bruņojumu, negribi labprātīgi panest grūtības kā labs Kristus krusta karavīrs un nesaproti, ka tu vari sevi izlietot un tikt izlietots, lai vadītu (151) dvēseles pie Kristus, tad tev vajadzētu atteikties no sludinātāja darba un izvēlēties kādu citu nodarbošanos.

Tava dvēsele nav svētījusies darbam. Tu neuzņemies darba smagumu. Tu vēlies vieglāku likteni par to, kāds ir Kristus kalpam. Kristus Savu dzīvību nevērtēja dārgu. Viņš neizpatika pats Sev, bet dzīvoja citu labā. Viņš atteicās no slavas un pieņēma kalpa stāvokli. Ar to vien nepietiek, ja ļaužu priekšā var pierādīt savas nostājas pareizību. Kristus kalpa sirdī jābūtu tāda mīlestība uz dvēselēm, ko nekas nespēj iznīcināt, kā arī pašizliegšanās un pašuzupurēšanās garam. Viņam jābūt labprātīgam atdot dzīvību, ja tas būtu vajadzīgs, glābjot savus līdzcilvēkus, par kuriem miris Kristus.

Ir jāmainās taviem uzskatiem par Dieva darbu. Tev vajadzīga gudrība un saprašana, kā sevi izlietot darbā un kā savu darbu vadīt. Draudze tavu darbu neprasa. Tev vajadzētu iziet jaunos laukos un pārbaudīt savu darbu. Izej ar stipru vēlēšanos strādāt, lai atgrieztu dvēseles pie patiesības. Ja tu saproti dvēseļu vērtību, tad tavu sirdi iepriecinās vismazākā pazīme uz labu un tu neatlaidīgi turpināsi darbu, kaut arī pūles būtu saistītas ar grūtībām un nogurumu. Kad tu reiz esi runājis, izskaidrojot patiesību, tad neatstāj šo vietu, ja tur ir kaut vismazākie norādījumi par iespējami labu iznākumu. Vai tu ceri uz ļāuju bez darba? Vai tu sagaidi, ka sātans labprātīgi ļaus savus pavalstniekus no viņa rindām pārvest Kristus pusē? Viņš darīs visu iespējamo, lai paturētu viņus saistītus tumsības pinekļos zem sava melnā karoga. Vai ņemot vērā, ka tev jācīnās ar šādu ienaidnieku, tu vari nopietni nepūloties, cerēt gūt panākumus dvēseļu mantošanā Kristum?

Teve jābūt drosmīgākam, centīgākam un vairāk jāstrādā, vai arī tev būs jāatzīst, ka savā aicinājumā esi kļūdījies. Sludinātājs, kas ātri kļūst mazdūšīgs, kaitē lietai, kuru viņš grib atbalstīt, un ir netaisns pats pret sevi. Visiem, kas grib kļūt par Kristus kalpiem, vajadzētu mācīties (152) gudrību, studējot Nācaretes Vira vēsturi un arī Mārtiņa Lutera un citu reformatoru dzīvi. Viņu darbs bija ļoti smags, bet grūtības viņi panesa kā uzticami Kristus krusta karavīri. Tev nevajadzētu izvairīties no atbildības. Tev vajadzētu būt labprātīgam, pazemīgi uzklausīt padomus un pamācības. Kad esi saņēmis padomu no gudriem un saprātīgiem cilvēkiem, tad vēl ir viens Padomdevējs, Kura gudrība ir nemaldīga. Neaizmirsti savu lietu likt Viņam priekšā un izlūgties Viņa norādījumus. Viņš ir apsolījis, ka, ja tev trūkst gudrības un tu to lūgsi no Viņa, tad Viņš tev to labprāt dos un nepārmetīs. Svētais un svinīgais darbs, kurā mēs esam iesaistījušies, prasa no visas sirds un pilnīgi atgrieztus vīrus, kuriem dzīve saauستا ar Kristus dzīvi. Tie uzsūc sevi spēku un barību no dzīvā Viņakoka. Viņi aug iekš Kunga. Viņi izjūt darba lielumu un ir spiesti izsaukties: "Kas tam ir derīgs?" Tomēr viņi nenobistas no grūtībām, bet strādās nopietni un nesavtīgi, lai glābtu dvēseles. Ja gani - palīgi ir uzticīgi savos pienākumos, tad tie ieies sava Kunga priekā un būs atalgoti, redzot Debesīs dvēseles, kas izglābtas pateicoties viņu uzticīgajam darbam.

NEGODĪGUMS DARĪJUMOS

Mīļais brāli H., es gaidīju izdevību, lai tev uzrakstītu vēstuli, bet tiku aizkavēta. Pēc pēdējās atklāsmes sapratu, ka mans pienākums ir tev steidzami darīt zināmu to, ko Kungam patīcis man atklāt. Man norādīja atpakaļ, ka pirms daudziem gadiem, jau pirms apprecēšanās, tu biji noskaņots uz viltīgu rīcību tirdzniecībā. Tavs gars bija mantrausīgs, un savos darījumos tu izturējies nenovēlīgi, kas stipri kaitēja tavai garīgai attīstībai un arī iespaidam. Tavs tēvs ģimenē uz šīm lietām raudzījās no pasaulīgā viedokļa, neņemot vērā (153) mūsu dievišķā Kunga augstās prasības: "Tev būs Kungu, savu Dievu, mīlēt no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un no visa sava spēka, un no visa sava prāta un savu tuvāku kā sevi pašu." (Lūk.10:27) Šim likumam tu neesi paklausījis. Jebkura nenovīdīga vai netaisna rīcība Dievam ir nepatīkama. Viņš neatstās neievērotus šāda veida grēkus vai kļūdas, ja tos pilnībā neatzīs un neatstās.

Man rādīja, ka jau tālā pagātnē tu uz šiem jautājumiem esi skatījies ļoti pavirši. Kungs redzēja, ka uz tirgu aizveda daudzus dzīvniekus, kas bija tik mazvērtīgi, ka to turēšana vairs nebija izdevīga; tāpēc tos sagatavoja uzturam un aizveda uz tirgu pārdošanai un ievadīšanai cilvēka kuņģī. Vienu no šiem dzīvniekiem nolika uz mūsu galda, lai tad, kad bijām trūcumā, uz kādu laiku pabarotu mūsu lielo ģimeni. Tu neesi vienīgais, kas vainojams šīn lietā. Arī citi cilvēki tavā ģimenē bija līdzīgi vainīgi. Nav nozīmes vai tas bija domāts ēšanai mums vai pasaules cilvēkiem. Dievam nepatīk šīs rīcības pamati; tu pārkāpi Viņa pavēli. Tu nemīlēji savu tuvāko kā pats sevi; tu nebūtu vēlējis, lai kāds pret tevi tā izturētos. Tad tu justos apvainots. Mantkāre tevi vadīja uz šo atteikšanos no kristietības pamatlīkumiem un lika tev pazemoties līdz šāda veida tirdzniecībai, kas tev deva ieguvumu uz citu cilvēku zaudējuma rēķina.

Kad piecus gadus atpakaļ man atklāja gaļas ēšanas jautājumu, norādot, cik maz ļaudis zina, ko viņi ieēd, lietojot uzturā gaļu, tad manu uzmanību pievērsa tavai ticībai. Neveselu dzīvnieku gaļas ēšanas sekas ir slimas asinis, vājums un drudzis. Man rādīja daudzus piemērus, kad pasaules cilvēki šādu rīcību atkārtoti ik dienas. Tu, mans mīļais brāli, (154) neredzēji sevī šo netaisnību, kā Kungs to redz. Tu nekad nedomāji, ka no tavas puses tas ir liels grēks. Tavā dzīvē ir daudz līdzīga rakstura notikumu, kurus visus tu atradīsi uzticīgi pierakstītus, jo rakstvedis eņģelis neko neatstāj neievērotu. Ja tu šīs kļūdas neatzīsi, nenozēlosi un neatstāsi, tad tev reiz atkal būs ar tām jāstāpjas.

Man pavēlēja nogaidīt un redzēt. Es saņēmu norādījumu runāt atklāti, izskaidrot vispārējos pamatlīkumus un ļaut tev pašam tos piemērot sev. Man rādīja, ka Dievs savu ļaužu grēkus nenosauca vārdā, bet liek tiem dzirdēt vispārējos pamatlīkumus, cieši skarošas un skaidras patiesības, lai visiem tiktu dota iespēja pārliecināties, redzēt, just un saprast, vai Dievs tos nosoda vai nē. Tu pret savu dvēseli neesi izturējies taisnīgi un godīgi. Eņģelis sacīja: "Es viņu pārbaudīšu, es stāšos viņam ceļā, līdz viņš atzīs Dieva roku šajā rīcībā ar viņu."

Es redzēju, ka atrodoties N., cilvēki, kas saistīti ar tavu ģimeni, nerīkojās pareizi. Tu parādīji nenovēlīgu garu, kam bija daudz kopēja ar krāpšanu un atklātu negodīgumu. Tu nevarēji atstāt labu iespaidu šajā vietā, neizpērkot pagātni ar pilnīgu rīcības izmaiņu satiksmē ar līdzcilvēkiem. Tava gaisma ļaudīm bija tumša, un tavs iespaids tur stipri kaitēja tagadējās patiesības lietai. Tu patiesību apkaunoji un tava viltīgā rīcība darīja tavu vārdu ļaužu starpā par sakāmvārdu. Tavs godīguma līmenis darījumos bieži bija zemāks nekā daudziem pasaules cilvēkiem. Sludinātājs I nevar panākt neko labu N. Viņa vārdi ir kā zemē izliets ūdens, tāpēc ka viņš bija saistījies ar tevi un piedalījies šajā negodīgajā tirdzniecībā. Veikalnieciskajos darījumos viņš daudzējādā ziņā kļuva līdzīgs pasaules cilvēkiem. Viņš bija skops un pieauga savtīgumā. Viņa rīcība daudzās vietās kalpoja tikai viņa iespaida iznīcināšanai un nebija piemērota Kristus kalpam.(155) Atklāsmē, kuru es redzēju Ročesterā N.Y. 1886. gadā, eņģelis sacīja: "Mana roka nesīs nelaimi. Viņš var sakrāt, bet es izkaisīšu, līdz viņš izpirks pagātni un darīs tīru darbu priekš mūžības." Katram patiesam kristietim vajadzētu saprast, ka nolaišanās līdz pasaules cilvēku zemiskajam preču apmaiņas garam ir zem viņa goda.

Tu neesi sīkstulis, tev patīk būt labdarīgam, devīgam un augstsirdīgam, bet, kas pie tevis nav labs, tas ir gars, par ko runāts šajā vēstulē - tu nemīli savu tuvāko kā sevi pašu, tu esi nevērīgs pret savām vainām un centies tās attaisnot, kad skaidra, spēcīga patiesības gaisma pārāk nepārprotami norāda tev tavu pienākumu. Tev patīk būt viesmīlīgam, un Dievs negrib pieļaut, ka lielais cilvēces pievilējs tevi piekrāpj; tāpēc Viņš nāk tieši pie tevis un rāda, kur tu kļūdi, lai tu no nepareizā ceļa vari atgriezties. Tagad Viņš tevi aicina izpirkt pagātni un pacelties augstākā rīcības plāksnē, lai tavas dzīves ierakstus neaptraipītu mantkāriba vai savtīga mīlestība uz peļņu.

Tavs spriedums laicīgās lietās pārvērtīsies par ģeķību, ja tu visu nenodosi Dievam. Tu un tava sieva neesat dievbijīgi. Jūsu garīgums nav tāds, kādu Dievs vēlas. Liekas, ka jūs esat paralizēti, tomēr jūs abi varat atstāt spēcīgu iespaidu par labu patiesībai un Dievam, ja jūs savu ticības apliecību izrotāsiet

ar pareizi nokārtotu dzīvi un dievbijīgām sarunām. Jūs bieži nonākat pārāk lielā steigā un tad kļūstat nepacietīgi un kaprīzi, un savu palīdzību sniedzat steidzīgā veidā. Tas kaitē jūsu garīgai attīstībai.

Laiks ir īss, un jūs nemaz nedrīkstat atlikt savas sirds sagatavošanu, lai nopietni un uzcītīgi strādātu paši pie savas dvēseles un lai glābtu savus draugus un kaimiņus un ikvienu cilvēku, kas nonāk zem jūsu iespaida. Vienmēr centieties dzīvot gaismā, lai jūsu iespaidam būtu svētījošs spēks pār tiem, ar kuriem jūs sastopaties darbā un ikdienas dzīvē. Jēzū ir pilnība. No Viņa jūs varat saņemt spēku, kas (156) jūs darīs spējīgus staigāt tā, kā Viņš staigājis; bet jūsu mīlestība uz Viņu nedrīkst būt dalīta. Viņš prasa visu cilvēku, visu, dvēseli, miesu un garu. Ja jūs no savas puses darīsiet visu, ko Viņš prasa, tad Viņš strādās priekš jums, svētīs un stiprinās jūs ar Savu bagāto žēlastību.

ALGĀDŽU APSPIEŠANA

Mīļais brāli J.! Kopš atklāsmes, ko man deva piektdienas vakarā 1868. gada 12. jūnijā, pār mani dus liela un svinīga nopietnība. Man rādīja, ka tu nepazīsti pats sevi. Tu neesi saskaņojies ar tavā gadījumā doto liecību un neesi sevi pilnīgi reformējis. Man norādīja uz Jesaju: "Vai tā nav gavēšana, kas Man patīk: atraisīt no netaisnām saitēm, no jūga atsvabināt, spaidītos atlaist vajā un salauzt ikkatru jūgu? Vai tā nepieder maizi lauzt izsalkušiem, namā ievest nabaga izdzītos, kailu ieraugot, to apsegt un neapslēpties no sava tuvākā?" (Jes.58:6,7) Ja tu tā darīsi, tad saņemsi apsolītās svētības.

Tu vari jautāt: "Kāpēc mēs gavējam un Tu to neuzlūko? Kāpēc apbēdinām savu dvēseli, un Tu to negribi zināt?" (Jes.58:3) Dievs ir norādījis iemeslus, kāpēc tavas lūgšanas nav paklausītas. Tu domāji, ka iemesli atrodami citos, un esi tos apsūdzējis. Bet es redzēju, ka tevī pašā ir pietiekošs daudzums iemeslu. Tev jādara darbs, lai savestu kārtībā savu sirdi. Tev jāsaprot, ka darbam jāiesākas pie tevis. Tu esi apspiedis trūcīgos un sev guvis labumu, izmantojot savā labā viņu vajadzības. Rīkojoties ar līdzekļiem, tu esi bijis skops un (157) netaisns. Tev nav bijis laipnā, cēlā, augstsirdīgā gara, kam vajadzētu raksturot katru Kristus sekotāja dzīvi. Tu esi apspiedis algādzi, nemaksājot pilnu algu. Tu redzēji trūcīgi gērbtu un smagi strādājošu sievieti, kuru tu zināji esam apzinīgu un dievbijīgu, un tomēr tu sev ņēmi daļu no viņas peļņas, jo to tev bija iespējams darīt. Es redzēju, ka tava nevēlēšanās redzēt un izprast viņas vajadzības, kā arī viņai maksātā mazā alga, - viss ir pierakstīts Debesīs kā Jēzum nodarīta netaisnība Viņa svēto personā. Ko tu esi darījis vienam no šiem vismazākajiem Kristus mācekļiem, to tu esi darījis Viņam. Debesīs ir redzējušas visu tavu negodīgumu attiecībā ar tiem, kas kalpojuši tavā namā, un viss būs uzticīgi pierakstīts pret tavu vārdu, ja tu nenožēlosi un nolaupīto neatdosi. Viena nepareiza rīcība nodara tik daudz ļauna, ka gadiem ilgi nav iespējams izlīdzināt; ja pāri darītājs varētu redzēt ļaunuma lielumu un plašumu, tad tas liktu no viņa dvēseles izlauzties moku kliezienam. Tu esi savtīgs līdzekļu izlietošanā. Brāļa K gadījumā eņģelis norādīja uz tevi un sacīja: "Tieši to, ko jūs esat darījuši vienam no Kristus mācekļiem, jūs to esat darījuši Pašam Jēzum šī mācekļa personā."

Gadījums, kuru es pieminēju, nav vienīgais. Es gribētu, kaut tu šīs lietas tā redzētu, kā Debesīs man to ir atklājušas. Cilvēku prāti nožēlojamā kārtā ir piekrāpti. Kas tev ir vajadzīgs, tā ir Kristus reliģija. Viņš neizpatika pats Sev, bet dzīvoja, lai darītu labu citiem. Tev darāms darbs un nevajadzētu zaudēt laiku, vilcinoties savu sirdi pazemot Dieva priekšā, bet pilnīgi nožēlojot grēkus, ņemot traipus no sava kristīgā rakstura. Tad, nepielaižot vairs tik daudz kļūdu, tu varēsi nodoties svinīgajam citu cilvēku glābšanas darbam.

Ko tev ir devis tas laiks, kas pavadīts darbā, kuram Dievs tevi nav nozīmējis? Ir atstāti iespaidi, ir daudz pārdzīvots, un būs vajadzīgs laiks un daudz darba, lai to visu izdzēstu. Dvēseles maldīsies tumsā, neskaidrībā un neticībā, un (158) dažas nekad vairs nebūs atgūstamas. Ar gavēšanu un nopietnām lūgšanām, ar savas sirds dziļu pārmeklēšanu un stingru sevis pārbaudīšanu nogērb kailu savu dvēseli; neļauj nevienam darbam aizslīdēt garām bez rūpīgas pārbaudes. Tad, sev miris un savu dzīvību līdz ar Kristu apslēpis Dievā, pienes savas pazemīgās lūgšanas. Ja tu netaisnību redzēsi savā sirdī, tad Kungs tevi neklausīs. Ja Viņš tavas lūgšanas būtu klausījis, tad tu būtu paaugstinājies. Sātans stāvēja tev blakus, gatavs visiespaidīgākā veidā izmantot iegūto priekšrocību.

Ak, cik svarīgi ir, lai uzticība mazās lietās raksturotu mūsu dzīvi, lai paties godīgums iezīmētu visu mūsu rīcību, un lai mēs vienmēr atcerētos, ka Dieva eņģeļi pilnīgi redz katru mūsu darbu, katru mūsu soli. Ar kādu mēru mēs mērojam citiem, ar tādu mums taps atmērots. Tev vienmēr vajadzētu būties, vai tava rīcība nav netaisna un savtīga. Ar slimību un nelaimi Kungs atņem mums daudz vairāk kā mēs iegūstam, apspiežot nabagus. Taisnais Dievs pareizi novērtē visus mūsu rīcības motīvus un visus mūsu darbus.

Man rādīja brāli un māsu L. Mīlestība uz pasauli ir tā izpostījusi patiesu dievbijību un tā notruulinājusi

prāta spējas, ka patiesība nevar atstāt pārveidojošu iespaidu uz viņu dzīvi un raksturu. Pasaules mīlestība aizvērusi viņu sirdis līdzietībai un citu cilvēku vajadzību ievērošanai, tās gars viņus atšķīris no Dieva. Brāli un māsa, jums darāms darbs, lai jūs atbrīvotos no pasaules netīrumiem un niekiem; jums nopietni jāpūlas pārvarēt savu mīlestību uz pasauli, savu savtīgumu un skopumu. Sie grēki kā lāsts guļ uz Dieva ļaudīm. Man norādīja uz sabiedrību, kurā jūs dzīvojāt pirms pāriešanas uz N. Jūs tur bijāt skopi un prasoši, izmantojot sev par labu katru gadījumu, kur jums radās kāda iespēja. Es jūs dzīvē centos saskatīt ceļu pašuzpurēšanos un labdarību, bet to nevarēju, jo tāda rakstura darbi bija ļoti reti. (159) Jūsu gaisma spīdēja citu priekšā tādā veidā, ka viņos pamodināja riebumu pret jums un jūsu ticību. Skopums un negodīgums, kas atklājās darbā un sadzīvē tavās attiecībās ar cilvēkiem, ir apkaunojis patiesību. Kaut Dievs tev palīdzētu visu ieraudzīt īstā gaismā un tā ienīdēt šo grēku, kā Viņš to ienīst. Liec savai gaismai tā spīdēt, lai citi redz tavus labos darbus un godā tavu Tēvu, kas ir Debesis. Dievam nav patikusi tava rīcība, jo to raksturoja savtība. Viņam tā arī vēl tagad nepatīk, un Viņš tevi taisnīgi tiesās, ja tu neatsvabināsi no sava maziskuma gara un nemeklēsi svētošanos caur patiesību. Ticība, ja tai darbu nav, pati par sevi ir nedzīva. Ticība tevi nekad neizglābs, ja to neapstiprinās darbi. Dievs prasa, lai tu būtu bagāts labos darbos, labprāt izdali, esi devīgs un tu krāj mantu par labu pamatu uz nākamo laiku lai dabūtu mūžīgu dzīvību.

Man rādīja, ka tu apspied algādžus, pareizi nesamaksājot viņu darbu. Tu izmantoji apstākļus un nolīgi sev kalpotājus par vizzemāko cenu. Tas Dievam nepatika. Tev saviem kalpotājiem vajadzēja maksāt bagātīgi, visu, ko viņi ir pelnījuši. Dievs visu redz un zina. Siržu pārbaudītājs pazīst domas, sirds tieksmes un nolūkus. Katru šādā veidā iegūto dolāru, ja tu to paturēsi, tu pazaudēsi kādā nelaimē vai piemeklēšanā. Tev dienas kārtībā ir bijusi pasaule, pasaule, pasaule. Dvēseles glābšanas jautājums ir stāvējis otrajā vietā. Ak, kaut tu varētu redzēt mūžības gaismā, kā Dievs skatās uz šīm lietām. Tad tu uztrauktos un nepaliktu mierā, līdz visu būtu atdevis atpakaļ.

Tev bija gaisma par veselības reformu, bet tu to nepieņēmi un neīstenoji dzīvē. Tu apmierināji ēstkāri un sniedzi savam zēnam bēdīgu mācību, ļaujot tam ēst, kad vien viņš grib un ko vien vēlas. Savā mīlestībā uz pasauli tu turpināji strādāt ļoti intensīvi. Dieva roka tika atvilktā un tu (160) tiki atstāts pats savam vājumam. Tad jūs abi nonācāt uz kapa malas; tomēr visu mācību, ko Dievs tev vēlējās iemācīt, tu neapguvi. Tu turpināji mīlēt pasauli. Tu neatstāji savu savtīgo peļņas kāri un sīkumaino, negodīgo rīcību. Tu nevērtēji tās būtnes līdzjūtību, laipno gādību un uzmanīgo maigumu, kas par tevi rūpējās tavā slimībā. Ja tu to būtu vērtējis, tad tavās attiecībās pret šo sievieti, kas bijusi tik uzticīga, sīkumainības vietā atklātos cēla labdarība. Tu darīji pāri trūcīgajiem, tu rīkojies netaisni. "Cits izkaisa, un tam vēl krājas; bet cits taupa pārlietu, bet uz trūcību."(Sal.pam.11:24)

Šis atklāsmes laikā man likās, ka sātans, vadot uz pasaules mīlestību, ir spējīgs padarīt cilvēkus garīgi tik aklus, ka pat tie, kas sevi sauc par kristiešiem, aizmirst vai pazaudē izpratni par to, ka Dievs dzīvo un ka Viņa eņģeļi pieraksta visu, ko cilvēku bērni dara; ka dzīves ierakstos tiek atzīmēta katra zemiska rīcība, katra sīkumainība. Katru dienu no jauna pierakstiem pievienojas atzīmes par neizpildītu pienākumu, par nolaidību, par savtīgumu, par maldināšanu, krāpšanu vai negodīgumu. Cik daudz jaunu darbu krājas uz pēdējo dienu! Kad atnāks Kristus, tad "Viņa alga būs pie Viņa, un Viņa atmaksāšana Viņa priekšā." (Jes.40:10) Viņš katram dos pēc darbiem. Kas gan tad neatklāsies! kā dažiem pārvērtīsies vaigs, kad vēstures lappusēs atklāsies viņu darbi!

"Klausiet mani mīlie brāļi, vai Dievs nav izredzējis šīs pasaules nabagus, kas ticībā ir bagāti un tās valstības mantinieki, ko Viņš ir apsolījis tiem, kas Viņu mīl? Bet jūs nabagiem negodu esat darījuši." (Jēk.2:5,6) "Ko tas palīdz, mani brāļi, ja kas saka, ka viņam ir ticība, bet darbu nav? Vai ticība viņu var izglābt? Ja kāds brālis vai māsa būtu kailli un tiem trūktu dienīšķās pārtikšanas un ja kāds no jums uz tiem sacītu: ejiet ar mieru, sildieties un paēdiet, bet jūs tiem nedotu, (161) kas miesai vajadzīgs - ko tas palīdz? Tāpat arī ticība, ja tai darbu nav, pati par sevi ir nedzīva." (Jēk.2:14-17) Tu vari ticēt visai patiesībai, bet ja tās pamatlikumi netiek īstenoti tavā dzīvē, tad tava ticības apliecība tevi neglābs. Sātans tic un dreb. Viņš strādā. Viņš zina, ka laika ir maz, un viņš ir nonācis ar lielu spēku, lai darītu jaunus darbus saskaņā ar savu ticību. Bet ļaudis, kas atzīst Dievu, savu ticību neatbalsta ar darbiem. Viņi tic, ka laiks ir īss, tomēr tik dedzīgi dzenas pēc šīs pasaules mantām, it kā pasaulei vēl tūkstoš gadus būtu jāpastāv tādai, kāda tā ir.

Daudzu cilvēku rīcību iezīmē savtība. "Bet ja kādam ir šīs pasaules manta un tas redz savu brāli trūkumu ciešam un aizslēdz savu sirdi priekš viņa, kā Dieva mīlestība paliek iekš tāda? Mani bērniņi, lai mēs nemīlējam ar vārdiem, nedz ar mēli, bet darbos un patiesībā. Un pie tam mēs atzīstam, ka esam no patiesības un savas sirdis Viņa priekšā varam klusināt. Jo, ja mūsu sirds mūs pazudina, Dievs ir lielāks nekā mūsu sirds un zina visas lietas. Mīlie, ja mūsu sirds mūs nepazudina, tad mums ir drošība pie Dieva. Un, ko vien mēs lūdzam, to no Viņa dabūjam, jo mēs turam Viņa baušļus un darām, kas Viņa priekšā ir patīkams."(1.Jāņa 3;17-22)

Atbrīvojies no savtīguma un dari pilnīgu darbu priekš mūžības. Izpērc pagātņi un svēto patiesību, ka tu atklāti atzīsti, savā tagadējā dzīves vietā vairs nepārstāvi tā, kā tu to darīji tur, kur līdz šim dzīvoji. Lai tava gaisma spīd uz citiem tā, ka tie redz tavus labos darbus un tiktu vadīti godāt mūsu Debesu Tēvu. Stāvu uz paaugstinātās mūžīgās patiesības platformas. Visas laicīgās darba lietas savā dzīvē stingri saskaņo ar Dieva Vārdu.

CĪŅAS GARA NORĀŠANA

(162) Mīļais brāli M., kad mēs tevi sastapām, mēs ļoti gribējām tev palīdzēt, bet baidījāmies, ka tur tu nepieņemsi tev tik vajadzīgo palīdzību. Es ierosināju, lai tu nāktu uz mūsu dzīves vietu un sabiedrotos ar mums un citiem dārgajiem Dieva bērniem, un tā varētu mācīties mācības, kuras tev tik svarīgas, lai tev pietiktu spēka izturēt šo pēdējo dienu kārdināšanās un briesmās. Es atceros, tavu seju redzēju starp tiem, kurus Kungs man rādīja cīnāmiēs pēc uzvaras pār spēcīgiem ļauniem ieradumiem, kas ved pretī ne tikai miesas bojā ejai, bet arī uz mūžīgo bojā eju. Tu esi guvis panākumus, bet tev jāiegūst vēl lielākas uzvaras; tev jāizcīna cīņa ar iekšējiem ienaidniekiem, kuri, ja tos nepārvarēsi, ļoti sabojās tavu laimi un to cilvēku laimi, kas ar tevi saistīti.

Tava rakstura sliktās īpašības ir jāpārvar. Tev jāķeras pie darba nopietni un pazemīgi lūdzot Dievu, izjutot savu bezpalīdzību, saņemot Viņa sevišķo žēlastību. Ticība patiesībai jau ir pārveidojoši ietekmējusi tavu dzīvi, tomēr šī reforma nav tik pilnīga, kādai jābūt, lai tu atbilstu Dieva mērogam. Tu mīli patiesību, bet patiesībai tava dzīve jāskar dziļāk un jāietekmē tavi vārdi un visa tava izturēšanās. Tev jāamācās liela mācība, un tu nemaz nedrīksti kavēties, lai to apgūtu. Tu neesi radinājies savaldīties. Sai ziņā tev jāgūst sevišķa uzvara, Tu vairāk esi noskaņots par cīņu nekā par mieru. Tev jāattīsta laipnība un patiesa kristīga pieklājība. "Godu dodot, nāciet viens otram pretī" (Rom.12:10), "Neko nedariet strīdēdamiem vai lieku godu meklēdami, bet pazemīgi, turēdami cits citu augstāk par sevi pašu." (Fil.2:3)

(163) Tava cīņas kāre ir liela, un tu vienmēr esi gatavs atspēkot citu teikto, kur vien rodas izdevība. Tu necenties saskatīt iespējas ciešākai savu domu saskaņošanai ar citu domām un uzskatiem, bet vienmēr, ja vien ir iespējams, esi gatavs atšķirties. Tas kaitē tavai dvēselei, kavē tavu garīgo attīstību un tos, kas grib būt tavi vissirsnīgākie draugi, ne tikai apbēdina un ievaino, bet reizēm riebj tiem tā, ka tava sabiedrība vairs nav vēlama un patīkama, bet gan apgrūtināša. Tev tikpat dabīgi kā elpot, ir tieksme vērtēt citu cilvēku uzskatus un domas zemāk par savējām. Sai ziņā tu bieži kļūdi, jo tev nav visas tās gudrības un zināšanu, kuras tu sev piekaiti. Tu bieži savas domas paaugstini pār vīru un sievu domām, kuriem ir daudz lielāka gadu skaita pieredze nekā tev, un, kuri daudz spējīgāki vadīt un saprātīgi spriest nekā tu. Bet tu nesaskatīji šo nepatīkami nomācošo īstenību un tāpēc arī neaptvēri ļaunumu un rūgtos augļus, ko radīja tava izturēšanās. Tu ilgi esi kopis strīdus un cīņas garu. Tavs īpatnējais domu lidojums liek tev liksmoties, kad vari nostāties pret citiem.

Tava audzināšana ir bijusi nožēlojama; tā nav bijusi labvēlīga, lai tagad tev būtu bijuši pareizi reliģiski piedzīvojumi. Tev gandrīz viss ir jāaizmirst un jāamācās no jauna. Tev piemītošā pārsteidzība apbēdina tavus draugus un svētos eņģeļus, kā arī ievaino tavu paša dvēseli. Viss tas ir pretēji patiesības garam un īstam svētumam. Runājot tev jāamācās būt pazemīgākam un kautrīgākam. Paša es jāapspiež un jātur pastāvīgā padotībā. Kristietis negribēs ķīdoties un strīdēties pat ne ar ļaunākajiem un neticīgākajiem cilvēkiem. Cik nepareizi ir piekopt šo garu pret tiem, kas tic patiesībai un kas meklē mieru mīlestību un saskaņu. Pāvils saka: "Turiet mieru savā starpā." (1.Tes.5:13) Šis strīdus gars ir pretējs visiem Dieva pamatlukumiem. (164) Kalna svētrunā Kristus saka: "Svētīgi tie, kas mieru tur, jo tie taps saukti Dieva bērni." (Mat.5:9) "Svētīgi lēnprātīgie, jo tie zemi iemantos." (Mat.5:5) Tev būs grūtības visur, kur vien tu iesi, ja neiemācīsies šo mācību, kuru Dievs tev nozīmējis, lai tu apgūtu. tev vajadzētu mazāk pašauties pašam uz savām domām, bet censties mācīties kā skolniekam. "Lēnprātīgais ir labāks nekā stiprais un, kas sevi pašu valda, labāks nekā, kas pilsētu ieņem." (Sal.pam.16:32) "Lēnprātīgam liela gudrība, bet ātrais ir liels ģeķis." Jēkabs saka: "Tad nu, mani mīļie brāļi, lai ikviens cilvēks ir čakls dzirdēt, bet lēns runāt un lēns dusmot. Jo cilvēka dusmība nedara, kas ir taisni Dieva priekšā." (Sal.pam.14:29) Jēkabs saka: "Zinait, mani mīļie brāļi: lai ikviens cilvēks ir čakls klausīties, kūtrs runāt kūtrs dusmoties, jo cilvēka dusmas nesagādā Dieva taisnību."

Tavos piedzīvojumos ir ievīts pašpaļāvības gars. Ja tava pieredze Dieva lietās būtu pilnīgāka, tad tu saprastu, ka augļi, kurus tu nes, ir slikti. Tie nesatur barības vielas, bet visus tos, kas no tiem bauda, pilda ar rūgtumu. tev jāpārvar tavs valdonīgais, pavēlnieciskais gars. Es stipri ceru, mans mīļais brāli, ka tu, kas esi parādījis morālu drosmi stāties pretī tevī esošajam ienaidniekam, kas atradās ēstkārē un ļaunais ieradumos, kas tevi saistīja kā ar dzelzs saitēm, ķersies pie darba tieši šeit un gūs uzvaru. Tu esi bijis neprātīgs un pārgalvīgs un domāji, ka neviens sevišķi par tevi nerūpējas, ka gandrīz katrs ir tavs ienaidnieks un ka nav nozīmes, kas ar tevi notiks.

Patiesība tevi atrada nožēlojamā stāvoklī. Tu tajā ieraudzīji varu, kas spētu tevi pacelt un dot spēku un izturību, kuras tev nebija. Tu satvēri gaismas starus, kas uz tevi spīdēja, un, ja tu tagad pilnīgi paklausies patiesības iespaidam, tad tā tevi atgriezīs pašos pamatos un sagatavos pēdējam nemirstības pieskārienam. Tev ir daudz labu rakstura īpašību; tu esi augstsirdīgs, devīgs. (165) Dievs vēlas, lai tu būtu taisns, pilnīgi taisns. Tu neesi labprātīgs pieņemt norādījumus un ļauties vadīties. Tu pats vēlies noteikt visu savu rīcību, bet tev jāiegūst pazemīgs skolnieka gars un jābūt pieklājīgam, pacietīgam, ļoti iecietīgam, bagātam laipnībā un žēlastībā.

Mēs interesējamies par tevi un vēlētos tev palīdzēt. Es tevi lūdzu, pieņem šīs rindiņas pareizā garā, un ļauj, lai tās attiecīgi ietekmē tavu sirdi un dzīvi.

ATBILDE:

Māsa Vaita! Liecību es saņēmu vakar, un raugos uz to kā uz pareizu un pelnītu pārmetumu, par ko patiesi jūtos tev pateicīgs. Es nopietni ceru kļūt par uzvarētāju. Es pilnīgi apzinos darba lielumu, kas man vēl jāveic, tomēr ticu, ka ar Dieva žēlastību es spēšu uzvarēt.

NASTU NESĒJI DRAUDZĒ

Mīļais brāli un māsa N.! 1868. gada 12. jūnijā man rādīja dažas lietas attiecībā uz jums. Jums darāms darbs, bet jūs to neredzat; jūs neesat bijuši nastu nesēji. Jums jājūt lielāka interese par Dieva lietu un Viņa darbu nekā tā, kādu jūs līdz šim esat parādījuši. Mīlestība uz pasauli ir tik ļoti aizmiglojusi jūsu skatu, ka jūs neredzat, cik liels iespaids ir pasaulei pār jums. Jūs domājat, ka uz jums gulstas sevišķa atbildība, un neizprotat laika svarīgumu un tā darba lielo nozīmi, kas vēl jāpadara. Jūs esat līdzīgi aizmigušiem cilvēkiem. Spēks ir vienotība. Draudze ir ļoti vāja, jo tajā ir tik daudz atpalikušu locekļu, kas neuzņemas nekādas nastas. Jūs nestrādājat kopā ar Kristu. Pasaules gars noslēdz jūsu sirdis iespaidam, kādu patiesībai uz jums vajadzētu atstāt.

Ir ļoti svarīgi, lai tagad visi ķertos pie darba un strādātu kā dzīvi cilvēki, pūloties glābt bojā ejošās dvēseles. (166) Ja draudzē visi celtos Kungam palīgā, tad mēs Viņa darbā redzētu tādu atmodu, kādu līdz šim vēl neesam redzējuši. Kungs to prasa no jums un no ikkatra draudzes locekļa. Jums nav jāizšķir jautājums, vai paklausība Dieva aicinājumam būtu vislabākais. Paklausība ir pavēlēta, un, ja jūs nepaklausīsiet, tad jūsu nostāja būs sliktāka par neitrālu. Ja jums netiek piešķirtas Dieva svētības, tad jūs saņemat Viņa lāstu. Viņš no jums prasa labprātību un paklausību, un saka, ka jūs baudīsiet zemes labumu. Rūgts lāsts izteikts pār tiem, kas nenāk Kungam palīgā. "Lādiet Merosu, saka Kunga eņģelis, lādiet stipri viņas iedzīvotājus, tāpēc ka tie nav nākuši palīgā Kungam, palīgā Kungam pret Vareno." (Soģu 5:23) Sātans un viņa eņģeļi kaujas laukā pretojas katram solim, ko Dieva ļaudis sper uz priekšu, tāpēc vajadzīga katra atsevišķa cilvēka palīdzība.

Brāli un māsa N, jūsu neticīgo draugu iespaids ietekmē jūs vairāk, nekā jūs apzināties. Tie jums nesniedz spēku, bet gan tumsu un neticību. Jums personīgi jādarbojas Kunga viņa kalnā. Jūs pārāk daudz esat domājuši un rūpējušies paši par sevi. Savediet kārtībā savas sirdis un tad esiet nopietni un čakli. Jautājiet: "Kungs, ko Tu gribi, lai es daru?" Dievs no jums prasa sirsnīgu tiekšanos pēc Viņa. Viņš jums pavēl čakli pārmeklēt savas sirdis, lai atklātu tur visu, kas jums liedz nest daudz un paliekošus augļus. Iemesls, kāpēc jums nav vairāk Dieva Gara, ir tas, ka jūs priedīgi nenesat Kristus krustu. Pēdējā atklāsmē es redzēju, ka jūs bijāt piekrāpti, neapzinoties savas mīlestības lielumu uz pasauli. Šīs dzīves rūpes un bagātības viltība noslāpē Vārdu un jūs kļūstat neauglīgi. Dievs prasa, lai mēs nestu daudz augļu. Viņš nepavēlēs, nedodot spēku šo pavēļu izpildīšanai. Viņš nedarīs mūsu darba daļu un neprasa no mums, (167) lai mēs darītu Viņa daļu. Dievs ir tas, kas darbojas mūsos, bet mums pašiem strādājot ar bijāšanu un drebēšanu, jāpanāk sava izglābšanās. "Ticība bez darbiem pati par sevi ir nedzīva." (Jēk.2:17) Ticība jāuztur ar darbiem; darba darītāji tiek taisnoti Dieva priekšā. Dievam nepatīk jūsu runāšana par nabadzību, kad jums viss ir papildnam. Viss, kas jums ir, pieder Kungam, bet Viņš atradis par vēlamu uz īsu laiku ielikt jūs Savam īpašumam par pārvaldniekiem. Viņš jūs pārbauda. Kā jūs izturēsiet pārbaudi? Viņš atprasīs savu īpašumu līdz ar augļiem.

Jūsu acis pievērstas tam, ko jūs esat atdevuši dažādiem pasākumiem, un šī summa jums liekas liela. Bet, ja jūs būtu darījuši daudz, daudz vairāk, ja jūsu sirdis būtu atvērušās un rokas devušas Dieva darbam un trūkumcietējiem, arī tad jūs nebūtu darījuši neko vairāk par savu pienākumu un paši būtu jutušies daudz laimīgāki. Kungs jūs aicina nest savus ziedojumus uz altāra un ne tikai turēt tos sniedzamības robežās, bet likt tos tieši uz altāra. Altāris svētīs dāvanu tikai tad, kad tā ir uzlikta uz tā, bet ne agrāk.

Jūs neesiet tik atšķirti no pasaules, kādiem jums atbilstoši Dieva prasībām jābūt, bet jūs to neredzat

un neizprotiet briesmas. Jūsu mīlestība uz pasauli jūs ir nomaldinājusi. Jums abiem vajag dziļāk smelt no Patiesības Avota. Ja jūs nemainīsiet savu nostāju, lai ar savu iespaidu un īpašumu varētu pagodināt Dievu, tad pār jums nāks Viņa lāsts. Jūs varat krāt, bet Viņš izkaisīs. Veselīgais spirtums ātri zudīs un jūs kļūsiat līdzīgi sakaltušam zaram. Kungs aicina strādniekus - cilvēkus, kas spēj un grib domāt par dvēseļu glābšanu, un kas visu upurē šim darbam. Neviena cits jūsu vietā šo darbu nevar padarīt; citu dāvanas, lai arī cik bagātīgas tās būtu, nevar ieņemt jūsējo vietu. Jums darāmais darbs ir padošanās Dieva prātam, un to neviens cits jūsu vietā nevar izdarīt. Vienīgi gara spēks, kas varenī strādā caur ticību, var jūs darīt spējīgus pretoties daudzajiem sātana valgiem, (168) kurus viņš izlicis jūsu kājām. Jūsu Pestītāja vārdi un piemērs būs gaisma un stiprums jūsu sirdij. Ja jūs Viņam paklausīsiet un uzticēsieties, tad Viņš jums neļaus aiziet bojā. Jūs ļoti baidāties kļūt nepatīkami cilvēkiem, kuri Dievu nemīl un Viņam nekalpo. Kāpēc jums jāilgojas pēc sava Kunga ienaidnieka draudzības? Kāpēc jums jāļaujas viņu uzskatu iespaidam? "Vai jūs nezināt, ka šīs pasaules draudzība ir Dieva ienaidība?" (Jēk.4:4) Ja sirds stāvoklis būtu pareizs, tad arī atšķiršanās no pasaules izteiktos skaidrāk.

Pagājušajā pavasarī Kungs šinī apkārtnē būtu padarījis lielu un labu darbu, ja visi būtu izpratuši šī darba vajadzību un būtu nākuši Kungam palīgā. Rīcībā nebija vienprātības. Visi neizprata darba nepieciešamību un no sirds tajā neiestājās. Ne visi bija nodevušies Dievam. Tevi es redzēju satrauktu, samulsušu un tumšas miglas apņemtu. Tevi pildīja šaubas. Tava nostāja bija tāda, ka tu pats nevarēji saņemt spēkus, ne arī varēji tos sniegt citiem. Šis ir bijamais un svinīgs laiks. Tagad nav vairs laika mīlināties ar elkiem. Nav vietas priekš saskaņošanās ar Beliaru vai arī draudzēšanās ar pasauli. Kurus Dievs pieņem un svēto priekš Sevis, tie ir aicināti uzticīgi un čakli kalpot Viņam, pilnīgi atšķīroties no pasaules un nodoties Kungam. Ne ārējā dievbijība, ne arī draudzes grāmatās ierakstītais vārds veido "dzīvu akmeni" garīgajā celtnē atjaunojoties atzišanā un patiesā svētumā. Kad cilvēks tiek krustā sistis pasaulei un dzīvs darīts Kristum, dvēsele savienojas ar Dievu. Kristus sekotāji redz tikai vienu vadošu mērķi, tikai vienu lielu darbu, tas ir, savu līdzcilvēku glābšanu. Visām citām interesēm jābūt tam pakļautām; un šim mērķim jāveltī visnopietnākās pūles un visdziļākā interese.

Dievs vispirms prasa sirdi un stipru pieķeršanos, dziļu mīlestību. No Saviem sekotājiem Viņš prasa, lai tie Viņu mīlētu un Viņam kalpotu ar visu savu sirdi, ar visu savu dvēseli un visu savu spēku.

(169) Viņa baušļi un žēlastība atbilst mūsu vajadzībām, un bez tiem mēs nevaram izglābties, lai arī darītu, ko darīdami. Viņš prasa pieņemamu paklausību. Mantas ziedošana vai arī kāda cita kalpošana netiks pieņemta, ja līdz ar to nenododam savu sirdi. Gribai jātiek pakļautai Viņam. Kungs no jums prasa lielāku svētošanos Viņam un lielāku atšķiršanos no pasaules gara un tās iespaidiem.

"Bet jūs esat izredzēta tauta, ķēniņu priesterība, svēta cilts, Dieva īpaši ļaudis; ka jums būs pasludināt Tā tikumus, Kas jūs aicinājis no tumsas pie Savas brīnišķās gaismas." (1.Pēt.2:9) Kristus jūs ir aicinājis sekot Viņam, atdarināt Viņa pašuzpurīgo un pašizliedzīgo dzīvi un piedalīties lielajā kritušās cilvēces atpestīšanas darbā. Jums nav pareizas izpratnes par darbu, kādu Dievs no jums prasa. Kristus ir jūsu priekšzīme. Kas jums trūkst, tā ir mīlestība. Šis šķīstais un svētais pamatlikums atšķir kristieša raksturu un izturēšanos no pasaules cilvēkiem. Dievišķai mīlestībai ir varens un skaidrojošs iespaids. Tā atrodama tikai atjaunotās sirdīs un dabīgi izplūst uz līdzcilvēkiem.

Mūsu Pestītājs saka: "Mīliet viens otru, kā Es jūs esmu mīlējis. Nevienam nav lielāka mīlestība kā šī, kad kāds savu dzīvību nodod par saviem draugiem."(Jāņa 15:12,13) Kristus mums ir rādījis priekšzīmi skaidrai, nesavtīgai mīlestībai. Līdz šim jūs vēl neesat ieraudzījuši savu trūkumu šai ziņā, bez kura visi jūsu labie darbi un dedzība, pat ja tā liktu jums visu savu mantu atdot trūcīgo pabarošanai un savu miesu - sadedzināšanai, tomēr nebūtu nekas. Jums vajadzīga mīlestība, kas ir lēnprātīga, kas neapkaistās, kas visu panes, visu tic un visu cer. Bez mīlestības gara neviens nevar būt līdzīgs Kristum. Un ar šo dzīvo pamatlikumu dvēselē neviens nevar būt līdzīgs pasaules cilvēkam.

Kristieša izturēšanās līdzinās Viņa Kunga izturēšanās veidam. Viņš pacēla karogu, un mums dota brīva izvēle, (170) vai mēs pulcēsimies ap to vai nē. Mūsu Kungs un Pestītājs nolika savas valdnieka tiesības, savu bagātību un godību un meklēja mūs, lai glābtu no posta un darītu sev līdzīgus. Viņš pats pazemojās un pieņēma mūsu dabu, lai mēs būtu spējīgi no Viņa mācoties un atdarinot Viņa labdarīgo un pašizliedzīgo dzīvi, soli pa solim sekot Viņam līdzī uz Debesīm. Jūs nevarat kļūt pilnīgi tādi, kāds ir Viņš, bet jūs varat Viņu atdarināt un atbilstoši savām spējām darīt tā, kā Viņš ir darījis. "Tev būs Kungu, savu Dievu, mīlēt no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un no visa sava prāta; un savu tuvāko kā sevi pašu." (Lūk.10:27) Jūsu sirdīs jābūtu tādi mīlestībai, ka jūs būtu gatavi atdot šīs pasaules bagātības un godību, ja tikai ar to varētu ietekmēt vienu dvēseli nodoties kalpošanai Kristum.

Es jums to saku, bīstoties Dievu, un ļoti jūs lūdzu uzmosties no miroņiem un Kristus jums dos dzīvību.

LEPNUMS JAUNIEŠU STARPĀ

Mīļā māsa O., es biju nodomājusi ar tevi runāt, pirms tu atstāj N., bet mani aizkavēja daudzi apstākļi. Tagad rakstot, man nav daudz cerību, ka vēstule panāks sevišķu pārmaiņu tavā izturēšanās veidā, cik tālu tas skar tavu reliģisko dzīvi.

Es par tevi ļoti skumu. Sapulcēs, ko noturēju ..., es runāju par galvenajiem pamatlikumiem un centos aizsniegt sirdis, sniedzot liecību, kura, es cerēju, izraisīs tavā reliģiskajā dzīvē pārmaiņu. Eš mēģināju rakstīt par jauniešiem draudošajām briesmām. Par šo tematu runā Liecība Nr. 12. Šo atklāsmi saņēmu Ročesterā. Tur man rādīja, ka tavā audzināšanā jau kopš bērnības ir pielaista kļūda. Tavi vecāki domāja un arī runāja, tev dzirdot, ka tev ir kristietes daba. Tavas māsas tevi mīlēja ar mīlestību, kas vairāk atgādināja kalpošanu elkam nekā svētu mīlestību. Tavi vecāki bērnus mīlēja ar nesvētu mīlestību, kas viņus darīja aklus pret bērnu trūkumiem. Reizēm, kad viņus kaut kas pamodināja, stāvoklis izmainījās. Bet tu tiki lutināta un slavēta, līdz tavas mūžības intereses ir apdraudētas.

(174) Es redzēju, ka tu pati sevi nepazīsti. Tu jūties taisna, kas vēl vairāk nostiprina tavus nepareizos uzskatus par taviem garīgajiem sasniegumiem. Reizēm tu kaut ko esi jutusi no Dieva Gara iespaيدا. Tomēr tev ir sveša pārveidošanās caur tava prāta atjaunošanu. "Nepalieciet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, savā prātā atjaunodamies, ka jūs varat pārbaudīt, kas ir labais un patīkamais un pilnīgais Dieva prāts." (Rom.12:2) Šāds piedzīvojums tev nav bijis, tāpēc tu esi bez enkura. Tu neesi kristiete; un tomēr visā tavas dzīves laikā tev ir stāstīts, ka tu no dabas esi kristiete. Tu, kā pašu par sevi saprotamu, pieņem, ka esi taisna, kad patiesībā atrodies ļoti tālu no tā, lai Dievs tevi atzītu par pieņemamu. Šīs nepareizās domas ir augušas līdz ar tevi un ir nostiprinājušās līdz ar tavu spēku pieņemšanos, un tās draud tevi pazudināt. Tavi vecāki greisirdīgi mīlēja savus bērnus, un ja bērni viņiem stāstīja, ka tiem liesies, ka kāds pret viņiem izturējies nevērigi vai necienīgi, tad vecāki uzreiz ieinteresējās un uztraucās, juta bērniem līdzī un nostājās tieši ceļā viņu garīgajai attīstībai.

Teve un tavai mātai P ir bijis ļoti daudz lepnuma, kas būs kā rugāji Dieva dienā. Virsroku ņemusi pašmīlība un pašlepnums, lepošanās ar tērpiem un savu ārieni. Savtīgums jūs ir atturējis no visa laba. Jums abām vajadzīga dziļi skaroša atgriešanās, vai arī jums nebūs nekādas daļas Dieva valstībā. Jūsu āriene, jūsu skaistums un tērpī neizpelnīsies Dieva labvēlību. Morālā vērtība ir tā, ko uzteic Lielais Es Esmu. Bez Kristus nav patiesi skaista cilvēka vai rakstura; bez pazemības gara, līdzjūtības un patiesa svētuma attaisnojošā skaistuma nav pilnības izturēšanās veidā vai ieradumos.

(175) Man rādīja, ka caur jūsu priekšzīmi un iespaidu pazudīs dvēseles. Jums bija dota gaisma un priekštīesības, un par to jums būs jādod norēķins. Dabīgi jūs neesat reliģiski noskaņotas un dievbijīgas, bet jums sevišķi jāpūlas savas domas saistīt pie reliģiskām lietām. Pirmo vietu jūsos ir ieņēmis "es". Sevi jūs vērtējat ļoti augstu, bet atcerieties, ka Debesis raugās uz morālo vērtību un par raksturu spriež, ņemot vērā iekšējo rotājumu, vai cilvēkam ir kluss un lēnprātīgs gara greznojums, kas Dieva acīs ir ļoti dārgs. Dārgi tērpī, ārējs rotājums un personīgā pievilcība, viss tas nav nekā, salīdzinot ar šo vērtīgo ieguvumu, kluso un lēnprātīgo garu. Daudziem ir kaitējusi jūsu cenšanās iepriecināt un apmierināt savu "es", kā arī jūsu svētošanās un dievbijības trūkums. Atkritušajiem jūs nevarējat palīdzēt, jo jūsu dzīve vispārīgi līdzinājās pasaules cilvēku dzīvei.

Kas apmeklēja N, tie sev līdzī aiznesa iespaidu, ka reliģijai nav nekā kopēja ar dzīvi. Šādus uzskatus viņi guva no jums un citiem jauniešiem, kas neatrod prieku praktiskā reliģijā. Līdz ar to viņos ir nostiprinājušies lepošanās kāre, ir pieaugusi mīlestība uz ārēju greznumu, vieglprātību un izpriecām, un svētās lietas netiek saskatītas. Viņiem palika iespaids, ka tie paši ir bijuši pārāk apzinīgi, pārāk sīkumaini. Jo, ja tos, kas dzīvo tieši lielā darba centrā, tik maz iespaidojušas svinīgās patiesības, kas tik bieži tiem tiek sludinātas, kāpēc tad viņiem jābūt tik sīkumainiem? Kāpēc viņiem jābaidās papriecāties, ja tiem, kas jau ilgi dzīvo N, izpriecas, liekas, ir dzīves mērķis.

Jauniešu iespaids, kas dzīvo N., ir izplatījies tik tālu, cik tālu viņi ir pazīstami, un viņu nesvētā dzīve ir zināma; un tieši jūs esat atstājušas visspēcīgāko iespaidu nepareizā virzienā. Jūs esat apkaunojušas savu ticības apliecību un nožēlojami pārstāvējušas patiesību. Uzticīgais Liecinieks saka: "Es zinu tavus darbus, ka tu neesi ne auksts, ne karsts. Kaut jel tu būtu vai auksts vai karsts! Kad tu nu esi remdens un ne auksts, ne karsts, tad Es tevi izspļaušu no Savas mutes." (Atkl.3:14) Ja jūs būtu aukstas, (176) tad būtu cerība, ka varat tikt atgrieztas; bet kur Kristus taisnības vietā cilvēku apjozusi paštaisnība, tur šī piekrāpšanās tik grūti ieraugāma un paštaisnība tik grūti noliekama, ka

tādos gadījumos cilvēks ir visgrūtāk aizsniedzams. Neatgriezts, bezdievīgs grēcinieks atrodas daudz labākā stāvoklī kā šāds cilvēks.

Jūs esat par piedauzīšanās akmeni grēciniekiem. Jūsu svētošanās un nodošanās trūkums ir redzams. Jūs dzenat prom no Kristus un nevis ar Viņu sakrājat. Ja Dievs man palīdzēs noraut jums jūsu paštaisnības tērpu, tad es varēšu cerēt, ka jūs vēl izpirksiet laiku un dzīvosiet priekšzīmīgu dzīvi. Jūs bieži esat pamodušās, bet tikpat bieži atkal kritušas atpakaļ savā iepriekšējā paštaisnībā, un turpinot tālāk neko nedarīt, jums ir vārds, ka jūs dzīvojat, lai gan esat mirušas. Jūsu lepnums draud izsaukt jūsu bojā eju. Dievs par to uz jums ir runājis. Ja jūs neizdarīsiet reformu, tad pār jums nāks bēdas un jūsu prieks pārvērtīsies grūtsirdībā, līdz jūs pazemosiet savas sirdis zem Dieva rokas. Dievs jūsu lūgšanas nepieņem. Tās nāk no sirdīm, kas pildītas ar lepnumu un savtīgumu. Tu, mana mīļā māsa, esi tukša un ārišķīga; tavai dzīvei nav bijis mērķa, turpretī, ja tu būtu bijusi pazemīga un būtu dzīvojusi citiem par svētību, tad tu būtu par svētību kā pati sev, tā visiem, kas ir ap tevi. Kaut Dievs piedotu taviem vecākiem un māsām viņu līdzdalību tevis veidošanā par to, kas tu esi. Tādu Dievs tevi nevar atzīt par labu, un, ja tu arī uz priekšu nemainīsies, tu būsi kā rugāji, ko Dieva dienā apris uguns.

Kad man rādīja, kāds savtības gars valda izdevniecības darbiniekos, ka daži tur strādā tikai algas dēļ kā kādā parastā uzņēmumā, tad jūs abas bijāt šai skaitā. Jūs abas bijāt savtīgas un domājāt tikai par sevi. (177) Jūs rūpējāties tikai par to, lai izpatiktu sev un saņemtu lielāku algu. Šis gars lielā mērā kā lāsts ir uzgūlies izdevniecībai, un Debesīm tas nepatīk. Daudzi pārāk dedzīgi ir centušies raust naudu. Tas viss ir nepareizi. Ir ienācis pasaules gars, un Kristus ir aizraidīts. Kaut Dievs žēlotu Savus ļaudis. Un es ceru, ka jūs tiksiet atgrieztas. Jūs pārvaldīja vieglprātības gars, un jūsu sarunas ir bijušas tukšas un nenozīmīgas. Ak, cik reti ir pieminēts Jēzus! Viņa glābjošā mīlestība nav izraisījusi pateicību un slavu un vārdus, kas tiektos paaugstināt Viņu un Viņa neizsīkstošo Sevi upurējošo mīlestību. Kāds ir bijis jūsu saruna temats? Par ko jūs ar vislielāko prieku esat domājušas? Patiesi var sacīt, ka Jēzus un Viņa uzpurīgā dzīve, Viņa bezgala dārgā žēlastība un Viņa tik dārgi pelnītā jūsu atpestīšana, ir reti temati visās jūsu domās; jūsu prātu nodarbina nieki. Izpatikt sev, sasniegt mērķus, kas apmierinātu jūsu izpriecu kāri - tā ir jūsu galvenā doma. Es varētu tikai vēlēt, kaut jūs nebūtu apliecinājušas, ka esat augšāmcēlušās ar Kristu, jo jūs neesat pakļāvušās Viņa prasībām. "Ja tad nu jūs ar Kristu esat augšāmcēlušies, tad meklējiet to, kas ir augšā, kur Kristus ir, sēdēdams pie Dieva labās rokas. Domājiet uz to, ka ir augšā un ne uz to, kas virs zemes. Jo jūs esat nomiruši, un jūsu dzīvība ir apslēpta līdz ar Kristu Dievā." (Kol.3:1-3) Jautājiet sev: "Vai es esmu saskaņojusies ar prasībām, kuras šeit izteic inspirētais apustulis? Vai es esmu nodevusi liecību ar savu dzīvi, ar savu miršanu pasaulei, ka mana dzīvība ar Kristu ir apslēpta Dievā? Vai es esmu iegremdēta Kristū? Vai mani uztur un atbalsta Viņš, Kas man apsolijs būt par klātesošu palīgu katrā vajadzības brīdī? Jums ir formas reliģija, bet nav pilnīgas izpratnes par savu vājumu, savu samaitātību un dabīgo nejaukumu.

"Dabīgs kristietis!" - šis maldinošais priekšstats daudziem ir noderējis par paštaisnības tērpu un daudzus, (178) kuriem nav nekādu praktisku zināšanu par Kristu, par Viņa piedzīvojumiem, par Viņa grūtajiem pārbaudījumiem, par Viņa pašizliedzīgo dzīvi un sevis upurēšanu, ir vadījis tos pie iedomātas cerības Kristū. Viņu paštaisnība ar ko tie tik daudz rēķinās, ir tikai netīras skrandas. Kristus, mīļotais Skolotājs saka: "Ja kas Man grib sekot, tas lai aizliedz sevi pašu, lai ņem savu krustu un seko Man." (Mat.16:24) Jā, sekojiet Viņam, neņemot vērā, ko par jums saka, labu vai ļaunu. Sekojiet Viņam, draudzīgi atbalstot vistrūcīgākos un visvājākos. Sekojiet Viņam, aizmirstot sevi, kļūstiet bagātas darbos citiem par labu, kas prasa sevis aizliegšanu un upurēšanu; nomicinātas neniciniet citus; parādieliet mīlestību un līdzjūtību kritušajai cilvēcei. Viņš neturēja savu dzīvi par dārgu, bet atdeva to priekš mums visiem. Sekojiet Viņam no vienkāršās silītes līdz krustam. Viņš dzīvoja mums par priekšzīmi. Viņš jums saka, ka, ja jūs gribat būt Viņa mācekles, tad jums jāņem krusts, nicinātais krusts, un jāseko Viņam. Vai jūs varat dzert šo biķeri? Vai jūs varat tikt kristīti ar šo kristību?

Jūsu rīcība liecina, ka jūs Kristum esat svešinieces. "Vai no tā paša akas avota izverd salds un rūgts? Mani brāļi, vai viģes var nest eļļas ogas vai vīnakoks viģes? Tāpat aka nevar dot sāļu un saldu ūdeni. Kurš ir gudrs un prātīgs starp jums? Tas lai rāda ar savu labo dzīvošanu savus darbus lēnīgā gudrībā. Bet, ja jūs rūgtu ienaidu un bardzību turat savās sirdīs, tad nelielieties un nemelojiet pret patiesību. Šī nav tā gudrība, kas nāk no augšienes, bet tā ir pasaules, dabiskā un velna gudrība. Jo kur bardzība un ienaidība, tur ir sajukšana un visāds ļaunums. Bet tā gudrība, kas ir no augšienes, pa priekšu ir šķīsta, pēc tam mierīga, lēna, paklausīga, pilna apžēlošanās un labu augļu, taisna un bez liekulības. Bet taisnības auglis top sēts iekš miera tiem, kas mieru dara." (Jēk.3:11-18)

Šeit ir uzskaitīti augļi, kas skaidri liecina, ka cilvēkā dzīves spēka gados notikusi pārmaiņa - tik redzama pārmaiņa, (179) ko var attēlot ar miršanu. No dedzīgas, rosīgas dzīves nāvē! Kāds

pārsteidzošs skats! Nevienam te nav jāmaldās. Ja šo pārveidošanos jūs vēl neesat piedzīvojušas, tad nepalieciet mierā. Meklējiet Kungu no visas savas sirds. Lai tas ir jūsu dzīves vissvarīgākais darbs.

Jums jādod norēķins par to labo, ko jūs būtu varējušas darīt savā dzīves laikā, ja jūsu nostāja būtu tāda, kādu Dievs no jums prasīja un kam Viņš jums bija sagatavojis bagātas iespējas. Bet jūs nepagodinājāt Dievu virs zemes un neglābāt ap jums esošās dvēseles, jo jūs pašas neizlietojāt žēlastību un spēku, gudrību un zināšanas, kuras Kristus jums bija sagādājis. Jūsos jānotiek nepārprotamai, skaidri redzamai reformai, vai arī jūs nekad no Jēzus nedzirdēsiet vārdus: "Labi tu godīgais un uzticīgais kalps."

12. jūnija vakarā, kad biju lasījusi draudzei iepriekšējo, man rādīja, ka laikā, kurā jūs izturaties bezbēdīgi, lepni un savtīgi, vienaldzīgi pret dvēseļu glābšanas darbu, nāve dara savu darbu. Viens pēc otra no jums aiziet un noiet kapā. Kāds ir bijis jūsu iespaids uz tiem, kas pulcējās jūsu sabiedriskajos sarīkojumos? Kas ir teikts vai darīts, lai dvēseles vadītu pie Kristus? Vai jūs nekavējoties, laikā vai nelaikā darījāt visu, kas ir jūsu pienākums? Vai esat gatavs Dieva tiesas dienā sastapties ar tām personām, ar kurām jūs satikāties savās sabiedriskajās sanāksmēs? Sevišķi es domāju cilvēkus, kas nonāca zem jūsu iespaida un nu jau ir miruši bez Kristus. Vai varat teikt, ka jūsu drēbes ir tīras no viņu asinīm? Es pieminēju vienu gadījumu ar Q. Vai viņa jums nepārmetīs? - Jums, kuras apņēma labi mājas iespaidi. Jums, kurām vienmēr bija labvēlīgas izdevības izveidot labu kristīgu raksturu, bet kuras neizjutāt nekādu nastu par dvēselēm. Jūs kopāt lepnumu, tukšu iedomību un mīlestību uz izpriecām un darījāt savu daļu, (180) apkaunojot savu ticības apliecību un liekot šai nabaga dvēselei, kuru sātans trieca un vajāja, apšaubīt patiesības īstenību un kristīgās reliģijas pareizību.

Jūsu vieglprātīgās sarunas, satiekoties ar citiem jauniešiem, bija pretīgas. Jūsu domu gājumā nebija nekā cēla un skaista — tikai parastā plāpāšana un tenkošana, vieglprātīga tukša jokošana. Eņģeļi ir pierakstījuši šos skatus, kas atkal un atkal atkārtojas. Ņemot vērā vissvinīgākos aicinājumus, ar kādiem pie jums griezās, jūs pamācot, rādot un brīdinot, jūs esat vairāk vainojamas nekā citi jaunieši. Jums bija ilgāka pieredze un lielākas patiesības zināšanas. Jūs visilgāk esat dzīvojušas N. Jūs bijāt starp pirmajiem, kas apliecināja ticību patiesībai un kas sevi atzina par Kristus sekotājiem; un jūsu iedomīgā un lepnā izturēšanās ir darījusi vairāk šīs vietas jauniešu dzīves ieradumu izveidošanā nekā jebkuras citas personas iespaids. Tos, kas bija atgriezti pie patiesības, jūs it kā paņēmat pie rokas un savienojāt ar pasauli.

Liela vaina gulstas uz jums un arī uz jūsu vecākiem, kam glaimoja jūsu lepošanās un ģeķība. Kad jūs rāja, viņi jūta jums līdzīgu un lika saprast, ka pārmetumus uzskata par nepelnītiem. Tu, māsa O., domāji, ka esi skaista. Tavi vecāki tev glaimoja. Tu meklēji pazīšanos ar neticīgajiem. Ja nemaz neņemtu vērā tavu ticības apliecību, arī tad tava rīcība neatbilstu saprātīgai, vienkāršai neticīgai meitenei. Bet atzīstot sevi par lēnprātīgu un pazemīgu Jēzus sekotāju, tu savu ticības apliecību esi apkaunojusi. Ak, mana māsa, vai tu domā, ka šie pārdevēji neredzēja cauri tavam ārējam mirdzumam, kurā tu sevi ietērpī? Vai tu domā, ka viņus tik ļoti bija savaldzinājusi tava skaistā seja, ka tie nevarēja redzēt zem virskārtas un lasīt tavu patieso paviršo raksturu? Kad tu no māsas R krājuma aizņēmies rotājumus, (181) tos uzliki uz savas galvas un tad parādījies šo pārdevēju priekšā kā kādā izrādē, vai tu domā, ka viņi to nesaprata? Vai tu aizmirsi, ka klāt atradās Dieva eņģeļi un viņu skaidrās acis lasīja tavas domas, sirds tieksmes un nolūkus, ņēma vērā katru tavu soli, un Debesis pazīst tavu īsto, vieglprātīgo raksturu. Ja tu, kamēr biji aizrāvusies tukšās sarunās ar šo pārdevēju, kas tevi savaldzināja, glaimodams tavai iedomībai, būtu stāvējusi spoguļa priekšā, tad tu būtu redzējusi vaibstīšanos un sačukstēšanos to starpā, kas tevi novēroja; tu būtu novērojusi smīnus par tavu mulķīgo izrādi. Tu aptraipīji patiesības lietu. Ja tu šinī veikalā būtu varējusi ieliet dažus mirkļus vēlāk un būtu dzirdējusi sarunas, kas risinājās pēc tam, kad tu tur biji uzkavējusies tik ilgi, cik vien pieklājība atļāva, tad tev atklātos dažas lietas, par kurām tev nebija ne jausmas. Uzzinot, kā uz tevi skatās pat šie vieglprātīgie pārdevēji, tu justos ievainota un pazemota. Tieši tas pārdevējs, kas acis tev glaimoja, pievienojās savu biedru smiekliem un jokiem par tavu iedomību, tukšumu un ārišķību.

Tu varēji atstāt iespaidu uz labu un pagodināt savu Glābēju. Bet tā vietā tu izturējies tā, ka kļuvi par pārrunu tematu glaimīgiem pārdevējiem un nepieaugušiem jauniešiem. So nepiedienīgo rīcību ievēroja daudzi cilvēki un tie, kas redzēja pretrunas starp tavu dzīvi un ticības apliecību, pat neticīgie, kas ārēji tev parādīja cieņu, sirdī tomēr tevi nicināja. Tu ej S pēdās, un, ja tavi vecāki neatmodīsies un nesaskatīs tavu ģeķību, tad viņi būs līdzvainīgi tavos grēkos. Viņi, kā arī tavas māsas, ir grēkojuši, stiprinot tavu lepnumu un glaimojot tavai iedomībai. Ja tu un tavas māsas būtu glābtas, tad jūs visas būtu sapratušas neglābto cilvēku bīstamo stāvokli. Nāks diena, kad, ja jūsos nenotiks liela pārmaiņa, (182) jūs dzirdēsiet no daudzām lūpām vārdus: Es biju šo kristiešu sabiedrībā, tomēr viņas nekad nestāstīja par man draudošajām briesmām. Viņas nekad mani nebrīdināja. Es domāju, ka, ja man

draudētu briesmas pazust, viņa nepaliktu mierā ne dienu, ne nakti, pirms nebūtu mani atmodinājušas, lai es ieraugu, ka es eju bojā. Tagad es esmu pazudusi. Ja es būtu viņu vietā, un būtu citus cilvēkus redzējusi līdzīgā stāvoklī, tad es nebūtu likusies mierā, līdz skaidri neatklātu draudošās briesmas un nenorādītu uz Vienīgo, Kurš var tos glābt. Jūs bijāt labi un patīkami kalpi sātanam, kaut arī saucāt sevi par Kristus kalpiem.

Māsa O, tu pati savā vērtējumā juties tik ļoti paaugstināta, ka nevarēji pareizi izprast citu spriedumu, kas tevi novēroja un redzēja tava rakstura sekumu. Viņi tevi sauca par koķeti, un šādu slavu tu tiešām esi pelnījusi. Tev būtu ļoti, ļoti derīgi ņemt vērā apustuļa pamācību: "Jūsu jaukums lai nav no ārienes, bet apslēptais sirds cilvēks, kam neiznīcīgs jaukums lēnā, klusā garā, — tas ir dārgs Dieva priekšā." (1.Pēt.3:3,4)

Tavi vecāki stipri kļūdījušies savu bērnu audzināšanā. Viņi pacieta, ka bērni atsakās nest nastas, kuru uzņemšanās tiem būtu bijusi ļoti derīga un labvēlīga. Bērniem neliedza apmierināt savas iegribas un atļāva palikt gultā, kur tie snaudā pavadīja visskaistākās un jaukākās rīta stundas, kamēr viņu iecietīgie vecāki cēlās agri un smagi strādāja, nesot dzīves nastas. Sie bērni nav mācīti pretoties savām tieksmēm un cīnīties pret savām iegribām; viņi nav mācījušies izturēt grūtības. Viņus lielā mērā atbrīvoja no mājas nastām. un tas viņiem ir ļoti kaitējis. Viņi nekad nav mācījušies rīkoties pašaieliedzīgi un pašuzpurīgi. Viņi nepildīs nevienu uzdevumu, kas tiem nav pa prātam. (183) Viņu audzināšana ir ļoti kļūdaina. Viņu sirdis pilda tikai lepnums, iedomība un tukša lielīšanās. Māsa O. sevi ir uzskatījusi pārāku par savām biedrenēm un domājusi, ka tās nav cienīgas, lai viņa tām dāvātu daudz uzmanības un laipnības. Bez tam viņai ir stūrgalvīga griba rīkoties tā, kā pašai patīk, neņemot vērā citu vēlēšanos, to ērtības un vajadzības. Viņas dabīgais noskaņojums ir ļoti slikts, un ja tas netiks pilnīgi pārvarēts, tad tas radīs daudz ēnu, kuras aptumšos viņas tekū un sarūgtinās dzīvi viņas labākajiem draugiem.

PASAULĪGUMA GARS DRAUDZĒ

Mīlie brāļi un māsas X.! 1868. gada 12. jūnijā man rādīja, ka mīlestība uz pasauli lielā mērā ir aizvietojusi mīlestību uz Dievu. Jūs dzīvojat patīkamā apvidū, tādā, kas ir labvēlīgs laicīgai labklājībai. Tāpēc jums pastāvīgi draud briesmas, ka pasaule aprīs visas jūsu intereses, ka jūs pilnīgi nodosieties mantas krāšanai virs zemes. Jūsu sirdis būs tur, kur ir jūsu manta. Jūs dzīvojat vietā, kur ir kārdinājums arvien dziļāk iesaistīties pasaules lietās un vairāk krāt mantu; tā nodarbinātiem, šīs dzīves rūpes tik ļoti piepilda jūsu domas, ka patiesa dievbijība ir pilnīgi neiespējama. Bet tikai nedaudzi izprot bagātības viltīgo varu. Kas ļoti vēlas iegūt līdzekļus un naudu, tie tā nodevušies šim mērķim, ka ticība Kristum paliek otrajā vietā. Garīgas lietas nevērtē un nemeklē, jo mantkāriba ir aizēnojusi Debesu bagātības. Ja mūžīgo dzīvību vērtētu pēc centības, neatlaidības un nopietnības, ar kādu tā saucamie kristieši pēc tās dzenas, tad tā nelīdzinātos pat pusei no pasaulīgo īpašumu vērtības. Salīdziniet nopietno piespiešanos iegūt šīs pasaules lietas ar gurdenajām, vājajām un neiespaidīgajām pūlēm pieaugt garīgumā un mantot Debesu bagātības. (184) Nav jābrīnās, ka saņemam tik maz gaismas no Debesu svētnīcas. Mūsu ilgas netiecas šajā virzienā; tās aprobežojas ar laicīgajiem pasākumiem, meklējot šīs pasaules lietas un atstājot novārtā mūžīgās. Laicīgā labklājība dara acis aklas un piekrāpj dvēseli. Dievs var runāt, bet šīs zemes nieki neļauj dzirdēt Viņa balsi.

Mūsu gadus vecais tēvs T tagad, kad viņam vajadzēja novērsties no pasaules un saskaņoties ar Debesīm, ir pieķēries pasaules lietām. Dzīvi, kuru viņš tagad dzīvo, vajadzētu pavadīt ticībā uz Dieva Dēlu; viņam vajadzētu iemīlēt labāku zemi. Viņam vajadzētu arvien mazāk interesēties par nīcīgajām šīs zemes bagātībām un visas intereses piesaistīt mūžīgajām lietām, kurām ir vislielākā nozīme. Viņa pārbaudes dienas gandrīz jau ir noslēgušās. Ak, cik maz laika atlicis, lai nodotos Dievam! Viņa spēki ir izsmelti, prāta spējas iedragātas, un vislabākajā gadījumā viņa kalpošana Dievam var būt tikai vāja; tomēr, ja viņš nodotos Dievam no visas sirds, tad viņa kalpošana tiktu pilnīgi pieņemta. Līdz ar gadiem, brāļi T, tevī ir palielinājies savtīgums un mīlestība uz šīs nožēlojamās pasaules bagātībām kļuvusi vēl stiprāka un dedzīgāka.

Māsa T. mīl šo pasauli. Viņa no dabas ir savtīga. Viņa daudz cietusi no miesīgām kaitēm. Dievs pieļāvis šīm lietām nākt pār viņu un tomēr nav atļāvis sātanam atņemt viņai dzīvību. Dievs grib būdu ceplī atbrīvot viņu no pieķeršanās laicīgai mantai. To var panākt vienīgi caur ciešanām. Viņa ir viena no tām, kuras organisms saindēts ar medikamentiem. Lietojot zāles, viņa neapzinīgi sevi padarījusi tādu, kāda viņa tagad ir; tomēr Dievs nav ļāvis paņemt viņas dzīvību, bet ir pagarinājis pārbaudes un ciešanu gadus, lai viņa varētu kļūt svēta caur patiesību; lai, šķīstīta, balināta un pārbaudīta būdu ceplī, un tur atbrīvota no visiem sārņiem, kļūtu dārgāka par tīru zeltu, pat dārgāka par Ofiras zeltu. Mīlestība uz pasauli šī brāļa un māsas sirdī (185) ir tik dziļi iesakņojusies, ka tās iznīcināšanai būs vajadzīgi smagi pārbaudījumi. Mīļais brāļi un māsa, jūs neesat nodevušies Dievam. Neprātīga ir jūsu ieņemtā nostāja pret pasaules lietām. Pasaulei ir spēks pievilkt un pakļaut jūsu domas, bet garīgais

un debešķīgais neatstāj tādu iespaidu, lai spētu pārveidot prātu.

Vīri un sievas, kas sevi sauc par Kristus sekotājiem, kāpēc jūs Viņam nepaklausāt? Kāpēc jūs esat tik ārprātīgi, ka cenšaties iegūt laicīgas bagātības, ko nelaimes gadījums tik viegli var jums atņemt, un atstājat novārtā Debesu bagātības, nemirstīgo, neiznīcīgo mantojumu?

Man rādīja brāļa U sievas stāvokli. Viņa vēlas rīkoties pareizi, bet viņai ir vājības, kas sagādā daudz grūtību un bēdu kā viņai pašai, tā viņas draugiem. Viņa par daudz runā. Viņai nav piedzīvojumu Dieva lietās, un, ja viņa neatgriezīsies un nepārveidosies, savā prātā atjaunojoties, tad viņa nevarēs pastāvēt šo pēdējo briesmu vidū. Nepieciešams ir darbs pie sirds. Tad arī mēle būs svētota. Notiek liela runāšana, kas ir grēcīga un no kuras jāizvairās. Viņai jānoliek stipra sardze pie savām lūpām un jāvalda mēle kā ar iemauktiem, lai viņas vārdi nevairotu grēkus. Viņai jāpārtrauc runāt par citu kļūdām, kavēties pie citu īpatnībām un atklāt citu vājības. Tādas sarunas pie ikvienas ir nosodāmas. Tās nedod neko labu un noteikti ir grēcīgas. Tās tiecas tikai uz ļaunu. Ienaidnieks zina, ka ar tādu rīcību Kristus sekotāji paver durvis, lai viņš varētu darboties.

Es redzēju, ka, sanākot kopā māsām, kas mīl daudz runāt, pie tām ir sātans, jo viņš tur atrod sev darbu. Viņš stāv klāt, lai ierosinātu un uzbudinātu tieksmes un vispilnīgāk izmantotu iegūtās priekšrocības. Viņš zina, ka visa šāda tenkošana, sačukstēšanās, noslēpumu atklāšana un rakstura analizēšana, atšķir dvēseli no Dieva. Tā ir nāve garīgumam un mierīgam reliģiskam iespaidam. Māsa U daudz grēko ar savu mēli. Viņas vārdiem vajadzētu būt tādiem, (186) kas atstāj iespaidu uz labu, bet viņa bieži runā uz labu laimi. Reizēm tās notikumu un apstākļu atainojums nesaskan ar patiesību. Dažreiz dzirdam pārspīlēšanu, reizēm nepatiesi paziņojumi. Nepatiesīgums valodā nav apzināts, bet tik ilgi kopts ieradums daudz runāt par tematiem, kas nedod neko labu, ka viņa savos ieradumos ir kļuvusi nepiesardzīga un bezrūpīga un bieži nezina, ko viņa stāsta. Šī kļūda iznīcina jebkuru iespaidu, ko viņa varētu atstāt uz labu. Ir laiks, lai šai ziņā notiktu pilnīga reforma. Viņas klātbūtne netiek apsveikta, bet ja tā uzvarētu šo grēcīgo runāšanas ieradumu, tad sabiedrībai tas būtu ieguvums.

Kristiešiem jābūt uzmanīgiem savos vārdos. Nekad viņiem nevajadzētu izplatīt nelabvēlīgas ziņas par kādu savu draugu, stāstot par to otram, sevišķi ja viņi zina, ka šo cilvēku starpā nav pilnīgas saskaņas.

Ir nežēlīgi ar mājieniem un neskaidriem norādījumiem par kādu draugu vai paziņu citus vadīt uz domām, it kā jūs par šo cilvēku zināt daudz vairāk nekā citi. Tādi mājieni izplatās un atstāj nelabvēlīgu iespaidu, daudz sliktāku, nekā atklāta notikumu atstāstīšana, neko nepārspīlējot. Cik daudz Kristus draudze jau ir cietusi no šādas rīcības! Ticības apliecībai neatbilstošā un nepiesardzīgā tās locekļu izturēšanās to ir darījusi vāju. Uzticībai atbild ar nodevību, un to dara vienas un tās pašas draudzes locekļi, tomēr vainīgais nesaprot, cik viņa rīcība ir postoša. Daudz ir kaitējis gudrības trūkums, izvēloties sarunu tematu.

Sarunās vajadzētu risināt garīgus un dievišķus jautājumus, tomēr ir bijis citādi. Ja biedrošanās ar kristīgiem draugiem veltīta sirds un prāta izkopšanai, tad vēlāk nekas nebūs jānožēlo un uz satikšanos un uz sarunu varēs atskatīties ar patīkamu apmierinājuma sajūtu. Bet, ja stundas pavadītas vieglprātīgā un tukšā runāšanā un dārgo laiku izlieto citu cilvēku rakstura un dzīves analizēšanai, tad izrādīsies, ka draudzīgās sarunas ir ļaunuma avots, un jūsu iespaids būs nāves smarža uz nāvi.

(187) Es nevaru skaidri atsaukt atmiņā visas personas, kuras man no jūsu draudzes rādīja, bet es redzēju, ka daudziem vēl ir veicams liels darbs. Gandrīz visi runā pārāk daudz un pārāk maz pārdomā un lūdz. Daudzi ir pārmērīgi savtīgi. Domas pievērstas savam "es" un ne citu labumam. Sātānam pār jums ir liela vara. Tomēr jūsu vidū ir dārgi gaismas nesēji un cilvēki, kas cenšas staigāt saskaņā ar Dieva gribu. Lepnums un mīlestība uz pasauli ir tie valgi, kas kļuvuši par lielu šķērslī garīgumam un pieaugšanai laipnībā, labvēlībā un žēlastībā.

Šī pasaule - kristietim nav debesis, bet tikai Dieva darbnīca, kur mūs sagatavo kopējai dzīvei ar bezgrēcīgiem eņģeļiem svētajās Debesīs. Prātu mums pastāvīgi vajadzētu nodarbināt ar cēlām, nesavtīgām domām. Sādā audzināšanā nepieciešams vingrināt visus spēkus, kurus Dievs mums ir devis, lai vislabāk pagodinātu Viņa Vārdu virs zemes. Mēs esam atbildīgi par visām Dieva dāvātajām labajām un cēlajām spējām. Ja mēs arī šīs spējas izlietojam tādā veidā un tādiem mērķiem, kādiem Dievs tās nekad nav paredzējis, tad mēs Viņam parādām zemisku nepateicību. Kalpošana Dievam prasa visus mūsu būtnes spēkus, un mēs nepiepildīsim Dieva nodomu, ja savas spējas neattīstīsim līdz visaugstākajai pakāpei un neradināsim prātu ar patiku kavēties pie Debesu lietām un ar pareizu rīcību nostiprināsim un neizdaļosim dvēseles spēkus, lai tie kalpotu Dieva godam.

Sievietes, kas sevi atklāti atzīst par dievbijīgām, parasti nepievērš pietiekamu uzmanību domu un tieksmju audzināšanai. Viņas savas domas nevalda un ļauj tām kļīst, kur patīk. Tā ir liela kļūda. Daudzas sievietes liekas esam pilnīgi bez garīga spēka. Viņas nav radinājušās domāt; un šī iemesla dēļ tās pieņem, ka viņas vispār nav spējīgas domāt. Pieaugšanai laipnībā, labvēlībā un žēlastībā ir nepieciešamas pārdomas un lūgšanas. Tieši tāpēc ka sievietes ir tik maz rūpējušās par savu garīgo spēju izkopšanu, ir tik maz dziļāk domājošas, to vidū neredz lielāku noteiktību. (188) Atstājot prātu bezdarbībā, tās balstās uz citiem, lai tie viņu vietā nodarbinātu smadzenes, plānotu, domātu, atcerētos, un tā viņas kļūst arvien nespējīgākas. Dažām prāts jāaudzina vingrināšanās ceļā. Viņām jāpiespiežas domāt. Ja viņas paļausies uz kādu citu, lai tas domātu viņu vietā un atrisinātu visus sarežģījumus, bet pašas savu prātu nenoslogos ar domāšanu, tad arī uz priekšu viņas nespēs atcerēties, raudzīties nākotnē, spriest un izšķirties. Katram personīgi jāpūlas izglītēt savu prātu.

Man rādīja, ka brālim V vairāk jāmeklē garīgums. Tev nav klusas un mierīgas pašāvēības uz Dievu, kādu Viņš no tevis prasa. Tu savas domas neesi radinājis plūst garīguma guļtnē. Tu par daudz nododies tukšām, nevajadzīgām runām, kas kaitē tavai dvēselei un iespaidam. Tev jācenšas pēc mierīgas līdzsvarotības un rakstura stingrības. Tu esi viegli uzbudināms; tavas izjūtas ir stipras, un savu patiku un nepatiku tu izsaki spēcīgos vārdos. Tev nepieciešams pareizas reliģijas mierinošais iespaids. Tu esi aicināts mācīties no Kristus, kas ir lēnprātīgs un no sirds pazemīgs. Kāda dārga mācība! Pareizi un pilnīgi apgūta, tā pārveidos visu dzīvi. Vieglprātība un nevērīgas sarunas kaitē tavai garīgai attīstībai. Tev vajadzētu meklēt rakstura pilnību un lai tavu vārdu un darbu iespaids runā par labu Dievam. Tev nopietnāk, dedzīgāk jāmeklē Kungs un dziļāk jāsmej no patiesības avota, lai Viņa iespaids svētotu tavu dzīvi. Tavas domas par daudz pievēršas pasaulei. Tev savu interesi vajadzētu piesaistīt labākai dzīvei nekā šī. Tu nemaz nedrīksti zaudēt laiku, pasteidzies un izmanto nedaudzās pārbaudes laika stundas.

Tava sieva bija pārāk lepna un savtīga. Dievs viņu vadīja cauri bēdu ceplim, lai atbrīvotu viņas raksturu no šiem traipiem. Viņai ļoti jāuzmanās, lai bēdu ugunis pār viņu nebūtu velti aizdedzinātas. Tām jāatņem sārņi un jāved tuvāk Dievam. (189) Viņas mīlestībai uz pasauli ir jāmirst. Mīlestība uz sevi ir jāpārvar; un gribai pilnīgi jāpakļaujas Dieva gribai.

Man rādīja, ka mīlestība uz pasauli lielā mērā ir izslēgusi Jēzu no draudzes. Dievs aicina uz pārmaiņu — visu pakļaut Viņam. Ja prātu neaudzinās un neradinās kavēties pie reliģiskiem tematiem, tad šajā virzienā tas būs vājš un nespēcīgs. Bet laicīgajos pasākumos tas būs stiprs, jo šajā ziņā tas vingrinot ir attīstīts un stiprināts. Iemesls, kāpēc vīriem un sievietēm ir tik grūti dzīvot ticībai atbilstošu dzīvi, ir tas, ka viņi nevingrina prātu dievbijībā. Domas ir pieradušas traukties pretējā virzienā. Ja prātu pastāvīgi nevingrina garīgu atziņu krāšanā un necenšas izprast dievbijības noslēpumu, tas paliek nespējīgs pareizi vērtēt mūžības lietas, jo šajā ziņā tam nav pieredzes. Tāpēc arī gandrīz visi kalpošanu Kungam uzskata par ļoti smagu pienākumu.

Ja sirds ir dalīta, galvenokārt pieķērusies pasaules lietām un tikai nedaudz Dievam, nav iespējams sevišķs garīgs spēku pieaugums. Laicīgie pasākumi aizņem cilvēka gara pasaules lielāko daļu, prasot no prāta spējām darbu; tāpēc šajā virzienā ieinteresētība kļūst arvien stiprāka un varenāka, bet kalpošanai Dievam atliek arvien mazāk un mazāk laika. Dvēselei nav iespējams augt un zelt, ja prātu sevišķi nevingrina lūgšanas. Nepietiek tikai ar atklātām un ģimenes lūgšanām. Ļoti liela nozīme ir lūgšanām vienatnē; vientulībā dvēsele pilnīgi atklājas Dieva visu redzošajam skatam un tad tiek pilnīgi pārbaudīts katrs motīvs. Lūgšanas vienatnē — cik tās ir dārgas! Dvēsele satiekas un sarunājas ar Dievu. Šādas lūgšanas jādzird vienīgi lūgšanas uzklausošajam Dievam. Nevienai ziņkārīgai ausij nav jādzird šādās lūgšanās izteiktās nastas. (190) Lūdzot vienatnē dvēsele ir brīva no apkārtējiem iespaidiem, brīva no satraukuma. Klusu un tomēr dedzīgi tā tiecas pie Dieva. Lūdzot skaļā balsī, slepenās lūgšanas nozīme tiek sakropļota un tās jaukums izzūd. Tad klusas mierīgas pašāvēības un ticības vietā, dvēselei vienkāršībā un pazemībā nākot pie Dieva, balsi stipri paaugstinot, cilvēks sevi satrauc, un lūgšana vienatnē zaudē savu mierinošo, svētījošo iespaidu, tad trako jūtas, plūst vētraiņi vārdi un nav iespējams šadzirdēt mierīgo kluso balsi, kas runā uz dvēseli, kura vienatnē lūdz patiesi un no visas sirds. Ja lūgšana vienatnē ir pareizi izvesta un īstenota dzīvē, tad tā sniedz daudz laba. Bet lūgšana, kuru dzird visa ģimene un kaimiņi, nav lūgšana slepenībā, kaut arī to tā uzskata, un dievišķu spēku tādā veidā nesaņem. Jauks un paliekošs būs iespaids, kas nāk no Tā, kurš redz slepenībā, kura acis ir atvērtas, lai atbildētu katru no sirds nākošo lūgšanu. Klusā, mierīgā ticībā dvēsele uztur satiksmi ar Dievu un sevi uzkrāj dievišķās gaismas starus, lai būtu stiprs un apbruņots pastāvēt cīņās ar sātanu. Dievs ir mūsu stiprā pils.

Jēzus mums atstājis pavēli: "Tad nu esiet nomodā! Jo jūs nezināt, kad nama Kungs nāk; vai vakarā, vai nakts vidū vai gaiļos, vai no rīta agri; ka tas nejauši nākdam, jūs neatrod guļam. Bet ko Es jums saku, to Es saku visiem: "Esiet nomodā!" (Marka 13:35-37)

Mēs gaidām un esam nomodā uz Kunga atgriešanos, kuram jānes sev līdzī rīts, lai, pēkšņi nākot, Viņš neatrod mūs guļam. Uz kuru laiku šie vārdi attiecas? Ne uz Kristus parādīšanos debess padebešos; ne tad draud briesmas atrast ļaudis guļam. Nē; bet tad, kad Viņš atgriezīsies no kalpošanas svētnīcas vissvētākajā vietā, kad Viņš noliks savu priesteru tērpu un apģērbsies atriebības drēbēs un pasludinās pavēli: "Kas netaisnību dara, tas lai joprojām netaisnību dara, un, kas ir apgānīts, tas lai joprojām ir apgānīts, un, kas ir taisns, tas lai joprojām ir taisns, un, kas ir svēts, tas lai joprojām ir svēts." (Atkl.22:11)

(191) Kad Jēzus beigs aizlūgt par cilvēkiem, tad katra liktenis būs izšķirts uz visiem laikiem. Šis būs Viņa norēķināšanās laiks ar saviem kalpiem. Kas nevērīgi izturas pret sagatavošanās laiku, kas tiem dots, lai kļūtu šķīsti un svēti un varētu gaidīt un apsveikt savu Kungu, tiem saule norietēs drūmā tumsā un nekad vairs neuzlēks. Pārbaudes laiks ir noslēdzies. Pārtraukts Kristus starpniecības darbs Debesīs. Šis laiks beidzot pēkšņi nāk pār visiem, un, kas nav šķīstījuši savas dvēseles, paklausot patiesībai, tie tiek atrasti guļam. Viņi pagura gaidīt un būt nomodā; Kunga nākšana tiem kļūva vienaldzīga. Tie neilgojās pēc Viņa parādīšanās un domāja, ka nav nepieciešams pastāvīgi un līdz galam būt nomodā. Viņi bija vīlušies gaidīt un baidījās, ka varbūt atkal būs jāviļas. Viņi nolēma, ka vēl pietiks laika atmesties. Labāk nepalaid garām izdevību pasaulīgu bagātību iegūšanai. Labāk paņemt no šīs pasaules visu, ko vien spēj. Un, cenšoties sasniegt šo mērķi, tie pazaudēja visu interesi par Kunga atnākšanu un vairs par to neuztraucās. Viņi kļuva neatlaidīgi un bezrūpīgi, it kā Kunga nākšana vēl būtu tālā nākotnē. Bet laikā, kad tie interesējās vienīgi par laicīgiem ieguvumiem, noslēdzās darbs Debesu svētnīcā, un viņi palika nesagatavoti.

Ja šie cilvēki tikai būtu zinājuši, ka Kristus Debesu svētnīcā tik drīz nobeigs savu darbu, cik savādāka būtu bijusi viņu izturēšanās! Cik nopietni un dedzīgi tie būtu centušies atrasties nomodā! Kungs, visu to paredzēdams, jau laikus viņus brīdina, pavēlot tiem būt nomodā. Viņš skaidri parāda savas atnākšanas pēkšņumu. Viņš nenosaka laiku, lai mēs nepalaidistu garām īsto brīdi sagatavoties un, būdami kūtri, neatliktu sagatavošanos uz nākotni, kad, pēc mūsu domām Viņš varētu nākt. (192) "Tad nu esiet nomodā; jo jūs nezināt..." Tomēr, kaut arī jau iepriekš ir pateikts, cik nedrošs ir mūsu stāvoklis, cik pēkšņi mūs skars pēdējie notikumi, mēs neesam izbijušies par savu aklumu, neesam atmodušies, neesam dedzīgi un modri, gaidot savu Kungu. Kurus neatradīs gaidot un nomodā, tie beidzot tiks pārsteigti savā neuzticībā. Kungs nāk, bet viņi nav gatavi nekavējoši atvērt durvis, jo tos pārņēmis pasaulīgs miegs, un beidzot tie ir nokavējuši un pazuduši.

Man rādīja citu cilvēku grupu pretstatā šai. Tie gaidīja un bija nomodā. Viņu acis raudzījās Debesu virzienā, un uz viņu lūpām bija Kunga vārdi: "Ko Es jums saku, to Es saku visiem: Esiet nomodā!" "Tad nu esiet nomodā! Jo jūs nezināt, kad nama Kungs nāks, vai vakarā, vai nakts vidū, vai gaiļos, vai agri no rīta; ka Tas nejauši nākdams jūs neatrod guļam." Kungs norāda uz kādu kavēšanos, pirms beidzot atstāt rīts. Bet Viņš negrib, ka tie pagurtu vai atslābtu viņu dedzīgā, nopietnā modrība, ja rīta ausma neparādās tik ātri, kā viņi to gaidījuši. Gaidošos man rādīja skatāties uz augšu. Tie pamudināja un iedrošināja viens otru, atkārtodami vārdus: "Pirmās un otrās sardzes laiks ir pagājis. Mēs dzīvojam trešās sardzes laikā, gaidot un paliekot nomodā uz Kunga nākšanu. Tagad vēl tikai mazu brīdi jāpaliek nomodā." Es redzēju, ka daži pagura; viņu acis raudzījās uz leju, tos saistīja pasaulīgās lietas un gaidīšanā tie kļuva neuzticīgi. Viņi sacīja: "Mēs gaidījām savu Kungu pirmās sardzes laikā, bet pievīlāmies. Tad mēs noteikti domājām, ka Viņš nāks otrās sardzes laikā, bet arī tas pagāja un Viņš neatnāca. Mēs atkal varam pievilties. Mums nav jābūt tik sīkumainiem un īpatnējiem. Viņš var neatnākt arī nākošās sardzes laikā. Mēs dzīvojam trešās sardzes laikā un tagad domājam, ka labāk ir krāt mantu virs zemes, lai mums būtu nodrošinājums pret trūkumu." Daudzi aizmīgs; viņus apstulboja šīs zemes rūpes un savaldzināja bagātības pievīlošā vara, tā kā tie aizmīrsa būt modri un gaidīt.

Man rādīja, ka eņģeļi ar milzīgu interesi vēro nogurušos un tomēr uzticīgos sargus un raugās, (193) lai tie netiktu pārāk smagi pārbaudīti un nesabruktu zem darba un grūtību nastas, ko divkārt smagāku darīja viņu pasaulīgo rūpju apreibināto un laicīgās labklājības pievīlto brāļu aiziešana no sardzes vietas. Šie Debesu eņģeļi jutās apbēdināti, ka tie, kas kādreiz bija nomodā, ar savu kūtrumu un neuzticību palielināja grūtības un nastas tiem, kas nopietni un neatlaidīgi centās palikt modrīgi gaidītāji.

Es redzēju, ka nav iespējams, interesi un rūpes piesaistīt pasaulīgām lietām, pavairojot laicīgos īpašumus un tomēr palikt modrīgiem gaidītājiem, kādiem būt mums pavēlējis mūsu Pestītājs. Eņģelis sacīja: "Tie var iegūt tikai vienu pasauli. Lai sakrātu Debesu mantu, tiem jāupurē laicīgā. Abas pasaules iegūt tie nevar." Es redzēju, cik nepieciešama ir nepārtraukta, uzticīga modrība, lai izbēgtu sātana pavadītajiem kārdinājumiem. Viņš skubina tos, kuriem vajadzētu modrīgi gaidīt, spert tikai vienu soli uz pasaules pusi; tie nemaz nedomā iet tālāk, bet šis viens solis ir tos jau stipri attālinājis no Jēzus un atvieglotais nākošo soli; un tā soli pa solim tie iet uz pasaules pusi, līdz vienīgā atšķirība

starp viņiem un pasauli ir viņu ticības apliecība, tikai vārdi. Tie ir pazaudējuši savu īpašo svēto raksturu, un vienīgi viņu ticības apliecība tos atšķir no viņu apkārtnē esošajiem pasaules mīlētājiem.

Es redzēju, ka ir pagājis viens gaidīšanas laiks pēc otra. Bet vai tāpēc vajadzētu būt mazāk modriem? Ak nē! Tagad ir vislielākā nepieciešamība atrasties pastāvīgā modrībā, jo tagad gaidītais brīdis ir tuvāk kā pirms pirmās sardzes paiešanas. Tagad gaidīšanas laiks katrā ziņā ir palicis īsāks nekā sākumā. Ja tad mēs gaidījām ar neatslābstošu modrību, (194) cik daudz nepieciešamāka divkārtšā modrība ir tagad, otrajā sardzes laikā. Otrā gaidīšanas laika aizritēšana mūs novedusi trešajā gaidīšanas laikā, un tagad modrības samazināšana ir neatvainojama. Trešā sardze prasa trīskārtīgu modrību. Ja tagad kļūstam nepacietīgi, tad veltīga ir visa līdzšinējā sirsnīgā un neatlaidīgā modrība. Mūs nogurdina garā un tumšā nakts, bet rīts tiek atlikts žēlastībā, jo, ja Kungs tagad atnāktu, tad daudzus Viņš atrastu nesagatavotus. Tik ilgas kavēšanās iemesls ir tas, ka Dievs nevēlas, ka kāds no Viņa ļaudīm pazūd. Tomēr rīts uzticīgajiem un nakts neuzticīgajiem ir tieši mūsu priekšā. Modrīgi gaidot, Dieva ļaudīm jāparāda savs īpatnējais raksturs, kā arī atšķiršanās no pasaules. Ar savu modrības stāvokli mums jāparāda, ka mēs vairs zemes tiešām esam viesi un svešinieki. Atšķirība starp tiem, kas mīl pasauli, un tiem, kas mīl Kristu, ir tik skaidra, ka to nevar pārprast. Kamēr pasaules cilvēki visā dedzībā un godkāribā cenšas iegūt sev laicīgas bagātības, Dieva ļaudis viņiem nelīdzinās, bet, būdami sirsnīgi un modrīgi gaidītāji, rāda, ka viņi ir pārveidoti, ka viņu mājas nav šī pasaule un ka viņi meklē labāku, proti, Debesu tēvzemi.

Es ceru, mani mīlie brāļi un māsas, ka jūs neapmierināsit tikai ar šo vārdu pārslasīšanu, nepārdomājot visā pilnībā to svarīgumu. Kad Galilejas vīri stāvēja neatlaidīgi skatīdamies uz debesīm, lai, ja vien būtu iespējams, kaut vai uz īsu acumirkli ieraudzītu savu debesīs uzkāpjošo Pestītāju, pie viņiem piestājās divi baltās drēbēs tērpti vīri— Debesu eņģeļi, kuriem bija dots uzdevums tos iepriecināt, un jautāja: “Jūs, Galilejas vīri, ko jūs stāvat skatīdamies uz debesīm? Šis Jēzus, Kas ir aizņemts no jums uz Debesīm, tā nāks, kā jūs esat redzējuši Viņu Debesīs uzkāpjam.” (Ap.d.1:11)

Dievs vēlas, lai Viņa ļaudis raudzītos uz debesīm, gaidot mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus parādīšanos godībā. Laikā, kad pasaules cilvēku intereses pievērstas dažādiem laicīgiem pasākumiem, (195) mums jāraugās uz augšu, mums ticībā jāsniedz arvien tālāk un tālāk Debesu bagātību brīnišķajos noslēpumos, ļaujot, lai dārgie dievišķās gaismas stari no Debesu svētnīcas apgaismo mūsu sirdis, kā tie apmirdz Jēzus seju. Smējēji zoboņas par modrajiem gaidītājiem un jautā: “Kur paliek Viņa apsolītā atnākšana? No tā laika sākot, kad tēvi iegāja mierā viss paliek tā, kā bija no radīšanas sākuma.” (2.Pēt.3:4) Jūs esat pievilti. Nāciet tagad mums līdz, un jūs gūsiet panākumus laicīgajā dzīvē. Dzenieties pēc peļņas, pēc naudas un pēc goda ko sniedz pasaule.” Gaidošie turpina raudzīties uz augšu un atbild: “Mums jābūt nomodā.” Un novēršoties no laicīgiem priekiem, pasaulīgās slavas un bagātības pieviļošās varas, tie parāda, ka atrodas nomoda stāvoklī. Paliekot nomodā tie kļūst arvien stiprāki; viņi pārvar kūtrumu, savtīgumu un mīlestību uz ērtībām. Pār tiem iedegas bēdu ugunis un gaidīšanas laiks liekas ilgs. Reizēm viņi noskumst, un to ticība sagrībojas; bet viņi atkal atgūst spēkus, pārvar bailes un šaubas un skatus pievērsuši Debesīm, atbild saviem pretiniekiem: “Es esmu nomodā. Es gaidu sava Kunga atgriešanos. Es gavilēšu gan bēdās, gan piemeklējumos, gan trūkumā.”

Mūsu Kungs vēlas, lai mēs paliktu nomodā, un Viņam nākot un klauvējot, varētu nekavējoši atvērt. Svētības izteiktas pār tiem kalpiem, kurus Viņš atrod nomodā. “Viņš apjozīsies un tiem liks apsēsties un, apkārt iedams, tiem kalpos.” (Lūk.12:37) Kuru no mums, šinīs pēdējās dienās, tik ļoti pagodinās visu sapulcēto Kungs? Vai esam sagatavojušies tūlīt bez vilcināšanās Viņam atvērt un Viņu uzņemt? Esiet nomodā, nomodā, nomodā! Gandrīz visi iesnaudušies un mitējušies gaidīt; mēs neesam gatavi nekavējoties Viņam atvērt. Mīlestība uz pasauli tā aizņēmusi mūsu domas, ka mūsu acis vairs neraugās augšup, bet gan pievērstas zemei. Mēs ļoti steidzamies, čakli un dedzīgi iesaistāties dažādos pasākumos, bet Dievs ir aizmirsts un Debesu bagātības netiek vērtētas. (196) Mēs neatrodamiem gaidošā nomoda stāvoklī. Mūsu ticību aptumšo mīlestība uz pasauli un bagātības viltība, un mēs vairs neilgojamies un mīlestībā negaidām sava Pestītāja atnākšanu. Mēs pārlietu nopūlamies, rūpējoties paši par sevi. Mēs esam nemierīgi un mums lielā mērā trūkst stipras uzticības Dievam. Daudzi pūlas un strādā, domā un plāno, baidīdamies no trūkuma. Viņi neatļaujas veltīt laiku lūgšanām vai reliģisku sapulču apmeklēšanai un, paši par sevi rūpējoties, nedod Dievam izdevību rūpēties par viņiem. Un Kungs arī priekš viņiem daudz nedara, jo viņi tam nedod iespēju. Viņi par daudz strādā priekš sevis un par maz ļaujjas uz Dievu, par maz Viņam tic.

Mīlestībai uz pasauli ir briesmīga vara pār ļaudīm, kuriem Kungs pavēlējis būt nomodā un vienmēr lūgt, lai, piepeši nākot, Viņš tos neatrastu guļot. “Nemīliet pasauli, nedz to, kas ir pasaulē; jo kas pasauli mīl, tajā nav Tēva mīlestības. Jo viss, kas ir pasaulē: miesas kārība, acu kārība un dzīves lepnība — tas nav no Tēva, bet no pasaules. Un pasaule paiet un viņas kārības; bet, kas Dieva prātu dara, tas paliek mūžīgi.” (1.Jāņa 2:15-17)

Man rādīja, ka Dieva ļaudis, kas sakās ticam pēdējai patiesībai, neatrodas gaidošā nomoda stāvoklī. Viņi vairo savu bagātību, bet ne attiecībās pret Dievu. Viņi netic laika īsumam; viņi netic, ka visu lietu gals ir tuvu, ka Kristus stāv pie durvīm. Viņi var runāt par lielu ticību, bet tie pievilj paši savas dvēseles. Viņu rīcība atklāj to, kāda ticība tiem patiesībā ir. Viņu darbi rāda to ticības raksturu un liecina ap viņiem esošajiem cilvēkiem, ka šis paaudzes laikā Kristus nenāks. Kāda viņu ticība, tādi viņu darbi. Viņi gatavojas uz palikšanu šinī pasaulē. (197) Tie pievieno namam namu un zemes gabalam zemes gabalu, un ir šīs pasaules pilsoņi.

Nabaga Lācars, kas pārtika no bagātā vīra ēdienu paliekām, atradās labākā stāvoklī nekā šie ticīgie, kas sevi par tādiem sauc. Ja viņiem būtu īsta ticība, tie nekrātu bagātību virs zemes, bet visu pārdotu, atbrīvotu sevi no šīs pasaules traucējošām lietām un savu mantu sev pa priekšu nosūtītu uz Debesīm. Tad viņu intereses un sirds būtu tur, kur atrodas viņu lielākā manta. Vairākums no tiem, kas sakās ticam patiesībai, ar savu dzīvi liecina, ka tas, ko viņi visaugstāk vērtē, ir šī pasaule. Par to viņi uztraucas un rūpējas, šī mērķa dēļ tie grūti pūlas un strādā. Viņu dzīves zinātne ir mantas saglabāšana un pavairošana. Viņi tik maz ir nosūtījuši uz Debesīm, Debesu bagātību akcijas ir iegādājušies tik maz, ka viņu domas un prāts nav sevišķi piesaistīti šai labākajai zemei. Viņi iegādājušies lielu vairumu šīs pasaules dažādu pasākumu akciju, un šis ieguldījums, līdzīgi magnētam, atrauj viņu prātu un domas no Debesīm un no neiznīcīgā un saista pie laicīgām un samaitātām šīs zemes lietām. "Kur jūsu manta, tur būs arī jūsu sirds."

Daudzus kā ar tērauda ķēdēm ir saistījis savtīgums. Tas ir: mana ferma, mana manta, mans veikals, manas preces. Viņi neievēro pat vispārpieņemtās cilvēcīgās prasības. Vīri un sievas, kas sakās mīlam un gaidām šava Kunga atnākšanu, ir noslēgušies sevī. Cēlās un dievišķās prasības ir mirušas. Mīlestība uz šo pasauli, miesas kārība, acu kārība un dzīves lepība viņus tā ir savaldzinājusi, ka tie staigā it kā akli. Pasaule viņus ir samaitājusi, bet viņi to neapzinās. Viņi runā par mīlestību par Dievu, bet viņu augļi nerāda šo vārdos izteikto mīlestību. Viņi aplaupa Dievu ar desmito un dāvanām, un Dieva iznīcinošais lāsts ir pār tiem. Patiesība ir apgaismojusi viņu tekū no visām pusēm. Dievs brīnišķi ir strādājis, glābjot dvēseles viņu pašu mājās, bet kur ir upuri, kas pienesti Viņam, pateicoties par visām šīm viņiem piešķirtajām žēlastības dāvanām? (198) Daudzi no viņiem ir tikpat nepateicīgi kā dzīvnieki. Cilvēka labā pienestais upuris ir bezgalīgs, tāds, kas nav aptverams pat visattīstītākajam prātam, tomēr ļaudis, kas sakās baudām šo Dieva labvēlību, pasniegtu par tik augstu cenu, ir tik pārmērīgi savtīgi, ka no savas puses Dievam nedod neko, kas būtu kā patiess upuris. Viņu domas saistās tikai ap pasauli. Četrdesmit devītajā Dziesmā mēs lasām: "Tie paļaujas uz savu padomu un greznojas ar savu lielo bagātību. Savu brāli neviens nevar atpestīt, nedz Dievam par to dod atpirkšanas maksu, (jo visai dārga ir viņa dvēseles atpestīšana, un no tā jāatstājas mūžīgi)." Ja visi atcerētos un spētu kaut mazliet novērtēt Kristus bezgalīgo, neaptveramo upuri, tad tie kaunētos par savu bailību un pārmērīgo savtīgumu. "Mūsu Dievs nāk un necieš klusu; rijošs uguns iet Viņa priekšā un Viņam apkārt liela vētra. Viņš sauc Debesīm augšā un zemei, tiesāt Savus ļaudis. Sapulciniet Man Manus svētos, kas manu derību derējuši ar upuriem." (Ps.49:3-5) Savtīguma un pasaules mīlestības dēļ Dievs ir aizmirsts, un daudzu dvēseles ir tukšas. Ir dzirdami saucieni: Es esmu nabags, es esmu nabags. Kungs aizdevis Saviem ļaudīm līdzekļus, lai pārbaudītu viņus un to vārdos izteikto mīlestības dziļumu uz Dievu. Daži labāk būtu ar mieru aiziet no Dieva un atteikties no savas Debesu mantas, nekā samazināt savus šīs zemes īpašumus un caur upuriem noslēgt derību ar Dievu. Dievs viņus aicina pienest upurus, bet mīlestība uz pasauli noslēdz viņu ausis, ka tie neko nedzird.

Es raudzījos lai redzētu, kuri no tiem, kas sevi sauc par Kristus atnākšanas gaidītājiem, ir gatavi labprātīgi no savas pārpilnības Dievam pienest upuri, bet mīlestība uz pasauli noslēdz viņu ausis, ka tie neko nedzird. Es varēju ieraudzīt dažus vienkāršus cilvēkus, kuri līdzīgi nabaga atraitnei sevi ierobežoja un deva savu grasi. (199) Katra šāda dāvana Dieva vērtējumā ir liela bagātība. Bet tie, kuru rīcībā ir līdzekļi un kas palielina savus īpašumus, šajā ziņā ir tālu atpalikuši. Tas, ko viņi dara, salīdzinot ar viņu iespējām, ir kā nekas. Viņi attur savus līdzekļus un aplaupa Dievu, jo baidās no trūkuma. Viņi neuzdrošinās paļauties uz Dievu. Tas ir viens no iemesliem, kāpēc mēs kā tauta esam tik slimīgi un vārgi, un daudzi noiet kapā. Mūsu vidū atrodas mantkārība. Starp mums ir pasaules mīļotāji un arī tādi, kas atrāvuši strādniekiem viņu algu. Pret cilvēkiem, kuriem nekas nepieder šinī pasaulē, kas ir trūcīgi un atkarīgi no sava darba, citi ir izturējušies netaisni un tos izmantojuši. Pasaules mīļotājs ar cietu seju un vēl cietāku sirdi, nelabprāt ir maksājis nelielās summas, kas pelnītas smagā darbā. Tieši tādas ir arī viņu attiecības ar Kungu, par Kura kalpiem tie sevi sauc. Tieši ar tādu pat nepatiku viņi nodod arī savus maksājumus Dieva mantu namā. Līdzībā minētajam vīram nebija kur likt savu mantu, un Kungs ātri pārtrauca viņa nederīgo dzīvi. Tā Viņš vēl rīkosies ar daudziem. Cik grūti šajā samaitātajā laikmetā palikt pieaugošā savtīguma un pasaulīguma neskartiem. Cik viegli kļūt nepateicīgiem visu mūsu žēlastības dāvanu Devējam. Ir vajadzīga liela modrība un daudz lūgšanu, lai dvēseli varētu rūpīgi pasargāt. "Pielūkojiet, esiet modrīgi un lūdziet, jo jūs nezināt, kad tas laiks ir." (Marka 13:33)

LIECĪBAS DRAUDZEI Nr. 17

KRISTUS CIEŠANAS

(200) Lai pilnīgi izprastu pestīšanas vērtību, tad katrā ziņā jāzina, ko tā ir maksājusi. Kristus ciešanu ierobežotas izpratnes dēļ daudzi lielo atpestīšanas plānu novērtē zemu. Krāšņo cilvēka atpestīšanas plānu radīja Dieva Tēva bezgalīgā mīlestība. Šis dievišķais plāns ir visbrīnīgākā Dieva mīlestības izpausme uz kritušo cilvēci. Šāda mīlestība, kas izpaužas mīlotā Dēla atdošanā, pārsteidz pat svētos eņģelus. "Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Savu vienpiedzimušo Dēlu devis, lai visi tie, kas tic uz Viņu, nepazustu, bet dabūtu mūžīgu dzīvošanu." Pestītājs bija Sava Tēva godības atspīdums un Viņa personas skaidrs attēls. Viņš bija dievišķi cēls, majestātisks, pilnīgs un varens, Viņš līdzinājās Dievam. "Tēvam ir patīcis, ka Viņā mājotu visa pilnība." "Kas Dieva ģimī būdams, neturēja par laupījumu Dievam līdzīgs būt, bet Pats sevi ir iztukšojis un kalpa ģimī pieņēmis un tā kā cits cilvēks tapis. Un cilvēka kārtā atrasts, Pats Sevi pazemojis, paklausīgs palicis līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei." (Fil.2:6-8)

Kristus apņēmas mirt grēcinieka vietā, lai cilvēks turpmāk, (201) paklausot Viņam, varētu izbēgt Dieva likuma sodam. Viņa nāve likumu neiznīcināja; nesamazināja tā svētās prasības un nepadarīja to aizskaramāku un mazāk cienījamu. Kristus nāve pasludināja Viņa Tēva likuma taisnīgumu, sodot pārkāpēju, jo Viņš Pats apņēmas ciest likumā paredzēto sodu, lai glābtu kritušo cilvēku no likuma lāsta. Dieva mīlotā Dēla nāve pie krusta pierāda Dieva likuma nemainīgumu. Viņa nāve likumu paaugstina un pagodina, kā arī cilvēkam dod liecību par likuma nemainīgo raksturu. No Viņa Paša dievišķajām lūpām dzirdami vārdi: "Nedomājiet, ka Es esmu nācis atņemt bauslību un praviešus. Es neesmu nācis atņemt, bet piepildīt." Kristus nāve attaisno likuma prasības.

Kristū apvienojās cilvēciņa un dievība. Viņa uzdevums bija samierināt Dievu ar cilvēku; savienot ierobežoto ar Bezgalīgo. Šis bija vienīgais ceļš, kā kritusi cilvēce varēja tikt paaugstināta caur Kristus asins nopelni, un kļūt par dievišķās dabas dalībnieci. Cilvēka dabas pieņemšana Kristu darīja spējīgu saprast cilvēka bēdas un pārbaudījumus un visas dažādās kārdināšanas, kas to apstāj. Eņģeļi, kuri nepazīna grēku, nespēja just līdzī cilvēkam viņa īpatnējās grūtībās. Kristus pazemojās, pieņēma cilvēka dabu un visās lietās tika kārdināts tā kā mēs, lai varētu palīdzēt visiem, kas tiek kārdināti.

Kā cilvēks Viņš izjuta vajadzību saņemt spēku no Tēva. Viņam bija īpašas lūgšanas vietas. Ar Savu Tēvu Viņš mīlēja satikties kalnu vientulībā. Šādā veidā Viņa svētā cilvēcīgā dvēsele tika stiprināta dienas pienākumiem un pārbaudījumiem. Viņš ir mūsu priekšzīme visās lietās. Viņš ir mūsu brālis mūsu nespēkā, bet Viņam nebija mums līdzīgu tieksmju un kaislību. (202) Viņa bezgrēcīgās būtnes daba novērsās no ļauna. Grēcīgajā pasaulē Viņa dvēsele cīnījās un ļoti mocījās. Cilvēciņas dēļ lūgšanas Tam bija nepieciešamība un priekštiesība. Kristum bija vajadzīgs viss stiprais, dievišķais atbalsts un iepriecinājums, ko Tēvs labprāt sniedza Viņam — Tam, kurš cilvēku labā atstāja Debesu līksmību un izvēlējās mājvietu aukstajā un nepateicīgajā pasaulē. Satīsmē ar Tēvu Viņš atrada mieru un prieku. Seit Viņš varēja atvieglot sirdi, izstāstīt visas bēdas, kas Viņu tik smagi nospieda. Viņš bija bēdu Vīrs, Kas pazina cilvēces postu.

Dienā Viņš dedzīgi pūlējās darīt citiem labu, glābt cilvēkus no iznīcības. Viņš dziedināja slimos, mierināja noskumušos un sniedza prieku un cerību izmisušajiem. Mirušos Viņš darīja dzīvus. Pabeidzis dienas darbus, vakaros Viņš devās prom no pilsētas trokšņa un šatraukuma, un kādā vientuļā birzē Viņa stāvs lūgšanā pakrita ceļos Tēva priekšā. Reizēm Viņa nolīkušo augumu apspīdēja spožā mēness stari. Un tad atkal gaismu aizklāja mākoņi un tumsa. Uz lūdzēja galvas krita nakts rasa. Viņu apņēma vēsums. Kristus bieži turpināja lūgt visu nakti. Viņš ir mūsu priekšzīme. Ja mēs to atcerētos un Viņu atdarinātu, tad mēs būtu daudz stiprāki Dievā.

Ja cilvēku Pestītājs Savā dievišķajā spēkā izjuta lūgšanas vajadzību, cik daudz vairāk lūgšana ir nepieciešama vājam, grēcīgajam, mirstīgajam cilvēkam — dedzīga, pastāvīga lūgšana. Kad Kristum uzmācās visspēcīgākās kārdināšanas, tad Viņš neko neēda. Viņš nodeva sevi Dievam un nopietni, dedzīgi lūdzot, pilnīgi pakļaujoties Dieva prātam, izgāja kā uzvarētājs. Kas apliecina ticību šo pēdējo dienu patiesībai, tiem vairāk par citiem, kas sevi sauc par kristiešiem, vajadzētu lūgšanā atdarināt savu lielo Priekšzīmi.

(203) "Tas ir māceklim pietiekoši, kad tas top kā viņa Mācītājs, un kalps kā viņa Kungs." (Mat.10:25) Mūsu galdus bieži klāj dārgi, izlutināto garšu apmierinoši ēdieni, kas nav ne veselīgi, ne nepieciešami. Tos mēs baudām tikai tāpēc, ka šīs lietas mīlam vairāk par pašreizējo, brīvību no slimībām un veselu saprātu. Jēzus nopietni un sirsnīgi meklēja spēku no Sava Tēva. To Dieva Dēls vērtēja daudz augstāk pat priekš Sevis, par sēdēšanu pie visgreznāk un bagātāk klāta galda. Viņš mums ir rādījis, ka spēku saņemšanai cīņā ar tumsības varām un mums uzticētā darba veikšanai,

lūgšanām ir ļoti liela nozīme. Mūsu pašu spēks ir tikai nespēks, bet ko Dievs dod, tas ir varens un katru saņēmēju dara vairāk kā uzvarētāju.

Kad Dieva Dēls pakrita lūgšanā Ģetzemanes dārzā, tad garīgajā, izmisuma pilnajā cīņā no Viņa ādas porām pilēja sviedri, līdzīgi lielām asins lāsēm. Tieši šeit Viņu apņēma briesmīgās tumsas šausmas. Uz Viņa gulās pasaules grēki. Viņš cieta cilvēku vietā, kā Sava Tēva likumu pārkāpējs. Seit Viņam uzmācās kārdināšanas. Dieva brīnišķīgā gaisma Viņu atstāja, un Viņš nonāca tumsības spēku rokās. Dvēseles mokās pakritis, Viņš pieklāvās aukstajai zemei. Viņš izjuta Sava tēva nepatiku. No vainīgā cilvēka lūpām Viņš bija noņēmis ciešanu kausu, un gatavojās Pats to izdzert, lai cilvēkam tā vietā pasniegtu svētību kausu. Dusmas, kas būtu bijušas cilvēka daļa, tagad krita uz Kristu. Tieši šeit noslēpumainais kauss trīcēja Viņa rokās.

Jēzus bieži bija nācis uz Ģetzemani, lai kopā ar mācekļiem nodotos pārdomām un lūgšanām. Viņi visi labi pazina šo svēto un kluso vietu. Pat Jūdas zināja, kurp vest pūli, lai nodotu Jēzu viņu rokās. Nekad agrāk Pestītājs nebija apmeklējis šo dārzu ar tik smagu, (204) skumju nomāktu sirdi. Tās nebija miesīgās ciešanas, no kurām baidījās Dieva Dēls un kas, Viņa mācekļu klātbūtnē, no Viņa lūpām izspieda skumjos un drūmos vārdus: "Mana dvēsele ir visai noskumusi, līdz nāvei. Palieciet šeit,"- Viņš sacīja,- "un esiet nomodā." (Marka 14:34)

Atstājis mācekļus, Viņš aizgāja projām tik tālu, lai tie vēl varētu sadzirdēt Viņa balsi, un krita pie zemes un lūdza. Viņa dvēseli plosīja briesmīgs izmisums, un Viņš sauca uz Tēvu: "Mans Tēvs, ja tas var būt, tad lai šis biķeris man iet garām, tomēr ne kā es gribu, bet kā tu gribi." (Mat.26:39) Uz viņu gulās bojā ejošās cilvēces grēki, kas Viņu ļoti nomāca. Atziņa, ka grēka dēļ Tēvs dusmo uz Viņu, plosīja sirdi, izraisot asas neciešamas sāpes un izspiežot uz Viņa pieres lielas asins lāses, kas ritēja pār Viņa bālajiem vaigiem un darīja zemi mitru.

Piecēlies Viņš gāja pie mācekļiem un atrada tos guļam. Viņš sacīja uz Pēteri: "Tātad jūs nespējāt nevienu pašu stundu būt ar Mani nomodā! Esiet nomodā un lūdziet Dievu, ka jūs neiekrītiēt kārdināšanā. Gars gan ir labprātīgs, bet miesa ir vāja." (Mat. 26:40,41) Vissvarīgākajā brīdī — brīdī, kad Jēzus tos sevišķi lūdza palikt ar Viņu nomodā, — mācekļi tika atrasti guļam. Viņš zināja, ka mācekļus gaida smagas cīņas un briesmīgas kārdināšanas. Viņš tos bija paņēmis līdzi, lai tie Viņu stiprinātu, un lai viss šajā naktī redzētais un pamācības, kuras tiem vajadzēja smelties, neizdzēšami iespiestos viņu atmiņā. Tas bija nepieciešams, lai viņu ticība nezustu, bet tiktu stiprināta tieši priekšā esošajai pārbaudei.

Bet, kad tiem vajadzēja būt ar Kristu nomodā, viņus nomāca bēdu nasta, un tie aizmiga. Pat dedzīgais Pēteris, kas tikai dažas stundas atpakaļ paziņoja, ka ir ar mieru ciest un, ja vajadzīgs, pat mirt par savu Kungu, tagad gulēja. (205) Viskritiskākajā brīdī, kad Dieva Dēlam bija vajadzīga viņu līdzjūtība un sirsnīgas lūgšanas, tie tika atrasti aizmiguši. Guļot viņi daudz pazaudēja. Mūsu Pestītājs bija nodomājis viņus stiprināt smagajiem ticības pārbaudījumiem, kuriem drīzumā vajadzēja nākt pār viņiem. Ja šo drūmo brīdi viņi būtu pavadījuši nomodā kopā ar savu mīļo Glābēju, lūdzot Dievu, tad Pēteris nebūtu palāvis uz saviem vājajiem spēkiem, un neizliegtu savu Kungu nopratināšanas laikā.

Dieva Dēls attālinājās otru reizi un lūdza, sacīdams: "Mans Tēvs, ja šis biķeris Man nevar iet garām, ka Es to nedzeru, tad lai notiek Tavs prāts." (Mat. 26:42) Un atkal Viņš gāja pie Saviem mācekļiem un atrada tos guļam. Viņu acis bija miegainas. Sie gulošie mācekļi attēlo gulošo draudzi, tuvojoties Dieva piemeklēšanas dienai. Sis ir mākoņains un biezas tumsas laikmets, kad snaust un aizmigt ir sevišķi bīstami.

Jēzus mums atstājis šo brīdinājumu; "Tad nu esiet nomodā! Jo jūs nezināt, kad nama Kungs nāk, vai vakarā, vai nakts vidū, vai gaiļos, vai no rīta agri, kad tas nejauši nākdams jūs neatrod guļam." (Marka 13:35,36) Dieva draudzei ir pavēlēts nakti stāvēt sardzē, lai arī cik bīstami tas būtu, vienalga, ilgu vai īsu laiku. Bēdas neattaisno modrības samazināšanos. Smagajiem pārbaudījumiem vajadzētu vadīt ne uz bezrūpību, bet gan uz dubultotu modrību. Ar Savu priekšzīmi Kristus draudzei ir norādījis uz tās Spēka Avotu vajadzības, nelaiemes un briesmu brīdī. Nomoda stāvoklim jāparāda, ka draudze ir īstā Dieva draudze. Ar šo pazīmi gaidošie atšķiras no pasaules un rāda, ka viņi virs zemes ir ceļinieki un svešinieki.

Atkal Pestītājs noskumis novērsās no saviem gulošajiem mācekļiem un lūdza trešo reizi, sacīdams tos pašus vārdus. Pēc tam Viņš gāja pie tiem un teica: "Guliet vēl un dusiet! Redzi, tā stunda ir klāt, un Cilvēka Dēls top nodots grēcinieku rokās." (Marka 14:41) Cik nežēlīgi no mācekļu puses bija atļauties gulēt un, (206) aizverot savas acis, snaust, neko nejūtot un nesaprotot, kamēr viņu dievišķais Kungs cieta šādas neizsakāmas garīgas mokas! Ja viņi būtu palikuši nomodā, tad tie nebūtu pazaudējuši

ticību, redzot Dieva Dēlu mirstam pie krusta. Šo ievērojamo nakti vajadzēja pavadīt nomodā un cēlā garīgā cīņā un lūgšanās, kas tos stiprinātu būt Dieva Dēla neizsakāmo moku aculieciniekiem. Tad, redzot Kristus ciešanas pie krusta, viņi būtu sagatavoti mazliet izprast Viņa pārcilvēciskas mokas un sāpes. Un viņi būtu spējīgi atcerēties Kristus teiktos vārdus, norādot uz Viņa ciešanām, nāvi un augšāmcelšanos; un briesmīgi grūtās stundas drūmo tumsu tad būtu apgaismojuši daži cerības stari, kas spēcīnātu viņu ticību.

Par šiem notikumiem Kristus viņiem jau bija stāstījis, bet viņi to nebija sapratuši. Viņa ciešanu skats mācekļiem bija drausmīgs pārbaudījums. Ievērojot to, varam saprast nomodā palikšanas un lūgšanas nepieciešamību. Neredzamam spēkam vajadzēja uzturēt viņu ticību, skatot šo tumsības spēku uzvaru. Mēs tikai vāji varam aptvert Dieva Dēla neaprakstāmās mokas Ģetzemanes dārzā, kad, uzņemoties cilvēku grēkus, Viņš izjuta atšķirtību no Dieva. Viņš pats kļuva par kritušās cilvēces grēku. Atziņa par Tēva mīlestības novēršanos izspieda no Viņa nomocītās dvēseles šos drūmos vārdus: "Mana dvēsele ir visai noskumusi līdz nāvei (..) ja tas var būt, tad lai šis biķeris Man iet garām."(Mat. 26:38,39) Un tad pilnīgi padevies Tēva prātam, Viņš piebilst: "Tomēr, ne kā Es gribu, bet kā Tu." (Mat.26:39)

Dieva mīļotajam Dēlam zuda spēki. Viņš bija tuvu nāvei. Tēvs sūtīja vēstnesi no Sava tuvuma, lai tas stiprinātu dievišķo Cietēju un iedrošinātu iet tālāk asinīm slacīto teku. Ja mirstīgie būtu varējuši skatīt eņģeļu pulku pārsteigumu un bēdas, tad tie redzētu Tēvu klusās sāpēs atraujam Savam ļoti mīļotajam Dēlam Savas gaismas, (207) mīlestības un godības starus, tad tie labāk izprastu, cik pretīgs Dievam ir grēks. Taisnības zobena vajadzēja pamosties pret Viņa mīļoto Dēlu. Ar skūpstu Viņu nodeva naidnieku rokās un tad steigšus veda uz laicīgās tiesas zāli, lai grēcīgi, mirstīgi cilvēki Viņu apsmietu un notiesātu uz nāvi. Tur brīnišķais Dieva Dēls tika mūsu "pārkāpumu dēļ ievainots un mūsu grēku dēļ sagrauzts." (Jes.53:5) Viņš paņēma apvainojumus, zaimus un apkaunojošu apiešanos, līdz "tik nejauks bija Viņa vaigs, un ne pēc cilvēka, un Viņa skats, ne pēc cilvēku bērniem." (Jes. 52:14)

Kas var izprast šeit parādīto mīlestību! Eņģeļu pulki pārsteigti un noskumuši vēroja Viņu, kas bija Debesu Majestāte un nesa slavas un godības kroni, tagad nesam ērkšķu vainagu; redzēja Viņu nodotu par upuri saniknota pūļa atriebības kārei, ko sātans dūsmās bija sakurinājis līdz ārprātīgam trakumam. Raugies uz pacietīgo Cietēju! Uz Viņa galvas ērkšķu vainags. Viņa asinis, Viņa dzīvība plūst no daudzajiem ievainojumiem. Un viss tas grēka dēļ. Nekas cits kā tikai mūžīga, glābjoša mīlestība varēja likt Kristum atstāt savu godpilno, majestātisko stāvokli Debesīs un nākt uz šo grēkā kritušo pasauli, lai tiktu nievāts, nicināts un atmests no tiem, kurus glābt Viņš nāca, un beidzot nonāvēts pie krusta. Šī mīlestība vienmēr paliks noslēpums.

Brīnieties Debesis, un esi pārsteigta, zeme! Raugies uz apspiedēju un raugies uz apspiesto! Milzīgs pūlis apstājis pasaules Pestītāju. Izsmiekls un dzelīgās zobgalības dzirdamas kopā ar rupjiem, apvainojošiem lāstiem. Nejutīgi nelieši izsaka aizvainojošas piezīmes par Viņa vienkāršo dzimšanu un pazemīgo dzīvi. Augstais priesteris un vecaji ar izsmieklu uztur Viņa apgalvojumu, ka Viņš ir Dieva Dēls, un rupji un netīri joki un apvainojumi iet no mutes mutē. Sātans pilnīgi pārvaldīja savu kalpu prātu un domas. (208) Lai viņa darbs būtu iespaidīgs, tas nāk no augstā priestera un vecajiem un piepilda tos ar reliģisku fanātismu. Viņi rīkojas tā paša sātanskā gara vadībā, kuram paklausa viszemākie un visnocietinātākie nelieši. Samaitātā saskaņa valda kā liekulīgo priesteru un vecaju, tā arī vispagrimušāko cilvēku jūtās. Kristu, Dieva mīļoto Dēlu, veda tālāk un uz Viņa pleciem uzlika krustu. No Viņa ievainojumiem plūstošās asinis iezīmēja katru soli. Kristus tiek vests uz nāves vietu. Milzīgā drūmā Viņu pavada nikni ienaidnieki un nejutīgi skatītāji. "Vārdzināts Viņš zemojās un neatdarīja Savu muti, it kā Jērs, kas top vests pie kaušanas, un kā avs, kas klusa paliek sava cirpēja priekšā; tāpat Viņš neatdarīja Savu muti."(Jes. 53:7)

Viņa bēdu sagrauztie mācekļi seko kādu gabalu aiz slepkavu pūļa. Kristus tiek pienaglots pie krusta un pacelts karājās starp debesīm un zemi. Mācekļu sirdis plosa mokošās sāpes, redzot mīļoto Skolotāju ciešam kā noziedznieku. Krusta tiešā tuvumā atrodas aklie, fanātiskie un neuzticīgie priesteri un vecaji. Tie apmainās izsmejošām piezīmēm, zobgalībām un dzelībām: ""Tu, kas Dieva namu noplēsi un trijās dienās atkal uztaisi, atpesti Pats Sevi; ja Tu esi Dieva Dēls, tad kāp no krusta zemē." Tāpat arī augstie priesteri Viņu apmēdīja līdz ar rakstu mācītājiem un vecajiem un sacīja: "Cituss Viņš atpestījis un Sevi Pašu nevar pestīt. Ja Viņš ir Izraēla ķēniņš, lai nokāpj no krusta, tad mēs Viņam ticēsim. Viņš Dievam ir uzticējies, lai Tas Viņu atpestī, ja Tam patīk; jo Viņš ir sacījis: "Es esmu Dieva Dēls.""(Mat. 27:40-43)

Jēzus uz visu to neatbildēja nevienu vārdu. Kamēr Viņa rokās dzina naglas un neciešamās sāpēs no Viņa ādas porām izspieda sviedru lāses, nevainīgā cietēja bālās, trīcošās lūpas klusu lūdza pēc piedošanas mīlestības saviem slepkavām: "Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara."(Lūk. 23:34)

Visas Debesis dziļā līdzjūtībā nenovērsdamies raudzījās uz šo skatu. Pazudušās pasaules brīnišķīgais glābējs cilvēku vietā cieta sodu par Sava Tēva likumu pārkāpšanu. (209) Viņš atpirka ļaudis Pats ar Savām asinīm. Viņš maksāja to, ko taisnīgi prasīja Dieva svētais likums. Sis bija līdzeklis, kas beidzot darīs galu grēkam un sātanam un uzvarēs viņa pulkus.

Nekad un nevienam nav bijušas ciešanas un sāpes līdzīgas tām, ko izcietā mirstošais Pestītājs! Viņa kausu tik rūgtu darīja apziņa, ka Tēvs izjūt nepatiku pret Viņu. Ne miesīgās ciešanas bija tās, kas tik ātri izdzēsa Kristus dzīvību pie krusta. Iemesls bija pasaules grēku satriecošais smagums un izjūta, ka Tēvs uz Viņu dusmo. Tēva godība un Viņa atbalstošā klātbūtne bija no Kristus novērsusies, un Viņam uzmācās izmisums ar tā nospiedošās tumsas smagumu un izsauca no Viņa bālajām, drebošajām lūpām moku un izbaiļu kļiedzienu: "Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu Mani esi atstājis?" (Mat. 27:46)

Jēzus kopā ar Tēvu bija veidojis pasauli. Redzot Dieva Dēla mokpilno nāvi, nejutīgi paliek vienīgi aklie un piekrāptie ļaudis. Augstie priesteri un vecaji zobojas par Dieva mīloto Dēlu, kad Tas cieta briesmīgās nāves mokas. Pat nedzīvā daba vaidēja, jūtot līdzīgu savam noasiņojošam, mirstošajam Radītājam. Zeme drebēja. Saule atteicās raudzīties uz šo ainu. Debesis ietinās tumsā. Eņģeļi bija aculiecinieki ciešanām, līdz vairs nespēja tās uzlūkot un paslēpa savas sejas no šī briesmīgā skata. Kristus mirst! Viņš ir izmisis. Nav vairs Tēva atzinīgā smaida un eņģeļiem nav atļauts darīt gaišāku šīs briesmīgās stundas drūmo tumsu. Viņi pārsteigtī var tikai vērot savu mīloto Pavēlnieku, Debesu Majestāti, ciešot sodu par to, ka cilvēks pārkāpa Tēva likumu.

Mirstot Dieva dēlam uzbruka arī šaubas. Viņš nevarēja redzēt otrpus kapa vārtiem. Spoža cerība Tam nestāstīja, ka Viņš no kapa izies kā uzvarētājs, un ka Tēvs pieņems Viņa upuri. (210) Dieva Dēls visā pilnībā izjuta pasaules grēku briesmīgumu. Viss, ko Viņš varēja redzēt caur šo neizprotamo tumsu, bija Tēva nepatika pret grēku un tā sodu, kas ir nāve. Viņš tika kārdināts domāt, ka grēks Tēva acīs ir tik pretīgs, ka Viņš vairs nevar tikt salīdzināts ar Savu Tēvu. Spēcīgā kārdināšana, ka Viņa paša Tēvs Viņu uz visiem laikiem atstājis, izraisīja sāpju pilno kļiedzienu pie krusta: "Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu Mani esi atstājis?" (Mat. 27:46)

Kristus daudz izjuta no tā, ko jutīs grēcinieki, kad pār tiem izliesies Dieva dusmas. Melns izmisums kā liķauts apņēms viņu izmisušās dvēseles, un tad tie visā pilnīgumā izjutīs grēka briesmīgo grēcīgumu. Ar Dieva Dēla ciešanām un nāvi viņiem bija sagādāta pestīšana. Tā varēja būt viņu, ja tie to labprāt un ar prieku pieņemtu; tomēr neviens netiek spiests paklausīt Dieva likumiem. Ja viņi atsakās no Debesu labuma un priekšroku dod grēka priekiem un to pievīlošajam skaistumam, tad tā ir viņu pašu izvēle, un beidzot tiem jāsaņem sava alga, kas ir Dieva dusmas un mūžīgā nāve. Viņi uz visiem laikiem būs šķirti no Jēzus, kura upuri tie ir nonicinājuši. Viņi īslaicīgo grēka prieku dēļ būs pazaudējuši laimīgu dzīvi un upurējuši mūžīgu godību.

Izmisīgajā cīņā mirstot, Kristus ticība un cerība grīļojās, jo Dievs bija atņēmis pārliecību, kādu līdz šim bija devis Savam mīlotajam Dēlam par Savu labvēlību pret Viņu. Pasaules Pestītājs tad paļāvās uz pierādījumiem, kuri līdz tam Viņu bija stiprinājuši, ka Tēvs pieņem Viņa pūles, un ka Viņa darbs Tam ir patīkams. Nāves moku brīdī, atdodot Savu dārgo dzīvību, Viņš tikai ticībā varēja uzticēties Dievam, Kuram paklausīt, Viņš vienmēr bija priecājies. Viņu neiepriecināja gaiši, spoži cerības stari, ne pa labo, ne pa kreiso roku. Viņu ietina nospiedoša tumsa. (211) Un šīs, bijību iedvesošās tumsas vidū, ar kuru daba apliecināja savu līdzjūtību, mūsu Glābējs līdz galam iztukšoja noslēpumaino kausu. Bez gaišās cerības un paļāvības Savai uzvarai nākotnē, Viņš sauca skaļā balsī: "Tēvs, Es Savu garu nododu Tavās rokās!" (Lūk. 23:46) Jēzus pazīst Sava Tēva raksturu, Viņa taisnīgumu, žēlastību un lielo mīlestību un, pilnīgi padodoties Viņa gribai, nododas Viņa rokās. Dabas noslēpumaino trīsu pārņemti pārsteigtie skatītāji dzird mirstošā Golgātas vīra vārdus.

Daba jūta līdzīgu sava Radītāja ciešanām. Zeme līgojās un klintis plīsa, pasludinot, ka Tas, kas mirst, ir Dieva Dēls. Zemestrīce bija spēcīga. Priekšgars dievnamā pārplīsa divos gabalos. Redzot sauli ietinamies tumsā, jūtot zemi drebam zem savām kājām un redzot un dzirdot klintis plīstam, nāves soda izpildītājus un skatītājus pārņēma šausmas. Augsto priesteru un vecaju zobošanās un nīrgāšanās apklusa, kad Kristus Savu garu nodeva Tēva rokās. Pārsteigtā pūlis sāka izklīst un, tumsā taustīdamies, devās atpakaļ uz pilsētu. Ejot tie sita sev pie krūtīm un šausmās tik tikko dzirdami sacīja viens otram: "Noslepkavots ir nevainīgs cilvēks. Un ja būs, ja Viņš tiešām ir, kā to apgalvoja, Dieva Dēls?"

Jēzus nodeda dzīvību, kamēr nebija pabeidzis darbu, kuru darīt Viņš bija nācis. Līdz ar pēdējo elpas vilcienu, Viņš izsaucās: "Tas ir piepildīts." (Jāņa 19:30) Lielais atpestīšanas plāns, kas pamatojās uz Kristus nāvi, bija piepildīts. Un liksmība valdīja Debesīs, ka Ādama bērni caur paklausīgu dzīvi beidzot var tikt paaugstināti pie Dieva troņa. Ak, kāda mīlestība! Kāda pārsteidzoša mīlestība! Tā Dieva

Dēlam lika nākt uz šo zemi, lai priekš mums kļūtu par grēku, mūs samierinātu ar Dievu un darītu derīgus augstākai dzīvei kopā ar Viņu Viņa krāšņajās mājvietās. Kas ir cilvēks, ka par tā atpestīšanu vajadzēja maksāt tādu maksu!

Ja vīri un sievas spētu pilnīgi izprast, cik liels un varens, cik nozīmīgs ir Debesu Majestātes pienestais upuris, mirstot cilvēku vietā, tad pestīšanas plāns tiktu paaugstināts, un domas par Golgātu kristiešu sirdīs pamodinātu gleznas, svētas un spēcīgas jūtas. Dievu un Dieva Jēru tad slavētu viņu sirdīs un lūpas. Lepnums un sevis vērtēšana nevar plaukt tādās sirdīs, kas vienmēr atceras Golgātas notikumus. Kas pareizi novērtēs cilvēka atpestīšanai pienesto lielo upuri, Dieva mīļotā Dēla dārgās asinis, tiem šī pasaule liksies pavisam mazvērtīga. Visu šīs pasaules bagātību kopsumma ir par mazu, lai atpirktu vienu bojā ejošu dvēseli. Kas var izmērīt mīlestību, kādu Kristus izjutā pret bojā ejošo pasauli, kad Viņš karājās pie krusta, ciešot par vainīgās cilvēces grēkiem? Šī mīlestība nav izmērojama, tā ir bezgalīga.

Kristus pierādīja, ka Viņa mīlestība ir stiprāka par nāvi. Viņš glāba cilvēku un, kaut arī Viņš izcīnīja visbriesmīgākās cīņas ar tumsības spēkiem, tomēr pat šādos apstākļos, Viņa mīlestība kļuva stiprāka un stiprāka. Viņš panesa Sava Tēva vaiga novēršanos, līdz no Viņa izmisušās dvēseles izlauzās kļiedziens: "Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu Mani esi atstājis?" (Mat. 27:46) Viņa roka atnesa glābšanas iespēju. Maksa par cilvēka atpestīšanu bija samaksāta, kad pēdējā dvēseles cīņas brīdī atskanēja vārdi, kas likās atbalsojamies visā radībā: "Tas ir piepildīts." (Jāņa 19:30)

Daudzi, kas sevi sauc par kristiešiem, uztraucas laicīgu pasākumu dēļ un dzīvi interesējas par jaunām un uzbudinošām izpriecām, bet pret Dieva lietu viņu sirdīs turpina palikt aukstas un liekas esam sastingušas. Nožēlojamie ārišķību piekopēji, lūk, šis temats ir pietiekoši svarīgs, lai jūs satrauktu. (213) Tajā ietvertas mūžīgas intereses. Kāvējoties pie šī temata ir grēks palikt mierīgam un nesatrauktam. Golgātas ainas savilņos visapslēptākos dvēseles dziļumus. Sajūsma, pārdomājot šo tematu, ir atvainojama. Mūsu domas un iztēle nekad nespēs pilnīgi aptvert, ka tik augstu stāvošajam, tik svētajam Kristum vajadzēja ciest šādu mokpilnu nāvi, nesot pasaules grēku smago nastu. Mēs nevaram izdibināt šādas pārsteidzošas mīlestības garumu, platumu, dziļumu un augstumu. Pārdomām par Pestītāja mīlestības neaptveramiem dziļumiem vajadzētu pildīt prātu, skart un kausēt dvēseli, šķīstīt un izdaiļot jūtas un pilnīgi pārveidot visu raksturu. Apustulis saka: "Es nedomāju, ka jūsu starpā ko zinu, kā vien Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu." (1. Kor. 2:2) Mēs arī varam raudzīties uz Golgātu un izsaukties: "Bet tas lai man nenotiek, ka lielos, kā vien ar mūsu Kunga Jēzus Kristus krustu, caur ko man pasaule ir krustā sistā un es pasaulei." (Gal. 6:14)

Nemot vērā milzīgo maksu, par kādu ir pirktā mūsu pestīšana, kāds liktenis gaida tos, kas nonicina šo tik dārgo glābšanas iespēju? Kāds sods gaida tos, kas saucas par Kristus sekotājiem, tomēr pazemīgā paklausībā nenoliecas sava Glābēja prasību priekšā un kas uz sevi neņem krustu, kas jānes pazemīgam Kristus māceklim, un neseko Viņam no silītes līdz Golgātai. Kristus saka: "Kas ar Mani nesakrāj, tas izkaisa." (Mat. 12:30)

Dažiem ir ierobežoti uzskati par Kristus salīdzināšanas darbu. Viņi domā, ka Kristus izcieta tikai nelielu daļu no Dieva likuma soda; tie pieņem, ka Dieva mīļotais Dēls, izjutot Tēva dusmas, tomēr visās mokpilnajās ciešanās varēja būt drošs, ka Tēvs Viņu mīl un atzīst; tie domā, ka Kristus kapa vārtus apgaismoja gaiša cerība un, ka Viņu vienmēr pavadīja neapšaubāmi nākamās godības pierādījumi. Tā ir liela kļūda. Visasākās mokas Kristus cieta, izjutot Sava Tēva nepatiku. Tieši šī iemesla dēļ Viņa garīgās mokas bija tik ārkārtīgi lielas, ka cilvēkam par tām var būt tikai maza nojauta.

Daudzos cilvēkos stāsts par mūsu Dievišķā Kunga pretimnākšanu, pazemošanos un uzupurēšanos nepamodina dziļāku interesi, (214) nesatrauc dvēseli un neiespaido viņu dzīvi vairāk kā mocekļu nāve. Daudzi ir spīdzināti un nogalināti lēnā mokpilnā nāvē, un citi ir miruši pie krusta koka. Ar ko Dieva mīļotā Dēla nāve atšķiras no šo cilvēku nāves. Tas tiesa, Jēzus mira pie Krusta visnežēlīgākā nāvē, bet arī citi Viņa dēļ ir līdzīgi cietuši, cik tālu šis jautājums skar miesīgas ciešanas. Kāpēc tad Kristus ciešanas bija daudz drausmīgākas par citu cilvēku ciešanām, kas atdeva savu dzīvību Viņa dēļ? Ja Kristus ciešanas pastāvētu tikai fiziskās sāpēs, tad Viņa nāve nebūtu mokošāka par viena otra mocekļa nāvi.

Tomēr miesīgās sāpes sastādīja tikai mazu daļu no Dieva mīļotā Dēla briesmīgajām mokām. Ciešot sodu par pārkāpto likumu, uz Viņu gūlās pasaules grēki un arī atziņa par Sava Tēva dusmām. Tāpēc lūza Viņa dievišķā dvēsele. Drausmīgo izmisumu izsauca Viņa Tēva novēršanās — apziņa, ka mīļotais Tēvs Viņu atstājis. Nevainīgajam cietējam, Golgātas Vīram pilnībā un visā griezīgajā asumā vajadzēja izjust šķiršanos, ko grēks rada starp Dievu un cilvēku. Viņu nomāca tumsas varas. Nākotnē Viņam neapmirdzēja neviens gaismas stars. Viņš cīnījās pret sātana spēku, kas lika saprast, ka Kristus ir

viņa varā, ka viņš ir spēcīgāks par Dieva dēlu un, ka tagad Dievs Kristum vairs nedāvā lielāku labvēlību kā viņam. Ja Dievs Jēzu vēl joprojām mīlētu, kāpēc tad Viņam jāmirst? Dievs taču Viņu no nāves varētu izglābt.

Kristus pats visdziļākajās ciešanās ne vismazākā mērā nepadevās Viņu nomācošajam ienaidniekam. Dieva Dēlu apstāja Jauno eņģeļu leģioni, bet svētajiem eņģeļiem bija pavēlēts nelauzties cauri viņu rindām un neuzsākt cīņu ar izsmejošo, nievājošo ienaidnieku. Debesu eņģeļiem nebija atļauts kalpot Dieva Dēla izmocītajam garam šajā briesmīgās tumsas stundā, (215) kad Tēvs apslēpa Savu vaigu, kad Viņam uzmācās leģioni Jauno eņģeļu, kad Viņš nesa pasaules grēku nastu, no Viņa lūpām izlauzās vārdi: "Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu esi Mani atstājis?" (Mat. 27:46)

Mocekļu nāve nemaz nav salīdzināma ar izmisuma pilnajām sāpēm, kādas izcieta Dieva Dēls. Mums jāiegūst plašāks un dziļāks priekšstats par Dieva mīļotā Dēla dzīvi, ciešanām un nāvi. Ja uz šo salīdzināšanas darbu atskatīsimies pareizi, tad sapratīsim dvēseļu glābšanas bezgalīgo vērtību. Salīdzinot ar iespēju iegūt mūžīgo dzīvību, viss pārējais kļūst pilnīgi nenozīmīgs. Bet cik ļoti ir nīcināti mūsu mīlošā Pestītāja padomi! Sirds ir atdota pasaulei, un savtīgas intereses noslēgušas durvis Dieva Dēlam. Tukša liekulība un lepnums, savtīgums un peļņas kāre, skaudība, ļaunprātība un dažādas tieksmes un kaislības ir tā piepildījušas daudzas sirdis, ka Kristum tur vairs nav vietas.

Viņš bija bagāts ar mūžīgām bagātībām, bet mūsu dēļ kļuva nabags, lai mēs caur Viņa nabadzību kļūtu bagāti. Viņu tērpa gaisma un godība. Viņu apņēma Debesu eņģeļu pulki, gaidīdami, lai varētu izpildīt katru Viņa pavēli. Bet Viņš uzņēmās mūsu dabu un nāca, lai dzīvotu kopā ar grēcīgiem mirstīgajiem. So mīlestību izteikt nav spējīga neviena valoda. Tā ir augstāka par visām zināšanām. Liels ir dievbijības noslēpums. Domām par Tēva un Dēla mīlestību uz cilvēku vajadzētu ielīkšņot, pacelt un aizkustināt mūsu dvēseles. Kristus sekotājiem vajadzētu mācīties zināmā mērā atstarot šo noslēpumaino mīlestību, sagatavojoties sadraudzībā ar visiem atpestītajiem sacīt vārdus: "Tam, kas sēž goda krēslā un Jēram, lai ir pateicība un slava, un gods un vara mūžīgi mūžam." (Atkl. 5:13)

BRĪDINĀJUMI DRAUDZEI

(216) Mīlie brāļi no N.: Jūs neatrodieties gaismā, neesat tādi, kādus Dievs jūs vēlētos redzēt. Man norādīja uz dvēseļu plauju N. pagājušajā pavasarī, un es redzēju, ka jūs nebijāt sagatavoti šim darbam. Jūs negribējāt un necerējāt, ka tāds darbs var tikt padarīts jūsu vidū. Bet šo darbu paveica, neskatoties uz jūsu neticību un daudzu atsacīšanos vai atturēšanos.

Kad jūs saņēmat tādus pierādījumus, ka Dievs gaida, lai parādītos laipns Saviem ļaudīm, ka žēlastības balss aicina grēciniekus un atkritējus pie Kristus krusta, kāpēc tad jūs neapvienojāties ar tiem, kas bija uzņēmušies šī darba nastas? Kāpēc jūs nenācāt Kungam palīgā? Daži no jums likās esam paralizēti, apstulboti un pārsteigti, un jūs bijāt nesagatavoti pilnībā iekļauties šajā darbā. Daudzi šim darbam piekrita, bet viņu sirdis ar to nebija. Tas bija liels pierādījums par draudzes remdeno stāvokli.

Jūsu pasaulīgums jums neļauj plaši atvērt jūsu cieto sirdi durvis, kad pie tām klauvē Jēzus, gribēdams ieiet. Godības Kungs, kas jūs atpircis ar Savām asinīm, gaidīja pie jūsu durvīm, lai Viņu ielaistu; bet jūs Viņam plaši neatvērāt un nelūdzāt Viņu ienākt. Daži mazliet pavēra un ļāva, lai pie tiem ieplūst nedaudz gaismas no Viņa klātbūtnes, bet Debesu viesi tur laipni neielūdza. Jēzum tur nebija vietas. Telpa, kuru vajadzēja taupīt Viņam, bija aizņemta ar citām lietām. Jēzus jūs ļoti lūdza: "Ja kas Manu balsi dzird un durvis atver, pie tā Es ieiešu un vakarēdienu turēšu ar viņu un viņš ar Mani." (Atkl.3:20) Jūsu darbs bija atvērt durvis. Kādu laiku jūs izjutāt vēlēšanos uzklaut un atvērt, (217) bet pat šī nespēcīgā vēlēšanās izdzisa, un jūs necentāties sadraudzēties ar Debesu Viesi, lai gan jums šī priekštīcība bija dota. Daži tomēr durvis atvēra un sirsnīgi apsveica savu Pestītāju.

Jēzus ar varu durvis neatvērs. Jums pašiem tās jāatver un sirsnīgi Viņš jāuzņem, jārāda, ka ilgojaties pēc Viņa klātbūtnes. Ja visi būtu darījuši pilnīgu darbu, aizslaukot pasaules grūžus un sagatavojot vietu Jēzum, tad Viņš būtu ienācis un palicis pie jums un caur jums padarījis lielu darbu citu cilvēku glābšanas labā. Bet, kaut arī jūs darbam bijāt nesagatavoti, tas tomēr jūsu vidū iesākās ar varenu spēku. Atkritēji tika atgūti, grēcinieki atgriezti, un par to dzirdēja ap jums esošajā apgabalā. Draudze tika sakustināta. Ja tā būtu nākusi Kungam palīgā un pilnībā pavērusi ceļu tālākam darbam, tad N un NN, un visā apkārtnē būtu padarīts tāds darbs, kādu jūs nekad neesat redzējuši. Tomēr draudzes locekļi nepamodās un šai lietā tie bija stipri vienaldzīgi. Daži, kas vienmēr bija meklējuši tikai savu labumu, nevarēja pielaist domu, ka šai gadījumā vajadzētu aizmirst personīgās intereses, kaut arī apdraudēta būtu citu cilvēku glābšana.

Kungs mums ir uzlicis nastu. Mēs uz laiku bijām gatavi atdot jums visu, kas mums bija, ja tikai jūs

būtu nākuši mums līdzī palīgā Kungam. Bet šajā ziņā tika pielaista noteikta kļūda. Dieva spēka atklāsmei jūsu vidū atbildēja ar lielu nepateicību. Ja jūs būtu pieņēmuši Dieva žēlastības dāvanu un Viņa laipnību tā, kā jums to vajadzēja darīt, ar pateicīgām sirdīm, un būtu apvienojuši savas intereses ar Dieva Gara darbu, tad jūsu stāvoklis nebūtu tāds, kāds tas ir tagad. Bet kopš tā laika, kad šis krāšņais darbs tika darīts jūsu vidū, jūs esat tikai slīdējuši uz leju un garīgi kļuvuši vēl vājāki.

(218) Līdzību par pazudušo avi jūs vēl neizprotat. Jūs neesat mācījušies to, ko dievišķais Skolotājs gribēja jums mācīt. Jūs esat bijuši truli, neattapīgi skolnieki. Lasiet līdzību Lūkas 15. nodaļā: "Ja kādam cilvēkam jūsu starpā ir simts avis un tam viena no tām pazūd, vai tas neatstāj deviņdesmit deviņas tuksnesī un nenoiet pēc pazudušās, tiekams to atrod? Un to atradis, viņš līksmodamies to ceļ uz saviem pleciem. Un mājās pārnācis, viņš sasauc savus draugus un kaimiņus, uz tiem sacīdams: priecājieties ar mani, es savu avi esmu atradis, kas bija pazudusi." (Lūk.15:4-6)

Šo līdzību var attiecināt uz vairākiem, kas bija atkrituši, kas atradās tumsā un kas bija nokļīduši no ganāmpulka. Bet sevišķi spilgts šai ziņā bija brāļa A gadījums. Nebija pieliktas visas pūles, ko gudrībā vajadzēja darīt, lai aizkavētu viņa nokļīšanu no ganāmpulka; un, kad viņš bija aizgājis un nomaldījies, tad visiem spēkiem nepūlējās viņu atvest atpakaļ. Par viņu gan daudz plāpāja, bet maz bija to, kas patiesi skuma. Visi šie apstākļi viņu atturēja no ganāmpulka un viņa sirdi vairāk un vairāk atsvešināja no brāļiem, darot tam izglābšanos vēl grūtāku. Cik stipri šī rīcība atšķīrās no līdzībā attēlotā avju gana izturēšanās, meklējot pazudušo avi! Visas deviņdesmit deviņas atstāja tuksnesī, lai, pakļautas briesmām, tās pašas par sevi rūpētos; jo vienuļā avs, kas bija atšķīrusies no ganāmpulka, atradās lielākās briesmās, un, lai to glābtu, viņš atstāja deviņdesmit deviņas.

Daži draudzes locekļi nemaz sevišķi neilgojas, lai brālis A atgrieztos. Viņu rūpes nebija tik lielas, lai tie atteiktos no sava lepnuma un vienīgā un sevišķā kārtā censtos viņam palīdzēt nostāties gaismā. Savā lepnumā tie stāvēja nomaļus un sacīja: "Mēs viņam pakaļ neskriesim, lai viņš pats nāk pie mums." Redzot savu brāļu jūtas pret viņu, atpakaļ nāksana tam nebija iespējama. Ja tie būtu ņēmuši vērā Kristus sniegto mācību, tad tie labprāt atstātu savu lepnumu un cienīgumu un meklētu klīstošās avis. Viņi raudātu par tām, (219) lūgtu un ļoti sirsniņi aicinātu būt uzticīgām Djevam un patiesībai, paliekot draudzē. Tomēr daudzu jūtas var izteikt ar vārdiem: "Ja viņš grib, lai viņš iet."

Kad Kungs sūtīja Savus kalpus, lai tie pie šīm klīstošām avīm darītu to darbu, ko jums vajadzēja veikt, un pat tad, kad jūs saņēmāt pierādījumus, ka Kungs ir tas, Kas sniedz žēlastības vēsti šīm maldošajām avīm, jūs tomēr nebijāt gatavi atteikties no savām domām. Jūs nedomājāt, ka jāatstāj deviņdesmit deviņas un jāmeklē maldošā, līdz tā ir atrasta, un tā jūs arī nerīkojāties. Un kad avs tika atrasta un ar līksmību atnesta atpakaļ, vai jūs priecājāties? Mēs centāmies jūs atmodināt. Mēs centāmies jūs sasaukt kopā, kā avju gans aicināja savus kaimiņus un draugus, lai jūs priecātos līdz ar mums; bet likās, ka jūs nevēlējāties to darīt. Jūs domājāt, ka šī avs ir izdarījusi lielu noziegumu, atstādama ganāmpulku, un, kaut gan jums vajadzēja līksmoties par tās atgriešanos, jūs visu laiku uz to skatījāties ar neuzticību, jūs pūlējāties likt tai saprast, ka viņai stipri jānožēlo ganāmpulka atstāšana un ka, atpakaļ nākot, tai pilnībā jāaskaņojas ar jūsu domām. Un kopš šis avs atgriešanās, jūs uz to visu laiku skatījāties ar neuzticību. Jūs modri raudzījāties, vai tikai viss ir kārtībā. Daži bija atklāti neapmierināti; viņi pret notikušo izjuta nepatiku.

Jūs sevi nepazīstat. Dažus pārvalda savtīgums, kas liek tiem sašaurināt savu iespaidu un pūles. Debesīs ir vairāk līksmības par vienu grēcinieku, kas nožēlo savus grēkus un atgriežas nekā par deviņdesmit deviņiem taisniem, kuriem atgriešanās nav vajadzīga. Ja draudze būtu bijusi sagatavota pareizi novērtēt darbu, kuru Kungs viņu vidū darīja, tad kopš šīs dvēseļu ievākšanas tā būtu kļuvusi stiprāka, arvien stiprāka. Bet kad visiem vajadzēja pilnīgi nodoties darbam un ar sevišķu interesi darīt visu viņu spēkos esošo, lai turpinātu darbu, kad mēs to pārtraucām, tad daudzi rīkojās tā, it kā šis darbs sevišķā kārtā uz viņiem neattiektos, it kā viņi būtu tikai skatītāji, gatavi neuzticēties, (220) šaubīties un atrast kļūdas, kad vien tam rastos kāda izdevība.

Man rādīja brāļa B. gadījumu. Viņš ir nelaimīgs. Viņš nav apmierināts ar saviem brāļiem. Kādu laiku atpakaļ viņa prātu nodarbināja doma, ka uz viņu gulstas pienākums pasludināt šo vēsti. Viņam ir spējas, un, cik tālu runājam par patiesības zināšanām, tad viņš šo darbu var darīt; tomēr viņam nav nepieciešamās kultūras. Viņš nav mācījies sevi savaldīt. Darbs ar cilvēkiem prasa lielu gudrību, un tam viņš nav sagatavots. Viņš izprot teoriju, bet sevi nav radinājis būt iecietīgam un pacietīgam, uzmanīgam, laipnam un patiesi pieklājīgam. Ja kaut kas nesaskan ar viņa prātu, tad viņš neapstājas, lai pārdomātu, vai būtu gudri to tūlīt ievērot vai arī vajadzētu nogaidīt, līdz attiecīgais jautājums ir pilnīgi aplūkots. Viņš tad uzreiz nostājas kaujas gatavībā. Viņš ir skarbs, bargs, vainas uzrādošs, un, ja kas nesaskan ar viņa prātu, tad viņš tūlīt izraisa nemieru.

Viņš vairāk ir noskaņots uz karu nekā uz mieru un saskaņu. Viņam nav gudrības visiem pasniegt

barību īstā laikā. "Pret dažiem esiet līdzcietīgi, darīdami starpību; un citus izglābiet ar bijāšanu, tos no uguns izraudami, ienīdēdami arī no miesas aptraipītās drēbes." (Jūdas 22,23) Brālis B pavišam vāji izprot nepieciešamību ievērot šādu starpību. Viņa ieradumi ir rupji un pret dvēselēm viņš izturas neapdomīgi un netaktiski. Šīs īpašības neļauj viņam kļūt par gudru un uzmanīgu ganu. Gana raksturā jāsavienojas cēlai augstsirdībai, drosmei, stingrībai, mīlestībai un maigumam.

Brālim B. jābaidās, ka viņš vairāk nojauks, nekā spēs uzcelt. Visus savus spēkus viņš nav pakļāvis Dieva prātam. Viņš nav pārveidots caur sava prāta atjaunošanu. Viņš ir pašapmierināts un pilnībā nebalstās uz Dieva žēlastību; viņa darbi netiek darīti Dievā. (221) Būt ganam nozīmē ieņemt ļoti svarīgu un atbildīgu stāvokli; ganīt un paēdināt Dieva ganāmpulku ir ļoti svēts un augsts darbs. Brāli B, Kunga acīs tu neesi derīgs ganāmpulka uzraudzīšanas darbam. Ja tu savos piedzīvojumos būtu iemācījies pašsavaldīšanos un būtu izpratis, ka domām jāklūst cēlākām un sirdij šķīstai, ka visas spējas jānodod Dieva gribas vadībā, meklējot pazemību un lēnprātību, tad tagad tu varētu darīt labu un atstāt iespaidu, kas iedarbotos paceļoši un glābjoši.

Brāli un māsa B, jums veicams darbs pašiem priekš sevis, kuru neviens cits jūsu vietā nevar padarīt. Jums ir tieksme kurnēt un žēloties. Jums kaut kas jādara, lai apspiestu savas dabīgās izjūtas. Dzīvojiet paši Dievam, zinot, ka jums nebūs jāatbild par citu nepareizībām un grēkiem. Es redzēju, brāli B, ka sātans tevi noteikti uzvarēs un tu piedzīvoysi savas ticības pilnīgu bojā eju, ja tu nepārtrauksi meklēt kļūdas un nedzīsies pēc šķīstas un neaptraipītas kalpošanas Dieva priekšā. Savās domās un sarunās tev jāklūst cēlākam; tev vajadzīga pilnīga atgriešanās.

Tavā priekšā ir dzīvība vai nāve. Tev nopietni jāsaprot, ka tev ir darīšana ar lielo Dievu, un vienmēr jāatceras, ka Viņš nav bērns, ar kuru var jokoties. Tu nevari kalpot Viņam tad, kad tev patīk, un atkal, vadoties no savas patikas Viņu atstāt. Tev jāatgriežas savas dvēseles dziļumos. Visi, kas līdzīgi tev, mans brāli, nebūs auguši Dieva žēlastībā un laipnībā un Viņa vārdā nebūs dzinušies pēc pilnīga svētuma, šajās briesmu un pārbaudes dienās piedzīvos briesmīgu zaudējumu. Atklāsies, ka viņu pamats nav Klints, Jēzus Kristus, bet tikai irstoša smiltis.

Tu rīkojies impulsīvi. Tu neesi apmierināts ar saviem brāļiem, tāpēc ka viņi tevi nav izsūtījuši sludināt patiesību. Tu šim atbildīgajam darbam neesi derīgs. Pēc tevis tad vajadzētu iet vairāk nekā tikai vienam vien spējīgam sludinātājam, lai sasietu vātis un dziedinātu vainas, ko būtu radījusi tava skarbā rīcība. Tu Dievam neesi patīkams, un es baidos, ka tu neiemantosi mūžīgo dzīvību. (222)

Tu nedrīksti zaudēt laiku. Pieliec varenas pūles, lai izrautos no sātana cilpām. Tev jāmacās no Jēzus, kas ir lēnprātīgs un no sirds pazemīgs, un tad tu iegūsi mieru. Ak, cik daudz tev vēl jāstrādā, lai tu Dieva bijībā kļūtu pilnīgi svēts un būtu sagatavots šķīsto un svēto eņģeļu sabiedrībai. Tev sava sirds jāpazemo Dieva priekšā un jādzenas pēc lēnprātības un taisnības, lai tu tiktu apslēpts Kunga lielo dusmu dienā.

Brāli B, Kungs pagājušajā pavasarī lika Savai svētībai dūst uz tevis; bet tu nesaprati, kāda nozīme ir modrībai un lūgšanām dievbijīgas dzīves veidošanā. Sos pienākumus tu atstāj novārtā, un tāpēc ap tevi sabiezē tumsa. Tu biji nedrošs un šaubīgs un bieži izvēlējies tādu cilvēku sabiedrību, kas atradās tumsā, kurus izlietoja sātans, lai citus izkaisītu un attālinātu no Kristus. Tu varētu dzīvot starp vissamaitātākajiem cilvēkiem un palikt neaptraipīts, ja Dievs Savā aizgādībā tevi tur vadītu. Bet tiem, kas grib godāt Dievu, ir bīstami priecāties un tērēt ar tādiem cilvēkiem, kas Viņu nebīstas. Sātans tos vienmēr ietin lielā tumsā, tad tie izaicina velnu viņus kārdināt... Ja Kungs prasa, lai mēs dodamies velnišķīgo garu vidū, kur valda vismelnākā tumsa, lai darītu labu un pagodinātu Viņa Vārdu, tad Viņš mūs apņems ar Saviem eņģeļiem un uzturēs neaptraipītus. Bet ja mēs paši uzmeklējam grēcinieku sabiedrību un priecājamies par viņu rupjajiem jokiem, ja uzjautrinājamies, sarunājamies ar viņiem, klausoties viņu stāstos un neķītrībās, un pavadām laiku kopā ar viņiem, tad šķīstie un svētie eņģeļi mūs vairs nesargās, bet atstās tumsā, kuru paši izvēlējāmies...

Brāli B, es vēlējos tevi satraukt; es vēlētos tevi pamodināt, lai tu rīkotos. Es gribu tevi ļoti lūgt meklēt Dievu, kamēr Viņš vēl aicina tevi nākt pie Viņa, lai tev būtu dzīvība. Kristieša parole ir: "Esi modrs, lūdz un strādā!" Sātans strādā ļoti dedzīgi; (223) savā neatlaidībā viņš nepaguršt, viņa centība ir neizsīkstoša. Viņš negaida, lai laupījums nāktu pie viņa, viņš pats to meklē. Viņš stingri apņēmieš izraut dvēseles no Kristus rokām; kamēr tie, kas sevi sauc par kristiešiem, guļ savā aklumā, un viņu rīcība ir neprātīga. Viņu domās Dievs nav ietverts. Viņiem seko gudrs un modrs ienaidnieks, bet, kamēr viņi Dievu dara par savu patvērumu, tikmēr tiem nedraud nekādas briesmas. Pretējā gadījumā viņu spēks būs tikai nespēks, un sātans viņus uzvarēs.

Brāli B., nodoties šaubām tev ir bīstami. Tu nedrīksti atļauties iet vēl kādu soli tālāk šajā virzienā, kādā tu līdz šim esi gājis. Tev pastāvīgi draud briesmas. Sātans tev seko pa pēdām, iedvesdams

šaubas un pamudinādams uz neticību. Ja tu skaidrs būtu stāvējis Dieva padomā, tad tu varētu atstāt labu padomu uz tiem, kuriem patīk atrasties tavā sabiedrībā.

Nabaga brālis C juta Dieva Gara iespaidu, bet viņa pieredze bija nepietiekoša. Viņš pilnīgi neatteicās no saviem vecajiem ieradumiem. Viņš pastāvīgi nedarīja Dievu par savu stiprumu, un viņa kājas slīdēja. Kristus un Beliaram nav nekā kopīga. Tu būtu varējis viņam palīdzēt, ja tu pats būtu savienots ar Debesīm, kādam tev vajadzēja būt. Bet tava bezdarbība, sarunāšanās veids stiprināja viņu atkrišanas gājumā un aplūsināja viņa sirdsapziņas balsi. Redzot tavu izturēšanos, viņš nesajūta pārmetumus, savā ceļā ejot uz leju. Tu būtu varējis darīt labu, ja tu būtu dzīvojis Dievam. Tavs spēks ir pilnīgs vājums, un tava gudrība ir ģeķība, bet tu to nesaproti. Tu esi juties pārāk apmierināts ar teoriju, ar pareizu mācību formu, bet neesi izjutis vajadzību pēc Dieva spēka; tu neesi pievērsies reliģijas garīgajai pusei. Visai tavai būtnei vajadzētu kliegt pēc Dieva Gara, kas ir reliģijas dzīvība un spēks dvēselei, un kas tevi vadītu uz sava "es" krustā sišanu un uz stipru uzticēšanos savam Pestītājam.

(224) Tu atrodi briesmīgā tumsā un ja tu Dieva Vārdā neatmodies, nesarasi sātana ķēdes un neaizstāvēsi savu brīvību, tad tava ticība ies bojā. Kungs tik ļoti negrib tevi atstāt un tik ļoti tevi mīl, ka neskatoties uz to, ka tu neesi dzīvojis saskaņā ar Viņa prātu un ka tavi darbi un ceļi Viņam ir bijuši pretīgi, Debesu Majestāte tomēr pazemojās un lūdz atļaut Viņam nākt pie tevis un atstāt tev Savu svētību: "Redzi, Es stāvu pie durvīm un klausīnu." (Atkl.3:20) Viņam pieder mājokļi godībā, Debesīs, kur valda līksmība, tomēr Viņš pats pazemojās un stāvēt pie tavām sirds durvīm, lūdz atļauju iet, lai tevi varētu svētīt ar Savu gaismu un dot tev iespēju priecāties Viņa godībā. Viņa darbs ir meklēt un glābt tos, kas ir pazuduši un kuriem draud bojā eja. Viņš vēlas glābt no grēka un nāves tik daudzus, cik vien iespējams, lai tad tos paaugstinātu pie sava troņa un dotu tiem mūžīgu dzīvību.

Brāli B, ļaujies pielūgties, celies un atmet savas šaubas. Kas tev liek šaubīties? Iemesls ir atšķiršanās no Dieva, tava nesvētā dzīve, tava jokošanās un niekošanās. Apdomības trūkums apdraud tavas mūžīgās intereses. Kristus tevi lūdz novērsties no šiem niekiem un iet pie Viņa. Tu nepieaudz žēlastībā un patiesības atziņā. Tu neesi pagodinājis Dieva lietu. Tu neklūsti cēlāks, bet slīdi arvien zemāk un zemāk. Tu neveido raksturu, kas derīgs Debesīm un mūžīgai dzīvei. Tu izpatīc pats sev un vieglprātīgi izšķied laiku, kuru tev vajadzētu izlietot savai ģimenei, mācot bērniem Dieva ceļus un darbus. Stundas, kuras tu pavadi sabiedrībā, kas tev nāk tikai par ļaunu, vajadzētu veltīt lūgšanām un Dieva Vārda pētišanai. tev jāsaprot, ka uz tevis, kā uz ģimenes galvas, gulstas atbildība uzaudzināt savus bērnus Kunga pamācībās un Viņa bijāšanā. Kā tu atbildēsi Dievam par nelietderīgi pavadīto laiku? Kādu iespaidu tu atstāji uz tiem, kas Dievu nebīstas? "Lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, (225) ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, Kas ir Debesīs." (Mat.5:16) Kaut Dievs svaidītu tavas acis un tu ieraudzītu tev draudošās briesmas. Es ļoti jūtu tev līdz. Mana sirds skumst par tevi. Es ilgojos redzēt tevi paceļamies līdz augstajam standartam, kuru sasniegt tev dota priekštiesība. Tu vari darīt labu. Tavs iespaids būs jūtams, ja tas tiks vērstas pareizā virzienā. Brāli B, tavas kājas atrodas uz lejup vedoša ceļa. "Atgriezieties, atgriezieties, kāpēc jūs gribat mirt?" (Ec.33:11)

Ja tu vēl ilgāk turpināsi iet tajā pašā virzienā, kādā tu pašlaik ej, tad tu vairs nespēsi ticēt patiesībai un Dieva Vārdam. Esi modrs un arvien lūdz! Nododies bez atlikuma Kungam un tad nebūs grūti Viņam kalpot. Tava sirds ir dalīta. Sis ir iemesls, kāpēc tevi gaismas vietā apņem tumsa. Tagad atskan pēdējā žēlastības vēsts. Tā ir Dieva lielās pacietības līdzjūtības dāvana. Tagad atskan ielūgums: Nāc! Nāc, jo visas lietas ir sagatavotas. Tas ir žēlastības pēdējais aicinājums. Pēc tam sekos apvainotā Dieva atriebšanās.

Brāli B., nostājies par vienkāršību, mīlestību, pacietību un par jauku saskaņu ar brāļiem. Bet nepārdod, ak nepārdod tik lēti mūžīgo dzīvību. Ja tu aiziesi no patiesības, tu nekad neatradīsi patiesu laimi; tu tiešām būsi nožēlojams. Debesis ir tik vērtīgas, ka to dēļ var upurēt kaut ko un pat visu. Sarauj sātana saites. Jēzus tieši tagad tevi aicina; vai tu paklausīsi Viņa balsij? Tev jāsasniedz augstāks stāvoklis par līdzšinējo. Par savu pirmo uzdevumu spraud Debesu valstības un Kristus taisnības iegūšanu. Dzīvo Dievam un Debesīm, un mūžīgais atalgojums būs tava daļa tad, kad cilvēce ies bojā.

Precību nodomi

Man norādīja uz notikumiem maijā, (226) kad Kungs apmeklēja N. un man atklāja brāļa D. gadījumu. Viņš nebija sagatavots ņemt daļību šajā darbā. Viņa domas un viņa sirds atradās kaut kur citur. Viņš bija nodomājis apprecēties un nevarēja uzklaut Jēzus aicinājumu: "Nāc, jo visas lietas ir sagatavotas." (Lūk.14:17) Domas par laulībām saistīja visu viņa uzmanību. Viņam nebija ne laika, ne

vēlēšanās atvērt savas sirds durvis laipnajam Viesim. Ja viņš tās būtu atvēris, tad Kristus viņam būtu devis labu padomu, kurš, ja to ievērotu, tam būtu nenovērtējami dārgs. Kristus īstā gaismā viņam atklātu briesmas, kas draud, paklausot untumaino tieksmju balsij un neņemot vērā Dieva godu un skaidra saprāta spriedumu. Viņš nopietni iet to cilvēku pēdās, kas ir krituši un gājuši bojā. Tomēr šis brālis neņēma vērā, ka Dievam ir tiesības no viņa ko prasīt; ka viņš nedrīkst iet nevienu soli, neprasot padomu Tam, Kurš viņu atpircis. Mēs esam pamācīti visu, ko darām, darīt Dievam par godu.

Vai tu, brāli D., kā Kristus māceklis, kā Viņa skolnieks, gāji pie Viņa pazemīgā, atklātā lūgšanā un uzticēji Viņam savus ceļus? Tu to nedarīji. Tu nepārbaudīji visus savus motīvus un nerīkojies uzmanīgi, lai neapkaunotu Kristus, sava Glābēja lietu. Tu nepārdomāji, vai šis solis palielinās garīgo jūtīgumu, atdzīvinās tavu centību un stiprinās tavas pūles aizliegt sevi un būt nelokāmam patiesībā. Tu nepazini savu sirdi. Draudzē varēja redzēt Dieva darbību, bet tu neilgojies pēc dievišķā Gara. Debesu lietas tevi neinteresēja. Tu bijī aizrāvis ar savām jaunajām cerībām savienot savas intereses ar cita cilvēka interesēm. Tu neņēmi vērā, ka laulības savienība vitāli iespaidos tavu interesi un dzīvi, uz šo īso dzīvi.

Tev vajadzēja saprast, ka ar tavu miesīgo, jauno, nesavaldīto sirdi tu nevarēji nākt saskarē ar iespaidiem, kas darītu vieglāku sava "es" uzvarēšanu, (227) kas darītu līdzenāku tavu ceļu uz Debesīm. Tagad tev ir desmitkārt grūtāk iet uz priekšu reliģiskajā dzīvē nekā bija tad, kad tu stāvēji viens pats. Ir pareizi, tu juties vientuļš; tu bijī pazaudējis vērtīgu dārgakmeni. Bet, ja tu būtu apspriedies ar saviem brāļiem un uzticējis savus ceļus Kungam, tad Viņš tev pavērtu iespējas savienoties ar kādu cilvēku, kas tev varētu būt par palīgu, bet ne par kavēkli.

Ja tu tagad pazemīgi un ar visu savu sirdi griezies pie Kunga, tad Viņš tevi apžēlos un tev palīdzēs. Bet tava nostāja ir tikai tāda, kas atņem spēku, un tu esi sagatavojies piekāpties savā ticības dzīvē un uzticībā Dievam, lai tikai izpatiktu savai jaunajai sievai. Dievs tev jūt līdzī, jo tev gaida bojā eja, ja tu neatmodiesies un necelsies kā uzticīgs Kristus karavīrs, lai no jauna iesaistītos cīņā par mūžīgo dzīvību. Tava vienīgā drošība ir palikt kopā ar saviem brāļiem, saņemot no viņiem visu spēku, cik vien tev tas ir iespējams, lai paliktu patiesībā. Tu esi gatavs upurēt patiesību šeit iegūstamās laimes un miera labā. Tu gribi pārdot savu dvēseli lētā tirgū. Tagad tev pienākas darīt visu, ko tu spēj, lai tava sieva būtu laimīga, tomēr neupurējot patiesības pamatlikumus. Tev jāmacās būt iecietīgam, pacietīgam un patiesi laipnam un pieklājīgam. Ar tādu izturēšanos tu vari liecināt par patiesības iespaidu un patiesas laipnības spēku.

Man rādīja, ka mīlestība uz naudu ir tev par slazda valgu. Naudai, ja neņem vērā, ka tā dod iespējas darīt labu, aplaimot trūcīgos un virzīt uz priekšu Dieva darbu, pašai par sevi ir pavisam maza vērtība. Tavs mazums tev ir slazda valgs, un, ja tu to neizlietosi kā gudrs un uzticīgs namturis, kalpojot Kungam, tad tā tev nesis gandrīz vienīgi postu. Tu esi skops. Tev jākopj cēls, devīgs gars un savas jūtas jāatrauj no pasaules, vai arī tu cīņu zaudēsi. Bagātības pieviļošā vara tā samaitā tavu dvēseli, (228) ka jaunums pārvarēs visu labo. Uzvaru svinēs savtīgums un mīlestība uz peļņu.

Ja tu, mans mīļais brāli, tiksi izglābts, tad tas tiešām būs žēlastības brīnumdarbs. Tevī pieaug mīlestība uz pasauli. Rūpīgi pārdomā Kristus vārdus: "Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un no visa sava prāta. Šis ir pirmais un augstākais baušlis. Bet otrs tam līdzīgs: Tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu. Sajos divos baušļos karājas visa baušļa un pravieši." (Mat.22:37-40) Mans brāli, tu neesi paklausījis ne pirmajam, ne otrajam no šiem baušļiem. Tu nevilcinies izstiept roku, lai gūtu sev labumu, kaut arī tu zinātu, ka tavam tuvākajam tas radīs lielus zaudējumus. Tu skaties tikai uz savām savtīgajām interesēm un saki: "Vai tad es sava brāļa sargs?" (1.Moz.4:9)

Tu nekrāj mantu Debesīs un neklūsti bagāts iekš Dieva. Tavs "es" un savtīgās intereses iznīcina tavā dvēselē patieso dievbijību. Tu zemojies šīs pasaules dieva priekšā. Tava sirds atsvešinās no patiesā Dieva. Inspirētais rakstnieks saka: "Taisno ceļiņš ir kā spožs gaišums, kas spīd un spīd arvien vairāk līdz pilnīgai dienai." (Sal.pam.4:18) Kristieša soļi reizēm var likties nespēcīgi un nedroši, tomēr apziņoties savu nespēku, viņš balstās uz Visvareno. Viņš tiek stiprināts un neapšaubāmi iet uz priekšu un uz augšu pretī pilnībai. Ik dienas viņš gūst jaunas uzvaras un arvien vairāk tuvojas pilnīgam svētumam. Viņa acis nav vērstas lejup uz zemi, bet tās nepārtraukti raugās augšup uz dievišķo Paraugu.

Brāli D., šīs pasaules samaitāto lietu vizēšana un mirdzēšana tavam skatam aptumšojusi Debesu brīnišķīgo jaukumu un panākusi to, ka mūžīgai dzīvībai priekš tevis ir pavisam maza vērtība. Kā Kristus kalpone es tevi ļoti lūdzu, uzmosties, lai tu varētu ieraudzīt pats sevi, kāds tu esi. Labumi, kurus tu gribi iegūt ceļā, ko tu pašlaik ej, būs mūžīgs zaudējums. Beidzot tu redzēsi, ka esi pielaidis

briesmīgu kļūdu, kura nekad vairs nebūs izlabojama. (229)

Tagad tu vēl vari griezties atpakaļ, lai ietu pretējā virzienā, un ņemt vērā žēlastības aicinājumu, un dzīvot. Priecājies, ka tavs pārbaudes laiks vēl nav beidzies, kā vēl vari ar pacietīgu un pastāvīgu dzīvošanu labos darbos meklēt slavu, godu, nemirstību un mūžīgu dzīvību. Priecājies, ka viņa, kura gadiem ilgi tev ir bijusi uzticams biedrs, atkal celsies augšā — kad iznīcību apris dzīvība. Raugies nākotnē uz augšāmcelšanās rītu, kad viņa, kas vairāk nekā divdesmit gadus ar tevi dalījās priekos un bēdās, izies no sava cietuma. Vai tu vēlies, lai viņa velti meklē tevi, savu dzīves draugu? Vai tu nevēlies būt pie viņas tad, kad tā uzvaras priekā izsauksies: "Nāve, kur ir tavs dzelonis? Kaps, kur ir tava uzvara?" (Hoz.13:14) Ak, šī diena būs visu svēto goda diena! Tad vairs nebūs apkaunojumu, nebūs pārmetumu, nebūs ciešanu; bet tikai miers, līksmība un mūžīga slava uz ikviena atpestītā lūpām! AK, kaut Dievs runātu uz tavu sirdi un pārliecinātu to par mūžīgās dzīvības lielo vērtību. Un kaut tu, mans brāli, pastāvīgi tiktu vadīts tā, ka tevi mājotu cēlas augstsirdības un devības gars, lai tu uzticīgi spētu izpildīt savus namtura pienākumus, domājot vienīgi par Dieva godu, un Kungs tev varētu sacīt: "Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps... izej sava Kunga priekā." (Mat.25:21)

Bagātības briesmas

Man rādīja, ka daži, būdami piekrāpti, nepareizi spriež par sevi. Viņi raugās uz tiem, kam ir daudz naudas, un domā, ka tikai tie mīl pasauli un ka tikai tiem draud sevišķas briesmas būt mantkārīgiem. Tomēr tā nav. Kam ir manta, tiem pastāvīgi draud briesmas, un viņi ir atbildīgi par visiem līdzekļiem, kurus Kungs uzticējis viņu pārvaldīšanai. Bet, kam šai pasaulē pieder maz, tie bieži vien domā tikai par sevi un nedara to, (230) kas viņiem ir pa spēkam un ko Dievs no viņiem sagaida. Viņiem bieži rodas izdevība darīt labu, bet viņi tik ilgi ir rūpējušies par sevi un domājuši tikai par savām vajadzībām, ka savādāks rīcības veids tiem šķiet pilnīgi neiespējams.

Man rādīja, ka brālim un mā sai E. draud briesmas domāt tikai par sevi; sevišķi šajā ziņā ir vainīga māsa E. Viņa, šķiet, sevi mīl vairāk par visu citu. Tu, mana māsa, esi slikti sagatavota pastāvēt Dieva dienas briesmās. Tu neatdarini patieso priekšzīmi, Jēzu. Visā Viņa dzīvē nebija neviena savtīga soļa. Tev pašai savā labā jādara kāds darbs, ko neviens cits priekš tevis nevar padarīt. Atbrīvojies no savtīguma un mācies pazīt Dieva prātu un Viņa gribu. Centies būt Dievam patīkama. Tu esi impulsīva un no dabas viegli uzbudināma un īgna. Tu strādā pāri saviem spēkiem. Tas nav nekāds tikums, jo Dievs to no tevis neprasa. Šādas rīcības pamatā atrodas savtība. Tavas rīcības motīvi ņav slavējami. Tu izvairies no atbildības un rūpēm par citiem un domā, ka tevi vajadzētu godāt. Zēl, ka jau no bērnības tu esi lutināta un slavēta, un tava griba palikusi neapspiesta. Tagad, kad tu jau esi gados, tev jāpadara darbs, ko vajadzēja darīt bērnībā. Tavs vīrs ir pakļāvis tavai gribai un izdabājis taviem untumiem tev pašai par sliktu.

Savtīgums, kas atkarībā no apstākļiem un cilvēka īpatnībām parādās dažādos veidos, ir jānodod nāvē. Tev būtu bijis labāk, ja tev būtu bērni un tavas domas tiktu vērstas no tevis pašas, lai mācītu viņus un rādītu viņiem priekšzīmi. Savā mājā tu sev pieprasi uzmanību un iecietību, ko parasti jāparāda pret bērniem. So uzmanību tu pieprasi un arī saņem. Bet tu neesi padomājusi, ka tavos pienākumos ietilpst rūpēties par citiem, darbs citu labā. Tu esi ietiepīga un ļoti noteikta savu plānu izvešanā. Ja uz tavas tekas viss rit gludi, tad tu parādi augļus, (231) kādus mēs parasti sagaidām no kristieša; bet, ja tavs ceļš tiek šķērsots, tad rezultāti ir pretēji. Līdzīgi izlutinātam bērnam, kas pelnījis pārmācību, tu reizēm esi stūrgalvīga un kaprīza. Ja divi cilvēki veido ģimeni, kā tas ir jūsu gadījumā, un nav bērnu, kas prasītu vingrināšanos pacietībā, lēnprātībā un īstā mīlestībā, tad sevišķi nepieciešami būt pastāvīgi modriem, lai virsroku negūtu savtīgums, lai jūs paši nekļūtu visas savas dzīves viduspunkts un nepieprasītu uzmanības, rūpju un interešu pievēršanu sev, nemaz neizjūtot pienākumu visu to dāvēt citiem. Rūpes par bērniem ģimenē spiež daudz laika pavadīt mājās, un ikdienišķa gādība par tiem pamazām attīsta mūsu sirds domas un tieksmes.

Tu nesargā savu sirdi un necenties darīt labu ar līdzekļiem, kurus Dievs tev devis. Tu varētu atstāt labu iespaidu uz citiem, ja tu saprastu, ka arī tev kaut kas jādara to cilvēku labā, kam vajadzīga palīdzība, uzmundrinājums un stiprinājums. Bet tu tik ilgi esi domājusi tikai par saviem priekiem, ka labdarībai savā apkārtnē esi kļuvusi nederīga. Tev jāmacās valdīt pār sevi, jāmacās veidot savas tieksmes un vadīt savas domas. Ņem laiku sevis pārbaudei, lai visus savu spēkus varētu pakļaut Dieva prātam un Viņa gribai. Tu esi noslēgusies sevī. Katra patiesa kristieša priekštiesība ir atstāt labu iespaidu uz visiem, ar kuriem viņš saietas.

Tu, mana māsa, tiksi atalgota atbilstoši saviem darbiem. Rūpīgi pārbaudi savas rīcības motīvus un vaļsirdīgi sev atzīsties, vai esi bagāta labos darbos. Man norādīja uz pagājušo pavasari, kad Kungs darīja lielu darbu N. un apkārtnē. Žēlastības eņģelis lidinājās pār Viņa ļaudīm, un sirdis, kas nepazīna Dievu un patiesību, tika dziļi skārtas. Kungs būtu turpinājis tālāk Savu tik brīnišķī sākto darbu, ja

Brāļi būtu atradušies darbam piemērotā stāvoklī. (232) Tu tik ilgi biji kalpojusi savām iegribām un visu centusies pakļaut savām ērtībām, par iespējamām neērtībām lika tev aizvērt durvis, kuras tev bija iespējams atvērt darba tālākai attīstībai.

Tu rīkojies, kā tev patika, un arī daži citi vēlējās atrauties, baidoties no izdevumiem un aprēķinādami, ka būs jāzaudē laiks, ja centīsies apmeklēt sapulces. trūka kristīgas dedzības. Mūsu priekšā atradās grēkos iegrimusi pasaule, pakļauta Dieva dusmām, un tumsības lielkungs savā varā turēja nabaga dvēseles, bet tie, kam vajadzēja atrasties nomoda stāvoklī un iesaistīties viscēlākajā darbā, bojā ejošo dvēseļu glābšanas darbā, nejutās šajā lietā pietiekoši ieinteresēti, lai šim pasākumam atdotu visus viņu rīcībā esošos līdzekļus, cenšoties aizsprostot uz iznīcību vedošo ceļu un palīdzot nedrošajiem sākt staigāt pa dzīvības ceļu. Katra kristieša visdziļākajām interesēm vajadzētu būt saistītām ar mūžīgo dzīvību. Sadarboties ar Kristu un Debesu eņģeļiem lielajā pestīšanas dienā! Kāds darbs gan var līdzināties šim darbam! Katra izglābta dvēsele pienes Dievam godu, kas atstarojas uz šo izglābto dvēseli un arī uz tiem, kas bijuši darba rīki tās glābšanā.

Kristīgā dedzība

Pastāv trokšņaina dedzība, kurai trūkst mērķa vai nolūka, kas neatbilst zināšanām un ir akla savā rīcībā un postoša rezultātos. Tā nav kristīgā dedzība. Kristīgo dedzību pārvalda pamatlūkumi, un tā nav lēkmjveidīga. Tā ir nopietna, dziļa un spēcīga, kurā daļību ņem visa cilvēka būtne, un tā atmodina darbam dvēseles tikumiskos spēkus. Dvēseļu glābšana un Dieva valstības intereses ir vissvarīgākie jautājumi. Vai bez dvēseļu glābšanas un Dieva goda vairošanas ir vēl kāds cits mērķis, kas prasītu lielāku nopietnību un dedzību? Šīs domas nedrīkst aplūkot pavirši. Tās ir tik svarīgas kā pati mūžība. Runa iet par mūžības interesēm. Vīri un sievas paši izvēlas labklājību vai bēdas. (233) Kristīgā dedzība neatdos visus savus spēkus tikai runāšanai, bet tā arī domās un rīkosies enerģiski un iespaidīgi. Tomēr kristīgā dedzība necentīsies, lai citi to ievērotu. Viss pūles raksturo pazemība, un tā parādīsies katrā darbā. Kristīgā dedzība vadīs uz nopietnām lūgšanām un pazemošanos un uz uzticību mājas pienākumu pildīšanā. Ģimenes lokā būs redzama laipnība un mīlestība, labvēlība un līdzietība, kas vienmēr ir kristīgās dedzības augļi.

Man rādīja, ka tev jāiet uz priekšu. Tava bagātība Debesīs, māsa E., nav liela. Tu neesi bagāta Dieva priekšā. Kaut Kungs atvērtu tavas acis, ka tu varētu redzēt, un tavu sirdi, ka tu varētu just, un tevi ierosinātu uz kristīgu dedzību. Ak, cik maz ir to, kas gatavi pienest upurus, lai vadītu dvēseles atzīt Kristu! Cilvēki gan daudz runā, atskan daudz vārdu par mīlestību uz bojā ejošām dvēselēm, bet šādi vārdi ir lēta manta. Ir vajadzīga nopietna kristīga dedzība — dedzība, kas parādītos darbos. Visiem tagad jāstrādā pašiem priekš sevis, un, kad viņu sirdīs būs Jēzu, tad tie arī citiem par Viņu liecinās. Dvēseli, kura iemantojusi Kristu, nav iespējams aizkavēt liecināt par Viņu, tāpat kā Niagaras ūdeņus nevar apstādināt, lai tie netrauktos pāri kritumam.

Man rādīja, ka brālis F ir ieracies pasaules niekos. Viņš nespēj atļauties veltīt laiku kalpošanai Dievam, pat ne nopietnām pārdomām un lūgšanām, lai uzzinātu, ko saskaņā ar Kunga prātu, viņam vajadzētu darīt. Viņa pods ir aprakts zemē. Šīs zemes rūpes ir aprijušas viņa interesi par mūžīgām lietām. Dieva valstība un Kristus taisnība noliktas otrā vietā. Viņš mīl savu laicīgo nodarbošanos; bet es redzēju, ka ja viņš neizmainīs savu rīcību, tad Dieva roka būs pret viņu. Viņš var sakrāt, bet Dievs izkaisīs. Viņš būtu varējis darīt labu. Tomēr daudzi domā, ka, ja viņu dzīve ir laicīga darba un laicīgu pienākumu dzīve, tad viņi neko nevar darīt dvēseļu glābšanas labā, neko, lai virzītu uz priekšu sava Glābēja lietu. Viņi saka, ka nevar lietām ķerties klāt ar pusi no savas būtnes spēkiem, (234) un tāpēc tie novēršas no reliģiskiem pienākumiem un reliģiskās piepūles un sevi aprok pasaulē. Laicīgās darīšanas viņi stāda pirmā vietā un Dievu aizmirst, un Dievam viņi nepatīk. Ja kāds ir iesaistījies laicīgā darbā, kur nav iespējams iet uz priekšu garīgā dzīvē un kļūt pilnīgi svētam Dieva bijībā, tam vajadzētu savu nodarbošanos mainīt pret tādu, kur Jēzus katru stundu varētu būt ar viņu.

Brāli F, tu nedari godu savai ticības apliecībai. Tava dedzība ir pasaulīga dedzība, un tavas intereses ir patvaļīgas intereses. Garīgi tu mirsti. Tu nesaskati savu bīstamo stāvokli. Pasaules mīlestība aprij tavu reliģiju. Tev jāatmostas, tev jāmeklē Dievs, un jānožēlo sava atkrišana no Viņa. Pazemīgi uzklausī šos vārdus un atgriezies pie Kunga. Tavi reliģiskie pienākumi ir kļuvuši tikai forma. Tu nepriecājies par reliģiju; šāds prieks saistīts ar labprātīgu paklausību. Kas gribēs un paklausīs, tie ēdīs zemes labumus. Tev nav skaidru pierādījumu, ka tu reiz dzīvosi kopā ar Dievu Viņa valstībā. Gadījuma pēc tu ārēji pildi reliģiskus pienākumus, bet nenododies tiem ar sirdi. Reizēm tu izmet kādu brīdinošu vārdu grēciniekiem un kādu vārdu par labu patiesībai, bet tā ir negribīga kalpošana, tāda, kā strādā kalps, kad to redz darba uzraugs, un ar to tu aizvieto Dieva bērna priecīgo kalpošanu savam Tēvam. Ja tava sirds kvēlos kristīgā degsmē, tad visgrūtākais uzdevums būs patīkams un viegls. Kāpēc kristīgā dzīve daudziem ir tik grūta? Tāpēc, ka viņu sirds ir dalīta. Viņi ir nepastāvīgi un tas tos dara nenoteiktus visos viņu gājumos. Ja viņus bagātīgi pildītu kristīgā dedzība, kas vienmēr

rodas, kad dvēsele nododas Dievam, tad skumjo vārdu: "Es esmu vājš, es esmu vājš!" vietā teiktu: "Klausies, ko Kungs priekš manis ir darījis." Pat, ja tu pats izglābtos, par ko vērojot savu pašreizējo dzīvi, ļoti jāšaubās, cik maz laba tu būsi paveicis. Ar savu starpniecību nebūs izglābta neviena dvēsele. Vai Kungs gan tev teiks: "Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps?" (Mat.25:23) (235) Kur tu esi bijis uzticīgs? — Smagajā laicīgajā darbā un šīs dzīves rūpēs. Vai tas liks Kristum teikt jaukos vārdus: "Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps?"(Mat.25:23)

Mans brāli, Jēzus tevi mīl un lūdz iet pretējā virzienā, atraut savu skatu no šīs zemes un raudzīties uz augstā aicinājuma goda maksas lielo vērtību, kas tev apsolieta Jēzū Kristū. Neesi vairs vieglprātīgs un atmet to, kam nav vērtības. Lai šī laika, kurā mēs dzīvojam, svinīgā nopietnība vienmēr tevi pavada, līdz cīņa būs pabeigta. Sāc strādāt; ja tu pilnīgi nodosies Dievam, tad tavš iespaids būs liels.

Brāļa G. ģimenes vairākums atrodas uz ceļa, kas ved lejup. H. dzīvei nav nekāda mērķa. Viņa ir neprātīga, iedomīga un lepna. Viņas iespaids nepaceļ citus, nevada uz to, kas labs un svēts. Viņai nepatīk ierobežojumi, ko uzliiek reliģija; tādēļ viņa negrib pakļaut savu sirdi tās svētajai ietekmei. Viņa mīl pati sevi, mīl izpriecā un meklē savus priekus. bēdīgi, tiešām bēdīgi būs rezultāti, ja viņa tagad nepagriezīsies pretējā virzienā un nemeklēs patiesu dievbijību. Viņa uz saviem brāļiem var atstāt nomierinošu, izdaiļojošu un paceļošu iespaidu. Dievs mīl šos bērņus, bet viņi nav kristieši. Ja viņi censtos dzīvot personīgu kristīgu dzīvi, tad tie varētu kļūt par gaismas bērņiem un par Dieva līdzstrādniekiem; Viņi varētu būt misionāri paši savā ģimenē un arī biedru vidū.

Jauniešu atbildība

Ja tikai jaunieši saprastu, cik daudz laba viņi var paveikt, darot Dievu par savu stiprumu un gudrību, tad tie vairs tālāk nedzīvotu bezrūpīgā vienaldzībā pret Viņu; tad jaunieši vairs ilgāk negribētu pakļauties nesvētu cilvēku iespaidam. Tiem vajadzētu saprast, ka uz ikvienu personīgi gulstas pienākums darīt citiem labu un vadīt citus uz taisnību, bet tā vietā jaunieši meklē izklaidēšanos un uzjautrināšanos. Sabiedrībai viņi ir nederīgi locekļi un dzīvo tikpat bezmērķīgi kā tauriņi. (236) Jauniešiem var būt patiesības atziņa un viņi var tai ticēt, tomēr to neparādot savā dzīvē. Viņu ticība ir nedzīva. Viņu sirds nav skārta pietiekoši dziļi, lai Dievs redzētu izmaiņu viņu rīcībā un raksturā, un Dieva prāta izpildīšanā viņi nav pārāki par neticīgajiem. Viņu sirdis nesaskaņojas ar Dieva prātu, viņi atrodas ienaidā ar Dievu. Kas nodevušies uzjautrināšanās un izklaidēšanās priekiem un kas mīl izpriecu meklētāju sabiedrību, tiem nepatīk reliģiskā dzīve. Vai gan Kungs uz šiem jauniešiem, kas atzīst Viņa Vārdu sacīs: "Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps," ja viņi nebūs labi un godīgi?

Jauniešiem draud lielas briesmas. Lielu jaunumu rada viegla satura grāmatu lasīšana. Zudumā aiziet daudz laika, kuru varētu pavadīt lietderīgā darbā. Daži atsakās no miega, lai tikai pabeigtu lasīt smieklīgu mīlestības stāstu. Pasauli pārpludina daždažādi romāni. Daži no tiem nav tik bīstami kā citi, bet daži ir netikumīgi, zemiski un rupji. Daži ir vairāk izsmalcināti, bet visi tie atstāj kaitīgu iespaidu. Ak, kaut jaunieši pārdomātu iespaidu, kādu uz prātu atstāj uzbudinoša literatūra! Vai pēc šādu grāmatu lasīšanas jūs varat atvērt Dieva Vārdu un ar interesi lasīt dzīvības vārdus? Vai neatrodāt, ka tad Dieva grāmata vairs nav interesanta? Sie mīlestības stāsti savaldzina prātu, izposta veselīgo domu gājumu un neļauj jums koncentrēt uzmanību pie lielajām, svinīgajām patiesībām, kas ietver jūsu mūžīgās intereses. Jūs grēkojat pret saviem vecākiem, atdodot šādiem nenozīmīgiem mērķiem laiku, ko jums vajadzētu dot viņiem; un jūs grēkojat pret Dievu, tā izlietodami laiku, ko vajadzētu ziedot Viņam.

Uz jauniešiem gulstas pienākums atbalstīt skaidru saprātu un atturību. Vieglprātībai un jokiem sekos dvēseles tukšums un Dieva labvēlības zaudēšana. Daudzi no jums domā, ka neatstāj uz citiem sliktu iespaidu, un tas tos apmierina; bet vai jūsu iespaids ir bijis labs? Vai ar savām sarunām un darbiem jūs cenšaties vadīt citus pie Pestītāja? (237) Vai jūs cenšaties vadīt vēl tuvāk Kristum tos, kas jau saucas par kristiešiem?

Jauniešiem vajadzētu kopt nodošanās un dievbijības garu. Viņi nevar pagodināt Dievu, ja pastāvīgi necenšas līdzināties Kristum, ja necenšas pēc pilnības Kristū Jēzū. Lai jūsos ir un lai vairojas kristieša pievilcīgās īpašības. Atdodiet savam Glābējam vislabākās un vissvētākās jūtas. Esiet pilnīgi paklausīgi Viņa gribai. Neko mazāku Viņš nepieņems. Lai jūsu nelokāmību nesatricina to cilvēku dzēlības un nīrgāšanās, kas atdevušies tukšai uzpūtībai. Sekojiet savam Pestītājam vienmēr, vienalga vai par jums runā labu vai jaunu; Kristus krusta nešanu uzskatiet par prieku un svētu godu. Jēzus jūs mīl. Viņš nomira jūsu dēļ. Ja jūs necentīsieties Viņam kalpot ar nedalītu mīlestību, jūs neaizsniegsiet rakstura pilnību dievbijībā, un beidzot būsiet spiesti dzirdēt briesmīgos vārdus: "Eita nost no Manis..." (Mat.7:23)

Mamona kalpi

Brāļa I. stāvoklis ir šausmīgs. Viņa Dievs ir šī pasaule; viņš kalpo naudai. Viņš nav ņēmis vērā jau pirms vairākiem gadiem doto brīdinājumu un nav pārvarējis savu mīlestību uz šo pasauli, cīnoties pret to ar visiem saviem spēkiem. Dolāri, kurus viņš kopš tā laika iekrājis, ir izveidojušies par saitēm, kas sagūstījuši viņa dvēseli un piesaistījuši to šai pasaulei. Iegūstot ar vien lielāku mantu, viņa kāre uz to ir tikai vēl pavairojusies. Visi viņa būtnes spēki atdoti vienam mērķim — naudas pelnīšanai. Tā ir viņa domu saturs, viņa dzīves galvenās rūpes. Visus savas būtnes spēkus viņš ir vēršis šai vienā virzienā, līdz visos savos nodomos un mērķos ir kļuvis par mamona kalpu. Sajā ziņā viņš ir pazaudējis prātu. Viņa priekšzīme ģimenei liek domāt, ka manta un īpašumi jāvērtē augstāk par Debesīm un nemirstību. Jau gadiem ilgi viņš ir audzinājis prātu mantas iegūšanai. Zemes bagātību dēļ viņš ir upurējis mūžības intereses. Viņš tic patiesībai, viņš mīl patiesības pamatlikumus, (238) un viņš priecājas, redzot citus patiesībā ejam uz priekšu; bet sevi viņš tik pilnīgi padarījis par mamona vergu, ka jūtas spiests kalpot savam kungam, kamēr vien viņš dzīvs. Bet, jo ilgāk viņš dzīvos, jo vairāk atdosies mīlestībai uz peļņu, ja vien viņš pats nebēgs prom no šī briesmīgā dieva, ko sauc par naudu. Sāds solis radīs iespaidu, it kā pārgrieztas tiktu dzīvības saites, bet tas viņam katrā ziņā jādara, ja viņš vērtē Debesis.

Nevienam nevajadzētu viņu rāt, bet visiem vajadzētu no žēlot un just tam līdzī. Viņa dzīve ir bijusi briesmīga kļūda. Bagātības apņemts, viņš mocījies iedomībā, ka tam trūkst naudas. Sātans pār viņu ir ieguvis varu un, uzbudinot mantrausības tieksmes, ir padarījis viņu šajā ziņā pilnīgi bezprātīgu. Būtnes augstākie un cēlākie spēki lielā mērā ir pakļauti viņa skopajām, savtīgajām tieksmēm. Viņa vienīgā cerība pastāv šo sātana saišu saraušanā un šīs sava rakstura jaunās īpašības uzvarēšanā. Viņš jau ir kaut ko mēģinājis darīt saskaņā ar savu sirdsapziņu, kad tā ir tikusi pamodināta; bet ar to vien nepietiek. Šī lielā cīņā, lai tikai uz mazu laiku šķirtos no mamona, nepārtraukti jūtot, ka paša dvēsele šai cīņai nepiekrīt, nav patiesas reliģijas auglis. Viņam savs prāts jāpieradina pie labiem darbiem. Viņam jānostājas pret savām ieraušanas tieksmēm. Labi darbi viņam jāieauž visā savā dzīvē. Viņam jāizkopj mīlestība uz labiem darbiem un jāpaceļas pāri maziskajam, skopajam garam, kuru viņš visu laiku sevi glabājis.

Darījumos ar lieltirgotājiem... brāļa un māsas I. rīcība nav Dievam patīkama. Viņi gatavi kaulēties, lai iegūtu lietas, cik lēti vien iespējams, un neatlaižas pat tad, ja starpība ir tikai daži peniji, un runā par to tā, it kā nauda viņiem būtu viss, it kā nauda būtu viņu dievs. Ja tikai viņi būtu varējuši nepamanīti atgriezties un dzirdēt tās piezīmes, kas tiek izteiktas pēc viņu aiziešanas, tad tie skaidri izprastu, kādu iespaidu atstāj skopums. Ar šo skopo sīkumainību daži apkauno mūsu ticību un zaimo Dievu. Eņģeļi riebumā novēršas. Debesīs viss ir cēls un patīkams. Visi domā par citu laimi un interesēm. (239) Neviens nenododas sev rūpējoties, domājot un rūpējoties par sevi. Visu svēto būtņu lielākais prieks ir redzēt citu ap viņiem esošo būtņu laimi un prieku.

Šiem eņģeļiem nonākot lejup, lai kalpotu cilvēkiem, kuriem jāklūst par pestīšanas mantiniekiem, apbēdinātiem ir jānovēršas, redzot savtību, mantkārību un krāpšanu, cenšoties iedzīvoties uz citu zaudējumu rēķina. Apkaunoti viņi aiziet, redzot, ka tie, kas sevi sauc par nemirstības mantiniekiem, izturas tik savtīgi un sīkumaini pret cilvēkiem, kuru godkārei nav nekādu augstāku mērķu par mantas krāšanu virs zemes, svētā patiesība ir ļoti apkaunota.

Nekādā citā veidā Kungs nevar tikt vairāk slavēts un patiesība augstāk pagodināta kā tad, ja neticīgie redz, ka patiesība ir izdarījusi lielu un labu darbu no dabas mantkārīgajos un skopajos cilvēkos. Ja kļūtu redzams, ka šo cilvēku ticībai ir spēks veidot raksturu, pārvērst tos no skopiem, savtīgiem, viltīgiem un naudu mīlošiem cilvēkiem par ļaudīm, kam patīk darīt labu, kas meklē iespējas izlietot savu naudu par svētību tiem, kuriem šīs svētības ir nepieciešamas, kas apmeklē atraitnes un bāriņus viņu bēdās un paši sevi sargā, lai paliktu pasaules neaptraipīti, tad ar to būtu pierādīts, ka viņiem ir īstā reliģija. Šie cilvēki liks savai gaismai spīdēt tā, ka citi, redzot viņu labos darbus, godās viņu Tēvu, Kas ir Debesīs. Tāds auglis liecina par svētumu, un šie cilvēki ir dzīvi Kristus pārstāvji virs zemes. Tādā veidā grēcinieki pārlicinātos, ka patiesībai ir spēks, ko viņi nepazīst. Kas atklāti paziņo, ka ir nomodā, gaidot savu Kunga atnākšanu, tie nedrīkst savu ticības apliecību apkaunot ar sīkumainu kaulēšanu un pieķeršanu penijam. Pie kristietības koka tādi augļi neaug.

(240) Brāli I., Kungs negrib, ka tu pazustu, bet gan lai tu satvertu Viņa spēku un derētu mieru ar Viņu, pieskaņojot savu prātu Viņa dievišķajam prātam. Ja būtu iespējams tev pareizā gaismā parādīt tavu rīcību, cenšoties iegūt vairāk naudas, tad tu pats izbītos. Tev pašam riebtos tavš skopums, tava sīkumainība un mīlestība uz naudu. Tu par savas dzīves darbu tad izvēlētos tieksanos pēc Dieva pārveidojošās žēlastības, kas tevi varētu darīt par jaunu cilvēku. Nauda, ko tu saņēmi no radiem, tev bija par lāstu. Tā tikai tavā raksturā pastiprināja mīlestību uz mantu un kā papildus svars veicināja tavu grimšanu uz leju, pretī bojā ejai.

“Mantkārība ir visa jaunuma sakne.” Ja cilvēki izlieto savu prātu un miesas spēkus, lai iegūtu

bagātību, un tos apmierina prieks, ko dod mantas sakrāšana, ko tie nekad nespēs izlietot un kas nāks par jaunu viņu bērniem, tad tie Dieva dotos spēkus ir izlietojuši nepareizi. Viņi rāda, ka raksturs, pateicoties visu citu nomācošajai kārei pēc peļņas, ir kļuvis netīrs. Patiesas laimes vietā tie ir aizsnieguši pavisam nožēlojamu stāvokli. Viņi ir noslēguši savu dvēseli pret trūcīgo vajadzībām un ir pierādījuši, ka līdzjūtība pret cietējiem tiem ir sveša.

Mans brāli, tava sirds nav pilnīgi nocietinājusies pret citu cilvēku vajadzībām. Tevī reizēm atplaukst augstsirdība un tev patīk citus apgādāt. Bieži tu esi gatavs pakalpot kādam brālim vai kaimiņam; tomēr naudu tu esi darījis par savu Dievu, un tev draud briesmas Debesis vērtēt zemāk par savu naudu. Naudas iegūšana vienmēr ir saistīta ar briesmām, ja Dieva žēlastība nav dvēseli vadošais pamatlikums. Ja kristiešus pavadīs Debesu pamatlikumi, tad tie ar vienu roku dos un ar otru pelnīs. Tas ir vienīgais veselīgais un saprātīgais stāvoklis, kādu kristietis var ieņemt, ja viņam ir nauda un viņš joprojām to pavairo. (241) Mēs vēlamies jautāt, brāli I, ko tu domā darīt ar savu naudu? Tu esi Dieva namturis. tev pieder naudas podi un tu ar tiem vari darīt daudz laba. Caur daudz labiem darbiem, tu tos vari noguldīt Debesu bankā. Ar savu dzīvi tu vari svētīt un aplaimot citus. "Nekrājiet sev mantas virs zemes, kurt kodes to maitā un kur zagļi rok un zog; bet krājiet sev mantu Debesīs, kur ne kodes ne rūsa to nemaitā un kur zagļi nerok un nezog. Jo kur jūsu manta, tur būs arī jūsu sirds." (Mat.6:19-21)

Atceries, ka Debesīs noguldītās bagātības nav zaudētas. Tu tās nodrošini sev, saprātīgi izlietojot līdzekļus, pār kuriem Debesis tevi iecēlušas par namturi. Apustulis saka: "Tiem bagātiem šinī pasaulē pavēli, lai tie augsti neturas, nedz cer uz nepastāvīgo bagātību, bet uz dzīvo Dievu, kas mums visas lietas bagātīgi pasniedz par atspirgšanu; lai tie labu dara, bagātīgi top labos darbos, labprāt izdala, ir devīgi, lai sev mantas krāj par labu pamatu nākamam laikam, ka tie dabū mūžīgo dzīvošanu."(1.Tim.6:17-19)

Tev, brāli I., draud briesmas pazaudēt savu dzīvību un tās dāvanas, ar kurām Dievs tevi ir apveltījis, nodot velnam un pašam kļūt par viņa gūstekni, ko viņš varētu vadīt pēc sava prāta. Vai tu vari samierināties ar šādu domu? Vai tu šajā šajā dzīvē vari atļauties kalpot sev un mīlēt savu naudu un tad no visa tā šķirties bez jebkādam pretenzijām uz Debesīm, bez ticības uz dzīvi, kas turpināsies mūžīgi? Tevi gaida liela cīņa. lai sevi uzvarētu mīlestību uz šīs zemes lietām. Kur ir tava manta tur arī būs tava sirds. Kristiešu parole ir: Esi modrs, lūdz un strādā! Uzmesties, es tevi ļoti lūdzu. Meklē lietas, kas nav pakļautas iznīcībai. Šīs zemes lietas drīz izkaisīs. Vai tu esi sagatavojies apmainīt pasaules? Vai tu veido savu raksturu mūžīgai dzīvei? Ja tu beidzot pazudīsi, tad tu sapratīsi, ka tavas bojā ejas iemesls ir mīlestība uz naudu. (242) Tad tu briesmīgās dvēseles mokās izsauksies: "Ak, bagātības viltīgā vara! Es esmu pazaudējis savu dvēseli. Es to pārdevu par naudu. Savu dvēseli un miesu es apmainīju pret peļņu. Es atdevu Debesis, baidīdamies upurēt savu naudu, lai tās iegūtu." No Kunga atskanēs vārdi: "Nemiet šo neuzticīgo kalpu, sieniet tam rokas un kājas un izmetiet to galējā tumsībā." Mēs ceram, ka tavs liktenis nebūs tāds. Mēs ceram, ka tu savas bagātības pārvietosi uz Debesīm un turpmāk mīlestībā pieķersies Dievam un neiznīcīgajai mantai.

Es redzēju, ka visai tavai ģimenei zināmā mērā draud briesmas būt tava gara līdzdalībniekiem. Māsa I., tu jau esi no tā ietekmēta. Kaut Dievs tev to palīdzētu saskatīt un savu dzīvi pilnīgi izmainīt. Piekop mīlestību uz labiem darbiem; centies būt bagāta labos darbos. Daudzās lietās tu vari darīt vairāk, nekā pašlaik dari. Tu Dieva priekšā esi personīgi atbildīga, tev ir pienākums, kura nepildīšana nav atvainojama. Nepārtraukti staigā ciešā savienībā ar Dievu, lūdz bez mitēšanās. Ja tu izglābsi savu dvēseli, tad tas tev prasīs ļoti nopietnu piepūli. Centies, lai tavs iespaids ģimenē būtu pilnīgi pretējs. Augstsirdīgi nostājies par Dievu. Tu nelīdzinies savam vīram, un Dievs tevi atzīs par nederīgu, ja tu nerīkosies atbilstoši savām spējām. Strādā čakli glābjot savu dvēseli un atstājot glābjošu iespaidu uz savu ģimeni. Ar savu priekšzīmi rādi, ka tava manta ir Debesīs, un ka tu visu esi ieguldījusi labākā zemē un labākā dzīvē, kas ilgs mūžīgi. Radinies vērtēt Dieva lietas, būt augstsirdīga, mīlēt Dievu un labprātīgi paklausīt Viņa gribai.

Tu varbūt tiks pārbaudīta; varbūt tu būsi spiesta redzēt, cik ļoti tu esi pieķērusies šīs pasaules lietām. Varbūt tev kļūs saprotama kāda tavas sirds lappuse, kas vēl tagad tev ir nepazīstama. Dievs zina tavas grūtības, ko tev sagādā vīra un bērnu stāvoklis, kuriem tik lielā mērā trūkst glābjošas ticības. No tevis atkarājas daudz vairāk nekā tu izproti, (243) tev jāapbruņojas. Neizšķied savus spēkus nogurdinošā darbā, ko var padarīt citi. Pamudini savu meitu iesaistīties derīgā darbā un palīdzēt nest dzīves nastas. Viņai nepieciešama stingra audzināšana. Viņas domu pasaule ir tukša. Viņai viss ir jānodod Dievam, lai varētu būt derīga un patiktu savam Glābējam.

Mana māsa, strādā mazāk un vairāk nododies lūgšanām un dziļākām pārdomām. Pirmā vietā tev jāstāda mūžības intereses. Kaut Dievs neļautu taviem bērniem izveidoties par naudas mīlētājiem. Mājā, kurā valda savtīgums, nekad neatradīsim patiesu smalkjūtību un maigumu. Patiesai laipnībai

vienmēr ir smadzenes un sirds, kas pastāvīgi domā par citiem. Patiesa izsmalcinātība neatrod prieku savas miesas izrotāšanā un izrādīšanā. Patiesa izsmalcinātība un dvēseles cēlums atklāsies pūlēs aplaimot un pacelt citus. Mūžības jautājums jūsu bērnus nodarbina pavisam maz. Kaut Dievs viņus pamodinātu, kamēr nav par vēlu, lai tiem dvēseles mokās nebūtu jāizsaucas: "Pļauja ir pagājusi un vasara beigusies, bet mēs neesam izglābti." (Jer.8:20, pēc angļu tulk.)

Brāli J, man rādīja tavu stāvokli. Tu ieņem atbildīgu amatu. tev ir uzticēti naudas un iespaids podi. Katram cilvēkam ir dots kāds darbs, katram kaut kas jā dara un nav savas smadzenes, kauli un muskuļi jānodarbina tikai parastā darbā vien; (te domātais darbs nozīmē kaut ko vairāk par vienkāršu strādāšanu). Tu ar šo darbu esi iepazinies no pasaulīgā redzes viedokļa un esi guvis zināmus piedzīvojumus arī reliģiskā ziņā. Bet kopš dažiem gadiem, tu laikam esi ļāvis veltīgi aiztecēt un tagad tu gribi strādāt tik strauji, lai spētu izpirkt pagātni. Ar to, ka tev piešķirti podi (talanti) vien vēl nepietiek; tev tie ir jāizlieto ne tikai par labu sev, bet arī Tam, Kas tev tos dāvājis. Visu, kas tev ir, tev ir aizdevis Kungs. Viņš atkal to no tevis atprasīs ar augļiem.

Kristum ir tiesības prasīt, lai tu Viņam kalpotu. Tu tikai caur žēlastību esi kļuvis par Viņa kalpu. (244) tu nedrīksti rūpēties tikai par savām interesēm, bet tev jāņem vērā Tā intereses, kas tevi darbam ir derējis. Kā tādām, kas sevi atzīst par kristietiem, tev ir saistoši pienākumi pret Dievu. Tā nav tava manta, kas tev ir uzticēta, lai tu ar to pelnītos. Ja tā būtu tava, tad tu par tās izlietošanu varētu apspriesties ar savu patiku vai nepatiku. Bet kapitāls pieder Kungam, un tu esi atbildīgs par tā pareizu vai nepareizu izlietošanu. Šo kapitālu ir iespējams tā ieguldīt — nodot mijējiem — lai tas kaut ko Kungam nopelnītu. Ja Tu atļaujies aprakt zemē, tad tas nenesīs labumu ne tev pašam, ne Kungam, un tu pazaudēsi visu, kas tev bija uzticēts. Kaut Dievs tev palīdzētu, mans brāli, izprast savu patieso stāvokli, ka tu esi Dieva derēts kalps. Ar savām ciešanām un nāvi Viņš ir samaksājis par tavu labprātīgo kalpošanu un tavu gatavību paklausīt.

Pēdējo nedaudzu gadu laikā tu esi cietis un piegriešanos pasaules lietām un mantas vairošanai esi izjutis kā atvieglojumu. Dievs Savā lielajā mīlestībā un žēlastībā tevi atkal ir piepulcinājis ganāmpulkam. Tagad tev uzlikti jauni pienākumi un atbildības. Tu ļoti mīli šo pasauli. tu mantu esi krājis virs zemes. Jēzus tagad tevi aicina savu mantu pārsūtīt uz Debesīm; jo kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds. Esi piesardzīgs visos savos darījumos ar brāļiem un neticīgajiem. Esi uzticīgs savai ticības apliecībai un cēls savā dvēselē, jo ar to tu pagodināsi patiesību, kuru tu atzīsti.

Tu ieņem tādu vietu, kas tev pievērš citu uzmanību. Tu esi apveltīts ar domāšanas spējām, kas lielākas par parastajām, tu spēj ātri visu aptvert un dziļi izjust. (245) Daži no taviem brāļiem nav rīkojušies gudri. Viņi ir uzmanījuši tevi, domājuši par tavu lietu un vēlējušies, kaut tu būtu derīgāks. Tevis dēļ viņi ir jutušies nelaimīgi. Visu to viņiem nevajadzēja darīt. Tieši viņiem pašiem ir daudz trūkumu; ja viņi būtu uzticīgi pazemīgajā darbā, ko Kungs viņiem prasa, tad tiem būtu viss viņu iespējām vajadzīgais. Viņi nedrīkst atļaut izšķiest laiku rūpēs un bailēs, vai viņu tuvākais, kam uzticēts lielāks darbs, to paveiks labi. Tik ļoti interesējoties par otra lietu pašu darbs tiek pamests novērtā, un viņi tiešām paliek par kūtrajiem kalpiem. Pašiem uzticētā darba vietā viņi ļoti rūpējas par sava tuvākā pienākumiem.

Viņi domā, ka ja tiem būtu uzticēti pieci podi, tad viņi gan tos izlietotu labāk nekā tas, kam šie podi ir doti. Tomēr Kungs zināja labāk par viņiem. Nevienam nevajadzētu žēloties, ka viņš nevar pagodināt Dievu ar tiem podiem, kurus Kungs tam nekad nav devis un par kuriem no viņa netiks prasīta atbildība. Viņiem nevajadzētu sacīt: "Ja man dzīvē būtu cits stāvoklis, tad gan es ar savu kapitālu padarītu daudz laba." Dievs no viņiem neprasa neko vairāk, kā tikai tās mantas izlietošanu, kas viņiem kā Dieva žēlastības namturiem ir uzticēta.

Viens pods, visparastākā kalpošana, ja tā pilnīgi veltīta Dievam un Viņa pagodināšanai, būs tikpat laba un pieņemama kā visvērtīgāko podu izlietošana. Uzticēto podu dažādība atbilst mūsu dažādajām iespējām. Katram cilvēkam ir dots saskaņā ar viņa spējām. Nevienam nevajadzētu noniecināt savu darbu, uzskatot to par pārāk sīku, lai to censtos labi izpildīt. Tā rīkojoties viņš nevērtē savu morālo atbildību un nicina maza iesākuma dienu. Debesis katram iedala savu darbu, un mūsu mērķim vajadzētu būt censties to padarīt labi, atbilstoši savām spējām. Dievs prasa, lai visi, kā vājākais tā stiprākais, izpildītu tiem nozīmēto darbu. Augļus Viņš sagaida proporcionāli uzticētā kapitāla lielumam.

Katram čakli un ar interesi vajadzētu darīt savu darbu, atstājot citus viņu pašu Kungam, vienalga vai tie stāv vai krīt. Ir pārāk daudz nemiera garu..., pārāk daudz tādu, (246) kas ar interesi vēro savus brāļus, un šī iemesla dēļ ir pastāvīgi vāji. Tie nodod liecību sapulcē un tāpēc, ka viņu sirdī nav Jēzus, kuram atzīt un izsūdzēt savus grēkus, tie sevišķi cenšas izskaidrot brāļiem viņu pienākumus. Šis nabaga dvēseles nezina pašas savus pienākumus un tomēr uzņemas atbildību apgaismot citus

attiecībā par viņu pienākumiem. Ja tādi cilvēki izpildītu paši savu darbu un iemantotu Dieva žēlastību paši savā sirdī, tad draudzē būtu spēks, kāda pašlaik nav.

Brāli J, tu vari darīt labu. Tev ir labas spriešanas spējas, un Dievs tevi vada no tumsas gaismā. Izlieto savus podus Dievam par Godu. Izdod tos mijējiem, lai Kungs atnākot Savu īpašumu var saņemt ar augļiem. Atraujies no zemes bezvērtīgajām lietām, pacelies augstāk un līdzīgi vīnogulājam pieķeries Dievam. Dvēseļu glābšanas darbs ir svarīgāks nekā visa pasaule. Viena izglābta dvēsele, kas varēs dzīvot mūžības laikmetos, slavējot Dievu un Jēzu, ir vērtīgāka par naudas miljoniem. Bagātība kļūst nenozīmīga, ja to salīdzina ar dvēseļu vērtību, par kurām miris Kristus. Tu esi piesardzīgs vīrs un nerīkojies pārsteidzīgi. Pienes upurus patiesībai un kļūsti bagāts Dieva skatījumā. Kaut Kungs tev palīdzētu rīkoties tik ātri, kā tas tev ir nepieciešams, un kaut tu pareizi novērtētu mūžīgās intereses.

Pie tavu bērnu sirdīm nepieciešams dziļāks žēlastības darbs. Viņos vairāk jāatbalsta apdomība, atturība un rakstura viengabalainība. Svētījušies Dievam, tie varētu darīt labu darbu un atstāt uz saviem biedriem glābjošu iespaidu.

Lai trūcīgie nedomā, ka viņi nekā nevar darīt, ja viņiem nav tādas bagātības kā viņu brāļiem. Viņi var uzpurēties dažādos veidos. Viņi var sevi aizliegt. Viņi var dzīvot Dievam, un ar saviem vārdiem un darbiem pagodināt Glābēju. Sevišķi māsas var atstāt spēcīgu iespaidu, (247) ja tās pārtrauks tenkošanu un veltīs laiku modrai uzmanībai un lūgšanām. Tās var godāt Dievu. Tās var savai gaismai likt spīdēt tā, lai citi, redzot viņu labos darbus, godātu mūsu Tēvu, Kas ir Debesīs.

Paskaidrojot, ko nozīmē jūsu neiesaistišanās Dieva darbā, saskaņā ar dotajām priekštiesībām, man norādīja uz šiem vārdiem: "Lādiet Merosu, saka Kunga eņģelis, lādiet lādēdami viņas iedzīvotājus, tāpēc ka tie nav nākuši palīgā Kungam, palīgā Kungam pret vareno." (Soģu 5:23, pēc angļu tulk.) Ko Meross darīja? — Neko. Un tas bija viņa grēks, tie nenāca Kungam palīgā pret vareno.

SENTIMENTĀLISMS UN UZMANĪBAS PIEVĒŠANA PRETĒJAM DZIMUMAM

Mīļā māsa K, parādīšanā, kas man tika dota pagājušajā jūnijā, es redzēju, ka tavā raksturā ir cietas līnijas, tieksme neatkāpties no saviem nodomiem, kas zināmā mērā atgādina stūrgalvību. Tu neesi labprātīga pakļauties vadībai, tomēr ļoti vēlies izprast un darīt Dieva prātu. Tu esi maldīgās domās pati par sevi; tu neesi izpratusi pati savu sirdi. tu domāji, ka tava griba ir pakļauta Dieva gribai, bet šai ziņā tavs spriedums nav bijis pareizs. Tu sastapies ar grūtiem pārbaudījumiem un ļāvi savām domām kavēties pie pieviltām cerībām. Dažus gadus atpakaļ tavā dzīvē notika īpatnējs pagrieziens. Likās, ka tev būtu pietājis kāds nemiera gars. Tu nejuties laimīga, kaut arī tavā apkārtnē nebija nekā tāda, kas būtu varējis mest tik tumšu ēnu. Tu neesi savu prātu radinājusi kavēties pie gaišām domām! Tu vari atstāt spēcīgu iespaidu par labu patiesībai, ja tikai tu liksi savām domām plūst pareizā virzienā. Visiem taviem vārdiem un rīcībai vajadzētu pagodināt tavu glābēju, cildināt Viņa mīlestību un Viņa brīnišķo pievilcību.

(248) Tu esi kļuvusi par upuri nožēlojamiem maldiem, kas šajā izvirtušajā laikmetā ir tik ļoti izplatījušies, — sevišķi starp sievietēm. tu pārāk mīli pretējo dzimumu. Tev patīk viņu sabiedrība; tava uzmanības parādīšana tiem ir glaimojoša, un tu atbalsti vai pieļauj tādu tuvību, kas ne vienmēr saskan ar apustuļa pamācību: "Atturies no visa, kas liekas ļauns." (1.Tes.5:22)

Tu pati sevi labi nepazīsti. Tu staigā tumsā. Tev ir bijis kaut kas kopējs ar pretējo dzimumu savešanu. Tā ir visnedrošākā nodarbošanās, jo tu nepazīsti sirdi un vari izdarīt ļoti sliktu darbu, tā pakalpodama lielajam dumpiniekam, kas strādā, lai savstarpēji tuvinātu pretējos dzimumus. Tas ļoti cenšas, lai savas intereses savienotu tādi cilvēki, kas viens otram ir pilnīgi nepiemēroti. Viņš ļoti līksmojas par šo savu darbu, jo ar to cilvēku saimē var radīt vairāk posta un bezcerīgu ciešanu, nekā izlietojot savu prasmi jebkurā citā virzienā.

Tu esi uzrakstījusi daudz vēstuļu, kas tev prasījušas daudz laika un pūļu. Šajās vēstulēs mazliet runāts par mūsu ticību un cerību, bet šie temati sīki sajaukti ar dažādiem iztirzātiem jautājumiem un minējumiem, vai viens vai otrs nedomā jau precēties, kā arī ar priekšlikumiem par laulībām. Liekas, ka tu tiešām daudz zini par gaidāmajām laulībām, un tu raksti un tu raksti un runā par šīm lietām, kas tavā dvēselē rada vienīgi tukšumu. "No sirds pilnības mute runā."(Mat.12:34) Tu pati pret sevi izturies ļoti netaisni, ļaujot savām domām un sarunām grozīties ap mīlestības un precību tematiem. Tu neesi bijusi laimīga, tāpēc ka esi dzinusies pēc laimes. Tā ir neienesīga nodarbošanās, ja tu no visas sirds centies pildīt savu pienākumu un pamodīsies, lai kalpotu citiem, tad tu atradīsi mieru savam garam. Tavas domas koncentrējas sevī. Tās jāatrauj no sevis, cenšoties atvieglot citu rūpes un bēdas; un, darot tos laimīgus, arī tu pati kļūsi laimīga un līksma. Tev ir slimīga fantāzija. Tu domā, ka esi slima, bet slimība ir vairāk iedomāta nekā patiesa. (249) Tu neesi bijusi patiesa pati

pret sevi. tu esi sarunājusies ar jauniem vīriešiem un savā klātbūtnē esi pieļāvusi tādu rīcības brīvību, kāda pieļaujama tikai no brāļa puses. Es redzēju, ka tavš iespaids..., nebija tāds, kāds tas varēja būt. Tu savām domām ļāvi noslidēt pārāk zemu. Tu varēji tērzēt, smieties un runāt kristieša necienīgus niekus, tava izturēšanās nebija tāda, kādai tai vajadzēja būt. Tu uzvedies kā cilvēks, kam nav mugurkaula. Tu atļāvies pa pusei atbalstīties pret citiem, un tāds stāvoklis nav pareizs priekš cienījamās sievietes citu klātbūtnē. Ja tu tikai par to būtu domājusi, tad tu būtu varējusi iet un sēdēt tikpat taisni kā daudzi citi. Tavš garīgais noskaņojums tevi vada kūtrumā un liek tev baidīties no fiziskas piepūles, lai gan šī piepūle labāk veicinātu tavu atveseļošanos. Tu nekad nekļūsi vesela, ja neatbrivosies no šī apātiskā, sapņainā dvēseles noskaņojuma un necelsies strādāt un darboties, kamēr vēl ir diena. Lai tavi darbi atbilst iztēlei un iecerēm. Novērs savas domas no sapņu pilniem plāniem. Savai reliģijai tu piejauc romantisku, iemīļējušās sievietes sentimentālismu, kas nepaceļ, bet tikai pazemo. Cietēja no visa tā neesi tu viena, jo tava priekšzīme un iespaids kaitē arī citiem.

Pēc dabas tu esi dievbijīga. Ja tu tikai liktu savām domām kavēties pie paceļošiem tematiem, kam nebūtu nekā kopēja ar tevi pašu, bet kas ir Debesu rakstura, tu vēl varētu būt derīga. Tomēr liela daļa no tavas dzīves laika ir izšķiesta sapņojot par lieliem darbiem nākotnē, kamēr pašreizējie pienākumi, kas tev liekas pavisam sīki, ir atstāti novārtā. Tu esi bijusi neuzticīga. Kungs tev neuzticēs lielāku darbu, kamēr tu neesi saskatījusi savā priekšā esošo pienākumu un to veikusi labprātīgi un priecīgi. Ja darbā neieliek sirdi, tad lai arī kāds tas nebūtu, tas vienmēr liksies smags. Kungs pārbauda mūsu spējas, vispirms dodams mums mazus pienākumus. Ja mēs neapmierināti un kurnot no tiem novēršamies, (250) tad nekas cits mums vairs netiks uzticēts, līdz mēs ar prieku ķersimies pie šiem mazajiem pienākumiem un tos padarīsim labi; tikai tad mums uzticēs lielākas atbildības. Tev podi nav uzticēti izšķiešanai, tie jādod mijējiem, lai Kungs atnākot Savu īpašumu varētu saņemt ar augļiem. Dievs podus nav izdalījis nevērigi. Viņš šo svēto mantu ir uzticējis saviem kalpiem, pazīstot ikviena spējas. "Ikkatram savu darbu." Viņš dod taisnīgi un sagaida, lai Viņam tāpat atdotu. Ja visi izpildītu savu pienākumu atbilstoši atbildību lielumam, tad tiem uzticētie podi, kā lielie, tā mazie, dubultotos. Godīgums tiek rūpīgi pārbaudīts, un uzticība dod skaidru liecību par viņu gudrību namturībā un par to, vai viņi ir cienīgi, lai tiem uzticētu patiesas bagātības, arī mūžīgās dzīvības dāvanu.

Konferences laikā Ņujorkā, 1868. gada oktobrī, man rādīja daudzas personas, kuras, kaut gan varēja veikt labu darbu, nedarīja nekā. Es redzēju ļaudis, kas domā, ka viņus vada augstsirdīgas domas, dievbijīgas jūtas, un ka viņiem patīk darīt labu; bet tajā pašā laikā viņi nedara nekā. Viņi ir pašapmierināti, glaimojot sev, ka, ja tiem rastos iespēja un ja apstākļi būtu labvēlīgāki, tad gan tie varētu un arī padarītu lielu un labu darbu; viņi turpina gaidīt izdevības. Viņi nicina nožēlojamā skopuļa šausmīgu, kas nabagam nenovēl mazu žēlastības dāvanu. Viņi redz, ka tas dzīvo pats sev, ka tas negrib atsaukties uz aicinājumu sevi aizmirst, lai darītu labu citiem, lai aplaimotu citus ar tiem iespaids un līdzekļu podiem, kas tiem uzticēti izlietošanai, nepareizai izšķiešanai, neatstāšanai rūsas varā un arī neaprakšanai zemē. Kas atdošas savtībai un krāpšanai, tiem būs jāatbild par saviem skopuļa darbiem un par savu podu neizlietošanu. Bet vēl lielāku atbildību prasīs no tiem, (251) kas pēc dabas ir augstsirdīgi un spēj ātri aptvert garīgas lietas, ja tie neko nedarīs un turpinās gaidīt uz izdevībām, kas pēc viņu domām vēl nav atnākušas, un tomēr atļaujas savu labo gribu — kaut ko darīt, nostādīt pretī skopuma nelabprātībai un domā, ka viņu stāvoklis ir daudz labāks par mantkārigā kaimiņa stāvokli. Sādi ļaudis paši sevi piekrāpj. Jo labu dziņu jušana dvēselē neļaujot tām atklāties darbos, tikai palielina šo cilvēku atbildību; ja viņi sava Kunga podus neizlieto vai aplēpj, tad viņu stāvoklis nav labāks par viņu kaimiņa stāvokli, kuru viņu dvēseles tik ļoti nicina. Viņiem teiks vārdus: "Jūs zinājāt sava Kunga prātu, bet to nedarījāt."

Ja tu savās domās būtu kavējusies pie paceļošām lietām, iedziļinādamās Debesu tematos, tad tu būtu varējusi daudz laba. Tu būtu varējusi atstāt iespaids uz citiem, liekot viņu savtīgajām domām un pasauli mīlošajām tieksmēm nosvērties garīguma virzienā. Ja tu savas jūtas un domas būtu pakļāvusi Kristus prātam, tad tu spētu darīt labu. Tev ir slimīga iztēle, jo tu savām domām esi atļāvusi kļūst pa aizliegtiem ceļiem, novirzīties no dzīves uz sapņiem. Romantisku piļu celšana un sapņošana, dienā ir iznīcinājusi tavas spējas būt lietderīgai. Tu esi dzīvojusi iedomātā pasaulē; domās tu esi jutusies kā mocekle un tikai iedomās bijusi kristiete.

Šajā pasaules laikmetā jaunieši šo zemo sentimentālismu lielā mērā ir saņaukuši ar saviem reliģiskajiem piedzīvojumiem. Mana māsa, Dievs prasa, lai tu pārveidotos. Es tevi ļoti lūdzu, pieķeries cēlākām lietām. Savus garīgos un fiziskos spēkus ziedo kalpošanai savam Glābējam, Kas tevi atpircis. Svēto savas domas un izjūtas, lai viss tavš darbs tiktu darīts iekš Dieva.

Tu briesmīgi esi piekrāpusi pati sevi. Dievs vēlas, lai tu rūpīgi pārbaudītu katru domu un katru savas sirds vēlēšanos. Izturies godīgi pati pret savu dvēseli. Ja tu visas savas mīlestības jūtas būtu atdevusi Dievam, kā Viņš prasa, tad tu nebūtu piedzīvojusi šīs pārbaudošās grūtības. Tev līdzī iet nemiera

pilns gars, kurš nepazudīs, kamēr tavas domas neizmainīsies, kamēr tu nepārtrauksi sapņot dienā un celt iedomu pilis un nesāksi strādāt tagadnei.

Rakstot vēstules, nepieskaries vairs pretējo dzimumu savešanas jautājumam un minējumiem par tavu draugu laulībām. Laulību attiecības ir svētas, bet šinī izvirtušajā laikmetā tās apēno visāda veida zemiskums. Laulību priekštiesības izmanto ļaunprātīgi, un laulības kļuvušas par noziegumu, kas tagad veido vienu no pēdējo dienu zīmēm, tāpat kā noziegums bija pirmsplūdu laikmetā noslēgtās laulības. Sātans pastāvīgi cenšas pamudināt nepieredzējušus jauniešus steigties nodibināt laulības savienību. Bet, jo mazāk mēs lepojamies ar laulībām, kas tagad tiek noslēgtas, jo labāk tas ir. Ja ir saprasts laulību svētais raksturs un prasības, tad pat tagad Debesis tās atzīst par labām un rezultātā abas puses būs laimīgas un Dievs pagodināts. Kaut Kungs tev palīdzētu padarīt darbu, kas gaida, lai tu to dari.

Es gribu rakstīt par šo nepareizo, pieviļošo darbu, ko dara zem reliģijas apsega. Pār vīriem un sievietēm valda miesas iekāres. Viss cilvēka prāts ir samaitāts ar nepareizām domām un jūtām, un tomēr sātana pieviļošā vara tā apstulbojusi viņu acis, ka nožēlojamās un piekrāptās dvēseles glaimo sev, ka ir garīgas un sevišķi svētījušās, kaut gan viņu reliģiskos piedzīvojumus galvenokārt veido iemīļējušos cilvēku sentimentalitāte un nevis skaidrība, patiesa laipnība un dvēseles pazemība; cilvēka prāts neatraujas no domām par sevi pašu, un tas arī neattīstās un nekļūst cēlāks, aplaimojot citus cilvēkus un darot labus darbus. "Skīsta un neapgānīta kalpošana Dieva un Tēva priekšā ir šī, bāriņus un atraitnes viņu bēdās apmeklēt un sevi pašu pasargāt pasaules neapgānītu." (Jēk.1:27) Patiesa reliģija izdaiļo prātu, izsmalcina gaumi, svēto spriedumu un tās īpašnieku dara par Debesu iespaida un skaidrības līdzdalībnieku; (253) tā tuvina eņģeļus un arvien vairāk un vairāk atšķir no pasaules gara un iespaida.

Batl-Krīkā, Mičiganā

STINGRĪBA UN BARDZĪBA ĢIMENES PĀRVALDĪŠANĀ

Brāli L., pagājušajā jūnijā es redzēju, ka tavš darbs ir labot savus ieradumus. Tu neredzi pats sevi. Tava dzīve ir bijusi kļūda. Tu savā ģimenē neizturies gudri un žēlsirdīgi. Tu esi pārāk prasošs. Ja tu pret savu sievu un bērniem turpināsi izturēties tāpat kā līdz šim, tad viņas dzīvības dienas saīsināsies, un tavi bērni bīsies, bet nemilēs. Tu domā, ka tava rīcība saskan ar kristīgo gudrību, bet tu šajā ziņā maldies.

Tev ir īpatnēji uzskati par ģimenes vadīšanu. Tu rīkojies patstāvīgi un despotiski, nedodot nekādu brīvību tiem, kas ir ap tevi. Tu domā, ka spēj būt par ģimenes galvu, un tev liekas, ka tava galva ir pietiekoši gudra, lai izrīkotu katru locekli, tāpat kā mašīnu vada strādnieka roka. Tu pavēli un piesavinies autoritāti, kas nepatīk Debesīm un apbēdina līdzjūtīgos eņģeļus. Savā ģimenē tu esi izturējies tā, it kā tu būtu vienīgais, kas spēj valdīt pats pār sevi. Tu esi juties apvainots, ja tava sieva ir uzdrīkstējies nostāties pret taviem uzskatiem vai apšaubīt tavus lēmumus.

Ilgī panesusi un pacietīgi izdabājusi taviem untumiem, viņa beidzot ir saslējusies pret netaisno autoritāti, kļuvusi nervoza un izlaidīga un atklāti nicina tavu rīcību. Tu šo viņas nostāju esi sevišķi izcēlis, esi viņu apvainojis grēkos un sacījis, ka viņu vada velna gars, kaut gan vainīgais esi tikai tu. (254) Tu viņu dzen gandrīz vai izmisumā un pēc tam viņu par to izsmej. Cik viegli tu būtu varējis darīt viņas dzīvi priecīgu un patīkamu. Bet tā ir bijusi pilnīgi pretēja.

Tu esi bijis diezgan slinks. Tu neesi gribējis izlietot spēkus, kurus Kungs tev ir devis. Bet tas ir tavš kapitāls. Šo spēku saprātīga izlietošana, čaklums un neatlaidība ļautu tev sagādāt visu nepieciešamo ērtai dzīvei. Tu esi grēkojis, domādams, ka tas ir lepnums, kas liek tavai sievai vēlēties sev lielākas ērtības. Tu viņu esi apgādājis ļoti ierobežoti un skopi. Viņai nepieciešams bagātāks un pilnvērtīgāks uzturs. Un mājās viņai vajadzīgs tik daudz ērtību, cik vien tu vari sagādāt, lai viņas darbs būtu pēc iespējas vieglāks. Bet tu uz šīm lietām esi raudzījies no nepareiza viedokļa. Tu esi domājis, ka gandrīz viss, kas ir ēdams, ir labs, ja tu ar to vari iztikt un saglabāt spēkus. Tu savas vājās sievas priekšā esi uzstājies par trūcīga uztura nepieciešamības aizstāvi. Bet viņa nevar iegūt pilnvērtīgu miesas uzbūvi vai labas asinis no uztura, ar kuru tu vari iztikt un justies labi. Daži cilvēki nevar pārtikt no uztura, kas citiem ir pavisam labs, kaut arī tas būtu pilnīgi vienādi sagatavots.

Tev draud briesmas noiet galējībās. Tavš organisms var pārvērst labās asinīs pavisam rupju un vienkāršu barību. Tavi asinis radošie orgāni ir labā stāvoklī. Bet tavai sievai ir vajadzīgs izmeklētāks uzturs. Dodot viņai tādu uzturu, ko tavš organisms var pārvērst labās asinīs, viņa nevar iztikt. Viņai trūkst dzīvības spēku, un tai nepieciešams bagātāks spēcinošāks uzturs. Viņai vajadzīgs daudz augļu un to nedrīkst ierobežot diendienā un to nedrīkst sniegtot vienus un tos pašus produktus. Viņas saites

ar dzīvību ir pavisam vājas. Viņa ir slimīga, un viņas organisma vajadzības stipri atšķiras no vesela cilvēka prasībām.

Brāli L., tevi ciena diezgan augstu, bet vai tu šo cieņu esi pelnījis? (255) Ak, nē! Tu to esi piesavinājies. Tu ļoti esi rūpējies par savām ērtībām. Tu vienmēr esi izvairījies no smaga darba. Ja tu darbā nebūtu bijis tik kūtrs, tad būtu varējis dzīvot daudz ērtāk nekā tagad. Ar savu kūtrumu tu esi darījis pāri savai sievai un bērniem. Stundas, kurās tev vajadzēja čakli strādāt, ir aizgājušas runājot, lasot un atpūšoties.

Tu par sava spēka kapitālu esi tieši tādā pat mērā atbildīgs kā bagātie par savām bagātībām. Jūs visi esiet tikai namturi. Katram ir uzticēts kāds darbs. Tu savu spēku nedrīksti izlietot nepareizi, jo tas tev ir dots, lai pilnīgi apgādātu savas ģimenes vajadzības un lai tev arī būtu ko dot Dievam tagadējās patiesības lietas atbalstīšanai. Tu esi sapratis, ka tavš lepnums, ārējā greznība un iedomība..., un esi apņēmis ar savu priekšzīmi neatbalstīt šo lepnumu un izšķērdību. Bet cenšoties to darīt, tu tikpat daudz grēkoji uz otru pusi.

Tava reliģiskā dzīve ir bijusi ļoti kļūdaina. Tu esi stāvējis malā kā novērotājs, kā skatītājs, uzmanot citu trūkumus un kļūdas, un, redzot citos vainas, tu pats savās acīs esi paaugstinājies. Savstarpējos darījumos tu esi bijis uzmanīgs un godīgs un ievērojis ka citi, kas par savu ticību runā augstos vārdos, šai ziņā ir neuzmanīgi, tu viņu nepareizības esi salīdzinājis ar saviem principiem un savā sirdī esi sacījis: "Es esmu labāks nekā viņi", kaut arī tanī pat laikā tu atrāviies no draudzes, modri vērodams un meklēdams kļūdas, tomēr neko nedarīdams, nenākdams palīgā Kungam, lai dziedinātu šo ļaunumu. Tu citus mēroji pēc savas mērauklas. Ja tie nesaskaņojās ar taviem uzskatiem, tad līdz ar to viņi zaudēja tavas simpātijas, bet pats ar sevi tu jūties pavisam apmierināts.

Savās reliģiskajās attiecībās tu esi bijis pārāk prasošs. Ja Dievs rīkotos ar tevi tā, kā tu esi vēlējis izturēties pret tiem, kas pēc tavām domām draudzē kļūdās, un kā tu esi izturējies pats pret savu ģimeni, (256) tad tiešām tavš stāvoklis būtu ļoti slikts. Bet žēlsirdīgais Dievs, kas ir ļoti līdzgietīgs, kura mīlošā laipnība nemainās, ir izturējies piedodoši un nav tevi atmetis, nedz arī tev atņēmis dzīvību tavu pārkāpumu, tavu ļoti daudzo kļūdu un atkāpšanās dēļ. Ak, nē! Viņš joprojām tevi mīl!

Vai tu tiešām esi ņēmis vērā vārdus: "Ar kādu mēru jūs mērosiet, jums taps atmērots?" (Mat.7:2) Tu esi redzējis ļaunumu, tukšu uzpūtību un pasauli mīlošu garu dažos cilvēkos no N, kas sevi tomēr sauc par kristiešiem. Tas tiešām ir liels ļaunums; nodošanās šim garam apbēdina eņģelus. Kas tādā veidā seko nesvēto ļaužu priekšzīmei, tie atstāj iespaidu, kas dzen prom no Kristus, un uz viņu drēbēm krājas dvēseļu asinis. Ja viņi turpinās iet šo ceļu, tad tie pazaudēs savu dvēseli un kādā dienā uzzinās, cik briesmīgi smagas ir citiem dvēseles, kas nomaldījušās tāpēc, ka viņi apliecinājuši, ka tos pārvalda reliģiski pamatlikumi, bet paši ir dzīvojuši nesvēti.

Tu esi pareizi spriedis, ka par lepnumu un vienkāršības trūkumu ļaudis, kas apliecina ticību labākām lietām, ir jāskumst. Tomēr tu, uzmanot citus un runājot par viņu kļūdām un nepareizībām, esi pametis novārtā pats savu dvēseli. Tu neesi atbildīgs ne par vienu no savu brāļu grēkiem, ja tikai tava paša priekšzīme tiem nav likusi piedauzīties un nomaldīties no šaurās tekas. Tev darāms liels un svarīgs darbs, lai uzmanītu un savaldītu sevi, lai kļūtu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs, lai radinātos būt maīgs, sirsnīgs un līdzjūtīgs savā ģimenē un iegūtu tādu gara cēlumu un patiesu dvēseles augstprātību, kas nicinātu jebkura veida skopumu.

Tevis likās, ka pie sapulces nama ir strādāts pārāk daudz, un tu norādīji uz it kā nevajadzīgiem izdevumiem. Par to rūpēties nav tavš pienākums. Sajā namā nav nekā, kas būtu pagatavots pārāk kārtīgi, glīti, vai pārāk rūpīgi. Darītais darbs nav par daudz skaists. Iekārtojums nav pārspīlēti grezns. Vai tie, kas gatavi sūdzēties par šo lūgšanas namu, ņem vērā, kam tas ir celts; ka tam ir sevišķs mērķis, lai būtu par Dieva namu, ka tas veltīts Viņam, ka tam jābūt vietai, kur ļaudis sapulcējas, lai sastaptos ar savu Dievu. Daudzi rīkojas tā, it kā Debesu un zemes Radītājam, kas ir darījis visu, kas šai pasaulē ir skaists un jauks, patiktu, ja Viņam celtu sliktas kvalitātes un neglītu namu. Daži sev ceļ plašas un ērtas mājas, bet nevar atļacināt lielāku summu namam, ko tie veltī Dievam. Katrs viņu rokās esošais naudas gabals pieder Dievam. Viņš to tiem ir aizdevis uz īsu brīdi, lai šo naudu izlietotu Viņam par godu; bet tie šo naudu nododami Dieva lietas attīstībai, domā, ka tā izlietotie dolāri ir pilnīgi pazuduši.

Dievs negrib, ka Viņa ļaudis izlietotu līdzekļus pārspīlētai ārējai greznībai vai atsevišķiem izrotājumiem, bet Viņš vēlas, lai ceļot Viņam namu, kur Viņš sastapsies ar Saviem ļaudīm, tie rūpētos par kārtību, tīrību, gaumi un vienkāršu skaistumu. Kas ceļ Dieva namu, tiem šī nama iekārtošanā vajadzētu parādīt par tik lielāku ieinteresētību, rūpību un gaumi, par cik Tas, kuram šis nams tiek gatavots, ir augstāks un svētāks par cilvēkiem, kuriem ceļ parastās dzīvojamās mājas.

Kungs izprot cilvēku nolūkus un mērķus. Kam par Viņa raksturu ir augsti uzskati, tie ar sevišķu prieku veltīs vislabāko darbu un parādīs visizsmalcinātāko gaumi pie visām tām lietām, kam ir kaut kāds sakars ar Viņu. Bet kas negribīgi Dievam ceļ sliktāku namu par to, kādā viņš pats vēlētos dzīvot, parāda, ka tiem trūkst godbijības pret Dieva svētām lietām. Viņu darbs rāda, ka savas laicīgās intereses tie vērtē augstāk par garīga rakstura jautājumiem. (258) Mūžīgās lietas tiek nostādītas otrā plāksnē. Uzskata, ka nav svarīgi, lai kalpošanā Dievam lietotu labas un piemērotas lietas, lai gan pašu personīgajā laicīgajā dzīvē tie tās vērtē ļoti augstu. Cilvēki atklāj to sirdī valdošo pamatlikumu patieso vērtību.

Daudzi mūsu cilvēki savos uzskatos ir kļuvuši ierobežoti. Kārtību, glītumu, gaumi un ērtības nosauc par lepnumu un mīlestību uz pasauli. Te ir pieļauta kļūda. Tukša lepošanās, kas atklājas uzkrītošos tērpos un nevajadzīgos rotājumos, Dievam nepatīk. Bet Viņš, Kas cilvēkam radīja skaistu pasauli un Ēdenē izveidoja jauku dārzu ar dažādiem augļu un krāšņuma kokiem, un Kas zemi izrotāja ar visjaukāko krāsu ziediem, ir devis nepārprotamu pierādījumu, ka Viņam patīk skaistums. Tomēr Viņš pieņems no visnabadzīgākā un visvājākā cilvēkberna vienkāršāko ziedojumu, ja tam nekā labāka nav ko dot. Dvēseles sirsnīgais godīgums ir tas, ko Kungs pieņem. Cilvēks, kas Dievu būs ieslēdzis savā sirdī un kas Viņu paaugstinās pāri visam citam, tiks vadīts uz pilnīgu savas gribas pakļaušanu Dieva gribai, un visu sevi nodos Viņa vadībai un pārvaldībai.

Īsredzīgie mirstīgie nevar izprast Dieva ceļus un darbus. Cilvēku acis vērstas uz augšu, uz Viņu, kā tam vajadzētu būt. Mūžīgās lietas tie augstu nevērtē. Uz tām viņi skatās it kā caur miglu. Viņi neatrod sevišķu prieku domās par Dieva mīlestību, Debesu krāšņo godību, svēto eņģeļu brīnišķo raksturu un mūsu Glābēja Jēzus varenību un neizsakāmo skaistumu. Viņi tik ilgi savu skatu piesaistījuši zemes lietām, ka mūžības ainas vairs spēj redzēt tikai neskaidrās, nenoteiktās līnijās. Izpratne par Dievu, Debesīm un mūžību tiem ir stipri ierobežota.

Svētās lietas ir nostādītas vienā līmenī ar parastajām; tāpēc savās attiecībās ar Dievu viņi parāda to pašu sīkumainības un skopuma pilno garu, ar kādu tie izturas pret saviem līdzcilvēkiem. Viņu upuri, ko tie pienes Kungam, (259) ir klibi, slīmi un nepilnīgi. Ieraduši aplaupīt savus līdzcilvēkus, tie tāpat turpina izturēties arī pret Dievu. Viņu gars nepadējas līdz augstajam morāles standartam, bet paliek zemā līmenī; tie pastāvīgi elpo zemes ielejas netiros izgarojumus.

Brāli L, tu savu ģimeni gani ar dzelzs zizli. Tu bargi valdi pār bērniem. Ar šādu rīcību tu neiemantosi viņu mīlestību. Tu neesi maigs, sirsnīgs, mīlošs un pieklājīgs pret savu sievu; tu esi skarbs un nomāc viņu ar pārmetumiem un nosodošām piezīmēm. Ģimene, kurā valda kārtība un kur pareizi nokārtotas savstarpējās attiecības, ir patīkama Dievam un kalpojošiem eņģeļiem. Tev jāamācās, kā savu namu padarīt patīkamu un mājīgu, kā panākt, lai tur valdītu miers un kārtība. Izgrezno māju ar pienācīgu cieņu, un arī bērni pieņems šo garu; tā jūs visi daudz vieglāk nodrošināsiet kārtību, noteiktu režīmu un paklausību.

Brāli L, vai tu esi dziļāk padomājis, kas ir bērns un kurp viņam jāiet? Tavi bērni ir Kunga ģimenes jaunākie locekļi — brāļi un māsas, ko Debesu Tēvs tev uzticējis, lai tu par tiem rūpētos un tos audzinātu Debesīm. Kad tu pret viņiem izturies tik rupji, kā tas bieži notiek, vai tu ņem vērā, ka Dievs par šo rīcību no tevis prasīs atbildību? Tu nedrīkstī būt tik rupjš pret saviem bērniem. Bērns nav zirgs vai suns, kuram valdonīgi varētu pavēlēt pakļauties savai gribai, jeb kura vadīšanai visos apstākļos varētu izmantot nūju, pātagu vai sitienus ar roku. Daži bērni pēc savas dabas ir tik ļauni, ka pārmācīšana ar sāpēm tiem ir nepieciešama; tomēr ļoti daudzos gadījumos ar tāda veida audzināšanu stāvoklis kļūst vēl sliktāks.

Tev jāvalda pašam pār sevi. Nekad nerāj bērnus, kad esi nepacietīgs, īgns vai dusmīgs. Sodi viņus mīlestībā, tā, lai viņi redzētu, ka tu nevēlies tos sāpināt. (260) Nekad nepacel roku sitienam, ja ar skaidru sirdsapziņu nevari zēmoties Dieva priekšā, izlūdzoties Viņa svētību nodomātai pārmācībai. Audzini mīlestības jūtas savu bērnu sirdīs. Norādi uz augstajiem un pareizajiem motīviem, kas prasa sevis ierobežošanu. Neliec viņiem domāt, ka tiem jāpakļaujas uzraudzībai tāpēc, ka tāda ir tava ietiepīgā griba, tāpēc ka viņi ir vāji un tu esi stiprs, tāpēc ka tu esi tēvs un viņi bērni. Ja tu gribi savu ģimeni izārdīt, tad turpini valdīt ar varmācīgu spēku, un tev noteikti izdosies.

Tavai sievai ir jūtīga sirds, un viņa ātri uztraucas. Viņa jūt tavas audzināšanas skarbumu, un tas viņu vada uz pretējo galējību. Viņa cenšas izlīdzināt tavus asumus, un tu to uzskati par lielu trūkumu viņas pienākumos un bērnu uzraudzīšanā. Tu domā, ka viņa ir pārāk iecietīga, par daudz izdabā un izturas pārāk maigi. Tu viņai šajā ziņā nevarēsi palīdzēt, kamēr nemainīsies pats un neparādīsī tēva maigumu, kas pietrūkst tavā ģimenē. Tava nepareizā rīcība ir tā, kas sievai liek būt nenoteiktai audzināšanas jautājumos. Tev jākļūst iejūtīgākam un maigākam. Tev nepieciešams Dieva Gara

izsmalcinošais iespaids. Tev nepieciešama pilnīga atgriešanās; tad tu spēsi strādāt vadoties no pareiza redzes viedokļa. Tev savā dvēselē jāielaiž mīlestība un jāļauj tai ieņemt pašcieņas vietu; pašā "es" ir jāmirst.

Tavai sievai nepieciešama mīlestība un maigums. Kungs viņu mīl. Viņa atrodas daudz tuvāk Debesu valstībai nekā tu pats. Bet viņa pamazām mirst, un tu esi tas, kas lēnām viņai atņem dzīvību. Ja tu gribētu, tu viņas dzīvi varētu darīt laimīgu. Tu viņu vari iedrošināt pajauties uz tavu lielo mīlestību, uzticēties tev un mīlēt tevi. Tu pats viņas sirdi atšķir no sevis. Viņa baidās atklāt tev savas dvēseles jūtas, jo tu pret viņas domām esi izturējies nicinoši; tu esi izsmējis viņas bailes un uzpūtīgi izvirzījis savus uzskatus, it kā tiem nevajadzētu nekādus labojumus. (261) Viņa noteikti mitēsies tevi cienīt, ja tava izturēšanās paliks tāda, kāda tā ir tagad; un, kad cieņa ir zudusi, tad arī mīlestība nevar vairs ilgi pastāvēt.

Es tevi ļoti lūdzu, sāc rīkoties pilnīgi pretēji un pazemojies un atzīsti, ka esi nepareizi rīkojies, ka esi nepareizi izturējies pret savu sievu. Viņai ir kļūdas, tomēr viņa sirsnīgi vēlas kalpot Dievam un pacietīgi panest tavu izturēšanos pret viņu un pret jūsu bērniem. Tu ātri ieraugi savas sievas kļūdas, un tad, kad vien vari tām pieskarties, tad to arī dari. Viņa ir vāja; tomēr ar saviem vājajiem spēkiem labāk pagodina Dievu nekā tu savā lielajā spēkā.

Batl-Krīkā, 1869. gada 17. janvārī

DZIMŠANAS DIENAS VĒSTULE

Mans mīļais dēls! Šos vārdus es rakstu sakarā ar tavu deviņpadsmito dzimšanas dienu. Jaukas bija nedaudzās nedēļas, kuras tu pavadīji kopā ar mums. Tu gatavojies mūs atstāt, tomēr tevi pavadīs mūsu lūgšanas.

Šodien noslēdzas viens tavas dzīves gads. Atskaties atpakaļ, ko tu par to vari teikt? Vai esi gājis uz priekšu dievišķā dzīvē? Vai garīgi esi audzis? Vai esi sevi sītis krustā līdz ar savām iegribām un iekārēm? Vai tev ir palielinājusies interese pētīt Dieva Vārdu? Vai esi ieguvis izšķirošu uzvaru pār savām izjūtām un unțumaino stūrgalvību? Ak, kas gan ir rakstīts par tavu dzīvi šajā nupat mūžībā aizgājušajā gadā, kurš vairs nav atsaucams?

Kaut, uzsākot jauno gadu, tu sirsnīgi apņēmtos iet uz priekšu un uz augšu. Lai visa tava dzīve kļūst skaidrāka un cēlāka par to, kāda tā ir bijusi līdz šim. Spraud sev par mērķi nevis savas intereses un savus priekus, bet virzīt uz priekšu sava Glābēja darbu. Nepaliec tādā stāvoklī, kur tev pašam vienmēr ir vajadzīga palīdzība un kur citiem jārūpējas, lai tu nenokļistu no šaurā ceļa. Tu vari būt stiprs un uz citiem atstāt svētījošu iespaidu. Tu vari nostāties tā, ka tavā dvēselē pamodīsies vēlēšanās darīt citiem labu, iepriecināt (262) noskumušos, stiprināt vājos un izmantot katru izdevību nodot liecību par Kristu. Spraud sev par mērķi paaugstināt Dievu visās lietās, visur un vienmēr. Visā ieaud savu reliģiju. Visu, ko uzsāc, dari pilnīgi.

Tu neesi uzņēmis Dieva glābjošo mīlestību tādā mērā, kādā tev bija priekštiesība to saņemt, jo tu par savas dzīves galveno mērķi neesi darījis Kristus pagodināšanu. Lai katrs tavs lolotais nodoms, katrs darbs, kurā tu piedalies un katrs prieks, ko tu baudī, pagodina Dievu. Lai tava sirds saka: Ak, Dievs, es piederu Tev, lai dzīvotu Tev, strādātu Tev un ciestu Tevis dēļ.

Daudzi saka, ka atrodas Kunga pusē, bet viņu tur nav; viss viņu dzīves iespaids ir sātana pusē. Kā lai nosakām, kurā pusē mēs atrodamies? Kam pieder sirds? Ar ko nodarbojas mūsu domas? Par ko mums patīk sarunāties? Kam mēs veltām savas vissiltākās jūtas un savus vislabākos spēkus? Ja esam Kunga pusē, tad savās domās kavēsimies pie Viņa, un tās būs mūsu mīļākās domas. Mums nav nekādas draudzības ar pasauli; visu, kas mēs esam un kas mums ir, mēs esam nodevuši Viņam. Mēs ilgojamies līdzināties Viņam, elpot Viņa Garu, darīt Viņa prātu un visās lietās patikt Viņam.

Tavai nostājai vajadzētu būt tik noteiktai, ka neviens nevarētu tevi pārprast. Bez stingras apņēmības tu neatstāsi nekādu iespaidu uz pasauli. Tavi lēmumi var būt ļoti un sirsnīgi, bet tie neīstenosies dzīvē, ja tu par savu stiprumu nedarīsi Dievu un stingrā mērķtiecībā neiesi uz priekšu. Tev visu savu sirdi vajadzētu ielikt Dieva darbā. Tev nopietni jācenšas iegūt piedzīvojumus kristīgā dzīvē. Savā dzīvē tev jāatdarina Kristus priekšzīme.

Tu nevari kalpot Dievam un mantai. (263) Ja tu pilnīgi neesi Kunga pusē, tad tu esi sātana pusē. "Kas nav ar Mani, tas ir pret Mani; un, kas ar Mani nesakrāj, tas izkaisa." (Mat.12:30) Dažu cilvēku reliģiskā dzīve ir viena vienīga neveiksme, jo viņi pastāvīgi svārstās un nav noteikti un apņēmīgi. Viņi bieži tiek pārliecināti par savu vainu un gandrīz jau ir ar mieru visu nodot Dievam; tomēr pilnīgi par

to neizšķirušies, viņi atkal atkrīt. Šādā stāvoklī sirdsapziņa nocietinās un kļūst arvien nejūtīgāka pret Dieva Gara iespaidu. Viņa Gars ir brīdinājis, ir pārliecinājis, un tomēr tas nav ņemts vērā, līdz apbēdināts Tas ir gandrīz pilnīgi no viņiem novērsies. Ar Dievu nevar jokoties. Viņš skaidri parāda pienākumu, bet, ja cilvēks palaiž garām iespēju staigāt gaismā, tad tā pārvēršas par tumsu.

Dievs tev pavēl iet un strādāt Viņa vīna kalnā. Sāc tieši tur, kur tu pašlaik atrodi. Ej pie krusta un tur atsaki sev, pasaulei un katram elkam. Uzņem Jēzu savā sirdī pilnīgi. Tavā stāvoklī tev nebūs viegli pastāvīgi dzīvot priekš Kunga un atstāt uz citiem iespaidu, kas tos vadītu prom no grēka, izpriešam un ģeķībām uz šauro ceļu, kas nozīmēts Kunga atpirktajiem, lai tie pa to staigātu.

Nedalīti nododies Dievam; bez atlikuma visu pakļauj Viņam un tā centies iegūt mieru, kas ir augstāks par visu saprašanu. Tu nevari no Kristus saņemt dzīvību dodošo uzturu, ja tu neatrodi Viņā. Ja tu neesi Viņā, tad tu esi nokaltis zars. Tu neizjūti savu nabadzību šķīstuma un patiesa svētuma ziņā. Tev vajadzētu sirsnīgi ilgoties pēc Svētā Gara un nopietni lūgt Dievu, lai to dabūtu. Tu nevari gaidīt Dieva svētības, ja pēc tām netiecies. Ja izlietosi tev pieejamos līdzekļus, tad tu pieaugsi žēlastībā un celsies augstākai dzīvei.

No dabas tev nav mīlestības uz garīgām lietām, bet šo mīlestību tu vari iegūt, vingrinot šajā virzienā savu prātu, savas būtnes spēkus. Tev ir vajadzīgs spēks, (264) kas rodas strādājot. Patiesa audzināšana un izglītība izpaužas tādā mūsu spēju izlietošanā, kas ļauj sasniegt svētīgus rezultātus. Kāpēc reliģijai mēs pievēršam tik maz uzmanības, kamēr pasaule saņem mūsu smadzeņu, kaulu un muskuļu spēku? Tikai tāpēc, ka mēs paši visas savas būtnes spēkus koncentrējam šajā virzienā. Mēs esam radinājušies nopietni un ar spēku nodoties laicīgiem pasākumiem, līdz mūsu prātam ir viegli darboties šajā virzienā. Tieši tāpēc kristiešiem reliģiskie pienākumi liekas tik grūti un laicīgie tik viegli. Visas mūsu spējas radinātas darboties šajā virzienā. Reliģiskā dzīve ir izpaudusies tikai piekrišanā Dieva Vārda patiesībām, kas praktisku atspoguļojumu nav atradušas.

Reliģisku domu un dievbijīgu jūtu kopšana nav darīta par audzināšanas sastāvdaļu. Bet tām vajadzētu ietekmēt un pārvaldīt visu būtni. Nav ieraduma darīt taisnību. Labvēlīgu iespaidu ietekmē notiek tikai lēkmjveidīga pamošanās, bet dabīgi un labprāt mēs par garīgām lietām nedomājam, jo tāds pamatlikums mūsu prātu nepārvalda..

Ja prāts pastāvīgi tiktu vingrināts garīgās lietās, tad nebūtu vajadzības vienmēr palikt par garīgiem pundurīšiem. Bet šajā gadījumā attiecīgos trūkumus nevar aizpildīt tikai ar lūgšanām pēc garīgas izaugsmes. Tev jāradina prāts koncentrēties uz garīgām lietām. Vingrinoties spēks pieaugs. Daudzi, kas sevi sauc par kristiešiem, atrodas uz ceļa, pa kuru ejot tie var pazaudēt abas pasaules. Būt pa pusei kristietim un pa pusei pasaules cilvēkam nozīmē būt kristietim tikai par vienu simtdaļu un visas atlikušās būt pasaules cilvēkam.

Garīgā dzīvība ir tas, ko prasa Dievs, un tomēr tūkstoši kliez: "Es nezinu, kāpēc man nav garīga spēka, nav Dieva Gara." Tomēr šie paši cilvēki kļūst rosīgi un runīgi, pat daiļrunīgi, ja sarunas novirzās uz laicīgiem jautājumiem. Paklausies šos cilvēkus sapulcē. Viņi izsaka pāris vārdus tikko dzirdamā balsī. Tie ir pasaules cilvēki. (265) Viņi ir kopuši pasaulīgas tieksmes, līdz viņu spējas nostiprinājušās šajā virzienā. Bet garīgās lietās viņi ir tikpat nespēcīgi kā mazi bērni, kaut gan tiem vajadzētu būt saprātīgiem un stipriem. Tiem nepatīk kavēties pie Dievbijības noslēpuma. Debesu valoda viņiem ir sveša, un savu prātu viņi nav tā audzinājuši, lai būtu sagatavoti dziedāt Debesu dziesmas un priecāties garīgās nodarbībās, ar ko tur tiks saistīta viņu uzmanība.

Vārda kristieši, pasaulīgie kristieši nepazīs Debesu lietas. Tie nekad netiks novesti pie Jaunās Jeruzalemes vārtiem, lai nodotos lietām, kas līdz tam viņus nav interesējušas. Viņi nav radinājuši savu prātu priecāties par svētām lietām, domājot par Dievu un Debesīm. Kā gan viņi tad varētu piedalīties Debesu dievkalpojumos? Kā gan viņi varētu priecāties par visu garīgo, šķīsto un svēto Debesīs, ja tas virs zemes viņiem nav sagādājis sevišķu prieku? Pat atmosfēra tur būs vispilnīgākā skaidrība. Tas viss viņiem ir svešs. Atrodoties pasaulē un atsaucoties uz pasaulīgiem aicinājumiem, viņi labi saprata, pie kā ķerties un ko darīt. Tādā veidā pastāvīgi vingrinoties, zemākās spējas pieauga, bet prāta augstākie, cēlākie spēki, kas nav lietoti un tāpēc palikuši vāji, nemaz nespēj uzreiz atmosties garīgai darbībai. Garīgās lietas netiek izprastas, jo uz tām skatās ar pasauli mīlošām acīm, kas nespēj dievišķo godību vērtēt augstāk par laicīgo.

Prāts jāaudzina un jāradina mīlēt skaidrību. Mīlestība uz garīgām lietām ir jāatbalsta; tiešām, tā ir jāatbalsta, ja tu gribi pieaugt žēlastībā un patiesības atziņā. Ilgas pēc krietnuma un patiesa svētuma pašas par sevi ir labas, bet, ja tu neej tālāk, tad tās tev neko nelīdzēs. Cēli nodomi ir labi, bet tie tev neko nedos, ja tu stingri neaņņemsies tos īstenot dzīvē. Daudzi aizies pazušānā, cerēdami un (266) ilgodamies būt krietni kristieši, jo viņi nopietni necinās un tāpēc tiks svērti un atrasti par

viegliem. Griba jāvingrina pareizā virzienā. No visas sirds es vēlos būt sirsdšķīstais kristietis. Es gribu zināt, kāds ir pilnīgas mīlestības garums, platums, dziļums un augstums. Uzklasi Jēzus vārdus: "Svētīgi tie, kas izsalkuši un kam slāpst pēc taisnības, jo tie taps piepildīti." (Mat.5:6) Kristus ir bagātīgi rūpējies, lai apmierinātu un piepildītu to dvēseli, kas salkst un slāpst pēc taisnības.

Mīlestības lielā skaidrība, tās sevišķais šķīstums liks dvēselei atvērties un tiekties pēc pieaugošām zināšanām dievišķās lietās, pēc vēl augstākiem sasniegumiem, un rezultātā tā vairs neapmierināsies ne ar ko mazāku par pilnību. Lielākā daļa no tiem, kas sevi sauc par kristiešiem, nemaz nesaprot, kādu garīgu spēku tie būtu varējuši iegūt, ja viņi dievišķās lietās parādītu tādu pašu godkāri, dedzību un neatlaidību, ar kādu tie dzenas pēc nožēlojamām un iznīcīgām šīs zemes lietām. Viss vairums, kas sevi sauc par kristiešiem, jūtas apmierināti, būdami garīgi punduriši. Viņi nav noskaņoti spraut sev par mērķi vispirms meklēt Dieva valstību un viņas taisnību; tā kā dievbijība viņiem ir apslēpts noslēpums, tad tie to nespēj izprast. Tiem nav praktisku atziņu par Kristu.

Ja šie ļaudis, kas ir apmierināti ar savu kroplo, punduriem līdzīgo stāvokli garīgās lietās, pēkšņi tiktu pārcelti Debesīs un uz acumirkli redzētu augsto un svēto pilnību, kāda tur vienmēr valda — kur katra dvēsele ir mīlestības caurstrāvota, katra seja izstaro prieku, kur Dievam un Jēram par godu skan brīnišķas mūzikas melodijas, un nebeidzamas gaismas strāvas plūst pār svētiem no Tā vaigā, Kas sēd uz goda krēsla un no Jēra; ja tie saprastu, ka vēl lielāki un augstāki prieki sagaidāmi nākotnē, jo līdz ar lielāku Dieva iepriecinošo dāvanu saņemšanu, paaugstinās arī viņu spējas uzņemt mūžīgu liksmību — un tā arvien turpināsies (267) jaunu un vēl lielāku dāvanu saņemšana no neizsmeļamajiem godības un svētlaimības avotiem; — vai šādas personas, es jautāju, varētu pievienoties Debesu pulkiem, piedalīties viņu dziesmās un panest skaidro, augsto un aizraujošo godību, kas izstaro no Dieva Jēra? Ak, nē! Gadiem ilgs bija viņu pārbaudes laiks, lai tie iemācītos Debesu valodu un kļūtu par dievišķās dabas līdzdalībniekiem, "izbēgdami no posta, kas ir pasaulē caur iekārošanu." (2.Pet.1:4) Bet viņi savus prāta un visas būtnes spēkus atdeva pašu savtīgajām interesēm. Viņi negribēja bez atlikuma kalpot Dievam un darīt šo kalpošanu par savas dzīves galveno mērķi. Pasaulīgie pasākumi viņu dzīvē ir pirmajā vietā un paņem viņu labākos spēkus, bet Dievam tiek veltītas tikai īslaicīgas un pārejošas domas. Vai tādi ļaudis tiks pārvērsti nemirstībai, kad būs izskanējis galīgais lēmums: "Kas ir svēts, tas lai joprojām ir svēts,... kas ir apgānīts, tas lai joprojām ir apgānīts." (Atkl.22:11) Sis laiks jau tuvojas.

Kas būs radinājuši savu prātu priecāties garīgajā darbā, būs tie, kurus varēs pārvērst un kurus nesatrieks Debesu skaidrība un neparasta godība. Tev var būt labas zināšanas mākslā, tu vari izcelties ar sasniegumiem mūzikā un literatūrā, tava izturēšanās var patikt taviem biedriem, bet kas tam visam ir kopējs ar sagatavošanos Debesīm? Ko tas tev var dot, lai sagatavotos pastāvēt Dieva tribunāla priekšā?

Neļaujies piekrāpties. Ar Dievu nevar jokoties. Derīgu Debesīm tevi spēj darīt tikai svētums un nekas cits. Vienīgi sirsnīga un praktiska dievbijība var dot tev šķīstu un cēlu raksturu un darīt tevi spējīgu nākt Dieva tuvumā, Kurš dzīvo nepieejamā gaismā. Debesīm piemērots raksturs jāiegūst virs zemes, vai arī tas vispār nekad netiks iegūts. Tāpēc sāc tūlīt. Neglaimo sev, ka nāks laiks, kad tev nopietni strādāt šajā virzienā būs vieglāk nekā tagad. Katra diena (268) palielina attālumu starp tevi un Dievu. Gatavojies mūžībai ar tādu dedzību, kādu tu vēl līdz šim neesi parādījis. Radini savu prātu mīlēt Bībeli, mīlēt lūgšanas sapulces, mīlēt pārdomu stundas un pāri visam - stundas, kurās tava dvēsele sarunājas ar Dievu. Ja vēlies pievienoties Debesu koriem augstības mājokļos, tad piesavinies Debesu domas un Debesu garu.

Tavā dzīvē sākas jauns gads. Rakstvedis eņģelis atšķir grāmatā jaunu lappusi; kas šajā lappusē tiks ierakstīts? Vai to aptraipīs nevērīga izturēšanās pret Dievu un neizpildīti pienākumi? Kaut Dievs to nepieļautu. Kaut tur izdarītie ieraksti būtu tādi, no kuriem tev nebūs jākaunas, kad tie atklāsies eņģeļu un cilvēku skatam.

Grīnvilā, Mičiganā 1868. gada 27. jūlijs

BAGĀTĪBAS PIEVIĻOŠĀ VARA

Mīļā māsa M.! Kad Kungs man rādīja tavu lietu, man vērība tika piegriezta laikam, kad tu pirms daudziem gadiem sāki ticēt Kristus drīzajai atnākšanai. Tu gaidīji šo laiku un priecājies, ka Viņš nāks.

Tavs vīrs jau no dabas bija sirsnīgs un labs cilvēks; bet viņš paļāvās pats uz saviem spēkiem, kas bija tikai nespēks. Viņš neizjuta vajadzību darīt Dievu par savu stiprumu. Reibinoši dzērieni notrulināja viņa smadzenes un beidzot paralizēja gara augstākos spēkus. Lai apmierinātu slāpes pēc stipra dzēriena, viņš upurēja savu Dievam līdzīgo virišķību.

Tev vajadzēja panest pretestības un apvainojumus, tomēr Dievs bija tavs spēka avots. Kamēr tu Viņam uzticējies, Viņš tevi stiprināja. Visās pārbaudošajās grūtībās tu tiki pasargāts, un tās tevi nepārvarēja. Cik bieži izmisuma brīžos tevi stiprināja Dieva eņģeļi, dzīvi atsaukdami atmiņā Rakstu vietas, kas stāsta par nezūdošo Dieva mīlestību un liecina, ka Viņa nezūdošā laipnība nemainās. Tava dvēsele uzticējās Dievam. Tavs ēdiens un dzēriens bija darīt Dieva, sava Debesu Tēva prātu. (269) Laiku pa laiku tu nešaubīgi uzticējies Dieva apsolījumiem, bet tad atkal tava ticība tika pārbaudīta līdz pēdējai iespējai. Dieva rīcība likās neizprotama, tomēr pa lielākai daļai tu saņēmi pierādījumus, ka Viņš redz tavas bēdas, un nepieļaus grūtību nastām kļūt tik smagām, ka tu tās nevarētu panest.

Kungs redzēja, ka tu Debesu valstij vēl neesi derīga. Viņš nepieļāva bēdu ugunīm tevi aprīt. Kā sudraba kausētājs un tīrītājs, Viņš visu laiku tevi vēroja, uzmanīdams šo šķīstīšanas procesu, lai tevi varētu atstaroties viņa līdzība. Kaut arī tu bieži izjuti bēdu liesmu dedzinošos pieskārienus un reizēm pat domāji, ka tās tevi aprīs, tomēr Dieva mīlošā laipnība pret tevi šādās reizēs bija tikpat liela kā tad, kad tu brīvi varēji pacelt savu galvu un līksmoties savā Dievā. Bēdu ceplim vajadzētu šķīstīt un tīrīt, bet ne iznīcināt un aprīt.

Es redzēju tevi cīnāties ar nabadzību, cenšoties apgādāt sevi un bērnus. Daudzreiz tu nezināji, ko iesākt; nākotne likās tumša un nedroša. Savās lielajās bēdās tu kļiedzi uz Kungu, un Viņš tev palīdzēja un tevi iepriecināja, un tevi apmirdzēja cerības pilni gaismas stari. Cik dārgs šādās reizēs bija Dievs! Cik salda bija Viņa mierinošā mīlestība! Tu saprati, ka tev Debesīs ir noguldīta dārga manta. Ņemot vērā apbēdināto Dieva bērnu atalgojumu, kādu prieku un mierinājumu tev sniedza apziņa, ka tu Viņu tiešām vari saukt par savu Tēvu!

Tavs stāvoklis īstenībā bija sliktāks par apstākļiem, kādos tu būtu nonākusi, kļūstot atraitne. Tava sirds ļoti cieta no tava vīra ļaunās un bezdievīgās rīcības. Tomēr viņa vajāšanas, draudi un varas darbi tevi neierosināja uzticēties savai gudrībai un aizmirst Dievu. Pat ne tuvu tam; tu apzinoties savu nespēku un vājumu nest savas nastas, (270) tās nodevi Jēzum, lielajam nastu nesējam, un līdz ar to viņas kļuva vieglākas. Cik dārgs tev bija katrs Viņa klātbūtnes stars! Un cik stipra tu bieži juties Viņa spēkā! Negaidīti uzbrūkot ļaunuma un vajāšanu straumēm, Kungs neļāva tām tevi pārvarēt; un tieši šajos pārbaudījumu brīžos tu izjuti spēku un klusu mieru, kas tev pašai bija brīnums.

Kad pār tevi bira zobgalīgi apvainojumi un dzēlīgas piezīmes, kas bija daudz nežēlīgākas par šķēpa dūrieniem un bultām, Dieva Gara iespaids tavā sirdī ļāva tev runāt mierīgi un neiekaistot. No savas dabas tu tā nerikojies. Tas bija Dieva Gara auglis. Tā bija Dieva žēlastība, kas stiprināja tavu ticību visos grūtsirdības un bezcerības brīžos. Žēlastība tev deva spēku uzvarēt cīņās, grūtībās un trūkumā. Žēlastība mācīja tev lūgt, mīlēt un uzticēties, neskatoties uz nelabvēlīgo apkārtni. Atkārtoti redzot, ka tavas lūgšanas ir sevišķā kārtā paklausītas, tu saprati, ka tas nav tava nopelna dēļ, bet gan pēc tavas lielās vajadzības. Tava lielā vajadzība bija Dieva izdevība. Tava dzīve šajās pārbaudījumu dienās iezīmējās ar uzticību Dievam. Un kad tu visgrūtākajos brīžos redzēji Viņa sevišķo gādību tevis atbrīvošanai, tad to tu, līdzīgi nogurušam un iztvikušam ceļiniekam, izjuti kā oāzi tuksnesī.

Kungs neļāva tev aiziet bojā. Viņš bieži pamodināja draugus, lai tie tev palīdzētu, kad tu to vismazāk gaidīji. Tev kalpoja Dieva eņģeļi, soli pa solim vadot uz priekšu pa nelīdzeno teku. Tevi nospieda trūkums bet tās tomēr bija vismazākās grūtības, ar ko nācās cīnīties. Kad N izlietoja savu varu, tevi apvainojot un nodarot tev pāri, tu saprati, ka tev dzeramais kauss ir tiešām rūgts; un kad viņš tevi pazemoja līdz nežēlīgai rīcībai, un tu tiki apvainota un apkaunota pati savā mājā, tad ar to viņš starp sevi un tevi radīja bezdibeni, kam nekad vairs nevarēs tikt pāri. (271) Šajās lielajās bēdās un apjukumā Kungs pamodināja tavus draugus. Viņš tevi neatstāja vienu; Viņa spēks bija tava daļa, un tu varēji sacīt: "Kungs ir mans palīgs."

Visās tavās pārbaudījumu grūtībās, kas citiem nekad pilnībā nav atklājušās, tev vienmēr ir bijis uzticams Draugs, Kurš ir teicis: "Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam." (Mat.28:20) Būdams virs zemes Viņš vienmēr juta līdzī cilvēku sāpēm. Kaut arī tagad Viņš ir pie Sava Tēva, un Viņu pielūdza svētie eņģeļi, kas vienmēr gatavi paklausīt visām Viņa pavēlēm, Viņa mīlošā, žēlojošā un līdzjūtīgā sirds nav mainījusies. Tā joprojām ir tikpat maiga. Tas pats Jēzus redzēja visas tavas grūtības un neatstāja tevi vienu cīņā ar kārdināšanām un ļaunumu un neļāva smagajām nastām un bēdām pilnīgi tevi satriekt. Caur Saviem eņģeļiem Viņš tev klusu teica: "Nebīsties, Es esmu pie tevis!" (Jer.1:8), "Es esmu Dzīvais, Es biju miris, un redzi, Es esmu dzīvs mūžīgi mūžam." (Atkl.1:18) "Es zinu tavas bēdas; Es tās esmu izcietis, Es pazīstu tavas cīņas, Es tās esmu izcīnījis. Es pazīstu tavas kārdināšanas, Es arī sastapos ar tām. Es esmu redzējis tavas asaras; Es arī tiku raudājis. Tavas šīs dzīves cerības ir satriektas, bet pacel savas ticības acis un skaties tālāk pāri redzamajām lietām, un lai tur noenkurojas tava cerība. Mūžīgā brīvība var būt tava daļa, jo tev ir Draugs, kas tuvāks par brāli."

Ak, mana mīļā māsa, ja tu tikai varētu redzēt, kā es esmu redzējusi atklājamies Dieva darbus visās tavas agrākās dzīves pārbaudošajās grūtībās un sarežģījumos, kad tevi nomāca nabadzība un spaidīja trūkums, tad tu Viņu nekad nevarētu aizmirst, bet tava mīlestība kļūtu arvien lielāka, un tu nenogurstoši strādātu Viņa pagodināšanai. Lielās bēdas un īpatnējās grūtības izraisīja tavas veselības sabrukumu. Bet Dieva lietai bija pavisam maz draugu, (272) un to lielākā daļa bija trūcīgi; tu neredzēji nekādas cerības ne pa labo, ne pa kreiso roku. Tu domāji par saviem bērniem, par trūkumu un par bezpalīdzīgo stāvokli, un tava sirds gandrīz pagura bezcerībā. Un tad daži adventisti, kuriem tu uzticējies, tāpēc ka tie vajadzības brīdī bija tev pasnieguši drauga roku, bet kas bija apvienojušies ar šeikeriem (religiska sekta), tevi ietekmēja uz laiku iestāties šai sektā. Tomēr Dieva eņģeļi tevi neatstāja. Tie turpināja tev kalpot un bija ap tevi kā ugunīgs mūris. Sie svētie eņģeļi sevišķi tevi aizsargāja no maldinošās ietekmes, kas valdīja šo ļaunu vidū. Seikeri ticēja, ka tu vēlies savas intereses savienot ar viņu interesēm, un viņi domāja, ka ja viņiem izdosies tevi pārliecināt kļūt par viņu organizācijas locekli, tad tu būtu viņu lietai spēcīgs palīgs; jo tu varētu izvērsties par dedzīgu viņu sabiedrības locekli. Viņi tev piešķirtu augstu vietu savā vidū. Daži no šeikeriem bija saņēmuši reliģiska rakstura norādījumus, ka Dievs tevi nozīmējis par svarīgu viņu sabiedrības locekli, bet ka tevi nevajadzētu spiest; ka laipnība uz tevi atstās spēcīgāku iespaidu, bet piespiešana viņu cerības izpostīs.

Magnētisms viņu vidū tika piekopts spēcīgā veidā. Šis spēks viņiem lika cerēt, ka arī tu sāksi visu skatīt tādā pat gaismā kā viņi. Tu neapzinājies visus smalkos paņēmienus un viltu, ko viņi pielietoja šī mērķa sasniegšanai. Bet Kungs tevi pasargāja. Likās, ka tevi apņēma gaismas loks, ko izveidoja kalpojošie eņģeļi, tā ka visapkārt valdošā tumsa nespēja to nomākt. Kungs pavēra tev ceļu, ka tu varēji atstāt šo piekrāpto sabiedrību, un tu no viņiem aizgāji neskārta, savas ticības pamatlikumos tikpat skaidra, kā tad, kad tu staigāji viņu vidū.

Tava slimā roka sagādāja tev lielas bēdas. (273) Tu meklēji palīdzību pa labi un pa kreisi. Tu piekriti, lai pie tevis savu izslavēto prasmi izmēģina kāda sieviete. Šī sieviete bija sevišķs sātana darba rīks. Viņas ārstēšanas metodes tev gandrīz laupīja dzīvību. Ar tavā organismā ievadīto indi pietiktu visveselīgākā cilvēka nonāvēšanai. Seit atkal iejaucās Dievs, jo citādi par upuri būtu kritusi tava dzīvība.

Visi līdzekļi, ko tu pielietoji veselības atgūšanai, nedeva nekādus panākumus. Slima bija ne tikai tava roka, bet viss tavš organisms. Skārtas bija arī plaušas, un tu gandrīz aizgāji bojā. Sajā brīdī tu saprati, ka tevi var glābt vienīgi Dievs. Tev vēl bija viena iespēja; tu varēji sekot apustuļa norādījumam, kas uzrakstīts Jēkaba vēstules piektajā nodaļā. Tu slēdzi derību ar Dievu, ka, ja Viņš saudzē tavu dzīvību, lai tu vēl varētu palīdzēt saviem bērniem, tad tu gribi piederēt Kungam un kalpot vienīgi Viņam. Tu apņēmies veltīt savu dzīvi Viņa pagodināšanai un savus spēkus izlietot Viņa darba tālākā attīstīšanā un labos darbos virs zemes. Eņģeļi pierakstīja šo Dievam doto solījumu.

Mēs apmeklējām tevi tavās lielajās bēdās un lūdzām pēc Dieva apsoliņuma tevis labad. Mēs neuzdrošinājāmies raudzīties uz ārējo izskatu, jo, tā rīkojoties līdzinātos Pēterim, kam Kungs pavēlēja iet pie Viņa pa ūdens virsu. Pēterim savas acis vajadzēja turēt paceltas uz Jēzu; bet viņš paskatījās uz draudošajiem vilņiem, un viņa ticība izsīka. Mēs mierīgi un ar visu spēku pieķērāmies vienīgi Dieva apsoliņumiem, neraugoties uz ārējo izskatu, un ticībā prasījām svētību. Man sevišķi parādīja Dieva brīnišķo darbību, kurai tev jāpateicas, ka tu caur žēlastības brīnumu tiki pasargāta, lai būtu par Viņa dziedinošā spēka dzīvu pieminekli, kas liecinātu cilvēku bērniem par Viņa brīnišķīgajiem darbiem.

Šajā brīdī tu izjuti izšķirošu pārmaiņu; visas saite trūka, un šaubu un sāpju vietā tavu sirdi pildīja prieks un liksmība. Pateicība Dievam bija sirdī un uz lūpām. (274) "Ak, ko Kungs ir darījis", bija tavas dvēseles valoda. Kungs dzirdēja Savu kalpu lūgšanas un pacēla tevi, lai tu vēl dzīvotu, panestu grūtības, būtu modra un gaidītu uz Viņa parādīšanos un slavētu Viņa Vārdu. Trūkums un rūpes tevi smagi nomāca. Kad reizēm tevi ietina tumši mākoņi, tu nevarēji atturēties nejautājus: "Mans Dievs, vai tu mani esi atstājis?" Tu tomēr nebiji atstāta, kaut arī nespēji saskatīt nekādu izeju. Kungs vēlējās, lai tu uzticētos Viņa mīlestībai un žēlastībai kā saulainās, tā arī tumšās un apmākušās dienās. Reizēm mākoņi pašķīrās un cauri izlauzās gaismas stari, lai stiprinātu tavu izmisušo sirdi un svārstīgo pašjāvību, un tu atkal ar savu drebošo ticību varētu pieķerties sava Debesu Tēva drošajiem apsoliņumiem. Tu nevilšus izsaucies: "Ak Dievs, es gribu ticēt, es gribu Tev uzticēties. Līdz šim tu esi bijis mans palīgs un arī tagad Tu mani neatstāsi."

Kad bija izcīnīta uzvara un pār tevi atkal spīdēja gaisma; tu nespēji atrast vārdus, lai izteiktu savu sirsnīgo pateicību laipnajam Debesu Tēvam. Tu domāji, ka nekad vairs neapsaubīsi Viņa mīlestību un nebeigsi uzticēties Viņa gādībai. Tu nemeklēsi sev ērtības. Smagu darbu tu neuzskatīji par nastu, ja tas tikai pavēra ceļu, kas darīja tevi spējīgu apgādāt savus bērnus un pasargāt tos no šajā laikmetā

visur valdošās netaisnības. Tava sirds karsti ilgojās redzēt viņus pievēŗšamies Kungam. Tu ar asarām sauci uz Dievu un lūdzi savu bērnu labad. Tu tik ļoti vēlējies, lai viņi atgrieztos. Reizēm tava sirds pagura un zaudēja cerību, un tu baidījies, ka tavas lūgšanas netiks paklausītas; tad atkal tu no jauna nodevi savus bērnus Dievam un, ilgodamās glābt, liki tos uz Viņa altāra.

(275) Tiem aizejot armijā, viņus pavadīja tavas lūgšanas. Brīnišķīgā kārtā viņi tika pasargāti no visa ļauna. Viņi to nosauca par labu laimi; tomēr viņu pasargāšanā lielu lomu spēlēja mātes lūgšanas, kas nāca no bēdu nomāktas sirds, redzot draudošās briesmas, ka viņas bērnu dzīvības var pārtrūkt bez cerības Dievā. Cik daudz lūgšanas pacēlās uz Debesīm, lai šie dēli tiktu pasargāti un pēc tam paklausītu Dievam un savu dzīvi atdotu Viņa godam. Baidoties un rūpējoties par saviem bērniem, tu lūdzi Dievu, lai Viņš tos atkal atved pie tevis, lai tu vēl sirsnīgāk varētu palīdzēt viņiem atrast svētuma teku. Tu apņēmieš pūlēties uzticīgāk kā jebkad agrāk.

Kungs pieļāva tev iet cauri ciešanām un piemeklējumiem, lai tu iegūtu piedzīvojumus, kas nāktu par labu tev pašai un citiem. Trūkumā un grūtībās tu mīlēji Kungu un vērtēji reliģijas priekštiesības. Tevi iepriecināja un mierināja Kristus atnākšanas tuvums. Tev bija dzīva cerība rast atdusu no smagā darba un visām grūtībām, bet tev vajadzēja saprast, ka tu neesi ne par daudz strādājusi, ne pārāk daudz cietusi, jo apustulis Pāvils paskaidro: "Mūsu bēdas, kas ir īsas un vieglas, mums dod neizsakāmi lielu, mūžīgu un pastāvīgu godību." (2.Kor.4:17)

Satikšanās ar Dieva ļaudīm tev likās gandrīz kā viesošānās Debesīs. Šķēršļi tevi nevarēja atturēt. Tu varēji paciest nogurumu un laicīgās barības trūkumu, bet tu nevarēji atļauties iztikt bez garīgās maizes. Tu no visas sirds meklēji Dieva žēlastību, un nemeklēji to veltīgi. satiksme ar Dieva ļaudīm tev sniedza visbagātāko svētību.

Dzīvojot kristīgu dzīvi tavai dvēselei rieba tukša iedomība, lepnums un pārspīlēta ārējā greznošanās. Kad tu redzēji, ka cilvēki, kas sevi sauc par kristiešiem, līdzekļus izdeva izrādīšanās kāres un lepnuma apmierināšanai, tad tava sirds un lūpas sacīja: "Ak, ja man būtu līdzekļi, (276) atrodas šo neuzticīgo namturu rokās, tad es par vislielāko priekštiesību uzskatītu iespēju palīdzēt trūkumcietējiem un atbalstīt Dieva darba tālāko attīstību."

Tu bieži izjuti Dieva klātbūtni, kad tu pazemīgi centies citiem paskaidrot šīm pēdējām dienām dotās patiesības. Tu biji izjutusi patiesības iespaidu pati savā dzīvē. Ko tu biji redzējusi un dzirdējusi, un piedzīvojusi, un par ko tu biji liecinājusi, par to tu zināji, ka tas nav izdomājums. Personīgās sarunās tu ar prieku citiem stāstīji par brīnišķīgajiem ceļiem, pa kādiem Dievs vada Savus ļaudis. Par Dieva rīcību tu runāji ar tādu pārliecību, ka tavi vārdi uz klausītāju sirdīm atstāja dziļu (iespaidu) ietekmi. Tu runāji, ka radās iespaids, ka tu labi pazīsti lietas par kurām liecini. Stāstot citiem par tagadējo patiesību tu ilgojies pēc lielākām iespējām un plašāka iespaida, lai tu varētu daudzu tumsā esošu cilvēku uzmanību pievērst gaismai, kas mirdzēja pār tavu teku. Reizēm tu vēroji savu nabadzību, domāji par ierobežoto iespaidu un savām vislabākajām pūlēm, ko tie, kas saucās par patiesības lietas draugiem, bieži vien iztulkoja nepareizi; un tu gandrīz kļuvi mazdūšīga.

Savā nenopamatotajā stāvoklī tu dažreiz kļūdījies spriedumos, un tad ļaudis, kuru sirdīs vajadzēja mājot mīlestībai, kas nedomā ļaunu, ļoti tevi uzmanīja, nodevās ļaunām aizdomām un cik vien iespējams izcēla tās kļūdas, kuras, pēc viņu domām, tie redzēja tevī. Bet Jēzus mīlestība un Viņa maigā līdzjūtība tevi neatstāja; tā tevi uzturēja dzīves grūtajos pārbaudījumu brīžos. Tev vissvarīgākais bija Dieva valstība un Kristus taisnība. Tavu dzīvi sabojāja nepilnības, jo kļūdīties ir cilvēciģi, bet ņemot vērā visu, ko Kungam ir patīcis atklāt par taviem drosmi atņemošajiem apstākļiem, kad tu cieti trūkumu un sastapies ar smagiem pārbaudījumiem, es nezinu neviena cita, (277) kas būtu varējis pielaist mazāk kļūdu nekā tu, ja tam būtu jācīnās ar tādu pat nabadzību un nepārtrauktām grūtībām. Viegli ir tiem, kuriem ir aiztaupītas smagas grūtības, kurām pakļauti citi; viegli no malas vērot un apšaubīt, domāt ļaunu un meklēt kļūdas. Daži ir labprātīgāki citus viņu rīcības dēļ nopelt, nekā uzņemties atbildību pateikt, ko vajadzēja darīt, vai arī norādīt uz kādu citu pareizāku ceļu.

Tu apmulsī. Tu nezināji, kam uzticēties. no N. un apkārtnē bija pavisam maz tādu Sabata ievērotāju, kas uz citiem atstāja glābjošu iespaidu. Daži, kas sevi sauca par ticīgajiem, nedarīja godu tagadējās patiesības lietai. Tie ar Kristu nesakrāja, bet gan izkaisīja. Viņi varēja skaļi un gari runāt; bet darbā nebija iesaistītas viņu sirdis. Viņu apliecinātā patiesība tos nebija svētojusi. Sie ļaudis, kuros nebija saknes, atteicās no ticības. Patiesības lietai būtu bijis labāk, ja viņi to būtu darījuši jau agrāk. Sātans visu to izmantoja, lai sagatavotu ceļu tavai atkrišanai.

Mana uzmanība tika pievēŗsta tavām ilgām pēc naudas. Tavas sirds domas bija sekojošas: "Ak, ja tikai man būtu nauda, es gan to neizšķiestu! Es būtu par priekšzīmi visiem sīkumainajiem un

skopajiem. Es viņiem parādītu, cik lielas svētības iegūstamas labos darbos." Tavai dvēselei rieba mantkāriba. Redzot cilvēkus, kuriem piederēja daudz šīs pasaules mantu, bet kas savu sirdi aizslēdza trūcīgo kliezieniem, tu sacīji: "Dievs viņus piemeklēs; Viņš atmaksās tiem pēc viņu darbiem." Vērojot bagātņiekus, kas savas sirdis bija apjozuši ar savtīgumu kā ar dzelzs važām, tu saprati, ka tie bija nabadzīgāki par tevi, kaut arī tevi nomāca trūkums un ciešanas. Kad tu redzēji šos ļaudis, kas lepojās ar savu bagātību, staigājam paceltu galvu, tāpēc, ka naudai ir spēks, tu juti tiem līdzī un nekādā gadījumā neļautos pierunāties apmainīties vietām. Bet tu vēlējies iegūt naudu, (278) ko varētu izlietot kā pārmetumu mantkāriņiem.

Kungs sacīja Savam eņģelim, kas līdz šim bija tev kalpojis: "Es viņu esmu pārbaudījis nabadzībā un bēdās un viņa nenovērsās no Manis un arī nesacēlās pret Mani. Tagad Es viņu pārbaudīšu ar labklājību. Es viņai atklāšu kādu cilvēcīgās sirds lappusi, ko viņa nepazīst. Es viņai rādīšu, ka nauda ir visbīstamākais ienaidņieks, kādu tā jebkad ir sastāpusi. Es viņai atklāšu bagātības pievīļošo varu; ka tā ir slazda vaļgs pat tiem, kas domā, ka ir nodrošināti pret savtīgumu un nepieejami kārdinājumiem uz paaugstināšanos, izšķērdību, lepnumu un kāri dzirdēt cilvēku uzslavas.

Man rādīja, ka tev pavērās ceļi ieņemt dzīvē labāku stāvokli un beidzot iegūt līdzekļus, pēc kā tu ilgojies, lai tos izlietotu gudri un par godu Dievam. Cik ļoti norūpējies tev kalpojošais eņģelis vēroja šo jauno pārbaudījumu, lai redzētu, kā tu to izturēsi. Es redzēju, ka naudai, nonākot tavās rokās, tu pakāpeniski, gandrīz nemanot šķīries no Dieva. Tev uzticētie līdzekļi tika izdoti personīgām ērtībām, apņēmot sevi ar šīs dzīves ļabajām lietām. Es redzēju, ka eņģeli, raugoties uz tevi, ļoti skuma un, pa pusei savus vaļgs novērsuši gatavojās aiziet. Bet tu viņu klātbūtni neievēroji un turpināji iet savu ceļu, nepieņeriežot vēribu eņģeļu sardzei.

Veikalņiecisko lietu kārtošana un ar tavu jauno stāvokli saistītās rūpes aizņēma laiku un uzmanību, un par saviem pienākumiem pret Dievu tu vairs nedomāji. Jēzus tevi bija atpircis ar Savām asinīm. Tu nepiederēji pati sev, tavs laiks, tavs spēks un tavā rīcībā esošie līdzekļi — viss piederēja tavam Glābējam. Viņš visu laiku bija tavs uzticamais Draugs, tavs Stiprums un tavs Patvērums, kad visi citi draugi izrādījās kā aizlūzušas niedres. Tu par Dieva bagātīgajām dāvanām un Viņa mīlestību samaksāji ar nepateicību un aizmāršību.

Tava vienīgā drošība bija pilnīgā un nešaubīgā uzticēšanās Kristum, (279) tavam Pestītājam. Prom no krusta tev nebija nekādas drošības. Cik vājš šajā gadījumā izrādījās cilvēcīgais spēks! Ak, cik ļoti skaidri atklājās, ka bez stipruma, ko Dievs piešķir tiem, kas uzticīgi paliek Viņā, nav nekāda patiesa spēka. Vienai ticībā pienestai lūgšanai ir vairāk spēka nekā cilvēcīgās gudrības bagātībai.

Savā labklājībā tu neīstenoji dzīvē posta pilnajās dienās pieņemtos lēmumus. Bagātības pievīļošā vara novērsa tevi no tavas apņemšanās, tavas rūpes vairojās. tava iespaids loks paplašinājās. Kad slimņieki savās ciešanās izjuta atviegļojumu, tie slavēja tevi, un tev iepatikās dzirdēt uzslavas no nabaga mirstīgo lūpām. Tu dzīvoji labi pazīstamā pilsētā un domāji, ka tava darba panākumi un iespaids saglabāšana prasa no tevis, lai apkārtne zināmā mērā saskanētu ar tavu darbu. Tomēr tu šai ziņā aizgāji par tālu. Tu pārāk lielā mērā pakļāvies citu domām un ieskatiem. Tu bez vajadzības izšķiedi līdzekļus, cenšoties apmierināt acu kāri un dzīves lepņību. Tu aizmirsi, ka rīkojies ar Sava Kunga naudu. Izlietojot līdzekļus, kas nāca par labu tikai uzpūtībai, tu nedomāji par to, ka eņģelis rakstvedis izdara ierakstus, kas tev liks nosarkt, kad tu reiz ar tiem sastapsies. Norādot uz tevi, eņģelis sacīja: "Tu slavēji pati sevi, bet nepaaugstināji Dievu." Tu pa lepojies ar to, ka tev ir iespējams šīs lietas nopirkt.

Lielas summas tika izdotas nevajadzīgām lietām, kas kalpoja tikai ārējam greznumam un atbalstīja iedomību un lepnumu, kas reiz tev būs jānožēlo un par ko vajadzēs kaunēties. Ja tu nebūtu aizmirsusi prasības, kādas Debesīm ir pret tevi, un būtu pareizi izlietojusi tavai gādībai uzticētos līdzekļus, palīdzot trūkcietējiem un atbalstot tagadējās patiesības lietu, tad tu būtu sakrājusi mantu Debesīs un būtu kļuvusi bagāta Dieva priekšā. (280) Pārdomā, cik daudz līdzekļu tu esi ieguldījusi lietās, kas nevienam nav devušas patiesu labumu, nevienam nav barojušas vai apģērbusas un nevienam nav palīdzējušas ieraudzīt savus maldu ceļus, lai varētu atgriezties pie Kristus un dzīvot.

Tu daudz esi ieguldījusi nedrošos pasākumos. Sātans tā aptumšoja tavas acis, ka tu nespēji saskatīt, kur šie pasākumi tev nedos nekādu ienākumu. Mūžīgās dzīvības nodrošināšanas pasākums tevi nespēja ieinteresēt. Seit tu varēji ieguldīt līdzekļus, neriskējot un nepiedzīvojot vilšanos, un beigās tu būtu saņēmusi milzīgu peļņu. Tu tādā veidā būtu ieguldījusi drošajā Debesu bankā. Tu varēji savus līdzekļus nodot vietā, kur zagļi tiem netuvoties un rūsa tos nemaitātu. Sis ir mūžīgs pasākums, un tas ir par tik cildenāks par jebkuru laicīgu pasākumu, par cik Debesīs ir augstākas par zemi.

Tavi bērni nebija Kristus mācekļi. Viņi sadraudzējās ar pasauli, un viņu dabīgā sirds vēlējās līdzināties pasaules cilvēkiem. Viņus pārvaldīja acu kārība un dzīves lepnums, un tas viss zināmā mērā iespaidoja arī tevi. Tu daudz nopietnāk un sirsnīgāk centies patikt saviem bērniem un apmierināt to prasības, nekā patikt Dievam un vairot Viņa godu. Tu biji aizmirsusi Dieva prasības pret tevi un arī Viņa darba vajadzības. Savtīgums tevi ierosināja izdot līdzekļus par rotas lietām, kas sagādāja prieku tev un bērniem. Tu nedomāji, ka šī nauda tev nepieder; ka tā ir tikai tev aizdota, lai tevi pārbaudītu un redzētu, vai tu gribēsi izvairīties no ļaunumiem, ko redzēji citos. Dievs tevi darīja par Savu namturi, un, kad Viņš nāks, lai norēķinātos ar saviem kalpiem, kādu atskaiti tu Viņam varēsi sniegt par uzticēto namturību.

Tava ticība un vienkāršā uzticēšanās Dievam sāka izgaist līdz ar līdzekļu pieplūšanu. Ne jau uzreiz tu aizgāji no Dieva. Tava atkrišana bija pakāpeniska. Tu pārtrauci rītos un vakaros svētoties Viņam, jo tas tev ne vienmēr bija izdevīgi. Tava dēla sieva radīja īpatnējas grūtības un sarūgtinājumus, (281) kas arī stipri ietekmēja tevi pārtraukt ģimenes kopējās svētošanās sanāksmes. Tava māja palika par vietu, kur vairs neatskanēja lūgšanas. Peļņu nesošu darbu nostādīja pirmajā vietā; un Kungs un Viņa patiesība palika otrajā vietā. Atskaties uz savu iepriekšējo dzīvi; vai tā laika lielās grūtības varēja tevi piespiest atsacīties no kopējām ģimenes lūgšanām?

Pametot novārtā citiem dzirdamā veidā izteiktās lūgšanas, tu pazaudēji savu iespaidu mājā, ko tu būtu varējusi paturēt. Tavs pienākums bija atzīt savā ģimenē Dievu, neskatoties uz sekām. Tev rītos un vakaros Dievam vajadzēja pienest savas lūgšanas. Tev vajadzēja būt mājas prieterim, atzīstot un izsūdzot savu bērnu grēkus. Ja tu būtu bijusi uzticīga, tad Dievs, kas tevi vadīja, nebūtu tevi atstājis tavai gudrībai.

Līdzekļi tika nevajadzīgi izlietoti ārišķībām. Bet redzot šo grēku pie citiem, tu biji jutusies ļoti apbēdināta. Tādā veidā izdodot līdzekļus, tu aplaupīji Dievu. Tad Kungs sacīja: "Es izkaisīšu. Kādu laiku es viņai ļaušu viņas pašas izraudzītajā ceļā. Es aptumšošu spriedumu un atņemšu gudrību. Es viņai parādīšu, ka viņas stiprums ir vājums un viņas gudrība ir tikai neprāts. Es viņu pazemošu un atvērsu viņai acis, lai tā ierauga, cik tālu no manis ir aizgājusi. Ja arī tad viņa neatgriezīsies pie Manis ar visu savu sirdi un Mani neatzīs visos savos ceļos, tad Mana roka izkaisīs un mātes un bērnu lepnums zudīs, un viņu daļa atkal būs nabadzība. Paaugstinātam jātiek Manam Vārdam. Cilvēcīgā augstprātība ir jānoliek un cilvēcīgais lepnums ir jāatmet."

Šo iepriekš atstāstīto atklāsmi es saņēmu Ročesteras N.Y. pilsētā 1865. gada 25. decembrī. Pagājušajā jūnijā es redzēju, ka Kunga rīcība ar tevi ir mīlestības pilna, ka Viņš tagad tevi lūdz pievērsties Viņam lai tu dzīvotu. (282) Man rādīja, ka jau vairākus gadus tu saproti, ka esi atkritusi. Ja tu būtu svētojušies Dievam, tu būtu varējusi padarīt lielu un labu darbu, ļaujot savai gaismai spīdēt uz citiem. Ikkatram ir savs darbs, kas viņiem jāpadara priekš Kunga. Katram Viņa kalpam ir uzticētas sevišķas dāvanas vai īpaši podi. "Vienam Viņš deva piecus podus un otram divus un trešajam vienu, ikkatram pēc viņa spēka."(Mat.25:15) Katram kalpam ir kaut kas uzticēts, par ko viņš ir atbildīgs, un dažādās uzticības dāvanas atbilst mūsu dažādajām spējām izdalot dāvanas Dievs nav rīkojies partejiski. Podus Viņš ir izdalījis pazīstot Sava kalpa spējas, un Viņš sagaida attiecīgu peļņu.

Tavas agrākās dzīves laikā Kungs tev deva iespaids podus, bet nedevis līdzekļu podus un tādēļ arī negaidīja, lai tu savā nabadzībā dotu to, ko varēji, kaut arī, ja tu būtu domājusi par saviem apstākļiem, tu atrastu sev attaisnojumu, lai nedarītu pat tik daudz, cik tu darīji. Slimības laikā Dievs no tevis neprasija rosīgo spēku, ko slimība bija atņēmusi. Kaut arī iespaids un līdzekļu ziņā tu biji ierobežota, tomēr Kungs pieņēma tavas pūles darīt labu un atbalstīt Viņa lietu atbilstoši tam, kas tev bija, bet ne atbilstoši tam, kā tev nebija. Kungs nenicina pat vismazāko ziedojumu, ja tas dots labprātīgi un no sirds.

Tavs raksturs ir kvēls un aizrautīgs. Nopietnība un dedzība labā lietā ir uzslavas cienīga. Savas agrākās dzīves grūtībās un sarežģījumos tu ieguvī pieredzi, kas nāca par labu citiem. Kalpojot Dievam, tu biji dedzīga. Tu tiem, kas neticēja tagadējai patiesībai, labprāt liecināji uz ko pamatojas mūsu nostāja. Tu spēji runāt droši un iespaidīgi; jo šīs lietas tev bija īstenība. Patiesība bija daļa no tavas būtnes; un tie, kas klausījās tavus nopietnos aicinājumus, nešaubījās par tavu godīgumu un jutās pārliecināti, ka tas, ko tu saki, tiešām tā arī ir.

(283) Dieva aizgādībā tavs iespaids paplašinājās; klāt pie tā Dievs atrada par derīgu tevi pārbaudīt, nododot tavās rokās līdzekļu podus. Tādā veidā tu tiki pakļauta divkāršai atbildībai. Kad tavi dzīves apstākļi sāka uzlaboties, tu sacīji: "Līdz ko būšu nopirkusi māju, es ziedošu arī Dieva lietai." Bet, kad tev bija māja, tu ieraudzīji iespējas izdarīt tik daudz uzlabojumu, lai viss ap tevi būtu patīkams un ērts, ka tu aizmirsi Kungu un Viņa prasības pret tevi, un tu biji mazāk noskaņota palīdzēt Dieva lietai

nekā tad, kad tavas dienas aizritēja trūkumā un sāpēs.

Tu meklēji pasaules draudzību, aiziedama arvien tālāk no Dieva. Tu aiz mirsi Kristus pamācību: "Sargājieties, ka jūsu sirdis netiek apgrūtinātas ar lieku ēšanu un zūdišanos pēc uztura (ar šīs dzīves rūpēm — pēc angļu tulk.) un ka šī diena piepeši jums neuzbrūk." (Lūk.21:34) "Kas liekas stāvam lai pielūko, ka nekrīt." (1.Kor.10:12)

Kristīgai dzīvai ir trīs lozungi, kas jāņem vērā, ja nevēlamies, ka mums piezogas sātans, un tie ir: "Esi modrs, lūdz un strādā." Lūgšanas un modrība tajās ir nepieciešama pieaugšanai dievbijīgā dzīves veidā. Nekad tavas dzīves laikā nav bijis svarīgāks brīdis par pašreizējo. Tava vienīgā drošība ir dzīvojot līdzīgi kā modram sargam. Esi nomodā un lūdz pastāvīgi. Ak, cik ļoti tas aizsargā no pakļaušanās kārdināšanām un iekrišanas pasaules valgos! Cik nopietni tev vajadzēja strādāt nedaudzajos pēdējos gados, kad tev bija plašs iespāids.

Mīļā māsa, cilvēku uzslavai un pasaulē plūstošajai glaimu straumei uz tevi bija lielāka ietekme, nekā tu pati to apzinājies. Tu neesi savus podus pavairojusi, nododot tos mijējiem. Pēc dabas tu esi iejūtīga un augstsirdīga. (284) Zināmā mērā tu šiem rakstura vilcieniem esi ļāvusi atklāties savā dzīvē, bet ne tik daudz, cik prasa Dievs. Nepietiek ar to vien, ka tev ir šīs brīnišķās dāvanas; Dievs prasa, lai tās pastāvīgi atklātos darbos; jo caur tām Viņš svētī un aplaimo tos, kuriem nepieciešama palīdzība; ar tām Viņš virza uz priekšu cilvēku glābšanas darbu.

Kungs vēlas, ka rūpes par cienīgiem trūcīgiem vai arī Viņa darba atbalstīšana nebūtu atkarīga no skopiem cilvēkiem. Tādi ļaudis ir pārāk šausirdīgi; nābagiem viņu lielajās bēdās tie nenovēlēs pat vissīkāko žēlastības dāvanu. Viņi arī gribētu sašaurināt mūsu darbu, lai tas atbilstu viņu ierobežotajiem uzskatiem. Viņu galvenā doma būs līdzekļu taupīšana. Viņu nauda tiem ir vērtīgāka par dārgajām dvēselēm, kuru dēļ mira Kristus. Sādu cilvēku dzīves gājums, cik tālu tas attiecas uz Dievu un Debesīm, ir sliktāks par pilnīgu tukšumu. Dievs tiem neuzticēs Savu lielo un svarīgo darbu.

"Lādiet Merosu, saka Kunga eņģelis, lādiet lādēdami viņas iedzīvotājus; tāpēc ka tie nav nākuši palīgā Kungam, palīgā Kungam pret stipro." (Soģu 5:23) Ko darīja Meross? Neko. Un tas bija viņu grēks. Dieva lāsts nāca pār tiem to darbu dēļ, ko tie nebija darījuši. Savtīgais, šausirdīgais cilvēks ir atbildīgs par savu skopulību, bet tie, kas ir laipni, labu vēloši un augstsirdīgi un kas mīl dvēseles, atrodas zem vēl lielākas atbildības; jo, ja tie neizlieto šos savus podus un atļauj tiem aiziet zudumā, tad viņi tiek pieskaitīti neuzticīgajiem kalpiem. Ar to vien nepietiek, ja cilvēkam ir šīs dāvanas, tiem jāsaprot, ka pieauguši ir arī viņu pienākumi un atbildība.

Kungs no katra Sava namtura prasīs norēķinu par namturību; tam vajadzēs parādīt, ko viņš ar uzticētajiem podiem ir nopelnījis. Kas saņems algu, tie nekādu nopelnu nepierakstīs savām čaklajām pūlēm; visu godu viņi dos Dievam. (285) Par to, ko Kungs viņiem uzticējies, viņi nerunā kā par savu īpašumu. Arī par peļņu runājot, tie rūpīgi paskaidro, ka tā nav viņu. Pamatkapitālu tie bija saņēmuši no Kunga. Viņi sekmīgi bija tirgojušies un tagad devējam atdod kapitālu līdz ar peļņu. Bet Kungs atalgo viņu pūles, it kā tas būtu viņu nopelns, kaut arī viss ir bijis atkarīgs no Lielā Devēja laipnības un žēlastības. Viņu ausis dzird Kunga atzinības vārdus uz kuriem tiem nav tiesību: "Labi tu godīgais un uzticīgais kalps. Tu pie mazuma esi bijis uzticīgs, Es tevi iecelšu pār daudzumu; ieej sava Kunga priekā." (Mat.25:21)

Tev, mana māsa, ir uzticēti iespaids "podi" un naudas "podi"; un tava atbildība ir liela, tev vajadzētu rīkoties uzmanīgi un bīstoties Dievu. Tava gudrība ir vājums, bet gudrība no augšienes ir spēks. Kungs vēlas apgaismot tavu tumsu, lai tu atkal ieraudzītu Debesu bagātības un kaut cik spētu izprast abu pasaulju īsto vērtību. Pēc tam Viņš ļaus tev izvēlēties šo pasauli vai mūžīgo mantojumu. Es redzēju, ka vēl bija izdevība atgriezties pie ganāmpulka. Jēzus tevi ir atpircis ar savām asinīm, un Viņš prasa, lai tu savus podus izlietotu kalpošanā Viņam. Tu vēl neesi nocietinājusies pret Svētā Gara ietekmi. Kad tiek sludināta Dieva patiesība, tad tā vēl atrod atbalsi tavā sirdī.

Es redzēju, ka tev rūpīgi jāpārdomā katrs solis. Neko tu nedrīksti darīt sasteigti. Ļauj Dievam būt tavam padomdevējam. Viņš mīl tavus bērnus, un ir pareizi, ka arī tu viņus mīli; tomēr nav pareizi viņiem savās jūtās dot to vietu, kuru Kungs prasa Sev. Viņiem ir labas dziņas un augstsirdīgi mērķi. Tiem ir cēlas rakstura īpašības. Ja tikai tie ieraudzītu vajadzību pēc Pestītāja un pazemotos krusta pakājē, tad tie uz citiem varētu atstāt labu iespaidu. (286) Tagad viņi vairāk mīl izpriecās nekā Dievu. Tagad tie stāv ienaidnieka rindās, zem sātana melnā karoga. Jēzus tos laipni aicina nākt pie Viņa, atstāt ienaidnieka rindas un nostāties zem asinīm krāsotā Kristus krusta karoga.

Tas tiem liksies kā pienākums, ko nav iespējams veikt, jo tas prasa pārāk lielu pašizliegšanos. Tiem par šo ceļu nav nekādu praktisku zināšanu. Kas piedalījušies karā, aizstāvot savas zemes intereses,

un ir bijuši pakļauti karavīra dzīves grūtībām, smagajam darbam un briesmām, tiem vismazāk vajadzētu vilcināties un parādīt glēvulību šajā lielajā cīņā par mūžīgo dzīvību. Soreiz viņi cīnīsies par dzīvības kroni un neiznikstošu mantojumu. Viņu alga noteikti nezudīs, un pēc cīņas tie būs iemantojuši mūžīgo dzīvību, neapēnotu laimi un paliekošu godību.

Sātans pretosies visām viņu pūlēm šajā virzienā. Viņš tiem rādīs pasauli vispievilcīgākajā gaismā, kā viņš to rādīja pasaules Pestītājam, četrdesmit dienas kārdinot Jēzu tuksnesī. Kristus uzvarēja visas sātana kārdināšanas, un tāpat var uzvarēt arī tavi bērni. Pašlaik viņi kalpo bargam kungam. Grēka alga ir nāve. Viņi nedrīkst atļauties grēkot. Viņi redzēja, ka tāda rīcība ir dārgi jāsamaksā. Beidzot tie piedzīvos mūžīgu zaudējumu. Viņi pazaudēs dzīvokļus, kurus Jēzus ir nogājis sagatavot tiem, kas Viņu mīl, un pazaudēs dzīvi, kas mērojama ar Dieva dzīvi. Un tas nav viss. Viņiem būs jāizjūt arī apvainotā Dieva dusmas par to, ka tie savus spēkus nav izlietojuši kalpojot Viņam, bet ir strādājuši Viņa visjaunākā ienaidnieka labā. Tavi bērni vēl nav saņēmuši pilnīgi skaidru gaismu, un notiesāšana seko tikai gaismas atmešanai.

Ja tie, kas sevi sauc par kristiešiem, no visas sirds un dedzīgi censtos strādāt par labu Dieva godam, kādu satraukumu tas radītu ienaidnieka rindās. Sātans savā darbā ir čakls un dedzīgs. Viņš nevēlas, ka kāds izglābtos. Viņš negrib, ka cilvēki salauztu viņa varu pār tiem. (287) Sātans neapmierinās tikai ar savu uzskatu izteikšanu vien. Viņš strādā čakli un nopietni. Viņš redz Kristu aicinām dvēseles pie Sevis, lai tām būtu dzīvība, tāpēc čakli cenšas tās atturēt no sekošanas šim aicinājumam. Viņš neatstās neizmantotu nevienu līdzekli, lai cilvēkam neļautu atstāt viņa rindas un nostāties Kristus pusē. Kāpēc tie, kas sevi sauc par Kristus sekotājiem, nevar tikpat daudz darīt priekš Viņa, cik Viņa ienaidnieki dara pret Viņu? Kāpēc viņi nedara visu, ko tie spēj? Sātans dara visu iespējamo, lai atturētu dvēseles no Kristus. Reiz viņš bija godāts eņģelis Debesīs, un, kaut tas arī ir zaudējis savu svētumu, tomēr spēku nav zaudējis. Viņš to izlieto briesmīgiem panākumiem. Viņš negaida, lai laupījums nāktu pie viņa, viņš pats to meklē. Viņš staigā virs zemes kā rūcošs lauva, meklēdams, kuru varētu aprīt. Ne vienmēr viņam ir nežēlīgs lauvas izskats. Sātans pārvēršas arī par gaismas eņģeli, ja tikai tādā veidā var gūt lielākus panākumus. Lauvas rēkšanu viņš pavisam viegli var apmainīt pret šķietami pārliecinošiem pierādījumiem, vai arī pret vismaigākajiem čukstiem. Viņam klausā eņģeļu lēģions, kas tam palīdz viņa darbā. Savus slaudus viņš bieži vien apslēpj un vilina ļaudis ar patīkamiem maldiem. Daudzus viņš apbur un piekrāpj ar glaimiem, kas patīkami iedomībai. Caur saviem darbiniekiem viņš pasaules priekus parāda pievilcīgā gaismā un ceļu uz elli nokaisa ar kārdinošiem ziediem, un tā viņam izdodas dvēseles savaldzināt un pazudināt. Pēc katra lejup spertā soļa sātanam jau ir sagatavotas jaunas kārdināšanas, lai šos cilvēkus vadītu arvien tālāk pa nepareizo ceļu.

Ja tavus bērnus pārvaldītu reliģiskie pamatlikumi, tad tie varētu justies stipri pret netikumību un samaitātību, kas tos šai izvirtušajā laikmetā apņem no visām pusēm. Dievs tiem būtu stipra pils, ja tie Viņam uzticētos. "Lai viņš satver Manu spēku, ka var derēt mieru ar Mani; un viņš derēs mieru ar Mani." (Jes.27:5) Kungs būs tavu bērnu padomdevējs jaunībā, ja tie ticēs Viņam un paļausies uz Viņu.

Mana mīlā māsa, Kungs ir ļoti žēlojis tevi, un tavu ģimeni. Jums pienākas slavēt savu Debesu tēvu un godāt Viņa svēto Vārdu virs zemes. (288) Lai pastāvīgi paliktu Viņa mīlestībā, jums jāpūlas būt pazemīgiem un jācenšas pēc lēnprātīga un klusa gara, kas ir dārgs Dieva acīs. Jūsu spēks Dievā pieaugs līdz ar pilnīgu nodošanos Viņam, tā kā pašāvīgi varēsiet sacīt: "Kas mūs šķirs no Kristus mīlestības? Vai bēdas, vai izmisums, vai vajāšanas, vai bads, vai kailums, vai briesmas, vai zobens?" (Rom.8:35) "Jo es zinu, ka tiešām ne nāve, ne dzīvība, ne eņģeļi ne virsniecības ne spēki, ne augstums ne dziļums, ne cita kāda radīta lieta mūs nevarēs šķirt no Dieva mīlestības, kas ir Kristū Jēzū mūsu Kungā." (Rom.8:38-39)

SEVI PIEKRĀPJOŠĀ JAUNATNE

Brāli O! Atklāsmē es redzēju jaunatnei draudošās briesmas. Man rādīja tavu gadījumu. Es redzēju, ka tu ar savu dzīvi neesi darījis godu savai ticības apliecībai. Tu būtu varējis darīt labu, un tava priekšzīme varēja būt par svētību citiem jauniešiem, ar kuriem tu saejies. Bet, ak vai, savas dvēseles dziļumos tu vēl neesi atgriezies pie Dieva. Ja tu savā dzīvē tiešām būtu bijis kristietis, tad tava dievbijība būtu ietekmējusi tavus radus un draugus sekot tavās pēdās. Mans brāli, tava sirds nav pareizās attiecībās ar Dievu; tavas domas nav cēlas; tu ļauj tām plūst nepareizā gultnē. Morāliskā ziņā tu netiecies pēc pilnīgas skaidrības un cēluma. Tu esi nodevies ieradumiem, kas kaitē tavai fiziskajai veselībai un ir nāve garīgumam. Reliģiskās lietās tu nevari gūt panākumus, kamēr nebūsi atgriezies. (289)

Kad tu sapratīsi, kādu pārveidojošu iespaidu uz sirdi atstāj Dieva spēks, tad tas būs redzams arī tavā

dzīvē. Tu neesi dzīvojis dievbijīgu dzīvi, bet tagad tev vēl nav par vēlu meklēt Dievu, no visas sirds izsaucoties: "Kas man jādara, lai tiktu izglābts?" Tu nekad nebūsi paties kristietis, ja pilnīgi neatgriezies. Tu izpriecās esi meklējis vairāk nekā Dievu. Tu esi dzinies pēc izpriecām, bet vai ar to tu sev esi mantojis patiesu laimi? Tu esi centies būt patikams jaunām, nepiedzīvojušām meitenēm. Tavas domas ir tik ļoti saistījušās ap viņām, ka tu tās nespēj pievērst Dievam un Debesīm. "Šķīstiet rokas, jūs grēcinieki, un dariet sirdis šķīstas, jūs divprātīgie." (Jēk.4:8) Šī pamācība attiecas uz tevi. Tev jāiepazīstas ar Dieva darbiem, ar Viņa ceļiem un Viņa gribu. Tev nepieciešama šķīsta un neaptraipīta reliģija; tev jākopj dievbijīgas jūtas. Mīļēties darīt ļaunu, mācies darīt labu. Dieva svētība nevar dusēt pār tevi, ja tu neklūsti līdzīgāks Kristum.

Man ļoti sāpīgi redzēt dievbijības trūkumu jauniešos. Sātans savaldzina domas un ievada tās samaitātā gultnē. Daudzi jaunieši piekrāpj paši sevi. Viņi domā, ka ir kristieši, bet tie vēl nekad nav bijuši atgriezti. Kamēr viņos netiks padarīts šis darbs, tie nekad neizpratīs dievbijības noslēpumu. Bezdievīgajiem nav miera. Dievs prasa patiesu un godīgu sirdi. Viņš redz un žēlo tevi un visus jauniešus, kas dedzīgi nododas bērnišķiem niekiem un nevērtīgi izturas un izšķiež dārgo un īso laiku. Kristus par tevi ir samaksājis dārgu maksu, un Viņš tev piedāvā žēlastību un godību, ja tikai tu to gribētu pieņemt; bet tu novērsies no dārgā mūžīgās dzīvības apsolījuma, lai nodotos mazvērtīgajiem un cilvēku neapmierinošajiem zemes priekiem.

Visas tavas pūles šajā virzienā nedos nekādu labumu, bet atnesīs tikai lielu zaudējumu. Grēka alga ir nāve. Un tevi gaida dzīvība un Debesis, bet šķiet, (290) ka tu neizproti to vērtību. Tu domās neesi kavējies pie brīnišķajām Debesu lietām. Ja tiek atmesta nenovērtējamā Kristus mīlestība, ja Debesis, godība un mūžīgā dzīvība tiek uzskatītas kā mazsvarīgas lietas, ar ko tad lai attaisnojām šādu rīcību un kas dzīvē vēl cits var būt valdzinošs? Vai lai prātu saista muļķīgas rotaļas un uzbudinošas izpriecas, kas šķir no Dieva un neļauj sirdij izjust vajadzību pēc Viņa?

Ak, es ļoti lūdzu tevi, kas tik maz interesējies par svētām lietām, rūpīgi pārbaudi pats savu sirdi. Ar ko tu Dieva priekšā aizbildināsi savu pasaulīgo un nesvēto dzīvi? Tajā briesmīgajā dienā tu ne ar ko nevarēsi attaisnoties, tu nespēsi izteikt ne vārda. Tad, kad tu meklē izpriecas, padomā, ak padomā, ka visām šīm lietām būs gals. Ja tev būtu pareizs priekšstats par dzīvību, bezgalīgu dzīvi kopā ar Dievu, cik ātri tad tu atstātu izpriecas un grēku. Cik ātri tad tu pārmainītu savas domas, savu rīcību un savus biedrus, un visu savu mīlestību atdotu Dievam un Debesu lietām. Ar kādu apņēmību un lielu nepatiku tu atteiktos pakļauties kārdināšanām, kuras tagad tevi ir pievilkušas un sagūstījušas. Cik čakli tad tu dzītos pēc svētlaimīgas dzīves, cik dedzīgi un neatlaidīgi lūgtu Dievu, lai pār tevi paliktu Viņa žēlastība, lai Viņa spēks tevi atbalstītu un palīdzētu pretoties velnam. Cik čakli tad tu censtos izlietot katru reliģisku priekšrocību uzzināt Dieva gribu un Viņa ceļus. Cik norūpējies tad tu pārdomātu Dieva likumus un salīdzinātu savu dzīvi ar to prasībām. Cik ļoti tu baidītos grēkot kā vārdos, tā darbos, un cik nopietni censtos pieaugt žēlastībā un svētumā. Tavu sarunu temats tad nebūtu nenozīmīgi sīkumi, bet gan Debesis. Tad tavam skatam atvērtos mūžīgas, godības apmirdzētas lietas, un tu pastāvīgi censtos garīgi arvien vairāk pieaugt. Bet tavu uzmanību saista zemes lietas, un Dievs ir aizmirsts. Es tevi sirsnīgi lūdzu, griezies uz pretējo pusi un meklē Kungu, kamēr tu Viņu atrodi; (291) piesauc Viņu, kamēr Tas tuvu.

PATIESA ATGRIEŠANĀS

Mīļais brāli P! Gadu atpakaļ, atrodoties N., mēs pūlējāmies tevis labad. Man bija rādītas tev draudošās briesmas, un mēs ļoti vēlējāmies tevi glābt; tomēr mēs redzam, ka tev nav pieticis spēka īstenot dzīvē tad pieņemtos lēmumus. Es par to esmu ļoti norūpējies un baidos, ka neesmu bijusi tik uzticīga, kādai man vajadzēja būt, atklājot tev visu, ko es par tavu lietu zināju. Dažas lietas es tev nepateicu. Jūnijā, atrodoties Batl-Krīkā, man atkal rādīja, ka tu neesi gājis uz priekšu un ka tā iemesls ir tas, ka tu nesarāvi saites ar pagātni. Dievbijība tev nesagādāja prieku. Tu atkāpies no Dieva un patiesības. Iaimi tu meklēji uz nepareizā ceļa, aizliegtos priekos; tev nebija morālas drosmes atzīt un atstāt savus grēkus, lai varētu iemantot žēlastību.

Teve grēks nelikās tik riebīgs un briesmīgs, kāds tas ir Dieva acīs, un tu to neatstāji; tu savu darbu nepadarīji līdz galam, un, kad ienaidnieks nāca ar savām kārdināšanām, tu viņam nepretojies. Ja tu būtu sapratis, cik ļoti grēks riebīgs Dievam, tad tu nebūtu tik vieglprātīgi pakļāvies kārdināšanai. Tu neatgriezies tik pilnīgi, lai šausmās novērstos no savas bezjēdzīgās grēka dzīves. Grēks vēl tev likās patikams, un tu negribēji atteikties no tā maldinošajiem priekiem. Savas dvēseles dziļumos tu nebiji atgriezies, un tu drīz vien pazaudēji to, ko biji jau ieguvis.

Tavā gadījumā, kā arī daudzos citos, sevišķs šķērslis ir bijusi personīgā iedomība. Tev vienmēr patikušas uzslavas. Tas tev kļuva par slazda valgu. Ļaudis, kas saucas par taviem draugiem, apliecināja sevišķu prieku, ka varēja atrasties tavā sabiedrībā, un tas tev ļoti patika. (292) Tevi

cildināja prāta ziņā aprobežotas, kaut arī pēc izskata patīkamas sievietes. Viņu izturēšanās rādīja, ka tām patīk tava sabiedrība, un tu viņu sabiedrībā pār sevi izjuti valdzinošu varu. Tu nesapрати, ka, izlietojot izpriecu meklēšanai stundas, kas piederēja tavai ģimenei, sātānam tika dota iespēja aust tīklus tavām kājām.

Sātāns bija izlicis kārdināšanas katram tavas dzīves solim. Līdzekļu izlietošanas ziņā tu neesi bijis tik taupīgs, kādam tev vajadzēja būt. Tu necieti skopulību. Tas viss ir labi; bet tu nogāji pretējā galējībā, un tava rīcība iezīmēja izšķērdību. Paēdinot piecus tūkstošus cilvēku, Kristus saviem sekotājiem sniedza svarīgu mācību. Viņš izdarīja lielu brīnumdarbu un milzīgo ļaužu pulku pabaroja ar pieciem maizes klaipiem un divām mazām zivīm. Kad visi bija paēduši, Viņš nenoraudzījās vienaldzīgi uz druskām, it kā to vērā ņemšana būtu Viņa necienīga. Viņš, Kuram bija spēks darīt tik lielu brīnumdarbu un pabarot tādu ļaužu pulku, sacīja Saviem mācekļiem: "Salasiet atlikušās druskas, lai nekas nepazūd." (Jāņa 6:12) Tā ir mācība mums visiem, un tāda mācība, pret kuru nedrīkstam izturēties nevērīgi.

Tev ir darāms liels darbs, un tu nevari atļauties ne mirkli kavēties. Brāli P, es tevis dēļ esmu ļoti satraukta; tomēr es zinu, ka Dievs tevi joprojām mīl, kaut arī tu esi gājis maldu ceļus. Ja Viņš sevišķi tevi nemīlētu, tad nebūtu man rādījis tev draudošās briesmas. Tu jokojies un rotaļājies kopā ar tādiem vīriesiem un sievietēm, kas nebīstas Dievu. Svārstīgas un untumainas sievietes tevi piesaistījušas savai sabiedrībai, un tu līdzinies apburtam, savaldzinātam putnam. Liekas, ka šīs vieglprātīgās sievietes tevi ir apbūrušas. Dieva eņģeļi vienmēr ir sekojuši un uzticīgi pierakstījuši katru nepareizu rīcību, katru novirzīšanos no tikumības tekas.

Jā, visi tavi darbi, kurus darot tu varbūt domāji, ka tos neviens nevar uzzināt, ir bijuši atklāti Dievam, (293) Kristum un svētajiem eņģeļiem. Visi cilvēku bērnu darbi tiek ierakstīti grāmatā. Nav iespējams apslēpt ne mazāko nieku. Grēciniekiem dota tikai viena iespēja. Godīga grēku atzīšana un nožēla, un ticība Kristus šķīstījošajām asinīm sniegs piedošanu, ko ierakstīs pret viņa vārdu.

Ak, mans brāli, ja pirms viena gada tu būtu veicis pilnīgu darbu, tad pagājušajam dārgajam gadam tev nevajadzētu būt sliktākam par neko nedodošu. Tu zināji sava Kunga prātu, bet to nedarīji. Tavs stāvoklis ir bīstams. Tava izpratne garīgās lietās ir ļoti notrulinājusies; tu esi izturējies varmācīgi pret savu sirdsapziņu. Tavs iespaids nesakrāj, bet gan izkaisa. Tev nav sevišķas intereses par to, kas saistās ar reliģiju. Tu neesi laimīgs. Tava sieva savienotu savas intereses ar Dieva ļaudīm, ja tu nešķērsotu viņas ceļu. Viņai vajadzīga tava palīdzība. Vai tu ķersies kopīgi ar viņu pie šī darba?

Jūnijā es redzēju, ka cerēt uz savas verdzības saišu saraušanu tu vari tikai tad, ja tu atstāsi savus tagadējos biedrus. Tu esi pakļāvies sātāna kārdināšanām, līdz kļuvi vājš. Tu izpriece mīlēji vairāk nekā Dievu un strauji gāji pa ceļu, kas ved uz leju. Es jutos vilusies, ieraugot, ka tu esi tikpat vienaldzīgs, kāds tu biji pirms vairākiem gadiem. Tu pazini un savā dzīvē baudīji Dieva mīlestību, un Tev bija prieks darīt Viņa prātu. Tu arī atradi prieku Dieva Vārda studijās. Tu biji noteikts lūgšanas sapulču apmeklētājs. Tavas liecības nāca no sirds, kas izjuta Kristus mīlestības dzīvinošo iespaidu. Bet savu pirmo mīlestību tu esi pazaudējis.

Dievs tagad tevi aicina nožēlot savus grēkus, atgriezties un sākt čakli strādāt. No ceļa, ko tu tagad izvēlēties, ir atkarīga tava mūžīgā laime. Vai tu drīksti atraidīt žēlastības aicinājumu, kas tev tagad tiek piedāvāts? Vai tu drīksti izvēlēties pats savu ceļu? Vai tu gribi nodoties tukšai iedomībai un lepnumam un beidzot pazaudēt savu dvēseli? Dieva Vārds skaidri saķa, ka maz būs izglābto un ka pat lielākā daļa no tiem, kuri ir aicināti, (294) pierādīs sevi kā mūžīgās dzīvības necienīgus. Tiem nebūs nekādas daļas Debesīs, bet savu algu tie saņems līdz ar sātānu un piedzīvos otro nāvi.

Jebkurš cilvēks var izbēgt no šī likteņa. Ir taisnība, ka sātāns ir lielais grēka iniciators; tomēr tas neatvaino neviena cilvēka grēku; jo sātāns nespēj piespiest cilvēkus darīt ļaunu. Viņš tos kārdina uz grēku un rāda grēku pievilcīgā gaismā; tomēr viņam jāatļauj cilvēkam pašam izšķirties par vai pret grēku. Viņš nespiež cilvēkus apreibināties un nespiež tos atturēties no reliģiskām sanāksmēm; bet kārdināšanas viņš piedāvā tādā veidā, kas vilina darīt ļaunu, un cilvēks, būdams morāli brīvs, var kārdinājumu vai nu atraidīt, vai pieņemt.

Atgriešanās ir darbs, kuru daudzi nenovērtē. Nav maza lieta tā pārveidot pasauli un grēkus mīlošo cilvēku, lai tas tik lielā mērā izprastu Kristus neizsakāmo mīlestību, Viņa žēlastības brīnišķo skaistumu un Dieva neaptveramo augstību, ka tā dvēsele uzņemtu dievišķo mīlestību un to savaldzinātu Debesu noslēpumi. Kad cilvēks sāk saprast šīs lietas, tad iepriekšējā dzīve tam liekas riebīga un ienīstama. Viņš ienīst grēku un, salaužot savu sirdi Dieva priekšā, satver Kristu kā savas dvēseles dzīvību un prieku. Viņš atsakās no savām agrākajām izpriečām. Viņam ir jauns prāts, jaunas jūtas, jaunas intereses un jauna griba; viņa rūpes, ilgas un mīlestība —viss ir jauns. Miesas kāriņas, acu kāriņa un

dzīves lepnums, kas līdz šim tika vērtēts augstāk par Kristu, tagad tiek atmests, un Kristus ir viņa dzīves brīnišķais skaistums un liksmības kronis. Debesis, kur viņš agrāk neatrada nekā pievilcīga, tagad tas ierauga to bagātībā un godībā; par tām viņš domā kā par savām nākošajām tēvmājām, kur viņš skatīs, slavēs un milēs to Būtni, Kura viņu ir atpirkusi ar Savām dārgajām asinīm. (295)

Svēti darbi, kas likās grūti un nogurdinoši, tagad ir viņa prieks. Dieva Vārds, kas likās garlaicīgs un neinteresants, tagad tiek pētīts un pieņemts par padomdevēju. Tas kļūst par viņam rakstītu vēstuli, zem kuras ir parakstījies Mūžīgais. Savas domas, vārdus un darbus tas pakļauj šī mēroga pārbaudei. Viņš dreb Bībelē ietvertu pavēļu un draudu priekšā, tajā pašā laikā stipri pieķeroties tās apsoliņumiem, un stiprina savu dvēseli, šos apsoliņumus attiecinot uz sevi. Tagad viņš izvēlas visdievbijīgāko cilvēku sabiedrību un vairs neatrod prieku bezdievīgo vidū, kurus viņš reiz mīlēja. Viņš raud par šo cilvēku grēkiem, par kuriem agrāk smējās. Atmesta ir uzpūtība un pašmīlība, un viņš dzīvo Dievam un ir bagāts labos darbos. Tāda ir svētošanās, ko prasa Dievs. Neko mazāku par to Viņš nepieņems.

Es tevi lūdzu, mans brāli, rūpīgi pārbaudi savu sirdi un jautā: "Pa kādu ceļu es eju un kur tas beigsies?" Tev ir iemesls priecāties, ka tava dzīve nav pārtraukta, kamēr tev nav drošas cerības mūžīgai dzīvei. Lai Dievs tevi pasargā, ka tu ilgāk vairs neatliktu šo darbu un neietu bojā savos grēkos. Neglaimo savai dvēselei ar nepamatotām cerībām. Tu neredzi nekāda ceļa, kā atkal kļūt stipram, kā tikai vienu, bet tas ir tik pazemīgs, ka tu tam nespēj piekrist, lai to pieņemtu. Kristus tev, tieši tev, mans maldošais brāli, sūta žēlastības vēsti: "Nāc, jo visas lietas ir sagatavotas." (Lūk.14:17) Dievs ir gatavs tevi pieņemt un piedot visus tavus pārkāpumus, ja tikai tu nāksi pie Viņa. Kaut arī tu esi izšķīdis Viņa dāvanas, atšķīries no Dieva un tik ilgi palicis prom no Viņa, Viņš tomēr pat vēl tagad tevi uzņems. Tiešām, Debesu Majestāte aicina tevi nākt pie Viņa, lai tev būtu dzīvība. Kristus tevi labprāt šķīstīs no grēkiem, ja tu Viņam pieķersies. Kādu labumu tu esi guvis, kalpojot grēkam? Kādu labumu esi guvis, kalpojot miesai un velnam? Vai tā nav nožēlojama alga, ko tu saņem? Ak, atgriezies, atgriezies, jo kāpēc tu gribi mirt? (296)

Tu daudzkārt esi izjutis savu vainu un sirdsapziņas pārmetumus. Tu atkārtoti esi apņēmis un devis tik daudz solījumus; un tomēr tu kavējies un negribi nākt pie Kristus, lai tev būtu dzīvība. Ak, kaut tava sirds saprastu laika nozīmi un tu atgrieztos un dzīvotu! Vai tu šajā vēstī nedzirdi īstā Gana balsi? Kā tu vari tai nepaklausīt? Nejokojies ar Dievu, lai Viņš tevi neatstāj taviem paša likajiem ceļiem. Tev tas nozīmē dzīvību vai nāvi. Ko tu izvēlēsi? Briesmīgi ir cīnīties pret Dievu un pretoties Viņa lūdzošajiem aicinājumiem. Tu vari panākt, ka uz tava sirds altāra no jauna iedegas Dieva mīlestība. Tu tāpat kā kādreiz pagātnē vari dzīvot savienībā ar Dievu. Ja tu pārtrauksi sakarus ar savu līdzšinējo nepareizo dzīvi, tad tu atkal saņemsi Viņa žēlastības bagātības, un tava seja atkal liecinās par Viņa mīlestību.

No tevis netiek prasīts, lai tu izsūdzētu savus grēkus tiem, kas par taviem grēkiem un maldiem neko nezina. Tavs pienākums nav atklāti atzīt savus grēkus, lai neticīgie varētu liksmoties; bet tiem, kam piederas, kas neizmantos tavas kļūdas sevis izcelšanai, tiem tās izsūdzi saskaņā ar Dieva Vārdu, un lai tie lūdz par tevi, un Dievs pieņems tavu darbu un dziedinās tevi. Savas dvēseles labā paklausī lūgumam un dari pilnīgu darbu priekš mūžības. Noliec lepnumu un iedomību un esi godīgs pret sevi un citiem. Atgriezies atkal ganāmpulkā. Lielais Gans gaida, lai tevi uzņemtu. Nožēlo savus grēkus, atgriezies un dari pirmos darbus, lai par tavu daļu atkal kļūst Dieva labvēlība.

VĪRA UN SIEVAS PIENĀKUMI

Brāli R.! Pagājušajā jūnijā atklāsmē man rādīja tavu gadījumu. Bet darbi mani pastāvīgi nomāca, ka nevarēju uzrakstīt to, kas man bija rādīts par atsevišķiem cilvēkiem. Es vēlos rakstīt, kas man jāraksta, pirms esmu kaut ko dzirdējusi par tavu lietu; jo sātans var paskubināt tevi šaubīties. Tas ir viņa darbs. (297)

Man norādīja uz tavu dzīvi pagātnē, un es redzēju, ka Dievs tevi ir ļoti žēlojis, apgaismodams tavas acis, lai tu varētu ieraudzīt patiesību, atbrīvojot tevi no bīstamā šaubu un nenoteiktības stāvokļa un nopamatojot tavu ticību un visas tavas domas uz Viņa Vārda mūžīgajām patiesībām. Kādu laiku tu juties pazemīgs un pateicīgs, bet tad tu pats sāki iet prom no Dieva. Kamēr tu pats savās acīs biji mazs, tu biji Dievam mīļš.

Mūzika ir bijusi tava slazda valgs. Tu esi ļoti norūpējies par savu cieņu; tavā raksturā ir tieksme augstu vērtēt savas spējas. Mūzikas stundu pasniegšana ir nākusi tev par ļaunu. Daudzas sievietes tev ir uzticējušas savas ģimenes grūtības. Arī tas tev ir nācis par ļaunu. Tas tevi ir vadījis uz paaugstināšanos un vēl augstāku pašvērtējumu.

Savā ģimenē tu esi ieņēmis cienīgu un gandrīz augstprātīgu nostāju. Tavai sievai ir trūkumi, kurus tu redzi. Tie ir noveduši pie bēdīgām sekām. Viņa nav dzimusi par namamāti. Zināšanas šajā virzienā viņai vēl jāiegūst. Zināmā mērā viņa jau ir augusi, un viņai nopietni jāpiespiežas, lai sasniegtu vēl lielākus panākumus. Viņai trūkst kārtības, gaumes un tīrības izjūtas namturībā un arī apgērbā. Dievam patiktu, ja viņa vairāk vingrinātos šai virzienā, kur tai ir trūkumi. Savā ģimenē viņa nav bijusi laba pārvaldniece. Viņa padodas savu bērnu iegribām un prasībām un savu spriedumu pakļauj viņu spriedumam. Tur, kur viņai šajā ziņā vajadzētu laboties, jo tāds ir viņas pienākums, tā priecājas par izdevību vai iespēju atrast kādu ieganstu, lai atbrīvotos no mājas rūpēm un atbildības, atļaujot citiem pildīt viņas pienākumus ģimenē, kuru veikšanu tai pašai vajadzēja iemīlēt. (298) Viņa nav spējīga izpildīt sievas un mātes pienākumus un uzdevumus, ja tā šajā virzienā sevi neaudzina. Viņai trūkst uzticēšanās saviem spēkiem. Viņa ir bikla, atturīga un nedroša. Viņa ļoti zemu vērtē savu darbu un tāpēc neuzdrošinās darīt vairāk. Viņu vajag iedrošināt, viņai vajadzīgi maigi un mīļi vārdi. Viņa ir labsirdīga, lēnprātīga un klusa, un Kungs viņu mīl; tomēr no viņas puses vajadzīgas lielas pūles, lai izlabotu ļaunumus, kas draud padarīt nelaimīgu viņas ģimeni. Vingrinoties šajās lietās, viņa mācīsies paļauties uz saviem spēkiem un redzēs, ka pati var labi izpildīt savus pienākumus.

Pēc dabas tu un tava sieva esat pilnīgi pretstati. Tu mīli kārtību un tīrību, un tev ir laba gaume un savaldīšanās spējas. Kā vīrietis tu varbūt esi pārāk nelokāms un stingrs. Tu neizturies tā, lai tava sieva justos iedrošināta tev vairāk tuvoties. Viņas trūkumi tevi ir pamudinājuši raudzīties uz viņu kā uz zemāk stāvošu, un viņa to labi saprot. Tomēr Dievs viņu vērtē daudz augstāk par tevi; jo tavi ceļi Viņa priekšā ir nepareizi. Vīra un bērnu dēļ un arī citu iemeslu dēļ viņai vajadzētu censties izlabot savus trūkumus un pieaugt šajās lietās, kurās viņai tagad neveicas. Viņa to var panākt, ja šajā ziņā būs pietiekami centīga.

Nekārtība, kūtrums un paviršība Dievam nepatīk ne pie viena cilvēka. Šie trūkumi ir nopietnas vainas, kas var samazināt vīra pieķeršanos sievai, ja vīrs mīl kārtību, disciplinētus bērnus un pareizi noregulētu mājas dzīvi. Sieva un māte māju var padarīt patikamu un laimīgu; tāpēc visiem, kam ir trūkumi, tūlīt jāsāk sevi audzināt šajā virzienā un izkopt tieši tās spējas, kas tiem ir visvājākās. Kam šo svarīgo īpašību trūkst, tiem daudz ko dos pašdisciplīna. (299) Māsa R samierinās ar savām vajībām un domā, ka nav spējīga rīkoties savādāk. Mēģinot laboties un redzot visai vājos panākumus, viņa ir zaudējusi drosmi. Tā tam nevajadzētu būt. Viņas pašas ģimenes laime ir atkarīga no tās apņemšanās un nopietna čakla darba, līdz šajās lietās ir izdarīta izšķiroša reforma. Viņai jāklūst pašjāvīgākai un apņēmīgākai; viņai jāklūst par īstu sievieti. Pēc dabas viņa vairās no visa nepārbaudītā. Bet, ja viņa domā, ka tai izdosies, tad nav neviena, kas būtu labprātīgāks un ātrāks šī uzdevuma veikšanā kā viņa. Piedzīvojot jaunajos pasākumos neveiksmi, viņai atkal un atkal ir jāmeģina. Tā viņa var iemantot sava vīra un bērnu cieņu.

Man rādīja, ka brāļa R klupšanas akmens ir sevis izcelšanas tieksmes. Savā ģimenē un pret sievu viņš ir izturējies ar tādu pārliecīnātību, kas ož pēc bardzības. Tāda rīcība sievu ir tikai attālinājusi no viņa. Viņa saprata, ka nevar savam vīram tuvoties, un laulības dzīvē tā ir gandrīz jutusies līdzīga bērnam, kas baidās no cienījama un barga tēva, nevis kā sieva. Viņa savu vīru ir mīlējusi, cienījusi un dievinājusi, neskatoties uz to, ka viņš neatbalstīja tās uzticēšanos viņam. Mans brāli, tev jārikojas tā, lai tava biklā un nedrošā sieva uzticētos tavai lielajai mīlestībai, un tad tev rastos izdevība smalkjūtīgā un sirsnīgā veidā labot viņā esošās kļūdas, cik tālu tu to esi spējīgs izdarīt, audzinot viņai pašjāvību pašai uz sevi.

Es redzēju, ka tava mīlestība uz sievu nav bijusi tāda, kādai tai vajadzēja būt. Sātans ir izmantojis viņas trūkumus un tavas kļūdas, lai postītu jūsu ģimeni. Savā sirdī tu esi atļāvies kaunēties no viņas, un arvien vairāk un vairāk ir samazinājusies tava cieņa pret viņu, kuru tu svinīgi solījies mīlēt un sargāt, līdz nāve jūs šķirtu.

Ir bīstami uzticēt citiem ģimenes grūtības

(300) 1868. gada 25. oktobrī man atkal rādīja tavu gadījumu. Es redzēju, ka grēcīgas domas un pretlikumīgas ilgas noveda tevi pie nepiedienīgas rīcības un rupjas Dieva baušļu pārkāpšanas. Tu apkaunoji pats sevi, savu sievu un Dieva lietu. Tavs iespaids varēja nākt par labu Dieva darbam, bet nepareiza izturēšanās jautājumos, ko tu uzskatīji par mazsvarīgiem, noveda pie lielākiem grēkiem.

Brāli R., tagad tev draud briesmas piedzīvot pilnīgu ticības bojā eju. Tu esi ļoti grēkojis. Un tavs grēks, mēģinot apslēpt pārkāpumu un maldinot tos, kas nojauta tavus nepareizos soļus, ir desmitkārt lielāks. Ne visi, cenšoties tevi glābt, rīkojās tik gudri un ar tādu mīlestību un rūpību, kādu Kungs vēlējās redzēt. Tomēr, kad tu mēģināji pieņemt apvainotas nevainības izskatu, vai tu domāji, ka Viņš, Kurš cilvēku radījis no zemes pīšļiem un iepūtis tā nāsīs dzīvības elpu, neizprātis sirds tieksmes un nodomus? tu spriedi, ka, atzīstot grēku, tu pazaudēsi savu godu, ko tu vērtēji tik dārgu kā dzīvību.

Tu domāji, ka brāļi vairs tev neuzticēsies. Šīs lietas tu neesi aplūkojis pareizā gaismā. Kauns ir grēkot, bet atzīties vienmēr ir gods.

Dieva eņģeļi uzticīgi pieraksta visus darbus, kaut arī pēc tavām domām tie būtu izdarīti vislielākajā slepenībā. Dievs izprot cilvēku nodomus un visus viņu darbus. Ikviens cilvēks saņems algu saskaņā ar saviem darbiem — labiem vai ļauniem. Ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus. Nav iespējams, ka raža būtu savādāka. Pļauja būs neizbēgama un bagāta. Tu centies brāļiem dot nepareizu priekšstatu par savu rīcību. Kā tu to varēji darīt, zinot, (300) ka Dieva skatījumā tu biji vainīgs? Ja tu vērtē savas dvēseles pestīšanu, tad dari pilnīgu darbu mūžībai.

Savu grēku pilnīgi atzīstot, tev jāpārtrauc visas saites ar pagātņi. Tev nepieciešama pilnīga atgriešanās — pārveidošanās caur prāta atjaunošanos. Tev jāpārvar sevis vērtēšanas tieksme. Tev jāmacās citus vērtēt augstāk par sevi. Tev jānoliek augstprātīgie uzskati par saviem sasniegumiem un jāiegūst lēns un kluss gars, kam Dieva skatījumā ir liela vērtība.

Gars, kas tevi pārvaldīja, ir tevi novedis no godīguma takas, un tagad tu jūties satraukts. Tevi moka šaubas, bailes un bezcerība. Un izeja ir tikai viena — tā ir savu grēku atzīšana. Tava vienīgā cerība ir krist uz Klinti un pilnīgi salūzt; ja tu to nedarīsi, tad Tā noteikti kritīs uz tevi un tevi satrieks putekļos. Tu vari tagad izlabot savas kļūdas; tu tagad vari izpirkt pagātņi. Ar krietnu dzīvi un īstu pazemību tu vēl vari būt patīkams savai ģimenei un Dievam. Kaut Kungs tev palīdzētu ņemt vērā tiesas dienu un strādāt savas dzīvības labā. Mīļais brāli, mani ļoti interesē tavs liktenis. Tu jau ilgāku laiku esi staigājis tumsā. Savā pašreizējā tumsas stāvoklī tu nenonāci uzreiz. Gaismu tu atstāji pakāpeniski. Tu vispirms sāki paaugstināties, un tad, kad tu juties apmierināts ar savu spēku, Kungs no tevis atrāva savējo.

Tevis interesēja mūzika. Tas nepiesardzīgām, negudrām sievietēm deva iespēju tev uzticēt savas grūtības. Tavam lepnumam tas patika, bet tev tas bija slazda valgs. Tāda rīcība pavēra durvis sātana priekšlikumiem. Tu nerīkojies tā, kā tev vajadzēja rīkoties. Tev nebija tiesību klausīties par citām ģimenēm to, ko tev stāstīja. (302) Šīs ziņas samaitāja tavu prātu, palielināja pašcieņu un vadīja uz ļaunām domām. Tu atļāvies būt par biktstēvu dažām sentimentālām sievietēm, kas ilgojās pēc līdzjūtības un vēlējās atbalstīties uz citiem. Ja viņām būtu bijis veselīgs spriedums un patstāvīga nostāja ar noteiktu dzīves mērķi, ja tās mīlētu citiem darīt labu, tad tās negribētu meklēt līdzjūtību pie kāda cilvēka.

Tu nepazīsti, cik viltīga ir cilvēka sirds. Tu nepazīsti sātana nodomus. Dažām personām, kas tik ļoti vēlējušās saņemt tavu līdzjūtību, ir slimīga fantāzija un satrauktas, sentimentālas jūtas; tās vienmēr kāro sensācijas un ir gatavas darīt visu, lai citi tām piegrieztu vērību. Dažas ir neapmierinātas ar savu laulības dzīvi. Viņām tur ir par maz romantikas. Romānu lasīšana ir sabojājusi viņu labās jūtas, kādas jebkad tām ir bijušas. Viņas dzīvo iedomu pasaulē. Fantāzijā tās pašas sev ir iztēlojušās vīrus, kādi eksistē tikai romānos. Viņas runā par neatbildētu mīlestību. Viņas nekad nav apmierinātas vai laimīgas, jo iztēlē iedomājas dzīvi, kādas īstenībā nav. Ja viņas pievērstos realitātei un vairāk domātu par vienkāršo, patieso dzīvi, nesot dzīves uzliktās nastas savās ģimenēs, kas ir sievietes daļa, tad viņas justos apmierinātas un laimīgas.

Tu nodevies nepareizām domām. Un šīs domas nesa augļus. "No sirds pilnības mute runā." (Mat.12:34) Tavi vārdi ne vienmēr ir tīri, skaidri un cēli. "Lai nekādi nelietīgi vārdi nenāk no jūsu mutes." (Ef.4:29) Tavā mutē ļoti bieži atrodas viltība, rupji, piedauzīgi izteicieni, kas nāk no sirds, kura lolo samaitātas domas un jaunas grēcīgas tieksmes.

Jau ilgāku laiku tavas kājas ir nogriezušās no skaidrības un godīguma takas. Tu zināji, ka Dievam nepatīk tava rīcība, ka tu pārkāp Viņa svēto likumu; tu zināji, ka šīs lietas nav apslēpjamas. Dievs nepieļaus, ka tavā gadījumā Viņa ļaudis tiek apkrāpti. Tavs lielais grēks ir līdzjūtības meklēšana no to puses, (303) kas neizprot tavus negodīgos ceļus, un, tā rīkodamies, tu sašķel to ļaužu spriedumu, kas tic patiesībai. Mums tevis ir žēl...Man sāp sirds tevis dēļ, jo es redzu, ka tevi negaida nekas cits kā tikai pazušana, nekas cits kā pilnīga ticības bojā eja.

Vai tu gribi aplāt savus grēkus un izturēties izaicinoši? Dievs saka, ka tas tev neizdosies. "Bet, kas savus grēkus izsūdz un atstāj, tas dabūs žēlastību." Vai tu vēlies mirt? Vai aizslēgsi sev Debesu valstību, nevēlēdamies atteikties no sava ļaunā lepnuma? Tava vienīgā cerība ir atzīt savu atkrišanu. Dievs ir licis gaismai spīdēt uz tava ceļa. Vai tomēr tu izvēlēsi pats savu samaitāto ceļu? Vai atraidīsi patiesību, tāpēc ka tā neatbalsta tavu netaisno rīcību? Ak, ļaujies pielūgties un "saplēs savu sirdi un ne savas drēbes" (Joēla 2:13). Dari pilnīgu darbu mūžībai. Dievs tev būs žēlīgs, Viņš ļausies pielūgties. Viņš nenicinās salauztu un satriektu garu. Vai gribi mainīt savu dzīvi? Vai gribi dzīvot? Ir vērts glābt savu dvēseli; tā ir dārga. Mēs vēlamies tev palīdzēt.

Es redzēju, ka tu neesi laimīgs. Tev nav miera. Tu ļoti ciet un tomēr atsakies iet vienīgo ceļu, kas tev nestu atvieglojumu un cerību. Kas savus grēkus izsūdz un atstāj, tas dabūs žēlastību. Tavs stāvoklis ir nožēlojams, un tu esi ļoti kaitējis Dieva lietai. Tavs iespaids ir postoši iedarbojies arī uz citiem.

Ja tu atsakies nākt pie Dieva un izsūdzēt savu krišanu grēkā, lai Viņš tevi varētu dziedināt, tad vairs neatliek nekādas cerības nākotnē, ne tev, ne tavai nelaimīgajai ģimenei. Grēkam pa pēdām sekos posts. Dieva roka būs pret tevi, un Viņš tevi atstās sātana pārvaldībai, lai tas tevi saista pēc sava prāta. Tu nezini, cik tālu tu tad varbūt noiesi. Tu līdzināsies cilvēkam uz jūras, kuram nav enkura. (304) Savas mūžības intereses tu esi upurējis miesas kārībai un dzīves lepnumam. Tieši tagad tu sarauj saites, kas tevi varētu glābt no pilnīgas bojā ejas. Cenšoties glābt savu dzīvību, noslēpjot savus grēkus, tu to pazudini. Ja tu tagad pats pazemotos Dieva priekšā, atzitu savu netaisnību un atgriezies pie Viņa ar visu savu sirdi, tad jūs vēl varat kļūt laimīga ģimene. Ja tu to nedarīsi un izvēlēsi pats savu ceļu, tad tev laimes vairs nebūs.

Tev jādara liels darbs. Tava uzvešanās ir bijusi pārāk vaļīga. Tavi vārdi nav bijuši cēli, šķīsti un skaidri. Tu esi novērsies no dievišķā un kopis zemākās kaislības. Tavas būtnes garīgie un cēlie spēki ir pakļauti dzīvnieciskajām kaislībām. Jau ilgāku laiku tu neesi rīkojies pareizi. Tu neesi atturējies no visa, kas likās ļauns. Tev ir bīstami vēl ilgāk turpināt tādu rīcību.

Tu savu sievu neesi mīlējis tā, kā vajadzētu. Viņa ir laba sieviete. Kaut cik viņa ir sapratusi tev draudošās briesmas. Bet tu savas ausis aizslēdzi un negribēji uz klausīt viņas brīdinājumus. Tu domāji, ka viņa ir greizsirdīga; bet tas nav viņas dabā. Viņa mīl tevi un pacietis tevi un piedos, un mīlēs, neskatoties uz dziļajām pārestībām, ko tu viņai esi nodarījis, ja tikai tu spiedīsies tuvāk gaismai un pilnīgi sarausi saites ar pagātni. Tev jāpiedzīvo pilnīga atgriešanās. Ja tu to nemeklēsi, tad būs veltīgas visas tavas agrākās pūles paklausīt patiesībai, un arī tavi pagātnes grēki paliks neapklāti. Jēzus no tevis prasa pilnīgu reformu; tad Viņš tev palīdzēs un tevi svētīs, tevi mīlēs un izdeldēs tavus grēkus ar savām neizmērojami dārgajām asinīm. Tu vari izpirkt pagātni. Tu vari izlabot savu rīcību un vēl būt par godu Dieva lietai. (305) Tu vari darīt labu, ja satversi Dieva spēku un sāksi strādāt Viņa vārdā, — strādāt, lai izglābtos pats un būtu citiem par svētību.

Jūsu ģimene vēl var kļūt laimīga. Tavai sievai vajadzīga tava palīdzība. Viņa līdzinājās vīnogulājam; tai vajadzīgs atbalsts tavā spēkā. Tu viņai vari palīdzēt un vari viņu vadīt. Tev nekad viņu nevajadzētu pelt. Nekad viņu nenorāj, ja viņas ceļšanās vienmēr nav tāda, kādai tai pēc tavām domām vajadzētu būt. Labāk viņu iedrošini ar maigiem un mīļiem vārdiem. Tu vari palīdzēt savai sievai saglabāt pašcieņu, kā arī citu cilvēku cieņu. Nekad viņas priekšā neslavē citu cilvēku rīcību vai darbus, liekot tai izjust savus trūkumus. Šajā ziņā tu esi bijis skarbs un neiejūtīgs. Tu pieklājīgāk un laipnāk esi izturējies pret saviem algotajiem kalpotājiem nekā pret viņu, un tos mājās esi nostādījis augstāk par viņu.

Dievs mīl tavu sievu. Viņa ir cietusi, bet Dievs visu ir redzējis, visu pierakstījis, un Viņš tevi neturēs par nevainīgu aizvainojumos un sāpēs, ko tu viņai esi sagādājis. Laimīgu nedara ne bagātība, ne prāta spējas, bet gan cilvēka tikumiskā vērtība. Patiesu krietnumu Debesis vērtē kā patiesu lielumu. Cilvēka vērtību nosaka viņa tikumiskais stāvoklis. Kāda persona var būt bagāta un intelektuāli attīstīta, bet tomēr bezvērtīga, jo kvēlojošā labsirdības un laipnības uguns nekad nav degusi uz viņa sirds altāra, jo viņa sirdsapziņa savtīguma un grēku ietekmē, ir piesārņota, aptraipīta un novārtījusies. Kad pār cilvēku valda miesas kārības un noteicošā vara tiek dota miesas grēcīgajām tieksmēm un kaislībām, tad ir sagatavota laba augsne neticībai kristīgās reliģijas patiesīgumam, un šaubas tiek izteiktas tā, it kā šaubīšanās jau pati par sevi būtu sevišķs tikums.

Salamana dzīve līdz pat galam varēja būt ievēribas cienīga, ja būtu saglabāta skaidrība un tikumība. Bet šis sevišķās žēlastības dāvanas viņš novērtēja zemāk par iekārojošu kaislību. Jaunībā viņš meklēja Dieva vadību un Tam uzticējās, un Dievs viņa vietā darīja izvēli un deva tam gudrību, kas pārsteidza pasauli. Viņa varenību un gudrību slavēja pa visu zemi. Bet mīlestība uz sievietēm bija viņa grēks. (306) Vīra gados viņš nesavaldīja šo kaislību, un tā viņam kļuva par slazda valgu. Sievas viņu noveda kalpošanā elkiem, un, kad viņa dzīves laiks sāka tuvoties noslēgumam, arī Dieva dotā gudrība tika atņemta; viņš pazaudēja rakstura stingrību un kļuva līdzīgs nepastāvīgam jauneklīm, kas svārstās starp labo un ļauno. Atteikdamies no principiem, viņš ļāvās ļaunuma straumei un tādā veidā šķīrās no Dieva, sava Spēka Avota. Sākumā viņš vadījās no pamatlikumiem. Gudrību viņš vērtēja augstāk par Ofīras zeltu. Bet, ak vai, viņu pārvarēja juteklīgās iekāres. Viņu pievīla un pazudināja sievietes. Kāda mācība par uzmanības un modrības nepieciešamību! Kāda liecība par to, ka līdz pat pēdējam mirklīm ir vajadzīgs Dieva spēks!

Cīņā ar iekšējo samaitātību un ārējām kārdināšanām pārspēts tika pat gudrais un varenais Salamans.

Ir bīstami atļauties kaut vismazāko novirzi no visstingrākā godīguma. "Atturēties no visa, kas liekas ļauns." (1.Tes.5:22) Ja sieviete kādam citam vīrietim stāsta savas ģimenes grūtības vai sūdzas par savu vīru, tad viņa pārkāpj laulības svinīgo solījumu; viņa apkauno savu vīru un noārda sienu, kas sargā laulības attiecību svētumu; viņa ar to plaši atver durvis un lūdz sātānu ienākt ar savām viltīgajām kārdināšanām. Un sātāns jau tieši to vien vēlas. Ja kāda sieviete nāk pie kristīga brāļa ar savu sāpju, grūtsirdību un izirušu cerību stāstu, tad viņam tai, ja tā vispār grib kādam uzticēt savas grūtības, vajadzētu ieteikt par uzticības personu izraudzīt kādu māsu, un tad tur nebūs nekā tāda, kas var izlikties ļauns, kas varētu apkaunot Dieva lietu.

Atceries Salamanu! Starp daudzajām tautām nebija neviena tāda ķēniņa kā viņš, kuru mīlēja viņa Dievs. Tomēr viņš krita. Viņš tika aizvilināts no Dieva un pagrima, nododoties jutekliskām kaislībām. Tas ir laikmeta valdošais grēks, kas izvēršas plašumā briesmīgos apmēros. Tīri nav arī tie, kas sevi sauc par sabata turētājiem. (307) Ir ļaudis, kas apliecina ticību patiesībai, un tomēr savā sirdī ir samaitāti. Dievs viņus pārbaudīs un tad atklāsies to muļķība un grēks. Dieva tuvumā nemājos neviens cits kā tikai šķīstie un pazemīgie. "Kas kāps uz Kunga kalna? Un, kas stāvēs viņa svētā vietā? Kam ir nenoziedzīgas rokas un šķīsta sirds, kam dvēsele nenesas uz nelietību un kas ar viltu nezvērē." "Kungs, kas mājos tavā dzīvoklī? Un kas dzīvos uz Tava svētā kalna? Kas bezvainīgi staigā un taisnību dara, un patiesību runā no sirds dziļumiem; kas ar savu mēli citus neaprunā, savam tuvākajam ļaunu nedara un neceļ kauna valodu pret savu tuvāko; kas bezdievīgo necienī, bet godā tos, kas Kungu bīstas, kas zvērējis sev par skādi un to nepārkāpj; kas savu naudu nedod uz netaisniem augļiem un neņem dāvanas pret nenoziedzīgo. Kas tā turas, tas nešaubīsies ne mūžam." (Ps.14:1-5)

VĒSTULE BĀRENIM

Mīļais draugs, pēdējā man dotajā atklāsmē es redzēju, ka tev ir kļūdas, kas jāizlabo. Pirms tu pieliec vajadzīgās pūles to novēršanai, tev nepieciešams tās ieraudzīt. Tev vēl daudz jāmācās, lai tu varētu izveidot labu, kristīgu, Dievam patīkamu raksturu. Kopš bērnības tu esi bijis niķīgs un untumains zēns, pastāvīgi noskaņots iet pats savu ceļu un darīt savu prātu. Tev nav patīcis pakļaut savu gribu un tieksmes to cilvēku vadībai, kuri rūpējas par tevi. Tieši tas tev jāmācās.

Tev draudošās briesmas ir palielinājušās tāpēc, ka tu gribi būt neatkarīgs un esi pašpaļāvīgs, uz ko tiecas tavas paaudzes jaunieši, kam nav mīļo vecāku, kas būtu par tiem nomodā un liktu viņu dvēselē ietricēties maigajām mīlestības stīgām. (308) Tas viss ir saistīts ar pieredzes trūkumu, kas tavos gados, protams, ir neizbēgams. Tu domā, ka tev jau ir pienācis laiks pašam spriest un rīkoties. "Es esmu jauneklis, es neesmu vairs bērns. Es pats spēju izšķirt, kas ir labs un kas ļauns. Man ir tiesības, un es tās aizstāvēšu. Es pats spēju plānot savus darbus. Kam gan ir tiesības mani traucēt?" — Tādas ir bijušas tavas domas un tās atbalsta tava vecuma jaunieši.

Tu domā, ka drīksti aizstāvēt savu brīvību un rīkoties kā vīrs. Šādas domas un jūtas vada uz nepareizu rīcību. Tu neesi padevīgs. Gudrs un patiesi laimīgs ir tas jaunietis, kas saprot, ka viņa pienākums ir raudzīties uz vecākiem, ja tie viņam ir, ja nav, tad uz aizbildņiem vai uz cilvēkiem, ar kuriem kopā viņš dzīvo, kā uz saviem padomdevējiem, iepriecinātājiem un mierinātājiem, un dažā ziņā arī kā uz saviem pavēlniekiem, labprātīgi pakļaujoties savas mājas ierobežojumiem. Ir arī uzslavas cienīga patstāvība. Ir pareizi vēlēties nest pašam savu nastu un neēst citu pelnītu maizi. Tā ir cēla un augstsirdīga godkāre, kas ierosina tiekties pēc šādas neatkarības. Čaklums un taupība ir nepieciešamas īpašības.

Tu atradies apstākļos, kas nebija labvēlīgi laba kristīga rakstura izveidošanai; bet tagad tu esi nonācis tādā vietā, kur vari iegūt sev labu slavu vai arī to iznīcināt. Mēs nedomājam, ka tu gribi pēdējo. Tomēr tu neesi pasargāts no kārdināšanām. Vienas stundas laikā tu vari izšķirties par tādu rīcību, ko vēlāk būs spiests nožēlot un kas tev maksās rūgtas asaras. Pakļaujoties kārdināšanai, tu vari no sevis atgrūst sirdis, pazaudēt cieņu, kuru tu esi ieguvis ap tevi esošajos cilvēkos, un vari arī aptraipīt savu kristīgo raksturu. Tev jāiemācās padevība un paklausība. Tu domā, ka tavai cieņai neatbilst mājas pienākumu pildīšana, tas ir sīkie mājas darbi un pienākumi. (309) Tev ļoti nepatīk šīs mazās prasības. Tomēr tev jāradinās iemīlēt tieši tos pienākumus, kas tev ir tik nepatīkami. Ja tu to nedarīsi, tad nekur tu nevarēsi būt īsts palīgs. Veicot šos nepieciešamos sīkos uzdevumus, tava kalpošana ir daudz derīgāka nekā tā, ko dod iesaistīšanās plašos peļņas iegūšanai veltītos pasākumos un grūtā darbā.

Es atceros kādu gadījumu sakarā ar vienu cilvēku, kuru man rādīja parādīšanā. Viņš nevērīgi izturējās pret šīm mazajām lietām un neatrada nekādu prieku sīko pienākumu pildīšanā, ar ko būtu varējies atvieglot citu mājas cilvēku darba nastas; viņa uztverē šie pienākumi bija par maziem. Tagad viņam ir pašam sava ģimene, bet tam vēl arvien nepatīk pildīt mazos, bet tomēr svarīgos

pienākumus. Rezultātā ļoti smaga rūpju nasta ir jānes viņa sievai. Viņai jāpadara daudz darbu, vai arī tie paliek nepadarīti; un rūpju daudzums, kas viņai uzgulstas, tāpēc ka vīram nepatīk palīdzēt, grauj viņas veselību. Tagad viņš šo ļaunumu nevar tik viegli pārvarēt, ka to būtu varējis jaunībā. Viņš ir nevērīgs pret mazajiem pienākumiem un nerūpējas par kārtību un glītumu sīkajās lietās, un tādēļ arī viņam kā lauksaimniekam trūkst sekmju. "Kas vismazākā lietā ir uzticīgs, tas arī lielākā ir uzticīgs; bet, kas vismazākā ir netaisns, tas arī lielākā ir netaisns" (Lūk.16:10).

Sīrietis Naemans nāca pie Dieva pravieša pēc padoma, kā izārstēties no briesmīgās slimības — spitālības. Viņš saņēma pavēli iet un septiņas reizes mazgāties Jardānā. Bet kāpēc viņš tūlīt nepaklausīja Dieva pravieša Elīzas rīkojumam? Kāpēc viņš atteicās izpildīt pravieša pavēli? Viņš kurnēdams atgriezās pie saviem kalpiem. Juzdamies pazemots un pievilts, viņš saskaitās un dusmās atteicās paklausīt Dieva pravieša vienkāršajiem norādījumiem. "Es domāju," viņš sacīja, "tas nāks pie manis ārā un stāvēs un piesauks Kunga, sava Dieva, vārdu un ar savu roku braucīs pār to vietu un atņems spitālību. Vai Amana un Farfara, upes pie Damaskas, nav labākas nekā visi Izraēla ūdeņi, vai es tur nevaru mazgāties, ka topu šķīsts?" Un viņš griezās atpakaļ un aizgāja dusmās. Bet viņa kalps tam sacīja: "Mans tēvs, ja pravietis tev būtu sacījis kādu lielu lietu, vai tu to nedarītu? Kā nu nē, kad viņš tev sacījis: mazgājies, tad tapsi šķīsts" (2.Ķēn.5:11-13). (310) Jā, šis lielais vīrs uzskatīja, ka viņa cieņa viņam neatļauj doties uz vienkāršo Jardānas upi, lai tur mazgātos. Upes, kuras viņš pieminēja un uz kurām viņš labprāt būtu gājis, greznoja koki un elku tēlu pilnās birzis. Pie šīm upēm sapulcējās daudz cilvēku, lai pielūgtu savus dievus, un iešana turp tam nebūtu bijis pazemojums. Bet tieši tāpēc, lai viņa augstprātīgais un lepnais gars varētu pazemoties, tam vajadzēja paklausīt pravieša sevišķajiem norādījumiem. Labprātīga paklausība nesa vēlamos rezultātus. Viņš mazgājās un kļuva vesels.

Tavs gadījums zināmā mērā līdzinās Naemaņa gadījumam. Tu nedomā, ka, lai pilnveidotu kristīgu raksturu, no tavas puses nepieciešama uzticība mazās lietās. Kaut arī uzdevumi, kurus tu esi aicināts darīt, tev pašam var likties mazsvarīgi, tomēr tie ir pienākumi, kas tev būs jāpilda, kamēr vien tu dzīvosi. Nevērīga izturēšanās pret šīm lietām izveidosies par lielu trūkumu tavā raksturā. Tev, mans mīļais zēn, jāradinās būt uzticīgam mazās lietās. To nedarot, tu nevari būt Dievam patīkams, tu nevari iemantot citu cilvēku mīlestību un labvēlību, ja tu labprāt un ar prieku nedarīsi tieši to, ko tev liek. Ja grībi, lai cilvēki, ar kuriem tu dzīvo, tevi mīl, tad arī tev tie jācieņa un jāmīl.

Tavs pienākums ir darīt visu, kas tavos spēkos, lai atvieglotu tās rūpju nastas māsai, pie kuras tu dzīvo. Tu redzi, ka viņa ir bāla un novājējusi, gatavodama ēdienus tik lielai ģimenei. Katrs papildus darbs, kas viņai vēl jāveic, to nogurdina un samazina viņas dzīvot spējas. Viņai nav jaunu roku un kāju sīko mājas pienākumu veikšanai. Viņi tevi uzņēma savā ģimenē, kā to viņi tev un mums savā laikā teica, tieši tāpēc, lai tu veiktu šos darbus. Ja tu tagad nepildīsi šos uzdevumus, kuru veikšana, kā viņi domā, būtu tiem vislielākā palīdzība, un izvēlēties rīkoties pēc sava prāta, neņemot vērā citu domas, tad tev būs jāatstāj sava vieta un viņiem vajadzēs atrast cilvēku, kas darīs tieši to, kas tev liekas pārāk niecīgs. (311) Pašlaik tu dari darbu, kas taviem spēkiem ir par lielu un par smagu. Tev patīk darīt vīra darbus. Tev ir stipri izteikta paša grība, no kuras tev jāatsakās. Tev jāmirst sev, jāsit sevi krustā, jāiegūst uzvara pār sevi. Tu nevari būt patiess Kristus sekotājs, ja tu apņēmīgi neķersies pie šī darba.

Es redzēju, ka dabīgi tevī nav godbijības un cieņas pret tiem, kas ir par tevi vecāki. Tev uzticīgi jāpilda mazie uzdevumi un pienākumi, ko no tevis prasa, un par tiem tev nevajadzētu kurnēt. Tu nespēj saskatīt, cik nejauks un nelaipns tu tagad kļūsti. Tā izturēdamies, tu nevari būt laimīgs un nevari darīt laimīgus cilvēkus, kas ir ap tevi. Tev pastāvīgi vajadzētu atcerēties, ka Dievs no tevis kā no Sava kalpa prasa būt uzticīgam, pacietīgam, laipnam, sirsnīgam, paklausīgam un goddevīgam. Tu nevari sasniegt kristīgu pilnību, ja tu nevaldīsi pats pār savu garu. Tu savā sirdī ļauj pamosties grēcīgām jūtām, kas tev ir ļoti kaitīgas un kas tevī attīsta skarbu, izaicinošu garu, kas nav līdzīgs Kristus Garam, Kura dzīvi tev ir pavēlēts atdarināt.

Mans mīļais zēn, sāc no jauna, stingri apņemies ar Dieva palīdzību ņemt vērā visu, kas ir pareizs, kas ir mīlīgs, un visu, kam ir laba slava. Lai visā tavā rīcībā ir redzama Dieva bijība, savienota ar Dieva mīlestību un sirsnību pret tiem, kas ir ap tevi. Esi uzticīgs un krietns; atbrīvojies no visa, kas pielīdzināms kūtrumam. Lai tev priekš visām lietām ir sava vieta un liec visas lietas savā vietā. Esi pakalpīgs, laipns, priecīgs un patīkams. Tad tu spēsī atrast ceļu uz to cilvēku sirdīm, ar kuriem tu saejies. Vienmēr atceries vienu lietu: nav iespējams, ka kādu jaunu cilvēku, kas necienī sievietes un necenšas atvieglot to rūpes, vadītu pareizs gars. Ja jauneklis uzskata, ka sieviešu darba atvieglošana ir viņa necienīga, tad tā ir visļaunākā pazīme. Tāds cilvēks sevi ir apzīmojis. Neviena sieviete tādām vīram neuzticēs savu dzīvi, (312) jo tas nekad nespēs būt laipns, gādīgs un uzmanīgs laulāts draugs.

Zēna dzīve rāda, kāds vīrs viņš būs. Es tevi ļoti lūdzu, sāc strādāt pretējā virzienā. Dari visu, kas jādara, lai arī cik mazi un nepatīkami tev šie pienākumi liktos. Tad tu iemantosi to cilvēku atzinību, kas ir ap tevi, un, kas visvērtīgākais, tu iemantosi arī Dieva atzinību. Tu nevari būt kristietis, ja tu nebūsi uzticīgs kalps vismazākās lietās. Ja tu lūgsi Dievu un no savas puses, pildot ikkatru pienākumu, darīsi visu labāko, tad Dievs tevi svētīs un tev palīdzēs. Vai tu vēlies, lai tad, kad nāks Jēzus uzticīgos ņemt pie Sevis, Viņš tev sacītu: "Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps" (Mat.25:23)? Vai tu vēlies, lai tavs raksturs tiktu atbrīvots no visām nepilnībām un tu tiktu atrasts bez vainas un traipa Dieva troņa priekšā? Ja tā, tad tev pašam jādara kāds darbs, kuru tavā vietā neviens nevar padarīt. Tev personīgi būs jādod norēķins Dievam. Tu vari staigāt gaismā, ik dienas no Dieva saņemot spēku nepilnību pārvarēšanai, un beidzot būt starp uzticīgajiem, patiesajiem un svētajiem Dieva valstībā. Nepadodies kārdināšanām. Sātans tev uzmāksies un centīsies vadīt tavas domas, lai ierautu tevi grēkā. "Stāviet velnam pretī, tad viņš bēgs no jums. Nāciet tuvu Dievam, tad Viņš nāks tuvu jums"(Jēk.4:7,8).

Atceries, ka Dievs tevi redz vienmēr. Ja tu atbildi negodbijīgi, Dievs to redz un dzird. Tuvojas laiks, kad visi tiks tiesāti saskaņā ar miesā darītajiem darbiem. Sajā tiesā arī tev būs jāpiedalās. Jēzus tevi vai nu pieņems vai atmetīs. Steidzies pie Viņa pēc spēka un žēlastības. Viņš vēlas tev palīdzēt, vadīt tevi tavā jaunībā un stiprināt, lai ar savu iespaidu tu varētu citus aplaimot. Dievs tevi mīl un izglābs, ja tu nāksi pie Viņa tā, kā Viņš to ir norādījis; (313) bet ja tu sacelsies pret Viņu un izvēlēties pats savu ceļu, tad priekš tevis tas būs mūžīgs zaudējums. Lūdz daudz, jo lūgšana ir viena no vissvarīgākajiem pienākumiem. Bez lūgšanas tu nevari palikt kristietis. Lūgšanas cilvēku paceļ, stiprina un izdaiļo; lūgšana ir dvēseles saruna ar Dievu.

Nedomā, ka kādu brīdi tu cīņu vari pārtraukt un būt mazāk modrs, to tu nedrīksti darīt. Čakli mācies Dieva Vārdu, lai nepaliktu neziņā par sātana viltīgo darbu un vēl pilnīgāk iepazītos ar pestīšanas ceļu. Tavai gribai jāiegremdējas Dieva gribā. Nemeklē sev prieku, bet centies iepriecināt citus, kas ir ap tevi; un to darīdams, tu nekad nebūsi nelaimīgs. Nāc pie Jēzus ar visām savām vajadzībām un trūkumiem un, vaļsirdīgi uzticoties Viņam, izlūdzies no Viņa svētības. Paļaujies uz Dievu un centies dzīvot, vadoties no pamatlikumiem. Lai tevi stiprina un dara cēlu augsta rakstura lēmumi un mērķtiecība, kāda atrodas vienīgi Dievā.

Te nevajadzētu tik viegli padoties izaicinājumiem. Neļauj savai sirdij kļūt savtīgai, bet liec tai mīlestībā arvien vairāk domāt par citiem. Darbu, kas tev jādara, tu nedrīksti atstāt nepadarītu. Kā labs karavīrs paciet grūtības. Jēzus pazīst visas cīņas, visas pārbaudošās grūtības un visas dvēseles mokas. Viņš tev palīdzēs, jo Viņš visās lietās ir kārdināts līdzīgi mums, tomēr Viņš negrēkoja. Ej pie Viņa, mīļais zēn, ar visām savām nastām. Neuzticies nevienam un nevienam nestāsti par savām grūtībām, izņemot pats sevi. Savas nastas uzliec Jēzum un meklē dziļākus piedzīvojumus dievbijīgā dzīvē. Kaut Dievs tev palīdzētu un tevi svētītu, tā ir mana sirsnīgākā lūgšana.

Pret bāreņiem es izjūtu vislielāko līdzjūtību. Tev tiešām nav savas mājas. Nāve atņēma tev tēvu un māti, un mājā, kur tu pavadīji savu bērnību, tagad dzīvo citi. Tev nav skaidru atmiņu par savu dievbijīgo tēvu un māti. Tu tikai atceries, ka reizēm apbēdināji savu māti. Tu neiemācījies padoties un paklausīt; un arī tagad tu tikai daļēji šo mācību esi apguvis. (314) Bet tavu vecāku lūgšanas, lai tu būtu starp tiem, kas mīl un bīstas Dievu, ir dzirdētas Debesīs.

Ak, šī pasaule ir tik auksta un savtīga. Tavi radnieki, kuriem tevi vajadzēja mīlēt un atbalstīt, ja ne tevis, tad tavu vecāku dēļ, ieslēdzās savtībā un sevišķi par tevi neinteresējās. Bet Dievs grib būt tev tuvāks un dārgāks par visiem laicīgajiem radniekiem. Viņš grib būt tavš draugs, un Viņš nekad tevi neatstās. Viņš ir visu bāreņu tēvs. Viņa draudzība sniegs tev brīnišķu mieru un palīdzēs vīrišķīgi panest lielo zaudējumu. Meklē Dievu kā savu tēvu, un tad tev nekad netrūks drauga. Tu sadursies ar grūtībām, bet esi stiprs un cīnies tā, lai šī cīņa rotātu tavu ticības apliecību. Lai varētu pastāvēt, tev būs vajadzīga palīdzība un žēlastība, tomēr Dieva līdzjūtīgais skats nekad no tevis nenovērsīsies. Lūdz daudz un nopietni un tici, ka Dievs tev palīdzēs. Šargies no dusmām, īgnuma un no vēlēšanās citus mocīt. Iecietība ir tikums, kas tev vēl jāizkopj. Centies no sirds būt dievbijīgs. Esi tāds kristietis, kam dzīve saskan ar ticības apliecību. Mīli skaidrību un pazemīgu vienkāršību un ieaud šīs īpašības visā savā dzīvē.

Mācies bīties Dievu un mīlēt ap tevi esošos cilvēkus, un tava dzīve var kļūt vērtīga un laimīga un tava priekšzīme tāda, kas citus ierosinās izvēlēties pazemīgo svētuma teku. Lai tev nepietrūkst morālas drosmes vienmēr rīkoties taisnīgi un godāt savu Glābēju. Es ļoti tevi lūdzu, mīļais zēn, meklē patiesu svētumu.

NEVALDĀMAIS LOCEKLIS

Mīļā māsa S.! Man ir rādītas dažas lietas par tevi. Tu neizproti savu patieso stāvokli. Tev nepieciešams dziļš un pilnīgs žēlastības darbs tavā sirdī. Tev jāsaved kārtībā tava sirds un māja. Tava priekšzīme ģimenē nav atdarināšanas cienīga. (315) Tu līdzinies nepilnvērtīgam paraugam un neaizsniedz mūsu dievišķā Kunga paaugstināto priekšzīmi. Tev patīk iet viesos un tenkot, un tu pasaki daudz ko tādu, par ko kristietim nepieklājas runāt. Tas, ko tu stāsti, ir pārspīlēts, un bieži tu aizej tālu no patiesības. Pēdējā dienā tevi tiesās tavi vārdi un darbi. Pēc tiem tu tiks attaisnots vai notiesāts. Tava audzināšana nav bijusi paceļoša rakstura, tāpēc vislielākā mērā nepieciešami, lai tu tagad pati sevi radinātu un audzinātu skaidri domāt un rīkoties. Vingrini savas domas, lai tās labprāt kavētos pie skaidrām un svētām lietām. Attīsti mīlestību uz garīgumu un patiesu dievbijību.

Tavu sarunu raksturs bieži ir visai zems. Tu piekrāp pats savu dvēseli, un šī sevis mānīšana kļūst liktenīga, ja tu neatmodies, lai redzētu sevi, kāds tu esi, un patiesā gara pazemībā grieztos pie Dieva. Tu labprāt ļauj sevi pievilt. Tavam dēlam trūkst praktisku zināšanu par Dievu, kā arī par Viņa svētajām prasībām. Vecāki viņam glaimo, ka viņš ir kristietis, bet viņš ir visnožēlojamākais sabatu ievērojošo ticīgo pārstāvis. Lai Dievs nedod, ka mēs tādus cilvēkus atzītu par Kristum līdzīgiem. Tu savu zēnu nepieradini pie disciplīnas. Viņš ir stūrgalvīgs un neiecietīgs. Viņš pavisam maz saprot, kas ir patiesa laipnība vai pat vispār pieņemta pieklājība. Viņš ir rupjš un neizveidots, nemīlošs un nemīlams. Citiem tu viņu attēlo kā kristietī, un ar to dari negodu Kristus lietai. Šis zēns atrodas uz ceļa, kur no viņa var izauzt liekulis. Viņš nemaz nevalda sevi, un tomēr tu viņam glaimo, ka viņš ir kristietis.

Reformas darbam jāsakas pie tevis. Tavām sarunām jāklūst tīrām un skaidrām, tev jārupējas par savu māju, jāiemīl mājas pienākumi, vīrs un bērns. Tev jāmacās taupīt laiku, lai nebūtu jāstrādā pāri spēkiem. Mājas pienākumu vieglo nastu tu vari nest sevi nepārslogojot, ja tikai vēlies būt neatlaidīga un patiesi čakla. (316) Bet tev jādara arī vēl kāds cits darbs — jāsavaldā mēle. Tā ir maza, bet lielīgi runā par lielām lietām; tai nepieciešami žēlastības iemaukti un paškontroles laužņi, lai nerunātu uz labu laimi. Tavu sarunu temats ir zems un tu runā tukšu vārdu. "Nekādai nelietīgai valodai nebūs iziet no jūsu mutes; bet tādai, kas ir laba un derīga priekš uztaisīšanas, lai dod svētību tiem, kas to dzird" (Ef.4:29).

Kaut Dievs tevi pārliecinātu šajās lietās, kad tu lasīsi šīs rindiņas. Es tevi lūdzu, ietērpies sievas un mātes lēnprātīgajā cieņā. Arī uz tevi gulstas atbildība. Jūsu pūlēm jāsavienojas dēla audzināšanā, kas strauji dodas pretī pazūšanai. Jums no visas sirds vajadzētu tiekties pēc iekšēja greznojuma, tas ir, pēc lēna un klusa gara rotājuma, kas ir dārgs Dieva acīs. Pacietīgi, iejūtīgā laipnībā un jaukā pazemībā jūs varat mācīt savam nabaga piekrāptajam zēnam kristietības pirmos pamatlikumus un patiesu smalkumu jeb kristīgu pieklājību. Jūs pārāk bieži rīkojaties pārsteidzīgi un trokšņaini. Kaut jūs ieraudzītu darbu, kas jums jādara, pirms būs par vēlu uz visiem laikiem! Ak, cik tas ir svarīgi! Tagad Jēzus jūs aicina nākt pie Viņa un mācīties no Viņa, jo Viņš ir lēnprātīgs un no sirds pazemīgs. Jums dots drošs apsolījums, ka Viņā jūs atradīsiet mieru. Jums darāms liels darbs. Nepiekrāpiet paši savu dvēseli, bet pārbaudiet sevi kā mūžības gaismā. Tādi, kādi esat, jūs nevarat tikt izglābti.

Māsa S, tavs vīrs varētu draudzē daudz darīt, ja tavs iespaids būtu tāds, kādam tam vajadzētu būt. Tomēr tava priekšzīme un ietekme neļauj viņam atstāt draudzē svētojošo iespaidu. Mājas ietekme ne tikai iznīcina viņa labos centienus, bet iedarbojas pat vēl ļaunāk. Tu esi pilnīgi nepiemērota, lai būtu draudzes vecākā sieva. Dievs tevi aicina laboties. Tavu vīru gaida darbs. Viņam jāsaved kārtībā sava sirds un māja. Kad viņš pats būs atgriezies, tad tas varēs stiprināt savus brāļus. (317) Kā ģimenei jums jāklūst svētiem caur patiesību. Mīļā māsa, vai tu ieraudzīsi šo darbu, kas tev jādara, un vai tūlīt ķersies pie tā, lai tavs iespaids būtu glābjošs? Ar bijāšanu un drebešanu rūpējies, lai tu tiktu izglābta. Staigā gudri to ļaužu priekšā, kas atrodas ārpusē, izpirkdama laiku. "Jūsu valoda lai ir arvien mīlīga un ar sāli sāļīta, ka jūs ziniet ikvienam atbildēt kā pienākas" (Kol.4:6). "Visu, kas patiesīgs, visu, kas godīgs, visu, kas šķīsts, visu, kas taisns, visu, kas mīlīgs, visu, kam laba slava, ja ir kāds labs tikums un ja ko var teikt — to liekat vērā" (Fil.4:8).

Ir pietiekoši daudz derīgu tematu, par ko var domāt un runāt. Kristiešu sarunām jābūt Debesīs, no kurienes mēs gaidām Pestītāju. Ir vērts domāt par Debesu lietām, jo tādas pārdomas vienmēr pavadīs Svētā Gara miers un prieks. Mūsu aicinājums ir svēts, mūsu ticības apliecība augsta. Dievs sev šķīsta īpašus ļaudis, kas čakli dzītos uz labiem darbiem. Viņu var salīdzināt ar sudraba kausētāju un šķīstītāju. Kad būsīm atbrīvoti no sārņiem un alvas piejaukuma, tad mūsos pilnībā atstaries Viņa attēls. Tad mūsos būs atbildēta Kristus lūgšana par Saviem mācekļiem: "Svētī tos Tavā patiesībā; Tavs Vārds ir patiesība" (Jāņa 17:17). Kad patiesība būs atstājusi svētojošo iespaidu uz mūsu sirdi un dzīvi, tad mēs Dievam varēsīm kalpot Viņam pieņemamā veidā un Viņu pagodināt vīrs zemes, būdami dievišķās dabas līdzdalībnieki, kas izbēguši no samaitātības, kas ir pasaulē caur iekārošanu.

Ak, cik daudzi tiks atrasti nesagatavojušies, kad Kungs nāks norēķināties ar Saviem kalpiem!

Daudziem ir pavisam vāja izpratne par to, kas ir kristietis. Paštaisnībai tad vairs nebūs nekādas vērtības. Pārbaudi izturēs tikai tie, kas būs tērpti Kristus taisnībā, kas pildīti ar Viņa Garu un kuri staigās, kā Viņš staigāja, skaidri sirdī un dzīvē. (318) Sarunām jābūt svētām, tad žēlastība vārdiem dos vajadzīgo garšu.

Kaut Kungs jums kā ģimenei palīdzētu nostāties pareizi, dzīvot augstvērtīgu dzīvi un visā savā rīcībā pagodināt ticības apliecību.

IEPRIECA BĒDĀS

Mīļā māsa T.! Es uzzināju par tavām bēdām un steidzos uzrakstīt dažas rindiņas. Mana mīļā māsa, man ir vislielākais pierādījums, ka Kungs tevi mīl. Pēdējā man dotajā atklāsmē starp citiem gadījumiem es redzēju arī tavējo. Man rādīja, ka pagātnē tevi iespaidoja citu cilvēku nepareizā rīcība, bet būdama ļoti apzinīga un pastāvīgi vēlēdamās uzzināt patiesību, tu tai pašā laikā bijī ļoti jūtīga un savu stāvokli redzēji ļaunāku, nekā tas ir īstenībā.

Ilgāku laiku tu daudz cieti no slimības. Tu slimo ar gremošanas traucējumiem un esi nervoza. Smadzenes ir cieši saistītas ar kuņģi, un to spēks bieži tiek aicināts palīgā novājinātiem gremošanas orgāniem, un tāpēc arī tās, savukārt, kļuvušas nespēcīgākas, to darbība nomākta un tās pieplūdušas ar asinīm. Tādā stāvoklī tavš gars ir drūms un dabīgi tu visu redzi no tumšās puses, iedomājoties, ka Dievs uz tevi dusmo. Savu dzīvi tu stādies priekšā kā bezvērtīgu, kā tādu, kas pārpildīts ar maldiem un nepareizu rīcību. Mana māsa, tavš sliktais veselības stāvoklis tevi dzen mazdūšībā un bezcerībā. Dievs nav tevi atstājis; Viņš tevi turpina mīlēt. Es redzēju, ka tev jāuzticās Viņam, kā bērns uzticas savas mātes rokām. Dievs ir žēlsirdīgs un laipns, ļoti saudzīgs un līdzjūtīgs. Viņš Savu vaigu nav novērsis no tevis.

(319) Tu esi ārkārtīgi jūtīga. Tu visu dziļi izjūti un nekad neesi spējusi nolikt savas rūpes, grūtības un mazdūšīgās domas. Es redzēju, ka Dievs pastāvīgi ir gribējis un arī tagad vēlas tev palīdzēt, ja tu tikai pajautos uz Viņu; bet tu pati raujies ārā no dārgā, tevi mīlošā Glābēja rokām, jo Viņš arī Savu pašā Dēlu nav taupījis, bet to par mums visiem nodevis, kā Viņš ar To mums nedāvinās visas lietas? Cik brīnišķīgs ir šis apsolījums! Mēs drīkstam daudz prasīt no mūsu Laipnā Debesu Tēva. Mums ir sagatavotas lielas svētības. Mēs drīkstam pajauties uz Dievu, mēs drīkstam Viņam uzticēties un ar to pagodināt Viņa Vārdu. Pat ja mūs pārvar ienaidnieks, tomēr Dievs mūs neatgrūž, nepamet un neatstāj. Nē, Kristus ir pie Dieva labās rokas, Viņš mūs aizstāv. "Ja kas grēko, tad mums ir Aizbildinātājs pie Tēva, Jēzus Kristus, tas Taisnais" (1.Jāņa 2:1).

Es vēlos tev teikt, mana māsa, ka tev nav jāatmet uzticība. Nabaga trīcošā dvēsele, mierīgi dusi Dieva apsolījumos. Tad ienaidnieka važas salūzīs un viņa iečukstējumi zaudēs savu spēku. Nepiegrīz vērību ienaidnieka mājieniem. Staigā brīvi, nomāktā dvēsele! Esi droša! Saki savai nelaimīgajai, izmisušajai sirdij: "Ceri uz Dievu! Jo es Viņam vēl pateikšos, savam glābējam un savam Dievam!" (Ps.42:6) Es zinu, ka Dievs tevi mīl. Uzticies Viņam. Nedomā par lietām, kas izraisa grūtsirdību un sāpes; novērsies no katras nepatīkamas domas un domā par dārgo Jēzu. Lai tavas domas saista Viņa spēks glābt, Viņa neizsīkstošā, nesalīdzināmā mīlestība uz tevi, tieši uz tevi. Es zinu, ka Kungs tevi mīl. Ja tu nevari pajauties pati uz savu ticību, tad pajaujies uz citu ticību. Mūsu ticībā un cerībā esi ietverta arī tu. Dievs pieņems mūsu ticību tevī labā.

Tu esi centusies rīkoties pareizi, un Dievs pret tevi ir līdzjūtīgs un žēlojošs. Esi priedīga un grūtsirdībai un šaubām pavēli atkāpties. Ļaujot vaļu šaubām, tu apkauno Dievu. Ticībā un pašāvēlībā ir miers un prieks no Svētā Gara. (320) Ticība sniedz mieru un pašāvēlībā uz Dievu sniedz prieku. Tici, tici! Mana dvēsele saka: tici! Dusi Dievā. Viņš ir spējīgs pasargāt to, ko tu Viņam būsi uzticējusi. Viņš tev sniegs vairāk kā uzvaru caur To, Kas tevi ir mīlējis. Kaut Kungs tevi svētītu un stiprinātu tavu trīcošo ticību; tā ir mana lūgšana. Mēs tev nosūtām šīs nedaudzās rindiņas, cerot, ka tās tevi iepriecinās un stiprinās.

VALDONĪGS GARS

Mīļais brāli U! Pēdējā atklāsmē es redzēju, ka tev citīgi sevi jāuzmana, vai arī tevi vadīs tavš īpatnējais temperaments. Tu kļūdījies, aizlūgdams par māsu V un rīkojies tai pašā pavēlnieciskajā, valdonīgajā garā, kas ir bijis tavas dzīves lāsts. Tu uzbruki brālim W, kaut gan , ņemot vērā tavas pagātnē pielaištās kļūdas, tev vajadzēja būt atturīgam un pazemīgam. Tev būs ļoti grūti pārvarēt ieradumu uzmanīt citus, lai ievērotu sīkās kļūdas un tad runāt par tām stingrā, nosodošā veidā. Tas pavisam nav tavš pienākums. Tikpat noteikti kā tu mazā mērā jau esi guvis šajā virzienā uzvaru, tev tomēr vēl paliek atvērtas durvis lielākām kļūdām. Tava vienīgā drošība ir pastāvīgi sevi uzraudzīt un pacietīgi valdīt pār savu dvēseli. Tev nebūs pa spēkam veikt kādu lielu darbu, tomēr pareizi rīkojoties, tu vari Dieva lietai mazliet palīdzēt. Bet tavš iespaids nedrīkst kaitēt; ja tu sargāsies un

svētosies Dievam, tu spēsi teikt miera un iepriecinājuma vārdus un liecināt par Dieva lielajām bagātībām un neizsīkstošo Jēzus mīlestību.

Pakļauj savu sirdi Dieva Gara iespaidam, lai tā kļūtu iejūtīgāka un maigāka. Tev nevajadzētu tik daudz runāt pašam par sevi, jo tas nevienu nestiprinās. Tev nevajadzētu sevi darīt par centru un domāt, (321) ka tev pastāvīgi jārūpējas par sevi un jāmāca citi, lai arī tie rūpētos par tevi. Atrauj savas domas no sevis un ievadi tās veselīgākā gultnē. Runā par Jēzu, un lai paša "es" nav redzams; lai tas iekļaujas Kristū un lai tava sirds saka: "Es dzīvoju, tomēr vairs ne es, bet manī dzīvo Kristus" (Gal.2:20). Jēzus būs ar tevi, lai tev palīdzētu katrā vajadzības brīdī. Viņš tevi neatstās, lai tu viens izcīnītu cīņu pret tumsības spēkiem. Ak nē; tu saņemsi palīdzību no Būtnes, Kas varena izglābt pat visgrūtākajos apstākļos.

Nerūpējies par sevi. Pārvari savas tieksmes, savas mazās īpatnības un centies pārstāvēt vienīgi Jēzu. Kad tu sapulcē runā vai lūdz, tad sargies izplūst garumā. Sai ziņā tu esi kļūdījies. Tu to vari izlabot. Gara runāšana un lūgšana ir kaitīga tev pašam un neļod nekādu labumu tiem, kas klausās. Tev jābūt ļoti rūpīgam, lai kļūtu par uzvarētāju. Un tomēr tu šo darbu vari veikt, ja strādāsi mierīgi. Sai ziņā tev pašam sevi jāšargā. Tu esi nemierīgs, ātrs un nervozs. Arī to tu vari uzvarēt.

Tu no visas sirds centies rīkoties pareizi un iegūt Dieva atzinību. Turpini arī tālāk strādāt sirsnīgi un neatlaidīgi un nezaudē drosmi; esi pacietīgs. Nenopel nekad citus. Nekad neļauj ienaidniekam ar viltu novērst tavu uzmanību. Esi modrs un lūdz. Pēc lūgšanas turpini būt uzmanīgs. Pūlējies pienākas tev pašam; neviens cits šo darbu tavā vietā nevar padarīt. Satver Dieva spēku un, līdzko tu ieraugi kādu pagātnē pielaistu kļūdu, tūlīt izpērc laiku.

AIZMĀRŠĪGS KLAUSĪTĀJS

Mīļais brāli Y.! Pēdējā man dotajā atklāsmē es redzēju, ka tu pats sevi nesaproti. Tev priekš sevis jādara darbs, ko neviens cits tavā vietā nevar padarīt. Tava pieredze patiesībā ir maza, un tu vēl neesi pilnīgi atgriezies. (322) Tu sevi vērtē augstāk par to, kādu pārbaude tevi atrastu. Man norādīja uz tavu dzīvi pagātnē. Tavas domas nav bijušas cēlas, bet tu esi kavējies pie lietām, kas nevar palīdzēt darīt tīrus un skaidrus darbus. Tavi agrākie ieradumi tevi ir samaitājuši un aptraipījuši tavu morāli. Tu esi bijis pārāk vaļīgs pret pretējo dzimumu un neesi izturējies atturīgi un pieklājīgi. Tev patiktu, ja vīriešu un sievietes savstarpējās attiecībās valdītu lielāka tuvība, ko ieteic Dr. A. teorijas. Tavs iespaids N nav bijis labs. Tu nebiji istā persona šai vietai; tavas vieglprātīgās un nenožīmīgās sarunas neļāva tev izplatīt labu iespaidu. Tavas mūzikas raksturs nebija tāds, kas domas un jūtas darītu cēlākas, bet tā drīzāk gan vadīja uz izvīrtību.

Dažas nedēļas atpakaļ tavs iespaids ir uzlabojies; tomēr tev trūkst stingras pieķeršanās pamatlikumiem. Tev ir trūkumi daudzās vietās, un tev jāzina, kur tu kļūdieš. Tavas jaunības neprāts uz tevi ir atstājis savu iespaidu; tu nekad vairs nevarēsi atgūt to, ko esi zaudējis savu netīro ieradumu dēļ. Tie ir tā notrulinājuši tavu jūtīgumu, ka tu vairs skaidri nevari izprast svētas lietas. Ar savu pašreizējo pieredzi tu nespēj pretoties kārdināšanām. Tu nevari izturēt pārbaudi. Tu neesi svētīts caur patiesību. Tu esi satvēris patiesību, bet tā vēl nav pārņēmusi tevi, lai tevi pārveidotu un atjaunotu tavu prātu. Tu piekrāp pats sevi. Ak, es tevi lūdzu, nepaliec maldīgās domās par savu stāvokli! Tu neesi dziļi izjutis savu grēku smagumu un pazemībā un sirds izbailēs neesi meklējis savu Kungu, lai tavi noziegumi tiktu izdzēsti. Tu nespēj saskatīt, ka tavi ceļi Dieva priekšā ir tik grēcīgi. Tāpēc tavā dvēselē nav izdarīts reformas darbs. (323)

Grēka kropluma apsegšanai tu esi uzvilcis paštaisības drēbes, bet tās tevi nedziedinās. Tu nezini, kas ir patiesa atgriešanās. Vecais cilvēks tevī nav miris. Tev ir dievbijības forma, bet nav tīrošā un skaidrojošā Dieva spēka. Tu vari tekoši runāt un rakstīt un ir iespējams, ka tavi vārdi ir pareizi; tomēr patiesā sirds valoda netiek izteikta. Tu pietiekoši sevi nepazīsti, lai to saprastu. Tavs stāvoklis ir bīstams, tomēr Dievam tevis ir žēl, un Viņš grib tevi glābt, ja tu pilnīgi salauzts pakritīsi pie Viņa kājām, izjutot, ka bez Dieva pārveidojošā spēka tu esi netīrs un zemisks un tava dvēsele ir satrunējusi.

Mans brāli, es nevēlos tevi padarīt mazdūšīgu, bet ierosināt tevi kā mūžības gaismā pārbaudīt nopietni savus motīvus un rīcību. Izraujies no sātana valgiem. Es tevi lūdzu, neliec nevienai personai domāt par tevi gaišākas un augstākas domas, ko pārbaude neattaisnotu, jo, kad maska kritīs un parādīsies tavs patiesais "es", iestāsies reakcija. Klausoties patiesību, Svētais Gars tevi pārlicina un tu izjūti patiesības spēku, tomēr šie svētie, liegie iespiedi zūd, un tu paliec aizmāršīgs klausītājs. Tu neesi patiesībā nopamatojies, stiprinājies un iesakņojies. Tu domāji, ka patiesības pieņemšana nāks par labu tavām interesēm, bet tu vēl neesi piedzīvojis tās svētojošo ietekmi. Tagad mēs gribam tevi lūgt nepievilties, Dievs neļaujas apsmieties. Vēl tev nav par vēlu kļūt par kristieti; tikai nerīkojies

impulsīvi. Labi apsver katru soli un nepiekrāp savu dvēseli.

ZĀLES PRET SENTIMENTĀLISMU

Mīļā māsa B.! Atklāsmē, ko saņēmu 12. jūnijā, man rādīja tavu lietu. Tavs stāvoklis ir bēdīgs. Tomēr galvenais iemesls nav slimība, kaut arī tu neesi vesela. Vairāk tu ciet savu iedomu dēļ, ka nespēj strādāt. Pirms vairākiem gadiem es redzēju, ka tu ļāvi savām domām par daudz kavēties pie zēniem. (324) Viņi bieži bija tavu sarunu temats, un tavas domas traucās pa gultni, kas neko nedeļa tavai garīgajai attīstībai. Tu atļāvi domām plūst tādā virzienā, kas noveda pie sliktiem rezultātiem.

Tu esi darījusi pāri savai miesai un kļuvusi gandrīz nespējīga saprātīgi domāt. Tu tik ilgi esi nodevusies sentimentālām domām un izjūtām, līdz tava dvēsele un miesa ir gandrīz aizgājušas bojā. Tava nevēlēšanās fiziski strādāt slikti atsaucas uz tavu organismu. Lietderīgs darbs, mājā un ārpus tās, ātrāk nekā jebkurš cits līdzeklis pārvarētu šo slimīgo sentimentālo noskaņojumu.

Tu esi saņēmusi pārāk daudz nevajadzīgas līdzjūtības. Ir pieļauta ļoti liela kļūda, atbrīvojot tevi no visiem pienākumiem. Gandrīz visu laiku tagad tu domā tikai par sevi. Tu jūties neapmierināta un tavas domas kavējas pie bēdīgām lietām; tu sev iestāsti, ka tavs stāvoklis ir ļoti slikts un esi iedomājusies, ka nekad nejutīsies labi, ja neapprecēsies. Pašreizējā dvēseles noskaņojumā tu neesi derīga laulības dzīvei. Nav neviena, kas tevi gribētu tādu, kāda tu tagad esi, nespējīga un nederīga. Ja kāds iedomāsies, ka tevi mīl, tad tas būs neprātīgs cilvēks; jo neviens saprātīgs vīrietis pat ne uz brīdi nepieļaus domu, ka var iemīlēt tik nederīgu sievieti.

Šis bēdīgais, drūmais garastāvoklis, kas liek tev raudāt un domāt, ka dzīve nav vēlama, ir veidojusies, ļaujot domām plūst nepareizā gultnē, kavējoties pie aizliegtām domām, nododoties ieradumiem, kas pastāvīgi un nenovēršami grāva tavu organismu, sagatavojot tevi priekšlaicīgam sabrukumam. Tev būtu bijis daudz labāk, ja tu nekad nebūtu devusies uz N. Dzīve tur ir nākusi tev par ļaunu. Tu domāji par savu nespēku un trūkumiem un uzturējies sabiedrībā, kuras ietekme bija samaitājoša.

C bija samaitāta un ļauna sieviete. Biedrošanās ar viņu vēl vairāk palielināja nelaimi, kas jau tā tevi nomāca. "Ļaunas biedrības samaitā labus tikumus"(1.Kor.15:33). (325) Patlaban tavs stāvoklis nav tāds, ka Dievs varētu tevi pieņemt; un tomēr tu pieļauj domu, ka nevēlies dzīvot. Bet, ja tava izteiktā vēlēšanās piepildītos un dzīve pārtrūktu, tad tiešām tavs stāvoklis būtu bezcerīgs. Tu neesi sagatavojusies ne šai pasaulei, ne arī nākamajai.

Tu iedomājies, ka nevari ne staigāt, ne braukt, pat ne kaut ko darīt, un tu iegrimsti aukstā, nedzīvā vienaldzībā. Tu sagādā bēdas un rūpes tevi luģinošajiem vecākiem, un arī tev pašai nav prieka. Tu vari atspirgt, tu vari strādāt, tu vari nokratīt šo briesmīgo vienaldzību. Tavai mātei vajadzīga tava palīdzība; tavam tēvam vajadzīgs atbalsts, ko tu viņam vari sniegt; taviem brāļiem vajadzīga viņu vecākās māsu laipna uzmanība; tavām māsām vajadzīgi tavi pamācošie norādījumi. Bet tu šeit sēdi uz kūtruma krēsla, sapņodama par mīlestību, kas palikusi bez atbildes. Tavas dvēseles labad, tiec galā ar šo neprātu. Lasī savu Bībeli tā, kā tu nekad to neesi lasījusi. Piedalies mājas pienākumu veikšanā un atvieglo savu pārstrādājušo, pārslogoto vecāku rūpes. Sākumā tu daudz nespēsi, bet ar katru dienu palielini pašas noteikto darbu daudzumu. Tās ir visdrošākās zāles slimajam garam un miesai, kas cietusi tavas nepareizās rīcības dēļ.

Ja tu stingri apņemsies un būsi neatlaidīga, tad gars atkal kļūs vesels tādā mērā, lai kavētos pie veselīgākiem un tīrākiem tematiem. Savu iegribu apmierināšana pakāpeniski ir deģenerējusies tādā gribas izlaidībā, ka tu vairs nezini, kā sev izpatikt. Saprāta un principu vietā, kam vajadzēja noteikt tavu rīcību, tu esi atļāvusies vadīties no katra vismazākā acumirkīgā iespaida, un tāpēc šķiet, ka tu esi mainīga un nepastāvīga. Velti citi cenšas darīt tev pa prātam, jo tu pati nespēj izpatikt sev pat tad, ja tiek izpildītas visas tavas iegribas. Tu esi untumains bērns un esi nogurusi tieši sava savtīguma dēļ.

Šis nožēlojamais stāvoklis ir negudras līdzjūtības un glaimu rezultāts. (326) Tev bija ļoti labas saprašanas spējas, bet tu esi zaudējusi garīgo līdzsvaru, tāpēc ka prāts ir ievadīts nepareizā gultnē. Tagad tu sabiedrībā esi tikai nedaudz vairāk par tukšu vietu. Tam tā nav jābūt. Tu savā labā vari izdarīt to, ko neviens cits nevar tavā labā. Tev ir pildāmi pienākumi. Bet tu tik ilgi esi ļāvusies domāt, ka tev nav spēka, ka tagad tiešām liekas, ka tu neko nespēj darīt. Pie visa ir vainīga griba; tev ir spēks, bet nav gribas.

Tu alksti pēc mīlestības. Jēzus aicina, lai tu savas labākās jūtas dāvātu Viņam. Ja tu tās veltīsi Viņam, tad Viņš tevi atbrīvos no šīs slimīgās, sentimentālās un netīrās mīlestības, kāda atrodama romānu

lappusēs. Jēzu tu vari mīlēt kvēli un no visas sirds. Šī mīlestība var kļūt arvien dziļāka un neierobežoti izvērsties plašumā, neapdraudot miesas veselību, ne arī gara spējas. Tev jāiemīl Dievs un savs tuvākais. Tev jāatmostas un jānokrata šie maldi, kas tevi savaldzinājuši, un tev jāatrod skaidra un tīra mīlestība.

Tava vienīgā cerība uz šo un labāku dzīvi atrodama Jēzus patiesās reliģijas sirsnīgā meklēšanā. Tev trūkst ticības piedzīvojumu. Tev katrā ziņā jāatgriežas. Tad tava vienaldzīgā, kūtrā un savtīgā grūtsirdība dos vietu priekam, kas atstās labu iespaidu uz miesu un garu. Mīlestība uz Dievu izraisīs mīlestību uz līdzcilvēkiem, un saviem dzīves pienākumiem tu nodosies ar dziļu un nesavtīgu interesi. Tavas rīcības pamatā jāatrodas tīriem un skaidriem principiem. Iekšējs miers pat tavas domas ievadīs pareizā gultnē. Nododies Dievam, vai arī tu nekad neiegūsi labāku dzīvi.

Teve jāpilda pienākumi pret vecākiem. Teve nevajadzētu zaudēt drosmi, ja tu sākumā nogursi. Tas nekādas paliekošas ļaunas sekas neatstās. Tavi vecāki bieži vien pārmērīgi izsmej savus spēkus. Stiprs nogurums lietderīgā darbā tev nebūs pat uz pusi tik kaitīgs, kā domu pievēršana sev, sava vārguma atbalstīšana un padošanās izmisumam. (327) Uzticīga mājas pienākumu veikšana, ieņemot to vietu, kuru tu vislabāk vari izpildīt, lai arī cik vienkāršs būtu ar to saistītais darbs, cilvēku tiešām paceļ. Šis dievišķais iespaids ir ļoti vajadzīgs. Tajā atrodams miers un svēts prieks. Tam ir dziedinošs spēks. Tas neredzamā un tikko manāmā veidā remdēs dvēseles sāpes un atvieglos pat miesas ciešanas. Dvēseles miers, kuru dod svēti un šķīsti motīvi un tāda paša rīcība, atbrīvos visus miesas orgānus un tos atmodinās spraigam darbam.

Iekšējs miers un apziņa, ka Dieva priekšā neesi noziedzies, atdzīvinās un stiprinās prātu, tāpat kā rasa slacina maigos stādus. Griba tad tiks pareizi vadīta un pārvaldīta un būs vēl spēcīgāka, tomēr brīva no stūrgalvības. Pārdomas sagādās prieku, jo tās būs svētotas. Tavu domu skaidrība aplaimos visus, ar kuriem tu sastapsies. Šī mierīgā un klusā griba ar laiku kļūs tev pilnīgi dabīga, un tās dārgie stari apgaismos visus ap tevi esošos cilvēkus, lai savukārt atstarotos uz tevi. Jo vairāk tu baudīsi šo debešķīgo un kluso dvēseles mieru, jo lielāks tas kļūs. Tas ir apgarojošs un dzīvību dodošs prieks, kas nenotulina morālos spēkus, bet gan tos ierosina vēl aktīvākam darbam. Pilnīgs miers ir Debesu īpašība, kas ir eņģeļu daļa. Kaut Dievs tev palīdzētu kļūt par šī miera dalībnieci.

PIENĀKUMI PRET BĀREŅIEM

Mīļais brāli un māsa D.! Jūsu pēdējais apmeklējums un sarunas ar mums ir izraisījušas daudzas pārrunas, un es nevaru atturēties, lai dažas no tām neizteiktu uz papīra. Man ļoti sāp, ka E nav vienmēr rīkojies pareizi; tomēr arī jūs nedrīkstat sagaidīt, lai jauneklīs šai vecumā būtu pilnīgs. Bērniem ir trūkumi, un viņiem jāsniedz daudz pacietīgu norādījumi. (328)

Redzot, ka viņa izjūtas ne vienmēr ir pareizas, ir jāņem vērā, ka tas nav nekas vairāk par to, ko var sagaidīt no zēna viņa gados. Jums jāatceras, ka viņam nav ne tēva, ne mātes, kuriem viņš varētu uzticēt savas izjūtas, savas bēdas un savas kārdināšanas. Katrs cilvēks vēlas, lai viņam kāds justu līdzti. Šis zēns ir mētāts šurp un turp, no vienas vietas uz otru, un viņam var būt daudz kļūdu, daudz vieglprātīgu ieradumu, kas savienoti ar diezgan spēcīgām tieksmēm pēc patstāvības, kā arī viņam var trūkt godbijības. Bet viņš ir uzņēmīgs, un es esmu pārliecināta, ka pareizi pamācīts un ar mīlestību audzināts viņš nepievils mūsu cerības, bet pilnībā atalgojis visas pūles viņa labā. Ņemot vērā viņa neizdevīgo stāvokli, es domāju, ka viņš ir ļoti labs zēns.

Kad mēs jūs lūdzām viņu pieņemt, darījām to pilnīgi apzinoties, ka tas ir jūsu pienākums un ka tā rīkojoties jūs paši saņemsiet svētības. Mēs nedomājām, ka jūs to darījāt tikai tādēļ, lai no zēna gūtu kādu labumu, zināmu palīdzību, bet gan lai darītu labu viņam, lai izpildītu savu pienākumu pret bāreņiem, — pienākumu, ko katram patiesam kristietim vajadzētu censties ieraudzīt, saprast un rūpīgi izpildīt; pienākumu, kas prasa uzpurēšanos, kura pildīšana, kā mēs ticam, nāktu jums par labu, ja jūs to uzņemtus priecīgi, uzskatot sevi par darba rīku Dieva rokās, lai glābtu dvēseles no sātana valgiem, lai glābtu dēlu, kura tēvs atdeva savu dārgo dzīvību, vadot dvēseles pie Dieva Jēra, Kas nes pasaules grēkus.

No tā, kas man ir rādīts, jāsecina, ka Sabatu ievērojošie adventisti pavisam vāji nojauš, cik lielu vietu viņu sirdīs ieņem pasaulīgums un savtīgums. Ja jūs vēlaties darīt labu un godāt Dievu, tad ir daudz ceļu, kuros iespējams šo vēlēšanos īstenot. Tomēr jūs nesapratāt, ka tieši tā izpaužas patiesā reliģija. Tas ir auglis, kas augs uz ikkatra laba koka. Jūs neizjutāt, ka no jums tiek prasīts, lai jūs interesētos par citiem, lai viņu lietu darītu par savu un lai nesavtīgu interesi veltītu tieši tiem, (329) kuriem palīdzība visvairāk vajadzīga. Jūs neesat centušies palīdzēt vistrūcīgākajiem un visbezpalīdzīgākajiem. Ja jums pašiem būtu bijuši bērni, kam būtu vajadzīgas jūsu rūpes, pieķersšanās un mīlestība, tad jūs nebūtu tik ļoti noslēgušies sevī un savās interesēs. Ja tie, kuriem

nav bērnu un kurus Dievs darījis par līdzekļu pārvaldniekiem, atvērtu savu sirdi, lai rūpētos par bērniem, kuriem nepieciešama mīlestība, gādība, laipna uzmanība un atbalsts, ko var sniegt ar šīs pasaules mantām, tad tie būtu daudz laimīgāki nekā tas ir šodien. Kamēr bērni, kam nav tēva žēlojošās gādības un mātes maigās mīlestības, ir pakļauti šo dienu samaitājošajam iespaidam, tikmēr kādam jāuzņemas pienākums atvietot tiem tēvu un māti. Mācieties veltīt viņiem mīlestību, laipnību un līdzjūtību. Visiem kas atzīst, ka viņiem ir Tēvs Debesīs, Kas, kā tie cer, rūpēsies par viņiem un beidzot tos uzņems mājās, ko Tas aizgājis sagatavot, jāizjūt svinīgs pienākums būt par draugiem cilvēkiem, kas jūtas vientuļi, par bāreņu tēviem, par atraisītu palīgiem. Vispār tiem jābūt praktiskā dzīvē derīgiem cilvēkiem, kas šajā pasaulē dara cilvēcei labu. Daudzi uz šīm lietām nav skatījušies pareizā gaismā. Kas dzīvo tikai sev, tie neiegūs lielāku spēku par to, kādu prasa viņu stāvoklis.

Bērni, kas uzaug mūsu vidū, nesaņem tiem vajadzīgās rūpes un uzmanību. Dažiem brāļiem jāuzņemas pienākums, ko viņi labprāt negrib ne redzēt ne pildīt. Pietiekošs iemesls sevis aizbildināšanai daudziem ir bailes no neērtībām. Dieva diena atklās neizpildītos pienākumus — pazudušās dvēseles, kuru bojā ejas iemesls ir savtīgo ļaunību izvairīšanās no pūlēm un rūpēm, ko prasīja interese par šīm dvēselēm.

Man rādīja, ka, ja tie, kas sevi sauc par kristiešiem, savās rūpēs par citiem parādītu lielāku mīlestību un laipnību, tad tas tiem četrkārtīgi tiktu atmaksāts. Dievs visu redz. Viņš zina, kāda mērķa labad mēs dzīvojam un vai mūsu dzīve tiek iespējami labākā veidā izlietota kalpošanā nelaimīgajai, kritušajai cilvēcei; vai varbūt mūsu acis ir aizvērtas pret visu citu, (330) izņemot mūsu pašu intereses, un pret visiem citiem, izņemot mūsu pašu nožēlojamo es. Es lūdzu jūs Kristus dēļ, nedomājiet par šo jautājumu tik vieglprātīgi, kā daudzi to dara. Tā ir svarīga un nopietna lieta, un sakarā ar to, ka tā sevī ietver dārgu dvēseļu izglābšanās iespēju, tā skar arī tavas intereses Kristus valstī. Kāpēc tas nevar būt tāds pienākums, kuru Dievs uzlicis jums, kas spējat kaut ko dot par labu bezpajumtniekiem, kaut arī tie būtu nevēlami un nedisciplinēti bērni? Vai jūs gribat rūpēties tikai tajā virzienā, kur jums būtu iespējams gūt visvairāk savtīga prieka un labuma? Jums nebūtu vēlams atteikties no dievišķās labvēlības, ko Debesis jums piedāvā, ja jūs gādāsi par tiem, kam vajadzīgas jūsu rūpes, jo pretējā gadījumā Dievs būs velti klauvējis pie jūsu durvīm. Viņš tur stāv trūkumcietēju, bez pajumtes palikušu bāreņu un apbēdinātu atraisītu personā, kam vajadzīga mīlestība, līdzjūtība, uzmanība un iedrošinājums. Ja jūs to tagad nesniegsiet kādai no šīm personām, tad jūs to nesniegsiet arī Kristum, ja Viņš ierastos virs zemes.

Atcerieties savu kādreizējo nožēlojamo stāvokli, savu garīgo aklumu un tumsu, kas jūs apņēma, pirms Kristus, iejūtīgais, mīlošais Pestītājs nāca jums palīgā, uzmeklējot jūs tur, kur jūs atradāties. Ja jūs ļausiet šīm iespējām paiet, nedodot taustāmu pierādījumu, ka jūs pateiciaties par brīnišķo un neaptveramo mīlestību, kādu līdzcietīgais Pestītājs parādījis jums, kas nepiederējāt Izraēla saimei, tad ir iemesls baidīties, ka pār jums var nākt vēl lielāka tumsa un posts. tagad jums ir laiks sēt. Jūs pļausiet to, ko būsiat sējuši. Kamēr jums iespējams, izmantojiet katru izdevību darīt labu. So priekšrocību izmantošana līdzinās islaicīgām lietām, kas jūs veldzēs un atdzīvinās. Satveriet katru, jūsu sniedzamības robežās esošo, iespēju darīt labu. Kūtras rokas ievāks niecīgu ražu. Kam gan lai dzīvo vecāki cilvēki, ja tie nerūpēsies par jauniešiem un nepalīdzēs nevarīgajiem? (331) Dievs tos uzticējis mums, kas esam vecāki un vairāk piedzīvojuši; un Viņš no mums prasīs norēķinu par šajā virzienā neizpildītajiem pienākumiem. Kas par to, ja mūsu pūles netiek vērtētas! Kas par to, ja daudzkārtīgi tās izrādās veltīgas un panākumus gūstam tikai kādā atsevišķā reizē! Šī viena reize atsvērs visas iepriekš piedzīvotās vilšanās.

Tikai nedaudzi pareizi izprot, kas ietverts vārdā kristietis. Tas nozīmē būt Kristum līdzīgam, darīt citiem labu, būt brīvam no visas savtības un rīkoties tā, lai mūsu dzīvi iezīmētu nesavtīga labdarība. Mūsu Pestītājs ieliek draudzes rokās dvēseles, lai draudzes locekļi, nesavtīgi par tām rūpējoties, vilktu viņas tuvāk Debesīm un kļūtu par Kristus līdzstrādniekiem. Bet draudze pārāk bieži tās izgrūž ārā sātaņa kaujas laukā. Viens loceklis saka: "tas nav mans pienākums", un savai rīcībai atrod kādu nenozīmīgu aizbildināšanos. "Labi," saka otrs, "tas nav arī mans pienākums"; un beidzot šo darbu neviens neuzskata par savu pienākumu, un dvēsele, par to nerūpējoties, tiek atstāta bojā ejai. Katra kristieša pienākums ir piedalīties šajā, sevi aizliedzošajā, nesavtīgajā darbā. Vai gan Dievs nespēj atdot atpakaļ to, kas izņemts no Viņa klētīm, un palielināt viņu ganāmpulkus, lai zaudējuma vietā rastos ieguvums? "Cits izkaisa, un tam vēl krājas; un cits taupa pārlieku, bet tikai uz trūcību" (Sal.pam.11:24).

Tomēr katra cilvēka darbs tiek pārbaudīts un novērtēts, un viņš tiks atalgots pēc saviem darbiem. "Godā Kungu no savas mantas un no sava ienākuma pirmajiem, tad tavi šķūņi pildīsies" (Sal.pam.3:9). "Vai tā nav gavēšana, kas man patīk; atraisīt no netaisnām saitēm, no jūga atsvabināt, spaidītos atlaist vaļā un salauzt ikkatru jūgu? Vai tā nepiederas maizi lauzt izsalkušiem, namā ievest nabaga izdzītos, kailu ieraugot, to apsegt un neapslēpties no sava tuvākā" (Jes.58:5-7).

Lasiet nākošo pantu un ievērojiet, kāds bagāts atalgojums apsolīts tiem, (332) kas tā rīkojas. "Tad ņūs tava gaisma kā dienas blāzma un tava dzīvība (veselība—angļu tulk.) no jauna zels"(Jes.58:8). Seit izteikts liels un dārgs apsolījums visiem, kas interesēsies par cilvēkiem, kam vajadzīga palīdzība. Kā gan Dievs lai svētī un pasķir ceļus tiem, kas, izņemot sevi, par nevienu citu sevišķi nerūpējas, kas neizlieto tiem uzticētās vērtības, lai pagodinātu Dieva Vārdu virs zemes?

Māsa Hanna More ir mirusi; viņas mocekļa nāves iemesls ir savtīgums no to cilvēku puses, kas sakās meklējam slavu, godu nemirstībā un mūžīgā dzīvošanā. Pagājušajā aukstajā ziemā, izstumta no ticīgo vidus, šī pašuzpurīgā misionāre zaudēja dzīvību tāpēc, ka nebija nevienas sirds, kas būtu bijusi pietiekoši pretimnākoša, lai viņu pieņemtu. Es nevainoju nevienu. Es neesmu soģis. Bet, kad šo lietu izmeklēs visas pasaules Tiesnesis, tad vainīgais tiks atrasts. Mūsu savtīgums mūs ir darījis šausmīgus un ved mūs pretī bojā ejai. Kaut Dievs palīdzētu noraut šo nejauko apsegu un dotu mums žēlojošu līdzjūtību, miesīgu sirdi un maigas jūtas pret citiem — tā ir lūgšana, ko pienes mana nomocītā, nospiebtā dvēsele. Es esmu pārliecināta, ka priekš mums ir jātiek darītam kādam darbam, vai arī mēs Dieva dienā tiksīm atrasti par viegliem.

Attiecībā uz E, es lūdzu, neaizmirstiet, ka viņš ir bērns, kam ir tikai bērna piedzīvojumi. Nemērojiet viņu, šo nelaimīgo, vājo, nespēcīgo zēnu ar sevi un negaidiet no viņa to, ko jūs spējat dot. Es pilnīgi ticu, ka jūs spēkos ir šim bārenim pilnīgi un patiesi palīdzēt. Jūs varat pret viņu izturēties tā, lai viņa uzdevums tam neliktos grūts un nepatīkams, lai to atvieglotu kāds iedrošinošs stars. Jūs, mans brāli un māsa, varat gūt prieku savstarpējā uzticībā, jūs viens otram jūtat līdz, interesējaties viens par otru un kavējiet viens otram laiku, kā arī viens otram izstāstiet savas bēdas un grūtības. Jums ir kaut kas, kas jūs iepriecina, bet viņš ir viens pats. Viņš ir domājošs zēns, bet viņam nav neviena, kam uzticēties, nav neviena, kam mazdūšības brīžos un smagos pārbaudījumos, kas, kā es zinu, viņam uzbrūk, (333) tā pat kā gados vecākiem cilvēkiem, teiktu kādu iedrošinošu vārdu.

Ja jūs noslēgsities tikai viens priekš otra, tad tā būs savtīga mīlestība, kuru nepavadīs Dieva svētības. Es stipri ceru, ka jūs mīlēsiet bāreni Kristus dēļ, ka sapratīsiet, ka jūsu īpašumi, ja tos neizlieto, darot labu, ir bez jebkādas vērtības. Dariet labu, esiet bagāti labos darbos; ļabprāt izdaliet, esiet devīgi, krājiet mantu par labu pamatu nākamajam laikam, ka variet satvert mūžīgo dzīvību. Mūžīgo dzīvību nepļaus neviens cits kā tikai pašuzpurīgie ļaudis. Mirstošais tēvs un māte savus dārgumus atstāja draudzes gādībai, lai tā tos pamācītu Dieva lietās un sagatavotu Debesīm. Kad šie vecāki meklēs savus mīļos un kāda no tiem trūks draudzes nolaidības dēļ, ko tad varēs atbildēt? Draudze lielā mērā ir atbildīga par šo bāreņu izglābšanu.

Pēc visa spriežot, jūs neesat iemantojuši zēna uzticību un mīlestību, un iemesls ir taustāmu pierādījumu trūkums, kas liecinātu par jūsu mīlestību, izpaužoties iedrošinājumos un pamudinājumos. Ja nevarējāt izdot naudu, tad jūs vismaz varējāt kaut kādā veidā viņu iedrošināt, liekot saprast, ka neesat pret viņu vienaldzīgi. Doma, ka pieķeršanās un mīlestība var nākt tikai no vienas puses, ir maldīga. Cik daudz mīlestības jūs paši esat radinājušies parādīt? Jūs esat pārāk noslēgušies sevī un neizjūtat vajadzību ietērties laipnības un maiguma atmosfērā, kādu ap sevi rada patiesi cēla dvēsele. Brālis un māsa F savus bērnus atstāja draudzes gādībai. Viņiem bija daudz bagātu radu, kas vēlējās pieņemt viņu bērnus; bet tie bija neticīgi, un, ja tiem atļautu rūpēties par bērniem un kļūt par viņu aizbildņiem, tad bērnu sirdis varētu tikt novērstas no patiesības pie maldiem un viņu izglābšanās būtu apdraudēta. (334) Tā kā šiem radiniekiem neatļāva paņemt bērnus, tad tie saskaitās un neko nav darījuši viņu labā. Ir jārēķinās ar vecāku uzticību draudzei, un savtīguma dēļ to nedrīkst aizmirst.

Mēs ļoti interesējamies par šiem bērniem. Viens no viņiem jau ir izveidojis jauku kristīgu raksturu un apprecējies ar evaņģēlija sludinātāju. Un tagad, atbildot uz rūpēm par viņu un nastām, kas nestas viņas labā, viņa pati ir kļuvusi patiesi nastu nesējs draudzē. Pie viņas padomu un norādījumus meklē mazāk piedzīvojuši ļaudis, un tie nemeklē veltīgi. Viņas patiesā kristīgā pazemība ir savienota ar atbilstošu izturēšanos, kas visos, kuri viņu pazīst, iedveš uzticību un cieņu. Šie bērni man ir tikpat tuvi kā mūsu pašu bērni. Es neizlaidīšu tos no acīm un nebeigšu par viņiem rūpēties. Es viņus mīlu no visas sirds, dziļi un maigi.

AICINĀJUMS SLUDINĀTĀJIEM

1868. gada 2. oktobrī man rādīja mūsu priekšā esošo lielo un svinīgo darbu — pasaules brīdināšanu par tuvojošos Dieva sodu. Mūsu priekšzīme, ja tā saskanēs ar mūsu apliecināto patiesību, nedaudzus izglābs un daudzus notiesās, atņemot viņiem iespēju aizbildināties tajā dienā, kad izlems visu cilvēku lietas. Taisnie tiek sagatavoti mūžīgai dzīvei, bet grēcinieki, kas nevēlējās iepazīties ar Dieva gribu un Viņa ceļiem, nozīmēti bojā ejai.

Ne visi, kas citiem sludina patiesību, paši ir tās svētoti. Dažiem ir pavisam vāja izpratne par darba svēto raksturu. Viņi neuzticas Dievam un nedara visus savus darbus Viņā. Savā visdziļākajā būtībā tie nav atgriezti. Tie nav pieredzējuši dievbijības noslēpumu savā ikdienas dzīvē. Viņi izskaidro mūžīgās patiesības, bet nerūpējas un nedzenas, lai šīs patiesības būtu ierakstītas viņu pašu dvēselē, darītas par viņu personības sastāvdaļu, lai tās viņus iespaidotu visos viņu darbos. (335) Viņi nav tik uzticīgi šo patiesību pamatprincipiem, ka būtu neiespējami kādu patiesības daļu no tiem atšķirt.

Sirds un dzīves svētošana ir vienīgais, ko Dievs var pieņemt. Norādīdams uz sludinātājiem, kuri nerīkojas pareizi, eņģelis sacīja: "Šķīstiet rokas, jūs grēcinieki, un dariet sirdis šķīstas, jūs divprātīgie" (Jēk.4:8), "Šķīstieties, kas Kunga rīkus nesat!" (Jes.52:11) Dievs prasa godīgu, nevainojamu dvēseli; Viņš prasa, lai patiesība būtu pašā cilvēkā un pārveidotu viņa būtni, ar dievišķā Gara iespaidu atjaunojot prātu. Ne visi sludinātāji ir nodevušies darbam; ne visi tajā ir ielikuši savu sirdi. Viņi strādā tik apātiski, tik gurdeni, it kā darbam priekš dvēselēm uz šīs zemes būtu piešķirts tūkstoš gadus ilgs laikmets. Viņi izvairās no nastām un atbildībām, no rūpēm un trūkuma. Sevis aizliegšana, ciešanas un nogurums tiem nesagādā ne prieku, ne ērtības. Daži sevišķi cenšas aizsargāties no nogurdinoša darba. Viņi domā par savām personīgām ērtībām un dzenas pēc tā, kas pašiem patīk, ka patīk sievietēm un bērniem; un darbs, kurā tie iesaistījušies, tiek gandrīz pilnīgi aizmirsts.

Dievs prasa, lai sludinātāji, kas savu darbu nav darījuši Viņā, pazemotu savu dvēseli un pazemīgi atzītu savu vainu. Man norādīja uz ļaudīm, kas piedalās laicīgos pasākumos, tie zina, ka, lai sasniegtu mērķi, ir jāpacieš nogurums. Viņi upurē ērtības, ģimenes siltumu un panes trūkumu; viņi ir neatlaidīgi, enerģiski un dedzīgi. Ne visiem mūsu sludinātājiem ir pat puse tās centības, ar kādu ļaudis tiecas pēc laicīgās peļņas. Viņi nav stingri savos centienos un dedzīgi savās pūlēs; viņi nav tik neatlaidīgi un tik labprātīgi sevi aizliegt kā ļaudis, kas strādā laicīgu darbu.

Salīdziniet šos divus pasākumus. Viens ir drošs, mūžīgs un palīks, kamēr dzīvos Dievs; otrs ir šīs zemes darbs, nepastāvīgs un zūdošs; un, ja cilvēki gūst panākumus savos godkāriņajos centienos, tad tas, ko viņi ir ieguvuši, (336) bieži dzēļ līdzīgi indīgai čūskai un ir par iemeslu to bojā ejai. Ak, kāpēc gan piepūles ziņā ir tik liels pretstats starp abiem strādniekiem — starp tiem, kas dara laicīgu darbu un tiem, kas iesaistījušies Debesu pasākumā? Vieni tiecas pēc laicīgas, zūdošas mantas un strādājot pacieš daudz grūtību tādu lietu labad, kas bieži ir liela jaunuma avots; otru darbs veltīts dārgu dvēseļu glābšanai, un to par labu atzīs Debesis un atalgo ar Debesu bagātībām. Te nav nekāda riska un nebūs jācieš zaudējumi; peļņa ir droša un neizmērojama.

Kas Kristus vietā lūdz dvēseles salīdzināties ar Dievu, to mācībai un priekšzīmei jābūtu, ka to interese par dvēseļu glābšanu ir neizsīkstoša. Viņu dedzībai, neatlaidībai, pašizliedzībai un uzupurēšanās garam par tik jāpārspēj to cilvēku centība un dedzība, kas tiecas pēc laicīgiem ieguvumiem, par cik dvēseles ir vērtīgākas par šīs zemes niekiem un par cik šis darbs ir augstāks par laicīgiem pasākumiem. Visi laicīgie darbi, salīdzinājumā ar dvēseļu glābšanas darbu, ir nenožīmīgi. Zemes lietas nav pastāvīgas, kaut arī tās maksā tik dārgi. Bet viena izglābta dvēsele mirdzēs Debesu valstībā visos mūžības laikmetos.

Daži sludinātāji ir aizmiguši, un arī ļaudis guļ; bet sātans ir pilnīgi nomodā. Pavisam maz tiek upurēts priekš Dieva un patiesības. Sludinātājiem šai ziņā jābūt priekšzīmei. Ar savām pūlēm tiem jābūtu, ka mūžības lietas to vērtējumā ir bezgalīgi dārgas, un ka zemes lietas, salīdzinot ar tām, nav nekas. Starp tagadējās patiesības sludinātājiem ir ļaudis, kam pašiem vēl jāpiedzīvo atgriešanās. Viņu saprātam jāklūst spēcīgākam, viņu sirdīm šķīstākām un viņu labākām jūtām jābūt sakopotām Dievā. Patiesību tiem vajadzētu pasniegt tādā veidā, kas atmodinātu prātu vērtēt skaidrību un svētumu pāri pār visu citu. Lai spētu to izdarīt, savās domās tiem jātiecas pēc augstiem un cēliem mērķiem, (337) kas uz prātu atstātu šķīstošu, atdzīvinošu un paceļošu iespaidu. Uz sirds altāra jādeg šķīstošai patiesības ugunij, kas iespaidotu un iezīmētu visu viņa dzīvi; un tad, lai kur tiem būtu jāiet, kur valda tumsa un grūtsirdība, tie tumsā mītošos ļaudis apgaismos ar viņos esošo gaismu, ka izstaros viņu apkārtnē.

Sludinātājiem jābūt pildītiem ar to pašu gribu un garu, kāds bija viņu Vadonim, dzīvojot virs zemes. Viņš gāja apkārt, darīdams labu, aplaimodams citus ar savu iespaidu. Viņš bija bēdu vīrs un pazina grūtības. Sludinātājiem vajadzētu būt skaidrai izpratnei par mūžības lietām un par to, ko Dievs no viņiem prasa; tad viņi spēš iespaidot citus un izraisīt viņos vēlēšanos domāt par Debesu lietām.

Sludinātājiem jābūt Bībeles pētniekiem. Vai patiesības, ko tie izskaidro, nav varenas? Tad viņiem jācenšas tās gudri pasniegt. Viņu domām jābūt skaidrām un spēcīgām un viņu garam dedzīgam, jo citādi, ņemot patiesību savās rokās, viņi to padarīs nespēcīgu. Pasniedzot patiesību parastā, vienmuļā veidā, atkārtojot vienīgi teoriju, sevī neizjūtot tās aizkustinošo iespaidu, tie cilvēkus nekad neatgriezīs. Ja arī viņi dzīvotu tik ilgi kā Noa, to pūlēm nebūs panākumu. Viņu mīlestībai uz dvēselēm

jābūt spēcīgai, to centībai — dedzīgai. Gurdena un neiejūtīga patiesības sludināšana nekad nepamodinās vīrus un sievas no viņu nāvei līdzīgās snaudas. Ar savu izturēšanos, ar savu rīcību un vārdiem, ar sludināšanu un lūgšanu viņiem jāredā, ka tic Jēzus drīzai atnākšanai. Vīri un sievas dzīvo savas pārbaudes laika pēdējās stundās un tomēr pavada tās bezrūpīgā trulumā; un sludinātājiem nav spēka tos atmodināt; viņi paši ir aizmiguši. Guloši sludinātāji sludina gulošiem ļaudīm!

Sludinātājos jātiek padarītam lielam darbam, lai patiesības sludināšanas darbs gūtu panākumus. Vajadzētu pamatīgi pētīt Dieva Vārdu. Visa pārējā lasīšana štādāma zemāk par to. (338) Rūpīgi Bībeles pētīšanai nav jāizslēdz visa cita reliģisku rakstu lasīšana; tomēr, ja Dieva Vārdu pētīs ar lūgšanām, tad visas lasāmvielas, kas tiecas domas atvilkt no tā, tiks atmesta. Ja Dieva Vārdu pētīsim ar interesi un lūgsim gudrību to saprast, tad katrā rindiņā ieraudzīsim jaunu skaistumu. Dievs tik skaidri atklās tik dārgās patiesības, ka prāts atradīs patiesu prieku un neapniks baudīt cildenās mierinošās patiesības, kas atklāsies arvien krāšņākā gaismā.

Iešana no mājas uz māju ir svarīga sludinātāja darba daļa. Tiem vajadzētu censties sarunāties ar katru ģimenes locekli, neskatoties uz to, vai tas atzīst patiesību vai nē. Viņa pienākums ir pārliecināties par visu locekļu garīgo stāvokli; un viņam vajadzētu dzīvot tik tuvu Dievam, lai uzmanīgi un gudri spētu sniegt padomu, pamācīt un norāt. Viņa paša sirdī jābūtu Dieva žēlojošai laipnībai, un savu acu priekšā vienmēr jātur Dieva gods. Visāda veida vieglprātība un niekošanās Dieva Vārdā ir stingri aizliegta. Viņa runām jābūt Debesīs, viņa vārdiem savītiem ar žēlojošu laipnību. Vajadzētu atmet katru veida glaimus; jo glaimot ir sātana darbs. Nabaga vājie un kritušie cilvēki parasti par sevi domā pietiekoši labi, un šajā virzienā viņiem palīdzība nav vajadzīga. Arī glaimošana sludinātājiem nav vietā. Tā sagroza prātu un nevada uz lēnprātību un pazemību. Tomēr vīriem un sievietēm patīk uzslavas, un pārāk bieži arī sludinātāji tās mīl. Ar to tiek barota viņu iedomība; un daudzu dzīvē glaimi ir parādījuši savu lāstu nesošo dabu. Rājiens ir vairāk ieteicams kā glaimi.

Ne visi patiesības sludinātāji saprot, ka viņu liecība un priekšzīme izšķir dvēseļu likteni. Ja viņi ir neuzticīgi savam uzdevumam un darbā kļūst pavirši, tad sekas ir dvēseļu zudums. Ja viņi ir uzpurīgi un uzticīgi darbam, kuru Kungs tiem licis darīt, tad tie kļūs par darba rīkiem dvēseļu glābšanai. Daži pieļauj, ka sīkas lietas tos atrauj no darba. Slikti ceļi, lietains laiks vai kaut kas mazsvarīgs mājās, viņiem ir pietiekošs iemesls, (339) lai atvainotu atraušanos no darba dvēseļu labā. Un bieži tā rīkojas tad, kad darbā ir sevišķi nozīmīgs brīdis. Kad ir pamodusies interese un cilvēki sāk domāt, tad šai interesei ļauj izsīkt, jo sludinātājs izvēlas vieglāku un patīkamāku darba lauku. Kas tā rīkojas, tie skaidri rāda, ka uz viņiem negulstas darba atbildības nasta. Tie vēlas, lai viņus vada ļaudis. Viņi cenšas izvairīties no trūkuma un grūtībām, kas vienmēr ir uzticīga gana daļa.

Daži nekad nav pie darba ķērušies tā, lai būtu redzams, ka tam ir dzīvību skaroša nozīme. Viņi to neuzsāk ar tādu centību un nopietnību, ka rādītu, ka viņi dara darbu, kam būs jāiztur Dieva tiesas pārbaude. Viņi pārāk daudz strādā paši savā spēkā. Viņi neuzticās Dievam, un tādēļ visu viņu darbu iezīmē kļūdas un nepilnības. Viņi nedod Kungam izdevību priekš tiem kaut ko darīt. Viņi nestaigā ticībā, bet gan skatīšanās. Viņi neies ātrāk un tālāk, kā viņu acis rāda. Tie, liekas, nesaprot, ka riskēt ar kaut ko patiesības labā jābūt daļai no viņu reliģiskajiem pienākumiem.

Daži aiziet no savām mājām, lai strādātu evaņģēlija laukā, bet ar savu rīcību neparāda, ka viņu sludinātās patiesības tiem pašiem ir īstenība. To izturēšanās liecina, ka tie nav piedzīvojuši patiesības glābjošo spēku. Liekas, ka pēc tam, kad tie ir atstājuši paaugstinājumu, viņi vairs neizjūt nekādu atbildību par patiesību. Reizēm šķiet, ka no viņu darba ir kāds labums, bet visbiežāk gan, ka nav. Viņi domā, ka ir pelnījuši, lai tiem maksā algu, taču tas, ka viņi nav svētījušies, citiem strādniekiem, kas uzņēmušies darba nastu, ir maksājusi tik daudz pūļu, rūpju un sirdssāpju, ka to nespēj atsvērt visi viņu labie darbi. Sādi strādnieki nav derīgi. Tomēr viņi šo atbildību grib uzņemties. (340)

Bieži gadās, ka sludinātāji vēlas braukt tikai uz draudzēm, atdodot savu laiku un spēku tur, kur viņu darbs nedos nekādu labumu. Bieži draudzes ir vairāk gājušas uz priekšu nekā sludinātāji, kas tajās strādā, un tās gūtu daudz vairāk panākumu, ja šie sludinātāji nestātos ceļā un dotu tām izdevību strādāt. Sādu sludinātāju pūles pačelt draudzi to tikai noārda. Atkal un atkal tiek pasniegta patiesības teorija, bet to nepavada dzīvinošais Dieva spēks. Tie parāda gurdeni vienaldzību; šis gars ir lipīgs, un zūd interese un atbildības sajūta par citu cilvēku glābšanu un tā ar savu sludināšanu un priekšzīmi šie sludinātāji draudzi ieaijā miesīgas drošības sajūtā. Ja tie atstātu draudzes un ietu jaunos laukos, strādājot draudžu dibināšanā, tad tie iemācītos sevi pareizi novērtēt un saprastu, cik daudz jāmaksā, lai dvēseles izšķirtos nostāties patiesības pusē. Tad viņi aptvertu, cik uzmanīgiem jābūt, lai viņu priekšzīme vai iespāids nekad neatņemtu drosmi vai novājinātu tos, kuru piegriešana patiesībai ir prasījusi tik daudz smaga darba un lūgšanām pavadītu pūļu. "Bet ikviens lai pārbauda savu paša darbu, tad tam būs teikšana pie sevis paša vien un ne pie cita" (Gal.6:4).

Draudzes dod no saviem līdzekļiem, lai atbalstītu sludinātājus viņu darbā. Ko tās saņem, lai justos pamudinātas dot? Daži sludinātāji strādā vienu mēnesi pēc otra un padara tik maz, ka draudzes zaudē cerību un drosmi. Tās neredz, ka kaut kas tiktu darīts, lai atgrieztu dvēseles pie patiesības vai arī lai jaunie locekļi kļūtu garīgāki un dedzīgāki mīlestībā uz Dievu un Viņa patiesību. Kas rīkojas ar svētām lietām, tiem arī pašiem jābūt svētījušāmiem darbam. Tiem jābūt nesavtīgai interesei par šo darbu un karstai mīlestībai uz bojā ejošām dvēselēm. Ja šādas intereses un mīlestības nav, (341) tad viņi ir pielaiduši kļūdu savas misijas izvēlē un viņiem vajadzētu pārtraukt citu cilvēku pamācīšanu; jo viņi izdara vairāk ļauna nekā tie spēj darīt laba. Daži sludinātāji izrāda sevi, bet nebaro ganāmpulku, kas iet bojā, jo trūkst barības īstā laikā.

Daži tiecas izvairīties no pretestības. Viņi baidās iet uz jaunām vietām, jo domā, ka tur tos sagaida tumsa un cīņas. Tā ir glēvulība. Ļaudis jāuzmeklē tur, kur tie atrodas. Tiem nepieciešami sirdi skaroši uzaicinājumi un praktiskas, kā arī teorētiskas uzrunas. Pamācībām, kas balstītas uz priekšzīmi, būs varens spēks.

Uzticīgs gans nedomā par savām ērtībām un labumu, bet rūpēsies par ganāmpulka interesēm. Šajā lielajā darbā viņš aizmirsīs sevi, meklējot pazudušo avi, viņš nejutīs, ka pats ir izsalcis, noguris un ka pašam salst. Viņš redz tikai vienu mērķi: viņam jāglābj pazodusi, maldošā avs, lai tas maksātu ko maksādams. Alga neietekmēs viņa pūles un arī nenovērsīs to no pienākuma. Savu uzdevumu viņš ir saņēmis no Debesu Majestātes, un algu Kungs tam dos tad, kad uzticētais darbs būs padarīts.

Kas vēlas strādāt par skolotājiem skolās, tie sagatavojas šim darbam. Viņi paši mācās skolās un ar interesi nododas studijām. Tiem neatļauj kļūt par bērnu un jaunatne skolotājiem zinātnēs, kur tie nav spējīgi tos pareizi pamācīt. Lai iegūtu skolotāja tiesības ir jāiztur pārbaudījumi lietpratīgu personu priekšā. Jauniešu prāta audzināšana un to pareiza mācīšana zinātnes atziņās ir svarīgs darbs. Bet cik daudz svarīgāks ir sludinātāja darbs! Tomēr daudziem, kas iesaistās šinī svarīgajā pasākumā, kura uzdevums ir ieinteresēt vīrus un sievas iestāties Kristus skolā, lai mācītos kā izveidot Debesīm derīgu raksturu, pašiem vēl jāklūst par skolniekiem. (342) Daži, kas uzņemas sludināšanas darbu, neizjūt, ka uz viņiem gulstas šī darba nasta. Viņi ir piesavinājušies nepareizus uzskatus par to, kādam jābūt sludinātājam. Viņi domā, ka sagatavošanās sludinātāja darbam neprasa neko vairāk kā nelielu iepazīšanos ar zinātnēm un Dieva Vārdu. Daži, kas māca tagadējo patiesību, paši nepazīst savas Bībeles. Viņu zināšanas Bībelē ir tik trūcīgas, ka tiem grūti bez kļūdām no galvas citēt kādu Rakstu vietu. Neveikli mokaties ar citātiem, tie grēko pret Dievu. Viņi sagroza Rakstus un liek Bībelei teikt lietas, kas tur nav rakstītas.

Daži, kas visā savā dzīvē ir vadījušies no jūtām, domā, ka izglītībai vai pilnīgai Rakstu zināšanai nav nekādas nozīmes, ja tikai viņus vada Gars. Bet Dievs nekad nesūtīs Savu Garu, lai atzītu par labu nezināšanu. Ļaudis, kuriem trūkst zinātnisko atziņu un kam apstākļi neļauj tās iegūt, Kungs var apžēlot un svētīt un to arī dara, pieļaujot, lai Viņa spēks vājos parādās spēcīgs. Tomēr tādiem cilvēkiem Viņš uzliek pienākumu pētīt Viņa Vārdu. Zinātnisko atziņu trūkums nevar atvainot Bībeles nepētīšanu; jo inspirētais Vārds ir tik vienkāršs un skaidrs, ka pat nemācīts to var saprast.

Tiem, kas izskaidro svinīgās patiesības, kas dotas šiem briesmīgajiem laikiem, ir jāpazīst Bībele un mūsu ticības pierādījumi vairāk nekā visiem citiem cilvēkiem virs zemes. Ja nav zināšanu par dzīvības Vārdu, tad nav nekādu tiesību mācīt citiem dzīvības ceļu. Sludinātājiem vajadzētu būt ļoti čakliem, pievienojot savai "ticībai tikumu un tikumam atzīšanu; atzīšanai sātibū un sātibai pacietību; un pacietībai dievbijību; un dievbijībai brāļu mīlestību; un brāļu mīlestībai mīlestību uz visiem" (2.Pēt.1:5-7). Daži mūsu sludinātāji izbeidz mācīšanos, kad tie tik tikko ir apguvuši Kristus mācību pirmos pamatlikumus. Kas ir Kristus sūtņi, kas stāv Viņa vietā un aicina dvēseles salīdzināties ar Dievu, tiem jābūt sagatavotiem izglītotā veidā runāt par mūsu ticību un jābūt spējīgiem lēnprātīgi un bijīgi norādīt uz savas ticības pamatojumiem. Kristus sacīja: "Meklējiet Rakstos; jo jums šķiet, ka tur iekšā ir mūžīgā dzīvība, un tie ir, kas liecību dod par Mani" (Jāņa 5:39).

Sludinātājus, kas māca vispārīgi neatzīto patiesību, apstās ļaudis, kurus dzīs sātans un kas, līdzīgi viņu vadonim, spēs labi citēt Rakstu vietas; un vai gan dieva kalpi pieļaus, ka inspirētā vārda zināšanās sātana kalpi ir par tiem pārāki? Tiem līdzīgi Kristum uz Rakstiem ir jāatbild ar Rakstiem. Ak, kaut ļaudis, kas kalpo svētās lietās, atmostos un līdzīgi cēlajiem berejiešiem ikdienas meklētu Rakstos! Brāli sludinātāji, es jūs ļoti lūdzu, pētiēt Rakstus, pazemīgi lūdzot pēc izprotošas sirds, lai jūs vēl pilnīgāk varētu mācīt citiem dzīvības ceļu. Jūsu padomam, lūgšanām un priekšzīmei ir jābūt dzīvības smaržai uz dzīvību; pretējā gadījumā jūs neesat derīgi citiem norādīt dzīvības ceļu. Kungs prasa, lai visi Viņa kalpi izkoptu un attīstītu tiem uzticētās spējas. Bet cik daudz vairāk Viņš to prasa no ļaudīm, kas saka, ka zina dzīvības ceļu un uzņemas atbildību vadīt citus uz šī dzīvības ceļa. Apustulis Pāvils pamācīja Timoteju: "Tad nu, mans dēls, topi spēcīgs žēlastībā, kas ir Jēzū Kristū. Un ko tu no manis esi dzirdējis, to māci uzticīgiem cilvēkiem, kas būs arī derīgi citus mācīt" (2Tim.

2:1,2).

Lielie un brīnišķīgie panākumi, kas pavadīja Kristus mācekļu (darbu) sludināšanas darbu, bija sekas viņu miesās nestajai Kunga Jēzus miršanai. Daži no šiem Kristus lieciniekiem bija neizglītoti un nemācīti cilvēki; bet viņu sirdīs valdīja žēlastība un patiesība, kas iedvesmoja un šķīstīja viņu dzīvi un noteica viņu rīcību. Tie bija dzīvi Kristus gara un prāta pārstāvji. (344) Šie cilvēki bija dzīvas vēstules, kuras lasīja un zināja visi cilvēki. Viņus ienīda un vajāja visi tie, kas nepieņēma viņu sludināto patiesību un nicināja Kristus krustu.

Ļaunie cilvēki nepretosies dievbijības formai un neatmetīs vispārpieņemto sludināšanu, kas tiem neliek nest nekādu krustu. Dabīgā sirds necels nekādus nopietnus iebildumus pret reliģiju, kurā nav nekā, kas likuma pārkāpējiem liktu nodrebēt, kas liktu sirdij izjust un prātam aptvert tuvojošās Dieva tiesas briesmīgo īstenību. Dieva Gars un Viņa spēka atklāšanās ir tā, kas pamodina pretestību un cilvēka dabīgo sirdi vada uz sacelšanos. Patiesībai, kas glābj dvēseli, ne tikai jānāk no Dieva, bet arī tās pasludināšanu citiem ir jāpārvalda Viņa Garam, jo pretējā gadījumā bezspēcīgi pakriētis pretestības iespaids priekšā. Ak, kaut patiesība atskanētu no Dieva kalpu lūpām ar tādu dedzinošu spēku, ka izlauztu sev ceļu pie cilvēku sirdīm!

Sludinātājiem jābūt apveltītiem ar spēku no augšienes. Kad patiesība savā vienkāršībā un spēkā, kāda tā ir Jēzū, liecinās pret šīs pasaules garu, nosodot tā satraucošo un samaitājošo pievilcību, tad kļūs skaidri redzams, ka Kristum un Beliaram nav nekā kopēja. Miesīgā sirds nevar izprast Dieva Gara lietas. Ja nesvētījies sludinātājs, pasniedz Vārdu sirdi neskarošā veidā un viņa dvēseli dziļi nesaviļņo citiem sludinātā patiesība, tad tāds sludinātājs spējīgs izdarīt tikai ļaunu. Visas viņa pūles patiesību tikai pazemos.

Dziļajās rūpēs par dvēseļu izglābšanu ir jāpazūd savtīgajām interesēm. Daži sludinātāji ir strādājuši ne tāpēc, ka citādi rīkoties viņi neuzdrošinājās, ne tāpēc, ka viņi izjuta uz sevi gulstamies "vai", bet gan domādami par pienākošos algu. Eņģelis sacīja: "Kaut jel kāds būtu jūsu starpā, kas durvis aizslēdz, lai jūs velti uguni neiededziniet uz Mana altāra; Man nav labs prāts pie jums, saka Kungs Cebaots, un upuris no jūsu rokām man nepatīk" (Mal. 1:10).

(345) Ir pilnīgi nepareizi maksāt par ikkatru darbu, kas tiek darīts priekš Kunga. Kunga mantu namu ir iztukšojuši ļaudis, kas Dieva lietai tikai kaitējuši. Ja sludinātāji pilnīgi nodosies Dieva darbam un visus savus spēkus veltīs Viņa lietas uzcelšanai, tad tiem nekā netrūks. Cik tālu jautājums skar laicīgās lietas, tad tiem ir labāki apstākļi nekā viņu Kungam un klājas labāk nekā Viņa izraudzītajiem mācekļiem, kurus Viņš sūtīja glābt bojā ejai padoto cilvēkus. Mūsu Lielo Paraugu, Kas dzīvoja Sava Tēva godības spožumā, cilvēki nicināja un atmeta. Viņu pavadīja negods un apmelojumi. Viņa izraudzītie mācekļi iespaidīgi pārstāvēja Sava Kunga dzīvi un Garu. Viņus pagodināja ar sitieniem un cietumu; un beidzot viņu daļa bija apzīmogot savu kalpošanu ar asinīm.

Kad sludinātāji ir tā ieinteresēti Dieva darbā, ka to mīl kā savas esamības sastāvdaļu, tad tie var sacīt: "Kas mūs šķirs no Dieva mīlestības? Vai bēdas, vai bailes, vai vajāšanas, vai bads, vai plikums, vai liksta, vai zobens? Tā kā ir rakstīts: "Tevis dēļ mēs topam nāvēti visu augošu dienu; mēs esam turēti līdzīgi kaujamām avīm. Bet visās šinīs lietās mēs pār pārim uzvaram caur To, kas mūs ir mīlējis. Jo es zinu, ka tiešām, ne nāve, ne dzīvība, ne eņģeļi, ne valdības, ne spēki, ne klātbūdamas, ne nākamās lietas, ne augstums, ne dziļums, ne cita kāda radīta lieta mūs nevar šķirt no Dieva mīlestības, kas ir Kristū Jēzū mūsu Kungā" (Rom.8:35-39).

"Tos vecajos jūsu starpā pamācu es, līdzvecākais un liecinieks par Kristus ciešanām un tās godības biedrs, kas taps redzama; ganiet Dieva ganāmo pulku, kas pie jums, un uzraugiet, ne piespiesti, bet ar labu prātu, ne negodīgas peļņas dēļ, bet no sirds; nedz kā valdīdami pār Kunga daļu, bet priekšzīmes būdami ganāmam pulkam. Un kad Augstais Gans atspīdēs, (346) tad jūs dabūsiat nevīstošo godības kroni" (1.Pēt.5:1-4).

TIKUMISKĀ APTRAIPIŠANĀS

Man rādīja, ka mēs dzīvojam pēdējo dienu briesmu vidū. Tāpēc ka netaisnība iet vairumā, mīlestība pie daudziem izdziest. Vārdi "daudziem" attiecas uz tiem, kas saucas par Kristus sekotājiem. Valdošās netaisnības ietekmēti, viņi atkrīt no Dieva; tomēr šāda ietekme nav neizbēgama. Šīs novēršanās pagrimšanas iemesls ir tas, ka viņi paši nesargājās no šīs netaisnības. Tas, ka netaisnībai vairototies, izdziest viņu mīlestība uz Dievu, norāda, ka viņi zināmā mērā ir līdzdalībnieki šai netaisnībai, jo citādi neizmainītos viņu mīlestība uz Dievu, kā arī viņu centība un dedzība Dieva lietai.

Man rādīja briesmīgu ainu par šīs pasaules stāvokli. Visur pieņemams netikumība. Šī laikmeta sevišķais

grēks ir izvirtība. Nekad agrāk nelikumība nav cēlusi uz augšu savu kroplo galvu tik pašapzinīgi kā tagad. Liekas, ka ļaudis ir kā apmāti, un tikumības un patiesas dievbijības cienītāji gandrīz zaudē drosmi, redzot netikumības nekaunīgo pārdrošību, spēku un postošo iespaidu. Visur valdošā netaisnība neaprobežojas tikai ar neticīgajiem un smējējiem. Gribētos, kaut tā būtu; tomēr tā nav. Vainīgi ir arī daudzi vīri un sievas, kas atzīst Kristus reliģiju. Pat daži, kas sakās gaidām Kristus atnākšanu, ir šim notikumam ne vairāk sagatavojušies par sātanu. Viņi sevi nešķīsta no visas netīrības. Viņi tik ilgi ir kalpojuši savām iegribām un kaislībām, ka to domas pilnīgi dabīgi ir netīras un iztēle samaitāta. Pievērst viņu domas šķīstām un svētām lietām ir tikpat neiespējami kā likt Niagaras straumei traukties pa kritumu uz augšu. (347)

Abu dzimumu jaunieši un bērni tikumiski apgānās un turpina nodoties šai, dvēseli un miesu postošajai netikumībai. Daudzi, kas saucas kristieši, ar šādu rīcību ir sevi tā notrulinājuši, ka viņu tikumiskās izjūtas nav atmodināmas, lai tie saprastu, ka tas ir grēks un ka turpinot iet šo ceļu, miesa un gars noteikti aizies bojā. Cilvēks, kas ir cēlākā būtne virs zemes, kas veidota Dieva līdzībā, pats sevi pārvērš par lopu! Viņš pats sevi notrulina un samaitā. Katrs kristietis mācīsies savaldīt savas kaislības un vadīties no pamatlīkumiem. Ja viņš to nedara, tad viņš nav cienīgs saukties par kristieti.

Daži, kas daudz runā par savu ticību, nesaprot, ka nepareiza apiešanās ar sevi ir grēks, un neaptver tādas rīcības neaptveramās sekas. Sen iesakņojušies ieradumi notrulinājuši viņu saprašanu. Viņi neizprot šī pazemojošā grēka ārkārtīgo grēcīgumu, kas novājina organismu un iznīcina smadzeņu nervu spēku. Tikumiskie principi kļūst pavisam vāji, kad tiem jāsaduras ar sen piekoptiem ieradumiem. Svinīgās vēstis no Debesīm nevar pietiekamā mērā iespaidot sirdis, kas nav stipri nostājušās pret šo pazemojošo netikumu. Jūtīgie smadzeņu nervi pazaudējuši veselīgās uztveres spējas, padodoties slimīgajam uzbudinājumam, kas spiež apmierināt nedabīgas tieksmes uz jutekliskām baudām. Smadzeņu nervi, kas saistīti ar visu organismu, ir vienīgais vidutājs, caur kuru Debesis var sazināties ar cilvēku un iespaidot viņa visapslēptākās dzīvības norises. Viss, kas traucē impulsu izplatīšanos nervu sistēmā, samazina dzīvības spēkus un rezultātā notrulina prāta uztveres spējas. Ievērojot šīs patiesības, cik svarīgi, lai sludinātāji un ļaudis, kas atzīst dievbijības vajadzību, neļautos aptraipīties ar šo dvēseli pazemojošo ieradumu.

Mana dvēsele mokās sažņaudzās, kad es redzēju Dieva ļaužu nožēlojamo stāvokli. Netaisnība iet vairumā, (348) un mīlestība daudzus izdzīst. Tikai nedaudzi no tiem, kas saucas kristieši, uz šo jautājumu skatās pareizā gaismā un tiešām valda pār sevi arī tad, kad viņu nenosoda atklātības uzskati un ieradumi. Cik maz ir to, kas savalda savas kaislības, izprotot to kā savu morālo pienākumu, un arī tāpēc, ka viņi vienmēr bīstas Dievu! Apmierinot ēstkāri un samaitātās tieksmes, cilvēka augstākās spējas tiek pakļautas verdzībai.

Daži ir labprātīgi atzīt grēcīgo ieradumu ļaunumu, tomēr sevi viņi grib aizbildināt, sakot, ka nav spējīgi pārvarēt savas kaislības. Tā ir briesmīga atzīšanās katram, kas saucas par kristieti. "Lai atstājas no netaisnības ikviens, kas Kunga Vārdu piesauc" (2.Tim. 2:19).

Bet kāpēc ir šāds vājums? Tāpēc, ka dzīvnieciskās tieksmes, tās vingrinot, ir nostiprinājušās, līdz tās ieguvušas virsroku pār būtnes augstākajiem spēkiem. Vīri un sievas nedzīvo pēc pamatlīkumiem. Garīgi viņi pamazām mirst, jo tik ilgi ir izdabājuši savām miesīgām tieksmēm, ka to pašsavaldīšanās spēks, šķiet, ir pilnīgi zudis. Grožus savās rokās ir pārņēmušas zemākās kaislības, un, kam vajadzēja būt visu pārvaldošam spēkam, tas ir kļuvis par kalpu samaitātām tieksmēm un kaislībām. Dvēsele tiek turēta vispazemojošākā verdzībā. Juteklība noslāpējusi ilgas pēc svētuma un iznīcinājusi garīgo labklājību.

Mana dvēsele skumst un raud par jauniešiem, kas veido savu raksturu šajā izvirtsajā laikmetā. Es drebu arī par viņu vecākiem; jo man rādīja, ka vispārīgi tie neizprot savu pienākumu radināt savus bērnus staigāt pa ceļu, pa kuru tiem vajadzētu iet. Pādoms tiek prasīts ieradumiem un modei, un bērni drīz vien iemācās pakļauties šim spēkam un kļūst samaitāti; un to iecietīgie vecāki tajā laikā ir it kā paralizēti un aizmiguši un neredz bērniem draudošās briesmas. Tikai pavisam nedaudzi jaunieši ir brīvi no samaitātiem ieradumiem. Viņu neiesaistīšanos fiziskā darbā galvenokārt atvairina ar ceļšanos tos pasargāt no pārstrādāšanās. Vecāki paši nes nastas, kuras vajadzētu nest viņu bērniem. Pārstrādāšanās ir ļaunums, (349) bet no slinkuma sekām jābaidās vēl vairāk. Kūtrums vada uz nodošanos samaitātiem ieradumiem. Darbs nenogurdina un neizsmeļ spēkus pat vienai piektdaļai no tā skaita, cik daudzi cieš no postošajiem ieradumiem, nepareizi izlietojot savus dzīvības spēkus. Ja vienkāršs, pareizi neregulēts darbs jūsu bērniem atņem spēku, tad vecāki, esat droši, ka ir vēl kaut kas cits, neieskaitot darbu, kas novājina viņu organismu un rada pastāvīgu noguruma sajūtu. Dodiet bērniem fizisku darbu, kas vingrinātu viņu nervus un muskuļus. Nogurums, ko rada šāds darbs, mazinās viņu tieksmes nodoties netikumiskiem ieradumiem. Slinkums ir lāsts. Tas vada uz izvirtību.

Man rādīja daudzus gadījumus, un, redzot šo cilvēku iekšējo dzīvi, mana dvēsele pagura un ļoti rieba to cilvēcīgo būtņu satrunējusī sirds, kas sevi uzskata par dievbijīgiem un runā par pārceļšanos uz Debesīm. Es bieži sev esmu jautājusi: Kam lai es uzticos? Kas ir brīvs no netaisnības?

Es kopā ar savu vīru reiz apmeklēju kādu sapulci, kur mūs aicināja parādīt līdzjūtību kādam brālim, kas stipri cieta no plaušu tuberkulozes. Viņš bija bāls un ļoti novājējis. Viņš gribēja, lai Dieva ļaudis par viņu lūdz. Viņš teica, ka viņa ģimene slimo un ka viņš jau ir pazaudējis bērnu. Tas izjusti runāja par savu smago zaudējumu. Viņš sacīja, ka jau labu laiku gaidot uz brāli un māsu Vaitiem. Viņš teica, ka, ja tie lūgšot par viņu, tad viņš kļūšot vesels. Sapulcei noslēdzoties, brāļi pievērsa manu uzmanību šim gadījumam. Viņi sacīja, ka draudze šai ģimenei palīdzot; ka šī vīra sieva esot slima un bērns nomiris. Brāļi bija sapulcējušies viņa mājās un kopīgi lūguši par šo nelaimīgo ģimeni. Mēs bijām ļoti noguruši, jo uz mums gūlās darba smagums sapulcē, un vēlējāmies, lai mūs no šī uzdevuma atbrīvo.

Es biju apņēmusies nepiedalīties lūgšanās ne par vienu, ja Kunga Gars man nedod īpašus norādījumus. Es biju redzējusi, (350) ka pat to vidū, kas atzīst Sabatu, valda tik liela netaisnība, ka es nevēlējos kopīgi lūgt par tiem, kuru dzīves gājums man nebija zināms. Es paskaidroju savas rīcības iemeslus. Brāļi man paskaidroja un apgalvoja, ka, cik viņi pazīstot, tas esot cienījams brālis. Es pārmiņu dažus vārdus ar to, kurš tik ilgi bija gaidījis uz mūsu aizlūgšanām, lai tiktu dziedināts; tomēr es nejutos brīva. Viņš raudāja un sacīja, ka esot gaidījis mūsu atnākšanu un jūtoties pārliecināts, ka, ja mēs par viņu lūgšot, tad viņš kļūšot vesels. Mēs viņam teicām, ka nepazīstam viņa dzīvi; ka mēs labāk gribētu, ka par viņu lūdz tie, kas viņu pazīst. Viņš ar savu lūgumu mums tik dedzīgi uzmācās, ka mēs apņēmāmies ņemt vērā viņa gadījumu un nest to naktī Kunga priekšā un tad, ja viss liksies skaidrs, paklausīt viņa lūgumam.

Naktī mēs zemojāmies lūgšanā un viņa gadījumu nesām Kunga priekšā. Mēs lūdzām, lai uzzinātu Dieva prātu attiecībā uz viņu. Viss, ko mēs vēlējāmies, bija, lai tiktu pagodināts Dievs. Vai Kungs vēlējās, lai mēs lūdzam par šo bēdu piemeklēto vīru? So nastu mēs atstājām Kungam un devāmies pie miera. Sapnī man skaidri parādīja šī vīra gadījumu. Es redzēju viņa dzīves gaitu jau no bērnības, un Kungs atklāja arī to, ka, ja mēs par šo cilvēku lūgtu, tad Viņš mūs neklausītu, jo tā sirdī bija netaisnība. Nākošajā rītā šis cilvēks atnāca pie mums, lai mēs par viņu lūgtu. Mēs aicinājām viņu savrup un teicām, ka mums ir žēl, bet esam spiesti viņa lūgumu atraidīt. Es viņam atstāstīju savu sapni, kuru tas atzina par pareizu. Viņš jau no zēna gadiem bija nodevies šim iznīcinošajam ieradumam un bija to turpinājis arī laulības dzīves laikā, tomēr teica, ka mēģināšot to pārtraukt.

Šim vīram vajadzēja uzvarēt sevī iesakņojušos ieradumu. Viņš bija vidējos gados. Viņa tikumības pamatlikumi bija tik vāji, ka, saduroties ar vēlēšanos padoties ilgi piekoptajiem ieradumiem, tie tika pārspēti. (351) Zemiskās kaislības bija guvušas virsroku pār būtnes augstākajiem spēkiem. Es viņam jautāju par veselības reformu. Viņš teica, ka nevarot to ievērot. Viņa sieva rupjos miltus izsviedīšot ārā pa durvīm, ja tos kāds ienesīšot mājās. Sai ģimenei bija palīdzējusi draudze. Viņu labā bija pienestās arī lūgšanas. Viņu bērns bija miris, sieva slima un vīrs un tēvs gribēja savu lietu nodot mums, lai mēs to nestu šķīstā un svētā Dieva priekšā, lai Kungs darītu brīnumu un viņu izārstētu. Šī vīra morālais jūtīgums jau bija paralizēts.

Ja jaunieši piesavinās netikumīgus ieradumus, kad viņu gars vēl ir maigs un jūtīgs, tad viņi nekad neiegūs spēkus pilnīgas, fiziski, intelektuāli un morāli pareizi attīstītas personības izveidošanai. Te bija cilvēks, kas ikdienā sev darīja pāri un tomēr uzdrīkstējās meklēt Dieva tuvumu un lūgt pēc lielāka spēka, kuru pats zemiski bija izšķīdījis un kuru, ja tas viņam tiktu dots, viņš atkal aprītu savās kārbās. Cik ļoti iecietīgs ir Dievs! Ja Viņš rīkotos ar cilvēku atbilstoši tā samaitātajiem ceļiem, kā varētu tad dzīvot Viņa skata priekšā? Kas notiktu, ja mēs nebūtu bijuši tik piesardzīgi un būtu nesuši šī vīra lietu Dieva priekšā, kamēr viņš savā dzīvē nodevās netaisnībai; vai Kungs būtu klausījis? Vai Viņš būtu atbildējis? "Jo Tu neesi tāds Dievs, kam bezdievība patīk; kas ir ļauns, tas pie Tevis nepaliek. Trakotāji nepastāvēs priekš Tavām acīm"(Ps.5:5,6). "Ja es netaisnību atrastu savā sirdī, tad Kungs mani nebūtu klausījis" (Ps.66:18).

Šis nav vienīgais gadījums. Pat laulības attiecības nespēja šo cilvēku pasargāt no jaunības samaitātajiem ieradumiem. Es vēlētos, kaut būtu spiesta atzīt, ka šādi gadījumi kā tikko atstāstītais ir retums; bet es zinu, ka ar tādiem bieži nākas sastapties. Bērni, kas piedzimst vecākiem, pār kuriem valda samaitātas kaislības, ir nevērtīgi. Ko gan var sagaidīt no tādiem bērniem, kā vien to, ka viņi grims vēl zemāk par saviem vecākiem. (352) Ko var gaidīt no nākošās paaudzes? Tūkstošiem cilvēku dzīvo bez pamatlikumiem. Tie saviem pēcnācējiem nodod savas nožēlojamās, demoralizējošās kaislības. Kāds mantojums! Tūkstoši ar mokām vada savu bezprincipu dzīvi, aptraipīdami tos, ar kuriem satiekas, un iemūžina savas zemiskās kaislības, tās nododot tālāk bērniem. Viņi uzņemas atbildību par sava rakstura nospieduma atstāšanu saviem pēcnācējiem.

Es atgriezīšos pie kristiešiem. Ja visi, kas saka, ka paklausa Dieva likumiem, būtu brīvi no netaisnības, tad mana dvēsele justos atvieglota. Bet tā tas nav. Pat daži no tiem, kas saka, ka tur visus Dieva baušļus, ir vainīgi laulības pārkāpšanas grēkā. Ko lai es saku, kas atdzīvinātu viņu paralizēto jūtīgumu? Dvēseles vienīgā drošība ir stingra tikumības pamatlikumu ievērošana. Ja vispār ir laiks, kad diētai ir jābūt vienkāršai, tad tas ir tagad. Mūsu bērniem nevajadzētu pasniegt gaļu. Tās iespaids uzbudina un stiprina zemākās dziņas un tiecas nonāvēt tikumiskos spēkus. Graudiem un augļiem, kas sagatavoti bez taukiem un pēc iespējas dabīgākā veidā, vajadzētu būt uzturam uz to cilvēku galdiem, kas sakās gatavojamies uz pārceļšanos Debesīs. Jo mazāk uzbudinoša diēta, jo vieglāk ir savaldāmas kaislības. Cenšoties apmierināt garšu, nevajadzētu aizmirst domāt par fizisko, intelektuālo un morālo veselību.

Nodošanās zemākām kaislībām daudziem liks aizvērt acis pret gaismu, jo viņi baidīsies ieraudzīt grēkus, kurus tie nav labprātīgi atstāt. Visi var redzēt, ja vien vēlas. Ja viņi labāk izvēlas tumsu un ne gaismu, tad tāpēc viņu noziegums nebūs mazāks. Kāpēc vīri un sievas nelasa un nekļūst prātīgi šajos jautājumos, kas tik stipri iespaido viņu fiziskos, intelektuālos un morālos spēkus? Dievs jums ir devis mājokli, par kuru jā rūpējas un kas jā uztur vislabākajā stāvoklī, lai kalpotu Viņam un Viņu pagodinātu. Jūsu miesas nepieder jums pašiem. "Jeb vai nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara dzīvoklis, kas ir jūsos, (353) ko jūs no Dieva esat dabūjuši, un jūs nepiederat sev pašiem? Jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu godiniet Dievu savā miesā un savā garā, kas pieder Dievam" (1.Kor.6:19,20).

"Vai jūs nezināt, ka jūs esat Dieva nams, ka Dieva Gars jūsos mājō? Ja kas Dieva namu samaitā, tos Dievs samaitās, jo Dieva nams ir svēts, un jūs tas esat" (1.Kor.3:16,17).

LIECĪBAS DRAUDZEI Nr. 18

KRISTĪGĀ SĀTĪBA

(354) "Vai nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis, kas ir jūsos, ko jūs no Dieva esat dabūjuši, un jūs nepiederat sev pašiem? Jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu godā jiet Dievu savā miesā un savā garā, kas pieder Dievam" (1.Kor.6:19,20).

Mēs nepiederam paši sev. Mēs esam dārgi atpirkti ar Dieva Dēla ciešanām un nāvi. Ja mēs to spētu saprast un pilnīgi aptvert, tad izjustu, ka uz mums gulstas liela atbildība sevi uzturēt vislabākā veselības stāvoklī, lai mūsu kalpošana Dievam varētu būt pilnīga. Bet, ja mēs kādā veidā izšķiežam savus dzīvības spēkus, tad grēkojam pret Dievu. Tādā gadījumā mēs nepagodinām Dievu savā miesā un garā, kas pieder Viņam, bet Viņa skatījumā izdarām lielu netaisnību.

Vai Jēzus ir nodevies par mums? Vai par mūsu atpirkšanu ir samaksāta dārga cena? Un vai tiešām mēs nepiederam sev pašiem? Vai tā ir patiesība, ka visi mūsu būtnes spēki, mūsu miesa, mūsu gars, viss, kas mums ir, un viss, kas mēs esam, pieder Dievam? — Bez šaubām! Un ja mēs to saprotam, kādu pienākumu tad mums tas uzliek, lai sevi saglabātu Dievam tādā stāvoklī, ka varētu Viņu pagodināt virs zemes savā miesā un garā, kas pieder Dievam.

Mēs bez šaubām ticam, ka Kristus drīz nāks. (355) Priekš mums tā nav pasaka, bet gan īstenība. Mēs nešaubāmies un arī daudzus gadus atpakaļ neesam šaubījušies, ka tās pamatmācības, pie kurām mēs šodien turamies, ir tagadējā patiesība un, ka mēs tuvojamies lielajai tiesaš dienai. Mēs gatavojamies sastapt Viņu, Kurš, svēto eņģeļu pavadīts, parādīsies Debesu padebešos, lai dotu uzticīgajiem un taisnajiem noslēdzošo nemirstības pieskārienu. Kad Viņš nāks, tad Viņš netīrīs mūs no mūsu grēkiem, neatņems rakstura trūkumus, kā arī nedziedinās mūsu rakstura vājības. Ja tas vispār pie mums tiks darīts, tad viss šis darbs tiks padarīts iepriekš. Kad Kungs nāks, tad tie, kas ir svēti, arī paliks svēti. Kas savu miesu būs pasargājuši svētumā un godā, tie tad saņems noslēdzošo nemirstības pieskārienu. Bet, kas būs nesvēti netaisni un netīri, tie tādi tad arī paliks uz visiem laikiem. Viņu labā netiks darīts nekāds darbs, lai atņemtu tiem viņu trūkumus un dotu svētu raksturu. Šķīstītājs tad vairs neapsēdīsies, lai turpinātu tīrīt, un neatņems tiem viņu grēkus un samaitātību. Tas viss ir jā padara šajās pārbaudes stundās. Tieši tagad šim darbam jā tiek padarītam priekš mums.

Mēs satveram Dieva patiesību tādi, kādi mēs esam, dažādi veidoti, un, nonākot zem šīs patiesības iespaida, tā padarīs darbu, kas nepieciešams, lai mēs būtu tikumiski derīgi godības valstībai un Debesu eņģeļu sabiedrībai. Tagad mēs atrodamies Dieva darbnīcā. Daudzi no mums ir neapstrādāti, grumbuļaini akmeņi, kas nāk no akmeņlauztuvēm. Bet pieķeroties Dieva patiesībai, uz mums iedarbojas tās iespaids. Tā mūs paceļ un atņem no mums katru nepilnību un grēku, lai arī kāds tas būtu pēc savas dabas. Tā mēs tiekam sagatavoti škatīt Ķēniņu Viņa skaistumā un beidzot savienoties ar šķīstajiem Debesu eņģeļiem godības valstībā. Šim darbam priekš mums ir jā tiek padarītam šeit, virs zemes; (356) šeit mūsu miesai un garam jā kļūst derīgiem priekš nemirstības.

Mēs atrodamies pasaulē kas nostājas pret taisnu un šķīstu raksturu un pret pieaugšanu žēlastībā. Kur vien skatāmies, visur redzam samaitātību un morālu netīrību, kroplumu un grēkus. Un kāds ir tas darbs, kas mums jādara šeit, tieši pirms nemirstība saņemšanas? — Mums jāuztur savas miesas svētas un gars skaidrs, lai varētu neaptraipīti pastāvēt samaitātības vidū, kas tik ļoti vairojusies ap mums šinīs pēdējās dienās. Un, ja šis darbs ir jāpadara, tad mums pie tā jāķeras klāt tūlīt, no visas sirds un saprotoši. Savtīgums mūs šeit nedrīkstētu iespaidot. Dieva Garam vajadzētu mūs pilnīgi pārvaldīt un ietekmēt visu mūsu rīcību. Ja mēs pareizi turēsimies pie Debesīm, pareizi satversim spēku no augšienes, tad izjutīsim Dieva gara svētu darošo iespaidu savās sirdīs.

Kad mēs centāmies mūsu brāļus un māsas vadīt uz veselības reformu un stāstījām viņiem par ēšanas un dzeršanas lielo nozīmi un ka viss, ko viņi dara, ir jādara Dievam par godu, tad daudzi ar savu rīcību ir atbildējuši: "Nevienam nav tiesību noteikt, ko lai es ēdu. Mēs paši nesīsim savas rīcības sekas." Mīļie draugi, jūs ļoti kļūdaties. Jūs neesat vienīgie, kas cietīsiet nepareizās rīcības dēļ. Sabiedrība, kurā jūs atrodaties, līdz ar jums lielā mērā baidīs jūsu nepareizās rīcības augļus. Ja jūs ciešat savas nesātīgās dzeršanas un ēšanas dēļ, tad arī mūs, kas atrodamies ap jums vai saejamies ar jums, iespaido jūsu nespēks un trūkumi. Mums jācieš jūsu nepareizās rīcības dēļ. Ja tā ar savu iespaidu mazina jūsu gara vai miesas spēkus, tad, atrodoties jūsu sabiedrībā, mēs to izjutām un tas mūs ietekmē. Ja dzīves prieka vietā jūsu noskaņojums ir drūms, tad jūs metat ēnu uz visu ap jums esošo cilvēku garastāvokli. Ja mēs esam noskumuši, nomākti vai satraukti, tad jūs, (357) ja jūsu veselības stāvoklis būtu labs, varētu ar skaidru prātu parādīt mums izeju un teikt mums iepriecinošus un mierinošus vārdus. Bet, ja smadzenes ir tā notrulinātas no jūsu nepareizā dzīves veida, ka jūs nespējat mums dot pareizu padomu, vai tad mums nav jācieš zaudējums? Vai jūsu iespaids nopietni neietekmēja arī mūs? Mēs varam lielā mērā uzticēties paši savam spriedumam, tomēr mums vajadzīgi arī padomdevēji; jo, "Kur padomdevēju papildnam, tur labi izdodas"(Sal.pam.15:22). Mēs vēlamies, lai mūsu rīcība tiem, kurus mēs mīlam, liktos pareiza un mēs gribam meklēt viņu padomu un gribam, lai tie mums to varētu dot ar skaidru prātu. Bet ko mums dod jūsu spriedums, ja jūsu smadzeņu nervi ir līdz pēdējam pārslogoti un to dzīvības spēkiem jā rūpējas par nepareizo uzturu, kas nonācis jūsu kuņģī, vai pat arī par veselīgu barību, ja tā uzņemta pārmērīgi daudz? Ko mums dos šādu cilvēku spriedums? Viņi visu redz caur nesagremota uztura masu. Tāpēc jūsu dzīves veids ietekmē arī mūs. Jums nav iespējams rīkoties nepareizi, neliekot ciest arī citiem.

"Vai nezināt, ka tie, kas iet skriet, gan visi skrien, bet viens dabū goda maksu? Skrieniet tā, ka jūs to dabūjiet. Bet ikviens, kas cīkstas, savaldās visās lietās, — viņi tāpēc, ka dabūtu iznīcīgu kroni, bet mēs neiznīcīgu. Es tad skrienu ne kā uz ko nezināmu — es cīnos ne tā kā gaisu sizdams; bet es savu miesu savaldu un to kalpināju, lai citiem sludinādams, pats nekļūstu atmetams" (1.Kor.9:24-27). Kas piedalījās skriešanas sacīkstēs, lai iegūtu lauru vainagu, ko uzskatīja par sevišķu pagodinājumu, bija sātīgi visās lietās, lai viņu muskuļi, smadzenes un viss organisms būtu skrējienam iespējami vislabāk sagatavots. Ja viņi nebūtu sātīgi visās lietās, tad arī viņu solis nebūtu tik elastīgs, kādu varēja iegūt savaldoties. Ievērojot sātību, viņi varēja šajās sacīkstēs skriet ar lielākām sekmēm; (358) līdz ar to drošākas bija izredzes iegūt kroni. Tomēr neskatoties uz visu viņu atturību — visā viņu pūlēm pakļauties rūpīgi izraudzītai diētai, lai viņu veselības stāvoklis būtu iespējami vislabākais — tie, kas skrien laicīgās sacīkstēs skrien uz labu laimi. Viņi var darīt vislabāko, ko tie spēj, un tomēr pēc visa tā nesaņem goda maksu; jo kāds cits var mazliet aizsteigties priekšā un atņemt šo godalgu. Kroni saņem tikai viens. Bet Debesu nozīmētajā skrējienā mēs visi varam piedalīties un visi varam saņemt godalgu. Te nav nekādas nedrošības, nekāda riska. Mums jāietērpjas Debesu pievilcīgajās īpašībās un, raugoties augšup uz neiznīcīgo kroni, pastāvīgi savā priekšā jātur mūsu Priekšzīme. Viņš bija rūpju Vīrs un pazina bēdas. Mums nepārtraukti jāraugās uz mūsu Kunga pazemīgo, pašaieliedzīgo dzīvi. Un tad, cenšoties Viņu atdarināt un nenovērsot skatu no godalgas, mēs droši varam piedalīties šai skrējienā, zinot, ka ja mēs esam darījuši visu labāko, ko spējām, tad godalgu noteikti iegūsim.

Cilvēki aizliedzas un pakļaujas disciplīnai, lai piedalītos skriešanas sacīkstēs un iegūtu iznīcīgu kroni, kurš novīst vienas dienas laikā un kas ir kā pagodinājuma zīme tikai šeit dzīvojošo mirstīgo cilvēku vērtējumā. Bet mums jāskrien sacīkstēs, kas noslēgsies ar nemirstības kroni un mūžīgu dzīvību. Tiešām, kad beigsies šis skrējienā, mēs tiksīm atalgoti ar godību, kas būs mūžīga un daudzkārt pārspēs uz šīs zemes iegūstamo godu. Apustulis saka, ka mēs saņemsim neiznīcīgu kroni. Un, ja tie, kas piedalās skriešanas sacīkstēs šeit virs zemes, dzenoties pēc iznīcīga kroņa, var būt sātīgi visās lietās, vai tādi nevaram būt arī mēs, kas raugāmies uz neiznīcīgo kroni, uz mūžīgo dzīvību un dzīvi, kas laika ziņā līdzinās Dieva dzīvei? Ja mums ir tik lieli apsolījumi, vai mēs nevaram "pacietīgi tecēt mums nolikto cīņīšanos, skatoties uz Jēzu, mūsu ticības iesācēju un pabeidzēju?" (Ebr.12:1,2). Viņš mums ir norādījis ejamo ceļu un visā garumā to pats ar savām kājām ieminis. Šis ir ceļš, pa kuru gāja arī Viņš, un mēs, līdz ar Viņu, varam sevi aizliegt, ciest un iet tālāk pa šo teku, ko iezīmējušas Viņa asinis.

"Es tad skrienu ne tā kā uz ko nezināmu — es cīnos ne tā, kā gaisu sizdams. Bet es savu miesu savaldu un to kalpināju"(1.Kor.9:26,27). Te norādīts darbs, kas jādara ikvienam vīram, sievietei un bērnam. Sātans pastāvīgi cenšas pārvaldīt jūsu miesu un garu. Bet Kristus jūs ir atpircis un jūs piederat Viņam. Un tad jums jāstrādā kopā ar Viņu, kopā ar svētajiem eņģeļiem, kas jums kalpo. Jūsu pašu labā jums jāsavaldā miesa un tā jākalpina. Ja jūs to nedarīsiet, tad noteikti zaudēsiet mūžīgo dzīvību un neiznīcīgo kroni. Un tomēr daži vēl saka: "Kāda citiem darīšana par to, ko es ēdu vai dzeru?" Es jums norādīju, kāds sakars jūsu rīcībai ar citiem. Jūs redzējāt, ka jūsu rīcību lielā mērā veido iespaidu, kādu jūs atstājat savās ģimenēs. Tā ļoti ietekmē jūsu bērnu rakstura veidošanos.

Kā es jau iepriekš teicu, mēs dzīvojam samaitātā laikmetā. Šis ir laiks, kad liekas, sātans gandrīz pilnīgi pārvalda cilvēku prātu, kas nav nedalīti nodevies Dievam. Tāpēc ļoti liela atbildība gulstas uz vecākiem un aizbildņiem, kuriem jāaudzina bērni. Vecākiem ir jāatbild par to, ka viņu bērni vienmēr eksistē; un kāds tālāk ir viņu pienākums? Vai lai viņi ļauj tiem uzaugt tādiem, kādi tie aug paši no sevis, apmierinot savas tieksmes? Ļaujiet man jums pateikt, ka uz šiem vecākiem gulstas smaga atbildība. "Tāpēc, vai ēdat, vai dzerat un ko vien dariet, visu to dariet Dievam par godu" (1Kor.10:31). Vai jūs to ievērojat, kad gatavojiet uzturu savam galdam un aiciniet ģimeni to baudīt? Vai saviem bērniem liekat priekšā tikai tādu barību, par kuru jūs ziniet, ka tā veidos vislabākās asinis? Vai tā ir tāda barība, kas vismazāk satrauks viņu organismu? (360) Vai tā ir tāda barība, kas vislabāk ietekmēs dzīvību un veselību? Vai tā ir tāda barība, kuru jūs esat izpētījuši un atraduši, ka jūsu bērniem tā ir piemērota? Vai varbūt jūs, neņemot vērā viņu labumu nākotnē, gādājat tiem neveselīgu, kairinošu un uzbudinošu uzturu?

Ļaujiet man jums teikt, ka bērni piedzimst ļaunumam un nelaimei. Liekas, ka pār tiem valda sātans. Viņš savaldzina to jauno prātu, un tie jau ir samaitāti. Kāpēc tēvi un mātes rīkojas tā, it kā būtu aizmiguši letarģiskā miegā? Viņiem nav aizdomu, ka sātans viņu ģimenē varētu iesēt ļauno sēklu. Viņi šai ziņā ir tik akli, tik nevērīgi un neapdomīgi, cik akli, nevērīgi un neapdomīgi tie vispār var būt. Kāpēc viņi nepamostas, nelasa un nepēti šos jautājumus? Apustulis saka: "Pievienojiet savai ticībai tikumu un tikumam atzišanu, un atzišanai sātību, un sātībai pacietību ..." (2.Pēt.1:5,6). Te norādīts darbs, kas gulstas uz ikvienu, kurš sevi sauc par Kristus sekotāju; tas nozīmē iet pa pilnveidošanās ceļu (dzīvot pēc saskaitīšanas plāna).

Man tika atklāta nodaļa pēc nodaļas. Es šīnī mājā varu izraudzīties vienu bērnu ģimeni pēc otras, kur ikviens ir tikpat samaitāts kā pati elle. Daži no viņiem sevi sauc par Kristus sekotājiem, un jūs, viņu vecāki esat tik vienaldzīgi, it kā jūs būtu ķērusi trieka.

Es esmu sacījusi, ka daži no jums ir savtīgi. Jūs nesapratāt, ko es ar to domāju. Jūs domājat par to, kāda barība vislabāk garšo. Ir valdījusi garša un bauda, bet ne vēlēšanās pagodināt Dievu, ne vēlēšanās iet uz priekšu dievbijīgā dzīves veidā, ne vēlēšanās kļūt pilnīgi svētiem Dieva bijāšanā. Padomu jūs esat prasījuši savai patikai un ēstkārei; un, kamēr jūs bijāt ar to aizņemti, sātans izdarīja uzbrukumus un, kā parasts, vienmēr iznīcināja jūsu pūles. Daži no jums, tēviem, savus bērnus ir veduši pie ārsta, lai uzzinātu, kas viņiem kait. Es jums nelaiemes iemeslu būtu varējusi pateikt divās minūtēs. (361) Jūsu bērni ir samaitāti. Sātans pār tiem ir guvis virsvaldību. Viņš ir ienācis tieši aiz jums, kam priekš viņiem bija jābūt Dieva vietā un tie jāšargā, bet jūs jutāties mierīgi, bijāt it kā sastinguši un aizmiguši. Dievs jums pavēlējis viņus audzināt Kunga bijāšanā un Viņa pamācībās. Bet sātans ir pagājis jums tieši garām un tos stipri sasaistījis. Bet jūs turpināt gulēt. Kaut Debesis žēlotu jūs un jūsu bērnus, jo ikvienam no viņiem ir vajadzīga žēlastība.

Ja jūs būtu nostājušies par veselības reformu, ja jūs būtu pievienojuši ticībai tikumu, tikumam atzišanu — un atzišanai sātību, tad apstākļi varētu būt savādāki. Bet jūsu mājās esošā netaisnības un samaitātības dēļ jūs tikai daļēji esiet pamodušies. Jūs tikai mazliet esat pavēruši savas acis un atkal gatavojieties iemigt. Vai domājat, ka jūsu bērni uzņems svētus iespaidus, kad starp jums pastāv šādas lietas? Es varu nosaukt ģimeni pēc ģimenes, kas gandrīz pilnīgi atrodas sātana pārvaldībā. Es zinu, ka tas, ko saku, ir patiesība, un gribētu, ka ļaudis atmostos, pirms nav mūžīgi par vēlu, un pie viņu drēbēm nav atrastas dvēseļu asinis, pat viņu bērnu dvēseļu asinis.

Dažu šo bērnu saprāts ir tā novājināts, ka viņiem ir tikai puse vai tikai trešā daļa no tā domāšanas spēju spožuma, kas varētu būt, ja tie būtu bijuši tikumīgi un skaidri. Viņi tās ir izšķieduši, darot paši sev ļaunu. Tieši te, šajā draudzē, samaitātība izplatās uz visām pusēm. Sad un tad tiek rīkotas dziedāšanas un uzjautrināšanās sanāksmes. Katru reizi, kad es par tām dzirdu, es jūtos, it kā būtu ietērpusies maisa audekla apģērbā. "Ak, kaut manā galvā jel būtu ūdens, un manas acis taptu par asaru avotiem."(Jer.9:1). "Ak, Kungs, žēlo Savus ļaudis!" (Joēla 2:17). Es esmu izmisusi. Manas dvēseles sāpes nav jums izsakāmas. Jūs turpināt gulēt. (362) Vai Sinaja zibeni un pērkonu atmodinātu šo draudzi? Vai tie atmodinātu jūsu tēvus un mātes, lai jūs savās mājās iesāktu reformas darbu? Jums vajadzētu mācīt savus bērnus. Jums vajadzētu dot viņiem norādījumus kā izvairīties no

ši laika netikumības un samaitātības. Tai vietā daudzi domā, ka prieks pie ēšanas varētu būt tiem par labu. Jūs uz galda liekat sviestu, olas, gaļu, un jūsu bērni visu to ēd. Viņi tiek apgādāti tieši ar tādu barību, kas uzbudina to dzīvnieciskās tieksmes, un kad jūs nākat uz sapulci un lūdzat Dievu lai Viņš svētītu un glābtu jūsu bērnus. Cik augstu paceļas jūsu lūgšanas? Vispirms jums kaut kas jādara. Kad jūs savu bērnu labā būsiat darījuši visu, ko Dievs līcis darīt, tad varēsiet pašāviņi prasīt dievišķo palīdzību, kuru Dievs jums solījis dot.

Jums jābūt sātība visās lietās. Jums jābūt sātībai, lai sātības pamatlīkumiem atbilst viss, ko jūs ēdat un dzerat. Un jūs tomēr sakāt: "Nevienam nav nekāda darīšana par to ko es ēdu vai ko es dzeru, vai ko es lieku uz sava galda." Tomēr kādam jābūt sātībai par to, ja jūs savus bērnus nenoslēdzat no citiem vai arī neejat tuksnesī, kur jūs nevienam nebūtu par nastu un kur jūsu nevaldāmie, netikumīgie bērni nesamaitātu sabiedrību, kurā viņi dzīvo.

Daudzi, pieņemdami veselības reformu, ir atstājuši visu, kas kaitīgs; bet tāpēc, ka viņi šīs lietas ir atstājuši, viņi tomēr nedrīkst būt cik viņiem patīk. Viņi apsēžas pie galda un, nedomājot par to, cik daudz viņiem vajadzētu būt, pilnīgi nododas ēstkārei, un ēd daudz par daudz. Un viss ko kuņģis var darīt, vai viss, kas tam jādara atlikušajā dienas daļā, ir nomocīšanās ar nastu, kas tam uzspiesta. Visa barība, kas ievietota kuņģī no kuras organisms nevar gūt sev labumu, ir liels apgrūtinājums dabai tās darbā. (363) Tas traucē dzīvības norisi. Organisms ir pārslogots un nespēj sekmīgi veikt savu darbu. Nevajadzīgi tiek apgrūtināti dzīvībai svarīgi orgāni, un kuņģis pieprasa smadzeņu nervu spēku, jo gremošanas orgāniem vajadzīga palīdzība, lai atbrīvotos no lielā barības daudzuma, kas organismam nedod nekādu labumu.

Tā samazinās smadzeņu spēks, no kura tik daudz prasīta palīdzība kuņģim, lai tas varētu tikt galā ar savu smago nastu. Un, kad šis uzdevums ir veikts, kādas izjūtas tad rodas, pēc šīs nevajadzīgās dzīvības spēku izšķiešanas? Nogurums, vājums un sajūta it kā vēl vajadzētu būt. Šīs izjūtas var rasties tieši pēc ēdiena reizes. Kas tās izraisa? Daba ir ļoti nomocījusies, lai tiktu galā ar savu darbu, un tik pilnīgi izsmēlusi savus spēkus, ka rodas noguruma sajūta, bet jūs domājat, ka kuņģis prasa: "Dod vairāk barības," kaut gan pārguris tas skaidri saka: "Dod man atpūtu."

Kuņģim vajadzīga atpūta, lai uzkrātu spēkus turpmākajam darbam. Nedodot tam laiku atpūtai, jūs nolemjat, ka tam vajag vēl vairāk barības, un tā jūsu dabai uzkrājas jaunu slodzi, nepiešķirot tai nepieciešamo atpūtu. Kuņģa stāvokli varam salīdzināt ar cilvēku, kurš visu priekšpusdienu strādājis uz lauka un jūtas noguris. Pusdienas laikā viņš atnāk mājās un saka, ka noguris un spēki ir izsmelti; bet jūs viņam sakāt, lai atkal turpina strādāt un, ka tad viņš jutīsies labāk. Tā jūs izturaties pret kuņģi. Tā spēki ir pilnīgi izsmelti. Bet atpūtas vietā jūs tam dodat vēl vairāk barības un, lai tādos apstākļos kuņģis tiktu galā ar sagremošanas darbu, ir vajadzīga citu organisma daļu dzīvības spēku palīdzība.

Daudzi no jums reizēm ir izjūtuši trulumu smadzenēs. Jums negribējās ķerties pie darba, kas prasa garīgu vai fizisku spēku. Jums bija vajadzīga atpūta, lai atbrīvotos no izjūtas, ko radīja jūsu organismam uzkrātā nasta. Šī noguruma sajūta atkārtojas. Bet jūs sakāt, ka tā ir prasība pēc lielākas barības devas, un uzlieciet kuņģim dubultu kravu, (364) lai viņš ar to tiek galā. Vai tad, ja jūs stingri ievērosiet uztura kvalitāti jūs pagodināt Dievu savā miesā un savā garā, kas pieder Dievam, apēdot tādu barības daudzumu? Kas kuņģi uzņem tik daudz uztura un pārslogo dabu, tie nevar novērtēt patiesību, kaut arī to klausās. Viņi nespēj atdzīvināt smadzeņu sastingušās uztveres spējas, lai izprastu salīdzināšanas darba vērtību un lielo Upuri, Kas ir pienests kritušā cilvēka labā. Tiem nav iespējams novērtēt lielo, dārgo un ļoti bagāto atalgojumu, kas tiek glabāts uzticīgajiem uzvarētājiem. Mūsu dabas dzīvnieciskajām tieksmēm nekad nevajadzētu ļaut valdīt pār tikumisko un intelektuālo spēku.

Bet kādu iespaidu pārēšanās atstāj uz kuņģi? Tas līdz ar citiem gremošanas orgāniem novājinās un rezultātā nāk slimības līdz ar visām savām postošajām sekām. Ja attiecīgie cilvēki ir bijuši slimi jau iepriekš, tad tādā veidā viņi grūtības vēl palielina un ar katru nodzīvoto dienu arvien vairāk samazina savu dzīvotspēku. Viņi saviem dzīvības spēkiem liek nevajadzīgi strādāt, uzkrājot rūpes par barību, ko viņi uzņēmuši kuņģī. Cik briesmīgs ir šis stāvoklis, ja mēs tādā nonākam! No piedzīvojumiem mēs kaut ko zinām par gremošanas traucējumiem. Ar šo slimību mēs sastapāties mūsu ģimenē, un mēs domājam, ka no tās ir ļoti jābaidās. Ja kāds cilvēks stipri saslimst ar kuņģi, tad tas ļoti cieš kā garīgi, tā fiziski; arī viņa draugiem jācieš, ja tie nav tikpat nejutīgi kā lopi, un jūs vēl sacīsiet: "Tā nav jūsu darīšana, ko es ēdu un kā es rīkojos?" Vai tiem, kas atrodas ap kuņģa slimnieku nav jācieš? Šie cilvēki ātri uztraucas. Cik dabiska tiem ir neapmierinātība! Viņi jūtas slikti, bet tiem liekas, ka viņu bērni ir slikti. Viņi nevar ar tiem mierīgi runāt un, nesapņemot sevišķu žēlastību, nevar mierīgi izturēties savā ģimenē. Visi klātesošie tiek ietekmēti no viņu slimības; visiem jācieš viņu nespēka sekas. Viņi met tumšu ēnu. Vai tad jūsu ēšanas un dzeršanas ieradums neskar citus? (365) Tas

noteikti skar citus. Un jums ļoti jāuzmanās, lai jūs veselības ziņā atrastos vislabākā stāvoklī un varētu pareizi kalpot Dievam un pildīt pienākumus sabiedrībā un ģimenē.

Bet pat veselības reformas piekritēji var kļūsties barības daudzuma ziņā. Pārmērīgi var būt arī veselīgu barību. Daži šinī mājā rīkojas nepareizi uztura labuma ziņā. Viņi nekad nav nostājušies par veselības reformu. Viņi ir izvēlējušies būt un dzert ko viņi grib un kad viņi grib. Ar to viņi dara ļaunu savam organismam. Un ne tikai to vien, bet viņi dara ļaunu arī savām ģimenēm, liekot uz saviem galdiem uzbudinošu uzturu, kas stiprina viņu bērnos dzīvnieciskās tieksmes un atrauj to uzmanību no Debesu lietām. Tādā veidā vecāki savos bērnos stiprina dzīvniecisko pusi un novājina garīgos spēkus. Kāds smags sods viņiem beidzot būs jācieš! Un viņi vēl brīnās, ka bērni tikumiski ir tik vāji!

Vecāki nav pareizi audzinājuši savus bērnus. Bieži viņos pašos redzam tādas pat nepilnības, kādas ir viņu bērniem. Viņi nepareizi ēd un tāpēc nervu enerģiju vairāk izlieto kuņģim, un rezultātā pietrūkst dzīvības spēku citu uzdevumu veikšanai. Savas nepacietības dēļ viņi nespēj pareizi uzraudzīt savus bērnus, ne arī mācīt viņiem pareizo ceļu. Viņi varbūt izturas pret tiem rupji un nepacietībā tiem iesit. Es esmu teikusi, ka bērnu fiziski pārmācot, vēloties izdzīt ļauno garu, panāks tikai to, ka viena ļaunā gara vietā iemājos divi. Ja bērns ir rīkojies nepareizi, tad viņu fiziski pārmācot, tas kļūs vēl ļaunāks. Tādā veidā bērns nav pakļaujams. Vecāki paši nevar sevi valdīt, ja organisms nav pareizā stāvoklī, ja traucēta ir asinsriņķošana un viss nervu spēks vajadzīgs sliktas kvalitātes barības vai arī pat laba uztura pārāk liela daudzuma sagremošanai. Viņi nevar izsekot no cēloņa līdz rezultātam. Tāpēc katrs to solis ģimenē rada vairāk ļaunuma nekā labuma. (366) Liekas, ka viņi nesaprot cēloņu un seku savstarpējo sakarību un nespēj par to spriest, un tie strādā it kā akli. Viņi laikam domā, ka ar mežonīgu rīcību, tie sevišķā kārtā pagodina Dievu un, sastopoties ģimenē ar kādu nepareizību, tie cenšas to novērst ar skarbumu un varmācību, uzskatdami, ka tāda izturēšanās nepieciešama Kunga pagodināšanai. Kas ir mūsu bērni? Tie ir tikai jaunākie brāļi un māšas tavā ģimenē, kuru Dievs atzīst par savu. Mums jāaudzina Kunga ģimenes locekļi. Un, ja rūpes par viņiem ir uzticētas mums, cik piesardzīgiem mums vajadzētu būt, lai tos uzaudzinātu Kungam, lai Meistaram atnākot, mēs varētu sacīt: "Seit, Kungs, esam mēs un tie bērni, kurus Tu mums esi devis." Vai tad varēsīm sacīt: "Mēs esam centušies darīt savu darbu un esam centušies to darīt labi?"

Es esmu redzējis lielu ģimeņu mātes, kas nespēj saskatīt viņu ceļā esošo darbu, kas tās gaidīja viņu pašu ģimenēs. Viņas gribēja būt misionāres un veikt kādu lielu darbu. Viņas meklēja kādu augstu amatu, bet pameta novārtā tieši to darbu, ko Kungs tām bija uzticējis pašu mājās. Cik ļoti svarīgi, lai smadzenes būtu skaidras! Cik svarīgi, lai organisms būtu, cik vien iespējams, brīvs no slimībām, lai mēs varētu veikt darbu, kuru Debesis mums uzticējušas, un izpildīt to tādā veidā, ka Meistars varētu sacīt: "Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps. Tu pie mazuma esi bijis uzticīgs, Es tevi iecelšu pār daudzumu; ieej sava Kunga priekā." Manas māšas, neniciniet mazās lietas, kuras Kungs atstājis jūsu gādībai. Lai katras dienas darbs būtu tāds, ka galīgās norēķināšanās dienā jums nebūtu jākaunas, sastopoties ar jūsu dzīves ierakstiem, kurus izdarījis eņģelis — rakstvedis.

Bet kā ir ar nepilnvērtīgu uzturu? Es esmu runājusi, cik svarīgi ir, lai uztura daudzums un labums saskanētu ar veselības likumiem. Nepilnvērtīgu diētu mēs neieteicam. (367) Man rādīja, ka daudzi veselības reformu saprot nepareizi un to diēta ir pārāk trūcīga. Viņi pārtiek no lēta, sliktā uztura, kas pagatavots, nerūpējoties par visa organisma pabarošanu. Ir svarīgi, lai uzturs būtu rūpīgi sagatavots, un lai nesamaitātā ēstgriba to ar prieku varētu baudīt. Ja mēs, vadoties pēc pamatlīkumiem, atsakāmies no gaļas, sviesta, pastēšu, garšvielu un cūku tauku lietošanas un no tā, kas kairina kuņģi un grauj veselību, tad tomēr nekad nevajadzētu domāt, ka tam, ko mēs ēdam, ir maza nozīme.

Daži noiet galējībās. Viņi grib būt tikai tādu un tādu daudzumu un tikai tādas un tādas kvalitātes barību un ierobežojas ar divām vai trim lietām. Viņi ļauj sev un savai ģimenei likt priekšā tikai nedaudzus barības veidus. Ēdot maz un ne vislabākās kvalitātes uzturu, viņi kuņģi neuzņem vielas, kas vajadzīgas, lai organisms būtu tiešām pabarots. Nepilnvērtīgs uzturs nav pārvēršams labās asinīs. Nepilnvērtīga diēta arī asinis darīs nepilnvērtīgas. Es gribu pieminēt māšas A gadījumu. Uz viņu man norādīja kā uz galējību. Man rādīja divas ļaunu šķiras: pirmie, kas nedzīvo saskaņā ar gaismu, kuru Dievs tiem bija devis. Viņi reformas darbu uzsāka kāda cita cilvēka iespaidā, paši to nesaprazdami. Jūsu vidū ir daudz tādu, kas apliecina ticību patiesībai, bet to ir pieņēmuši tāpēc, ka kāds cits to ir darījis, tomēr paši nespēj paskaidrot, kāpēc izvēlējušies tādu dzīves veidu. Tieši tāpēc jūs esat tik nepastāvīgi kā ūdens. Kur jums savas rīcības motīvus vajadzēja apsvērt mūžības gaismā, kur praktiski vajadzēja izprast visus pamatlīkumus, uz kuriem balstās jūsu rīcība, kur vajadzēja rakt, līdz ir aizsniegts ciets slānis un tad pašiem celt uz patiesā pamata, jūs staigājat kāda cita aizdedzinātas uguns dzirksteļu gaismā. Bet šai ziņā jums neizdosies, tāpat kā esat piedzīvojuši neveiksmi veselības reformā. Bet, ja jūs būtu vadījušies no pamatlīkumiem, tad tā nebūtu rīkojušies.

Dažus nevar pārliecināt, ka tiem jāēd un jādzēr Dievam par godu. Nodošanās ēstkārei atstāj iespaidu

uz visu viņu dzīvi. To var redzēt viņu ģimenē, viņu draudzē, lūgšanas sapulcē un viņu bērnu uzvedībā. Ēstkāre ir bijusi viņu dzīves lāsts. Jūs varat panākt, lai viņi izprastu šim pēdējām dienām dotās patiesības. Dievs bagātīgi ir gādājis par savu radījumu uzturu un laimi; un, ja nekad nebūtu pārkāpti Viņa likumi un, ja viņi būtu rīkojušies saskaņā ar dievišķo gribu, tad posta un nepārtraukto nelaimju vietā valdītu veselība, miers un laime.

Otra ļaužu šķira, kas uzsākusi cīņu par veselības reformas īstenošanu, ir ļoti stingra. Viņi ieņem savu viedokli un stūrgalvīgi par to nostājas, pārspilējot gandrīz visas lietas. Māsa A bija viena no šīm personām. Viņa nebija līdzjūtīga, mīloša un sirsnīga kā mūsu dievišķais Kungs. Taisnība bija vienīgā lieta, ko tā spēja saskatīt. Viņa gāja vēl tālāk par brāli Dr. Trallu. Viņas pacienti pat bija spiesti to atstāt, jo viņiem nepietika ko ēst. Viņas nepilnvērtīgais uzturs deva tai nepilnvērtīgas asinis.

Gaļas ēdieni pazemina asins vērtību. Vāriet gaļu kopā ar pipariem un vircēm un ēdiet to kopā ar pīrāgiem un kūkām, un jūsu asinīm būs slikts sastāvs. Šāda veida barības lietošana organismam uzliek pārāk smagu slodzi. Gaļas pīrāgi un marinētas lietas, kurām nekad nevajadzētu nonākt kāda cilvēka kuņģī, dos nožēlojamus asinis. Arī sliktas kvalitātes uzturs, nepareizi sagatavots un nepietiekošs daudzums, nevar dot labas asinis. Nepilnvērtīga barība dos tādus pat rezultātus kā gaļas ēdieni un trekns uzturs.

Tagad par pienu un cukuru: Es pazīstu tādus cilvēkus, kurus veselības reforma ir nobiedējusi, un viņi ir paziņojuši, ka ar to tiem nevar būt nekas kopējs, ja tā neatļauj brīvi lietot šos produktus. Aizvietošana jāizdara ļoti uzmanīgi; (369) mums jārikojas piesardzīgi un gudri. Mums vajadzētu iet tādu ceļu, kas pats sevi ieteiktu zemes saprātīgajiem iedzīvotājiem. Liela daudzuma piena un cukura kopēja lietošana ir kaitīga. Tie piesārņo organismu. Dzīvnieki, no kuriem iegūst pienu ne vienmēr ir veseli. Viņi var būt saslimuši. Govs no rīta var likties vesela, un pirms nakts iestāšanās tā jau var nobeigties. Tātad tā ir bijusi slima jau no rīta, un arī piens ir bijis slimības skārts, bet jūs to nezinājāt. Visa dzīvnieku valsts slimo. Gaļas ēdieni var izraisīt dažādas slimības. Ja mēs zinātu, ka dzīvnieki ir pilnīgi veseli, tad es ļaudīm ieteiktu ēst labāk gaļas ēdienus, nekā lielos daudzumos pienu un cukuru. Tāda rīcība nebūtu tik kaitīga, kā piena un cukura lietošana. Cukurs apgrūtina organismu. Tas traucē dzīvā organisma — mehānisma darbību. Es gribu runāt par kādu gadījumu Montkalmas apgabalā, Mičiganā. Attiecīgais cilvēks bija cēls vīrs. Viņš bija sešas pēdas garš un glīts no skata. Mani aicināja viņu apmeklēt sakarā ar saslimšanu. Jau agrāk biju ar to runājis par viņa dzīves veidu. "Man nepatīk tavu acu izteiksme," es teicu. Viņš lietoja ļoti daudz cukura. Es jautāju kāpēc viņš tā rīkojas. Viņš teica, ka esot atstājis gaļas lietošanu un nezinot, kas to varētu vēl labāk aizvietot kā cukurs. Uzturs viņu neapmierināja, jo sieva neprata to pagatavot. Daži no jums savas meitas, kas tikko aizsniegušas sievietes gadus, sūta uz skolu, lai mācītos zinātnes, kamēr viņas vēl neprot pagatavot ēdienus. Prasmi gatavot ēdienus, tomēr vajadzētu uzskatīt par vissvarīgāko. Šeit bija sieviete, kas neprata ēdienus gatavot; viņa nebija mācījusies rūpēties, lai uzturs būtu veselīgs. Pieminētajai sievai un mātei ļoti trūka zināšanu šajā svarīgajā zināšanu nozarē, un rezultātā slikti pagatavotais uzturs, kas nespēja apmierināt organisma vajadzības, bija par iemeslu pārmērīgai cukura lietošanai, kas izraisīja visa organisma saslimšanu. Neveselīgie ēdieni maksāja arī vīra dzīvību. (370) Kad aizgāju pie slimnieka, centos, cik labi vien iespējams, viņu pamācīt, kā tam jārikojas, un drīz viņš sāka lēnām atspirt. Bet viņš neapdomīgi izlietoja savus spēkus, kad to vēl nedrīkstēja darīt, un mazliet ieēda tādu barību, kas nebija laba, un no jauna sabruka. Soreiz vairs nebija iespējams viņam palīdzēt. Viss viņa organisms likās esam dzīva irstoša, bojā ejoša masa. Viņš nomira kā slikti pagatavotu ēdienu upuris. Labi pagatavotu ēdienu viņš mēģināja aizvietot ar cukuru, un tas lietu padarīja tikai vēl jaunāku.

Es bieži apsēstos pie brāļu un māsu galdiem un redzu, ka viņi ļoti daudz lieto pienu un cukuru. Šīs vielas piesārņo organismu, kairina gremošanas orgānus un iespaido smadzenes. Viss, kas traucē dzīvā mehānisma rosīgu darbu, ietekmē arī smadzenes. Pēc man dotās gaismas cukurs, ja to lieto plašos apmēros, ir vēl kaitīgāks par gaļu. Šīs izmaiņas jāizdara piesardzīgi un jārikojas tā, lai neizsauktu riebumu un aizspriedumus cilvēkos, kurus mēs vēlamies pamācīt un kuriem gribētu palīdzēt.

Mūsu māsas bieži vien neprot gatavot ēdienus. Tām es gribētu teikt, ka es, būdama viņu vietā, ietu pie vislabākās pavāres, kāda attiecīgajā apgabalā ir atrodama, un, ja būtu vajadzīgs, paliktu tur nedēļām ilgi, līdz būtu meistare savā darbā — prastu veikli un saprātīgi gatavot ēdienus. Tā es rīkotos arī tad, ja man būtu jau četrdesmit gadu. Jūsu pienākums ir zināt, kā gatavojami ēdieni, un jūsu pienākums ir arī savām meitām mācīt ēdienu pagatavošanas mākslu. Mācot viņām pavāra mākslu, jūs ap tām uzcelsiet barjeru, ka viņas pasargās no ģeķības un netikumības, uz ko tās citādi varētu tikt kārdinātas. Es augsti vērtēju savu šuvēju. Es cienu savu pierakstītāju, bet mana pavāre, kas labi prot pagatavot ēdienus dzīvības uzturēšanai, smadzeņu, kaulu un muskuļu barošanai, ir visvērtīgākais cilvēks starp kalpotājiem manā ģimenē.

Mātes, nav nekā cita, kas izsauktu tādu ļaunumu, (372) kā meitu atbrīvošana no pienākumu nastām, nedodot viņām nekādu sevišķu darbu un ļaujot tām pašām sev izvēlēties nodarbošanos, varbūt nedaudz tamborēšanu vai kādu citu izdomātu laika kavēkli. Ļaujiet viņām vingrināt locekļus un muskuļus. Kas par to, ka viņas tādēļ nogurst! Vai arī jūs nenogurstat savā darbā? Vai nogurums, ja nebūs notikusi pārpūlēšanās, jūsu bērniem kaitēs vairāk nekā jums? Tiešām nē! NO noguruma viņas var atspirt labā nakts atpūtā un tā sagatavoties nākošajā dienā veicamajam darbam. Ļaut tām uzaugt slinkumā ir grēks. Sodomas grēks un bojā ejas iemesls ir maizes pārpilnība un kūtrums.

Mums jāstrādā, ieņemot pareizu nostāju. Mums jāstrādā kā vīriem un sievietēm, kas tiks nostādīti tiesas priekšā. Un, ja mēs pieņemam veselības reformu, tad mums tā jāpieņem, vadoties no pienākuma izjūtas, bet nevis tāpēc, ka to ir pieņēmis kāds cits. Kopš es pieņēmu veselības reformu, es ne mazākā mērā savu rīcību neesmu mainījis. Es neesmu atkāpusies nevienu soli, kopš gaisma no Debesīm pirmo reizi par šo jautājumu apspīdēja manu teku. Es uzreiz atteicos no visa, — tieši tad, kad strādāju smadzenes nogurdinošu darbu, rakstīdama no agra rīta līdz saules rietam. Es pārgāju uz divreizēju ēšanu dienā un turpināju strādāt tāpat kā iepriekš. Es biju ļoti cietusi no slimības un piecas reizes biju paralizēta. Mēnešiem ilgi nevarēju kustināt kreiso roku, jo izjutu ārkārtīgi lielas sāpes sirdī. Izdarot izmaiņas savā diētā, es atteicos pakļauties garšai un vairs neļāvu tai pār mani valdīt. Vai gan tā stāvēs manā ceļā, liedzot iegūt lielāku spēku, ar ko es varētu pagodināt savu Kungu? Vai gan tā drīkst kaut uz mir

kli aizkavēt mani Ceļā? — Nekad! Es jutos ļoti izsalkusi. Biju bijusi liela gaļas ēdāja. Bet, kad mani spēki izsīka, es liku rokas uz vēdera un sacīju: "Es nenogaršošu ne kumosa. Es ēdišu vienkāršu uzturu, vai arī nemaz neēdišu." Maize man bija pretīga. (372) Es reti varēju apēst maizes gabaliņu dolāra lielumā. Ar dažām lietām, ko prasīja reforma, es varēju ļoti labi saskaņoties, bet kad nonācu līdz maizei, es tai sevišķi pretojos. Šis pārmaiņas dēļ man bija jāizcīna īpaša cīņa. Pirmās divas vai trīs reizes es nevarēju ēst. Es sacīju savam kuņģim: "Tu vari pagaidīt, līdz tu spēsi ēst maizi." Pēc neilga laika es jau varēju ēst maizi un arī īpaša rupja maluma (graham) maizi. Agrāk es to nevarēju ēst; bet tagad man tā garšoja labi un man netrūka ēstgribas. Rakstot "Garīgās dāvanas" trešo un ceturto sējumu, pārmerīgais darbs pilnīgi izsmēla manus spēkus. Tad es sapratu, ka man jāizmaina dzīves veids, un, dažas dienas atpūšoties es atkal pilnīgi atspirgu. Es šīs lietas atmetu, ņemot vērā pamatlikumus. Veselības reformas pusē es nostājos, vadoties no pamatlikumiem. Un kopš tā laika, brāļi, jūs neesat dzirdējuši, ka veselības reformā es būtu izvirzījusi kādu pārspīlējumu, kas man būtu bijis jāatsauc. Es neesmu izvirzījusi kādu pārspīlējumu, kas man būtu bijis jāatsauc. Es neesmu izvirzījusi nevienu priekšlikumu, ko neatbalstītu arī šodien. Es jums ieteicu veselīgu, barojošu uzturu.

Es nedomāju, ka daudz ir zaudēts, ja pārtrauc lietot lietas, kas piešķir sliktu ožu elpai un mutē atstāj nepatīkamu garšu. Vai tā ir sevis aizliegšana, ja atstājam šīs lietas un sasniedzam tādu stāvokli, ka viss ir tik salds kā medus, ka mutē vairs nepaliek sliktā garša un smaguma sajūta kuņģī pazūd? Šīs lietas es tiku lietojusi ilgu laiku, es atkal un atkal tiku zaudējusi samaņu ar bērnu uz rokām. Tagad ar mani vairs nekā tamlīdzīgs nenotiek; un vai lai es to saucu par zaudējumu, ja varu šodien stāvēt jūsu priekšā, kā tas šodien ir? Pat no simts sievietēm nav vienas, kas varētu izturēt tādu slodzi, kādu izturu es. es rīkojos, vadoties no pamatlikumiem, bet ne no impulsīvām iedomām. Es tā rīkojos tāpēc, ka ticēju, ka Debesis atzīs manas pūles, manu cenšanos sasniegt iespējami labāko veselības stāvokli, lai varētu pagodināt Dievu savā miesā un garā, kas pieder Viņam.

(373) Mēs varam labas, veselīgas uzturvielas un veselīgi pagatavot ēdienus tik lielā izvēlē, ka tos iespējams piemērot katra cilvēka garšai. Nu, ja jūs, manas māsas nezināt, kā pagatavot ēdienus, tad es jums dodu padomu iemācīties. Prasme pagatavot ēdienus ir ļoti svarīga. Slikti pagatavotu ēdienu dēļ ir zaudēts vairāk dvēseļu, nekā jūs spējat iedomāties. Tie izraisa slimības, vājumu un sliktu garastāvokli; organismā valdošā kārtība tiek sajaukta un Debesu lietas kļūst neizprotamas. Labā maizes klaipā ir vairāk reliģijas, nekā daudzi no jums to domā. Labi pagatavotos ēdienos ir vairāk reliģijas, nekā jūs spējat stādīties priekšā. Mēs vēlamies, kaut jūs uzzinātu, kas ir pareiza reliģija, un tad to ieviestu savās ģimenēs. Reizēm, atrodoties izbraukumos, es sapratu, ka uz galda uzliktā maize un viss tur esošais uzturs man kaitēs, bet es biju spiesta mazliet ēst, lai uzturētu dzīvību. Tāda uztura lietošanu Debesis uzskata par grēku. Es esmu cietusi piemērota uztura trūkuma dēļ. Ja jūsu gremošanas orgāni ir novājināti, tad jūs uz sava galda varat likt dažādus augļus, tikai ne pārāk daudz vienā ēdiena reizē. Tādā veidā jūs varat iegūt dažādību, kas labi garšos un jūs ļoti jutīsieties arī pēc ēšanas.

Man jābrīnās redzot, ka pēc visas šeit dotās gaismas, daudzi no jums vēl ēd starp maltītēm! Kārtējo ēdienreizi starplaikā jums nevajadzētu ļaut pat ne kumosam nonākt jūsu mutē. Ēdiet, cik jums vajadzīgs, bet ēdiet to ēdienreizē un tad gaidiet līdz nākošajai maltītei. Es ēdu pietiekoši, lai apmierinātu organisma vajadzības; tomēr, kad es pēc ēšanas pieceļos, ēstgriba man ir tikpat laba kā

tā bija tad, kad es sēdos pie galda. Pienākot nākošajai ēdienreizei, es atkal esmu sagatavojusies uzņemt savu daļu, bet ne vairāk. Ja es šad un tad ēstu divreiz vairāk, tāpēc, ka man ēdiens labi garšo, kā es varētu zēmoties un lūgt Dievu, lai Viņš rūpējas par pārmērīgo kravu manā kuņģī? Tas darītu Viņam negodu. Tas nozīmētu lūgt apmierināt manu kāribu. Tagad es ēdu tieši tik daudz, cik pēc manām domām man vajadzīgs, un tad es varu Viņu lūgt dot man spēkus tā darba izpildīšanai, kuru Viņš man uzdevis. (374) Un man ir zināms, ka Debesis ir dzirdējušas un paklausījušas manu lūgšanu, kad es tā esmu lūgusi.

Vēlreiz atkārtāju, ja mēs ēdam pārmērīgi, tad grēkojam pret savu miesu. Sabatā, Dieva namā, atskanot Dieva Vārda dedzīgajām patiesībām, nesātīgie ēdāji sēdēs un gulēs. Viņi nespēj noturēt vajā savas acis, ne arī saprast svinīgo vēstījumu. Vai domāriet, ka tādi pagodina Dievu savā miesā un garā, kas pieder Dievam? Nē, viņi Dievam dara negodu. Un cilvēkus, kuriem traucēta sagremošana, par tādiem ir padarījusi tieši šāda rīcība. Viņi nav ievērojuši sistemātiskumu, bet ļāvuši sevi vadīt ēstkārei un ēduši starplaikos. Var būt, ja viņa dzīves veids saistīts ar sēdēšanu, tam ir trūcis svaiga gaisa, kas palīdzētu un veicinātu sagremošanas procesu; varbūt, viņam nav bijis pietiekoši daudz fizisku vingrinājumu, kas vajadzīgi veselībai.

Daži no jums domā, ka būtu labi, ja kāds pateiktu, cik daudz drīkst ēst. Tomēr uz to nevajadzētu gaidīt. Mums jāvadās no morālā un reliģiskā redzes viedokļa. Mums jābūt sātīgiem visās lietās, jo mūs gaida neiznīkstošais kronis, Debesu manta. Un tagad es gribu teikt brāļiem un māsām, ka vēlos, lai man pašai būtu morāla drosme izvēlēties savu nostāju un valdīt pār sevi. Es nevēlētos šo darbu nodot kādam citam. Jūs ēdat par daudz un tad bēdājaties par to un tā jūs pastāvīgi domājat par savu ēšanu un dzeršanu. Ēdiet tieši tik daudz, cik vajadzīgs, lai jūs justos vislabāk; un dodaties prom no galda, apzinoties, ka esat bezvainīgi Debesu skatījumā, neizjūtot nekādus sirdsapziņas pārmējumus. Mēs nedomājam, ka varētu bērnus un pieaugušos pilnīgi atbrīvot no kārdināšanām. Mūs visus gaida cīņas, un mums jāstāv tā, lai varētu atsist sātana kārdināšanas, un mums jāzina, ka mūsos pašos ir priekš tam vajadzīgais spēks.

(375) Vēloties brīdināt jūs no pārēšanās, pat ja tiek lietots vislabākās kvalitātes uzturs, gribam brīdināt arī tos, kas ir ekstrēmisti, neizstrādāt nepareizus norādījumus un necensties, lai visi tos ievērotu. Ir daži cilvēki, kas iziet kā veselības reformas sludinātāji, lai gan ir nederīgi jebkuram citam pasākumam un tiem trūkst saprašanas, kā apgādāt savu ģimeni un kā pareizi izturēties draudzē. Un ko viņi dara? Tiešām viņi nostājas kā veselības reformas ārsti, it kā viņi varētu šo lietu sekmēt. Viņi uzņemas atbildību par savu rīcību un kārtu vīru un sievu dzīvi, kur patiesībā viņi neko nezina par šo darbu.

Manai balsij jāatskan pret iesācējiem, kas uzņemas ārstēt slimības it kā saskaņā ar veselības reformas pamatlukumiem.

Lai Dievs nedod, ka mēs kļūtu par šo ekstrēmistu upuriem. Mūsu skaits ir pārāk mazs. Tas vispār ir pārāk apkaunojošs karš, lai mēs tajā kristu. Kaut Dievs mūs pasargātu no tādām briesmām! Mums nav vajadzīgi tādi skolotāji un ārsti. Lai slimības ārstē tie, kas kaut cik pazīst cilvēka organismu. Debesu Ārsts bija ļoti līdzjūtīgs. Šis gars ir ļoti nepieciešams ļaudīm, kuriem jāaskaras ar slimniekiem. Daži, kas uzņemas ārsta darbu, ir nepacietīgi, savtīgi un ietiepīgi. Jums nav iespējams tos pamācīt. Var būt, ka viņi nekad nav darījuši kaut ko tādu, ko ir vērts darīt. Dzīvē viņi nav guvuši panākumus. Viņi nezina nekā, ko ir vērts zināt, un tomēr viņi iziet kā veselības reformas skolotāji. Mēs nedrīkstam pieļaut, ka šādas personas nokauj vienu vai otru cilvēku. Nē, mēs to nedrīkstam pieļaut!

Mēs vēlamies vienmēr rīkoties pilnīgi pareizi. Mēs vēlamies pacelt mūsu ļaudis, nostādot tos pareizās attiecībās ar veselības reformu. Apustulis saka: "Lai paši šķīstamijs no visas apgānīšanās pie miesas un pie gara un lai topam pilnīgi svēti Dieva bijāšanā." (2.Kor.7:1). Mums jārikojas pareizi, lai pastāvētu pēdējās dienās. Mums ir vajadzīgas neaptumšotas smadzenes un vesels prāts veselā miesā. Mums visā nopietnībā ir jāsāk strādāt priekš saviem bērniem un priekš katra mūsu ģimenes locekļa. (376) Vai ķersimies pie darba un darīsim to, ieņemot pareizo nostāju? Tuvojās Jēzus atnākšanas brīdis; un, ja mēs turpināsim dzīves veidu, kas mūs dara aklus pret pēdējo dienu patiesībām, kuras cēlina dvēseli, kā tad patiesība mūs var svētot? Kā mēs varam sagatavoties nemirstībai? Kaut Kungs mums palīdzētu, ka šeit mēs sākam strādāt tā, kā nekad agrāk.

Mēs runājam par sapulču sērijas noturēšanu šeit šajā vietā un par darba uzsākšanu pie ļaudīm. Bet mēs nedrīkstam likt savas rokas zem jums, lai jūs paceltu. Mēs vēlamies, lai jūs paši sāktu darīt veselības reformas darbu savās mājās. Mēs vēlamies, lai tie, kas stāvējuši aizmugurē, iznāktu uz priekšu. Jums jāsāk strādāt. Un, kad mēs redzēsim, ka jūs paši esat sākuši strādāt priekš sevis, mēs nāksim un palīdzēsim. Mēs varam veikt reformas darbu pie jūsu bērniem, lai tie varētu atgriezties pie Kristus un lai reformācijas gars izplatītos jūsu vidū. Bet, ja šķiet, ka jūs esat divreiz miruši, ka jūs

esat izraujami ar saknēm, tad mēs neuzdrošināties uzsākt darbu. Labāk mēs iesim uz kādu neticīgu draudzi, kur ir sirdis, kas pieņem patiesību. Ir pietiekoši daudz to, kas vēlas dzirdēt patiesību; un mēs ilgojamies atrasties tur, kur varam ar viņiem runāt. Vai gribat mums palīdzēt, sākot strādāt paši savā labā?

Kaut Dievs jums atļautu visu saprast tā, kā to līdz šim vēl nekad neesat sapratuši. Kaut Dievs jums palīdzētu nomirt sev un ienest savās mājās reformācijas garu, lai jūsu vidū varētu nākt Dieva eņģeļi, lai jums kalpotu un jūs varētu tikt sagatavoti pārceļšanai Debesīs.

VESELĪBAS REFORMAS PĀRSPĪLĒJUMI

(377) Gadskārtējās sanāksmes laikā Adams centrā Ņujorkā 1868. gada 25. oktobrī, es redzēju, ka brāji B. un C. rīcības dēļ atrodas lielā apjukumā un nelaimē. Kam Dieva lieta ir sirdī, tie nevar nedegt par tās labklājību. Man rādīja, ka uz šiem cilvēkiem nevar pajauties. Viņi visu pārspīlē un veselības reformas darbu spēj tikai sabojāt. Viņu rīcība nav tāda, kas ļaudis, kas ir nesātīgi ēšanā, ierosinātu laboties un reformēties; Viņu iespaids pie ticīgajiem un neticīgajiem modina riebumu un tos nevis tuvina reformai, bet no tās aizdzen.

Mūsu uzskati stipri atšķiras no pasaulē pieņemtajiem. tie nav populāri. Ļaužu masas atmetīs jebkuru teoriju, lai cik saprātīga tā būtu, ja tā ierobežos viņu ēstkāri. Padomu prasa garšai, bet ne saprātam un veselībai. Visi, kas atstās iemīto ieradumu teku un nostāsies par reformu, sastapsies ar pretestību, tiks uzskatīti par neprātīgiem, trakiem un pārspīlētājiem, kaut arī viņu rīcība būtu pavisam saprātīga. Bet, ja cilvēki, kas nostājas par reformu, noved šo lietu galējībās, un to rīcība ir skaidri pretrunīga, tad nevaram vainot ļaudis, ka veselības reforma tiem kļūst pretīga. Sie ekstrēmisti nedaudzos mēnešos izdara daudz vairāk ļaunuma, nekā tie visā dzīves laikā spētu griest par labu. Viņu rīcības dēļ visa mūsu ticības teorija iegūst nelabu slavu un tie nekad nevarēs vadīt ļaudis, kuri redz šādu, tā sauktās veselības reformas izpildījumu, uz domām, ka šajā reformā var būt kaut kas labs. Sie ļaudis dara darbu, kas ir ļoti patikams sātanam.

Kas nostājas par nepopulāro patiesību, tiem savā dzīvē jāsarģās no pretrunām un jābūt ļoti uzmanīgiem, izvairoties no visa, kas atgādina pārspīlējumu. tiem nevajadzētu censties parādīt cik ļoti viņu nostāja atšķiras no citu cilvēku nostājas; bet tieši otrādi, censties nostāties, (378) cik vien iespējams tuvu tiem, kurus viņi grib reformēt, palīdzot viņiem aizsniegt stāvokli, ko tie paši augstu vērtē. Ja viņi tā domās, tad viņu rīcība no tiem aizstāvēto patiesību ieteiks saprātīgu un atklātu vīru un sievu godīgajam un veselīgajam spriedumam. Tie būs spiesti atzīt, ka veselības reforma ir loģiski pamatota.

Man rādīja B rīcību viņa paša ģimenē. Viņš ir izturējies stingri un valdonīgi. Viņš ir pieņēmis veselības reformu, kā to ir ieteicis brālis C, un līdzīgi tam pieķērās galējiem uzskatiem. Nebūdam nosvērts cilvēks, viņš ir pielaidis briesmīgas kļūdas, kuru sekas laiks nespēs izdzēst. Ar no grāmatām sakopoto norādījumu palīdzību, viņš sāka īstenot dzīvē teoriju, kuru, kā viņš bija dzirdējis, ieteica brālis C, un līdzīgi viņam apņēmas visiem likt aizsniegt viņa nosprausto mērķi. Viņš ģimeni pakļāva saviem stingrajiem noteikumiem, bet nespēja savaldīt savas dzīvnieciskās tieksmes. Viņš pats neaizsniedza mērķi un nesavaldīja savu miesu. Ja viņš būt pareizi izpratis veselības reformas būtību, tad atzītu, ka viņa sievas stāvoklis nebija tāds, lai tai varētu dzimt veselīgi bērni. Virsroku guva viņa nesavaldītās tieksmes, nedomājot par cēloņiem un sekām.

Pirms bērna dzimšanas viņš neizturējās pret sievu tā, kā vajadzēja izturēties pret sievieti viņas stāvoklī. Viņš tai uzspieda savus stingros likumus, kas atbilda brāļa C domām, un tai ļoti kaitēja. Viņš nesagādāja tik labu un tik daudz uztura, cik bija nepieciešams ne vienas, ne divu dzīvību uzturēšanai. Vēl viena dzīvība bija atkarīga no viņas, bet organisms nesauņēma tās spēku uzturēšanai vajadzīgo veselīgo un barojošo uzturu. Tas nebija pietiekošs ne labuma, ne daudzuma ziņā. Viņas organisms prasīja pārmaiņas, labāku un dažādāku uzturu, kas būtu barojošāks. Bērni viņai dzima ar novājinātām gremošanas spējām un nepilnvērtīgām asinīm. (379) No barības, ko māte bija spiesta uzņemt, viņa nevarēja veidot labas kvalitātes asinis, un tāpēc tai dzima bērni, kas viegli krita par upuri slimībām.

Šī vīra un bērna tēva rīcība pelna visstingrāko rājienu. Viņa sieva cieta veselīga un barojoša uztura trūkuma dēļ. Lai justos labi un ērti, viņai nepietika ne uztura, ne drēbju. Viņa nesa nastu, kas to nomocīja. Vīrs kļuva par viņas dievu, sirdsapziņu un gribu. Ir raksturi, kas saceltos pret šādu piesavinātu autoritāti. Tie nepakļautos tādai uzraudzībai. Tie pagurtu ciest tādu apspiešanu un pret to saceltos. Bet šajā gadījumā tas tā nenotika. Viņa panesa, ka vīrs kļūst viņai par sirdsapziņu, un centās domāt, ka tas nāks viņai par labu. Tomēr varmācību ciešošā daba nebija tik viegli apspiežama. Tās vajadzības bija ļoti nopietnas. Dabas prasības pēc kaut kā barojošāka lika viņai lūgt, bet lūgumu

neuzklausīja. Viņa nevēlējās daudz, tomēr viņas vēlēšanos neņēma vērā. Divi bērni tika upurēti viņa akluma dēļ pielaištajām kļūdām un nezinošajai svētulībai. Ja saprātīgi cilvēki tā apietos ar mēmajiem dzīvniekiem kā viņš uztura ziņā izturējās pret savu sievu, tad sabiedrība šo lietu būtu ņēmusi savās rokās un to nodevusi tiesai.

Pirmkārt, B nevajadzēja izdarīt tik lielu noziegumu, laist pasaulē bērnus, jo saprāts viņu varēja pamācīt, ka tie būs slimīgi, jo no vecāku puses tiem jāsaņem nožēlojams mantojums. Bija paredzams, ka tajos iedzims sliktas īpašības. No abiem vecākiem viņiem savās asinīs bija jāuzņem skrofulozes dīgļi, sevišķi no tēva, kurš piekopa asinis samaitājošus un visu organismu novājinošus ieradumus. Šiem nabaga bērniem vajadzēja saņemt ne tikai dubultā mērā noslieci uz skrofulozi, bet, kas vissliktākais, viņiem vajadzēja mantot tēva garīgās un morālās nepilnības un mātes neatkarības, tikumiskas drosmes un spēka trūkumu. Pasaule jau ir nolādēta ar šāda rakstura cilvēku vairošanos, kam fiziskā, garīgā un tikumiskā spēka ziņā jākrīt vēl zemāk par saviem vecākiem, (380) jo viņu stāvoklis un apkārtējā vide nav pat tik labvēlīga, kā kāda bija viņu vecākiem.

B nav spējīgs rūpēties par ģimeni. Viņš nevar pietiekoši apgādāt pat vienu personu un viņam nekad nevajadzētu uzņemties šādu pienākumu. Viņa laulības bija tikai kļūda. Viņš ir sagādājis nožēlojamu dzīvi savai sievai un ar bērnu dzimšanu šis posts ir vēl vairāk palielinājies. Daži no viņiem eksistē, bet tas arī ir viss.

Kas sevi sauc par kristiešiem, tiem nevajadzētu doties laulības dzīvē, pirms šis jautājums nav rūpīgi un ar lūgšanām apspriests, skatoties uz visu no augstākā redzes viedokļa, lai izprastu, vai šī savienība var pagodināt Dievu. Tad tiem pienācīgi jāapsver visas priekšrocības, ko sniegs laulības dzīve, un katrs solis jāpamato uz svētotiem pamatlukumiem. Pirms ģimenes palielināšanas jāpārdomā, vai viņu bērnu nākšana pasaulē Dievu pagodinās vai apkaunos. Ar savu savienību jau pašā sākumā un visā laulības dzīves laikā viņiem jācenšas pagodināt Dievu. Tiem mierīgi jāapsver, ko viņi var sagādāt priekš saviem bērniem. Viņiem nav tiesību laist bērnus pasaulē, lai tie būtu par nastu citiem. Vai viņiem ir darbs, ar ko tie var cerēt uzturēt savu ģimeni, lai tiem nebūtu jāklūst citiem par apgrūtinājumu? Ja tāda viņiem nav, tad tie izdara noziegumu, laižot pasaulē bērnus, kuriem būs jācieš tāpēc, ka trūks uzraudzības, uztura un apģērba. Sajā straujajā, samaitātajā laikmetā šīs lietas netiek ņemtas vērā. Cilvēku pārvalda iekārojošās kaislības, un tās negrib pakļauties prāta vadībai, kaut arī viņu valdīšanas rezultātā nāk nespēks, posts un nāve. Tāpēc, ka vīriēši, kas saucas par laulātiem draugiem, bet kurus daudz pareizāk būtu saukt par lopiem, nešavaldā savas kaislības, sievietes tiek pakļautas grūtību, moku un ciešanu pilnai dzīvei. Tā ir nožēlojama dzīvības vilkšana, ja māte gandrīz visu dzīves laiku ar bērniem uz rokām, izlieto katru iespēju, (381) lai sagādātu viņu mutēm maizi un mugurām drēbes. Šāds posts pasaulē ir ļoti vairojies.

Ir pavisam maz patiesas, sevi atdodošas un skaidras mīlestības. Šis dārgums ir ļoti reti sastopams. Par mīlestību nosauc kaislību. Daža laba sieviete ir pazaudējusi savu jauko, iejūtīgo maigumu, jo laulības attiecības atļauj tam, kuru viņa sauc par savu laulāto draugu, rupju rīcību. Vīra mīlestību viņa redz tik zemisku, ka to pārņem riebums.

Ļoti daudzas ģimenes atrodas visnelaimīgākā stāvoklī, tāpēc ka vīri un tēvi atļauj savas dabas dzīvnieciskajām tieksmēm ņemt virsroku pār intelektuālo un morālo spēku. Rezultātā bieži vien tiek izjūsts gurdenums un nospiestība, bet cēloņi reti meklē pašu nepareizajā rīcībā. Mums ir svinīgs pienākums pret Dievu; pašargāt savu garu šķīstu un miesu veselū, lai cilvēcei būtu no mums kāds labums un lai mūsu kalpošana Dievam būtu nevainojama. Apustulis saka šādus brīdinošus vārdus: "Tad nu lai grēks nevalda jūsu mirstamās miesās paklausīt tās kāribām." (Rom.6:12) Viņš mūs skubina iet tālāk, paskaidrojot, ka "ikviens, kas cīkstas, savaldās visās lietās." (1.Kor.9:25) Viņš pamāca visus, kas sevi sauc par kristiešiem, nodot savas miesas "par dzīvu, svētu un Dievam patīkamu upuri." (Rom.12:1) Viņš saka: "Es savu miesu mērdēju un to kalpināju, lai citiem sludinādams, pats neklūtu atmetams." (1.Kor.9:27)

Vispār tiek pielaista kļūda, nepārkrātojot sievietes dzīvi pirms bērna dzimšanas. Šajā svarīgajā laikā mātes darbs ir jāatvieglo. Viņas organismā noris lielas pārmaiņas. Tas prasa lielāku asins daudzumu un tāpēc arī vairāk visbarojošākā uztura, ko būtu iespējams pārvērst asinīs. Ja viņai netiek bagātīgi sniegts barojošs uzturs, tad viņa nevar palikt fiziski stipra un viņas atvasītei tiek atņemti dzīvības spēki. Arī viņas drēbēm jāpievērš uzmanība. Organisms jāsaugā no saaukstēšanās. Dzīvības spēkus viņai bez vajadzības nevajadzētu izsaukt virspusē, lai aizstātu trūkstošo apģērbu. Ja mātei pārpilnībā nētikas dots barojošs un veselīgs uzturs, tad asinis nebūs pietiekoši labas un to nebūs pietiekoši daudz. Vīru maiņas process viņā noritēs nepilnvērtīgi, un arī bērns mantos tādus pat trūkumus. Pēcnācējam būs novājinātas spējas uzņemt uzturvielas, ko tas varētu pārvērst labās asinīs, lai pabarotu organismu. Mātes un bērna labklājība lielā mērā ir atkarīga no laba sīta, apģērba un

barojoša uztura. Ir jāņem vērā mātes dzīvības spēkiem uzliktā ārkārtīgā slodze un jārūpējas par to uzturēšanu.

Tomēr, uz otru pusi, uzskats, ka sievietei, viņas sevišķā stāvokļa dēļ būtu atļauts neierobežot savu ēstkāri, ir kļūda, kas pamatojas uz ieradumu, bet ne uz veselu saprātu. Sievietes apetīte šajā laikā var būt mainīga, untumaina un grūti apmierināma; un ieradums atļauj viņai ēst visu, ko vien tā vēlas, neprasot padomu saprātam, vai šis uzturs būs barojošs viņas pašas un viņas bērna organismam. Uzturam jābūt barojošam, bet ne kairinošam. Ieradums saka, ka, ja viņa vēlas, tad tai var dot gaļas ēdienus, marinētu un vircotu uzturu, kā arī gaļas pīrāgus un, ka padoms prasāms tikai ēstkārei. Tā ir liela kļūda un nodara daudz ļauna. Ļaunums nemaz nav novērtējams. Ja vispār ir nepieciešams vienkāršs uzturs, tad tas ir tieši šajā svarīgajā laika posmā.

Sievietes, kas turas pie pamatlikumiem, arī šajā laikā neatkāpsies no vienkāršības diētā. Viņas ņems vērā, ka no tām ir atkarīga vēl cita dzīvība, un būs uzmanīgas visos savos ieradumos un arī diētā. Viņas neēdis neko, kas labi garšo, bet nav barojošs. Ir pārāk daudz padomdevēju, (383) kas centīsies tās pārliecināt darīt to, par ko prāts tām saka, ka tas nav jādara.

Slimi bērni piedzimst tāpēc, ka vecāki ir izdabājuši savai ēstkārei. Organisms neprasa tādu uzturvielu dažādību, kāds cilvēka prātam šķiet nepieciešama. Doma, ka tam ko iekārojam, jānonāk arī vēderā, ir ļoti maldīga, un no tās kristīgai sievietei ir jāatbrīvojas. Fantāzijai nevajadzētu atļaut noteikt organisma vajadzības. Kas ļaus valdīt garšai, tie cietīs sodu par savas būtnes likumības pārkāpšanu. Bet lieta ar to vien vēl nebeidzas; cietēja būs arī viņu nevainīgā atvase.

Asinis radošie orgāni nevar pārvērst labās asinīs garšvielas, gaļas pīrāgus, marinētas vielas un slimu dzīvnieku gaļu. Un, ja kuņģi uzņem tik daudz barības, ka sagremošanas orgāni to izlietojot un atbrīvojot organismu no kairinošām vielām, ir spiesti pārpūlīties, tad māte izturas netaisni pati pret sevi un arī savā atvasītē rada slimībām labvēlīgu augsni. Ja viņa izvēlēsies ēst to, kas tai patīk un kāro, nerēķinoties ar sekām, tad viņa cietīs sodu, un ne viena pati. Viņas neapdomības pēc būs jācieš arī tās nevainīgajam bērnam.

Liela uzmanība jāpievērš māti apņemošajai videi, lai tā būtu patīkama un priecīga. Uz vīru un tēvu gulstas sevišķa atbildība darīt visu iespējamo, lai atvieglotu sievas un mātes nastas. Viņam, cik tas vien iespējams, jāuzņemas viņas stāvokļa smagums. Tam jābūt pakalpīgam, uzmanīgam, laipnam un maigam un sevišķi jūtīgam pret katru viņas vēlēšanos. Dažai sievietei bērna nēsāšanas laikā netiek piegriezta ne puse no tās uzmanības, kas tiek veltīta dzīvniekiem kūti.

B dzīves veidā ir bijuši lieli trūkumi. Pat vislabākajā veselības stāvoklī viņa sieva nesaņēma pārpilnībā veselīgu uzturu un piemērotas drēbes. Un, kad viņai bija nepieciešams sevišķs apģērbs un īpaša barība, tā viņai netika dota. Viņas organisms prasīja materiālu, vielas, ko varētu pārvērst asinīs, bet viņš to nesagādāja. Viņas apetīti apmierinātu mērens daudzums piena un cukura, (384) nedaudz sāls, ar raugu raudzēta baltmaize ar ne viņas pašas, bet citu roku sagatavotiem dažādiem īpašu miltu cepumiem, vienkāršas rozīņu kūkas, rīsa plāceņi ar rozīnēm, žāvētas plūmes un vīģes; vēl varētu pieminēt arī daudzus citus ēdienus. Ja viņš dažus no šiem produktiem nevarēja dabūt, tad viņai nebūtu kaitējis nedaudz mājas vīna; tā lietošana viņai būtu vēlāmāka, nekā atteikšanās no tā. Dažos gadījumos pat neliels daudzums visnekaitīgākās gaļas nodarītu mazāku ļaunumu, nekā pastāvīgi izjūsta un neapmierināta stipra kāre pēc gaļas.

Man rādīja, ka B un C ir apkaunojuši Dieva lietu. Traipu, ko viņi tai uzlikuši, nekad nebūs iespējams pilnīgi nomazgāt. Man rādīja mūsu mīļā brāļa D ģimeni. Ja šis brālis īstā laikā būtu saņēmis vajadzīgo palīdzību, tad visi viņa ģimenes locekļi dzīvotu vēl šodien. Jābrīnās, ka mūsu zemē nav likumu, kas vērstos pret šādu cilvēku "ārstēšanu." Ģimene gāja bojā uztura trūkuma dēļ — visparastākā un vienkāršākā uztura trūkuma dēļ. Viņi cieta badu pārpilnības zemē. Visu lietu savās rokās bija ņēmis iesācējs. Barība būtu stiprinājusi organismu un uzturējusi kārtībā visu dzīvo mašīnēriju.

Augstas temperatūras gadījumos īslaicīga atturēšanās no uztura samazinātu temperatūru un padarītu ūdens pielietošanu iespaidīgāku. tomēr ārstam, kurš uzrauga slimnieku, jāredz viņa patiesais stāvoklis un nav jāatļauj uztura ierobežošana uz ilgāku laiku, līdz novājinās slimnieka organisms. Kamēr plosās drudzis, uzturs var asinis satraukt un uzbudināt; bet līdz ar drudža mazināšanos slimnieku jāsāk uzmanīgi un saprātīgi barot. Ja barība tiek atturēta pārāk ilgi, tad kuņģa prasības pēc tās var tieši izsaukt temperatūras celšanos, kuru var mazināt, atļaujot lietot piemērotu daudzumu labas kvalitātes uztura. Tad dabai ir kaut kas ko darīt. Ja ir sevišķi stipra kāre pēc uztura, tad tās apmierināšana ar mērenu daudzumu barības pat drudža laikā slimniekam būs mazāk kaitīga, nekā barības liegšana. Ja viņa domas nekas cits nesaista, tad ar nelielu, vienkārša uztura devu daba netiks pārslogota.

Kas savās rokās ņem citu cilvēku dzīvību, tiem jābūt ļaudīm, kuru dzīve ir iezīmējusies ar panākumiem. Tiem jābūt prātīgiem un gudriem cilvēkiem, kas spēj just līdzīgu ar visu savu būtni, cilvēkiem, kas redzot ciešanas, jūtas dziļi aizkustināti. Daži cilvēki, kas nav guvuši panākumus nevienā citā dzīves pasākumā, uzņemas ārstēt slimos. Viņi savās rokās ņem vīru un sievu dzīvību, kaut gan tiem nav nekādas pieredzes. Viņi izlasa par kādu plānu, ko ar panākumiem ir īstenojis kāds cits, un, to pieņemusi, sāk lietot šīs metodes ārstējot ļaudis, kas tiem uzticas, bet patiesībā izdzēs pēdējo dzīvības dzirkstelīti; tomēr no visa notikušā tie neko nav mācījušies, bet pašpārliecināti iet tālāk pie nākošā gadījuma, ievērodami tādu pat stingru režīmu. Daži cilvēki var būt pietiekoši izturīgi, lai panestu šo, viņiem uzlikto, briesmīgo slodzi un dzīvotu. tad iesācējs slavu pieraksta sev, kaut gan tā viņam nepienākas. Par visu jāpateicas Dievam un stiprajam organismam.

Brālis C, atbalstot B ir pieņēmis necienīgu nostāju. Viņš ir domājis viņu vietā un stiprinot un uzmodinot stāvējis tam blakus. Sie divi vīri veselības reformas lietā ir fanātiķi. Brāļa C zināšanas ir daudz mazākas, nekā viņš pats domā. Viņa uzskati par sevi ir nepareizi. Viņš ir savtīgs un neiecietīgs savu uzskatu īstenošanā; pamācību viņš nepieņem. Viņš nav mācījies apspiest savu gribu. Viņš nav pazemīgs cilvēks. Ārsta darbs šim vīram nav piemērots. Lasot viņš varbūt ir ieguvis nelielas zināšanas, bet ar to vien nepietiek. Nepieciešama pieredze. Mūsu cilvēku ir pārāk maz, (386) lai viņi, pakļaujoties šādiem eksperimentiem, tiktu tik lēti un apkaunojoši upurēti. Jau tā pārāk daudz dārgu cilvēku krīt par upuri viņa stingrajiem uzskatiem un plāniem, līdz viņi no tiem atteiksies, atzīs savas kļūdas un piedzīvojumos mācīsies gudrību.

Brālis C ir pārāk nepiekāpīgs un iedomīgs un pārāk nelabprātīgs mācīties, lai Kungs to varētu izlietot kādam īpašam darbam savā lietā. Viņš ir par daudz stūrgalvīgs, lai nedaudzās upurētās dzīvības to ierosinātu mainīt savu rīcību. Viņš pie saviem uzskatiem un viedokļiem turas vēl dedzīgāk. Sie vīri vēl būs spiesti nožēlot, jo mācīsies saprast, ka labāk būtu bijis, ja tie būtu mācījušies un nevis nostājušies par saviem pārspīlētajiem uzskatiem, neņemot vērā sekas. Sabiedrība justos tikpat labi un visā visumā mazliet drošāk, ja abi šie vīri atrastu sev (darbu) vietu kādā citā darbā, kur viņu rīcība neapdraudētu citu cilvēku dzīvību un veselību.

Cilvēcīgas būtnes dzīvības ņemšana savās rokās saistīta ar lielu atbildību. Un ir briesmīgi, ja dzīvība kļūst par upuri nepareizai rīcībai. Gadījums ar brāļa D ģimeni ir drausmīgs. Sie vīri varbūt var atvainot savu rīcību; bet tas Dieva lietu nepasargās no negoda un neatdos atpakaļ dēlu, kas cieta un mira barības trūkuma dēļ. Ar nedaudz laba viņa un uzturu viņu varēja pacelt no nāves gultas un atdot atpakaļ ģimenei. Arī tēvu drīz būtu varējuši pieskaitīt mirušajiem, ja viņu turpinātu ārstēt tādā pat veidā, kā izturējās pret dēlu; viņu izglāba tikai Veselības Institūta ārsta klātbūtne un savlaicīgs padoms.

Ir laiks, lai iesācējiem aizliegtu iziet darba laukā un aizstāvēt veselības reformu. Cilvēki ir jāargā no viņu vārdiem un darbiem, jo tie izdara tik daudz ļauna, ka visgudrākie un izglītotākie vīri ar savu vislabāko iespaidu nespēj to griezt par labu. Vislabāk apmācītajiem Veselības reformas aizstāvjiem, nav iespējams pilnībā atbrīvot sabiedrības domu, (387) kas radusies sakarā ar šo pārspīlētāju rīcību un tur, kur šie cilvēki ir darbojušies, nostādīt veselības reformu uz pareiza pamata, kam būtu tik liela nozīme. Lielā mērā ir arī aizvērušās durvis, pa kurām neticīgos varēja aizsniegt ar tagadējo patiesību par Sabatu un mūsu Pestītāja drīzo atnākšanu. Ļaudis atmet visdārgākās patiesības kā tādas, ko nav vērts uzklaut. Vispār uz šiem vīriem norāda kā uz veselības reformētāju un Sabata ievērotāju pārstāvjiem. Liela atbildība gulstas uz cilvēkiem, kas tādā veidā ir kļuvuši par piedauzības akmeni neticīgajiem.

Brālim C nepieciešama pilnīga atgriešanās. Viņš neredz pats sevi. Ja viņš mazāk vērtētu sevi un būtu pazemīgāks garā, tad viņa zināšanas varētu praktiski izlietot dzīvē. Viņam pašam priekš sevis jādara darbs, ko neviens cits priekš viņa nevar padarīt. Savus ieskus un spriedumus viņš nepakļaus nevienam cilvēkam, ja tikai nebūs spiests to darīt. Viņam ir rakstura vilcieni, kas cilvēku dara ļoti nelaimīgu, un tie ir jāuzvar. Uz viņu gulstas lielāka atbildība nekā uz brāli B, un viņa stāvoklis ir sliktāks par B stāvokli; jo viņa zināšanas un domāšanas spējas ir lielākas. B ir bijis tikai viņa prāta slēdzienu ēna.

Brālim C ir stipra griba; ļoti spēcīgi izpaužas viņa patika un nepatika. Ja viņš ir nostājies uz nepareiza ceļa un negudri sekojis savām tieksmēm, un ja viņa kļūda tam tiek parādīta, tad, pat, ja viņš pats saprot, ka nav rīkojies pareizi, viņš tomēr ir tik nelabprātīgs atzīt savu kļūdu, un nepareizo rīcību, ka cenšas atrast kādu iespēju sevi attaisnot, lai citi ticētu, ka pēc visa notikušā viņš tomēr ir nevainīgs. Šī īmesla dēļ viņam tiek sekot savam spriedumam un gudrībai, kas ir ģeķība.

Sava tēva ģimenē viņš citus neaplaimoja, bet bija tikai rūpju un bēdu cēlonis. Viņš bērnībā netika

mācīts apspiest savu gribu. Valširdīgi atzīt savu kļūdu un nepareizo rīcību viņam bija tikpat nepatīkami, ka, lai izklūtu no grūtībām, (388) viņš izlietoja savas prāta spējas un atrada kādu atvainojumu, kas, kā viņš pats sev glaimoja, nebija tieši meli, lai tikai nevajadzētu pazemoties un atzīt savu vainu. So ieradumu viņš ir ienesis arī savā reliģiskajā dzīvē. Viņam ir sevišķas spējas izvairīties no kāda jautājuma, atsaucoties uz aizmāršību, kad, daudzos gadījumos viņš tiši negrib atcerēties.

Viņa radus un draugus būtu iespējams pievērst patiesībai, ja viņš būtu tāds, kādu Dievs viņu vēlas redzēt. Bet ar savu nelokāmo gribu viņš ir kļuvis nepatīkams. Patiesību viņš ir lietojis ķildu izraisīšanai. Neskatoties uz tēva pretošanos, viņš sava tēva ģimenē ir runājis par Bībeles jautājumiem, izraudzīdamies ķildai vispiemērotākos punktus, bet nav centies pazemīgā garā un nerimstošā mīlestībā uz dvēselēm, tās mantot patiesībai un vadīt gaismā.

Kad viņš ir rīkojies nepareizi, kad skaidri redzams, ka pazemīgā un lēnprātīgā Jēzus mācekļis tā nerīkotos, un viņš zina, ka tā vārdi un darbi nesaskan ar patiesības svētījošo iespaidu, viņš ietiepīgi ir centies sevi aizstāvēt, līdz ir radušās šaubas par viņa godīgumu. Savos rados un draugos viņš ir modinājis riebumu pret šo pēdējo dienu visdārgākajām patiesībām; viņš tiem ir bijis piedauzīšanās akmens. Viņa izlocīšanās, viņa svētulība un nostāšanās galējību pusē ir novērsušas no patiesības vairāk dvēseļu, nekā viņa vislabākās pūles ir spējušas vadīt uz patiesību.

Viņš ir ļoti kaujiniecisks, nepiekāpīgs un augstās domās par sevi. Ar savu iespaidu viņš nevienai draudzei nevar būt par svētību, ja neatgriežas. Ja ļaudis pilnīgi neatzīst to, ko viņš ieteic, tad viņš viņos saskata kļūdas un apšaubā to rīcību; bet ja kāds pieņem to, ko viņš aizstāv, tad tādu cilvēku kļūdas un maldus viņš nespēj redzēt un arī neredz. Tas nav labi. Viņš var pareizi rīkoties daudzos gadījumos, tomēr viņa prāts nav savienots ar Kristu. Ja viņš spēs ieraudzīt tādu, (389) kāds viņš patiesībā ir, un izlabot sava rakstura kļūdas, tad viņš būs nostājies tā, lai varētu likt savai gaismai spīdēt ļaužu priekšā, ka tie ierauga viņa labos darbus, godā mūsu Tēvu, kas ir Debesīs. Viņa gaisma ir spīdējusi tā, ka ļaudis to ir nosaukuši par tumsu un ar nepatiku no tās novērsušies. Paša es ir jānonāvē un sevi jāuzņem mācību pieņemošs gars, vai arī viņš tiks atstāts, lai ietu pats savus ceļus un baudītu sava darba augļus.

“Kunga kalpam nepienākas strīdēties; bet lēnīgam būt pret visiem un tādām, kas māk mācīt un ļaunu panest; kas ar laipnību pretiniekus māca, vai Dievs jel kad tiem nedos atgriezties pie patiesības gaismas atziņas.” (2.Tim.2:24,25) “Lai neviens nezaimo un nestrīdas lietoties, ar pārākuma izjūtu, bet lai ir lēnīgi, un lai visu laipnību parāda visiem cilvēkiem.” (1.Pēt.3:15) “Bet svētījiet Dievu Kungu savās sirdīs, un esiet arvien gatavi ar lēnību un bijāšanu atbildēt ikkatram, kas atbildēšanu prasa par to cerību, kas ir jūsos.” (Titam.3:32)

Brālis C vēlas ar savu prātu pārvaldīt citus; un ja viņam šī priekštiesība tiek liegta, tad viņš jūtas neapmierināts. Viņš nav miera nesējs. Viņa rīcība draudzē izraisa tik daudz sajukuma un bēdu, cik desmit cilvēku darbs nespēj līdzsvarot. Viņa rakstura īpatnība ir tā, ka viņš redzēs trūkumu un atradīs vainas visos, izņemot sevi. Viņš negūs panākumus, kamēr nebūs iemācījies, ka tā garam ir jāpazemojas, mācību, kuru viņam vajadzēja piesavināties jau daudzus gadus atpakaļ. Pašreizējā vecumā viņš šo mācību apgūs, dārgi par to samaksājot. Visā savas dzīves laikā viņš ir centies sevi izcelt, sevi saudzēt un pasargāt savu dzīvību; un savās pūlēs viņš vienmēr ir piedzīvojis neveiksmi.

Brālim C ir nepieciešams atbrīvoties no labajām domām par sevi, kas viņu pastāvīgi pievil, bet viņš varētu ieskatīties savā sirdī ar Dieva Gara apgaismotām acīm, apsverot un pārbaudot ikkatru motīvu un nedodot sātānam iespēju paša rīcību rādīt nepareizās krāsās. Viņa stāvoklis ir ļoti bīstams. (390) Viņš drīz vai nu apņēmīgi nostāsies par patiesību vai arī ies vēl tālāk, pievilot citus un pats sevi. Viņam nepieciešama atgriešanās pašos dvēseles dziļumos, sevis apspiešana un pārveidošana, prātam atjaunojoties. Tad viņš varēs darīt labu. Bet viņš nekad nespēs nostāties gaismā, ja ar savu rīcību neatbalstīs pazemīgu atzišanās garu un apņēmīgi neuzsāks labot savas kļūdas un, cik tas viņam iespējams atņemt negodu, ar kādu viņa rīcība ir aptraipījusi Dieva darbu.

MIESĪGĀ JUTEKLĪBA JAUNIEŠOS

Mīļais brāli un māsa E.! Jau ir pagājis ilgāks laiks, kopš es neesmu rakstījusi neko citu, kā vienīgi steidzošas vēstules, kuru nosūtīšanu nevarēju atlikt. Jau mēnešiem ilgi manu garu nomāc bezcerības sajūta, kas mani gandrīz pilnīgi satriec. Visvairāk baidos, ka viss, ko es varu rakstīt, nedos vairāk labuma kā mūsu rūpes un nopietnās pūles N, pagājušajā ziemā un pavasarī. Raugoties uz stāvokli šai vietā, liekas, ka nav nekādu cerību, un tāpēc mana spalva ir gandrīz jau apstājusies un mana balss gandrīz apklususi. Rokas man ir pagurušas un sirds jūtas nospiesta, redzot, ka ilgstošā piepūle šajā vietā neko nav devusi. Es gandrīz esmu zaudējusi vērojošo ļaužu apziņā, lai tie ieraudzītu, kāds

augsts stāvoklis tiem jāsasniedz, ko Dievs no tiem prasa. Uz reliģiskām lietām viņi neskatās no pietiekoši augsta redzes viedokļa. Tieši tāds ir jūsu stāvoklis.

Kungs man ir devis priekšstatu par dažiem visur valdošā morālā pagrimuma veidiem. Negodīgums, noziegumi un miesīgā juteklība pastāv pat augstās vietās. Pat draudzēs, kas apliecina, ka tur Dieva baušļus, ir grēcinieki un liekuļi. Ne grūtības un ciešanas, bet grēks ir tas, kas Dievu atšķir no Viņa ļaudīm un kas dvēseli dara nespējīgu priecāties par Dievu un slavēt To. Grēks ir tas, kas iznīcina dvēseles. Grēks un netikumība pastāv Sabatu ievērojošās ģimenēs. (391) Tikumiskā netīrība vairāk kā jebkurš cits grēks ir vadījusi cilvēci pretī izvēršanai. To piekopj, praktizē un tā gandrīz ir par iemeslu visām iespējamām slimībām. Pat pavisam mazi bērni, piedzimuši ar viegli uzbudināmiem dzimumorgāniem, atrod acumirkļīgus apmierinājumus, nododoties šo tieksmju varā, ar ko satraukums tikai pieaug un vada uz šīs rīcības atkārtošānu, līdz izveidojas ieradums, kas aug līdz ar bērna augšanu. Šie bērni, kas parasti ir vārgi un neattīstīti, tiek sūtīti pie ārstiem, kas viņiem paraksta dažādas zāles; tomēr nelaime ar to nav novērsta. Slimības cēlonis paliek.

Vecāki parasti pat nenojauš, ka viņu bērniem ir kaut kāda jēga par šo netikumu. Ļoti daudzos gadījumos patiesi vainīgie ir paši vecāki. Viņi nepareizi izlietojuši laulības dzīves priekšrocības un, apmierinot savas iegribas, ir stiprinājuši savas dzīvnieciskās kaislības. Tām nostiprinoties, tikumiskie un intelektuālie spēki kļuvuši arvien vājāki. Juteklība ir guvusi virsroku pār garīgumu. Bērni dzimst ar stipri izteiktām dzīvnieciskām tieksmēm, nesot vecāku dotā rakstura nospiedumu. Nedabīga rīcība ar šiem jūtīgajiem orgāniem izraisa satraukumu. Tie ir viegli uzbudināmi, un šī rīcība sniedz acumirkļīgu atvieglojumu. Tomēr nelaime kļūst arvien lielāka. Stipri izjūt organisma spēku izsīkšanu. Novājinās smadzeņu spēks un atmiņa. Šiem vecākiem dzimušie bērni gandrīz bez izņēmuma nodosies šīs slepenās netikumības riebigajiem ieradumiem. Laulības derība ir svēta; bet cik daudz kāriņu un noziegumu tā apsedz! Kas, atsaucoties uz laulību, jūtas brīvi pazemot savas miesas ar nejēdzīgu nodošanos dzīvnieciskām kaislībām, tie šo pazemojošo ieradumu nodos tālāk saviem bērniem. Vecāku grēki tiks piemeklēti viņu bērnos, jo vecāki tiem ir uzspieduši savu kaislīgo tieksmju zīmogu.

Kas pilnīgi atdevušies šim dvēseli un miesu postošajam netikumam, reti var apstāties, (392) kamēr sava slepenā grēka nastu nav darijuši zināmu arī citiem, ar kuriem viņi saietas. Tūlīt pamostas ziņkāre un šo netikumu izmēģina jaunieši pēc jaunieša, bērns pēc bērna, līdz vairs nav gandrīz neviena, kas nepazīst šo pazemojošo grēku.

Jūsu bērni piekopuši šo sevi pazemojošo ieradumu, līdz smadzenes ir tikušas tā noslogotas, ka stipri cietušas prāta spējas, īpaši jūsu vecākajam dēlam. Jaunības domāšanas spēju spožums ir aptumšots. Morālie un intelektuālie spēki ir novājinājušies, bet virsroku guvusi viņa dabas zemākā puse. Šī iemesla dēļ jūsu vecākais dēls ar nepatiku novēršas no reliģijas. Viņš ir zaudējis spēku sevi savaldīt un izjūt arvien mazāku godbijību pret svētām lietām un pret visu, kam ir garīgs raksturs. Jūs vainojāt savu apkārtni, bet isto iemeslu jūs nezinājāt. Var teikt, ka jūsu dēls dievišķā zīmoga vietā nesātānisko. Viņš grēku un ļaunumu mīl vairāk nekā patiesu laipnību, skaidrību un taisnību. Tā ir nožēlojama aina.

Šie pazemojošie ieradumi uz visiem cilvēkiem neatstāj vienādu iespaidu. Ja bērni, kuru tikumiskie spēki ir spēcīgi attīstīti, satiekoties ar citiem bērniem, kas nepareizi izturas pret savu miesu, arī tiek iepazīstināti ar šo netikumu, tad rezultātā tie bieži būs grūtsirdīgi, satraukti un greizsirdīgi. Viņi var nezaudēt cieņu pret reliģiskām sapulcēm un var būt, ka viņos neredzēsīm neuzticību reliģiskām lietām. Reizēm viņus mocīs stipra nožēla, savās acīs tie jutīsies pazemoti un zaudēs pašcieņu.

Brāli un māsa, jūs neesat skaidri Dieva priekšā. Jūs neesat izpildījuši savu pienākumu mājās, savā ģimenē. Jūs neesat uzraudzījuši savus bērnus. Jūs esat bijuši pārāk kūtri uzzināt un darīt Dieva prātu. Pār jūsu ģimeni nav dusējusi Dieva svētība. Brāli E, tu esi bijis savtīgs. Tu esi augstu vērtējis pats sevi. (393) Tu domāji, ka esi diezgan pazemīgs, bet tu pats sevi neesi pazinis. Tavi ceļi nav taisni Dieva priekšā. Tavs iespaids un tāva priekšzīme nesaskan ar tavu ticības aplieciņu. Tu citos atrodi daudz kļūdu; tu redzi, ka tie novēršas no taisnības, bet, būdams akls pret sevi, nesaskati, ka pats dari to pašu.

Māsa E ir atradusies tālu no Dieva. Žēlastība nav klusinājusi viņas sirdi. Mīlestība uz pasauli un lietām, kas ir pasaulē, ir noslēgusi viņas sirdi Dieva mīlestībai. Mīlestība uz tērpiem un ārējo izskatu ir viņu atturējusi no labākiem darbiem, liekot domāt un labākajām jūtām kavēties pie šīm nenozīmīgajām lietām. Viņas sirdī nostiprinājusies neticība, un viņa arvien vairāk ir zaudējusi mīlestību uz patiesību un patiesas dievbijības vienkāršībā ir spējusi saskatīt pavisam maz pievilcības. Viņa nav rūpējusies par pieaugšanu kristīgā jaukumā. Pazemība un nodošanās Dievam viņai nav patikusī. Lai attaisnotu savu pasauli mīlošo raksturu, viņa ir atsaukusies uz to cilvēku maldiem, kas apliecina nodošanos patiesībai, norādot uz viņu garīguma trūkumu, viņu kļūdām un grēkiem. Viņa

vēroja cilvēkus, kuri bija saistīti ar ... un kas bija gatavi uzņemties daudzas darba atbildības nastas, salīdzināja savus trūkumus ar viņu kļūdām un sacīja sev, ka nav sliktāka par tiem. Tāda un tāda cienījama persona rikojas tā un tā, un arī viņai ir tādas pat tiesības kā citiem. Tas un tas nav savu dzīvi saskaņojis ar veselības reformu labāk par viņu; viņi pirka un ēda gaļu un tajā pašā laikā ieņēma augstu stāvokli draudzē, un viņai, bez šaubām, redzot šos piemērus, ir tiesības atvainot sevi tādā pašā rīcībā.

Tas nav vienīgais gadījums, kad nesekošanu Kunga dotajai gaismai aizklāj ar citu cilvēku kļūdām. (394) Tas ir kauns intelligentiem vīriem un sievietēm, ja viņiem nav nekāda augstāka standarta par to, kāds ir nepilnīgajām cilvēcīgajām būtnēm. Apkārtēju cilvēku rīcību, lai cik nepilnīga tā būtu, daži uzskata par pietiekošu iemeslu, lai attaisnotu staigāšanu pa to pašu ceļu. Daudziem liek svārstīties kāda vadoša brāļa ietekme. Ja viņš atmet Dieva padomu, tad nesvētījušies locekļi ar prieku pieķeras viņa priekšzīmei, domādami, ka viņi ar to ir atbrīvoti no visiem ierobežojumiem. Tagad viņi var aizbildināties; un viņu nesvētās sirdīs līksmojas par izdevību paklausīt savām tieksmēm un spert soli tuvāk sadraudzībai ar pasaules garu, kur var baudīt tās priekus un apmierināt apetīti. Viņi tāpēc liek uz saviem galdiem lietas, kuras nav visveselīgākās un no kurām tie pamācīti atturēties, lai varētu saglabāt labāku veselības stāvokli.

Sākot ar veselības reformas ieviešanu, dažu sirdīs ir bijis pastāvīgs karš. Viņi ir izjutuši tādu pašu vēlēšanos sacelties kā Izraēla bērni, kad ceļā no Ēģiptes uz Kānaānu tika ierobežota viņu ēstkāre. Ļaudis, kas sevi sauc par Kristus sekotājiem, bet kas visā dzīves laikā padomu prasījuši tikai savai patikai, savām personīgajām interesēm, savām ērtībām un savai ēstkārei, nav sagatavoti mainīt rīcības veidu un dzīvot par godu Dievam, atdarinot savu nemaldīgā Parauga pašuzpurīgo dzīvi. Kristiešiem atdarināšanai dota pilnīga un nemaldīga priekšzīme. Kristus sekotāju vārdi un darbi ir kanāls, pa kuru patiesības un svētuma skaidrie pamatlikumi tālāk tiek nodoti pasaulei. Viņa sekotāji ir zemes sāls un pasaules gaisma.

Māsa E, tu nespēj saprast, cik daudz svētību esi zaudējusi, cenšoties ar citu kļūdām nomierināt savu sirdsapziņu un atvainot pienākumu nepildīšanu. Tu sevi esi mērojusi ar citiem cilvēkiem. Viņu līkos ceļus, viņu trūkumus tu esi darījusi par savu mācības grāmatu. Tomēr viņu kļūdas, (395) viņu ģeķība un grēki nepadara tavu nepaklausību Dievam mazāk grēcīgu. Mēs nožēlojam, ka tie, kuriem vajadzēja būt tavam stiprumam, pūloties uzvarēt patmīlību, sirds lepnību, iedomību un ilgas pēc pasaules cilvēku atzinības, ar savu garīguma un patiesas dievbijības trūkumu ir bijuši tev tikai par kavēkli. Mēs nevaram tev pateikt, cik ļoti mums žēl, ka tie, kuriem vajadzēja būt pašizliedzīgiem kristiešiem, tik ļoti atšķiras no patiesā Parauga. Kam vajadzēja būt stingriem un pastāvīgiem Dieva darbā, tie ir sātana novājināti, jo viņi paliek tālu no Dieva. Viņi nesatver Dieva žēlastības spēku, ar kura palīdzību tie varētu pārvarēt sava rakstura vājības un, iegūstot pilnīgu uzvaru Dievā, norādīt ļaudīm, kam ticība ir vājāka, uz Ceļu, Patiesību un Dzīvību.

Vislielākās bēdas mums sagādā ļaudis N, ar daudzu gadu pieredzi Dieva darbā, kuriem tomēr laupītas iespējas būt stipriem, viņu pašu neuzticības dēļ. Gandrīz katru reizi, kad ienaidnieks uzbrūk, viņi tiek sakauti. Dievs būtu darījis šos cilvēkus stiprus, līdzīgi uzticīgiem sargkareivjiem savā postenī, kas apsargā cietoksni, ja tikai tie būtu staigājuši tiem dotajā gaismā un palikuši uzticīgi pienākumam, cenšoties uzzināt un pildīt visu Dieva gribu. Sātans, bez šaubām, ar savu pievīlošo varu krāps šīs vainīgās dvēseles, liekot tām ticēt, ka viņu rīcība tomēr ir pareiza. Tāpēc, ka viņas nav darījušas nekādus smagus, kļedzošus grēkus, tās domā, ka, neskatoties uz visu, tās atrodas uz patiesā pamata un Dievs viņu darbu pieņems. Šie ļaudis neredz nekādus sevišķus grēkus, kurus tiem vajadzētu nožēlot, — grēkus, kas aicinātu uz īpašu pazemošanos, savas vainas atzīšanu un sirds saplēšanu. Maldiem pār viņiem tiešām ir liela vara, jo tie dievbijības formu samaina ar tās spēku un sev glaimo, ka ir bagāti un tiem nekā nevajag. Uz viņiem guļas Merosas lāsts: "Lādiet Merosu, saka Kunga eņģelis, lādiet lādēdami viņas iedzīvotājus, tāpēc ka tie nav nākuši palīgā Kungam, (396) palīgā Kungam pret vareno."(Soģu 5:23)

Mana māsa, neattaisno savas vainas ar citu nepareizo rīcību. Dieva dienā tu neuzdrošināties aizbildināt Debesīm derīga rakstura neizveidošanu ar citu cilvēku dievbijības un garīguma trūkumu. Tās pašas nepilnības, ko tu atklāj citos, bija arī tevī. Un tas, ka citi ir grēcinieki, nesamazina tava grēka smagumu. Kā viņi, tā arī tu, ja paliksi savā tagadējā nederīgajā stāvoklī, tiksiet šķirti no Kristus un līdz ar sātanu un viņa eņģeļiem kā sodu saņemsiet mūžīgu iznīcību no Kunga klātbūtnes un no Viņa spēka godības.

Kungs ir par tevi bagātīgi gādājis, lai tu nepakristu ceļā, ja meklēsi Viņu un sekosi tev dotajai gaismai. Dieva Vārds tev ir dots kā spīdeklis tavām kājām, kā gaisma uz tavas takas. Ja tu kļūdi, tad tas ir tādēļ, ka neesi padomu prasījusi savam Vadonim, Dieva Vārdam, un šo dārgo Vārdu neesi darījusi par savas dzīves likumu. Dievs tev par priekšzīmi nav devis kāda cilvēka dzīvi, lai arī cik laba

un šķietami nevainojama tā varētu likties. Ja tu darīsi tāpat, kā citi dara, un rīkosies, kā citi rīkojas, tad beidzot tu paliksi ārpus svētās pilsētas, līdz ar milzīgo pulku, kas darījuši tieši tā kā tu, sekodami priekšzīmei, ko Kungs par priekšzīmi tiem nebija atstājis, un kas tāpat kā tu tāpēc ies bojā.

Tas, ko citi ir darījuši vai darīs nākotnē, nesamazinās tavu atbildību vai tavu vainu. Tev ir dota priekšzīme, nevainojama dzīve, ko raksturo sevis aizliegšana un nesavtīga labdarība. Ja tu novērsies no šīs pareizās, pilnīgās priekšzīmes un pieķersies nepareizajam, kas Dieva Vārdā skaidri parādīts kā tāds, no kā jāizvairās, tad tava rīcība saņems pelnīto atalgojumu; tava dzīve būs bijusi kļūda.

Viens no vislielākajiem N draudzes pagrimuma iemesliem ir sevis mērošana ar citiem. Maz ir to, (397) kuru dvēselēs valda dzīvi pamatlikumi un kas kalpo Dievam, domājot tikai par Viņa godu. Daudzi N nevēlas tikt izglābti Viņa norādītajā veidā. Viņi negrib uzņemties grūtības, lai ar bijāšanu un drebēšanu strādātu pašu izglābšanas labā. Šīs pūles viņi nepazīst; un, negribēdami apgrūtināt sevi ar personīgu piepūli, lai iegūtu pieredzi, viņi labāk riskē, balstoties uz citiem un uzticoties viņu piedzīvojumiem. Modrība un lūgšana, dzīve, kas veltīta Dievam un vienīgi Viņam, neatbilst to tieksmēm. Daudz patīkamāk ir dzīvot, paklausot paša "es".

Draudzes N locekļi ir atkrituši un tiem nav ko sapņot par uzplaukumu, kamēr tie, kas saucas Kristus vārdā, nav sevi rūpīgi pārbaudījuši un šķīrušies no visas netaisnības; kamēr tie nav iemācījušies atteikties no ļauna un pieķerties labajam. Mums jābūt modriem un jālūdz Dievs bez mitēšanās, jo uz mūsu ceļa ir izliktas lamatas, un ar dažādām sātana viltībām mums būs jāstopas tad un tur, kur mēs vismazāk tās gaidīsim. Ja šajā īpašajā laikā mēs nebūsim modri un nelūgsim, tad ienaidnieks mūs uzvarēs, un mūsu daļa būs neapšaubāms zaudējums.

Cik liela atbildība ir gūlusies uz jums kā uz vecākiem! Cik maz jūs esat izjutuši šīs nastas smagumu! Širds lepnība, mīlestība uz ārēju greznumu un nodošanās ēstkārei ir nodarbinājusi visas jūsu domas. Šīs lietas jūs stādījāt pirmajā vietā, un ienaidnieka ielaušanās netika ievērota. Viņš jūsu ģimenē pacēla savu karogu, un jūsu bērnus apzīmogoja ar savu riebīgo attēlu. Bet šīs pasaules Dievs tā bija apstulbojis jūsu acis, tā notrulinājis jūsu spējas uztvert garīgās un dievišķās lietas, ka jūs nesaskatījāt priekšrocības, kuras sātans bija guvis, ne arī viņa darbu tieši jūsu ģimenē.

Jūs esat pasaulē laiduši bērnus, kuriem nebija iespējams kaut ko teikt par savu eksistenci. Jūs sevi lielā mērā esat darījuši atbildīgus par viņu nākotnes laimi, (398) par viņu mūžīgo labklājību. Atbildības nasta gulstas uz jums, vai nu jūs to izprotat vai nē; jums jāaudzina šie bērni Dievam, jums jābūt ļoti uzmanīgiem, lai ievērotu viltīgā ienaidnieka pirmo tuvošanos un jābūt gataviem pacelt pret to karogu. Uzceliet ap saviem bērniem lūgšanas un rīcības cietoksni un esiet šajā cietoksni ļoti modri. Nevienam brīdī jūs nevarat būt droši, ka sātans jums neuzbruks. Jums nav laika atpūtai, kad nevajadzētu būt nomodā un čakli strādāt. Savā postenī jūs ne acu mirkli nedrīkstat iemigt. Sim karam ir vislielākā nozīme. Tas sevī ietver mūžīgas sekas. No tā ir atkarīga jūsu un visas jūsu ģimenes dzīvība un nāve. Jūsu vienīgā drošība ir salauzt savas sirdis Dieva priekšā, un kā maziem bērniem meklēt Dieva valstību. Jūs šajā cīņā nevarat uzvarēt, ja turpināsiet rīkoties tāpat kā līdz šim. Jūs neesat īpaši tuvu Debesu valstībai.

Daži, kas nav atklāti atzinuši Kristu, atrodas tuvāk Debesu valstībai nekā ļoti daudzi N, kas sevi sauc par Sabata ievērotājiem. Jūs neesat centušies palikt Dieva mīlestībā un savus bērnus neesat mācījuši būties Kungu. Jūs neesat tiem uzticīgi mācījuši patiesību ceļoties un sēžoties, izejot un ienākot. Jūs neesat viņus savaldījuši. Jūs raugieties uz citiem bērniem un sevi mierinot, sakiet: "Mani bērni nav sliktāki par viņiem." Tā varbūt ir patiesība; bet, ja citi nepilda pienākumu, vai tas samazina spēku Dieva prasībām, ar kādām Viņš vērsās sevišķi pie jums kā pie vecākiem. Viņš jums ir uzlicis atbildību uzaudzināt šos bērnus Viņam, un to izglābšana lielā mērā ir atkarīga no audzināšanas, kādu viņi saņem bērnībā. Šo atbildību citi nevar uzņemties; tā uzlikta tikai jums kā vecākiem. Lai šinī svinīgajā un svarīgajā darbā gūtu sekmes, jūs varat izmantot visus iespējamus palīgīdzekļus; tomēr, kad jūs visu to esat darījuši, vēl ir kāds cits spēks, augstāks par cilvēcīgajiem darba rīkiem, (399) kas strādās kopā ar jums ar līdzekļiem, kurus jums ir priekštiesība lietot. Dievs nāks jums palīgā, un uz Viņa spēku jūs varat pajauties. Šis spēks ir bezgalīgi liels. Cilvēcīgie darba rīki var izrādīties nesekmīgi; bet Dievs var tos padarīt auglīgus, darbojoties viņos un caur viņiem.

Jums ir jāstrādā, lai savestu kārtībā savu māju, šķīstie, svētie eņģeļi nevar ar prieku nākt mājoklī, kur dara tik daudz netaisnības. Jūs savā postenī guljat. Mazsvarīgas lietas nodarbina visu jūsu prātu, novēršot uzmanību no daudz svarīgākiem jautājumiem. Galvenajam jūsu dzīves darbam vajadzētu būt Dieva valstības un tās taisnības meklēšanai; tad jums piederētu apsoliņš, ka visas lietas jums tikš piemestas. Šinī ziņā jūs savā ģimenē esat kļūdījušies. Ja jūs līdz izmisumam būtu cīnījušies, lai paši un jūsu ģimenes locekļi ieietu pa šaurajiem vārtiem, tad jūs arī čakli būtu uzkrājuši gaismas

starus, kuriem Kungs ļāvis krist uz jūsu takas, un jūs tos būtu sargājuši un staigājuši šajā gaismā.

Jūs neesat vērtējuši gaismu, ko Kungs jums laipni sniedzis par veselības reformu. Jūsos pamodās vēlēšanās sacelties pret to. Jūs tajā neredzējāt nekā svarīgāka, nekāda iemesla, kāpēc jums to vajadzētu pieņemt. Jūs negribējāt labprātīgi ierobežot savu ēstkāri. Gaismas došanā par ēstkāres ierobežošanu jūs nesaskatījāt Dieva gudrību. Viss, ko jūs varējāt saprast, bija tikai neērtības, kas pavadītu garšas aizliegšanu. Kungs savai gaismai lika spīdēt uz mums šajās pēdējās dienās, lai zināmā mērā izkliedētu tumsu un nomāktību, kas sabiezējusi pagājušajās paaudzēs, sākarā ar grēcīgo ieradumu apmierināšanu, un samazinātos ļaunums, ko izraisa nesātīga ēšana un dzeršana.

Kunga gudrība paredzēja plānu, kā nostādīt savus ļaudis tādā stāvoklī, kur tie būtu šķirti no pasaules gara un ieradumiem, lai Viņa ļaužu bērnus nevarētu tik viegli nomaldināt uz elku pielūgšanu un tie netiktu aptraipīti ar šajā laikā valdošo samaitātību. Dievs vēlas, lai ticīgie vecāki un viņu bērni stāvētu kā dzīvi Kristus pārstāvji, (400) mūžīgās dzīvības kandidāti. Visi, kas ir dievišķās dabas līdzdalībnieki, izbēgs no samaitātības, kas ir pasaulē iekāres dēļ. Kas nododas ēstkārei, tiem nav iespējams sasniegt kristīgā rakstura pilnību. Jūs nespēsiet pamodināt tikumisko iejūtību savos bērnos, ja jūs rūpīgi neizraudzīsiet viņu uzturu. Galdi, kādus vecāki parasti klāj saviem bērniem, tiem ir kā slazda valgs. Viņu uzturs nav vienkāršs un nav veselīgi sagatavots. Ēdieni bieži ir trekni un izraisa temperatūras celšanos, satrauc un uzbudina kuņģa jūtīgo gļotādiņu. Tiek stiprinātas dzīvnieciskās tieksmes, kas gūst virsroku, kamēr morālie un intelektuālie spēki novājinās un kļūst zemāko kaislību vergi. Jums jābūtu pagatavot vienkāršu un tomēr barojošu uzturu. Gaļas ēdieni, trekna kūka un pīrāgi, kas sagatavoti ar visāda veida garšvielām, nav visveselīgākais un barojošākais uzturs. Uz jūsu galda nevajadzētu likt olas. Tās ir kaitīgas jūsu bērniem. Augļi un labība, sagatavoti visvienkāršākā veidā, ir visveselīgākais uzturs, kas dod organismam vislielāko barības daudzumu, tajā pašā laikā nenovājinot domāšanas spējas.

Veselai miesai un skaidram saprātam ļoti svarīga ir regularitāte ēšanā. Jūsu bērniem vajadzētu ēst tikai kārtējās ēdienreizēs. Tiem nevajadzētu atļaut novirzīties no šīs vispārēji kārtības. Ja tu, māsa E, atrodies ārpus mājas, tad tu nevari veikt svarīgo uzdevumu — uzraudzīt savus bērnus. Tavs vecākais dēls jau ir novājinājis visu organismu un līcis pamatu paliekošai slimībai. Tavs otrais bērns ātri seko viņa pēdās, un neviens no taviem bērniem nav drošs pret šo ļaunumu.

Jums varbūt no saviem bērniem neizdosies uzzināt patiesību par viņu ieradumiem. Kas kopj slepenus netikumus, tie melo un neteiks patiesību. Jūsu bērni var jūs piekrāpt, (401) jo jūs neesat tādā stāvoklī, ka varētu izprast, vai viņi cenšas jūs maldināt vai nē. Ienaidnieks ir tik ilgi apžilbinājis jūsu skatu, ka jums nav gandrīz neviena gaismas stara, ar ko caurskatīt tumsu. Jūs gaida liels, svinīgs un svarīgs darbs, kas jāveic tūlīt, — jums jāsavēd kārtībā sava sirds un ģimene. Jūsu vienīgā drošā rīcība ir pareiza ķeršanās pie šī darba. Nepiekrāpiet sevi ar domām, ka šī lieta jums ir attēlota pārspīlētā gaismā. Es šo ainu neesmu izkrāsojusi. Es esmu teikusi patiesību, kas izturēs Dieva tiesas pārbaudi. Uzmotieties! Uzmotieties! Es jūs lūdzu, pirms nav par vēlu izlabot kļūdas, lai jūs un jūsu bērni nepazustu vispārējā bojāejā. Ķerieties pie šī svinīgā darba un ņemiet sev palīgā ikkatru gaismas staru, ko jūs varat atrast no tiem, kas ir apspīdējuši jūsu taku un kurus jūs neesat vērtējuši un sargājuši, un izlietojiet tos kopā ar tagad mirdzošo gaismu, lai pārbaudītu savu dzīvi un raksturu tā, it kā jūs atrastos Dieva tribunāla priekšā. Apustulis paskubina: "Atturieties no miesīgām kāribām, kas pret dvēseli karo." (1.Pēt.2:11) Visu pārpilnībā redzama netikumība un samaitātība, un, ja jums nebūs lielāka spēka par cilvēcīgo, uz kuru varētu paļauties, lai stāvētu pretī tik stiprai ļaunuma straumei, tad jūs tiksiet pārvarēti un līdz ar straumi aizrauti pazušānā. Bez svētuma neviens cilvēks neredzēs Dievu.

Kungs izmeklē un pārbauda savus ļaudis. Dieva eņģeļi uzmana rakstura izveidošanos un sver tikumisko vērtību. Pārbaude tuvojas noslēgumam, un jūs neesat gatavi. Ak, kaut šie brīdinošie vārdi degtu jūsu dvēselē! Sagatavojieties! Sagatavojieties! Strādājiet, kamēr vēl diena; jo nāk nakts, (402) kad neviens nevarēs strādāt. Atskanēs pavēle: "Kas ir svēts, lai paliek svēts, un kas apgānīts, lai paliek tāds." (Atkl.22:11) Visu liktenis būs izšķirts. Nedaudzi, tiešām nedaudzi no lielā zemes iedzīvotāju skaita tiks izglābti mūžīgai dzīvei, kamēr milzīgās ļaužu masas, kas nav pilnveidojuši savas dvēseles, paklausot patiesībai, tiks nozīmētas otram nāvei. Mana izmociņa sirds kliedz: "Ak, Pestītāj, glāb savām asinīm atpirktos!"

Es ļoti baidos par jums un par daudziem N, kas saka, ka tic patiesībai. Ak, pārmeklējiet, čakli pārmeklējiet paši savu sirdi un dariet pamatīgu darbu, kas izturētu Dieva tiesas pārbaudi. Man sāp sirds, kad jāatceras, cik daudzi Sabatu ievērojošu vecāku bērni iznīcina savu dvēseli un miesu ar slepenu netikumu. Jums tuvu atrodas ģimene, kuru miesā, kā arī garā ir redzamas ļauno ieradumu sekas. Šie bērni atrodas uz taisna ceļa, kas ved pretī bojā ejai. Viņi ir pazemojuši paši sevi un šajā netikumā apmācījuši daudzus citus. Nododoties savam ieradumam, vecākais zēns ir atpalicis gan

fiziskā, gan garīgā attīstībā. Arī vēl atlikušās domāšanas spējas nav augstu vērtējamas. Turpinot savu jauno ieradumu, viņš beidzot kļūst idiots. Ikkatra savu tieksmju apmierināšana bērnos, kas jau ir paaugušies, ir briesmīgs jaunums, kas izraisīs briesmīgas sekas, novājinot organismu un prātu. Bet tajos, kas šim samaitātajam ieradumam nododas jau agrā bērnībā, jaunās sekas iezīmēsies vēl jaunāk un uz izveseļošanas šādos gadījumos gandrīz nav cerību. Augums ir vājš un panīcis; muskuļi ļengani, acis kļūst mazas un reizēm uztūkušas; atmiņa bieži maldina un kļūst līdzīga sietam, palielinās arī nespēja mācoties koncentrēt domas.

Šo bērnu vecākiem es gribu teikt: "Jūs esat laiduši bērnus pasaulē, lai tie būtu tikai sabiedrībai par lāstu. Viņi ir nepaklausīgi, kaislīgi, ķildīgi un netikumīgi. Viņi atstāj samaitājošu iespaidu uz citiem. Viņi nes tēva rakstura, viņa zemisko tieksmju nospiedumu. Viņos redzams tēva straujais, nesavaldāmais temperaments. Šiem vecākiem jau sen vajadzēja aiziet uz laukiem, atšķiroties pašiem un atšķirot bērnus no sabiedrības, (403) kurai tie nevar dot neko labu, bet tikai kaitēt. Uzcītīgs darbs, apstrādājot zemi, šiem bērniem būtu svētība, un pastāvīga piepūle, cik to atļauj viņu spēki, nedotu tiem tik daudz iespēju samaitāt savu miesu, ar to apejoties ļaunprātīgi, kā arī neļautu tiem iepazīstināt vēl daudzus citus ar šo pretīgo ieradumu. Darbs ir liela svētība visiem bērniem, un sevišķi tiem, kuru domas dabīgi tiecas pretī netikumībai un izlaidībai.

Šie bērni ir izplatījuši N vairāk netikumības atziņu, nekā visas sludinātāju un dievbijīgu ļaužu pūles spēj izlīdzināt, cenšoties novērst jauno iespaidu. Daudzi, kas ir mācījušies no jūsu bērniem, labāk būs ar mieru iet pazušanā, nekā savaldīt savas kaislības un pārtraukt nodošanos šim grēkam. Viens samaitāts prāts īsā laikā var izsēt tik daudz jaunas sēklas, cik daudzi nespēj izravēt visā dzīves laikā. Jūsu bērni ir kļuvuši par sakāmvārdu patiesības zaimotāju mutēs. Šie ir Sabata ievērotāju bērni; tomēr visā visumā tie ir sliktāki par pasaules cilvēku bērniem. Viņu uzvešanās ir rupja, pašcieņa — zemāka. Brālis F nav pagodinājis Dieva lietu. Viņa nesavaldīgais raksturs un vispārējais iespaids nav bijis paceļošs, bet gan ved lejup. Dieva lieta ir apkaunota viņa apdomības un smalkjūtības trūkuma dēļ. Patiesības lietai būtu bijis daudz labāk, ja šī ģimene jau sen būtu aizgājusi uz kādu mazāk svarīgu vietu, kur viņi būtu vairāk atšķirti un viņu iespaids mazāk izjūtams. Viņu bērni atradās patiesības gaismā, un viņi saņēma tādas priekšrocības, kādas ir bijušas tikai nedaudziem bērniem; tomēr visu šo laiku viņi no tām nav guvuši nekādu labumu, tikai ir arvien vairāk nocietinājušies savā izlaidībā. Viņu aizbraukšana nāktu par svētību draudzei un sabiedrībai, kā arī pašai viņu ģimenei. Mierīgs darbs laukos būtu svētība tēvam un bērniem, ja tikai viņi vēlētos savā labā izmantot lauku dzīves priekšrocības. (404)

Es redzēju, ka brāļa G ģimenei ir darāms liels darbs savā labā. H un I ir tālu gājuši sev pāri darošajā noziegumā; sevišķi tas sakāms par H, kurš šajā grēcīgajā ieradumā ir gājis tik tālu, ka skārta ir viņa saprašana, novājināta redze, un viņā jau ir nostiprinājusies slimība. Sātans jau pilnīgi pārvalda šī nabaga zēna prātu, bet viņa vecāki nav atmodušies un neredz šo jaunumu un tā sekas. Viņa prāta spējas ir sabojātas, sirdsapziņa nocietinājusies un tikumiskā izjūta — notrulinājusies, un viņš viegli kļūst par laupījumu ļauniem biedriem, vēl dziļāk grimstot grēkā un noziegumā. Brāli un māsa G, uzmostieties, es jūs lūdzu. Jūs neesat pieņēmuši veselības reformas gaismu un neesat saskaņojuši ar to savu dzīvi. Ja jūs būtu ierobežojuši savu ēstkāri, tad jūs sev būtu novērsuši daudz lieka darba un lieku izdevumu; un kas ir vēl daudz svarīgāk — jūs būtu fiziski veseli un jums būtu skaidrāka patiesības pierādījumu uztvere, un jūs būtu labāk sagatavoti citiem paskaidrot, uz ko pamatojas jūsos esošā cerība. Jūsu uzturs nav tik vienkāršs un veselīgs, kas varētu dot labas asinis. Netīras asinis noteikti samazinās tikumiskos un intelektuālos spēkus, kā arī pamodinās un stiprinās jūsu dabas zemākās tieksmes. Neviens no jums nevar atļauties uzbudinošu uzturu; jo par to būs jāsamaksā ar savas miesas veselību un savu bērnu dvēseļu labklājību.

Jūs liekat uz galda uzturu, kas apgrūtina gremošanas orgānus, uzbudina dzīvnieciskās tieksmes un novājina tikumiskos un intelektuālos spēkus. Trekns uzturs un gaļa jums nedod labumu. Ja jūs zinātu, kādu gaļu jūs ēdat, ja jūs varētu redzēt tos dzīvniekus dzīvus, kuri pēc savas nāves dod šo gaļu, jūs riebumā novērstos no saviem gaļas ēdieniem. Tieši tie dzīvnieki, kuru gaļu jūs lietojat, (405) bieži ir tik slimi, ka, ja tos atstātu vienus, tad tie paši nobeigtos; bet kamēr viņos vēl ir dzīvības elpa, tos nokauj un aizved uz tirgu. Tādā veidā jūs savā organismā uzņemat visļauņākos bacīlus un viskaitīgākās indes, un tomēr jūs to nesaprotat. Jūs mīlat izdabāt ēstkārei. Jums vēl jāmaca mācība: "Vai ēdat vai dzerat un ko vien darāt, to visu dariet Dievam par godu." (1.Kor.10:31)

Es jūs lūdzu, Kristus dēļ, savēdiet kārtībā savu māju un sirdi. Lai Debesu izcelsmes patiesība svēto dvēseli, miesu un garu. "Atturieties no miesīgām kārtībām, kas pret dvēseli karo." (1.Pēt.2:11) Brāli G, tava ēšana tiecas stiprināt zemākās kaislības. Tu nesavaldi savu miesu, ko darīt ir tavs pienākums, lai tu kļūtu pilnīgi svēts Dieva bijībā. Pirms tu vari kļūt pacietīgs, tev jāradinās kļūt atturīgam ēšanā. Atceries, ka tavi bērni lielā mērā ir mantojuši tavu raksturu. Tev vajadzētu

savaldīties, lai nebūtu skarbs, bargs un nepacietīgs. Pret bērniem esi noteikts, tomēr pacietīgs, mīlošs un līdzjūtīgs, kāds Jēzus ir bijis pret tevi. Sevišķi uzmanies, izsakot rājienus un sodot. Esi iecietīgs pret bērniem, tomēr viņus savaldi. Sajā ziņā tu esi bijis pārāk nolaidīgs. Tu neesi pareizi labojis viņu rīcību, ne arī pilnīgi savaldījis pats savu garu. Priekš jums visiem jātiek darītam lielam darbam.

Brāli G, ja tu būtu gājis no spēka uz spēku, paklausot Kunga dotajai gaismai, tad tagad Viņš būtu varējis tevi izraudzīt par taisnības ieroci. Tu esi apdāvināts; tev ir spējas; tu vari strādāt Dievam par godu; bet tu neesi pilnīgi pakļāvies Dievam. Ak, kaut tu vismaz tagad meklētu lēnprātību, meklētu Kristus taisnību, lai tu tiktu paslēpts Kunga bardzības dienā!

Mans mīļais brāli un māsa, jums kopīgiem spēkiem un neatlaidīgi jācenšas izlabot nepareizās bērnu audzināšanas sekas. Māsa G ir bijusi pārāk iecietīga, (406) tomēr vienoti un mīlestībā jūs vēl pat tagad varat padarīt daudz, lai piesaistītu savus bērnus savām sirdīm un ievadītu viņus labajā un taisnajā ceļā. Jums jāradinās, lai savestu kārtībā savu sirdi un māju. Jums jāradinās rīkoties saskanīgi. Dieva Gara pārveidojošais iespaids jums abiem var izdarīt lielu darbu un savienot jūsu sirdis un pūles reformas izvešanai jūsu pašu ģimenē. Vajadzētu pārtraukt visu sūrošanos, kurnēšanu un sargāties ātri uztraukties. Tāda izturēšanās jūs abus novājina un iznīcina ietekmi, kurai jāiespaido jūsu bērni, ja jūs, audzinot tos Dievam, gribat gūt panākumus.

Pašlaik jūsu mājās strādā sātans. Jūsu nelaimīgie bērni ir viņa gūstekņi; viņš kontrolē viņu domas un liek tiem kavēties pie zemes lietām. Šķiet, ka viņu tikumības izjūtas ir paralizētas. Viņi ir darījuši sev pāri un lepojušies ar šo noziedzīgo rīcību. Sādi zēni spējīgi saindēt visu apkārtni un sabiedrību, un viņu postošais iespaids apdraudēs visus bērnus, ar kuriem tie sastapsies skolā. Jūsu bērni ir samaitāti miesā un garā. Netikumība ir uzspiedusi savu zīmogu uz jūsu vecākajiem bērniem. Grēks viņus ir sabojājis, dziļi sabojājis. Virsroku ir ņēmušas dzīvnieciskās tieksmes, kamēr morālie un intelektuālie spēki ir pavisam vāji. Zemākās kaislības, tās vingrinot, ir nostiprinājušās, bet sirdsapziņa ir kļuvusi arvien cietāka un trulāka. Tieši tādu iespaidu netikumība atstāj uz garīgiem spēkiem. Kas nododas šim savas miesas un gara sagraušanas darbam, tie ar to vien neapmierināsies. Beidzot viņi būs labprātīgi izdarīt jebkuru noziegumu, jo viņu sirdsapziņa ir nejutīga. Vecāki nav pamodināti, lai saprastu kaut tikai pusi no atbildības, kas uz tiem gulstas, kļūstot par vecākiem. Viņi savā pienākumā ir nolaidīgi. Viņi nenorāda saviem bērniem uz šo bīstamo, tikumību iznīcinošo, ieradumu grēcīgumu. Ja vecāki neatmodīsies, tad viņu bērniem nav nekādas cerības.

Es varētu minēt daudzus citus gadījumus, tomēr atturēšos, pieminot tikai dažus. J ir bīstams biedrs. Viņš atrodas šīs netikumības varā. Viņa iespaids ir slikts. (407) Dieva žēlastība neatstāj iespaidu uz viņa sirdi. Viņam ir labi attīstītas domāšanas spējas, un viņa tēvs stipri cerēja, ka tas palīdzēs viņam iegūt līdzsvaru, tomēr intelektuālais spēks vien nav garantija tikumiskajam pārākumam. Reliģisko pamatlikumu trūkums samaitā viņa sirdi un ļauj tam slepenībā piekopt savu noziegumu. Visur viņš atstāj postošu iespaidu. Savos principos viņš ir neticīgs un lepojas ar savu izsmejošo nostāju. Satiekoties ar biedriem savā vecumā vai jaunākiem par sevi, viņš par reliģiskām lietām runā tā, it kā tās labi zinātu, un izsmiedams zobojas par patiesību un Bībeli. Šis šķietamās zināšanas atstāj iespaidu, kas samaitā prātu un liek jauniešiem kaunēties no patiesības. No tādiem biedriem vajadzētu pilnīgi izvairīties; tā ir vienīgā drošā rīcība. Jaunas meitenes pievelk šī jauneklja sabiedrība; tai priekšroku dod pat dažas no tām, kas saucas par kristietēm.

K ir zēns, kuru varētu veidot, ja viņu apņemtu labi iespaidi. Viņam nepieciešama pareiza priekšzīme. Ja jaunieši, kas atzīst Kristu, godātu viņu ar savu dzīvi, tad viņu atstātais iespaids darbotos preti bīstamajam iespaidam, kas izplūst no J līdzīgiem jaunekljiem. Tomēr jaunieši vispār nav reliģiskāki par tiem, kas nekad nav saukušies Kristus vārdā. Viņi nešķiras no netaisnības. Atjautīgs, gudrs zēns, kāds ir J, var atstāt stipru iespaidu uz ļaunu. Ja šo prātu pārvaldītu tikumība un godīgums, tad tas būtu spēcīgs uz labu; bet, ja virsroku gūst izlaidība, tad ļaunais iespaids, kādu viņš atstāj uz biedriem, nemaz nav aprēķināms, un tas noteikti viņu novedīs pazušanā. Labi attīstīts, bet samaitāts prāts rada ļoti sliktu sirdi. Spožs saprāts, Dieva gara svētots, liecina par apslēptu spēku un izplata gaismu un skaidrību uz visiem, ar kuriem laimīgais īpašnieks biedrojas.

Ja zēns ar tādām prāta spējām kā J atdotu savu sirdi Kristum, tad viņš tiktu glābts. Ar šķīstas reliģijas palīdzību viņa domāšanas spējas tiktu ievadītas veselīgā gultnē; (408) viņa garīgie un tikumiskie spēki kļūtu stipri un saskanīgi; dievišķās žēlastības apgaismotā sirdsapziņa būtu jutīga un šķīsta, pārvaldot gribu un tieksmes un vadot uz atklātību un taisnīgumu katrā dzīves solī. Bez reliģiskajiem pamatlikumiem šis zēns būs viltīgs, veikls un izmanīgs ļaunajos darbos, saindējot visus, ar ko viņš saiesies. Es brīdinu visus jauniešus, lai tie sargājas no šī jauneklja, ja viņš turpina nicināt reliģiju un Bībeli. Viņa sabiedrībā jūs nevarat būt par daudz piesardzīgi.

Biedrojoties ar šiem zēniem, kuru iespaids nav labs, arī L tiek samaitāts. J un K viņiem nav vēlami

biedri, jo tas ir viegli iespējams uz ļaunu. ... viņam nav vislabākā vieta. Viņa ieradumi nav skaidri; arī viņš dara sev pāri. Šī iemesla dēļ un arī tāpēc, ka viņš mīl sliktu sabiedrību, arvien vājākas kļūst ilgas, kas palīdz veidot vērtīgu raksturu un beidzot iemantot Debesis. Jauniešiem, kas vēlas sasniegt nemirstību, jāapstājas tur, kur viņi ir, un tie vairs nedrīkst pieļaut netīras domas vai darbus. Samaitātas domas vada uz netīru rīcību. Ja Kristus kļūst par mūsu pārdomu tematu, tad līdz ar to domas tiek atšķirtas no visa, kas vada uz netīru rīcību. Kavējoties pie tā, kas cēls, arī garīgie spēki kļūst stiprāki. Radinot prātu meklēt šķīstus un svētus ceļus, tas kļūst arvien veselāks un spēcīgāks. Ja to radināsim aplūkot garīgas lietas, tas dabīgi attīstīsies šai virzienā. Tomēr šī domu pieķeršanās Debesu lietām nav panākama bez ticības Dievam un bez nopietnas, pazemīgas paļaušanās uz Viņu, ka Viņš dos spēku un žēlastību, kas būs pietiekoša jebkuram neparedzētam gadījumam.

Skaidra dzīve un skaidrs raksturs, kas veidots pēc dievišķā parauga, nav iegūstams bez nopietnām pūlēm un bez (409) stingriem pamatlukumiem. Svārstīgs cilvēks nenasniegs kristīgu pilnību. Svaros svērts tāds tiks atrasts par vieglu. Līdzīgi rūcošai lauvai sātns sev meklē laupījumu. Viņš izmēģina savu viltu pie ikviena jaunieša, kas nenojauš neko ļaunu; drošība ir tikai Kristū. Tikai Viņa žēlastības spēkā varam sekmīgi atsītn sātna uzbrukumus. Sātns jauniešiem saka, ka laika vēl diezgan; ka viņi vēl šoreiz var nodoties grēkam un netikumībai un tad vairs nekad; tomēr šī viena reize saindē visu viņa dzīvi. Ne reizi neuzdrošinieties kāpt uz aizliegtās zemes. Sajās bīstamajās, ļaunuma pilnajās dienās, kad visur uz mums uzglūn vilinājumi uz samaitātību un netikumību, lai jaunieši raida uz Debesīm nopietnu, sirdī izjustu saucienu: "Kā jauneklis uzturēs savu ceļu šķīstū?" (Ps.119:9) Un kaut viņu ausis būtu atvērtas un sirdis vēlētos paklausīt norādījumiem, kas doti atbildē: "Kad viņš turēsies pie taviem vārdiem." Sajā netīrajā laikmetā jaunatnei vienīgā drošība ir paļaušanās uz Dievu. Bez dievišķās palīdzības viņi nespēs savaldīt cilvēcīgās kaislības, tieksmes un ēstkāri. Vajadzīgā palīdzība ir Kristū; bet cik maz nāk pie Viņa pēc šīs palīdzības. Vēl būdams virs zemes, Jēzus teica: "Jūs negribat nākt pie Manis, lai jums būtu dzīvība." (Jāņa 5:40) Kristū visi var uzvarēt. Jūs varat teikt līdz ar apustuļi: "Bet visās šinīs lietās mēs pārpārim uzvaram caur To, kas mūs ir mīlējis." (Fil.4:13) Un arī: "Es savu miesu mērdēju un viņu kalpinu." (1.Kor.9:27)

Es pilnībā esmu aprakstījusi brāļi E un viņa ģimenes stāvokli, jo šis viens gadījums aino daudzū citu ģimeņu patieso stāvokli, un Dievs vēlas, lai šīs ģimenes pieņemtu šo liecību kā tieši viņu dēļ rakstītu. Ir daudz vairāk gadījumu, uz kuriem es varētu norādīt, bet es jau pietiekoši daudz esmu pieminējusi. Arī jaunas meitenes visumā nav brīvas no noziedzīgās rīcības pret sevi. Šī ļaunuma pieņemšanas rezultātā sabrūk viņu organisms. Dažām meitenēm, kuras jau veidojas par sievietēm, draud smadzeņu paralīze. Tikumiskie un intelektuālie spēki jau ir novājinājušies un notrulinājušies, (410) kamēr virsroku guvušās dzīvnieciskās kaislības, samaitādamas miesu un dvēseli. Jaunieši kā no vīriešu, tā no sievietes kārtas, nevar būt kristieši, ja tie pilnīgi nepārtrauc šo pretīgo, dvēseli un miesu postošo netikumu.

Daudzi jaunieši ir kāri uz grāmatām. Viņi lasa visu, ko vien var dabūt. Uzbudinošie mīlas stāsti un neķitrās ilustrācijas atstāj samaitājošu iespaidu. Daudzi kāri lasa romānus, un rezultātā tiek aptraipīta viņu fantāzija. Vagonos bieži pārdod kailu sievietes fotogrāfijas. Šīs riebīgās bildes atrodamas arī dzertuvēs un tās karājas pie sienas vietās, kur tirgojas ar gravējumiem un kokgriezumiem. Šis ir laikmets, kad nav vietas, kas būtu brīva no samaitātības. Acu kāre un samaitātās kaislības tiek pamodinātas gan skatoties, gan lasot. Sirdī sabojā iztēle. Prātam patīk pārdomāt notikumus, kas pamodina zemākās un netīrākās kaislības. Šie netikumīgie attēli, aptraipīta iztēle aplūkot, samaitā tikumiskās jūtas un sagatavo piekrāptās, apmātās būtnes neierobežotām kaislībām. Tad seko grēki un noziegumi, kas Dieva līdzībā radītās būtnes pazemo līdz lopa līmenim un beidzot tās pazudina. Izvairieties no lasīšanas un raudzīšanās uz lietām, kas var iedvest netīras domas. Attīstiet tikumisko un intelektuālo spēku. Neļaujiet šiem cēļajiem spēkiem novājināties un kļūt nederīgiem, daudz lasot grāmatas, pat vienkāršus stāstus. Es pazīstu stipra prāta cilvēkus, kas, nesātīgi lasot, ir kļuvuši garīgi nenosvērti, daļēji notrulināti vai pat paralizēti.

Es lūdzū vecākus, kontrolējiet, ko lasa bērni. Ja tie lasa daudz, tad tas tiem tikai kaitēs. Esiet sevišķi modri, lai uz jūsu galdiem neatrastos žurnāli un laikraksti, kas satur mīlas stāstus. Jauniešiem nav iespējams iegūt veselīgu gara un prāta noskaņojumu un piesavināties pareizus reliģiskus pamatlukumus, ja tie ar prieku nepētīs Dieva Vārdu. Šī grāmata ietver visinteresantākos vēsturiskos aprakstus, (411) tā parāda glābsnās iespēju caur Kristu un vada tos pretī augstākai un labākai dzīvei. Viņi visi to atzīs par visinteresantāko grāmatu, kādu tie jebkad ir lasījuši, ja tikai uzbudinošie, izdomātie stāsti nav samaitājuši viņu fantāziju. Jums, kas gaidāt sava Kunga otro atnākšanu, lai Tas pārvērstū jūsu mirstīgās miesas un tās pārveidotu līdzīgas savai vislielākās godības pilnajai miesai, jānostājas uz augstākas darbības platformas. Jums jāstrādā, raugoties no augstāka redzes viedokļa, nekā jūs līdz šim esat darījuši, vai arī jūs neatradīsiet to skaitā, kas saņems noslēdzošo nemirstības pieskārienu.

PATIESA MĪLESTĪBA ĢIMENĒ

Brāli M.! Adams Centrā man rādīja, ka tev, atrodoties institūtā, ļoti trūkst nesavtības gara; tavs iespaids nav tāds, kādam tam vajadzētu būt. Tu varēji ļaut tur spīdēt savai gaismai, bet tu to nedarīji. Tu bieži izklaidēšanās dēļ atstāji novārtā savus pienākumus. Tu novērsies no rūpēm un atbildībām. Rosīgs darbs tev nepatīk. Tu mīli ērtības; tu un smags darbs nav savienojami. Tā ir savtība. Tu pieļāvi institūta īpašumam samazināties un aiziet bojā, kaut gan tavs uzdevums bija raudzīties, lai tas tiktu uzturēts un lai visur būtu kārtība, un lai visu sargātu un glabātu ar lielāku interesi un rūpību, nekā tādā gadījumā, ja tas būtu tavs personīgais īpašums. Tu bijī neuzticīgs namturis. Katru reizi, kad tu atļāvies piedalīties kādā izklaidēšanās pasākumā, spēlējot kroketu vai kaut ko tamlīdzīgu, tu izlietoji laiku, par kuru tev maksāja un kas tev nepiederēja. Tikpat attaisnojama rīcība no tavas puses būtu nenopelnītas naudas paņemšana un piesavināšanās.

Brāli Lafboro, Endrūss, Aldrihs tevi nepazīna. (412) Viņi tevi novērtēja pārāk augstu. Tu nevarēji izpildīt to darbu, ko viņi tev uzticēja. Viņi kļūdījās savā spriedumā, tik augstu apmaksādami tavu darbu. Tu saņēmi nenopelnītu naudu. Tu bijī kūtrs un tev trūka enerģijas. Tu nebiji pietiekoši ieinteresēts un modrs, lai visu redzētu un attiecīgi rīkotos, un izturējies briesmīgi nevērīgi.

Mans brāli, tu atrodi tālu no Dieva; tu atkrīti. Tev nav cēlas, tikumiskas drosmes. Tu nevis sevi aizliedz, bet padodies savām tieksmēm. Tiecoties pēc laimes, tu apmeklēji tādas izpriecu vietas, kuras Dievs neatzīst par labām, un tu pats savu dvēseli esi padarījis vāju. Mans brāli, tev vēl daudz jāmacās. Tu nododies ēstkārei, apēzdam vairāk barības, nekā tavs organisms spēj pārvērst labās asinīs. Ir grēks būt nesātīgam barības daudzuma ziņā, pat ja uztura kvalitāte nebūtu apšaubāma. Daudzi domā, ka, ja viņi neēd gaļu un treknu uzturu, tad vienkāršu uzturu tie drīkst ēst, līdz vairs negribas. Tā ir kļūda. Daudzi, kas atzīst veselības reformu, nav nekas vairāk kā rīmas. Viņi gremošanas orgāniem uzliek tik lielu nastu, ka, lai tiktu ar to galā, organisma dzīvības spēki tiek izsmelti līdz pēdējam. Tas atstāj arī nospiedošu iespaidu uz saprātu; jo smadzeņu nervu spēkam jāpalīdz kuņģim tā darbā. Pārēšanās, lietojot pat visvienkāršāko uzturu, paralizē smadzeņu jutīgo nervu darbību un samazina to dzīvības spēkus. Pārēšanās uz organismu atstāj ļaunāku iespaidu nekā pārstrādāšanās; dvēseles spēkus daudz vairāk nogurdina nesātīga ēšana nekā nesātīga strādāšana.

Gremošanas orgānus nekad nevajadzētu noslogot ar uzturu, kura uzņemšana tā daudzuma vai īpašību dēļ organismu apgrūtina. Viss, kas kuņģi tiek uzņemts pāri par to, ko organisms var pārvērst labās asinīs, traucē smalkā mehānisma darbu, jo to nevar pārvērst ne miesā, ne asinīs, un tā klātbūtne apgrūtina aknas un izsauc organismā slimīgu stāvokli. Kuņģis ir pārpūlējies, sagremojot šo uzturu, un tad rodas gurdenums, ko nepareizi iztulko kā izsalkumu, un, nedodot gremošanas orgāniem laiku atpūtai no smagā darba, ne arī laiku spēka uzkrāšanai, kuņģi uzņem jaunu pārmērīgu barības daudzumu, lai nogurusī mašīnērija atkal sāktu strādāt. No pārāk lielas, pat labas kvalitātes uztura devas organisms uzņem mazāk barības vielu nekā no regulāros laikos baudītas barības mērena daudzuma.

Mans brāli, tava smadzeņu darbība ir paralizēta. Cilvēkam, kas uzņem tādas barības devas kā tu, jābūt strādājošam vīrietim. Fiziskam darbam ir liela nozīme gremošanas uzdevumu veikšanā un gara un miesas veselības saglabāšanā. Tev ir nepieciešama fiziska piepūle. Tu kusties un rīkojies tā, it kā tu būtu no koka, it kā tev nebūtu nekādas lokanības. Veselīgs, rosīgs darbs ir tas, kas tev vajadzīgs. Tas atdzīvinās tavu garu. Tieši pēc pilnvērtīgas maltītes tev nevajadzētu nodoties studijām, ne ļoti smagam darbam; tā būtu organismu pārvaldošo likumu rupja pārkāpšana. Tieši pēc ēšanas nervi ir ļoti noslogoti. Smadzeņu spēkam ļoti rosīgi jāpalīdz kuņģa darbā; tāpēc, ja pēc ēšanas smagi noslogo prātu vai miesu, tas traucē gremošanas procesa norisi. Organisma dzīvības spēki, kas ir vajadzīgi darbam vienā virzienā, tad tiek sadalīti, lai strādātu arī citur.

Tev jābūt sātīgam visās lietās. Izkop augstākos gara spēkus, un līdz ar to tiks aizkavēta dzīvniecisko tieksmju attīstīšanās. Tu nevari kļūt garīgi stiprs, kamēr pilnībā nevaldīsi pār savu ēstkāri un kaislībām. Inspirētais apustulis: "Es savu miesu mērdēju un viņu kalpinu, lai, citiem sludinādams, pats nekļūstu atmetams."(1.Kor.9:27)

Mans brāli, uzmosties, es tevi lūdzu, un ļauj Dieva Garam iespieties dziļāk par ārieni vien; (414) lai tas sasniedz katras rīcības dziļākos motīvus. Ir vajadzīgi principi, stingri principi un enerģisks darbs kā garīgās, tā laicīgās lietās. Tavām pūlēm trūkst degsmes. Ak, cik daudzi garīguma ziņā atrodas tik zemā līmenī, tāpēc ka negrib aizliegties ēstkārē! Pārēšanās dēļ tiek noslāpēti un gandrīz paralizēti smadzeņu nervu spēki. Kad tādi sabbatā iet uz Dieva namu, tad tie nespēj noturēt acis vaļā. Visnopietnākie aicinājumi nespēj pamodināt viņu kā ar svinu pielieto, nejutīgo prātu. Patiesība var tikt pasludināta dziļi izjustā veidā; tomēr tā nespēj pamodināt viņu morālo iejūtību, ne arī apgaismot saprašanu. Vai tādi cilvēki ir mācījušies pagodināt Dievu visās lietās?

Nav iespējams skaidri izprast mūžīgās lietas, ja prāts netiek radināts kavēties pie cēliem tematiem. Visas kaislības pilnīgi jāpakļauj tikumiskajiem spēkiem. Ja vīri un sievas saka, ka tie ir stipri ticībā un patiesi garīgumā, bet nesavalda visas savas kaislības, tad es zinu, ka viņu liecība nav patiesa. Dievs no mums prasa sevis savaldīšanu. Iemesls, kāpēc valda tāda garīga tumsa, ir samierināšanās ar savu kavēšanos zemā līmenī, ar domu nevēršanu augšup šķīstā, svētā un debešķīgā gultnē.

Es redzēju, brāli M, ka tu ģimenes dzīvē neesi laimīgs. Tava sieva jūtas vīlusies, un arī tu neesi apmierināts. Tava sieva cerēja tevī atrast cēlāku un smalkāka veidojuma cilvēku. Viņas radi, no mātes puses, pēc savas dabas ir rūpīgi un apzinīgi cilvēki, tomēr lepmi un aristokrātiski. Arī viņa lielā mērā ir mantojusi šīs rakstura īpašības. Viņa nav ārišķīga. Spert pirmo soli, lai parādītu savas jūtas, ir pret viņas dabu. Jūtu parādīšanu vīra un sievas starpā viņa vērtē kā vājību un bērnišķību. Viņa vadījies no domas, ka paskubinājums uz mīļu izturēšanos netiks atbildēts (415) ar skaistu, cēlu mīlestību, bet gan ar zemām kaislībām; ka stiprināts tiks tas, bet ne šķīsta, dziļa un svēta mīlestība.

Tavai sievai vajadzētu ļoti censties atbrīvoties no cienīgās, atturīgās stājas, vairs nenoslēgties sevī, bet radināties būt vienkāršai visā izturēšanās veidā. Un, kad tevī pamodīsies augstākas spējas, kas vingrinot kļūst stiprākas, tad arī tu labāk izpratīsi sievietes vēlēšanos; tu sapratīsi, ka dvēsele ilgojas pēc augstākas, tīrākas mīlestības par to, kas atrodama dzīvnieciskajās kaislībās. Šīs kaislības tevī ir nostiprinājušās, tāpēc ka tu tās esi atbalstījis un vingrinājis. Ja tu tagad, bīstoties Dievu, savaldīsi savu miesu un centīsies iet pretī savai sievai ar tīru, cēlu mīlestību, tad ar to būs piepildītas viņas vēlēšanās. Tuvini viņu savai sirdij; cienī viņu vairāk.

Tu esi paaugstinājies un uz savu sievu skatījies it kā no augšas. Tu pats sevi neesi izpratis. Tu esi augsti novērtējis savus reliģiskos piedzīvojumus un dievbijībā uz priekšu spertos soļus. Šāda nostāja tavu sievu ir kavējusi un nevis tai palīdzējusi. Viņa baidījās no tevis — baidījās, ka tu īstenībā pats sevi nepazīsti un ka tu gribi iet pārāk ātri. Jūsu savienošanās nav bijusi laimīga. Jūs viens otram neesat bijuši piemēroti. Tava sieva ir kautrīga, atturīga un bailīga. Tu viņu nemaz neesi sapratis. Viņa vilcinās un baidās iet uz priekšu, jo viņu nomāc rūpes, vai netiek iets pārāk ātri. Viņai jāuzticas pašai sev un jāmācās būt neatkarīgai.

Brāli M, tev nav izdevies iemantot savas sievas uzticību. Tev trūkst laipnības, un tu pret viņu neesi vienmēr mīļš un uzmanīgs. Reizēm tu parādi mīlestību, bet tā ir savtīga mīlestība. Tu nevadies no principa visu dziļi pārdomāt un nopamatot savu soli. Tā nav nesavtīga mīlestība, kas tev pastāvīgi liek domāt par viņu un rūpēties, lai viņa atrastos tavā sabiedrībā, parādot, (416) ka tu viņas klātbūtni vērtē augstāk par jebkura cita cilvēka sabiedrību. Tu esi meklējis pats savus priekus, atstājot viņu mājās vienu un bieži noskumušu. Tu tā rīkojies pirms atnākšanas uz šo vietu un līdzīgi rīkojies arī tagad, kaut varbūt mazākā mērā, jo nav tādu izdevību vai iespēju aizbildināties.

Tavai sievai nepatīk tev atklāt, ka viņa ir saskatījusi tavus trūkumus. Viņa no tevis baidās. Ja tava mīlestība būtu patiesa, kādu prasa viņas daba, tad tu būtu atradis atbilstošu stīgu viņas sirdī. Tu esi pārāk auksts un nelokāms. Reizēm tu parādi mīlestību, bet tā nav atmodinājusi pretmīlestību, jo tu neesi bijis laipns un uzmanīgs un neesi piegriezis savai sievai vērību, domājot par viņas laimi. Tu daudzkārt esi juties brīvs iet un meklēt sev priekus, nepavisam neņemot vērā viņas prieku un laimi.

Patiesa, skaidra mīlestība ir ļoti vērtīga. Viņas iespaids ir debešķīgs. Tā ir dziļa un paliekoša. Tā neatklājas lēkmjveidīgi. Tā nav savtīga kaislība. Tā ir auglīga. Tā liktu tev pastāvīgi pūlēties, lai tava sieva būtu laimīga. Ja tev būtu tāda mīlestība, tad tu dabīgi censtos tā rīkoties. Tas tev nebūtu grūti. Ja tu ietu pastaigāties vai uz sapulci, tad tikpat dabīgi, kā tu elpo, tu vēlētos, lai sieva tevi pavada, un tu censtos ar savu sabiedrību viņu aplaimot. Viņas garīgos sasniegumus tu vērtē zemāk par savējiem; tomēr es redzēju, ka Dievam labāk patika viņas gars nekā tavš raksturs. Tu neesi savas sievas cienīgs. Viņa tev ir par labu. Viņa ir vārgs un jūtīgs stāds; viņai nepieciešama maiga gādība. Viņa sirsnīgi vēlas darīt Dieva prātu. Tomēr viņas gars ir lepns, viņa ir bikla un pārmetumi viņu biedē. Novērošanu vai pret sevi vērsta piezīmes viņa uztver kā nāvi. Iemīli savu sievu, godā to un maigi rūpējies par viņu, izpildi svinīgo laulības solījumu, un viņa atbrīvosies no šīs klusās atturības un kautrības, kas viņai ir dabīga.

Ļaujiet tikai sievietei saprast, (417) ka vīrs viņu augsti vērtē un tā viņam ir dārga, ne tikai tāpēc, ka viņa mājās ir derīga un vajadzīga, bet tāpēc, ka tā ir daļa no viņa paša, tad viņa atsauksies uz vīra jūtām un atstaros tai dāvāto mīlestību. Lai sieva jūt, ka tu viņai velti īpašu un sirsnīgu uzmanību. Ja tu domāsi tā, kā Dievs vēlas, tad tu jutīsies kā pazudis bez savas sievas sabiedrības. Tu domā, ka viņas ticībai nav nekādas vērtības; tomēr tā drīzāk tiks atbildēta nekā tava ticība.

Brāli M, tu nespēj izprast sievietes sirdi. Tu nedomā par cēloņiem un to sekām. Tu zini, ka tava sieva nav tik priecīga un laimīga, kādu tu viņu vēlētos redzēt, bet tu nemeklē iemeslus. Tu nepārbaudi savu

izturēšanos, lai neieraudzītu, vai vainīgs neesi tu pats. Mīli savu sievu. Viņa alkst pēc dziļas, patiesas un izdaiļojošas mīlestības. Sniedz viņai taustāmus pierādījumus, ka viņas rūpes par tevi un izturēšanās, kas redzama viņas uzmanīgajā gādībā par tavām ērtībām, tiek vērtēta un atalgota. Iepazīsties ar viņas uzskatiem un meklē viņas piekrišanu visam, ko tu dari un uzsāc. Cieni viņas spriedumu. Nedomā, ka tu zini visu, ko vērts zināt.

Māja, kurā mīt mīlestība, kur tā tiek izteikta vārdos, skatos un darbos, ir vieta, kur labprāt mājo eņģeļi un kas tiek svētīta no godības gaismas stariem. Tur vienkāršie mājsaimniecības piederumi kļūst skaisti un pievilcīgi. Tādos apstākļos tavai sievai neviens dzīves pienākums nebūs nepatīkams. Viņa tos pildīs ar priecīgu sirdi un būs kā saules stars visiem, kas ir ap viņu; un viņas sirdī veidosies melodija Kungam. Tagad viņa jūt, ka tu no sirds viņu nemīli. Tu viņai esi devis iemeslu tā domāt. Tu pildi neatliekamus pienākumus, kas gulstas uz tevi kā uz ģimenes galvu, tomēr tavā darbā ir trūkumi. (418) Stipri trūkst mīlestības jaukā iespaيدا, kas izraisa laipnu uzmanību. Mīlestībai jābūt redzamai skatos un izturēšanās veidā un jābūt dzirdamai balss noskaņā.

Tava sieva neuzdrošinās atvērt tev savu sirdi, jo tiklīdz viņa izsaka domas, kas nesaskan ar tavējām, tā tu tās noraidi. Tavs izteiksmes veids ir pārāk stingrs, tā ka viņai aptrūkstas drosme teikt vēl kādu vārdu. Jūsu sirdis nav vienotas. Tu nostājies augstāk par viņu un izturies tā, it kā viņas spriedumam un uzskatiem nebūtu nekādas vērtības. Tu domā, ka garīgo spriedumu ziņā tu esi daudz pārāks par viņu. Mans brāli, tu nepazīsti pats sevi. Dievs redz sirdi, bet ne vārdus vai ticības apliecību. Dievs ārienei nepiegiež tādu vērību kā cilvēki. Viņš vērtē pazemīgu sirdi un sagrauztu garu. Mūsu Pestītājs pazīst katras dvēseles cīņas. Viņš netiesā pēc ārējā izskata, bet spriež taisnu tiesu.

Tu esi nepiekāpīgs. Ieņemot kādu nostāju, tu visu labi neapsver un neapdomā, kādas sekas būs tavai palikšanai pie šiem uzskatiem, un, nerēķinoties ne ar vienu, tu tos ieaud savās lūgšanās un sarunās, kaut arī tu zini, ka tava sieva nedomā tāpat kā tu. Kaut gan tev vajadzēja ņemt vērā savas sievas jūtas, un kā labi audzinātam cilvēkam izvairīties no sarunu tematiem, kuros, kā tu zini, jūsu domas nesaskan, tu nekautrīgi esi kavējies pie šiem apšaubāmajiem punktiem, parādīdams stūrgalvību savu uzskatu izteikšanā, neņemot vērā nevienu, kas atrodas pie tevis. Tu domā, ka citiem nav tiesību raudzīties uz lietām savādāk. Tādi augļi neaug uz kristietības koka.

Māsas N gadījumā tu uz lietām neraudzījies pareizā gaismā. Ja, atbildot uz tavu un citu lūgšanām, viņa tiktu dziedināta, tad tas nozīmētu bojāeju vairāk nekā diviem vai trim no jums. So lietu ir pārraudzījis gudrs Dievs. Viņš spēj lasīt siržu motīvus un nodomus.

Tavai sievai ir tikpat daudz tiesību uz saviem uzskatiem kā tev uz tavējiem. Viņas laulības saistības neizmaina viņu kā atsevišķu personu. Viņa pati ir atbildīga par sevi. (419) Tu nevarēsi justies skaidrs, kamēr no viņas ceļa nebūsi novācis šķēršļus un savās attiecībās pret viņu neparādīsi laipnāku, labvēlīgāku un Kristum līdzīgāku iecietības garu, raugoties uz citiem tādā gaismā, kādā pats vēlies, lai skatītos uz tevi. Tev vēl jāmacās paklausīt vārdiem: "Nedariet ne nieka strīdēdamies vai lieku godu meklēdami; bet pazemīgi, turēdami cits citu augstāk par sevi pašu." (Filip.2:3) "Lai brāļu mīlestība jūsu starpā ir sirsnīga, un, godu dodot, nāciet viens otram pretī. Neesiet kūtri iekš tā, kas jums jādara; esiet dedzīgi garā, kalpojiet Kungam." (Rom.12:10,11)

Sabiedrisko sanāksmju vadīšana

Es redzēju, brāli M., ka tevī jātiek padarītam liels darbam, pirms tavs iespaids draudzē var būt tāds, kas labotu locekļu kļūdas un paceltu tos augstāk. Tavs gars nav tik pazemīgs, lai tu varētu aizsniegt Dieva ļaužu sirdis. Tu esi iedomīgs. Tev jāpārbauda savi motīvi un sava rīcība, lai redzētu, vai tu domā tikai par Dieva godu. Ne brālis O., ne tu, neesiet gluži piemēroti, lai apmierinātu jauniešu un draudzes vajadzības. Jūs nerīkojaties atklāti un vienkārši, cenšoties atrast labāko veidu, kā tiem palīdzēt. Savu vietu atstāšana un apsēšanās uz paaugstinājuma pretī ļaudīm nav nākusi par labu ne tavam, ne brāļa O iespaidam. Ieņemot šīs vietas, jūs domājat, ka jums kaut kas jāsaka vai jādara atbilstoši savam jauniešiem uzdevumam. Kad jums jāpieceļas un jāpasaka daži vārdi tieši par lietu, jūs bieži sakāt garas piezīmes, kas tiešām kaitē sapulces garam. Daži jūtas atviegloti, kad jūs apsēzaties. Ja jūs atrastos uz laukiem, kur tikai nedaudzi grib izmantot laiku, tad šādas piezīmes būtu piemērotākas.

Kunga darbs ir liels darbs, un tā veikšanai ir vajadzīgi gudri cilvēki. Ir nepieciešami vīri, kas var piemēroties ļaužu vajadzībām. Ja vēlaties palīdzēt ļaudīm, tad jūs nedrīkstat nostāties augstāk par tiem, bet jums jāstāv tieši starp viņiem. Sinī ziņā brālis O ļoti kļūdās. (420) Viņš ir pārāk stīvs. Dabīgi viņš nespēj būt vienkāršs. Viņš neizdomās no cēloņa līdz tā sekām. Viņam nepieķersies un viņš neņemantos mīlestību. Viņš nepiemērojas bērnu izpratnei un nerunā iejūtīgā veidā, kas vārdiem pavērtu ceļu uz sirdi. Viņš pieceļas un uz bērniem runā gudrus vārdus; bet tas tiem nedod nekādu

labumu. Viņa piezīmes parasti ir garas un nogurdinošas. Reizēm, ja tiktu pateikta tikai ceturtdaļa no sacītā, būtu atstāts labāks iespaids.

Kas māca bērnus, tiem jāizvairās no garlaicīgām piezīmēm. Īsas un vietā teiktas piezīmes atstās labu iespaidu. Ja jāpasaka daudz, tad labāk to darīt īsāk un biežāk. Sad un tad izteikti daži saistoši vārdi dos vairāk labuma, nekā kad vienā reizē ir pasacīts daudz. Garas runas mazus bērnus nogurdina. Pārāk ilga runāšana padara garīgās pamācības nepatīkamas, tāpat kā pārēšanās apgrūtina kuņģi, samazina apetīti un pamodina pat riebumu pret ēdienu. Ar lielu runāšanu ļaužu prātu var pārsātināt. Gan draudzes un gan jo sevišķi jauniešu labā jāstrādā, pasniedzot rindu pēc rindas un priekšrakstu pēc priekšraksta, šeit mazliet un tur mazliet. Dodiet prātam laiku apgūt tās patiesības, kuras jūs viņiem pasniedziet. Bērni jātuvina Debesīm ne strauji, bet gan pacietīgi un maigi.

Batl-Krīkā, Mičiganā, 1868. gadā 2. oktobrī

PAŠSAVALDĪŠANĀS LIELĀ NOZĪME

(421) Mīļais brāli P! Vairākas reizes esmu mēģinājusi tev rakstīt, bet tikpat bieži tiku aizkavēta. Īepriekšējās nedaudzās dienās es izjutu sevišķas rūpes par tevi. Pagājušajā jūnijā es tevi redzēju atklāsmē. Manu uzmanību pievērsa pagātnei un rādīja tavu nenoteikto klaiņotāja dzīvi. Tu biji bez Dieva. Dzīve tev bija neprātīga un smaga. Bet es redzēju, ka Dievs žēlastībā daudz reizes glāba tavu dzīvību, kad likās, ka cilvēciegie spēki un gudrība to vairs nevar pasargāt. Tagad tu stāvi kā žēlastības brīnumdarbs. Kad tavai dzīvībai draudēja nenovēršamas briesmas, par tevi aizlūdza tavs aizstāvis Kristus: "Tēvs, taupi vēl mazliet viņa dzīvību. Viņš ir bijis neauglīgs koks, kas veltīgi aizņēmis vietu; tomēr nenocērt viņu. Es vēl kādu brīdi pacietīgi gaidīšu, lai redzētu, vai viņš nesāks nest augļus. Es iespaidošu viņa sirdi ar patiesību. Es pārliecināšu viņa prātu par grēku."

Es redzēju, ka Kungs pavēra tev ceļu, lai tu varētu Viņam paklausīt un kalpot. Tavi soļi tika vadīti uz rietumiem, kur apkārtējā vide bija labvēlīgāka pieaugšanai žēlastībā un kur tev nebūtu tik grūti izveidot Debesīm derīgu raksturu. Tu ienāci mūsu ģimenē un mēs tevi ieslēdzām savās sirdīs. To visu izkārtoja Kungs. Tev nebija pieredzes, kas nepieciešama, lai dzīvotu dzīvi, ko Dievs varētu atzīt par labu. Tu tiki novietots tur, kur nedaudzos mēnešos varēji mantot vairāk gaismas un vairāk pareizu atziņu par tagadējo patiesību, nekā tev būtu bijis iespējams iegūt vairāku gadu laikā paliekot austrumos.

Mūsu līdzjūtīgais Augstais Priesteris pazina tavas vājības un tavas kļūdas un nepieļāva, ka tu nepiedzīvoji cīņās ar lielo ienaidnieku nelabvēlīgos apstākļos. Ja tu būtu palicis N, tad tu vairs nebūtu patiesībā. (422) Pretestība, ar ko tev jāstopas, tev izraisītu cīņas garu un tu ar pārsteidzīgu rīcību apkaunotu patiesību; un tad, tavā kristīgajā gājumā rodoties šķēršļiem, tu būtu kļuvis mazdūšīgs un atteikts no patiesības. Tev ir daudz, par ko tu vari pateikties. Tavai sirdij vajadzētu izjust dziļu pateicību mīlošajam Pestītājam par Viņa žēlastību pret tevi, kurš tik ilgi esi ļaunprātīgi izmantojis Viņa mīlestību.

Es redzēju, ka tu biji no akmeņlauztuves ņemts grumbuļains akmens, kuram vajadzīga apskaldīšana, veidošana un slīpēšana, pirms tas var ieņemt kādu vietu Debesu celtnē. Kaut kas no šī darba pie tevis jau ir padarīts; tomēr, ak, vēl ir veicams daudz lielāks darbs! Tavs raksturs bija ļoti slikts. Tu biji redzējis dzīves rupjo pusi. Tava dzīve nebija bagāta ar laimi; tomēr tu biji cilvēks, kas stāvēji pats savā gaismā, pats sevi atšķirdams no panākumiem. Savā jaunībā tu piekopi neapmierinātību; tu nevēlējies, ka kāds tevi vadītu; tu izvēlējies iet pats savu ceļu, neņemot vērā citu spriedumus vai padomus. Tu negribēji pakļauties patēva uzraudzībai, jo ilgojies iet pats savu ceļu. Viņš nesaprata, kādi līdzekļi būtu vislabākie tevis audzināšanai, un tu apņēmies necienīt viņa autoritāti. Tiklīdz viņš sāka ar tevi runāt, tu nostājies aizsardzības stāvoklī. Tu biji noskaņots ļoti kaujinieciski; tu biji gatavs cīnīties pret visu un pret visiem, kas šķērsoja tavus plānus. Tu tūlīt atvairīji pat tos priekšlikumus, ar kuriem kāds vēlējās tev palīdzēt tavā darbā, īstenojot tavus plānus. Tu iedomājies, ka tevi nopel, ka tevi apvaino, un tevi sāpināja pat to cilvēku izturēšanās, kas bija tavi patiesākie draugi. Tev bija slimīga fantāzija. Tu domāji, ka visi ir nostājušies pret tevi un ka tavs liktenis ir ļoti grūts. Tas bija grūts, bet tu pats to tādu izveidoji.

Tu nepiedienīgi izturējies pret savu patēvu. (423) Viņš nebija pelnījis, lai tu tā izturētos. Viņam bija kļūdas un viņš dažās vietās maldījās; bet, būdams modrs visu to redzēt vainu palielinošā gaismā, tu neredzēji pats savas kļūdas. Dieva tālredzīgā aizgādībā saslima tava sieva. Viņa bija sievietē ar lepnu garu, bet viņa nožēloja savus grēkus, un Dievs pieņēma viņas atgriešanos.

Tavs ceļš tika šķērsots pa labo un kreiso roku, lai aizkavētu tavu iešanu pazušanā. Kungs tavu nemierīgo, nesavaldīgo garu pakļāva sev. Ar sodību, kas bija savienota ar žēlastību, tu tiki vadīts uz

grēku nožēlu un atgriešanos. Līdzīgi Jonam tu no attiecīgā brīža pienākuma aizbēgi uz jūru. Dievs šķērsoja tavu ceļu, liecinot par savu aizgādību. Tu nevarēji gūt sekmes vai justies laimīgs, jo nespēji aizbēgt pats no sevis. Savu "es" un grēku tu paņēmi sev līdzī. Tu joprojām biji neapmierināts un nepacietīgs un negribēji pildīt pienākumus, kas atradās tavā ceļā. Tu vēlējies pārmaiņu — kādu lielāku darbu. Tev iepatīkās klaiņošana.

Dārgā Glābēja acis sekoja tev, jo citādi tu būtu atstāts savā vieglprātībā un grēkos, lai tavs raksturs kļūtu vēl izklaidīgāks un apstākļi vēl nožēlojamāki. Svešā zemē un slimības stundā tu ļoti asi izjuti savu vientulību un bezcerību. Tu pavadīji garas sāpju un nemiera pilnas naktis un dienas, atraždamies tālu no mātes un māsām, bez kristieša cerības, kas tevi varētu stiprināt, saņemot vienīgi svešu roku laipnus pakalpojumus.

Tu meklēji laimi, bet to neatradi. Tu neņēmi vērā savas mātes padomu un viņas lūgumus nepārkāpt Dieva pavēles. Reizēm šī Dieva likumu neievērošana pamodināja tevī rūgtas jūtas. Es tomēr nevaru iedziļināties visos sīkumos, jo nejūtos stipra. Uzkavēšos tikai pie vissvarīgākajām lietām, kas man tika rādītas.

Es redzēju, ka tevi gaida darbs, kuru tu nesaproti. Tas ir mirt sev, sist sevi krustā. Tev ir straujš, impulsīvs raksturs, kas tev jāapspiež. (424) Tev ir cēlas rakstura īpašības, kas tev nodrošinātu draugus, ja tavs pārsteidzīgais gars tos neievainotu. Tu stipri pieķeries tiem, kas par tevi interesējas. Kad tu visu pareizi apsver, tad tu esi apzinīgs, bet bieži tu rīkojies impulsīvi, neapstājoties, lai pārdomātu.

Tu izsaki savu spriedumu par cilvēkiem un izskaidro viņu ceļus un izturēšanos, nesaprotot ne viņu stāvokli, ne viņu darbu. Tu aplūko lietas no sava redzes viedokļa un tad esi gatavs apšaubīt vai nosodīt viņu rīcību, jautājumus, objektīvi nepārdomādams no visām pusēm. Tu nepazīsti citu pienākumus, un tev nevajadzētu justies atbildīgam par viņu rīcību, bet darīt savu pienākumu, citus atstājot Kungam. Pacietīgi valdi pār sevi, saglabā mierīgu un klusu garu un esi pateicīgs.

Es redzēju, ka Kungs tev ir devis gaismu un piedzīvojumus, lai tu varētu ieraudzīt pārsteidzības, grēcīgumu un tu varētu valdīt pār savām kaislībām. Ja tu to nedarīsi, tad tu noteikti neieņemtos mūžīgo dzīvību. Tev jāpārvar šī iedomu slimība. Tu esi ārkārtīgi jūtīgs, un, ja tiek izteikts kāds vārds par labu rīcībai, kas ir pretēja tavējai, tu jūties aizskarts. Tu domā, ka tiek nosodīts un ka tev sevi vajag aizstāvēt, glābt savu dzīvību; un, dedzīgi pūloties glābt savu dzīvību, tu to pazaudē. Tev darāmais darbs ir nomirt sev un piekopt lēnprātību. Atbrīvojies no domas, ka pret tevi neizturas pareizi, ka tev dara pāri, ka kāds grib tev uzmākties vai tev kaitēt. Tu neredzi pareizi. Sātans grib, lai tu pieņemtu šos sakropļotos uzskatus.

Mīļais brāli P! Ādams centrā man atkal rādīja tavu gadījumu. Es redzēju, ka tev vēl arvien nav izdevies sevi patiesi savaldīt. Tu esi centies, bet šie centieni ir skāruši tikai ārieni; tie nav aizsnieguši rīcības iemeslus. (425) Tavs pārsteidzīgais raksturs tev bieži licis godīgi un ar sāpēm nožēlot savu rīcību un sevi nosodīt. Šis karstais gars, ja tas netiks apspiests, izaugs par īgnu un kļūdas meklējošu garu; tiešām, zināmā mērā tu tāds jau esi. Tu būsi gatavs apvainoties par visu. Ja uz ietves tevi kāds pagrūdis, tu sadusmosies un tavas lūpas teiks apsūdzošus vārdus. Ja tev, braucot pa ceļu, neatvēlēs visu ceļa pusi, tu tūdaļ uzbudināsies. Ja tevi lūgs atbrīvot ceļu, lai nāktu citiem pretī, tu saskaitīsies, sūdzēsies un domāsi, ka tevi neciena. Tu visiem atklāsi grēku, kas tevi ir apstājis. Pat tava seja stāstīs, ka tu esi neiecietīgs, un liksies, ka mute vienmēr ir gatava izteikt kādu dusmīgu vārdu. Sajā ieradumā, tāpat kā tabakas lietošanā, vienīgās drošās zāles ir pilnīga atturēšanās. Tevī jānotiek pilnīgai pārmaiņai. Tu bieži saproti, ka tev jābūt uzmanīgākam. Tu apņēmīgi saki: "Es būšu mierīgāks un pacietīgāks," tomēr ar tādu rīcību tu ļaunumam pieskaries tikai no ārpuses. Tu gribi lauvu sevi savaldīt un to uzmanīt, bet tev jāiet tālāk. Tikai principa spēks var aizdzīt šo postošo ienaidnieku un dot tev mieru un laimi.

Tu atkārtoti esi teicis: "Es nevaru sevi savaldīt." "Man jārunā!" Tev trūkst lēna un klusa gara. Paša "es" ir ļoti dzīvs un jūtīgs un tu pastāvīgi stāvi sardzē, lai to pasargātu no pazemošanas vai apvainojumiem. Apustulis saka: "Jo jūs esat nomiruši, un jūsu dzīvība ir apslēpta ar Kristu Dievā." (Kol.3:3) Kas ir nomiruši sev, tie nebūs tik jūtīgi un nevēlēsies stāties pretī visam, kas tos var uzbudināt. Mirušie nespēj just. Ja tu tāds būtu un ja tava dzīvība būtu apslēpta Kristū, tad tūkstoš lietas, kuras tu tagad ievēro un kuras tevi apbēdina, paslīdētu tev garām kā ievēribas necienīgas; tad tu būtu satvēris mūžīgo dzīvību un stāvētu pāri šīs dzīves nenozīmīgajām grūtībām. (426)

"Mēle arīdzan ir uguns, pasaule pilna netaisnības." (Jēk.3:6) "Prātīgs cilvēks ir lēns uz dusmām, un viņa rota ir kaitināšanu aizmirst." (Sal.pam.29:11) "Lēnprātīgam liela gudrība, bet ātrais ir liels geķis." (Sal.pam.15:1) "Lēnprātīgais ir labāks nekā stiprais; un, kas sevi pašu valda, labāks par to,

kad pilsētu ieņem.” (Sal.pam.16:32) “Cilvēks, kas šo to piecieš, ir gudrs, un viņam nāk par godu, ka kādu pārķāpumu viņš var arī nepamanīt.” (Sal.pam.19:11) “Tad nu, mani mīļie brāļi, lai ikviens ir čakls dzirdēt, bet lēns runāt un lēns dusmot. Jo cilvēka dusmība nedara, kad ir taisni Dieva priekšā.” (Jēk.1:19,20) “Kas savu muti valda, tam ir samaņa, un, kam lēns gars, tas ir prāta vīrs.” (Sal.pam.17:27) (Piezīmju Bībele — Marging — “Kam mierīgs gars”.)

Mūsu lielais Paraugš ieņēma augstu stāvokli, būdams līdzīgs Dievam. Viņš bija Debesu Virspavēlnieks. Visi svētie eņģeļi ar prieku zemojās Viņa priekšā. “Un kad Viņš atkal pirmdzimto ievēd pasaulē, Viņš saka: Un visiem Dieva eņģeļiem būs Viņu pielūgt.” (Ēbr.1:6) Jēzus uzņēma mūsu dabu, nolika savu godību, savu varenību un bagātību, lai izpildītu savu misiju — glābtu pazudušo cilvēku. Viņš nāca, ne lai Viņam tiktu kalpots, bet lai Viņš kalpotu citiem. Nievāts, apsmiets un apvainots Jēzus neatriebās. “Tas lamāts neatlamāja.” (1.Pēt.2:23) Kad nežēlīgi cilvēki Viņu sāpīgi sita un ievainoja, Viņš nedraudēja, bet nodeva un uzticēja Tam, kas taisni tiesā. Apustulis Pāvils aicināja savus brāļus Filīpos: “Tāds prāts lai jums ir, kāds arī Kristum Jēzum bijis, kas Dieva ģīmi būdams, neturēja par laupījumu Dievam līdzī būt, bet pats sevi ir iztukšojis un kalpa ģīmi pieņēmis un tā kā cits cilvēks tapis.” (Filip.2:5-7) Vai kalps ir lielāks par savu Kungu? Kristus mums par priekšzīmi ir devis savu dzīvi, un mēs Viņu apkaunojam, ja iedegamies katras mums parādītas nevērības dēļ un esam gatavi apvainoties par katru netaisnību, šķietamu vai patiesu. Gatavība sevi aizstāvēt un sargāt savu cieņu neliecina par cēlu garu. Mums būtu labāk simts reizes nevainīgiem ciest, nekā ievainot savu dvēseli ar atriebības garu (427) vai dot vaļu dusmām. Pie Dieva ir spēks, kuru varam iegūt. Viņš var palīdzēt. Viņš var dot žēlastību un Debesu gudrību. Ja lūgsi ticībā, tad tu saņemsi; tev tomēr jābūt modram lūgšanās. Tavai parolei ir jābūt: esi modrs, lūdz un strādā!

Tava sieva varētu būt par svētību, ja tikai viņa uzņemtos tās atbildības, kuras uzņemties ir viņas pienākums. Tomēr viņa visā savā dzīvē ir izvairījusies no atbildībām, un tagad viņai draud briesmas pakļauties tavam iespaidam, kaut gan viņai vajadzētu iespaidot tevi. Tagad draud briesmas, ka viņa uz tevi neatstās nomierinošu un augšupceļošu iespaidu, domās tāpat kā tu un rīkosies, kā tu rīkojies, nemaz dziļāk nepārdomājot, vai viņas rīcība saskan ar principiem. Jūs jūtat viens otram līdzī un nelaimīgā kārtā viens otram palīdzat visu redzēt nepareizi. Viņa var atstāt labu iespaidu, bet viņas raksturā vērojama tieksme uz garīgu laiskumu un kūtrumu. Viņa nevēlas iesaistīties nevienā labā darbā, ja tas nav patīkams. Kas bija Merosas grēks? — Nekā nedarīšana. Viņi netika nolādēti kādu lielu noziegumu dēļ, bet tāpēc, ka nenāca palīgā Kungam.

Man rādīja, ka tava sieva pati sevi nesaprot. Viņa izvairījās no rūpju nastas jaunībā, un arī tagad viņa nav vairāk noskaņota tās uzņemties. Viņa labāk vēlas paļauties uz kādu citu, nekā uz saviem spēkiem. Viņa nav tiekusies pēc cēlas neatkarības. Jau pirms daudziem gadiem viņai vajadzēja radināties nest nastas. Viņa nav vesela. Ātri var rasties traucējumi aknu darbībā, un viņa nevēlas fiziski strādāt. Viņa nespēj piespieties ķerties pie darba, pirms neredz, ka šis darbs viņai katrā ziņā jāpadara. Viņa ēd gandrīz divreiz vairāk par to, kā tai būtu vajadzīgs. Viss, ko viņa uzņem kuņģī pāri par to daudzumu, ko organisms spēj pārvērst labās asinīs, kļūst par slogu, un labai nav viegli ar to tikt galā. Viņas organismu apgrūtina lielais barības daudzums, (428) kas to traucē darbā, nevajadzīgi noslogo mašīnēriju un vājina dzīvības spēkus.

Uzņemot organismā vairāk uztura par to, cik iespējams pārvērst labās asinīs, pazeminās asinju kvalitāte un tad dzīvības spēkiem uzliek daudz lielāku slodzi nekā darbs vai fiziska piepūle. Šāda pārēšanās rada trula noguruma sajūtu. Gremošanas orgāniem vajadzīga smadzeņu enerģijas palīdzība, un tādā veidā nervi tiek pastāvīgi pārslogoti, novājināti un paralizēti. Galvā paliek trulas nomāktības sajūta, un ir iespējams, ka tava sieva jebkuru dienu var kļūt par upuri triekai. Tas, kas viņai ir vajadzīgs, nav paskubinājums nestrādāt. Viņai nekas nav tik bīstami, kā palikt tur, kur viņas fiziskie spēki netiek iesaistīti rosīgā darbā. Fiziskām kustībām ir ļoti liela nozīme. Tās stiprina miesu un garu. Kad viņa atmodīsies un izpratīs savu atbildību par savu stāvokli un ieraudzīs labumu, kādu cilvēks iegūst, ja tas dzīvē tiecas pēc kāda mērķa, tad viņa vairāk pretosies kūtrumam un vairs tā necentīsies izvairīties no grūtībām. Darbā, kuru viņa dara, tā neieliek savu sirdi; tāpēc viņa savā darbā pārāk līdzinās mašīnai, izjūtot darbu kā nastu. Tā noskaņota viņa nevar saprast, kāda ir jaunā dzīve un spēks, ko iegūt ir viņas priekštiesība. Viņai trūkst drosmes un enerģijas. Viņa pārāk padodas nomāktībai un ātri kļūst vienaldzīga. Smago vienaldzības sajūtu var pārvarēt tikai tad, ja ierobežo diētu, pilnīgi savalda ēstākāri un visas savas kaislības un sauc palīgā gribu, lai neatrautos no fiziskā darba. Gribai nepieciešams tā atmodināt nervu spēkus, lai viņa spētu pretoties tieksmei uz kūtrumu.

Māsa P, tu nekad nebūsi kaut kam derīga šīn pasaulē, ja tu pietiekoši stipri neapņemsies pārvarēt šo nevēlēšanos uzņemties rūpes un nest nastas. Ik dienas vingrinot savus spēkus, darbs kļūs arvien vieglāks, līdz pienākuma pildīšana, rūpes par citiem un čaklums izveidosies par tavu otro dabu. Tu vari sevi pieradināt domāt, ja tikai tu mazāk noslogosi kuņģi. Šī nasta apgrūtina smadzenes. (429)

Tev dzīvē jāsprauž kāds mērķis, pēc kā tiekties. Ja nav nekādu nodomu, tad rodas vēlēšanās padoties kūtrumam; bet, tiecoties pretī pietiekoši svarīgam mērķim, rosīgam darbam tiks pamodināti visi prāta spēki. Lai dzīvē gūtu panākumus, domām pastāvīgi jābūt pievērstām dzīves mērķim, un tām nedrīkst atļaut klejot apkārt un nodarboties ar mazsvarīgām lietām vai apmierināties ar tukšu sapņošanu, kas ir dabīgas sekas bēgšanai no atbildības. Ceļot sapņu pilis, samaitājam prātu.

Uzņemies pašreizējos pienākumus. Ķeries pie tiem nevis negribīgi, bet ar visu sirdi. Tev jāņemmas darīt kaut ko tādu, kas no tevis prasītu kā garīgo, tā fizisko spēku piepūli. Tev jāieliek sirds patlaban veicamajā darbā. Tavā priekšā esošais pienākums ir tieši tas darbs, kuru Debesis grib, lai tu darītu. Sapņošana par kaut kādu tālā nākotnē esošu darbu un fantazēšana un plānošana par nākotni nedos nekādu labumu, tikai darīs tevi nederīgu pašreizējam darbam, ko Debesis nolikušas tavā priekšā, kaut arī tas būtu pavisam mazs un niecīgs. Tev nevajadzētu censties pēc kāda liela darba, bet ar prieku un labi pildīt to darbu, kas, kā tu redzi, jāpadara šodien. Spējas tev ir dotas, lai tu tās dubultotu. Tu esi atbildīga par to pareizu vai nepareizu izlietošanu. Lai tava kalpošana būtu vērtīga, tev nav jātiecas pēc lielām lietām, bet jāveic savs mazais darbs. Uzlabo savas spējas, tev uzticētos podus, kaut arī to ir nedaudz, un apzinies, ka tu Dieva priekšā esi atbildīga par to pareizu izlietošanu.

Negaidi, ka dzīves pārbaudījumos un grūtībās tu varēsi izvairīties no sāpēm un grūtībām un noguruma. Dieva Dēls uz šo zemi nāca kā cilvēks. Viņš bieži jutās kā fiziski, tā garīgi ļoti noguris. Viņš sacīja: "Man nākas strādāt Tā darbus, kas Mani sūtījis, kamēr vēl ir diena; nāk nakts, kad neviens nevarēs strādāt." (Jāņa 9:4) Tev vajadzētu mitēties sapņot par nākotni un savas domas pievērst tagadnes notikumiem, cenšoties tos priedīgi izpildīt. (430)

Kristiešiem šī pasaule nav Debesis. Tā ir tikai sagatavošanās vieta. Šeit mums jāizcīna dzīves cīņa, jāatrisina dzīves problēmas, jāpiedzīvo bēdas; tāpēc ir ļoti svarīgi, lai mēs visi stipri satvertu labāko pasauli, kur, cīņai beidzoties, atradīsim mieru, prieku un svētu laimi, kas nekad nebeigsies. Es redzēju, ka, ja jūsu starpā valdītu vienprātība, tad briesmas savā ticības dzīvē iet bojā būtu lielākas, jo jūs uz lietām skatītos nepareizā gaismā. Jums abiem pašiem savā labā darāms liels darbs; tomēr jums draud briesmas palikt neredzīgiem pret savām kļūdām.

Māsai P, cenšoties izsaukt vīra līdzjūtību, vajadzētu sargāties uzbudināt viņa straujo raksturu, stāstot viņam par iedomātajām pārestībām. Viņš uz visu skatās pārspīlētā gaismā, un lietas, kas nemaz nav ievēribas cienīgas, viņu dziļi aizskar. Viņai jāmācās pazīt vīra raksturu un saprast, ka klusēt ir gudrība. Viņai nepieciešams pacietības spēks. Daudz vieglāk ir cilvēka prātā kaut ko iesēt, nekā vēlāk šo reiz uzņemto domu dabūt ārā. Vieglāk ir domāt par kādu šķietamu netaisnību, nekā apklusināt vai savaldīt reiz pamodinātās izjūtas.

Brālim P ir tādas īpašības, kas tiešām būtu brīnišķīgas, ja tās būtu izdaļojis šķīstas reliģijas iespaids. Viņš var būt derīgs. Bet tikai sirsnīga un godīga dievbijība var darīt viņu derīgu pareizai pienākumu izpildīšanai šajā pasaulē, un arī sagatavot viņu Debesīm. Debešķīgs raksturs jāiegūst virs zemes, mans brāli, vai arī tu to nekad neiegūsi; tāpēc tev tūlīt jāiesāk darīt to, kas ir tavs pienākums. Tev nopietni un dedzīgi jāstrādā, lai kļūtu derīgs Debesīm! Dzīvo priekš Debesīm! Dzīvo ticībā!

Brāli P, tu esi rupjš akmens; bet tev ir pieskārušās prasmīga Meistara rokas. Vai ļausi Viņam sevi aptēst, veidot un spodrināt, lai kļūsti derīgs celtnei, kas tiks salaista kopā bez cīrva un vesera skaņas? Pēc pārbaudes laika noslēgšanās vairs netiks izdarīts neviens sižiens. Tagad, pārbaudes laika stundās, tev jāuzvar savs nesavaldīgais raksturs, vai arī tu beidzot tiks šķirts no Dieva. (431)

Jēzus mīl jūs abus un jūs izglābs, ja jūs vēlēšaties tikt izglābti Viņa nozīmētajā veidā. Jūsu reliģija var jūs pārveidot, ja jūs patiesi salksiet un slāpsiet pēc šī pārveidojošā spēka. Ejiet pie Dieva ticībā un pazemībā lūdziet, tad jūs saņemsiet. Tomēr atcerieties, ka mācekļi nav augstāks par savu Meistaru, ne arī kalps augstāks par savu Kungu. Jums jāizkopj tāda gara pazemība un vienkāršība, kāda mājāja Kristū.

Batl-Krikā, Mičiganā, 1869. gada 9. februārī

ČAKLUMS UN TAUPĪBA

Mīļais brāli un māsa R! Es meklēju iespēju jums uzrakstīt, bet biju slima un vispār nespēju rakstīt. Tomēr šorīt es mēģināšu.

Kad man rādīja pienākumus, kādi Dieva ļaudīm ir pret nabagiem, sevišķi atraitnēm un bāreņiem, es redzēju, ka manam vīram un man draud briesmas uzņemties nastas, kuras Dievs mums nav uzlīcis,

un tādā veidā palielinoties rūpēm un satraukumam, kļūt mazdūšīgiem un nespēcīgiem. Es redzēju, ka jūsu gadījumā mans vīrs ir gājis tālāk, nekā to prasīja viņa pienākums. Interese par jums lika viņam uzņemties nastas, kuras to aizveda tālāk par viņa pienākumu un kas arī jums nedeva nekādu labumu, bet vienīgi atbalstīja jūsos tieksmi pajauties uz saviem brāļiem. Jūs no tiem meklējāt palīdzību un labvēlību, kaut gan paši nestrādājāt tik smagi, kā viņi strādā, un parasti neesat tik taupīgi, cik taupīgi ir viņi, izjūtot to par savu pienākumu.

Es redzēju, ka jums, mans brāli un māsa, vēl daudz kas jāmācās. Jūs neesat dzīvojuši savu līdzekļu robežās. Jūs neesat mācījušies taupīt. Nopelnot lielas algas, jūs neziniet, kā tās vislabāk izlietot. Jūs padomu prasiet garšai vai ēstkārei, bet ne saprātam. Reizēm jūs izdodat naudu par uzturu, kas labuma ziņā ir tāds, kādu jūsu brāļi nevar atļauties lietot. Dolāri no jūsu kabatas izslīd pārāk viegli. (432)

Māsa R veselība ir vāja. Viņa apmierina savu ēstkāri un kuņģim uzkrauj pārāk smagu slogu. Viņa to apgrūtina ar pārēšanos un ar tādas kvalitātes uztura uzņemšanu, kas nav vislabākais viņas organisma pabarošanai. Uzturu viņa uzņem pārmērīgos daudzumos, bet fiziskai piepūlei nododas pavisam maz; tādā veidā organisms tiek pārāk smagi noslogots. Saskaņā ar gaismu, ko Kungs man devis, ir jāsaprot, ka veselību un spēku vislabāk nodrošina vienkāršs uzturs. Viņas veselībai ir nepieciešama fiziska piepūle.

Pašaiļiegšanās ir mācība, kas jums abiem vēl jāmācās. Savaldi savu apetīti, brāli R. Dievs tev ir devis spēka kapitālu. Tas ir vērtīgāks par naudu, un to arī vajadzētu vērtēt daudz augstāk. Spēku nevar nopirkt ne ar zeltu vai sudrabu, ne ar naumiem vai zemes gabaliem. Tas, kas tev dots, ir liels īpašums. Dievs prasa, lai tu saprātīgi izlietotu šo spēka kapitālu, ar ko Viņš tevi ir svētījis. Tu esi Viņa nama pārvaldnieks tikpat lielā mērā, kā cilvēks, kam ir kapitāls. Ja tu savu spēku neizlieto tā, ka tu no tā iegūsti vislielāko iespējamo labumu, tad tava rīcība ir tikpat nepareiza kā bagātņiekam, kurš mantkāriīgi patur savu bagātību, tāpēc ka tā viņam patīk. Tu pietiekoši nepūlies, lai apgādātu savu ģimeni. Tu vari strādāt un arī strādā, ja to darīt ir ērti un izdevīgi; tomēr darbam tu neatdodies ar domu, ka tavš pienākums ir izlietot savu laiku un spēkus visizdevīgākā veidā un bīstoties Dievu.

Tu biji iesaistījies darbā, kas reizēm tev deva lielu peļņu. Nopelnījis naudu, tu nedomāji par laiku, kad tā nebūs tik viegli iegūstama, tu netaupīji, bet daudz izdevi iedomātām vajadzībām. Ja tu un tava sieva būtu sapratuši, ka Dievs jums ir uzlicis pienākumu aizliegties, atsakoties izdabāt savai garšai un apmierināt savas iegribas, un kaut ko iekrāt nākotnei, nedzīvojot tikai šai dienai vien, tad tagad jūs dzīvotu pārticībā, un tava ģimene varētu baudīt dzīves ērtības. Jums jāmācās mācība, kuras apgūšanā nevajadzētu būt kūtriem. Tas ir, ar mazumu iztikt pēc iespējas ilgāku laiku.

(433) Māsa R ir pārāk stingri balstījies uz savu vīru. Viņa visā savas dzīves laikā ir bijusi pārāk atkarīga no citu cilvēku līdzjūtības, domādama par sevi un darīdama sevi par viduspunktu. Viņa ir par daudz lutināta un nav mācījusies pajauties uz sevi. Viņa kā laicīgās, tā garīgās lietās nav bijusi savam vīram tāds palīgs, kāda viņa varēja būt. Viņai jāmācās panest miesas vājības un nav par tām tik daudz jādomā, kā viņa to dara. Viņai pašai ir jāizcīna dzīves cīņa; uz viņas gulstas personīga atbildība.

Māsa R, tava dzīve ir bijusi kļūda. Tu esi nodevusies lasīšanai, nedomādama par lasāmvielas vērtību. Tik liela lasīšana nav nākusi tev par labu. Ātri sekojot stāstā risinātiem notikumiem, tika satraukti tavi nervi. Ja šajā laikā, kad tu lasīji, tevi pārtrauca bērni, tu viņiem atbildēji īgni un nepacietīgi. Tev trūka pašsavaldīšanās, tāpēc tu tos nevarēji vadīt nopietni un stingri. Tu rīkojies impulsīvi. Tu viņus mīlo un lutini, bet tad atkal sūdzies, baries un izturies stingri. Šī dažādā izturēšanās viņiem ir ļoti kaitīga. Viņiem ir vajadzīga noteikta un stingra roka, jo tie ir niķīgi un untumaini. Tiem nepieciešama sistemātiska, gudra un saprātīga audzināšana.

Tu sev varētu aiztaupīt daudz grūtību, ja tu ietērptos sievišķībā un vadītos no pamatlikumiem, bet ne no impulsiem. Tu esi iedomājusies, ka tavam vīram, jābūt pie tevis, ka tu nevari bez viņa iztikt. Tev vajadzētu saprast, ka viņam ir pienākums strādāt, lai uzturētu ģimeni. Tev jāmācās aizliegt savas iegribas un tieksmes, un tev nevajadzētu viņu vadīt uz domām, ka viņam tev jāpiemērojas. Dzīves nastu nešanā tev ir jādara sava daļa, tev jābūt drošai un izturīgai. Esi sieviete, bet ne kaprīzs bērns. Tu tiki lutināta un tavas nastas jau pārāk ilgi ir nesuši citi. Tagad tev pienākas mācīties aizliegt savas iegribas un rīkoties pēc pamatlikumiem, (434) tavas ģimenes tagadējā un nākošā labuma dēļ. Tu nejuties labi, bet ja tu centīsies būt apmierināta un priecīga, tad tu būsi labāk piemērota šīs dzīves uzdevumiem un derīgāka arī nākošai dzīvei.

Brāli R, tavš uzdevums ir rūpīgi un saprātīgi izlietot spēka kapitālu, ko tev devis Dievs.

Māsa R, lasīšana ir nogurdinājusi tavas smadzenes un apgrūtinājusi to darbību. Tev vajadzētu aizliegt tieksmi pārdzīvot savā galvā visu, ko vien tu vari dabūt izlasīt. Savu dzīves laiku tu neesi pavadījusi vislabākā veidā. Tas nav nācis par labu tev, ne arī tiem, kas ap tevi. Tu esi balstījies uz savu māti vairāk, nekā tas tev būtu bijis vēlams. Ja tu būtu vairāk paļāvusies uz spēkiem, kas ir tevī pašā, ja tu būtu vairāk uzticējies pati sev, tu justos laimīgāka. Tagad tev vajadzētu nest pašai savas nastas, cik labi vien tu to vari, uzmudinot savu vīru darīt viņam pienākošos darbus.

Ja tu būtu aizliegusies savai lasīšanas tieksmei un atteikusies izdabāt pati sev, vairāk laika veltot saprātīgam fiziskam darbam, un būtu piesardzīgi ēdusi piemērotu, veselīgu uzturu, tad tu būtu izvairījies no daudz ciešanām. Daļa no šīm ciešanām ir pastāvējusi tikai iedomās. Ja tu būtu sevi uzmudinājusi pretoties tev ierastajai nespēka sajūtai, tad tev nebūtu bijis jāpiedzīvo nervu lēkmes. Tavām domām jānovēršas no tevis pašas un jāpiegriežas mājsaimniecības pienākumiem, uzturot mājās tīrību, kārtību un rūpējoties, lai viss būtu gaumīgi un glīti. Daudz lasot un ļaujot domām kavēties pie mazsvarīgām lietām, novārtā ir palikuši tavi bērni un mājturības pienākumi. Tie ir tieši tie darbi, ko Dievs tev uzdevis pildīt.

Tu daudz jūti līdz pati sev. Domas tu esi pievērsusi sev un esi kavējies pie savām nepatīkamajām izjūtām. Mana māsa, ēd mazāk. Strādā fizisku darbu un atdod savu prātu garīgām lietām. Atturies domāt pati par sevi. Centies būt apmierināta un priecīga. Tu pārāk daudz runā par mazsvarīgām lietām. (435) No tā tu negūsti garīgu spēku. Ja runāšanā izlietoto laiku atdotu lūgšanām, tad tu saņemtu garīgu spēku un tavā sirdī mostos melodija Dievam.

Tu esi vadījies no jūtām, bet ne no pienākuma un pamatlikumiem. tu nodevies ilgām pēc mājām un padodoties nemiera garam, esi kaitējusi pati savai veselībai. Tavi dzīves ieradumi nav veselīgi. Tev nepieciešams laboties. Neviena no jums negrib strādāt tā, kā strādā citi, vai ēst tā kā ēd jūsu brāji. Ja jūsu spēkos ir bijis iegūt kādu lietu, tad jūs to arī esat iegādājušies. Jūsu pienākums ir taupīt.

Pretstatā jums man tika rādīta māsa S. Viņai ir vāja veselība un ar savu adatu tai jāuztur divi bērni, kaut gan viņas darbs ir ļoti zemu atalgots. Gadiem ilgi viņa ir saņēmusi tikai ārkārtīgi niecīgu palīdzību, gandrīz neko. Būdamā slima, viņa cieta, tomēr pati nesa savas nastas. Seit tiešām bija vieta labdarībai. Un tagad, raugoties uz tavu stāvokli. Vīrietis ar mazu ģimeni un labu spēka kapitālu, tomēr pastāvīgi iestidzīs parādos un meklē atbalstu pie citiem. Tas viss ir nepareizi. Jums daudz kas jāmācās. Māsai S taupība ir viņas dzīves cīņa. Bet jums ir vīrieša spēks un enerģija, un tomēr jūs nevarat sevi uzturēt. Jums ir darāms darbs. Jāēd noteikts uzturs. Dzīvojiet vienmēr tik vienkārši kā dzīvo jūsu brāji. Dzīvojiet saskaņā ar veselības reformu.

Jēzus darīja brīnumdarbu, pabarodams piecus tūkstošus cilvēku, un tad Viņš mācīja svarīgu mācību par taupību: "Sakrājiet atlikušās druskas, lai nekas nepazūd." Uz jums gulstas pienākumi, svarīgi pienākumi. "Neesiet nevienam neko parādā." Ja jūs būtu slimi un nespētu strādāt, tad jūsu brāļiem pienāktos jums palīdzēt. Kad jūs mainījāt dzīves vietu, jums palīdzēja uzsākt dzīvi, un tas ir viss, kas jums bija vajadzīgs no jūsu brāļiem. Ja jūs būtu bijuši tik godprātīgi, kādiem jums vajadzēja būt, (436) un ja tu un tava sieva vēlētos dzīvot savu līdzekļu robežās, tad jūs būtu brīvi no parādiem. Jums jābūt labprātīgiem strādāt kā par lielu, tā arī par mazu algu. Bez tam čaklums un taupība jūsu ģimeni būtu nostādījuši daudz labākā stāvoklī. Dievs vēlas, lai jūs būtu uzticīgi namturi attiecībā uz savu spēku. Viņš vēlas, lai jūs to izlietotu tā, ka ģimene vairs neciestu trūkumu un nebūtu atkarīga no citiem.

Batl-Krikā, Mičiganā, 1869. gada 22. martā

PRETESTĪBAS IZAICINĀŠANA

Mijā māsa T! Man rādīja, ka tavā kristīgajā dzīvē ir pielaista kļūda. Tu esi bijusi noskaņota pārāk kaujinieciski. Kaut arī tev ir tiesības pašai domāt un rīkoties, tomēr tu esi gājusi par tālu. Tu esi bijusi vairāk patstāvīga nekā pazemīga. Tava rīcība ir citus vairāk satriekusi, nekā nomierinājusi. Tev vajadzēja būt stingrai, lai aizstāvētu patiesību; tomēr tu bieži esi kļūdījies, nevadīdamās no klusā un mierīgā gara, kuru Dievs vērtē ļoti augstu. Savā ģimenē tu sastapies ar pretestību un ar pret patiesību parādītu nepatiku, tomēr ar šīm grūtībām tu necinājies vislabākā veidā. Tu runāji par daudz un biji pārāk pašpārliecināta. Savām pūlēm ģimenes labā, sevišķi vīra labā, tu esi pievienojusi pārāk maz mīlestības un maiguma. Tev draud briesmas noiet galējībās, jautājumus pārspīlēt, un citus nevis dziedināt, bet ievainot. Kad vien vari, atsakies no sava sprieduma, ja ar to nav jāupurē patiesības pamatlikumi; tāda rīcība priekš tevis būs vislabākā pat tad, ja, pēc tavām domām, taisnība ir tev. Tev ir atbildība, tu esi atsevišķa persona, ko nedrīkst sakausēt ar vīru. Tomēr ir saites, kas jūs savstarpēji var vienot, un ja tu daudzās vietās vairāk pakļautos, tad būtu bijis labāk kā priekš tava

vīra, tā bērniem, un arī priekš tevis pašas. Tu esi pārāk prasoša. Tu necenties mantot tos, kuri domā savādāk. (437) Tu ātri aptver, kur tev ir priekšrocības, un ļoti centies tās izmantot. Ja tev būtu vairāk ar saudzīgu mīlestību savienotas pacietības un ja tu Kristus dēļ neievērotu daudzas lietas, neuzņemdamā tās savā sirdī un neļaudamā tām sevi sarūgtināt, tad tavš iespaids būtu bijis labāks, glābjošāks. Tev vajadzīga mīlestība, saudzīga līdzjūtība un patiesa labvēlība.

Tu redzi patiesību, un tu nolem, ka arī citiem to vajadzētu īstenot savā dzīvē; un, ja viņi neaizsniedz tavu, tiem sprauto mērķi, tad tu gribi no tiem atrauties. Tu nevari viņiem piebiedroties un mīlestība uz tiem mirst tavā sirdī, kaut gan patiesībā viņi ir tikpat tuvu taisnībai kā tu. Tu pati radi sev ienaidniekus, kur varēja iegūt draugus. Savā raksturā tu esi dedzīga un droša un, saprotot kādu patiesības punktu, tu attiecīgos jautājumus pārspīlē. Tā tu ļaudis atgrūd un nevis tos manto un tuvini savai sirdij. Cilvēkos, ar kuriem tu saejies, tu ievēro apšaubāmas rakstura īpašības, un tad tu kavēties pie viņos esošajām šķietamajām pretrunām un nepareizībām, pilnīgi neievērojot to, kas ir labs, iezīmes, kas stāsta par viņu izglābšanos. Man norādīja uz šo Rakstu vietu: "Un vēl, brāļi, visu, kas patiesīgs, visu, kas godīgs, visu, kam laba slava, ja ir kāds labs tikums un ja ko var teikt, — to lieciet vērā." (Filip.4:8) Te, mīļā māsa, tu vari nodoties pārdomām un gūt labumu. Kavējoties pie labajām īpašībām, kādas ir cilvēkos, ar kuriem tu saejies, pēc iespējas mazāk vēro viņu kļūdas un neveiksmes. Tu esi pārāk noskaņota cīnīties un izraisīt sajukumu un strīdu. Tev jāmaina sava dzīve un raksturs, lai tu reiz tiktu pieskaitīta ļaudīm, kuri dzirdēs vārdus: "Svētīgi tie, kas mieru tur, jo tie taps saukti Dieva bērni." (Mat.5:9) Lai no tavām lūpām neatskan nekādi citi, kā tikai mīļi vārdi attiecībā uz tavas ģimenes vai draudzes locekļiem.

(438) tev jāatver tava sirds mīlestībai — tai mīlestībai, kura mīt Jēzus krūtīs. Ja tavš Pestītājs pret tevi izturētos tā, kā tu izturies pret tiem, ar kuru domām tu nevari saskaņoties, tad tu noteikti justos nelaimīga. Tavš stāvoklis būtu gandrīz bezcerīgs. Bet es pateicos Dievam, ka mums ir žēlsirdīgs Augstais Priesteris, kuru aizkustina mūsu necienības sajūta. Tu tiki pārbaudīta ar citiem cilvēkiem, un pret tiem izturējies tā, kā Debesis nevar atzīt par labu. Tev darāms darbs — tev jāuzņem savā sirdī Dieva žēlastības izdaiļojošais (spēks) iespaids; tiecies pēc lēnprātības, tiecies pēc taisnības. Tu esi dedzīga par patiesību. Tu to mīli un gribi kaut ko darīt tās labā. Tas viss ir labi, tikai uzmanies, lai aiz priekšrakstiem, ko tu sniedz citiem, stāvētu tavš piemērs. Meklē mieru. Tu to vari darīt neupurējot nevienu patiesības pamatlikumu. Tu ar spēku esi izcīnījusi sev ceļu, un tagad tev vajag savu iespaidu mīkstināt, darīt patīkamāku, maigāku un mierinošāku, lai tas vairs neizsauktu pretestību. Tu esi stipri pajāvusies uz sevi, sevi cienījusi un augstu vērtējusi. tagad tev jāpaaugstina Jēzus, jāatdarina Viņa nevainojamā dzīve, kuram visur sekoja miers.

Tu, mana māsa, būsi dieva ļaudīm par pārbaudījumu, ja nevēlēsies mācīties, nevēlēsies pieņemt padomu. Tev nevajadzētu palikt pie domām, ka tu jau visu zini. Tev vēl daudz jāmācas, lai tu varētu būt pilnīga Dieva priekšā. Visjaunākā un labākā mācība, kādu tu varētu mācīties, būs pazemības mācība. "Mācieties no Manis," saka pazemīgais Nācarietis, "jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglošanu savām dvēselēm." Šī lēnprātības, iecietības, pacietības un mīlestības mācība tev vēl jāapgūst un jāievieš savā dzīvē. Tu vari būt par svētību. Tu vari palīdzēt tādiem, (439) kam vajadzīga palīdzība. Bet savš mērķoks tev jānoliek, jo tas nav derīgs. Tas, Kurš ir nemaldīgs savā spriedumā, Kurš izprot kritušā, samaitātā cilvēka vājumu, pats ir mūsu Paraugs. Viņš sver svētnīcas svaros, un mēs visi atzīsim, ka Viņa mērs ir taisnīgs.

Tu neizturies pareizi pret savu vīru. Tev jāklūst maigākai un jāizturas pret viņu ar lielāku cieņu. Tu esi pārāk prasoša. Tu pārspīlē lietas un kaitē pati sev un patiesībai. Tu patiesību padari nepatīkamu un liec cilvēkiem no tās baidīties. Lai mīlestība mīkstina tavus vārdus un iespaidu visu tavu rīcību, tad tu ieraudzīsi, ka ļaudis, ar kuriem tu saejies, ir mainījušies. Strīdu, nesaskaņu un neuzticības vietā nāks miers, vienprātība un saskaņa. Ļauj parādīties mīlestībai un maigumam, sevišķi savā ģimenē, un tu saņemsi svētības.

AICINĀJUMS DRAUDZEI

1968. gada 2. oktobrī man rādīja Dievu atzīstošo ļaužu stāvokli. Daudzi no tiem atradās lielā tumsā, tomēr likās, ka viņi neizprot savu patieso stāvokli. Šķita, ka daudziem izpratne par garīgām un mūžīgām lietām ir paralizēta, bet tajā pašā laikā tie ļoti labi apzinājās savas laicīgās intereses. Daudzi savās sirdīs loloja elkus un darīja netaisnību, kas viņus šķīra no Dieva, darot tos par tumsas ķermeņiem. Es redzēju tikai nedaudzus, kas stāvēja gaismā, kuriem bija asa uztvere un garīga redze, lai saskatītu šos piedauzīšanās akmēņus un tos noņemtu no ceļa. Mūsu darba centrā visatbildīgākajās vietās stāvošie ļaudis ir aizmiguši. Sātans tos ir paralizējis, lai netiktu atklāta viņa viltība un izprasti viņa plāni, kamēr viņš pats turpina strādāt, saistot, piekrāpjot un iznīcinot.

Daži no tiem, kuri ieņem sargu vietas, lai brīdinātu ļaudis no draudošajām briesmām, ir atstājuši

savus posteņus (440) un nodevušies bezrūpīgai dzīvei. Viņi ir neuzticīgi sargi. Viņi stāv bezdarbībā, kamēr viltīgais ienaidnieks ienāk cietoksnī un sekmīgi strādā tiem blakus, lai noārdītu to, ko Dievs pavēlējis uzcelt. Tie redz, kā sātans piekrāpj nepiedzīvojušos ļaudis, kuri nenojauš neko ļaunu. Tomēr viņi visu to uzņem mierīgi, it kā viņus tas sevišķi neinteresētu, it kā tas uz viņiem neattiektos. Nekādas sevišķas briesmas viņi neredz; viņi nesaprot, kādēļ vajadzētu celt trauksmi. Viņiem liekas, ka viss ir labi, un viņi neredz nepieciešamību, lai uzticīgi skanētu brīdinošā bazūne, kas ir vienkāršās un skaidrās liecības, parādot ļaudīm viņu pārkāpumus un Izraēla namam viņa grēkus. Sie rājieni un brīdinājumi traucē miegaidino, ērtības mīlošo sargu mieru, un tas viņiem nepatīk. Viņi, ja ne ar vārdiem, tad savā sirdī saka: "Viss tas ir nepiemēroti; pārāk bargi un skarbi. Šie ļaudis ir nevajadzīgi uztraukušies un uzbudinājušies un, liekas, negrib dot mums nekādu mieru." "Jūs par daudz esat iedomājušies; vai neredzat, ka visa draudze ir svēta, ikviens no viņiem. Viņi nenovēl mums ērtības, mieru un laimi. Tikai rosīgs darbs, pūles un nepārtraukta modrība patiktu šiem neprātīgajiem, grūti apmierināmajiem sargiem. Kāpēc viņi nesludina to, kas būtu patīkami klausīties un nesaka "miers, miers"? Tad viss ritētu klusi un netraucēti."

Tādas ir daudzu mūsu cilvēku patiesās domas. Un sātans liksmo par saviem panākumiem, pārvaldot prātu tik daudziem cilvēkiem, kuri sevi sauc par kristiešiem. Viņš tos ir piekrāpis, notrulinājis viņu izpratnes spējas un pacēlis savu pretīgo karogu tieši viņu vidū, un viņi ir tik pilnīgi piekrāpti, ka nesaprot, ka tas ir sātans. Ļaudis nav uzcēlušī elku tēlus, tomēr viņu grēks Dieva skatījumā nav mazāks. Viņi kalpo mamonam. Viņi mīl laicīgo peļņu. Savu mērķu aizsniegšanai daži ir gatavi jebkurā veidā upurēt savu sirdsapziņu. Dievu atzīstošie (441) ļaudis rūpējas par sevi un ir savtīgi. Viņi mīl šīs pasaules lietas un ir sadraudzējušies ar tumsas darbiem. Viņi atrod prieku netaisnībā. Viņi nemīl Dievu, ne savu tuvāko. Viņi ir elku pielūdzēji un Dieva skatījumā ir sliktāki par pagāniem, kuri nezinādami labāku ceļu, kalpo cilvēku roku darinātiem tēliem.

No Kristus sekotājiem tiek prasīts, lai viņi izietu no pasaules, paliktu atšķirti un neaizskārtu netīras lietas, un tad viņiem dots apsoliņums, ka tie būs Visaugstākā dēli un meitas, ķēnišķīgās ģimenes locekļi. Bet, ja viņi no savas puses nesaskaņojas ar nosacījumiem, tad arī nevar piepildīties un nepiepildīsies dotais apsoliņums. Kristieša ticības apliecība Dieva skatījumā nav itin nekas; tikai tie, kas patiesi pazemīgi un labprāt paklausa Viņa prasībām, ir bērni, kurus Viņš pieņem, kuri saņem Viņa žēlastību un ir Viņa lielās pestīšanas mantinieki. Tādi ļaudis būs sevišķi ļaudis, "skatu spēle" pasaulei, eņģeļiem un cilvēkiem. Būs redzams viņu īpašais, svētais raksturs, kas top skaidri atšķirts no pasaules, no tās priekiem un kāribām.

Es redzēju, ka tikai nedaudzi mūsu starpā atbilst šim paraugam. Citi mīl Dievu vārdos, bet ne darbos un patiesībā. Viņu rīcības veids, viņu darbi nodod par tiem liecību, ka tie ir nevis gaismas, bet tumsas bērni. Viņu darbi netiek darīti Dievā, bet gan savtīgumā un netaisnībā. Dieva atjaunojošā žēlastība viņu sirdīm ir sveša. Viņi nav piedzīvojuši pārveidojošo spēku, kas liek staigāt tā, kā Kristus staigāja. Kas ir Debesu Vinakoka dzīvie zari, tie no tā saņems barību un sulu. Tie nebūs nokaltuši vai neauglīgi zari, bet tajos strāvos dzīvība un spēks, tie zels un nesīs augļus Dievam par godu. Tie būs uzmanīgi, lai atšķirtos no visas netaisnības un kļūtu pilnīgi svēti Dieva bijībā. (442)

Līdzīgi senajam Israēlam, draudze ir apkaunojusi savu Dievu, novirzoties no gaismas, nepildot tai uzliktos pienākumus un neizlietojot augsto priekšrocību kļūt par īpašu un raksturā svētu tautu. Draudzes locekļi ir lauzuši svinīgo solījumu dzīvot Dievam un vienīgi Viņam. Viņi ir apvienojušies ar savtīgajiem un pasauli mīlošajiem ļaudīm. Tiek kopts lepnums, mīlestība uz pasauli un grēks, bet Kristus ir atstāts. Viņa Gars draudzē ir ticis apspiests. Sātans strādā tieši blakus tiem, kas sevi sauc par kristiešiem, tomēr viņi ir tik lielā mērā zaudējuši garīgo uztveri, ka ienaidnieku nepazīst. Viņi nav uzņēmušies darba nastu. Svinīgās patiesības, kurām tie sakās ticam, viņiem nav īstenība. Viņu ticība nav patiesa. Vīri un sievas atklās darbos to ticību, kāda tiem īstenībā ir. Pēc viņu augļiem jūs tos pazīsi. Ne ticības apliecība, bet izaugušie augļi rāda koka raksturu. Daudziem ir dievbijības forma, viņu vārdi atrodas draudzes grāmatās, bet pārskats, kas rakstīts par viņiem Debesīs, ir aptraipīts. Rakstvedis eņģelis uzticīgi ir atzīmējis visus viņu darbus. Viņš šajā pierakstu grāmatā nekļūdīgi ir ierakstījis katru savtīgu rīcību, katru nepareizu vārdu, katru neizpildītu pienākumu un katru slepenu grēku, līdz ar katru viltīgu izlikšanos.

Ļoti daudzi, kas sevi sauc par Kristus kalpiem, Viņam nemaz nepieder. Tie piekrāpj savas dvēseles sev pašiem par postu. Apliecinot sevi par Kristus kalpiem, tie savā dzīvē nepaklausa Viņa prātam. "Vai jūs nezināt, ka jūs tam esat kalpi, kam padodaties par kalpiem uz paklausību, paklausīdami vai grēkam vai nāvei, vai paklausībai uz taisnību?" (Rom.6:16) Daudzi, kas saucas par Kristus kalpiem, patiesībā paklausa citam kungam un ik dienas strādā pretī Kristum, kuram tie sakās kalpojam. "Neviens diviem kungiem nevar kalpot, jo tas vienu ienīdēs un otru mīlēs, jeb tas vienam pieķersies un otru atmetīs. Jūs nevarat kalpot Dievam un mantai." (Mat.6:24)

Laicīgās un savtīgās intereses saista dvēseli, prātu un spēku tiem, kas sevi apzīmē par Dieva ļaudīm. Patiesībā viņi ir mamona kalpi. Viņi nav pie krusta miruši (443) pasaules priekiem un kāribām. Tikai nedaudzi, kas sevi apliecina par Kristus sekotājiem, var teikt līdz ar apustuli: "Bet tas lai man nenotiek, ka lielos, kā vien ar mūsu Kunga Jēzus Kristus krustu, caur ko man pasaule krustā sista un es pasaulei." (Gal.6:14) "Es ar Kristus esmu krustā sists, bet es dzīvoju, tomēr vairs ne es, bet mani dzīvo Kristus, un, ko es tagad dzīvoju miesā, to dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu, Kas mani mīlējis un pats par mani nodevies." (Gal.2:19,20) Ja Dieva ļaužu dzīvi raksturos labprātīga paklausība un patiesa mīlestība, tad viņu gaisma spīdēs pasaulē svētā spožumā.

Vārdi, kurus Kristus teica saviem mācekļiem, bija domāti visiem, kas ticēs Viņa Vārdam: "Jūs esat zemes sāls, ja nu sāls nederīga, ar ko tad sāļis? Tā neder vairs nekam, bet tikai ārā izmetama un no ļaudīm saminama." (Mat.5:13) Dievbijības apliecība bez dzīvību dodošiem pamatlīkumiem ir tikpat nevērtīga kā sāls, ja tai trūkst no bojāšanās pasargājošo īpašību. Kas sevi sauc par kristieti un nedzīvo saskaņā ar pamatlīkumiem, tas šo Vārdu ir darījis par palamu, tas ir negods Kristum un apkauno Viņa vārdu. "Jūs esat pasaules gaisma; pilsēta, kas stāv kalnā, nevar palikt apslēpta. Tā arī sveči iededzinājis, neviens to neliek apakš pūra, bet uz lukturi; lai tā visiem spīd, kas ir namā. Tāpat lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir Debesīs." (Mat.5:14-16)

Dieva ļaužu labie darbi atstāj spēcīgāku iespaidu nekā vārdi. Viņu krietnā dzīve un nesavtīgā ticība novērotājos pamodina ilgas pēc tādās pašas taisnības, kas rada tik labus augļus. To savaldzina Dieva spēks, kas savtīgās cilvēcīgās būtnes pārvērš Dieva līdzībā, un Dievs tiek pagodināts un Viņa Vārds slavēts. Bet, ja Viņa ļaudis turpina vergot (444) pasaulei, tad līdz ar to tiek apkaunots Kungs un Viņa lieta. Sādi cilvēki ir pasaules draugi un Dieva ienaidnieki. Viņu vienīgā cerība ir atšķirties no pasaules un rūpīgi censties saglabāt atšķirto stāvokli, svēto un īpatnējo raksturu. Ak, kāpēc gan Dieva ļaudis negrib pakļauties Dieva Vārdā dotajiem norādījumiem? Ja tikai viņi to darītu, tad viņu daļa tiešām būtu brīnišķīga svētība, ko Dievs bagātīgi sniedz pazemīgajiem un paklausīgajiem.

Es jutos pārsteigta, redzot daudzu mūsu draudzes locekļu briesmīgo tumsu. Tik stipri trūka patiesās dievbijības, ka tie bija tumsas un nāves ķermeņi, bet ne pasaules gaisma. Daudzi teicās mīlam Dievu, bet darbos Viņu aizliedza. Tie viņu nemīlēja un Viņam arī neklausīja un nekalpoja. Pirmo vietu ieņēma viņu pašu savtīgās intereses. Lielam skaitam, kā likās, uztraucošos apmēros trūka pamatlīkumu. Es jautāju, ko tas viss nozīmē? Kāpēc valda tāds garīgs trūkums — kāpēc tikai nedaudziem bija dzīvi piedzīvojumi reliģiskās lietās? Man norādīja uz pravieša vārdiem: "Cilvēka bērns, šie vīri savus elkus uzņēmuši savās sirdīs un to, kas viņus apgrēcina, cēlušī savu acu priekšā; vai tad tādiem bija Mani jautāt? Tādēļ runā uz tiem un saki: Tā saka Kungs: ikviens no Izraēla nama, kas savā sirdī uzņem elku dievus un ceļ savu acu priekšā, kas viņu apgrēcina, un nāk pie pravieša, — tad Es, Kungs viņam atbildēšu pēc viņa elku pulka, lai Es Izraēla nama sirdi aizgrābju, jo tie visi no Manis ir atkāpušies caur saviem elku dieviem." (Ec.14:3-5)

Dieva ļaudis man rādīja kā tādus, kas atrodas kritušā stāvoklī. To mērķis nav pagodināt vienīgi Dievu. Tiem svarīgāks ir viņu pašu gods. Viņi cenšas izcelt un pagodināt (445) paši sevi, un tomēr saucas par kristiešiem. Svēta sirds un šķīsta dzīve bija Kristus mācību galvenais temats. Savā kalna svētrunā skaidri atklājis, kas jādara un kas nav jādara, lai būtu svēts, Viņš saka: "Tāpēc esiet pilnīgi, kā jūsu Tēvs Debesīs ir pilnīgs." (Mat.5:48)

Pilnība, svētums un nekas mazāk par to ļaus viņiem sekmīgi īstenot Jēzus dotos pamatlīkumus. Bez šī svētuma cilvēka sirds ir savtīga, grēcīga un ļauna. Svētums tā īpašnieku darīs auglīgu un bagātu visādos labos darbos. Tas nekad nepagurs darīt labu, ne arī meklēs paaugstinājumu šajā pasaulē. Viņš skatīsies uz priekšu, gaidot paaugstināšanu nākotnē, laikā, kad Debesu Majestāte svētos (paaugstinās) pagodinās pie sava troņa. Tad Viņš tiem sacīs: "Nāciet šurp, jūs Mana Tēva svētie, iemantojiet valstību, kas jums sataisīta no pasaules iesākuma." (Mat.25:34) Tad Kungs uzskaita viņu labos, pašizliedzīgos žēlastības, līdzjūtības un taisnības darbus. Tas ir garīguma un svētuma trūkums, kas izsauc netaisnības darbus, skaudību, naidu, neuzticību, jaunas aizdomas un ikkatru ienīstamu un pretīgu grēku.

Bīstoties Dievu, es esmu centusies atklāt Viņa ļaudīm tiem draudošās briesmas un to grēkus, un ar saviem vātajiem spēkiem esmu darījusi zināmas satraucošas lietas, kas, ja tie tām ticētu, viņus apbēdinātu, liktu tiem izbīties un ierosinātu dedzīgāk nožēlot savus grēkus un netaisnības. Es tiem esmu darījusi zināmu, ka spriežot pēc tā, kas man rādīts, tikai neliels skaits no tiem, kas sakās ticam patiesībai, beidzot tiks izglābti — ne tādēļ, ka citus nevarētu izglābt, bet tādēļ, ka viņi negrib izglābties Dieva norādītajā veidā. Mūsu dievišķā Kunga iezīmētais ceļš ir par šauru un vārti ir par šauriem, lai pa tiem varētu ieiet ļaudis, kas vēl turas pie pasaules, vai kas vēl mīl savtīgumu, vai kādu citu grēku. (446) Šīm lietām tur nav vietas; un tomēr tikai nedaudzi ir ar mieru no visa

atteikties, lai varētu iet pa šauro ceļu un ieiet pa šaurajiem vārtiem.

Kristus vārdi ir skaidri: "Cīnieties (ar izmisuma spēkiem) ieiet pa šaurajiem vārtiem, jo, Es jums saku, daudzi meklēs ieiet un nevarēs." (Lūk.13:24) Ne visi, kas saucas kristieši, arī sirdīs ir kristieši. Arī tagad tāpat kā senatnē, Ciānā ir grēcinieki. Jesaja norādīdams uz Dieva dienu, par tiem saka: "Grēcinieki Ciānā ir izbijušies, drebēšana uzkrīt bezdievīgajiem, (tie saka): kurš no mums var dzīvot rijošā ugunī? Kurš no mums var palikt mūžīgās liesmās? Kas taisnībā staigā un runā patiesību, kas netaisnu peļņu ienīst, kas savas rokas sargā no dāvanu ņemšanas, kas savas ausis aizbāž neklausīties uz asins padomu, kas savas acis aizdara nelūkot uz ļaunu — tas dzīvos augstībā, kalnu stiprumi viņam būs par patvērumu; viņam būs sava maize, ūdens viņam nepietrūks." (Jes.33:14-16)

Tagad Ciānā ir liekuļi, kuri nodrebēs, kad ieraudzīs paši sevi. Pašu zemiskums viņus izbiedēs tajā dienā, kas nāks pār mums — dienā, kad "Kungs izies no Savas vietas, piemeklēt netaisnību pie zemes iedzīvotājiem" (Jes.26:21), Ak, kaut briesmīgas izbailes tos pārņemtu jau tagad, lai tie skaidri ieraudzītu savu stāvokli un atmosfost, kamēr vēl ir žēlastība un cerība, un atzītu savus grēkus un stipri pazemotu savu dvēseli Dieva priekšā, ka Viņš varētu tiem piedot viņu pārkāpumus un dziedināt viņu atkrišanu! Dieva ļaudis nav gatavi priekšā esošajiem briesmīgajiem un pārbaudošajiem notikumiem, nav sagatavojušies, lai šī izvirtušā laikmeta samaitātības un briesmu vidū paliktu ļaunuma un kārību neskarti. Viņi nav apvilkuši taisnības bruņas un nav sagatavoti cīnīties ar valdošo netaisnību. Daudzi nepaklausa Dieva baušļiem; tomēr viņi saka, ka tos ievērojot. Ja viņi uzticīgi paklausītu visām Dieva pavēlēm, tad tiem būtu spēks, (447) kas pārliecinātu arī neticīgo sirdis.

Es esmu centusies darīt savu pienākumu. Es esmu parādījusi dažu cilvēku sevišķos grēkus. Es redzēju, ka Dieva gudrībā visu cilvēku maldi un grēki netiks atklāti. Visi saņems pietiekoši gaismas, lai ieraudzītu savus grēkus un maldus, ja viņi to vēlēšies un nopietni tieksies tos atstāt un kļūt pilnīgi svēti Kunga bijāšanā. Viņiem dota iespēja redzēt, kādus grēkus Dievs ir ievērojis un norājis citos. Ja arī viņi ir piekopusi šādus grēkus, tad tiem jāsaprot, ka viņi Dievam ir pretīgi un ka šie grēki tos atšķirs no Dieva; un, ja viņi nopietni un dedzīgi nepūlēsies no tiem atbrīvoties, tad viņi tiks atstāti tumsā. Dievs ir par šķīstu, lai raudzītos uz netaisnību. Cik ļoti grēks Dievu apbēdina vienā gadījumā, tikpat smags tas ir arī otrā gadījumā. Taisnais Dievs nepieļaus nekādus izņēmumus. Personīgajās liecībās uzrunāti visi vainīgie, kaut arī viņu vārdi šajās iecībās dotajās liecībās nav minēti; un, ja atsevišķi cilvēki nepiegiež vēribu šīm liecībām un pārklāj savus grēkus, tāpēc ka viņu vārdi nav īpaši nosaukti, tad Dievs nesašķirs viņu tālāko ceļu. Viņi nevarēs pieaugt dievbijībā, bet kļūs arvien tumšāki, līdz Debesu gaisma tiks viņiem pilnīgi atņemta.

Kas sevi tikai sauc par dievbijīgiem, bet nav apliecinātās patiesības svētoti, tie būtībā neizmainīs savu rīcību, kaut arī to atzīs kā Dievam pretīgu, tāpēc ka viņi netiek pakļauti pārbaudījumiem, tas ir, ka viņu grēki netiek personīgi norāti. Tie redz, ka liecībās, kas dotas citiem, ir uzticīgi parādīts arī viņu negodīgums. Viņi mīl to pašu grēku. Turpinot savu grēcīgo rīcību, viņi varmācīgi izturas pret sirdsapziņu, nocietina savu sirdi un dara kaklu stīvu, un rezultāts ir tāds pats kā būtu, ja liecības būtu sniegtas tieši viņiem. Ejot visam pāri un atsakoties atstāt (448) savus grēkus un labot savas nepareizības, pazemīgi tās atzīstot un nožēlojot, atgriežoties un pazemojoties, tie izvēlas paši savu ceļu un tiek atstāti paši savam ceļam, un beidzot tos kā vergus sātans vada pēc sava prāta. Viņi var kļūt droši, ja spēj aplēpt savus grēkus no citiem un arī tāpēc ka tos neskar nepārprotams Dieva sods. Var likties, ka šajā pasaulē viņiem klājas labi. Viņi var piekrāpt tuvredzīgos mirstīgos cilvēkus un, paliekot savos grēkos, var tikt uzskatīti pat par dievbijības paraugiem. Tomēr Dievs nav piekrāpjamš. "Kad tiesu par ļaunu darbu nenes drīzumā, tad cilvēku bērnu sirds paliek droša ļaunu darīt. Jebšu grēcinieks simts reizes ļaunu dara un dzīvo ilgi, tomēr es zinu, ka dievbijīgajiem labi klāsies, kas Viņu bīstas. Bet bezdievīgajiem labi neklāsies un viņi ilgi nedzīvos, it kā ēna; tādēļ ka viņi Dievu nebīstas." (Sal.māc.8:11-13) Kaut arī grēcinieks ilgi dzīvotu uz šīs zemes, tomēr uz jaunās zemes viņa nebūs. Viņš būs starp tiem, kurus Dāvids piemin savā dziesmā: "Mazs brīdis un bezdievīgā vairs nav; un, kad tu raudzīsies pēc viņa vietas, tad tā vairs nav. Bet lēnprātīgie iemantos zemi."(Ps.37:10,11)

Žēlastība un patiesība ir apsolīta pazemīgajiem un savus grēkus nožēlojošajiem, bet grēciniekiem un nepaklausīgajiem ir sagatavota sodība. "Taisnība un tiesa ir Dieva valdības krēsla pamati." (Ps.89:15) Bezdievīgie un laulības pārkāpēji neizbēgs Dieva dusmām un sodam, ko tie taisnīgi ir pelnījuši. Cilvēks ir kritis; un ir jāstrādā visu dzīves laiku, vienalga, vai tas ir garāks vai īsāks, lai paceltos no šī kritušā stāvokļa un Kristū atgūtu dievišķo līdzību, ko cilvēkā izdzēsis grēks un ilgstoši turpinātie pārkāpumi. Lai atgūtu Adamā zaudēto stāvokli, Dievs prasa pilnīgu dvēseles un miesas un gara pārveidošanu. Žēlastībā Kungs sūta gaismas starus, lai parādītu cilvēkam viņa patieso stāvokli. Ja cilvēks nevēlas staigāt gaismā, tad ar to viņš (449) parāda, ka tam patīk tumsa. Viņš negrib nākt gaismā, lai netiktu norāti viņa darbi.

N. Fullera gadījums man ir sagādājis daudz bēdu un dvēseles moku. Tas ir briesmīgi, ka viņam vajadzēja padoties sātana kontrolei, lai darītu tik ļaunus darbus, kādus viņš ir darījis. Es ticu, ka Dievs grib, lai šis liekulības un negēlības gadījums tiktu parādīts gaismā tāds, kāds tas ir bijis, ka citi tiktu brīdināti. Te ir vīrs, kas pazina Bībeles mācības, kas bija klausījies liecības, kuras es viņa klātbūtnē sniedzu tieši par tiem grēkiem, kurus viņš piekopa. Vairāk kā vienu reizi vien viņš dzirdēja mani skaidri un noteikti runājam par šo lietu, par šiem (mūsu) paaudzi pārvaldošajiem grēkiem, pat to, ka samaitātība izplatās visur, ka zemas kaislības vispārīgi valda pār vīriem un sievietēm, ka ļaužu masas pastāvīgi dara vistumšākos noziegumus un ka tie iet bojā paši savā samaitātībā. Draudzes, kas tikai par tādām saucas, pilda netiklība un laulības pārkāpšana, noziegumi un slepkavības, kas ir zemisku un iekārojošu kaislību sekas; tomēr šīs lietas netiek atklātas. Vainīgi ir arī augstās vietās stāvošie sludinātāji; tomēr dievbijības mētelis viņu tumšos darbus, un tie gadu pēc gada turpina savu liekulības ceļu. So draudžu grēki ir uzkāpuši līdz debesīm, un sirdīs godīgie ļaudis tiks izvesti un izies no tām.

Pēc gaismas, kuru Dievs man ir devis, liels skaits pirmās dienas adventistu netiklību un laulības pārkāpšanu uzskata par tādu grēku, pret kuru Dievs piemiedz acis. Šos grēkus piekopj plašos apmēros. Viņi neatzīst Dieva likuma prasības pret tiem. Viņi ir lauzuši Lielā Jehovas baušļus un dedzīgi māca saviem klausītājiem rīkoties tāpat, paskaidrodami, ka Dieva likumi ir atcelti un ka to prasības vairs nav saistošas. Saskaņā ar šo valjīgo lietu uztveri, grēks vairs neizliekas tik grēcīgs; "jo caur bauslību nāk grēku atzīšana." Mēs varam sagaidīt, ka šai sabiedrībā atradīsies ļaudis, (450) kas krāps, melos un neierobežoti atdosies savām iekārēm un kaislībām. Bet vīriem un sievietēm, kas kā saistošus atzīst desmit baušļus, kas ievēro dekaloga ceturto bausli, savā dzīvē jāīsteno visu desmit no Sinaja bijājamā varenībā pasludināto priekšrakstu pamatlikumi.

Septītās Dienas adventistiem, kas saka ka gaida un mīl Kristus atnākšanu, nevajadzētu rīkoties tā, kā rīkojas pasaules cilvēki. Tie nav priekšzīme baušļus turošajiem ļaudīm. Arī pirmās dienas adventistus viņiem nevajadzētu atdarināt, kas atsakās atzīt Dieva likumu prasības un min tos kājām. Šie ļaudis nevar būt viņiem par priekšzīmi. Baušļus turošie adventisti ieņem īpašu, izcilu stāvokli. Jānis viņus redzēja svētā atklāsmē un apraksta tā: "Se ir tie, kas tur Dieva baušļus un Jēzus ticību." (Atkl.14:12)

Ar seno Izraēlu Kungs slēdza sevišķu derību: "Un nu, ja jūs klausīsiet Manu balsi un turēsiet Manu derību, tad jūs iz visām tautām būsiat Mans īpašums, jo man pieder visa pasaule. Un jūs būsiat priesteru ķēniņu valstība un svēta tauta." (2.Moz.19:5,6) Šajās pēdējās dienās Viņš uzrunā Savus baušļus turošos ļaudis tā: "Bet jūs esat izredzēta tauta, ķēniņu priesterība, svēta cilts, Dieva īpaši ļaudis, ka jums būs pasludināt tā tikumus, kas jūs aicinājis no tumsības pie savas brīnīšķās gaismas." (1.Pēt.2:9) "Mīļie, es jūs pamācu kā piemērotājus un svešiniekus, ka jums būs atturēties no miesīgām kārībām, kas pret dvēseli karo." (1.Pēt.2:11)

Ne visi, kas sakās ievērojam Dieva baušļus uztur savas miesas svētā un godājamā stāvoklī. Vissvinīgākā vēsts, kas sniegta mirstīgajiem, ir uzticēta šiem ļaudīm, un tie var atstāt varenu iespaidu, ja vien būs patiesības svētoti. Viņi sakās stāvam uz paaugstinātās mūžīgās patiesības platformas un turam visus Dieva baušļus; tāpēc, ja viņi nododas grēkam, ja viņi pārkāpj laulību, tad viņu noziegums ir desmit reizes smagāks kā manis pieminēto ļaužu šķirai, jo tie neatzīst Dieva likumus kā viņiem saistošus. Ļaudis, kas sakās turam Dieva likumus, pārkāpjot šo likumu norādījumus, ārkārtīgi apkauno Dievu un dara negodu patiesībai.

Tieši šī netiklības grēka izplatīšanās senajā Izraēlā izsauca pār tiem sevišķu Dieva nepatikas atklāšanos. Tad viņu riebīgajam grēkam tūlīt sekoja Dieva sodība; krita tūkstoši un viņu apgānītās miesas palika tuksnesī. "Bet pie lielā pulka no tiem Dievam nebija labs prāts, jo tie ir nobeigti tuksnesī. Un tas noticis mums par priekšzīmi, ka mēs nebūtu ļauna iekārotāji. Un arī netopat elku kalpi, kā citi no tiem — kā ir rakstīts: tie ļaudis apsēdās ēst un dzert un cēlās mesloties. Lai arī netiklībai nenododamies, tā kā citi ir nodevušies netiklībai un krituši vienā dienā divdesmit trīs tūkstoši. Lai arī Kristu nekārdinām, tā kā arī citi no tiem Viņu kārdinājuši un ir nomaitāti no čūskām. Un arī nekurniet, kā citi no tiem ir kurnējuši, un ir nomaitāti caur maitātāju. Un viss tas viņiem noticis kā priekšzīme un ir uzrakstīts par mācību mums, uz kuriem pasaules gals ir nācis. Tāpēc, kas šķietas stāvam, tas lai pielūko, ka nekrīt." (1.Kor.10:5-12)

Septītās dienas adventistiem vairāk par visiem citiem cilvēkiem pasaulē, vajadzētu būt par priekšzīmi dievbijībā, svētiem sirdī un sarunās. Es, N. Fullera klātbūtnē atkārtāju, ka no ļaudīm, kurus Dievs izraudzījis par savu īpašu mantību, tiek prasīts, lai tie savā raksturā būtu tīri, cēli un svēti, lai tie būtu dievišķās dabas līdzdalībnieki, kas izbēguši no samaitātības, kas ir pasaulē caur iekārošanu. Ja tie, kas nodod tik augstu apliecību par savu ticību, nododas grēkam un netaisnībai, tad viņu vaina ir ļoti liela. Kungs rāj viena cilvēka grēkus, lai citi ar to tiktu brīdināti un bitos.

(452) Brīdinājumi un rājienu maldīgajiem septītās dienas adventistiem netiek doti tāpēc, ka viņu dzīve būtu vairāk nosodāma kā vārda kristiešu dzīve, kuri atrodas plaši pazīstamajās draudzēs, ka viņu priekšzīme un darbi ir sliktāki par to adventistu darbiem, kas atsakās paklausīt Dieva likumam un tā prasībām, bet gan tādēļ, ka viņi ir saņēmuši lielu gaismu un ar savu ticības apliecību nostājušies kā Dieva īpaši, izredzēti ļaudis, kuriem Dieva likumi rakstīti sirdīs. Savu uzticību Debesu Dievam viņi apliecina paziņojot, ka paklausa Viņa valsts likumiem. Viņi ir Dieva pārstāvji virs zemes. Ikkatrs viņos esošais grēks tos šķir no Dieva un īpašā veidā apkauno Viņa Vārdu, dodot iespēju Viņa svēto likumu ienaidniekiem apkaunot Viņa lietu un Viņa ļaudis, kurus Viņš ir nosaucis par izredzētu tautu, ķēniņu priesterību, svētu cilti, Dieva īpašiem ļaudīm, kam jāpasludina Viņa tikumi, Kas tos ir izaicinājis no tumsas Savā brīnīšķajā gaismā.

Ļaudis, kas karo pret lielā Jehovas likumiem, kas uzskata par sevišķu tikumu runāt un rakstīt pret šiem likumiem un ar visrūgtāko un naidīgāko nostāju parādīt tiem necieņu, savos vārdos var augsti izcelt mīlestību uz Dievu un tāpat kā jūdu augstie priesteri un vecāji izlikties esam reliģiski ļoti dedzīgi, tomēr Dieva dienā Debesu Majestāte par viņiem teiks: "Atrasti par viegliem." (Dan.5:27) "Caur bauslību nāk grēku atzišana." tie nikni karo pret spoguli, kas atklāj trūkumus viņu raksturā, jo tas vērs uzmanību uz viņu grēkiem. Vadošie adventisti, kas atmeta gaismu, deg neprātīgās dusmās pret Dieva svētajiem likumiem, kā kādreiz jūdu tauta sacēlās pret Dieva Dēlu. Viņi ir briesmīgi pievilti, pievildami citus un pievildamies paši. Viņi negrib nākt gaismā, lai netiktu norāti viņu darbi. (453) Tie negrib, ka viņus pamāca. Bet ļaudis, kuri sakās, ka tur Viņa likumus, Kungs rāj un labo. Viņš uzrāda viņu grēkus un atklāj viņu netaisnību, jo Viņš vēlas no tiem atšķirt visus grēkus un ļaunumu, lai tie, Viņu bīstoties, kļūtu pilnīgi svēti un būtu gatavi nomirt iekš Kunga vai tikt pacelti Debesīs. Dievs tos labo un rāj, lai tie tiktu šķīstīti, svētoti un pacelti un beidzot paaugstināti pie Viņa troņa.

Sludinātājs Fullers dzirdēja atklāti sniegtās liecības, ka tie, kas sevi sauc par Dieva ļaudīm, visi nav svēti, ka daži ir samaitāti. Dievs centās viņus pacelt, bet tie ar savu rīcību atteicās ieņemt tik augstu stāvokli. Virsroku ņēma samaitātās tieksmes, dzīvnieciskās kaislības, un morālie un intelektuālie spēki tika pārvarēti un padarīti par kaislību vergiem. Kas nesavalda savas zemākās kaislības, tie nevar novērtēt atpirkšanas darbu, un arī izprast dvēseles patieso vērtību. Viņi pestīšanu nav ne piedzīvojuši ne arī to izpratuši. Dzīvniecisko kaislību apmierināšana ir viņu dzīves visaugstākā vēlēšanās. Dievs nepieņems neko citu kā tikai šķīstumu un svētumu; viens traips, viena grumba, viens rakstura trūkums uz visiem laikiem izslēgs tos no debesīm un no visas Debesu godības un bagātības.

Pietiekošas iespējas ir sniegtas visiem, kas uzsāk uzmanīgi, sirsnīgi un dedzīgi strādāt, lai Dieva bijībā kļūtu pilnīgi svēti. Caur Kristu ir nodrošināts spēks, zēlastība un godība, ko kalpojošie eņģeļi pasniedz pestīšanas mantiniekiem. Neviens nav tik zems, tik samaitāts un tik nekrietns, lai Jēzū, Kurš nomira par visiem, nevarētu atrast spēku, skaidrību un taisnību, ja tikai viņi ir gatavi atstāt savus grēkus, mitēties darīt netaisnību un no visas sirds piegriezties dzīvajam Dievam. Viņš gaida, lai tiem noņemtu grēkiem aptraipītās un apgānītās drēbes un tos iegērbtu baltajā, spožajā taisnības tērpā; un Viņš tiem pavēl dzīvot un nemirt. Viņā tie var augt un veidoties. Viņu zari nenokaltīs un nebūs neauglīgi. (454) Ja tie paliks Viņā, tad sulu un barību tie saņems no Viņa un var tikt piepildīti ar Viņa Garu, staigāt, kā Viņš ir staigājis, uzvarēt, kā Viņš ir uzvarējis, un tikt paaugstinātiem pie viņa labās rokas.

Sludinātājs Fullers tika brīdināts. Citiem dotie brīdinājumi nosodīja viņu. Citos cilvēkos norātie grēki norāja viņu, un viņš saņēma pietiekoši lielu gaismu, kā Dievs raugās uz tāda rakstura noziegumiem, kādus piekopa viņš; tomēr viņš nevēlējās atstāt savu ļauno ceļu. Viņš turpināja savu briesmīgo bezdievības darbu, samaitādams sava ganāmpulka miesu un dvēseli. Sātans stiprināja viņa iekārojošās kaislības, kuras šis vīrs nebija apspiedis, un tās izmantoja savā darbā, vadot dvēseles pretī nāvei.

Apliecinādams, ka tur Dieva likumus, viņš visneglīgākā veidā pārkāpa šo likumu skaidros norādījumus. Viņš nodevās juteklīgiem priekiem. Viņš pārdevās, lai darītu ļaunu. Kādu algu šis vīrs saņems? Viņš par savu grēku baudīs Dieva sašutumu un dusmas. Dieva atriebība pamodīsies pret visiem tiem, kas zem sludinātāja apsega ir slēpuši savas iekārojošās kaislības. Saukdamies par ganāmpulka ganu, viņš veda tos pretī drošai bojā ejai. Sie briesmīgie rezultāti ir miesas prāta augļi, kas ir "ienaidā pret Dievu, jo tas Dieva bauslībai nepaklausa un arī nespēj." (Rom.8:7)

Man norādīja uz rakstu vietu: "Tad nu lai grēks nevalda jūsu mirstamā miesā paklausīt viņas kārībām; nedz padodiet savus locekļus grēkam par netaisnības ieročiem; bet padodiet sevi pašus Dievam, it kā no miroņiem dzīvu, un savus locekļus Dievam par taisnības ieročiem." (Rom.6:12,13) Jūs, kas sevi saucat par kristiešiem, ievērojiet, ka, ja arī nekāda cita gaisma jums nebūtu dota,

izņemot to, kas ietverta šajā tekstā, jums tomēr nebūtu iespējams aizbildināties, ja ļaujaties vadīties no zemiskām kaislībām.

Dieva Vārds spēj apgaismot visaptumšotāko prātu, (455) un to var saprast katrs, kas vien vēlas saprast. Tomēr, neskatoties uz visu to, daži, kas sakās mācāmajos no Dieva Vārda, savā dzīvē rīkojas pilnīgi pretēji šī Vārda visskaidrākajām mācībām. Tāpēc, lai vīriem un sievietēm nebūtu iespējams aizbildināties, Dievs dod skaidras un norādošas liecības, vadot viņus atpakaļ pie Vārda, kuram viņi nav paklausījuši. Bet ļaudis, kas kalpo savām kārbām, novēršas no visas šīs gaismas. Viņi negrib pārtraukt savu grēcīgo rīcību un turpina meklēt prieku netaisnībā, neskatoties uz to, ka tiem, kas iet pa šo ceļu, draud Dieva atriebība.

Es jau ilgāku laiku esmu vēlējies runāt ar savām māsām un tām paskaidrot, ka ņemot vērā to, ko Kungam ir patīcis man laiku palaikam rādīt, viņu vidū tiek pielaistas lielas kļūdas. Viņas rūpīgi neizvairās no visa, kas liekās ļauns. Viņas nav sevišķi piesardzīgas savā izturēšanās veidā, kādām vajadzētu būt sievietēm, kas atzīst Dieva bijības vajadzību. Viņu vārdi nav tik rūpīgi izmeklēti, kādus vajadzētu lietot sievietēm, kas saņēmušas Dieva žēlastību. Viņas pārāk brīvi izturas pret brāļiem. Liekas, ka viņas vēlas būt viņu sabiedrībā, tiecās pēc viņiem un kavējas viņu tuvumā. Uzmanības parādīšana tām ļoti patīk.

Ņemot vērā gaismu, ko Kungs man ir devis, mūsu māsām vajadzētu izturēties pavisam savādāk. Viņām vajadzētu būt atturīgākām un ne tik ļoti drošām, izkopjot savu kautrību un apdomību. Kā brāļi, tā māsas, kad tie ir kopā, nododas pārāk vieglprātīgām sarunām. Sievietes, kas sevi sauc par Dievbijīgām, atļaujas daudz niekoties, jokoties un smieties. Tas nav labi un apbēdina Dieva Garu. Šāda izturēšanās atklāj kristīgās skaidrības un smalkjūtības trūkumu. Tā dvēseli nespēcina Dievā, bet gan izraisa lielu tumsu; tādā veidā tiek aizdzīti skaidrie, šķīstie (Dieva eņģeļi) Debesu eņģeļi, un cilvēki, kas ir šo nepareizību līdzdalībnieki, morāli ļoti pagrīst.

Mūsu māsām vajadzētu atbalstīt patiesu lēnprātību; (456) viņām nevajadzētu būt uzbāzīgām, plāpīgām un pašapzinīgām, bet gan kautrīgām un pieticīgām, tādām, kas nesteidzas runāt. Viņas var būt laipnas un uzmanīgas. Laipna, saudzīga, līdzcietīga, žēlsirdīga un pazemīga izturēšanās būs piemērota un ļoti patīks Dievam. Ja tāda būs viņu nostāja, tad tās netiks apgrūtinātas ar nepiemērotu uzmanību no draudzē vai ārpus tās esošo vīriešu puses. Visi jutīs, ka šīs dievbijīgās sievietes apņem svēta skaidrība, kas tās aizsargā no visāda veida neattaisnojamas brīvības.

Dažas sievietes, kas sevi sauc par dievbijīgām, ir paviršas un nepieklājīgi brīvas izturēšanās veidā, kas vada uz nepareizībām un grēku. Bet tās dievbijīgās sievietes, kurām domas un sirds kavējas pie tematiem, kas dzīvi dara skaidrāku un paceļ dvēseli Dieva tuvumā, nebūs tik viegli nomaldināmas no tikumības un godīguma tekas. tās saņems spēku pretoties sātana viltībām; tās būs sagatavotas pretoties viņa pavadinošajiem vilinājumiem.

Šo nelaimīgo būtņu krišana ir saistīta ar iedomību, pasaules modi, acu kārbu un miesas iekārēm. Tiek kopts tas, kas patīk dabīgai sirdij un miesīgam prātam. Ja no sirds būtu izsaknota miesas kāriba, tad viņas nebūtu tik vājas. Ja mūsu māsas izprastu nepieciešamību šķīstīt savas domas un nemitīgi sargātos izturēties vieglprātīgi, kas izraisa tālākas nepareizības, tad tām ne mazākā mērā nevajadzētu aptraipīt savu skaidrību. Ja viņas redzētu lietas, kā Dievs man tās rādīja, tad pret nekādiem darbiem viņas izjustu tādu riebumu, ka tās nebūtu atrodamas starp ļaudīm, kuri krīt sātana kārdināšanu rezultātā, neskatoties uz to, ko viņš arī neizlietotu par savu starpnieku.

Sludinātājs var nodarboties ar augstām un svētām lietām un tomēr nebūt svēts savā sirdī. Viņš var atdoties sātanam, (457) lai darītu jaunu un samaitātu sava ganāmpulka miesu un dvēseli. Tomēr, ja sievietes un jaunavas, kas sakās mīlam Dievu un To bīstamies, būtu Viņa Gara stiprinātas, ja viņas būtu radinājušās domāt tīras un skaidras domas, pastāvīgi izvairoties no visa, kas liekās ļauns, tad tās būtu nodrošinātas pret jebkādiem tuvošanās mēģinājumiem un būtu pasargātas no apkārtnē valdošās samaitātības. Apustulis Pāvils pats par sevi raksta: "Bet es savu miesu mērdēju un viņu kalpināju, lai citiem sludinādams, pats nekļūstu atmetams." (1.Kor.9:27)

Ja evaņģēlija sludinātājs nesavalda savas zemākās kaislības, ja viņš neseko apustuļa piemēram un, nododoties grēkam, apkauno savu ticību un tās apliecināšanu, tad mūsu māsām, kas cienī dievbijību, ne uz mirkli nevajadzētu sev glaimot, ka noziegums zaudē kaut cik no sava grēcīguma, ja to iedrošinās darīt sludinātājs. Neviena cilvēka acīs, pat ne vismazākā mērā, nevajadzētu samazināties grēka briesmīgajam grēcīgumam, tāpēc ka ar to ir sapinušies atbildīgās vietās stāvošie vīri. Ir jāsaprot, ka grēks ir tikpat grēcīgs un tikpat atbaidošs, kāds tas vienmēr ir bijis; šķīstām un skaidrām dvēselēm vajadzētu izjust riebumu pret katru, kas nododas grēkam, un no tā izvairīties tā, it kā viņi bēgtu no Cūskas, kuras kodiens ir nāvējošs.

Ja māsas būtu ieņēmušas augstāku stāvokli un ja viņu sirdis būtu tīrākas un skaidrākas, tad katra pavedinoša tuvošanās, pat no sludinātāja puses, tiktu noraidīta ar tādu noteiktību, ka līdzīgi mēģinājumi vairs nekad neatkārtotos. Prātam, kas klausās uz pavedēja balsi, tāpēc ka tas ir sludinātājs, un pārkāpj Dieva skaidrās un noteiktās pavēles, glaimojot sev, ka viņas negrēko, jābūt briesmīgi sātana aptumšotām. Vai mums nav vārdu ko teicis ap. Jānis: "Kas saka, es Viņu pazīstu un netur Viņa baušļus, tas ir melkulis un patiesības nav iekš tā?" (1.Jāņa 2:4) Ko saka bauslība?— "Tev nebūs laulību pārkāp." Ja cilvēks, kas sakās ievērojam Dieva svētos likumus un kas kalpo svētās lietās, (458) izmanto sava uzticības amata priekšrocības un meklē izdevības nodoties zemām kaislībām, tad ar to pietiek, lai dievbijīgas sievietes ieraudzītu, ka, kaut arī viņa ticības apliecība būtu tik augsta kā debesis, šis neķītrais priekšlikums patiesībā nāk no sātana, kas ir maskējies kā gaismas eņģelis. Es nevaru ticēt, ka Dieva Vārds var palikt sirdī tiem, kas ir tik labprātīgi atteikti no savas nevainības un tikumības, noliekot to uz tumšu kārību altāra.

Manas māsas, izvairieties pat no tā, kas liekās ļauns. Šajā izlaidīgajā laikmetā, kur viss ož pēc samaitātības, jūs nevarat būt drošas, ja sevi modri nesargāsiet. Tikumība un kautrīga pieklājība ir reti sastopamas īpašības. Es jūs aicinu kā Kristus sekotājas, kas nododat augstu ticības apliecību, izkopiet, lūdzu, vienkāršības un kautrības nenovērtējami dārgo rotu. Tā aizsargās tikumību. Ja jūs kaut cik cerat, ka beidzot tiksiet paaugstinātas, lai pievienotos šķīsto un bezgrēcīgo eņģeļu sabiedrībai un dzīvotu atmosfērā, kur nav ne mazāko grēka pēdu, tad izkopiet atturīgu pieklājību un tikumību. Nekas cits kā tikai skaidrība, svēta skaidrība, izturēs lielo pārbaudi un pastāvēs Dieva dienā, lai tiktu uzņemta šķīstajās un svētajās Debesīs.

Visniecīgāko mājienu, vienalga, no kurienes tas nāktu, kas aicina jūs padoties grēkam, vai pieļaut neattaisnojamu, kaut tik tikko nojaušamu vaļību, vajadzētu atvairīt kā visļaunāko apvainojumu jūsu sievietes cieņai. Nepiemērotā vietā un laikā sniegtam skūpstam uz vaiga vajadzētu likt jums riebumā atgrūst šo sātana agentu. Ja to dara augstā vietā stāvošs cilvēks, kas strādā pie svētām lietām, tad viņa grēks ir desmitkārt lielāks, un dievbijīgām sievietēm un jauniešiem to vajadzētu atgrūst ar šausmām, ne tikai grēka dēļ, uz kuru viņš jūs aicina, bet arī tāpēc, ka vīrs, kuru ļaudis ciena un godā kā Dieva kalpu, patiesībā ir liekulis un nelietis. Viņš rīkojas ar svētām lietām, slēpdams savu zemisko sirdi zem sludinātāja apsega. Bīstieties no visām tamlīdzīgām vaļībām. (459) Esiet drošas, ka šādi tuvošanās mēģinājumi ir pierādījumi netikumīgām domām un iekārojošām acīm. Ja tiek dots vismazākais pamudinājums šajā virzienā, ja tiek paciesta kāda šāda veida vaļība, tad nevar būt drošāka pierādījuma par to, ka jūsu sirds nav tik tīra un skaidra, kādai tai vajadzētu būt, un ka jūs vēl valdzina grēks un noziegums. Jūs pazemojiet savu cienījamo un skaidro sievišķību un nododat neapšaubāmu liecību par to, ka jūsu sirdī vēl arvien tiek atļauts mājot zemām dzīvnieciskām kaislībām un ka tās vēl nekad nav sistas krustā.

Kad man rādīja tiem cilvēkiem draudošās briesmas, kuri apliecina ticību labākām lietām un viņu vidū valdošos grēkus — ļaudis, par kuriem nedomā, ka tiem draud briesmas no šiem aptraipošajiem grēkiem — es biju spiesta jautāt: "Kungs, kas pastāvēs, kad Tu parādīsies?" Viņa atnākšanas dienu panesīs tikai tie, kam tīras rokas un šķīstas sirdis.

Kunga Gars liek man spiedoši aicināt manas māsas, kas atzīst dievbijību, izkopt vienkāršību uzvešanās veidā un pieklājīgu atturību līdz ar kautrību un apdomību. Vaļības, kādas atļaujas šī samaitātajā laikmetā, nav priekšzīme Kristus sekotājam. Šī modernā familiaritāte nedrīkstētu pastāvēt starp Kristus sekotājam, kas sagatavojas nemirstībai. Ja baudkāre, morāla netīrība, laulības pārkāpšana, noziegumi un slepkavības ir uz dienas kārtības tiem, kas nepazīst patiesību un kas atsakās vadīties no Dieva Vārda pamatlikumiem, cik ļoti svarīgi tad ir, lai tie, kas sevi sauc par kristiešiem, par ļaudīm, kas cieši savienoti ar Dievu un eņģeļiem, šiem grēciniekiem parādītu labāku un cēlāku dzīves veidu. Cik svarīgi lai tie ar savu skaidrību un tikumību nostātos skaidrā pretstatā cilvēkiem, kurus pārvalda dzīvnieciskās kaislības.

Es esmu jautājusi: kad jaunās māsas sāks izturēties atbilstoši patiesas pieklājības normām? Es zinu, ka nenotiks nekāda izšķiroša pārmaiņa uz labo pusi, kamēr vecāki neizprātis cik liela nozīme ir bērnu daudz rūpīgākai audzināšanai pareizā virzienā. Māciet bērnus izturēties atturīgi un pieklājīgi. Audziniet viņus derīgam darbam, (460) lai tie spētu palīdzēt citiem, kalpot citiem, nevis gaidīt, lai citi tos apkopj un apgādā.

Vispār pār jauniešu prātu valda sātans. Jūsu meitas netiek mācītas savaldīties un aizliegties. Tās tiek lutinātas un atbalstītas lepošanās kārē. Viņām atļauj rīkoties pēc sava prāta, līdz tās kļūst stūrgalvīgas un ietiepīgas, un jūs vairs nezināt, kā rīkoties, lai glābtu tās no bojā ejas. Viņu pārdrošības, viņu atturības un sievišķīgā kautrīguma trūkuma dēļ, sātans liek tām kļūt par palamu neticīgo mutē. Arī jaunekļiem tiek atļauts rīkoties pašiem pēc sava prāta. Viņi tikko ir pārsnieguši

desmit gadu vecumu, bet jau iet blakus tikpat mazām meitenēm, pavadot tās uz mājām un ap tām lakstojoties. Un vecāki ir tik aizņemti ar savu iegribu apmierināšanu un rūpēm, kas saistīta ar nepareizi izprastu mīlestību uz bērniem, ka neuzdrošinās rīkoties izšķirīgi, lai šajā izlaidīgajā laikā veidotu un savaldītu savus pārāk straujos bērnus.

Daudzām jaunām sievietēm sarunu temats ir zēni; un zēni savukārt runā par meitenēm. "No sirds pilnības mute runā." Viņi runā par to, par ko visvairāk domā. Eņģelis rakstvedis pieraksta šo zēnu un meiteņu vārdus, jo viņi saucas kristieši. Cik ļoti apmulsuši un apkaunoti tie jutīsies atkal sastopoties ar tiem Dieva dienā! Daudzi bērni ir svētulīgi liekuļi. Jaunieši, kas līdz šim nav nostājušie par reliģiju, piedauzās pie šiem liekuļiem un nocietinās pret visu, ko viņu labā cenšas darīt tie, kas interesējas par viņu izglābšanu.

Darba centrā vajadzētu atrasties sevišķi izraudzītiem vīriem — vīriem, uz kuriem var pajauties, ka viņi visos apstākļos nosargās cietoksni; vīriem, kas ir nesavtīgi, vienmēr augstsirdīgi un bagāti visādos labos darbos, kuru dzīvība ir apslēpta Dievā un kas skaidru dzīvi vērtē augstāk par uzturu un apģērbu. "Vai dzīvība nav labāka nekā barība, un vai miesas nav labākas nekā drēbes?" Tieši darba centrā Dievs aicina uzticīgus sargkareivjus, (461) kas mīl dvēseles par kurām mira Kristus, un kas nesīs atbildības nastu par bojā ejošām dvēselēm, raugoties uz priekšu, uz atalgojumu, ko viņi saņems, izejot sava Kunga priekā un redzot izglābtās dvēseles, kuru izglābšanai viņi ir bijuši par darba rīkiem, dzīvojam tik ilgi, cik ilgi dzīvos Dievs, un baudot laimi, mūžīgu laimi Viņa brīnišķajā valstībā. Ak, kaut mēs varētu tēvos un mātēs atmodināt pienākuma apziņu! Ak, kaut visi dziļi izjustu uz tiem gulstošā pienākuma smagumu! Tad viņi varētu aizsteigties priekšā ienaidniekam un gūt dārgas uzvaras priekš Jēzus. Vecāki paši šajā lietā nav skaidri. Viņiem vajadzētu rūpīgi pārbaudīt savu dzīvi, izanalizēt savas domas un motīvus un redzēt, vai viņu rīcība un izturēšanās ir bijusi apdomīga un piesardzīga. Viņiem uzmanīgi jāvēro, vai viņu priekšzīme sarunās un izturēšanās veidā ir tāda, kādu viņu bērniem būtu vēlams atdarināt. Viņu vārdos un darbos bērnu priekšā jāatmirdz rakstura skaidrībai un tikumībai.

Man ir rādītas ģimenes, kur vīrs un tēvs nav bijis tik piesardzīgs un dievišķi cēls, kādam jābūt Kristus sekotājam. Viņš nav bijis tik laipns, maigs un pieklājīgs, kādam vīram jābūt pret savu sievu, kuru viņš Dieva un eņģeļu priekšā ir solījis mīlēt, cienīt un godāt, kamēr vien viņi abi dzīvos. Mājas darbiem pieņemtā meitene — apkalpotāja ir izlaidīgi un uzkrītoši sakārtojuši matus un parādījuši īpašu labvēlību, un vīrs jūtas iepriecināts, muļķīgi iepriecināts. Sievai viņš vairs neparāda tādu mīlestību un uzmanību kā agrāk. Tad ziniet, ka te strādā sātans. Cieniet savu kalpotāju, izturieties pret to laipni un uzmanīgi, bet neejiet tālāk. Lai jūsu uzvešanās ir tāda, kas kalpotājam nedotu nekādu pamudinājumu uz brīvāku izturēšanos no viņu puses. Ja jūs vēlaties teikt mīļus vārdus un kādam parādīt īpašu uzmanību, tad vienmēr droši varat griezties pie savas sievas. Viņai tā būs liela laime, kas iepriecinās viņas sirdi, lai atkal atstarotos atpakaļ uz tevi.

(462) Man ir arī rādīts, ka sieva ļauj savām simpātijām, interesei un labvēlībai vērsties pret citiem vīriešiem, kas var būt viņu saimes locekļi. Viņa tiem uzticas, labprāt izvēlas viņu sabiedrību un stāsta tiem par savām grūtībām un varbūt arī ģimenes noslēpumus.

Tas viss ir nepareizi. Tādas rīcības ierosinātājs ir sātans; un ja jūs neizbīsieties un neapstāsieties, kur pašlaik atrodaties, tad viņš jūs aizraus pazušānā. Šajā virzienā jūs nevarat būt pārāk atturīgas un pārāk piesardzīgas. Ja jūs vēlaties teikt laipnus, mīļus vārdus un parādīt kādam īpašu uzmanību, tad visu to dāvājiet tam, kuru jūs Dieva un eņģeļu priekšā solījāties mīlēt, cienīt un godāt, kamēr vien jūs abi dzīvosiet. Ak, cik daudz dzīves ir sarūgtinātas, noārdot sienas, kas sargā ikkatras ģimenes noslēpumus. Tas ir sātana viltīgais plāns vīra un sievas atsvešināšanai. Ak, kaut tas izbeigtos! Cik daudz grūtību tad tiktu aiztaupīts! Ieslēdziet savā sirdī visu, ko ziniet viens par otra kļūdām. Savas bēdas stāstiet tikai Dievam. Viņš var dot jums pareizu padomu un īstu mierinājumu, kas būs šķīsts un bez rūgtuma piegaršas.

Es pazīstu vairākas sievietes, kas savas laulības uzskata par nelaimīgām. Viņas ir lasījušas romānus, līdz viņu iztēle ir samaitājusies un tās sākušas dzīvot pašu iedomātā pasaulē. Viņas sevi uzskata par sievietēm ar jūtīgām dvēselēm, par pārākām un izsmalcinātākām un domā, ka vīri viņām nav tik smalkjūtīgi, ka tiem trūkst šo sevišķo īpašību un ka tāpēc tie nespēj novērtēt viņu smalkumu. (463) Rezultātā šīs sievietes sevi uzskata par lielām cietējām un mocekļēm. Viņas par to ir domājušas un runājušas tik ilgi, līdz gandrīz ir zaudējušas prātu. Viņas sevi vērtē augstāk par citiem mirstīgiem, un savā iedomātajā pārākumā tām ir nepatīkami saieties ar parastiem cilvēkiem. Šīs sievietes pašas sevi padara par nejēgām, bet šo sievu vīriem draud briesmas domāt, ka tās tiešām ir pārākas savas dvēseles veidojumā.

Spriežot pēc tā, ko Kungs man ir rādījis, šīs sievietes ir samaitājušas savu fantāziju, lasot romānus,

nomodā sapņojot un ceļot gaisa pilis — vezdamas savu dzīvi iedomu pasaulē. Viņas savas domas nesaista pie vienkāršajiem lietderīgajiem dzīves pienākumiem. Viņas neuzņemas tās dzīves nastas, kas ir viņu ceļā un necenšas saviem vīriem māju darīt priecīgu un laimīgu. Ar visām savām grūtībām tās vēl vairāk noslogo savus vīrus, bet pašas tās nenes savas nastas. Viņas gaida, lai citi nojaustu to, kas tām vajadzīgs, un padarītu viņām piekritošo darbu, kamēr pašas jūtas brīvas meklēt kļūdas un pēc patikas apšaubīt citu rīcību. Šīs sievietes ir slimīgi jūtīgas un pastāvīgi domā, ka tās netiek pareizi novērtētas; ka vīri viņām nepiegiež tādu uzmanību, kādu tās ir pelnījušas. Viņas sevi iedomājas par mocekļiem.

Patiesība šajā lietā ir tāda, ka, ja viņas pašas parādītu savu derīgumu, tad viņu vērtība tiktu izprasta; bet, ja viņas tikai pastāvīgi sagaida citu cilvēku līdzjūtību un uzmanību, neizjūtot pienākumu pašām parādīt līdzjūtību un uzmanību citiem, ja tās pret visiem ir atturīgas, aukstas un nepieejas, nenesot nekādas nastas citu labā un nemaz nedomājot par citu sāpēm, tad viņu dzīvē maz kas var būt vērtīgs. Šīs sievietes mācījušās domāt un rīkoties, it kā tā būtu sevišķa pretimnākšana no viņu puses, ja tās ir apprecējušās ar saviem vīriem un ka tādēļ viņu dvēseles smalkais veidojums nekad netiks pareizi novērtēts. Viņas uz visu ir raudzījušās pilnīgi nepareizi. Viņas nav savu laulāto draugu cienīgas. Viņas no saviem vīriem prasa pastāvīgu pacietību un gādīgu uzmanību, kaut gan tās pašas varēja palīdzēt, kopīgi nesot dzīves nastas, (464) atsakoties no sapņošanas par nereālu dzīvi, kas atrodama romānos un bruņinieku mīlas stāstos. Kaut Kungs apžēlotos par šiem vīriem, kas saistīti ar šādiem nelietderīgiem mehānismiem, kas prasa kopšanu, lai varētu elpot, ēst un gērbties.

Šīs sievietes, kas sevi iedomājas par jūtīgām un izsmalcinātām būtnēm, kļūst par ļoti nederīgām sievietēm un mātēm. Bieži gadās, ka tās atrauj mīlestību saviem vīriem, kas parasti ir praktiski cilvēki, un sāk parādīt uzmanību citiem vīriešiem un, būdamas slimīgi jūtīgas, sagaida citu līdzjūtību, stāstot tiem par savām bēdām, savām grūtībām un saviem nodomiem veikt lielus un cildenus darbus, atklājot, ka laulības dzīvē tās ir vīlušās un ka šī dzīve tām traucē veikt iecerētos pasākumus.

Ak, cik nožēlojamas ir šīs ģimenes, kas varēja būt laimīgas! Šīs sievietes ir lāsts pašas sev un saviem laulātajiem draugiem. Iedomādamās sevi kā eņģelus, viņas kļūst par nejēgām un nav nekas cits kā smagas nastas. Vienkāršos dzīves pienākumus, kurus pildīt tām licis Kungs, viņas atstāj uz sava ceļa, tās ir nepacietīgas un turpina sūdzēties, pastāvīgi gaidot kādu vieglāku, augstāku un patīkamāku darbu. Iedomādamās sevi par eņģeļiem, viņas tomēr parādās tikai kā cilvēki. Viņas ir īgnas, untumainas, neapmierinātas un greizsirdīgas uz saviem vīriem, kad tie sava laika lielāko daļu neizlieto kalpojot tām. Viņas sūdzas, ka netiek ievērotas, kad vīri veic tieši to darbu, ko viņām vajadzēja padarīt. Pie šīs šķiras sievietēm sātans viegli atrod pieeju. Viņas nemīl īsti nevienu, izņemot sevi. Bet sātans tām iestāta, ka, ja viņām par vīru būtu kāds cits cilvēks, tad tās tiešām justos laimīgas. Viņas viegli krīt par laupījumu sātana viltībai, būdamas gatavas apkaunot savus vīrus un pārkāpt Dieva likumu.

Šāda rakstura sievietēm es gribu teikt: Jūs pašas varat veidot vai izpostīt savu laimi. (465) Savu dzīvi jūs varat padarīt laimīgu vai nepanesamu. Ceļš, kuru jūs izvēlēsieties nesīs jums laimi vai postu. Vai šīm sievietēm nekad nav ienācis prātā, ka vīri pagurs par viņām rūpēties, to nelietderīguma, īgnuma, kļūdu meklēšanas, kaislīgo raudāšanas lēkmju dēļ, tāpēc, ka viņas savu stāvokli iedomājas tik nožēlojamu? Viņu satrauktais, īgnais noskaņojums tiešām liek vīriem no tām novērsties un meklēt līdzjūtību, mieru un atbalstu visur kur, tikai ne mājās. Viņu mājokļos valda saindēta atmosfēra, un māja tiem ir viss kas, tikai ne atpūtas, miera vai laimes vieta. Vīrs tiek pakļauts sātana kārdināšanām, un viņa jūtas tiek vērsta aizliegtā virzienā; noziegums viņu savaldzina un beidzot pazudina.

Sievietes uzdevums un darbs ir liels, sevišķi tām, kas ir sievas un mātes. Viņas var būt par svētību savā apkārtnē. Viņas var atstāt spēcīgu iespaidu uz labu, ja tās liks savai gaismai spīdēt tā, ka citi var tikt vadīti godāt mūsu Tēvu, Kas ir Debesīs. Sievietes var atstāt pārveidojošu iespaidu, ja tikai tās vēlēties pakļaut savu ceļu un savu gribu Dievam un ļaut Viņam valdīt pār domām, labu vēlošajām jūtām un visu būtni. Viņas var atstāt iespaidu, kas sekmēs to cilvēku izdaiļošanu un pacelšanu, ar kuriem tās saietas. Tomēr tādas sievietes parasti neapzinās tām piemītošo varu. Viņas izplata neapzinātu iespaidu, kas, liekas, dabīgi izplūst no viņu svētās dzīves un atjaunotās sirds. Tas ir tāds auglis, kas dabīgi aug uz dievišķi dēstītā labā koka. Pašas es ir aizmirsts; tas ir pazaudēts Kristū. Darīt daudz laba viņām ir tikpat dabīgi kā elpot. Tās dzīvo, lai darītu labu citiem, un tomēr viņas ir gatavas sacīt: Mēs esam nelietīgas kalpones.

Dievs sievietei ir nozīmējis īpašu uzdevumu; un ja viņa pazemīgi, tomēr iespējami vislabāk izlietojot savas spējas, dara māju par Debesīm, uzticīgi un mīļi pildot savus pienākumus pret vīru un bērniem, pastāvīgi cenšoties, lai no viņas lietderīgās, skaidrās un tikumīgās dzīves izplūstu svēta gaisma, (466) kas apmirdzētu visus ap viņu, tad viņa dara darbu, ko Kungs tai uzdevis, un dzirdēs no Viņa

lūpām vārdus: "Labi tu godīgais un uzticīgais kalps, ieej sava Kunga priekā." Šīs sievietes, kas dara labprāt to, ko vien rokas atrod darāmu, kas priecīgi palīdz vīriem nest viņu nastas un audzina savus bērnus Dievam, ir misionāres šī vārda vispilnīgākajā nozīmē. Tās ir iesaistījušās lielajā darbā, kas jāpadara virs zemes, lai mirstīgās būtnes sagatavotu augstākai dzīvei; un tās saņems savu atalgojumu. Bērni ir jāaudzina Debesīm, lai tie varētu mirdzēt Kunga valsts pagalmos. Kad vecāki, sevišķi mātes, izpratīs tā darba nozīmīgumu un svarīgumu, ko Dievs tiem ir uzticējis, tad tie tik daudz neinteresēsies par kaimiņu lietām, ar ko tiem nav nekā kopēja. Tad viņi neies no mājas uz māju un nenodosies modē nākušai plāpāšanai, runājot par savu kaimiņu kļūdām, nepareizībām, un nesaskaņām. Viņi izjutīs tik lielu rūpju nastu par saviem bērniem, ka neatradīs laiku savu kaimiņu aprunāšanai. Plāpas un baumu izplatītāji ir briesmīgs lāsts sabiedrībai un draudzei. Divas trešdaļas draudzes grūtību nāk no šī avota.

Dievs no visiem prasa uzticīgu šīs dienas pienākumu izpildīšanu. Liela daļa ļaužu, kas sevi sauc par kristiešiem, pret tiem ir izturējušies ļoti nevērīgi. Tagadnes pienākumus no redzes loka sevišķā mērā ir izlaidusi tā ļaužu šķira, kuru es pieminēju, kas iedomājas, ka ir smalkāk veidotas būtnes nekā citi mirstīgie to apkārtnē. Tas, ka viņu domas darbojas šajā gultnē, ir pierādījums viņu mazvērtīgai uzbūvei, viņu aprobežotībai, iedomībai un savtīgumam. Viņi iedomājas, ka stāv augstāk par vienkāršajiem, zemajiem un trūcīgajiem ļaudīm, kādus Jēzus aicināja pie Sevis. Viņi vienmēr cenšas nodrošināt savu stāvokli, iegūt piekrišanu un citu uzticību, ka dara lielu darbu, ko citi nevar veikt. Bet tas neļauj viņu smalkākās uzbūves smalkjūtīgai dabai saieties ar vienkāršajiem, nelaimīgajiem cilvēkiem. (467) Viņi pilnīgi pārprot savas rīcības iemeslus. No šiem, ne tik patīkamajiem pienākumiem viņi izvairās tāpēc, ka ir augstākā mērā savtīgi. Mīļais pašu es ir visas viņu rīcības un motīvu centrs. Man norādīja uz Debesu Majestāti. Kad Viņš, kuru pielūdza eņģeļi, kurš bija bagāts godā, krāšņumā un slavā, nonāca uz šo zemi un kļuva līdzīgs cilvēkam, tad Viņš neaizbildinājās ar Savu augstāko un smalkāko veidojumu, lai atrautos no nelaimīgajiem ļaudīm. Viņu varēja atrast darām Savu darbu apbēdināto, nelaimīgo, cietošo un trūcīgo cilvēku vidū. Kristus sevī iemiesoja skaidrību un cēlsirdību; Viņa dzīve bija cildena un vērtīga; raksturs nevainojams; tomēr savu darbu darot, Viņš nebija atrodams starp ļaudīm ar augstiem un skanošiem tituliem, starp šīs pasaules visvairāk godātajiem cilvēkiem, bet gan starp nicinātajiem un trūcīgajiem. Dievišķais Skolotājs saka: "Es esmu nācis glābt to, kas pazudis." Tiešām Debesu Majestāte vienmēr strādāja, lai palīdzētu tiem, kam palīdzība bija visvairāk vajadzīga. Kaut Kristus piemērs apkaunotu to ļaužu aizbildināšanos kurus tik ļoti savaldzinājis pašu nožēlojamais "es", ka tie palīdzības sniegšanu pašiem bezpalīdzīgākajiem uzskata par savas izsmalcinātās gaumes un sava augstā aicinājuma necienīgu darbu. Tie ir ieņēmuši augstāku stāvokli par savu Kungu un beidzot būs ļoti pārsteigti, redzot sevi atrodamiem zemāk par vizzemāko no tiem cilvēkiem, kurus viņu izsmalcinātā, jūtīgā daba nevarēja panest un priekš kuriem tie nevarēja strādāt. Tiešām, ne vienmēr būs patīkami pievienoties Kungam un kļūt par Viņa līdzstrādnieku, sniedzot palīdzību tieši tiem ļaudīm, kuriem palīdzība visvairāk vajadzīga; bet Kristus pazemojās lai darītu tieši šo darbu. Vai kalps ir lielāks par savu Kungu? Viņš mums ir atstājis priekšzīmi un pavēl mums to atdarināt. Tas var būt nepatīkami, tomēr pienākums prasa, lai tieši tāds darbs tiktu darīts.

Darba centrā ir vajadzīgi uzticīgi un izmeklēti vīri. Kam nav piedzīvojumu nastu nešanā un kas nevēlas iegūt šos piedzīvojumus, tiem nevajadzētu tur dzīvot uz citu rēķina. (468) Ir vajadzīgi vīri, kas grib būt nomodā par dvēselēm, kā tādi, kam par tām būs jāatbild. Šajā svarīgajā vietā ir nepieciešami tēvi un mātes Izraēlā. Lai savtīgie un par sevi domājošie, skopie un mantkārīgie ļaudis atrod sev citu dzīves vietu, kur viņu nožēlojamie rakstura vilcieni nepievērstu sev tādu uzmanību. Jo vairāk tie būs atšķirti, jo labāk tas priekš Dieva lietas. Es aicinu Dieva ļaudis, kur arī tie neatrastos: Atmostieties savam pienākumam. Ieslēdziet savā sirdī patiesību, ka mēs tiešām dzīvojam pēdējo dienu briesmu vidū.

Es ceru, ka N. Fullera gadījums atmodinās jūs, tēvus un mātes, dziļi skarošā darba nepieciešamību jūsu mājās, jūsos pašos un jūsu bērnos, lai sātans nevienu no jums nevarētu tā pievilt, lai jūs uz grēku skatītos tā kā šis nožēlojamais, lielu līdzcietību prasošais cilvēks. Tās, kas ar viņu ņēmušas dalību noziegumā, nekad nebūtu pamestas viltum un bojā ejai, ja viņām būtu bijusi augsta tikumības un skaidrības izpratne, un ja viņas pastāvīgi būtu kopušas dziļu pretīguma izjūtu pret grēku un netaisnību. Dzīvodami vēsts iespaidā un pasludinādami šo svinīgo vēsti, vissvinīgāko, kāda jebkad mirstīgajiem dota, norādot uz Dieva likumiem kā uz rakstura pārbaudes akmeni un Dzīvā Dieva zīmogu, viņi ir pārkāpuši šo likumu svētos priekšrakstus. Kas tā rīkojas, tām sirdsapziņa ir briesmīgi notrulināta un nocietinājusies. Tās ir pretojušās Dieva Gara iespaidam, līdz ir spējušas svēto patiesību izlietot savu samaitāto dvēseļu kropluma apsegšanai. Sātans ir briesmīgi piekrāpis šo vīru. Viņš ir nodevies ļaunām kaislībām un tajā pašā laikā, kalpodams svētās lietās, ir runājis par savu svētīšanos Dieva darbam. Viņš sevi ir uzskatījis par veselu, kad viņā nebija nekādas veselības.

Es jūtos dziļi sāpināta, dzīvniecisko kaislību vareno iespaidu pār vīriem un sievietēm, kuru prāta

attīstības spējas pārsniedz vispārējo līmeni. Viņi spētu darīt labu darbu, atstāt spēcīgu iespaidu, ja zemiskās kaislības tos nebūtu padarījušas par vergiem. Mana uzticība cilvēkiem ir briesmīgi iedragāta. Es redzēju, ka cilvēki, ar šķietami labu uzvešanos, kas neatļaujas neattaisnojamu vaļību attiecībās ar pretējo dzimumu, ir vainīgi slepenā netikumībā, ko tie ir piekopusi gandrīz katrā savas dzīves dienā. No sava briesmīgā grēka tie nav atturējušies pat vissvinīgāko sapulču sēriju laikā. Viņi ir klausījušies vissvinīgākās un iespaidīgākās svētrunas par Dieva tiesu, kas tos jau it kā nostādīja Dieva tribunāla priekšā, liekot bailēs nodrebēt; tomēr nepagāja ne stunda, kad tie atkal ļāvās savam iemīļotajam, valdzinošajam grēkam apgānīdami savu miesu. Viņi tik lielā mērā vergoja šim briesmīgajam noziegumam, ka pēc, visa spriežot, bija pilnīgi bezspēcīgi valdīt pār savām kaislībām. Dažu šo cilvēku labā mēs dedzīgi pūlējāmies, centāmies viņus pārliecināt, raudājām par viņiem un lūdzām; tomēr mēs zinājām, ka tieši tad, kad mēs viņu labā dedzīgi pūlējāmies un bēdājāmies, tos no jauna pārvarēja grēcīgā ieraduma spēks, un šie grēki atkal tika piekopti.

Smagas slimības vai spēcīgas pārliecināšanas rezultātā dažu vainīgo sirdsapziņa ir atmodusies un tik ļoti tos mocījusi, ka tie dziļā pazemībā ir atzinušies šajā lietā. Bet ir citi, kas ir tikpat vainīgi. So grēku viņi ir piekopusi gandrīz visā savā dzīves laikā, un viņu iedragātā veselība un sietveida atmiņa ir šī postošā ieraduma pļauja; tomēr tie ir par lepniem, lai atzītos. Viņi noslēdzas sevī un neparāda, ka šī lielā grēka dēļ justu sirdsapziņas pārmetumus. Es pavisam maz varu uzticēties šādu cilvēku kristīgajiem piedzīvojumiem. Liekas, ka viņi ir nejutīgi pret Dieva Gara iespaidu. Svētas un parastas lietas viņiem ir līdzvērtīgas. Bieži šī, tik ļoti pazemojošā ieraduma piekropšana savas miesas apgānīšana, nav tos ierosinājusi rūgti raudāt un no sirds nožēlot savu vainu. Viņi domā, ka grēko tikai pret sevi vien. Seit viņi kļūdās. Ja viņu miesa vai gars ir slims, tad to izjūt arī citi un šī iemesla dēļ cieš. Iztēles spējas ir sakropļojušās, atmiņa ir nepilnīga, tiek pielaistas kļūdas, un vienmēr redzami trūkumi, (470) kas nopietni skar tos, ar kuriem viņi dzīvo un saietas. Viņus nospiež pazemojuma sajūta un nožēla, ja šīs lietas kļūst zināmas citiem.

Es pieminēju šos gadījumus, lai rādītu šī dvēseli un miesu postošā netikuma varu. Visas domas tiek atdotas zemiskām kaislībām. Sie ļaunie spēki gūst virsroku pār tikumības jūtām un prātu. Miesa tiek nogurdināta un smadzenes novājinātas. Organisma barošanai uzkrātās vielas tiek izšķīstas. Smadzeņu jutīgie nervi, nedabīgās rīcības satraukti, notrulinās un zināmā mērā tiek paralizēti. Novājinās tikumiskie un intelektuālie spēki, bet dzīvnieciskās kaislības nostiprinās un vingrinot kļūst vēl spēcīgākas. Kāre uz neveselīgu uzturu prasa, lai to apmierina. Cilvēkus, kas nodevušies pašaptraipīšanās ieradumam, nav iespējams pamodināt mūžīgu lietu apsvēršanai, kā arī nav iespējams viņos izraisīt prieku par garīgiem piedzīvojumiem. Netīras domas sagrābj iztēli savā varā, savaldzina prātu, un tad seko gandrīz nepārvarama vēlēšanās nodoties netīriem darbiem. Ja prāts būtu radināts pārdomāt cēlus tematus un iztēle vingrināta kavēties pie visa, kas skaidrs un svēts, tad cilvēks spētu pretoties šai briesmīgajai, pazemojošai, dvēseli un miesu postošajai savu iegribu apmierināšanai. Domas, pastāvīgi vingrinātas pareizā virzienā, būtu saistītas pie augstām, debešķīgām, skaidrām un svētām lietām, un šī zemiskā, samaitājošā un neglītā savu iegribu apmierināšana nespētu tos valdzināt.

Ko lai mēs sakām par tiem, kas dzīvo tieši patiesības gaismas spožumā un tomēr ikdienas iet pa grēka un nozieguma ceļu? Aizliegtie, uzbudinošie prieki viņus valdzina un tur savā varā visu viņu būtņi. Prieku tie atrod netaisnībā un noziedzībā, un tie ies bojā ārpus Dieva pilsētas kopā ar visu, kas ir netīrs.

Es esmu centusies pamodināt vecākus pildīt savu pienākumu, (471) tomēr tie turpina gulēt. Jūsu bērni piekropj slepenu netikumu un krāpj jūs. Jūs viņiem nešaubīgi uzticaties un domājat, ka viņi ir pārāk labi un nevainīgi, lai spētu slepenībā darīt netīrus darbus. Vecāki lutina un glāsta savus bērnus un atbalsta viņu lepošanās kāri, kad tos vajadzētu noteikti un stingri ierobežot. Viņus tā biedē bērnu ietiepība un stūrgalvība, ka tie neiedrošinās tos pamācīt. Nolaidības grēks, kas raksturoja Elu, būs arī viņu grēks. Visiem, kas tiecas pēc nemirstības, pāri pār visu ir jāvērtē ap. Pētera dotais brīdinājums un aicinājums. Viņš uzrunā ļaudis, kam ir tāda pat dārga ticība kā viņam: "Sīmanis Pēteris, Jēzus Kristus kalps, tiem, kas to pašu dārgo ticību ir līdz ar mums ir dabūjuši iekš mūsu Dieva un mūsu Pestītāja Jēzus Kristus taisnības. Zēlastība lai jums ir un miers daudzkārtīgi caur Dieva un mūsu Kunga Jēzus Kristus atzišanu. Tā kā Viņa dievišķais spēks mums visu, kas der pie dzīvošanas un Dieva bijāšanas, ir dāvinājis caur Tā atzišanu, kas mūs aicinājis caur Savu godību un spēku; caur ko mums tās visu lielās un dārgās apsolīšanas ir dāvinātas, lai jūs caur tām dalību dabūjat pie dievišķās dabas, bēgdami no posta, kas pasaulē ir caur iekārošanu. Tad nu visā spēkā uz to dzīdamies, pasniedziet savā ticībā tikumu, tikumā atzišanu, un atzišanā sātību, un sātībā pacietību, un pacietībā Dieva bijāšanu, un Dieva bijāšanā brāļu mīlestību un brāļu mīlestībā mīlestību uz visiem. Jo, ja viss tas pie jums ir un bagātīgi rodas, tad jūs nepaliksit kūtri, nedz neauglīgi mūsu Kunga Jēzus Kristus atzišanā. Un, ja kam tā nav, tas ir akls un stulbs un tas ir aizmirsis, ka viņš šķīstīts no saviem veciem grēkiem. Tādēļ, brāļi, darbojieties, lai jūsu aicināšana un izredzēšana, jo stipra paliek, (472) jo, to

darīdami, jūs nekad nepaklupsiet. Jo tā jums bagātīgi taps vēlētā ieešana mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus mūžīgā valstībā." (2.Pēt.1:1-11)

Mēs dzīvojam pasaulē, kur pārpilnībā atrodama gaisma un zināšanas; tomēr daudzi, kas apgalvo, ka viņiem ir tā pati dārgā ticība, labprātīgi paliek nezināšanā. Gaisma ir viņiem visapkārt, bet viņi to nepieņem. Vecāki nesaskata nepieciešamību mācīties iegūt zināšanas un tās praktiski izlietot savā laulības dzīvē. Ja viņi paklausītu apustuļa pamācībai un dzīvotu saskaņā ar papildināšanas un pievienošanas plānu, tad tie nepaliktu neauglīgi mūsu Kunga Jēzus Kristus atziņā. Daudzi tomēr neizprot svētošanās darba būtību. Viņiem liekas, ka tie jau ir visu sasnieguši, kad ir apguvuši tikai pašas pirmās pievienojamās mācības. Svētošanās ir uz priekšu ejošs darbs; tā nav iegūstama vienā stundā vai dienā un tad saglabājama bez sevišķas piepūles no mūsu puses.

Daudzi vecāki neapgūst laulības dzīvei vajadzīgās zināšanas. Viņi nesargājas no sātana, lai tam nedotu kādu priekšrocību, ko tas varētu izmantot, lai pārvaldītu viņu prātu un dzīvi. Viņi nesaprot, ka Dievs prasa, lai to laulības dzīve būtu brīva no jebkādam pārmērībām. Tikai nedaudzi saprot, ka reliģija uzliek pienākumu valdīt pār savām tieksmēm un kaislībām. Viņi savienojušies laulībā paši savu mērķu sasniegšanai un tāpēc domā, ka laulība svēto viņu nodošanos zemām kaislībām. Pat vīri un sievas, kas sevi sauc par dievbijīgiem, dod brīvu vaļu savām iekārojošām kaislībām un nemaz nedomā, ka Dievs no viņiem prasīs norēķinu par dzīvības spēku izšķiešanu, kas novājina visu organismu un gribu dzīvot.

Laulības derība apsedz vistumšākos grēkus. Vīri un sievas, runājot par Dievbijību, nododas samaitājošām kaislībām un pazemo savu miesu, tādā veidā nostādot sevi zemāk par lopiem. Viņi izšķiež spēkus, kurus Dievs tiem devis, lai tos saglabātu svētumā un godā. Uz zemisko kaislību altāra tiek veselība un dzīvība. (473) Dzīvnieciskajām tieksmēm tiek pakļauti būtnes augstākie un cēlākie spēki. Kas piekopj šos grēkus, tie nezin, kādas sekas būs viņu rīcībai. Ja visi varētu redzēt to ciešanu daudzumu, ko tie ar savu grēcīgo tieksmju apmierināšanu sev sagādā, un vismaz daži vairītos no šīs grēcīgās rīcības, kas nes sev līdzī tik šausmīgu algu. Ļoti daudzi spiesti pēc tam dzīvot tik nožēlojamu dzīvi, ka nāve tiem būtu vēlāmāka par dzīvību; un daudzi mirst priekšlaicīgi, savu dzīvi upurējuši apkaunojošā, pārmērīgā dzīvniecisko kaislību apmierināšanā. Tomēr viņi domā, ka tāpēc ka tie ir precējušies, viņu rīcība nav grēks.

Vīri un sievas, kādā dienā jūs uzzināsi, kas ir kārība un kādi ir tās apmierināšanas augļi. Laulības attiecībās var sastapties ar tikpat zemiskām kaislībām, kādas pastāv ārpus laulībām. Apustulis Pāvils aicina mīlēt savas sievas, "tā kā arī Kristus to draudzi ir mīlējis un pats par to ir nodevies. Tāpat pienākas vīriem savas sievas mīlēt kā savu miesu; jo, kas savu sievu mīl, tas mīl sevi pašu. Jo neviens vēl nav ienīdējis savu paša miesu, bet tas to kopj un glabā, tā kā arī Kristus draudzi." (Efez.5:25,28,29) Tā nav tīra mīlestība, kas vīru ierosina savu sievu padarīt par rīku, kas kalpo viņa kārību apmierināšanai. Tās ir dzīvnieciskās kaislības, kas prasa apmierinājumu! Cik maz ir to vīru, kas atklāj savu mīlestību apustuļa norādītajā veidā: "Tā kā arī Kristus to draudzi mīlējis un pats par to nodevies, ka Viņš to nevis apraipītu, bet svētītu un tīrītu." (pēc angļu tulk.) — "Ka tā būtu svēta un bezvainīga." (Efez.5:25-27) Šī ir tā mīlestība laulības attiecībās, ko Dievs atzīst kā svētu. Mīlestība ir augsts un svēts pamatlikums; bet iekārojošās kaislības nevēlas pakļauties ierobežojumiem un negrib paklausīt prāta norādījumiem un vadībai. Tās ir aklas pret sekām; tās nevēlas izsekot notikumiem no cēloņa līdz rezultātam. Daudzas sievietes ļoti cieš no nespēka un ilgstošām slimībām, jo nav ņēmti vērā viņu būtņi pārvaldošie likumi; dabas likumi ir mīti kājām. (474) Vīri un sievas ir izšķieduši savu smadzeņu un nervu spēku, ar nedabīgu rīcību apmierinot (nedabīgās kaislības) zemiskās kaislības; un šis pretīgais briesmonis, šis nekrietnās, zemiskās kaislības iedrošinās saukties mīlestības jaukajā vārdā.

Daudzi, tā saucamie kristieši, kurus es redzēju, likās pilnīgi zaudējuši tikumisko pašsavaldīšanos. Viņos bija vairāk dzīvnieciskā nekā dievišķā. Tiešām, viņi gandrīz pilnīgi bija dzīvnieki. Sādi vīri pazemo savas sievas, kuras viņi solījās sargāt un glabāt. Sieva tiek padarīta par rīku viņa zemisko iekārojošo tieksmju apmierināšanai. Un ļoti daudzas sievietes ir ar mieru kļūt par verdzenēm šīm iekārojošām kaislībām; viņas neztur savu miesu svētu un godājamu. Sieva nesaglabā godu un pašcieņu, kāda tai bija pirms laulībām. Šim svētajam iestādījumam vajadzētu pasargāt un vēl palielināt viņas sievietes cieņu un svēto godu; bet viņas skaidrā, godājamā un dievišķā sievišķība tiek sadedzināta uz zemisko kaislību altāra, tā tiek upurēta, lai izpatiktu vīram. Viņa drīz vairs nespēj cienīt savu vīru, kurš neņem vērā likumus, kādiem paklausa pat dzīvnieku pasaule. Laulības dzīve kļūst par mokošu jūgu; jo mīlestība nomirst un tās vietā bieži nāk nezticība, greisirdība un naidis.

Neviens vīrs nespēs patiesi mīlēt savu sievu, ja tā pacietīgi atļaus sevi padarīt par verdzeni un kalpos viņa morāli samaitātajām kaislībām. Ar savu pasīvo pakļaušanos viņa zaudē to vērtību, kas tai kādreiz bija vīra acīs. Viņš tajā vairs nesaskata nekā cēla, bet redz to atrodami uz zema līmeņa; un

drīz viņš sāk pielaist domas, ka viņa tikpat padevīgi kā viņam ļaus sevi pazemot arī kādam citam vīrietim. Viņš sāk šaubīties par sievas uzticību un skaidrību; sieva viņam apņik, un tas sāk sev meklēt citu priekšmetu savu kaislību apmierināšanai un pastiprināšanai. Dieva likumi netiek ņemti vērā. Sie cilvēki ir sliktāki par lopiem; viņi ir dēmoni cilvēka izskatā. Viņi nepazīst patiesas svētoas mīlestības cēlos, izdaiļojošos pamatlikumus.

(475) Arī sieva kļūst greizsirdīga uz vīru un pielaiž domu, ka izdevīgā gadījumā viņš tikpat labprāt kā viņai, savu uzmanību dāvās arī citai. Viņa redz, ka pār vīru nevalda sirdsapziņa un dievbijība; iekārojošās kaislības ir noārdījušas šos svētos iezogojumus; viss dievišķais vīrā ir padarīts par kalpu zemiski juteklīgai iekārei.

Pasaule ir pilna ar šāda veida vīriem un sievietēm; un glītu, gaumīgu un pat dārgu mājokļu iekšpusē ir elle. Ja variet stādieties priekšā, kādi būs šādu vecāku (bērni) pēcnācēji? Vai bērni nenoslīgs vēl zemāk? Vecāki bērniem uzspiež sava rakstura zīmogu. Tāpēc bērni, kas dzimst šiem vecākiem, no tiem mantojumā saņem ļaunas un zemiskas īpašības. Un sātans atbalsta visu, kas kaut cik ved pretī samaitātībai. Jautājums, kas tagad jāizlemj ir sekojošs: vai sievietei jājūtas spiestai bez iebildumiem pakļauties sava vīra gribai, ja viņa redz, ka pār vīru nevalda nekas cits kā tikai zemiskas kaislības, un ja saprāts un spriedums to pārliecina, ka tāda rīcība kaitēs viņas miesai, kuru Dievs tai ir pavēlējis uzturēt svētu un godājamu, saglabājot to kā dzīvu upuri Dievam?

Tā nav skaidra un svēta mīlestība, kas liek sievietei apmierināt sava vīra dzīvnieciskās tieksmes uz savas veselības un dzīvības rēķina. Ja viņā mājās patiesa mīlestība un gudrība, tad tā centīsies novērst sava vīra domas no iekārojošo kaislību apmierināšanas pie augstākiem un garīgiem tematiem, runājot par to, kas ir interesants un saistošs, un varbūt ka būs arī nepieciešami pazemoties un sirsnīgi, bet tomēr pārliecinoši paskaidrot vīram, riskējot izsaukt viņa nepatiku, ka viņa nedrīkst pazemot savu miesu, ļaujoties seksuālām pārmērībām. Viņai laipni un maigi vajadzētu vīram atgādināt, ka vispirms viņa pieder Dievam, ka Kungam ir visaugstākās tiesības uz viņas būtni un ka viņa nevar neņemt vērā šīs prasības, jo lielajā Dieva dienā viņai par visu to būs jāatbild. Jeb vai nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis, Kas ir jūsos, ko jūs no Dieva esat dabūjuši, un jūs nepiederat sev pašiem. Jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu godiniet Dievu savā miesā un savā garā, kas pieder Dievam." "Jūs esat dārgi atpirkti; netopiet cilvēku kalpi." (1.Kor.6:19,20; 7:23)

Ja viņa vēlēties rūpēties par savu mīlestību un svētumā un godā saglabās savu skaidro un cieņas pilno stāvokli, tad sieviete ar savu pārdomāto rīcību var daudz darīt, lai atstātu svētojošu iespaidu uz savu vīru, tā vienlaicīgi padarot divus darbus. Sajās lietās, kuras ir tik delikātas un grūti nokārtojamas, ir nepieciešama liela gudrība un pacietība, kā arī tikumiska drosme un izturība. Spēku un žēlastību var saņemt lūgšanās. Sirdī jāvalda patiesai un godīgai mīlestībai. Mīlestība uz Dievu un mīlestība uz vīru var būt vienīgais pareizais rīcības pamats.

Ja tikai sieva nolems, ka vīram ir dotas tiesības valdīt pār viņas miesu un veidot viņas domas, lai tās visur saskanētu ar viņa uzskatiem un plūstu pa vienu un to pašu gultni, tad tā būs atteikusies no savas individualitātes; viņas personība tad ir pazaudēta vīra personībā. Viņa ir tikai mehānisms, kuru pārvalda un rīko vīra griba — radījums viņa baudai. Vīrs viņas vietā domā, lemj un rīkojas. Ieņemot šādu pasīvu stāju, viņa apkauno Dievu. Viņa pati ir atbildīga Dievam, un šo atbildības sajūtu viņai pienākas saglabāt. Pakļaudama savu miesu un garu vīra pārvaldībai, visās lietās pasīvi padodamās viņa gribai, upurēdama savu sirdsapziņu, savu cieņu un pat savu personību, viņa pazaudē iespēju atstāt spēcīgu iespaidu uz labu, kādam vajadzētu no viņas izplūst un kas viņas vīru darītu cēlāku. Viņa varētu mīkstināt vīra stingro raksturu, un viņas svētījošais iespaids varētu atklāties tādā veidā, kas izsmalcinātu un šķīstītu, aicinot vīru nopietni valdīt pār savām kaislībām un kļūt garīgākam, lai viņi abi varētu kļūt dievišķās dabas līdzdalībnieki, izbēgdami no posta, kas ir pasaulē caur iekārošanu. Iespaida spēks var būt liels, (477) liekot prātam kavēties pie augstākiem un svētākiem tematiem, paceļoties pāri zemiskajām, jutekliskajām baudām, kādas dabīgi meklē žēlastības neatjaunota sirds. Ja sieva domā, ka lai patiktu vīram, viņai jānolaižas līdz vīra domu līmenim, kura mīlestības galvenais pamats ir dzīvnieciskās kaislības, kas arī noteic viņa rīcību, tad sieva ar to izpelnās Dieva nepatiku; jo viņa uz savu vīru neatstāj svētojošu iespaidu. Ja viņa domā, ka tai neko neiebilstot, jāpakļaujas vīra dzīvnieciskajām kaislībām, tad viņa neizprot savu pienākumu ne pret vīru, ne arī pret Dievu. Nododoties seksuālām pārmērībām, dievbijīga dzīve kļūst nepatīkama un neinteresanta, smadzenēm tiek atrautas organismu barojošās vielas un dzīvības spēki izsmelti tādā mērā, kā nevienā darbā. Nevienai sievietei nevajadzētu palīdzēt vīram šajā sevis iznīcināšanas darbā. Viņa to arī nedarīs, ja būs apgaismota un patiesi mīlēs savu vīru.

Jo vairāk dzīvnieciskās kaislības tiek apmierinātas, jo tās kļūst spēcīgākas un jo lielākas ir to prasības. Lai vīri un sievietes, kas bīstas Dievu, atmostas savam pienākumam. Daudzi kristieši, kuri sevi tā sauc, cieš no nervu un smadzeņu paralīzes, kam par iemeslu ir nesavaldība šajā virzienā. Pūšanas

process ir skāris kaulus un kaulu smadzenes daudziem, kurus uzskata par labiem cilvēkiem, kas lūdz, raud un stāv augstās vietās, bet kuru sagānītās miesas nekad neieies caur Debesu pilsētas vārtiem.

Ak, kaut es varētu viņiem darīt saprotamu viņu pienākumu pret Dievu saglabāt garu un miesu vislabākajā stāvoklī, lai nevainojama būtu to kalpošana Radītājam. Lai sieva, kas ir kristiete, atturas kā vārdos, tā darbos satraukt vīra dzīvnieciskās kaislības. Daudziem vairs nemaz nav spēka, lai valdītu sevi šajā virzienā. No savas jaunības tie ir vājinājuši savas smadzenes un grāvuši organismu ar pastāvīgu dzīvniecisko tieksmju apmierināšanu. Pašai dziedzībai un sātībai jābūt viņu parolei laulības dzīvē; tad bērni, kas viņiem dzims, nebūs tik vāji tikumiskās un intelektuālās attīstības ziņā, ne arī ar tik spēcīgām dzīvnieciskām tieksmēm. Netikumība bērnos ir gandrīz vispārēja. Vai tas ir bez iemesla? Kaut Kungs atvērtu viņiem acis, lai viņi redzētu, ka stāv slidenā vietā!

No ainām, kas man rādītas par to vīru un sievu morālo pagrimumu, kuri sevi sauc par dievbijīgiem, es sāku baidīties, ka pavisam zaudēšu uzticību cilvēkiem. Es redzēju, ka gandrīz visus ir skāris briesmīgs trulums. Gandrīz nav iespējams pamodināt tieši tos cilvēkus, kuriem vajadzēja būt nomoda stāvoklī, lai viņi kaut cik pareizi izprastu sātana varu, kāda tam ir pār prātu. Viņi neredz visapkārt valdošo samaitātību. Sātans ir aptumšojis viņu prātu un toš ieaijājis miesīgā drošībā. Neveiksmes pūloties atmodināt citus, lai tie redzētu lielās dvēselei draudošās briesmas, reizēm mani ir izraisījušas bailes, ka manas domas par cilvēku sirds samaitātību ir bijušas pārspilētas. Bet pēc tam, kad mēs uzzinājām notikumus, kas liecināja par tā cilvēka nožēlojamo kroplumu, kurš ar samaitātu sirdi uzdrošinājās kalpot svētās lietās un kura grēkiem aptraipītās rokas apgānījušas Kunga traukus, es jutos droša, ka šo skatu neesmu pārspilējusi.

Es esmu sniegusi ļoti stingru liecību, kā rakstot, tā runājot, cerēdama atmodināt Dieva ļaudis, lai tie saprastu, ka pār tiem ir nākuši briesmīgi laiki. Sirds man ir pagurusi, redzot vienaldzību no to cilvēku puses, kuriem vajadzēja izprast sātana darbu un būt modriem un piesardzīgiem. Es redzēju, ka sātans vada uz briesmīgu netiklības grēka piekropšanu pat tos, kas sakās ticam patiesībai. Ne jau vienā acumirkli vīrieša un sievietes prāts atstāj skaidrību un svētumu, lai nodotos samaitātībai, izvīrtībai un noziegumam. Ir vajadzīgs laiks, lai cilvēcīgais pārvērstos dievišķā, vai arī Dieva līdzībā radītās būtnes pagrītu līdz dzīvniecīka vai sātana līmenim. Mēs tiekam pārveidoti caur uzlūkošanu. (479) Kaut arī cilvēks ir veidots sava Radītāja līdzībā, tomēr viņš savu prātu var audzināt tādā veidā, ka grēks, kas tam kādreiz riebās, kļūst patīkams. Mitējoties būt nomodā un lūgt, viņš pārtrauc sargāt cietoksni, savu sirdi, un sāk nodoties grēkam un noziegumam. Gars kļūst vājāks un vairs nav iespējams to pacelt pāri izvīrtībai, jo morālie un intelektuālie spēki tiek saistīti verdzībā un pakļauti rupjām kaislībām. Pret miesas prātu ir nepārtraukti jācīnās, un šai cīņā mums vajadzīga palīdzība, ko sniedz Dieva žēlastības skaidrojošais iespaids, kas cels garu augšup un radinās domas vērst uz šķīstām un svētām lietām.

Daudzi, kas sevi sauc par Sabata turētājiem, nesavalda savu miesu. Sabatam ir pieķērušies daži tādi cilvēki, kur gars vienmēr ir bijis samaitāts. Un, pieņemot patiesību, viņi nav izjutuši vajadzību pagriezties pilnīgi pretējā virzienā un mainīt visu savu dzīvi. Gadiem ilgi viņi turpinājuši paklausīt savas neatjaunotās sirds tieksmēm un vadījušies no miesas prāta samaitātajām iekārēm, kas viņos izdzēš Dieva līdzību un aptraipa visu, kam tie pieskaras; Tādēļ viņu nākošais dzīves laiks būs daudz par īsu, ja arī tas būtu ļoti garš, lai viņi uzkāptu pa Pētera kristīgās pilnveidošanās kāpnēm, kas sagatavo ieešanu Dieva valstībā. Tomēr tikai nedaudzi saprot, ka viņi nevar tikt izglābti tikai ar patiesības apliecināšanu vien, ja patiesību neīsteno dzīvē, kam jānotiek kā atbildei uz mūsu Kunga lūgšanu Tēvam: "Svēti tos Savā patiesībā; tavš Vārds ir patiesība." (Jāņa 17:17)

Vīri un sievas, kas atzīst sevi par Kristus mācekļiem un Dieva baušļu turētājiem, savā ikdienas dzīvē izjutīs, ko nozīmē būt patiesi, pieliekot pārcilvēciskas pūles, cīnīties, lai varētu ieiet pa šaurajiem vārtiem. Sie, kas ar visiem spēkiem cīnīsies izmisuma pilno cīņu, būs vienīgie, kas ieies pa šaurajiem vārtiem un ies pa šauro ceļu, kas ved pretī mūžīgai dzīvībai, liksmības pilnībai un nebeidzamam priekam. Kas tikai mēģinās ieiet, tie nekad to nespēs izdarīt. (480) Daudzi visā savā kristīgajā dzīvē nepieliks lielākas pūles par mēģināšanu, un viņu vienīgais atalgojums būs atziņa, ka tiem ir pilnīgi neiespējami ieiet pa šaurajiem vārtiem.

Es jutos pārsteigta, redzot, cik daudzas ģimenes sātans ir tā apstulbojis, ka tie nemaz nemana viņa darbošanos, viņa viltība un krāpšanas tieši viņu vidū. Liekas, ka ļaunā paralizējošais iespaids vecākus ir pilnīgi notrulinājis, un viņi tomēr domā, ka viss ir kārtībā. man rādīja, ka sātans cenšas mazināt to cilvēku prāta spējas, kuri savienojas laulībā, lai varētu savu pretīgo attēlu uzspiest viņu bērniem. Sakarā ar iedošanos laulības attiecībās, daudzi domā, ka tagad tie nesavaldīgi var nodoties dzīvnieciskajām kaislībām. Viņus vada sātans, kas tiem liek samaitāt šo svēto iestādījumu. Viņam ļoti patīk, ka to prātu saista zemas domas, jo tad viņam ir iespējams daudz ko iegūt. Viņš zina, ka ja tam izdosies uzbudināt zemiskās kaislības un nodrošināt tām vadošo lomu, tad viņam nav ko uztraukties

par šo ļaužu kristīgajiem piedzīvojumiem; jo morālie un intelektuālie spēki tad tiks apspiesti, bet virsroku ņems dzīvnieciskās tieksmes, kas arī ietekmēs visu rīcību; pie tam šīs zemās kaislības, pastāvīgi vingrinātas, nostiprināsies, bet dvēseles cēlākās īpašības kļūs arvien vājākas un vājākas.

Viņu pēcnācējus sātans var vēl vieglāk veidot nekā vecākus; jo viņš var vadīt vecāku prātu, ka caur tiem tam izdodas uzspiest viņu bērniem sava rakstura iezīmes. Tāpēc ļoti daudzi bērni piedzimst ar ļoti spēcīgi izteiktām dzīvnieciskām kaislībām, kamēr tikumiskie spēki ir attīstīti pavisam vāji. Šiem bērniem nepieciešama visrūpīgākā kopšana, lai viņos atmodinātu, stiprinātu un attīstītu morālos un intelektuālos spēkus, cenšoties panākt, lai tie viņu būtnē kļūtu par valdošajiem. (481) Tomēr sātana darbību nejūt un nesaskata, viņa viltības neizprot. Bērnus neveido priekš Dieva. Viņu tikumiskā un reliģiskā audzināšana tiek atstāta novārtā. Pastāvīgi tiek stiprinātas dzīvnieciskās kaislības, kamēr morālie spēki kļūst vēl vājāki.

Daži uzsāk sevi apgānīt jau agrā bērnībā; un, gadiem paejot, viņu iekārojošās kaislības aug līdz ar viņiem pašiem un nostiprinās līdz ar fiziskā spēka vairošanos. Viņu gars nav mierīgs. Meitenes ilgojas pēc zēnu sabiedrības, un zēni pēc meitenēm. Viņu uzvešanās nav atturīga un pieklājīga. Viņi ir nekaunīgi un uzbāzīgi un atļaujas piedauzīgu vaļību. Sevis apgānīšanas ieradums ir pamazinājis viņu prāta spējas un aptraipījis viņu dvēseli. Netīras domas, kā arī romānu, mīlas stāstu un zemiska satura grāmatu lasīšana satrauc viņu fantāziju, un tieši tāda literatūra patīk viņu samaitātajam prātam. Viņi nemīl darbu, un strādājot tie sūdzas par nogurumu; viņiem sāp mugura; viņiem sāp galva. Un vai tas ir bez pietiekoša iemesla? Vai viņus ir nogurdinājis darbs? Nē, nē! Tomēr vecāki atsaucas uz šo bērnu sūdzībām, tos atbrīvojot no darba un atbildībām. Tas ir visļaunākais, ko tie viņiem var izdarīt. Ar to viņi atņem gandrīz vienīgo šķērslī, kas kavē sātanam netraucēti iedarboties uz viņu novājināto prātu. Derīgs darbs zināmā mērā tos sargātu, neļaujot sātanam gūt pār tiem neierobežotu varu.

Mums kaut kas ir zināms par sātana darba metodēm un sekmēm, ko viņš tādā veidā iegūst. No tā, kas man ir rādīts, ka viņš vispirms paralizē vecāku prātu. Viņi negrib pielaiest domu, ka viņu pašu bērni ir grēcīgi un ļauni. Daži no šiem bērniem sevi sauc par kristiešiem un vecāki iemieg, nebaidīdamies no kādām briesmām, līdz sagrauts ir viņu bērnu gars un miesa. Daži vecāki pat neparūpējas, lai atrodoties Dieva namā, pie tiem būtu arī viņu bērni. Jaunas meitenes apmeklē sapulces un neieņem vietas pie vecākiem, bet biežāk gan aizmugurē atnākušo ļaužu vidū. (482) Viņas ir pieradušas atrast kādu iemeslu, lai atstātu šo namu. Zēni to saprot un iziet ārā pirms vai pēc meitenēm un tad, sapulcei noslēdzoties viņi tās pavada uz mājām. Vecāki neko par to nezina. Pēc tam, aizbildinoties ar pastaigāšanos, zēni ar meitenēm sapulcējas kādā skaistā vai vientuļā vietā, rotaļājas un pavada laiku, kur tos neuzmana neviena pieredzējusi acs. Viņi atdarina pieaugušus cilvēkus.

Šis ir izlaidīgs laikmets. Mazi zēni un meitenes sāk veltīt viens otram uzmanību, kad tiem vēl vajadzētu atrasties bērnu istabā un mācīties pieklājīgas uzvešanās likumus. Ko panāk ar šādu draudzēšanos? Vai jaunieši, kas tā pulcējas kopā kļūst tīrāki un skaidrāki? Tiešām nē! Tur veidojas pirmās iekārojošās tieksmes; pēc šādām sanāksmēm velns satracina jauniešus un tie atdodas savām netikumīgajām tieksmēm.

Vecāki guļ un nezina, ka sātans ir pacēlis savu pretīgo karogu tieši viņu ģimenē. Es biju spiesta jautāt, kas izveidosies no jauniešiem šajā samaitātajā laikmetā? Es atkārtāju: Vecāki guļ. Bērnus ir savaldzinājusī juteklīga sentimentalitāte, un patiesība nespēj labot viņu nepareizības. Ko darīt, lai apturētu šo ļaunuma straumi? — Vecāki var darīt daudz, ja vien viņi grib. Ja jaunai meitenei, kas tikko pārsniegusi desmit gadu vecumu, intīmi uzmācas kāds zēns viņas vecumā vai vecāks, tad meiteni vajadzētu pamācīt šādu tuvošanos uzskatīt par tik nekrietnu aizvainojumu, ka nekas tamlīdzīgs vairs nekad neatkārtotos. Ja meitenes sabiedrību bieži meklē zēni vai jauni cilvēki, tad tur kaut kas ir nepareizi. Sai jaunajai meitenei ir vajadzīga māte, kas tai parāda viņas vietu, ierobežo to un māca, kas pieklājas meitenei viņas vecumā.

Samaitājošā mācība, kas gūst virsroku, ka, raugoties no veselības viedokļa, pretējiem dzimumiem savstarpēji jāsatiekas, ir padarījusi savu ļauno darbu. Ja vecāki un audzinātāji parādītu desmito daļu no tās uzmanības un modrības, kāda piemīt sātanam, tad šī pretējo dzimumu biedrošanās būtu mazāk kaitīga. (483) Tiešām, cenšoties savaldzināt jauniešu prātu, sātans gūst vislielākos panākumus; un zēnu un meiteņu biedrošanās ļaunumu tikai desmitkārtīgi pavairo. Nodarbiniet zēnus un meitenes lietderīgā darbā. Noguruši tie mazāk tieksies samaitāt paši savu miesu. Jauniešu lietā nav nekādu cerību, ja nenotiks pilnīga prāta izmaiņa gados vecākos ļaudīs. Netikumība uzspiež savu zīmogu uz zēnu un meiteņu sejām, un tomēr, kas tiek darīts, lai apturētu šī ļaunuma tālāko attīstību? Zēniem un jaunekļiem atļauj nekautrīgi tuvojies meitenēm un jaunavām sievietēm; un šāda rīcība tiek pat atbalstīta. Es lūdzu Dievu, kaut Viņš pamodinātu tēvus un mātes nopietni un dedzīgi strādāt, lai šīs briesmīgais lietu stāvoklis mainītos.

Es pārskatīju Sabata ievērotājiem dotās liecības un jutos pārsteigta par Dieva žēlastību un Viņa rūpēm attiecībā uz saviem ļaudīm, tik daudz tos brīdinot, rādot tiem draudošās briesmas un darot zināmu augsto stāvokli, kādu tiem pēc Viņa prāta vajadzētu ieņemt. Ja tie paliks Viņa mīlestībā un atšķirsies no pasaules, tad viņš tos apņems ar savām īpašām svētībām un liks pār tiem spīdēt savai gaismai. Viņu iespaids uz labu tad būs izjūtams visās darba nozarēs un visās evaņģēlija lauka daļās. Bet ja viņi nesaskaņosies ar Dieva prātu, ja arī turpmāk tie tikpat maz sapratīs darba augsto raksturu kā pagātnē, tad viņu iespaids un piemērs izrādīsies par briesmīgu lāstu. Viņi darīs ļaunu un tikai ļaunu. Dārgo dvēseļu asinis tiks atrastas pie viņu drēbēm.

Atkārtoti ir dotas brīdinošas liecības. Es jautāju: Kas tās ir ņēmis vērā? Kas ir čakli nožēlojis savus grēkus, savu kalpošanu elkiem un sācis nopietni dzīties pretī mērķim, pēc godalgas, ko Iegūt mūs aicina Dievs Kristū Jēzū? (484) Kurš ir parādījis, ka Viņā darbojas Dievs, vadot uz pašaieliedzību un pazemīgu uzpurēšanos? Kuri no brīdinātājiem ir tā atšķīrušies no pasaules, no tās mīlestības uz kārībām, ka ik dienas būtu atklājušies viņu pieaugšana žēlastībā un mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus atzišanās? Kurus mēs atrodam starp strādājošajiem, kas jūtas atbildīgi par draudzi? Vai varam ieraudzīt cilvēkus, kurus Dievs īpaši izlieto, ar kuriem un caur kuriem Viņš strādā, lai paceltu karogu un vadītu draudzi pie tā, ka tie varētu pārbaudīt Kungu un redzēt, vai Viņš pār tiem neizlies svētību?

Es norūpējusies esmu gaidījusi, cerēdama, ka Kungs uz kādiem liks Savu garu un tos izlietos kā taisnības darba rīkus, lai atmodinātu draudzi un savestu to kārtībā. Es esmu nonākusi gandrīz līdz izmisumam, redzot gadu pēc gada vēl lielāku atkāpšanos no tās vienkāršības un skaidrības, kam, kā Dievs man rādīja, vajadzētu raksturot Viņa sekotāju dzīvi. Interese par Dieva lietu un nodošanās tai arvien vairāk ir samazinājusies. Es jautāju: Kur ir tie, kas saka, ka uzticas Liecībām, ir centušies dzīvot saskaņā ar gaismu, kas tajās dota? Kur viņi ir ievērojuši dotos brīdinājumus? Kur viņi ir ņēmuši vērā saņemtās pamācības?

Es redzēju, ka ļoti daudzu cilvēku sirdīs un dzīvē jānotiek lielai pārmaiņai, pirms Dievs ar Savu spēku var strādāt viņos citu cilvēku glābšanas labā. Viņiem jātiek atjaunoti Dieva līdzībā — taisnībā un patiesā svētumā. Tad mīlestība uz pasauli, mīlestība uz sevi un viss, kas dzīvē iekarojams sevis izcelšanai, Dieva žēlastībā tiks pārveidots un izlietots sevišķā dvēseļu glābšanas darbā — to dvēseļu izglābšanai, par kurām mira Kristus. Pazemība stāsies lepnuma vietā un augstprātīga sevis vērtēšana tiks apmainīta pret lēnprātību. Visus sirds spēkus pārvaldīs nesavtīga mīlestība uz cilvēci. Es redzēju, ka sātans uztrauksies, kad tie sāks čakli un nopietni reformēt paši sevi. (485) Viņš zina, ka šie cilvēki, ja tie svētīsies Dievam, savā dzīvē pierādīs viņa apsoliājumu spēku un jutīs sevi darbojamies varu, kuru sātans nevarēs noliegt un kam nevarēs pretoties. Viņi dvēselē izjutīs Dieva dzīvību.

Kādaļ ģimenei bija sevišķi vajadzīgs viss labums, ko tā varēja saņemt no reformas diētā. Tomēr tieši viņi šai ziņā bija pilnīgi atkrituši. Viņi vēl pavisam brīvi lietoja gaļu un sviestu un nebija pilnīgi atsacījušies no stiprajām garšvielām. Šī ģimene būtu saņēmusi lielu labumu no barojošas, pareizi noregulētas diētas. Ģimenes galvai bija nepieciešams vienkāršs barojošs uzturs. Viņš kustējās maz un asinis viņam ritēja kūtri. Viņš nevarēja līdzīgi citiem saņemt labumu, ko sniedz veselīgs fizisks darbs; tāpēc viņa uzturam vajadzēja būt izmeklētām vērtības un daudzuma ziņā. Sajā ģimenē diētas jautājums nebija pareizi nokārtots; netika ievērots nekāds režīms. Katrai maltītei jābūt savam laikam, un ēdieni jāsaprotami vienkāršā veidā, bez taukiem; tomēr vajadzētu pūlēties, lai tie būtu barojoši, veselīgi un ēstgribu ierosinoši. Sajā ģimenē, tāpat kā daudzās citās, viesiem sarīkoja īpašu parādi, sagatavojot daudz ēdienu, kas bieži bija pārāk trekni, tā ka tie, kas sēdēja pie galda, tika kārdināti ēst vairāk kā vajadzīgs. Un tad, kad viesu nebija iestājās reakcija — ēdienu gatavošanai vairs nepievērsa nepieciešamo uzmanību. Uzturs bija nabadzīgs un nepietiekoši barojošs. Uzskatīja, ka tad, kad pie galda ir tikai pašu ģimene, šis jautājums nav tik svarīgs. Bieži atļāvās tikai "ieēst" un netika ievērotas regulāras ēdienreizes. Tāda rīcība kaitēja visiem ģimenes locekļiem. Tas ir grēks, ja kāda no māsām sevišķu uzmanību pievērš viesu uzņemšanai, pēc tam liekot savai ģimenei ciest no nepilnvērtīga uztura, kurā trūkst barības vielu organisma pabarošanai.

Pieminētais brālis jūta, ka viņa organismam kaut kā trūkst; viņš nebija apgādāts ar visu vajadzīgo un domāja, ka gaļa dos viņam nepieciešamo spēku. (486) Ja par viņu būtu pietiekoši rūpējušies un istā laikā klājuši tam ar barojošiem ēdieniem apgādātu galdu, tad visas viņa organisma vajadzības būtu apmierinātas. Sviests un gaļa uzbudina. Šīs uzturvielas ir nodarījušas netaisnību kuņģim un sabojājušas garšu. Smadzeņu jūtīgie nervi ir notrulinājušies, un uz tikumisko un intelektuālo spēku rēķina nostiprinājušās dzīvnieciskās tieksmes. Augstākie spēki, kuriem vajadzēja valdīt novājinājās, tā ka mūžīgās lietas vairs nebija izprotamas. Paralīze apturēja garīgo augšanu un iznīcināja dievbijību. Sātans līksmojās, redzot, cik viegli viņš caur ēstkāri var piekļūt cilvēkam un valdīt pār intelligentiem ļaudīm, kurus Radītājs bija paredzējis lielu un labu darbu veikšanai.

Iepriekš pieminētais notikums nav atsevišķs izņēmums; ja tas tā būtu, tad es par to šeit nebūtu rakstījis. Ja par noteicēju cilvēkā kļūst sātans, cik ātri tad aizmirstas un pazaudē savu spēku gaisma un norādījumi, kurus Kungs ir tik laipni sniedzis! Cik daudzi tad izdomā iemeslus, lai aizbildinātos, un izgudro dažādus nepamatotus attaisnojumus savas nepareizās rīcības atbalstīšanai, atmetot gaismu un saminot to ar kājām! — Par to, ko runāju, esmu pilnīgi pārliecināta. Vislielākais iebildums pret veselības reformu tas, ka ļaudis to neīsteno savā dzīvē un tomēr tie nobēdājušies saka, ka nevarot ievērot veselības reformu un saglabāt savus spēkus. Visos šādos gadījumos mēs atrodam pietiekošu pamatu, kāpēc viņi nevar dzīvot saskaņā ar veselības reformu. Viņi to neievēro, nekad nav tai stingri sekojuši, tāpēc viņiem no tās nav nekāda labuma. Daudzi kļūdās, domādami, ka atmetot gaļu, tiem nevajag to atvietot ar vislabākajiem augļiem un saknēm, kas sagatavotas visdabīgākajā veidā, bez taukiem un vircēm. Ja tikai viņi prasmīgi sagatavotu tās bagātās dāvanas, ar kurām Radītājs tos ir apveltījis, vecākiem iekļaujoties šai darbā ar skaidru sirdsapziņu kopā ar saviem bērniem, tad tie priecātos par vienkāršo uzturu un spētu izpratoši runāt par veselības reformu. Kas vēl nav pievērsies veselības reformai un nekad to nav pilnīgi pieņēmis, (487) tas nevar būt tās soģis. Kas laiku pa laikam, izpatīkdams savai garšai ēd treknus tītarus un citus gaļas ēdienus, tie sabojā savu garšu un nevar spriest par veselības reformas vērtību. Viņus pārvalda garša, bet ne pamatlikumi.

Man ir labi klāts galds visiem gadījumiem. Atnākot viesiem, vienalga ticīgiem vai neticīgiem, es neko neizmainu. Es domāju par to, lai netiktu pārsteigta un vienmēr varētu pie sava galda pacienāt vienu līdz sešas personas, kas negaidot atnāktu pie manis. Man ir pietiekoši daudz vienkārša, veselīga uztura, lai apmierinātu izsalkumu un pabarotu organismu. Ja kāds vēlas vairāk, tiem to atļauts meklēt kaut kur citur. Sviesta vai gaļas ēdienu uz mana galda nav. Kūkas tur reti redzamas. Man parasti ir bagātīgs augļu, labas maizes un sakņu krājums. Mūsu galds vienmēr gūst atzinību, un visi, kas bauda šo uzturu, jūtas labi un atspīrgst. Visi apsežās pie galda, nekārodami nekādus gardumus, bet ar baudu ēd Radītāja sniegtās dāvanas.

Apbrīnojamo vienaldzību par šo svarīgo jautājumu ir parādījuši ļaudis, kas atrodas pašā darba centrā. Noteiktības trūkums veselības reformas pamatlikumu ievērošanā ir drošs viņu rakstura un garīgā stipruma rādītājs. Savos kristīgajos piedzīvojumos viņi nav nosvērti un izturīgi. Sirdsapziņa netiek ņemta vērā. Jebkura pareiza rīcība pamatojas uz atjaunotas sirds paklausību, bez jebkādiem ārējiem un savtīgiem motīviem. Patiesības gars un tīra sirdsapziņa spēj iedvesmot un vadīt to cilvēku rīcību, kas mācās no Kristus un ir Viņam līdzīgi. Bet kam trūkst reliģisko pamatlikumu spēka, tie viegli pakļaujas citu nepareizajai priekšzīmei. (488) Tiem kas savus pienākumus neuzskata no Dieva dotus un kas nezina, ko Dievs no viņiem sagaida, uz tiem smagu cīņu brīžos, saduroties ar tumsas varām, nevar paļauties. Viņi vadās no ārējiem un dotā brīža iespaidiem. Pār pasaules cilvēkiem valda pasaulīgi principi; ļaut ko citu tie nespēj vērtēt. Tomēr šiem pamatlikumiem nevajadzētu valdīt pār kristiešiem. Tiem spēku pienākumu pildīšanai nevajadzētu meklēt nekādos citos apsvērumos kā vien mīlestības ierosinātā paklausībā katrai Dieva prasībai, kāda tā atrodama Viņa Vārdā un kā to ieteic apgaismota sirdsapziņa.

Atjaunotā sirdī valdīs stipra apņēmība paklausīt Dieva gribai, jo tā mīl visu, kas ir taisns, labs un svēts. Tad nebūs nekādas vilcināšanās, apspriešanās ar garšu, ne arī domu par ērtībām vai piemērošanos citu cilvēku dzīvei. Katram vajadzētu pašam izšķirties kā rīkoties. Zēlastības atjaunotu cilvēku prāts būs starpnieks, kas pastāvīgi saņems no augšienes gaismu, zēlastību un patiesību un sniegs to tālāk arī citiem. Viņu augļi ir svēti un to gals ir mūžīgā dzīve.

Tomēr tikai nedaudziem ir praktiskas zināšanas par viņu apliecinātās patiesības svētījošo iespaidu. Daudzu paklausība un dievbijība nav bijusi atbilstoša tiem dotajai gaismai un priekšrocībām. Viņiem trūkst patiesas izpratnes par uz tiem gulstošos pienākumu staigāt kā gaismas bērniem un ne kā tumsas bērniem. Ja Sodomai un Gomorai būtu dota tāda gaisma, kāda ir sniegta šiem ļaudīm, tad tie būtu nožēlojuši savus grēkus un atgriezušies maisos un pelnos un būtu izbēguši Dieva lielajām dusmām. Sodomai un Gomorai Dieva tiesas dienā klāsies vieglāk nekā ļaudīm, kas ir apveltīti ar skaidru gaismu un kuru labā ir tik daudz strādāts, un kas tomēr nav guvuši sev nekādu labumu. Viņi ir nonīcinājuši lielo pestīšanu, ko Dievs zēlastībā vēlējās tiem dāvat. Sātans viņus ir tā apstulbojis, ka tie tiešām domā, ka ir bagāti un Dievam patīkami, kaut gan Uzticīgais Liecinieks ziņo, (489) ka tie ir nelaimīgi, nožēlojami, nabagi, akli un kaili.

KRUSTS SAISTĪBĀ AR PATIESĪBAS PIENĒMŠANU

Mīļā māsa U! Man nedaudz ir atklātas tava rakstura īpatnības, tava piesardzība, tavas bailes un cerības un stipras paļāvības trūkums. Es jūtu līdzīgu tavām garīgajām ciešanām, ko tev sagādā nespēja mūsu nostājā un ticībā visu tik skaidri saprast, kā tu to vēlētos. Mēs zinām, ka tu esi ļoti apzinīga un nešaubāmies, ka ja tev būtu bijusi priekšrocība dzirdēt visu tagadējās patiesības punktu izskaidrošanu un pašai novērtēt pierādījumus, tad tu justos pilnīgi nopamatota, stipra un iesakņota,

tā ka pretestība vai pārmetumi nespētu tevi izkustināt. Bet tā kā tev nav bijusi tāda priekšrocība, kāda ir daudziem citiem, apmeklēt sapulces, kurās tu pati būtu saņēmusi pierādījumus, kas pavada patiesības pasludināšanu — tās patiesības, kura mums ir svēta, tad mēs jo vairāk par tevi esam norūpējušies. Mūsu sirdis tiecas tev pretī, un mēs tevi ļoti mīlam. Mēs baidāmies, ka šo pēdējo dienu briesmu vidū tu vari aiziet bojā. Neskumsti, ja es tā rakstu. Tu nevari tik pilnīgi kā es izprast sātana viltību un maldināšanu. Viņš krāpj visdažādākos veidos; viņa kārdinājumi ir rūpīgi un viltīgi sagatavoti, lai nepiesardzīgais un ļaunu nedomājošais cilvēks tajos sapītos. Mēs vēlamies, lai tu pilnīgi nostātos Kunga pusē, Viņu iemīlētu un sirsnīgi ilgotos redzēt mūsu Glābēju parādāmies debesu padebešos.

Kopš tu sāki censties ievērot Sabatu, ir radušās daudzas lietas, kas darījušas tevi mazdūšīgu; tomēr mēs ceram, ka tās tevi nenovērsīs no šo pēdējo dienu svarīgajām patiesībām. Kaut arī patiesības aizstāvji ne visur rīkojas tā, kā vajadzētu, jo tie nav pašu apliecinātās patiesības svētoti, (490) tomēr patiesība paliek tā pati; tās spožums nav aptumšojies. Kaut arī šie cilvēki var nostāties starp patiesību un tiem, kas to vēl pilnīgi nav satvēruši un var likties, ka viņu tumšās ēnas uz laiku it kā aizklāj patiesības mirdzošo spožumu, tomēr īstenībā tas tā nav; no Debesīm nākusī patiesība paliek neaptumšota. Tās augstais raksturs un skaidrība neizmainās. Tā turpina dzīvot, jo tā ir nemirstīga.

Mana mīlotā māsa, pieķeries patiesībai. Iegūsti personīgus piedzīvojumus patiesībā. Tu esi atsevišķa personība. Tu esi atbildīga tikai par to, kā tu, neatkarīgi no citiem, izlieto gaismu, kas apmirdz tavu teku. Svētošanās trūkums citos tevi neatvainos. Tas, ka viņi ar savu nepareizo rīcību sagroza patiesību, jo paši nav ļāvušies tās svētojošajam iespaidam, nesamazinās tavu atbildību. Uz tevi gulstas svinīgs pienākums pacelt patiesības karogu, un turēt to augstu. Pat tad, ja karognesējs pagurst un krīt, neļauj dārgajam karogam noslīgt putekļos. Satver to un turi augsti paceltu, pat tad, ja šāda rīcība apdraudētu tavu labo vārdu, tavu laicīgo godu un prasītu tavu dzīvību. Mana ļoti cienījamā māsa, es tevi lūdzu raudzīties augšup. Cieši satver sava Debesu Tēva roku. Mūsu aizstāvis Jēzus dzīvo, lai par mums aizrunātu. Kas arī neaizliegto ticību ar savu nesvēto dzīvi, tomēr patiesība tāpēc nepārvērtīsies melos. "Bet stiprais Dieva pamats pastāv; tam ir šis zīmogs: Kungs savējos pazīst." (2.Tim.2:19) "Esiet modrīgi un lūdziet, ka neiekritiet kārdināšanā." Reizēm es baidos, ka tavas kājas nepaslīd, un tu neatsakies iet pa taisno, šauro un pazemīgo zeļu, kas ved pretī mūžīgai dzīvībai un godības valstībai.

Es griežu tavu vērību uz mūsu dievišķā Kunga pašai ziedīgo, pazemīgo un uzpurīgo dzīvi. Debesu Majestāte, godības Kēniņš atstāja Savu bagātību, Savu spožumu, Savu godu un slavu, lai glābtu grēcīgo cilvēku; (491) pazemojās līdz vienkāršo ļaužu dzīvei, nabadzībai un apkaunojumam: "Kas jebšu varējis priekā būt, krustu ir panesis un par kaunu nav bēdājis." (Ēbr.12:2) Ak, kāpēc gan, ja mūsu Kungs atstājis tādu priekšzīmi, mēs esam tik jūtīgi pret grūtībām un pārmetumiem, pret kaunu un ciešanām? Kas gan var gribēt ieiet sava Kunga priekā, nebūdami labprātīgi ņemt dalību Viņa ciešanās? Kā tas var būt? — Kalps negrib pazemoties, panest kaunu un pārmetumus, ko Kungs tik nešautīgi panesa viņa dēļ! Kalps bēgs no pazemīgas, uzpurīgas dzīves, kas sniegtu laimi viņam pašam un beidzot tam sagādātu neizsakāmi lielu, mūžīgu atalgojumu! Mana sirds man saka: Es gribu būt Kristus ciešanu līdzdalībniece, lai beidzot varētu dalīties ar Viņu arī godībā.

Dieva patiesība nekad nav bijusi tuva pasaulei. Miesīgā sirds vienmēr nostājas pret patiesību. Es pateicos Dievam, ka mums, lai kļūtu par sekotājiem Golgātas Vīram, jāatsakās no mīlestības uz pasauli, no savas sirds lepnības un no visa, kas tiecas mūs vadīt uz kalpošanu elkiem. Tos, kas paklausa patiesībai, pasaule nekad nemīlēs un negodās. No Dievišķā skolotāja lūpām, kad Viņš pazemīgi staigāja cilvēku vidū, atskanēja sekojoši vārdi: "Ja kas grib būt Mans māceklis, tas lai ņem savu krustu un seko Man." Tiešām, seko mūsu priekšzīmei! Vai Viņš meklēja godu un slavu no cilvēkiem? Ak, nē! Vai tad mums jāmeklē gods un slava no pasaules cilvēkiem?

Ļaudis, kas nemīl Dievu, nemīlēs arī Dieva bērnus. Ņem vērā Debesu pamācību: "vai jums, kad visi cilvēki no jums labu runā." "Svētīgi jūs esiet, kad visi cilvēki jūs ienīst un kad tie jūs izslēgs un lamās un jūsu vārdu kā ļaunu atmetīs Cilvēka Dēla dēļ. Priecājieties tanī dienā un deļiet, (492) jo redzi, jūsu alga ir liela Debesīs. Bet, vai jums bagātiem, jo jums jau ir sava alga." (Lūk.6:22-24,26) Jāņa evaņģēlijā mēs atkal atrodam Kristus vārdus: "To Es jums pavēlu, lai jūs mīlat viens otru. Ja pasaule jūs ienīst, tad ziniet, ka tā Mani papriekš ir ienīdējusi. Ja jūs būtu no pasaules, tad pasaule mīlētu, kas viņai pieder; bet, kad jūs neesat no pasaules, bet Es jūs esmu izredzējis no pasaules, tāpēc pasaule jūs ienīst. Pieminiet Manu vārdu, ko Es jums esmu sacījis: Kalps nav lielāks kā viņa Kungs. Ja tie Mani vajājuši, tad tie arī jūs vajās. Ja tie Manu vārdu turējuši, tad tie arī jūsu turēs." (Jāņa 15:17-20) " Es tiem tavu Vārdu esmu devis, un pasaule tos ir ienīdējusi, tāpēc, ka tie nav no pasaules, it kā Es neesmu no pasaules. Es nelūdzu, ka Tu tos atņemtu no pasaules, bet ka Tu tos pasargātu no ļauna. Tie nav no pasaules, it kā Es neesmu no pasaules." (Jāņa 17:14-16)

Jāņa pirmajā vēstulē lasām: "Nemīliet pasauli, nedz to, kas ir pasaulē." (1.Jāņa 2:15) Pāvils vēstulē romiešiem, tos lūdz caur dieva žēlastību ņodot savas miesas par dzīvu, svētu un Dievam patīkamu upuri, kas lai būtu jūsu prātīgā dievkalpošana. Un nepalieciet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, savā prātā atjaunodamies, ka jūs varat pārbaudīt, kas ir labais un patīkamais un pilnīgais Dieva prāts." (Rom.12:2) Un Jēkabs ziņo: "Vai jūs nezināt, ka šīs pasaules draudzībai ir Dieva ienaidība? Kas tad grib būt pasaules draugs, tas paliek Dievam par ienaidnieku." (Jēk.4:4)

Es tevi lūdzu rūpīgi pārdomāt pamācības, kas atrodamas Pāvila vēstulē galatiešiem: "Jo vai es tagad cilvēkiem runāju pa prātam, vai Dievam? Vai es meklēju cilvēkiem patikt? Jo, ja es cilvēkiem patiktu, tad es nebūtu Kristus kalps." (Gal.1:10) Es baidos, ka tev draud lielas briesmas piedzīvot savas ticības bojā eju. Tu domā, ka lai paklausītu patiesībai, tev ir bijuši jāpienes upuri. Mēs ticam, ka tu kaut ko esi upurējusi, (493) bet ja šis darbs būtu bijis pilnīgāks, tad tavas kājas tagad nekluptu un tava ticība negriļotos. Es tagad nerunāju par līdzekļu upurēšanu, bet par to, ko tu izjustu vissāpīgāk, par to, kas tevī izraisītu smagāku cīņu, nekā naudas atdošana, par to, kas sevišķi skārtu tavu "es". Tu neesi atteikusies no sava lepnuma, no mīlestības uz neticīgās pasaules atzinību. Tev patīk, ja laudis par tevi runā labu.

Tu patiesību neesi pieņēmusi un neesi to īstenojusi dzīvē tās vienkāršajā skaidrībā. Es baidos, ka tev, pieņemot Sabatu ievērojošo adventistu aizstāvēto patiesību, ir licies, ka tu citiem parādi žēlastību. Tu, atzīstot patiesību, diezgan lielā mērā esi centusies paturēt pasaules garu. Tas nav iespējams. Kristus nepieņems neko citu kā tikai visu sirdi, visu mīlestību. Pasaules draudzība ir ienaidis ar Dievu. Ja tu dzīvē vēlēties izvairīties no pārmetumiem un negoda, tad tu sev meklē augstāku stāvokli par savu Kungu, kura dzīve bija pilna ciešanu, un ar tādu nostāju tu šķiries no sava Tēva, kas ir Debesis — apmainīdama Viņa mīlestību pret to, ko nav vērts iegūt.

Es jūtos ļoti nospiesta, domājot par tevi, mīļā māsa, un arī par tavu vīru. Līdzko paņēmu spalvu, lai rakstītu, man skaidri atklājās jūsu gadījums. Es pilnīgi izprotu jums draudošās briesmas, jūsu grūtības un šaubas. Kopš tu, māsa U, sāki paklausīt Dieva likumiem, viss tev ir bijis nelabvēlīgs. Tomēr nekas jūs tā nav traucējis kā jūsu pašu lepnums. Jums abiem patīk sevi izcelt; šai tieksmei nav vietas vērtējamā, pazemīgā reliģijā. Es redzu, ka jums abiem būs jāiet caur smagiem pārbaudījumiem, caur kvēlojošu cepli, lai jūs pilnīgi tiktu tīriti. Sajā cīņā sātanš ļoti centisies padarīt jūs aklus pret mūžīgām interesēm, piedāvājot jums labumu tagadnē, šajā īsajā, tik nedrošajā dzīvības laikā. Jūs šo dzīvi redzēsiet pievilcīgās krāsās, un, ja jūs nepārvarēsiet savas tieksmes uz ārišķībām un cenšanos iegūt pasaules labvēlību, jūs nevarēsiet paturēt mīlestību uz Dievu. Es redzēju Jēzu, cenšoties atraut jūsu acis no pasaules, norādot uz Debesu jaukumiem un sakām: (494) "Ko jūs izvēlēties, Mani vai pasauli? Jūs nevarat iegūt Mani un mīlēt arī pasauli. Vai lepnas dzīves un pasaulīgo bagātību dēļ jūs upurēsiet To, Kurš mira jūsu vietā? Izvēlieties starp Mani un pasauli; pasaulei nav nekā kopēja ar Mani."

Es redzēju, ka jūsu kājas streipuloja un ticība ļodzījās. Jūs apņēma šaubas un neticība, bet gaisma no Jēzus jūs pameta. Iedomība ir viens no mūsu samaitātās dabas stiprākajiem pamatlikumiem, un sātanš pastāvīgi to sekmīgi izlieto savā labā. Netrūkst ļaužu, kas ir gatavi sātanam palīdzēt viņa darbā, glaimojot jums, norādot uz jūsu spējām un iespaidu, kāds jums varētu būt sabiedrībā, — lai jūs pārliecinātu, ka jūs daudz zaudēsiet, ja savas intereses saistīsiet ar ļaudīm, kam ir tik vienkārša ticība, un pievienosities sabiedrības šķirai, kas, kā viņi domā, stāv par jums zemāk. Jums likās, ka jūs patiesības dēļ pienesat lielu upuri. Tas ir taisnība, ka ļaužu pulki, kam ir ietekme, negrib upurēt savu pasaulīgo godkāri, negrib novērst savu mīlestību no pasaules un iet pa šauru un pazemīgo ceļu, pa kuru gājis Golgātas Sāpju Vīrs. Tie domā, ka viņu spējas un iespāids ir pārāk vērtīgi, lai to veltītu Dieva lietai — pārāk dārgi, lai ar to pagodinātu Devēju, kas viņiem aizdevis šos podus, šīs spējas, lai viņi tās papildinātu un atdotu atpakaļ, kā pamatkapitālu, tā arī augļus. Laicīgo labumu dēļ, kurus tie cer iegūt, viņi ir gatavi upurēt mūžīgās intereses. Cilvēku glaimu labad viņi ir gatavi atteikties no debesu un zemes Radītāja labvēlības, zaudējot visas tiesības uz godu, kas nāk no augšienes. Cik maz ir to, kas zina, kas tiem visvairāk ir vajadzīgs! Jūs to nesaprotat. Jēzus ar ciešanu pārpilnu dzīvi un apkaunojošu nāvi ir atvēris ceļu, pa kuru cilvēks var iet Viņa pēdās un beidzot tikt paaugstināts uz Viņa troņa un kā atalgojumu saņemt nemirstību un mūžīgu dzīvi. Par paklausības dzīvi viņš saņems mūžīgu mantojumu, neaptraipītu un neiznīkstošu bagātību.

(495) Pāvila pirmajā vēstulē korintiešiem mēs lasām: "Jo vārds no krusta ir ģeķība tiem, kas pazūd, bet mums, kas topam izglābti, tas ir Dieva spēks. Jo ir rakstīts: Es samaitāšu gudrību gudriem un iznīcināšu prātu prātīgiem." "Jo raugiet, brāļi, savu aicināšanu, ka nav daudz gudru pēc miesas, ne daudz spēcīgu, ne daudz no augstas dzimtas; bet, kas ģeķīgs pasaulei, to Dievs ir izredzējis, ka Viņš spēcīgos liktu kaunā, un, kas necienīgs pasaulei un pulgots un, kas nav nekas, to Dievs ir izredzējis, ka Viņš iznīcinātu toš, kas ir kas, lai neviena miesa Viņa priekšā nelieklās." (1.Kor.1:18,19,26-29) Tev ir dota Kristus priekšzīme, Viņa vienkāršā dzīve, bez ārišķībām un bez kāda krāšņuma. Vai kalps ir

lielāks kā viņa Kungs?

Mīļā māsa, tev ir laba sirds un tu vari darīt labu. Tu vari būt kā enkurs savam vīram un vari stiprināt daudzus citus. Bet, ja tu svārsties starp diviem uzskatiem, nesamierinādamās ar vienkāršo un pazemīgo Dieva darbu, tad tavs iespaids, savienojoties ar vīra iespaidu, iedarbosies nepareizā virzienā. Ko lasām Dieva Vārdā? Novērsieties no cilvēku uzskatiem pie bauslības un liecības. Atmet visus pasaulīgos apsvērumus. Izšķīries par mūžību. Sajā svarīgajā laikā ņem vērā visus pierādījumus. Mēs noteikti nedrīkstam domāt, ka sekojot mūsu Pestītājam, izbēgsim no grūtībām un vajāšanām; jo tieši tāda ir Viņa sekotāju alga. Viņš skaidri saka, ka mēs tiksīm vajāti. Mūsu laicīgajām interesēm jākalpo mūžīgajām. Uzklāsi Kristus vārdus: "Un Pēteris iesāka uz Viņu sacīt: Redzi, mēs visu esam atstājuši un Tev gājuši pakaļ. Bet Jēzus atbildēja un sacīja: Neviens nav, (496) kas atstājis namu vai brāļus, vai māsas, vai tēvu, vai māti, vai sievu vai bērnus, vai tīrumus Manis un evaņģēlija dēļ, kas nedabūs simtkārtīgi jau šinī laikā namus un brāļus, un māsas un mātes, un bērnus un tīrumus vajāšanās un nākošā laikā mūžīgu dzīvošanu." (Mat.19:27-29) Seit ietvertas mūžīgās intereses.

Neglaimo sev, ka līdz ar atsacīšanos no patiesības pazudīs visi šķēršļi tavu īpašumu palielināšanai. To tev saka sātans, tā ir viņa viltīgā gudrība. Jo Dieva svētības būs pār tevi, kad tu visu būsi pakļāvusi Viņam, tad viss tev izdosies. Ja tu novērsies no Dieva, Viņš novērsies no tevis. Viņa roka spēs ātrāk izkaisīt, nekā tu spēsi sakrāt. "Jo, ko tas cilvēkam palīdz, ka tas iemanto visu pasauli un tam tomēr dvēsele zūd? Jeb ko cilvēks var dot par savas dvēseles atpirkšanu?" (Mat.16:26)

Tev, man mīļā māsa, ir vajadzīga pilnīga atgriešanās pie patiesības, kas nonāvētu tavu "es". Vai tu nevari uzticēties Dievam? Lūdzu lasi Mat.10:25.-40. Lūdzu lasi arī Mat.6:24.-34. Un lasi to ar lūdzošu sirdi. Ļauj, lai šie vārdi paliek tavā sirdī: "Nezūdieties savas dzīvības pēc, ko ēdīsiet un ko dzersiet; ne arī par savām miesām, ar ko ģērbsieties. Vai dzīvība nav labāka nekā barība? Un vai miesas nav labākas nekā drēbes?" (Mat.6:25) Seit tiek runāts par kādu labāku dzīvību. Ar miesu domāts iekšējas greznojums, kas grēcīgo, mirstīgo cilvēku, kuram ir Kristus lēnprātība un taisnība, padara Viņa acīs vērtējamu, kāds bija Enohs, un pilnvaro viņu saņemt noslēdzošo nemirstības pieskārienu. Mūsu Pestītājs norāda uz putniem gaisā, kuri ne sēj, ne plauj, ne savāc šķūņos, tomēr Viņu Debesu Tēvs tos pabaro. Un tad Viņš saka: Vai tad jūs neesat daudz labāki nekā Viņi? Un kāpēc jūs zūdaties apģērba pēc? Mācieties no puķēm laukā, kā tās aug. Ne tās strādā, ne tās vērpj; tomēr Es jums saku, ka ir Zālamans visā savā godībā tā nav bijis apģērbts kā viena no tām." (Mat.6:26-29) (497) Šīs puķes savā vienkāršībā un nevainībā Dievam ir patīkamākas par Zālamānu viņa dārgajā un greznajā apģērbā, kam trūka Debesu rotājuma. "Ja tad Dievs tā ģērbj zāli laukā, kas šodien stāv un rīt top krāsni iemesta, vai tad ne daudz vairāk jūs? Ak, jūs mazticīgie!" (Mat.6:30) Vai tu nevari uzticēties savam Debesu tēvam? Vai tu nevari pajauties uz Viņa laipno apsolījumu? "Dzenieties vispirms pēc Dieva valstības un pēc Viņa taisnības, tad jums visas šīs lietas taps piemestas." (Mat.6:33) Cik dārgs apsolījums! Vai nevaram uz to pajauties? Vai nevaram tam nešaubīgi uzticēties, zinot, ka tas, Kas to apsolījis, ir tiešām uzticīgs? Es tevi lūdzu, satver atkal ar savu drebošo ticību Dieva apsolījumiem. Nešaubīgā ticībā pilnīgi pajaujies uz tiem, jo tie nepaliks un arī nevar palikt nepiepildīti.

LIECĪBAS DRAUDZEI Nr. 19

SLUDINĀTĀJIEM

Mīļie brāļi! 1868. gada 25. oktobrī es redzēju, ka ne visi, kas sevi uzskata par aicinātiem mācīt patiesību, ir piemēroti šim svētajam darbam. Daži ir kūtri laicīgās lietās, un arī viņu reliģiskajā dzīvē jūtams garīgs kūtrums. Ja tiem nav uzcītības un neatlaidīgas enerģijas laicīgos pasākumos, tad tie paši trūkumi parādīsies arī garīgajā dzīvē.

Daži no jums ir ģimenes galvas, un jūsu priekšzīme un iespaids veido jūsu bērnu raksturus. Lielākā vai mazākā mērā viņi atdarina jūsu priekšzīmi, un jūsu nepilnības viņiem rāda sliktu piemēru. Tomēr Dieva lietā un darbā jūsu trūkumi ir vēl jūtamāki un izraisa daudz smagākas sekas. Jūsu ģimenes ir izjutušas šos trūkumus un tamdēļ arī cietušas; viņām ir trūcis daudz lietu, ko ar čaklu darbu un neatlaidību būtu iespējams sagādāt. Bet Dieva lietā šie trūkumi ir bijuši tik redzami un jūtami pat tik lielā mērā, par cik Viņa lieta un darbs ir svarīgāki nekā lietas, kas attiecas uz šo dzīvi. Dažu sludinātāju iespaids nav labs. Viņi nav bijuši uzmanīgi, lai izlietotu acumirkļus, tādā veidā ļaudīm atstājot čakluma piemēru. Viņi laiskā bezdarbībā ir pavadījuši minūtes un stundas, kas, reiz aizgājušas mūžībā ar padarīto darbu pierakstiem, vairs nekad nav atsaucamas. Daži pēc dabas ir kūtri, tāpēc viņiem ir grūti gūt panākumus jebkurā pasākumā. Šis trūkums ir bijis redzams un jūtams arī viņu reliģiskajā dzīvē. Zaudējumu piedzīvo ne tikai paši vainīgie, bet no viņu trūkumiem jācieš arī citiem. Un šai pēdējā laika posmā daudziem jāmacās mācības, ko tiem vajadzēja apgūt jau daudz agrāk.

Daži nav uzticīgi Bībeles pētnieki. Viņiem nepatīk nodoties rūpīgām Dieva Vārda studijām. Sekas šai nolaidībai ir tās, ka viņu darbs ir bijis ļoti neveiksmīgs un viņi, strādājot par sludinātājiem nav padarījuši desmito daļu no tā darba, ko tie būtu varējuši padarīt, ja būtu izpratuši, cik nepieciešami ir čakli studēt Vārdu. Viņiem ir iespējams tik labi iepazīt rakstus un kļūt spēcīgiem Bībeles pierādījumos, ka tie varētu atspēkot pretiniekus un tā paskaidrot mūsu ticības pamatus, ka patiesība gūtu krāšņu uzvaru un viņu pretinieki apklustu.

Kas kalpo ar Vārdu, tiem ar šo Vārdu vajadzētu iepazīties tik pamatīgi, cik vien tas viņiem ir iespējams. Viņiem pastāvīgi jāmeklē, jālūdz un jāmacās, vai arī Dieva ļaudis šī Vārda zināšanā kļūs pārāki un atstās šos, tā saucamos skolotājus, tālu aiz sevis. Kas tad ļaudis pamācīs, ja ļaudis būs aizsteigušies saviem skolotājiem priekšā? Visas šādu sludinātāju pūles ir neauglīgas. Tad būs vajadzīgs, lai ļaudis tos dziļāk iepazīstina ar Vārdu, pirms tie var citus mācīt.

Daži tagad varētu būt krietni strādnieki, ja viņi būtu lietderīgi izlietojuši savu laiku, apzinoties, ka par izšķiestajiem mirkliem viņiem vajadzēs dot norēķinu Dievam. Nebūdami čakli, tie ir Dievam nepatīkami. Savu iegribu apmierināšana, pašmīlība un savtīga ērtību mīlestība, [500] dažus ir atturējusi no laba, no Rakstu atziņu apgūšanas, kas tos pilnīgi apbruņotu visiem labiem darbiem. Daži nenovērtē laka nozīmi un stundas, ko varēja izlietot Bībeles studijām, labāk pavada gultā. Nav daudz tādu tematu, pie kuriem tie ir vairāk kavējušies, ko viņi tuvāk pazīst un par ko viņi var pietiekoši labi runāt; bet viņi ar to lielā mērā ir apmierinājušies. Visā visumā viņi nav bijuši ar sevi apmierināti un reizēm ir izjutuši savus trūkumus, tomēr viņi nav tā atmodušies, lai izprastu, kādu noziegumu tie izdara, neiepazīdamies ar Dieva Vārdu, kuru tie māca citiem. Viņu nezināšanas dēļ ļaudis jūtas vīlušies; tie viņos nesaskata domāšanas spējas, kādas tiem varētu būt un kādas tiek sagaidītas no Kristus sludinātājiem. Agri ceļoties un taupot savus acumirkļus, sludinātājs var atrast laiku rūpīgai rakstu pētīšanai. tiem jābūt neatlaidīgiem un nav jāļaujas novērsties no mērķa, bet nemitīgi jāņem laiks Vārda studijām, ņemot palīgā patiesības, kuras jau pirms viņiem nogurdinošās pūlēs ir atraduši citi cilvēki, neatlaidīgā, čaklā darbā sagatavojot tās viņu rokām. Ir tādi sludinātāji, kas strādā jau gadiem ilgi, mācot patiesību citiem, kaut gan vēl paši nav labi iepazīnušies ar mūsu nostājas stiprajiem pamatiem. Tos es lūdzu atbrīvoties no sava slinkuma. Viņiem tas ir pastāvīgs lāsts. Dievs prasa, lai viņi katru brīdi izlietotu darot kaut ko labu sev pašiem un citiem. "Neesiet kūtri iekš tā, kas jums jādara; esiet dedzīgi garā, kalpojiet Kungam." (Rom.12:11) "Kas ir kūtrs savā darbā, tas ir brālis lielajam izšķērdētājam." (Sal.pam.18:9)

Kristus sludinātājiem ir svarīgi rūpēties par savu tālāko attīstību, izgreznojot ar to savu ticības apliecību un saglabājot pienācīgu cieņu. [501] Nevingrinot savu prātu, tie noteikti piedzīvos neveiksmes visās lietās, ko viņi uzsāks. Es redzēju, ka dažiem Vārda sludinātājiem ir skaidri redzami trūkumi. Dievam nepatīk viņu ceļi un domas. Citējot Rakstus kā pagādās, viņi apkauno savu darbu. Viņi sevi sauc par šī Vārda skolotājiem un tomēr nespēj pareizi atkārtot Rakstus. Kas pilnīgi nododas Vārda sludināšanai, tie nedrīkst citēt nepareizi pat vienu rakstu vietu. Dievs no visiem saviem kalpiem prasa pilnīgu darbu.

Kristus reliģiju tās īpašnieks parādīs dzīvē, sarunās un darbos. Tās stiprie pamatlikumi būs līdzīgi enkuram. Vārda sludinātājiem vajadzētu būt dievbijības paraugiem, priekšzīmei savam ganāmpulkam. To priekšzīmei vajadzētu norāt slinkumu, kūtrumu, nevēlēšanos strādāt un taupīt. Reliģijas pamatlikumi kategoriski prasa, lai cilvēks būtu uzticīgs, strādīgs, taupīgs un godīgs. Drīz visi dzirdēs vārdus: "Atbildi par savu namturību." Brāļi, ko jūs atbildētu, ja Kungš parādītos jau tagad? Jūs neesat gatavi. Jūs tikpat droši tiktu pieskaitīti kūtrajiem kalpiem, cik droša ir patiesība, ka tādi vispār ir. Vēl jums ir atvēlēti dārgi acumirkļi. Es lūdzu: Izpērciet laiku.

Pāvils pamudina Timoteju: "Centies sevi pašu Dievam derīgu priekšā stādīt kā strādnieku, kam nav jākaunas un kas patiesības Vārdu pareizi izdala." "Bet jautāšanas, kas ir ģeķīgas un bez pamācīšanas, tās atmet, zinādams, ka tās tikai strīdu dzemdina. Bet Kunga kalpam nepienākas strīdēties, bet lēnīgam būt pret visiem un tādām, kas māc mācīt un jaunu panest, kas ar laipnību pretinieku māca, vai Dievs jebkad tiem nedotu atgriešanos no velna valga, no kā tie savaldzināti uz viņa prātu." (2.Tim.2:15,23-26)

Lai veiktu darbu, ko Dievs no viņiem prasa, sludinātājiem nepieciešama sagatavošanās savam (darbam) amatam. [502] Vēstulē kolosiešiem apustulis Pāvils par savu kalpošanu draudzei raksta sekojošus vārdus: "Tai esmu palicis par kalpu, kā Dievs man to priekš jums ir novēlējis, lai Dieva Vārdu pilnīgi pasludinu; to noslēpumu, kas ir bijis paslēpts kopš mūžīgiem laikiem un no dzimumu dzimumiem, bet tagad ir skaidri parādīts Viņa svētiem; tiem Dievs ir gribējis darīt zināmu, kāda šim noslēpumam bagāta godība starp tautām, tas ir Kristus jūsos, godības cerība; to mēs pasludinām, paskubinādami ikvienu cilvēku un mācīdami ikvienu cilvēku visās gudrībās, lai mēs ikvienu cilvēku

varam nostādīt pilnīgu Jēzū Kristū; par to es arī darbojos, cīnīdamies Viņa varā, kas manī stipri strādā ar spēku.” (Kol.1:25-29)

No saviem kalpiem, kas dzīvo tik tuvu visu lietu galam, Dievs prasa ne mazāku svētuma izpratni un ne mazāku nodošanas sludināšanas darbam. Viņš nevar pieņemt tādu strādnieku darbu, kas savā sirdī nav izjūtuši tās patiesības dzīvību un spēku, kuru viņi pasludina citiem. Viņš nepieņems neko mazāku par čaklu, dedzīgu un rosīgu sirds darbu. Sai lielajā darbā vajadzīga modrība, un pūlēm jābūt auglīgām. Dievam vajadzīgi nesavtīgi strādnieki, kas grib darīt labu, nedomājot par sevi, kas šim darbam veltītu nedalītu interesi.

Brāļi, jūs neesat nodevušies un svētījušies darbam. Jūsu sirdis ir savtīgas. Jums jānovērš savu trūkumi, vai arī jūs drīz piedzīvosiet liktenīgu vilšanos — jūs pazaudēsiet Debesis. Dievs nevērtēs pavirši uzticību darbā. Daudziem, kas strādā kalpošanas darbā, trūkst izturīgas enerģijas un pastāvīgas uzticēšanās Dievam. So īpašību dēļ lielas nastas tiek uzkratas cilvēkiem, kam tās jau ir, un viņi ir spiesti strādāt tā, lai izlīdzinātu nepilnības, kas tik neapšaubāmi atklājas ļaudīs, kuri varētu būt spējīgi strādnieki, ja vien viņi gribētu tādi kļūt. Nedaudzi cilvēki strādā dienu un nakti, atsakoties no atpūtas un priekiem, [503]ko dod citu cilvēku sabiedrība, līdz pēdējam pārslogodami savas smadzenes, katrs padarot triju cilvēku darbu; izsmeļot savus dārgos dzīvības spēkus, lai veiktu tos uzdevumus, ko arī citi varēja padarīt, bet pameta novārtā. Daži ir par slinkiem, lai darītu savu daļu; daži sludinātāji rūpīgi sargā paši sev, izvairīdamies no atbildības nastām un tādā veidā palikdami darbam nepiemērotā stāvoklī; rezultātā tie nepadara gandrīz neko. Tādēļ tie, kas izprot dvēseļu vērtību un darba svētumu un zina, ka tiem jāiet uz priekšu, dara vairāk par saviem tiešajiem pienākumiem, pieliekot pārcilvēcīgas pūles un izlietojot visus savus prāta spēkus, lai tikai uzturētu darbu un virzītu to uz priekšu. Ja visi vienlīdzīgi interesētos par darbu un nodotos tam, ja visi, kas saucas par sludinātājiem, uzticīgi atdotu Dieva lietai visu savu interesi, netaupot sevi, tad nedaudzie, nopietnie, dievbijīgie strādnieki, kas pārmērīgās pūlēs ātri izšķiež savus dzīvības spēkus, varētu atbrīvoties no lielajām un nospiedošajām nastām, kas gulstas uz viņiem, un saglabātu savus spēkus, lai tad, kad rastos tieša nepieciešamība, viņiem būtu iespējams strādāt ar divkārtu spēku, gūstot daudz lielākus panākumus nekā tagad, kad viņus nospiež pārmērīgas rūpes un raizes. Kungam nepatīk šī vienaldzība.

Daudzi, kas apliecina, ka viņi ir Dieva aicināti kalpot ar Vārdu un pamācībām, nesaprot, ka viņiem nav tiesību saukties par sludinātājiem, kamēr viņi šim darbam nav pilnīgi sagatavojušies, nopietni un uzticīgi pētīt Dieva Vārdu. Daži nav gribējuši iegūt zināšanas pat elementārās izglītības jomā. Daži nevar pat tekoši lasīt, citi nepareizi citē Rakstus; un ir arī tādi, kas ar savu skaidri redzamo nepiemērotību darbam, ko tie mēģina darīt, nodara ļaunumu Dieva lietai un apkauno patiesību. Tie neredz vajadzību attīstīt savu prātu, izkopt, īpašu, iedrošinošu, nemākslotu smalkjūtību un sasniegt patiesa kristīga rakstura cēlumu. Drošs un iespaidīgs līdzeklis šo mērķu sasniegšanai ir savas dvēseles pakļaušana Dievam. Viņš tad vadīs prātu un jūtas tā, [504] lai tās kavētos pie dievišķām lietām; un tad tiem būs enerģija bez nevajadzīgā straujuma, jo visi gara un visas būtnes spēki būs paaugstināti, izsmalcināti un ievadīti viscēlākā un vissvētākā gultnē. No Dievišķā Skolotāja lūpām atskanēja vārdi: “Tev būs Dievu savu Kungu mīlēt no visas sirds un no visas savas dvēseles un no visa sava prāta un no visa sava spēka.”(Marka 12:30) Kad būs notikusi tāda pakļaušanās Dievam, tad katru darbu rotās jauka, patiesa pazemība, tomēr, tajā pašā laikā tiem, kas tā savienojas ar Dievu un Debesu eņģeļiem, būs atbilstoša cieņa, kas stāstīs par Debesīm.

Kungs no saviem ļaudīm prasa enerģisku rīcību. Viņam nepatīk, ka tie ir vienaldzīgi un kūtri. Viņi apliecina, ka ir saņēmuši pierādījumus, ka Dievs tos īpaši izraudzījis, lai tie mācītu ļaudīm dzīvības ceļu; tomēr bieži viņu sarunas ir bezvērtīgas, un viņi rāda, ka uz tiem negulstas darba nasta. Viņu pašu dvēseles nav saņēmušas spēku no varenajām patiesībām, kuras tie sniedz citiem. Tik ļoti svarīgas patiesības daži pasludina tik vienaldzīgi, ka nespēj ietekmēt un saviļņot ļaudis. “Visu, ko tava roka atrod, kas jādara, dari tikuši.” (Sal.māc.9:10) Cilvēkiem, kurus Dievs ir aicinājis, jāprot strādāt priekš Viņa neatslābstoši, dedzīgi un nenogurstoši, izraujot ļaudis it kā no uguns. Kad sludinātāji izjutīs patiesības spēku paši savās sirdīs, kad tas tiks ietricēties visai viņu būtnei, tad tiem būs spēks iespaidot sirdis, un viņi parādīs, ka paši nešaubīgi tic tām patiesībām, kuras sludina citiem. Savā prātā tiem vajadzētu paturēt dvēseļu vērtību un Pestītāja mīlestības nesalīdzināmos dziļumus. Tas atmodinās dvēseli, tā ka tie līdz ar Dāvidu varēs sacīt: “Mana sirds ir iekarsusi manī, kad es uz to domāju, tad es iedegos kā uguns.” (Ps.39:4)

Pāvils paskubināja Timoteju: “Lai neviens nenicina tavu jaunību, bet topi ticīgiem par priekšzīmi mācībā, dzīvošanā, mīlestībā, ticībā, šķīstībā. [505] Pastāvi lasīšanā, paskubināšanā, mācīšanā, tiekams es nāku. Par to gādā, pie tā paliec, ka tava pieaugšana top redzama visās lietās; jo, to darīdams ir sevi pašu izglābsi, ir tos, kas tevi klausā.” (1.Tim.4:12,13,15,16) Cik svarīga nozīme šeit piešķirta Dieva kalpa kristīgai dzīvei! Cik nepieciešama ir Dieva Vārda uzticīga pētišana, lai patiesība

varētu svētot viņu pašu un viņš būtu derīgs mācīt arī citus.

Brāļi, no jums tiek prasīts, lai jūs derētu par paraugu patiesības īstenošanai dzīvē. Tomēr tie, kas domā, ka viņiem patiesība jā māca citiem, ne visi ir atgriezti un patiesības svētoti. Dažiem ir maldīgi uzskati par to, kas ir kristietis, un par līdzekļiem ar kuru palīdzību iegūstami stipri reliģiski piedzīvojumi; vēl daudz mazāk viņi izprot, kādiem jābūt Dieva kalpiem un ko Dievs no viņiem prasa. Sie cilvēki nav svētojušies. Viņus laiku pa laikam piepilda jūtas, kas liek tiem domāt, ka viņi tiešām ir Dieva bērni. Šī paļaušanās uz iespaidiem ir īpašs sātana krāpšanas paņēmieni. Kas pierod pie tādiem uzskatiem, tie savu reliģiju dara atkarīgu no apstākļiem. Trūkst stipru pamatlikumu. Neviens nav dzīvs kristietis, ja tam ik dienas nav piedzīvojumu Dieva lietās un ja ik dienas nesot Krustu un sekojot Kristum, viņš neaizliedz pats sevi. Ikkatrs patiess kristietis nemītīgi ies uz priekšu dievbijīgā dzīvē. Tiecoties pretī pilnībai, viņš ik dienas piedzīvos atgriešanos pie Dieva; un šis atgriešanās nav pabeigta, kamēr tas nav aizsniedzis kristīga rakstura pilnību, kamēr nav pilnīgi sagatavojies noslēdzošajam nemirstības pieskārienam.

Dievam vajadzētu būt mūsu pārdomu visaugstākajam tematam. Domas par Viņu un Viņa ciešanas paceļ dvēseli un atdzīvina jūtas. Pārdomu un lūgšanu atstāšanai novārtā noteikti seko reliģisko interešu samazināšanās. (506) Tad parādīsies bezrūpība un kūtrums. Reliģija nav tikai jūtas. Tas ir pamatlikums, kas saaužas ar visiem ikdienas pienākumiem un ar katru darbu. Nekas netiks uzsākts, nekāds darbs netiks darīts, kas traucētu saskaņoties ar šo pamatlikumu. Kas grib saglabāt šķīstību un neaptraipītu reliģiju, tiem jābūt darbā neatlaidīgiem strādniekiem. Mums pašiem ir kaut kas jā dara. Mūsu darbu neviens cits nevar padarīt. Vienīgi mēs paši varam ar bijāšanu un drebēšanu panākt savu izglābšanos. Tieši to darbu Kungs ir atstājis mums, lai mēs to darītu.

Dažiem sludinātājiem, kuri saka, ka viņus aicinājis Dievs, pie drēbēm ir dvēseļu asinis. Viņiem visapkārt ir atkritēji un grēcinieki, un tomēr viņi nejūtas atbildīgi par to dvēselēm; Viņi parāda, ka to izglābšanās viņiem ir vienaldzīga. Daži ir jau gandrīz tā aizmiguši, ka liekas, ka viņi nemaz neizprot evaņģēlija sludinātāja darbu. Viņi nedomā, ka no tiem kā no garīgiem ārstiem, tiks prasīta gudrība un veiklība grēkiem slīmo dvēseļu ārstēšanā. Grēcinieki nav brīdināti, nav raudāts par viņiem un nav būts kopā ar viņiem, līdz tiem vairs nekāds dziedināšanas līdzeklis nelīdz. Daudzi ir miruši savos grēkos un Dieva tiesas dienā celsies un apsūdzēs tos, kuri būtu varējuši viņus glābt, bet nav to darījuši. Neuzticīgie sludinātāji, kāda atmaksa gan jūs gaida!

Kristus kalpiem nepieciešams jauns svaidījums, lai tie spētu skaidrāk izšķirt svētās lietas un labāk izprast, cik svētiem un nevainojamiem tiem jā kļūst savā raksturā, lai varētu būt par priekšzīmi ganāmpulkam. Nekas tāds, ko mēs paši no sevis varam padarīt, nepacels mūs līdz tik augstam līmenim, lai Dievs mūs varētu pieņemt kā Savus sūtņus. Tikai stipra paļaušanās uz Dievu un spēcīga darbīga ticība veiks šo darbu, kuru Dievs prasa, lai tas mūsos tiktu padarīts. Dievs aicina darbīgus cilvēkus. Pastāvīga darbošanās labās lietās ir tā, kas izveidos raksturu derīgu Debesīm. [507] Vienkārši, skaidri, uzticīgi un mīlestībā mums jā lūdz Jaudis sagatavoties Dieva dienai. Dažus vajadzēs sirsniīgi lūgt pirms viņi kaut ko sāks darīt. Lai darbu raksturo labprātība un pazemība, un tomēr dziļa nopietnība, kas liktu saprast, ka šīs lietas ir nopietnība un ka cilvēkiem jāizvēlas dzīvība vai nāve. Dvēseles glābšana nav tāds jautājums, pret kuru var izturēties vieglprātīgi. Dieva strādniekam jābūt nopietnam, un viņa rīcībai jāiezīmējas ar vienkāršību un patiesu kristīgu pieklājību; tomēr darbs, kuru Kungs viņam uzdevis darīt, tam jā dara bijīgi un no visas sirds. Vislielāko laimi sniegs noteikta un pastāvīga nostāšanās par taisnību, reliģiskos uzdevumos radinot prātu mīlēt dievbijību un Debesu lietas.

Ja paļausimies uz Dievu, tad mums būs iespējams valdīt pār savām domām šais lietās. Pastāvīgi vingrināts prāts kļūst stiprs cīņā pret iekšējiem ienaidniekiem un spēcīgs apspiest paša "es", līdz būs notikusi pilnīga pārvēršanās un kaislības, stiprās tieksmes un iegribas būs pilnīgi pakļautas. tad ikdienas mājās un ārpus tām mūsu dzīvi raksturo dievbijība, un, uzsākot darbu dvēseļu labā, mūsu pūlēm līdzī ies panākumi. Pazemīgam kristietim būs savi svētišanās brīži, kas neparādīsies lēkmjveidīgi, krampjaini, kā arī neiezīmēsies ar māņticību, bet būs klusi, mierīgi, dziļi, pastāvīgi un nopietni. Ja cilvēks pilnīgi nodevies Dievam, tad Dieva mīlestība un svēta dzīve atstās patīkamu iespaidu.

Iemesls, kāpēc Kristus sludinātājiem darbā trūkst lielāku pagākumu, ir tas, ka viņi nav nesavtīgi atdevušies darbam. Dažiem intereses dalās; viņi ir svārstīgi. Šis dzīves rūpes saista viņu uzmanību un viņi neizprot sludinātāja darba svētumu. Iespējams, ka tie sūdzēsies par tumsu, lielu neticību un bezdievību. Bet iemesls ir tas, ka viņi nav nostājušies pareizās attiecībās ar Dievu; viņi neredz, cik svarīgi ir pilnīgi nodoties un svētoties. [508] Tie mazliet kalpo Dievam, bet vairāk sev. Viņi lūdz, tomēr tikai nedaudz.

Debesu Majestāte, darīdams Savu darbu virs zemes, daudz lūdza savu Tēvu. Bieži vien Viņš uz ceļiem lūgšanā pavadīja visu nakti. Viņa Gars bieži bija noskumis, izjūtot šīs pasaules tumsas varu un Viņš pameta pilsētas darba steigu un trokšņaino pūli, lai uzmeklētu kādu vientuļu vietu, kur varētu pienest Savas aizlūgšanas Dievam. Iemīlota patvēruma vieta lūgšanām Dieva Dēlam bija eļļas kalns. Bieži vien, kad ļaužu drūzma Viņu bija atstājusi, lai dotos nakts atpūtā, Viņš pats tomēr neatpūtās, kaut arī dienas darbs Viņu bija ļoti nogurdinājis. Jāņa evaņģēlijā mēs lasām: "Ikviens nogāja savā namā. Un Jēzus gāja uz Eļļas kalnu." (Jāņa 7:53;8:1) Kad pilsēta aplusa un mācekļi devās uz savām mājām, lai miegā gūtu jaunus spēkus, Jēzus negulēja. No Eļļas kalna pie Tēva Debesīs pacēlās Viņa dievišķās aizlūgšanas, lai mācekļi tiktu pasargāti no ļauniem iespaidiem, ar ko tiem ikdienas šajā pasaulē vajadzēja sastapties, un lai Viņa paša dvēsele saņemtu spēkus, nākošās dienas pienākumiem un pārbaudījumiem. Visu nakti, kamēr tie, kas Viņam sekoja gulēja, Dievišķais skolotājs lūdza Dievu. Ne vienmēr Viņš gāja uz Eļļas kalnu, jo mācekļi bija atklājuši Viņa iemīloto patvēruma vietu un bieži tam sekoja. Viņš izvēlējās nakts klusumu, kur nekas to netraucētu. Jēzus varēja dziedināt slimos un uzmodināt mirušos. Viņš pats bija spēka un svētību avots. Viņš pavēlēja pat vētrai, un tā Viņam paklausīja. Viņu nebija aptraipījusi samaitātība, grēks Viņam bija svešs; tomēr Viņš lūdza Dievu un bieži to darīja kliezot ar asarām. Viņš lūdza par Saviem mācekļiem un Sevi, juzdams mūsu vājības un mūsu trūkumus, kas cilvēcei ir tik pierasti, kā savējos. [509] Viņš bija liels lūdzējs, bez mūsu cilvēcīgās, kritušās dabas kaislībām, tomēr līdzīga nespēka apņemts un kārdināts visās lietās kā mēs. Jēzus cīnījās izmisuma pilnu cīņu, kurā bija vajadzīgs tēva atbalsts un palīdzība.

Kristus ir mūsu priekšzīme. Vai Kristus kalpi tiek kārdināti un vai sātans tiem nežēlīgi uzbrūk? To izturēja arī Viņš, kurš nepazīna grēku. Sais bēdu brīžos Viņš griezās pie Sava Tēva. Viņš nāca uz šo zemi, lai sagatavotu ceļu, uz kura mēs varētu atrast žēlastību un spēku par palīdzību ikkatrā vajadzības brīdī; ja sekosim Viņa priekšzīmei, bieži un sirsnīgi lūdzot. Ja Kristus kalpi atdarinās šo priekšzīmi, tad viņus pildīs Kristus gars, un tiem kalpos eņģeļi.

Eņģeļi kalpoja Jēzum, tomēr viņu klātbūtne nepadārīja Viņa dzīvi vieglu un brīvu no smagām cīņām un nežēlīgām kārdināšanām. Viņš tika kārdināts visās lietās kā mēs, tomēr palika bez grēka. Vai sludinātājiem, ja tiem darot Meistara nozīmēto darbu, jāstopas ar pārbaudījumiem, grūtībām un kārdināšanām, vajadzētu kļūt mazdūšīgiem, zinot, ka Kungs visu to ir panesis jau pirms viņiem? Vai viņiem vajadzētu kļūt nepaļāvīgiem, neredzot savam darbam tādas sekas, kādas viņi bija gaidījuši? Kristus sirsnīgi pūlējās savas tautas labā, bet tieši tie, kurus Viņš bija nācis glābt, Viņa pūles nonicināja un piesita Viņu krustā, kaut gan Viņš bija nācis tiem dot dzīvību.

Sludinātāju skaits ir pietiekošs, bet stipri trūkst strādnieku. Strādnieki, kas ir Dieva līdzstrādnieki, izpratīs šī darba svētumu un zinās, ka lai sekmīgi virzītu darbu uz priekšu, tiem būs jāstopas ar smagām cīņām. Strādnieki nepagurs un nekritis izmisumā, redzot šo darbu, kaut arī tas liktos ļoti grūts. Vēstulē romiešiem Pāvils saka; "Tad nu mums, ticībā taisnotiem, miers ir pie Dieva caur mūsu Kungu Jēzu Kristu, caur ko mēs ticībā esam dabūjuši arī pieiešanu pie tās pašas žēlastības, kurā mēs stāvam un lielāties ar cerību uz Dieva godību. Bet ne vien ar to, bet mēs lielāties arī ar bēdām, ka bēdas dara pacietību un pacietība pastāvību, un pastāvība cerību, un cerība nepamet kaunā; [510] jo Dieva mīlestība ir izlieta mūsu sirdīs caur Svēto Garu, kas mums ir dots." (Rom.5:1-5) Viņā ir visas gudrības un atziņas bagātība. Mēs nevaram aizbildināties, ja neizmantojam bagātīgo krājumu, kas sagatavots, lai mums nekas netrūktu. Izvairīšanās no grūtībām un sūdzēšanās par bēdām Dieva kalpus padara vājus un nespējīgus nest atbildības un nastas.

Kas droši nostāsies cīņas priekšējās rindās, tie visi izjutīs pret sevi vērstus īpašus sātana uzbrukumus. Piedzīvojot viņa triecienus, tie patvērumu meklēs Savā Stiprajā Cietoksnī. Viņi izjūt, ka tiem nepieciešams sevišķs Dieva spēks, un tie strādā šai spēkā; tāpēc gūtās uzvaras tos nevada uz paaugstināšanos, bet gan liek ticībā vēl drošāk atbalstīties uz Visvareno. Viņu sirdīs pamostas dziļi izjusta pateicība Dievam, un viņi ir priecīgi bēdās, kas pār tiem nāk ienaidnieka uzmašanās rezultātā. Šie labprātīgie kalpi iegūst piedzīvojumus un veido raksturu, kas pagodinās Dieva lietu.

Tagadne Dieva kalpiem ir svinīgu priekštiesību un svētu uzdevumu laiks. Ja šie uzdevumi tiek uzticīgi pildīti, tad liels būs šo kalpu atalgojums, kad Meistars sacīs: "Atbildi par savu namturību." Bagātīgi tiks atalgots no sirds un nesavtīgi veiktais grūtais darbs, pacietība un neatlaidīgās pūles. Jēzus sacīs: Uz priekšu Es jūs nesaukšu par kalpiem, bet par draugiem un viesiem. Meistars neizteiks atzinību padarītā darba lielo apmēru dēļ, ne tāpēc, ka daudz kas ir iegūts, bet gan uzticības dēļ, kas parādīta. Ne lieli sasniegumi, bet gan motīvi, kas mūs ierosina strādāt ir tie, kas izšķirs Dieva spriedumu. (511) Augstāk par padarītā darba lielumu Viņš vērtē krietnumu un uzticību.

Man rādīja, ka daudziem draud vislielākās briesmas neiegūt pilnīgu svētumu Kunga bijāšanā. Sludinātājiem draud briesmas pazaudēt pašiem savas dvēseles. Daži, kas sludinājuši citiem, paši tiks atmesti, jo nav sasnieguši kristīga rakstura pilnību. Ar savu darbu tie neglābj dvēseles un tā neizglābj

pat savējo. Viņi nesaskata sevis pazīšanas un sevis savaldīšanas lielo nozīmi. Viņi nav modri un nelūdz, lai neiekristu kārdināšanās. Ja viņi būtu modri, tad tie iepazītos ar savām vajājām vietām, kur tie visvieglāk pieejami kārdināšanām. Ar modrību un lūgšanām viņu vajās vietas var tikt pasargātas tā, ka kļūst par viņu stiprākajām vietām, un tie spēs stāties pretī kārdināšanām, tajās neiekristot. Visiem Kristus sekotājiem ik dienas vajadzētu sevi pārbaudīt, lai pilnīgi iepazītu paši savu rīcību. Gandrīz visi pamet novārtā sevis pārbaudīšanu. Šī nolaidība ir sevišķi bīstama cilvēkam, kas sevi atzīst par Dieva muti, kas ieņem bijājamo un atbildīgo stāvokli, saņemot vārdus no Dieva, lai pasniegtu tos Viņa ļaudīm. Šāda cilvēka izturēšanās ikdienas dzīvē atstāj uz citiem lielu iespaidu. Ja viņam darbā ir kādi panākumi, tad tos, kas atgriežas viņš vada tikai līdz savam zemajam līmenim, un reti kad tie paceļas augstāk. Sava sludinātāja gaitas, viņa vārdus, viņa kustības un izturēšanos, viņa ticību un dievbijību tie uzskata kā paraugu visiem Sabatu ievērojošiem adventistiem; un tie domā, ka ja viņi atdarina to, kas viņiem mācījis patiesību, tad tie savu pienākumu ir izpildījuši.

Sludinātājs savā izturēšanās veidā var daudz ko labot. Daudzi redz un jūt savus trūkumus, tomēr liekas, ka viņi nezina kādu iespaidu tie atstāj. Viņi apzinās savu rīcību, bet pēc tam atļaujas nepareizo aizmirst un tāpēc neko nelabo. Ja sludinātāji ik dienas rūpīgi pārdomātu un apsvērtu savu rīcību, [512] vēlēdamies iepazīties ar savas dzīves ieradumiem, tad tie sevi pazītu labāk. Rūpīgi pārbaudot savu ikdienas dzīvi visādos apstākļos, viņi iepazīstas ar motīviem un pamatlukumiem, kas tos ierosina uz rīcību. Visiem, kas vēlas sasniegt kristīga rakstura pilnību, nepieciešams katru dienu novērtēt savu rīcību, lai redzētu vai sirdsapziņa to atzīst par labu vai notiesā.

Ja stingrāk pārbaudīsim daudzus darbus, pat labdarību, kas liekas laba, tad izrādīsies, ka to ierosina nepareizi motīvi. Daudzi saņem atzinību par tikumiem, kādu viņiem nemaz nav. Siržu Izmeklētājs pārbauda motīvus, un bieži darbus, kurus ļaudis ļoti slavē, Viņš apzīmē kā tādus, kurus izraisījuši savtīgi motīvi un zemiska liekulība. Katru mūsu dzīves darbu, kā ļoti labu un slavējamu, tā arī noņemam, Siržu Izmeklētājs tiesā pēc motīviem, kas to izraisījuši.

Pat daži sludinātāji, kas aizstāv Dieva likumus, pavisam maz pazīst paši sevi. Viņi nepārdomā un nepārbauda savus motīvus. Viņi neredz savus maldus un grēkus, jo godīgi un nopietni neaplūko savu dzīvi, savus darbus un savu raksturu, atsevišķi un visus kopā, un nesalīdzina ar Dieva svētajiem likumiem. Viņi īsti neizprot Dieva likumu prasības un ikdienas dzīvē pārkāpj to likumu garu, kurus viņi sakās godājam. Pāvils saka: "Caur bauslību nāk grēku atzišana." "Grēku es nepazīnu, kā vien caur bauslību; jo iekārošanu es nezinātu, ja bauslība nesacītu: tev nebūs iekārot." (Rom.7:7) Dažiem, kas strādā ar Vārdu un priekšrakstiem, trūkst praktiskas izpratnes par Dieva likumiem un to svētajām prasībām, vai arī par Kristus samierinošo darbu. Tiem pašiem vispirms jātiek atgrieztiem, iekams tie var atgriezt grēciniekus.

Nav ņemts vērā uzticīgais spogulis, [513] kas atklāj rakstura trūkumus; tāpēc pastāv kroplums un grēks, un citi to redz, ja arī paši vainīgie to nesaprot. Lielā mērā turpina pastāvēt riebigais savtības gars, pat dažos no tiem, kas sevi uzskata par Dieva darbam nodevušies cilvēkiem. Ja tie savu raksturu salīdzinātu ar Viņa prasībām, sevišķi ar Viņa svēto, taisno un labo baušļu augsto standartu, tad, ja viņi tikai ir nopietni un godīgi meklētāji, tie pārliecinātos, ka viņiem briesmīgi daudz kas trūkst. Bet daži nevēlas skatīties pietiekoši tālu vai pietiekoši dziļi, lai ieraudzītu savas sirds samaitātību. Viņi ir nepilnīgi daudzējādā ziņā; tomēr tie labprātīgi paliek savu vainu nezināšanā un tā ir aizrāvušies ar savām personīgajām interesēm, ka Dievs tiem nemaz nerūp.

Daži pēc savas dabas nav dievbijīgi, un tāpēc tiem vajadzētu attīstīt un rūpīgi izkopt ieradumu pārbaudīt savu dzīvi un motīvus, sevišķi izkopjot mīlestību uz reliģiskiem pienākumiem un lūgšanām vienatnē. Tos bieži var dzirdēt runājam par šaubām un neticību un stāstam par apbrīnojamām cīņām ar šo neticību. Viņi kavējas pie drosmi atņemošiem notikumiem, it kā tie varētu stiprināt viņu ticību, cerību un drosmi patiesībā, it kā tas nodrošinātu panākumus darbā, kurā viņi ir iesaistījušies, un it kā atrašanās apšaubītāju pusē būtu sevišķs tikums. Reizēm liekas, ka viņi tieši ar prieku runā par neticīgo nostāju, stiprinot paši savu neticību ar dažādiem apstākļiem, kādus vien viņi var atrast savas tumsas atvairošanai. Tādiem mēs vēlētos teikt: Būtu labāk, ja jūs tūlīt nokāptu un atstātu Ciānas mūrus, līdz kamēr kļūstiet par atgrieztiem cilvēkiem un labiem kristiešiem. Pirms jūs uzņematies atbildību kļūt par sludinātājiem, Dievs prasa, lai jūs atteiktos no mīlestības uz šo pasauli. Tie, kas turpinās palikt šais šaubās, saņems tādu pat atalgojumu kā bailīgie un neticīgie.

Bet, kas ir šo šaubu, šīs tumsas un neticības cēlonis? Es atbildēšu: — šie ļaudis nestāv pareizi Dieva priekšā. [514] Viņi neizturas godīgi un patiesi pret savām dvēselēm. Tie ir atstājuši novārtā personīgas dievbijības izkopšanu. Viņi nav atšķīrušies no visas savtības un no grēka un grēciniekiem. Viņi nav iedziļinājušies mūsu Kunga pašaizliedzīgajā un pašuzpurīgajā dzīvē un nav atdarinājuši Viņa atstāto skaidrības, dievbijības un pašuzpurešanās priekszīmi. Grēks, kas sevišķi apstāj ir nostiprinājies, izturoties pret to iecietīgi. Personīgā nolaidība un grēks tos ir atšķīris no dievišķā

Skolotāja sabiedrības, un Viņš atrodas vienas dienas gājumā tiem priekšā. Viņiem līdzī iet slinkums, kūtrums (atšķiršana) atkrišana, neticība, negodbijība, nepateicība, nesvētums un to pavadoņi — ļaunie eņģeļi. Vai brīnums, ka šādi cilvēki atrodas tumsā un apšaubā mācību punktus? “Ja kas grib Viņa prātu darīt, tas pazīs mācību,” (Jāņa 7:17) (angļu tulk.) tas šai lietā būs drošs. Šis apsolījums liks izgaist visām šaubām un neskaidrībām. Šaubas rada šķiršanos no Kristus. Kristus seko nopietni, godīgi patiesi, pazemīgi, lēnprātīgi un skaidri ļaudis, kurus svētie eņģeļi, tērpti pilnīgā Debesu bruņojumā, svēto, apgaismo šķīsta un pasargā; jo tie ir pierakstīti Debesīs.

Ja dzirdam kādu cilvēku izsakām šaubas, ja viņa vārdi pauž neticību, tāpēc ka tas dzīvo nelabvēlīgā vidē, tad nav vajadzīgs meklēt vēl kādu lielāku pierādījumu, ka šis cilvēks atrodas tālu no Jēzus un ir atstājis novārtā lūgšanas vienatnē un personīgo dievbijību. Tādām personām nav šķīstas, patiesas un neaptraipītas Kristus reliģijas. Viņu lieta ir viltota, ko šķīstīšanas process iznīcinās kā sārņus. Līdzko Dievs tos pārmeklē un pārbauda viņu ticību, tā tie sāk ļodzīties, stāv nedroši, nosveras vispirms uz vienu pusi, tad uz otru. Viņiem nav neviltotas pārliecības, kāda bija Pāvīlam, kas varēja lielīties bēdās, jo “bēdas dara pacietību un pacietība pastāvību, un pastāvība cerību un cerība nepamet kaunā, jo Dieva mīlestība ir izlieta mūsu sirdīs.” (Rom.5:3-5) Viņiem ir apstākļu reliģija. [515] Ja visi ap viņiem ir stipri ticībā un droši par trešā eņģeļa vēsts neizpaliekošajiem panākumiem, un ja pret viņiem netiek izdarīts nekāds sevišķs spiediens, tad liekas, ka viņiem ir kaut cik ticības. Bet līdz ko šķiet, ka Dieva lieta cieš neveiksmi, kad darbs lēni iet uz priekšu un nepieciešama visu palīdzība, tad šis nabaga dvēseles, kaut arī viņi varbūt saucas par evaņģēlija sludinātājiem, sagaida, ka viss iznīks. Šie cilvēki traucē un nevis palīdz.

Ja jāsastopas ar atkrišanu un atklātu sacelšanos, tad jūs nedzirdēsiet, ka viņi teiks iedrošinošus, mierīgus un iepriecinošus vārdus: Brāļi, nepagurstiet, esiet droši. “Bet stiprais Dieva pamats pastāv; tam ir šis zīmogs: Kungs savējos pazīst.” (2.Tim.2:19) Cilvēkiem, kurus tik ļoti ietekmē apstākļi, vajadzētu palikt savās mājās, savus fiziskos un garīgos spēkus nodarbināt mazāk svarīgā lietā, kur nav gaidāma tik stipra pretestība. Ja viss rit gludi, tad tos var noturēt par ļoti labiem, dievbijīgiem cilvēkiem. Tomēr šie ļaudis nav tie, kurus Meistars sūta Savā darbā; jo šim darbam pretosies cilvēki, kas ir sātana eņģeļi. Arī pats sātans ar savu ļauno eņģeļu pulkiem nostāsies pret tiem. Cilvēkiem, kurus Dievs aicinājis darīt Savu darbu, Viņš ir arī sagatavojis palīdzību, lai tie no katras cīņas var iziet kā uzvarētāji. Kas sekos Viņa norādījumiem, tie nekad nepiedzīvos sakāvi.

Efez.6:10-18 Kungs runā caur Pāvīlu un mums stāsta, kā varam apbruņoties pret sātanu un viņa eņģeļiem: “Beidzot, mani brāļi, topiet spēcīgi Kungā un Viņa spēka varā. Apvelciet visas Dieva bruņas, lai varētu pretī stāvēt visām velna viltīgām uzņēmšanām. Jo mums nav cīņšanās pret miesu un asinīm, bet pret valdībām un varām, pret ļauniem gariem gaisā. Tādēļ sagrabiet visus Dieva ieročus, ka jūs variet pretī stāvēt ļaunā dienā un, visu uzvarējuši, pastāvēt. [516] Tad nu stāviet savus gurnus apjozuši ar patiesību un apvilkuši taisnības bruņas, un kājas apāvuši ar gatavu prātu pakaļ dzīties miera evaņģēlijam; par visām lietām sagrabuši ticības priekšturamās bruņas, ar ko jūs blēdnieka ugunīgās bultas visas varēsiet izdzēst; un ņemiet pestīšanas bruņu cepuri un Gara zobenu, tas ir Dieva Vārdu; ar ikvienu lūgšanu un pielūgšanu vienmēr garā un nomodā būdami visādā pastāvēšanā un aizlūgšanā par visiem svētajiem.”

Mēs esam iesaistījušies augstā un svētā darbā. Kas saka, ka ir aicināti mācīt patiesību ļaudīm, kas sēž tumsā, tie paši nedrīkst būt neticības un tumsas ķermeņi. Viņiem jādzīvo tuvu Dievam, kur tie visās lietās var būt gaisma iekš Kunga. Iemesls, kāpēc viņi nav tādi, ir tas, ka tie paši nepaklausa Dieva Vārdam; tāpēc tiek izteiktas šaubas un zaudēta drošība, kad vajadzētu atskanēt vienīgi ticības un svētas iepriecības vārdiem.

Tas, kas sludinātājiem nepieciešams, ir reliģija; atgriešanās pie Dieva ik dienas, nedalīta, nesavtīga interese par Viņa lietu un darbu. Ir jāpazemojas un jānoliek visa nenovīdība, jaunas aizdomas, skaudība, naidis, ļaunprātība un neticība. Ir nepieciešama pilnīga pārvēršanās. Daudzi no sava redzes loka pazaudējuši mūsu Priekšzīmi — Gulgātas Sāpju Vīru. Kalpojos Viņam, mums šajā dzīvē nevajadzētu gaidīt ērtības, godu un lielus sasniegumus, jo arī Viņš, Debesu Majestāte, to nesāņēma. “Viņš bija nievāts un ļauzu atstāts, pulgots, pilns sāpju un vājības. Viņš mūsu pārkāpumu dēļ ir ievainots un mūsu grēku dēļ sagrauzts. Sodība guļ uz Viņa, caur ko mums miens nāk un caur Viņa brūcēm mēs esam dziedināti.” (Jes.53:3,5) Vai raugoties uz šo Priekšzīmi, mēs vēlēsimies izvairīties no krusta un ļausim sevi ietekmēt apstākļiem? Vai mūsu centībai un dedzībai vajadzētu liesmot tikai tad, kad ap mums atrodas ļaudis, kuri ir modri un čakli Dieva darbā?

[517] Vai mēs nevaram palikt Dievā, kaut arī mūsu apkārtne būtu ļoti nepatīkama un drosmi atņemoša? “Ko lai nu par to sakām? Ja Dievs ar mums, kas būs pret mums? Jo viņš arī Savu paša Dēlu nav taupījis, bet To par mums visiem nodevis, kā Viņš mums ar to nedāvinās visas lietas? Kas apsūdzēs Dieva izredzētos? Dievs ir kas taisns. Kas pazudinās? Kristus ir nomiris, bet vēl vairāk, Viņš

arī uzmodināts; Viņš ir pie Dieva labās rokas, Viņš mūs aizstāv. Kas mūs šķirs no Kristus mīlestības? Vai bēdas, vai bailība, vai vajāšanas, vai bads, vai plikums, vai likstas, vai zobens? Tā kā ir rakstīts: Tevis dēļ mēs tiekam nāvēti visu augošu dienu; mēs esam turēti līdzīgi kaujamām avīm. Bet visās šinīs lietās mēs pārpārim uzvaram caur To, Kas mūs ir mīlējis. Jo es zinu tiešām, ka ne nāve, ne dzīvība, ne eņģeļi, ne valdības, ne spēki, ne kļāt būdamas, ne nākamās lietas, ne augstums, ne dziļums ne cita kāda radīta lieta mūs nevarēs šķirt no Dieva mīlestības, kas ir Kristū Jēzū, mūsu Kungā.” (Rom.8:31-39)

Daudzi sludinātāji nav nedalīti ieinteresēti Kunga darbā. Viņi tikai nedaudz ir ieguldījuši Dieva lietā un, tā kā viņu ieguldījums patiesības tālākai attīstībai ir tik mazs, tad viņi arī viegli padodas kārdinājumam novērsties no patiesības. Viņi nav nopamatojušies, nostiprinājušies un iesakņojušies. Kas labi pazīst savu raksturu, kas zina, kādam grēkam viņš vislabāk pieejams un kādas kārdināšanas viņu visvieglāk var pārvarēt, tas bez vajadzības sevi neatklās un neizraisīs kārdināšanas, pats nostājoties uz ienaidnieka zemes. Ja pienākums viņu sauc nelabvēlīgos apstākļos, tad viņš no Dieva saņems sevišķu palīdzību un izies pilnīgi sagatavots cīņai ar ienaidnieku. Sevis pazišana daudzus paglābs no iekrišanas smagās kārdināšanās un pasargās no apkaunojošas sakāves. Lai pats sevi iepazītu, ļoti svarīgi ir pārbaudīt savas izturēšanās motīvus un principus, [518] salīdzinot savu rīcību ar pienākuma normām, kas atklātas Dieva Vārdā. Sludinātājiem vajadzētu izkopt labsirdību un devīgumu.

Man rādīja, ka daži, kas iesaistījušies mūsu darbā izdevniecībā, Veselības institūtā un sludināšanas darbā, ir strādājuši tikai algas dēļ. Ir arī izņēmumi; ne visi ir vainīgi šajā ziņā, tomēr, liekas, ka tikai nedaudzi izprot, ka par savu namturību visiem būs jādod norēķins. Līdzekļi, kas bija nodoti Dievam patiesības lietas izvēšanai, ir izšķiesti veltīgi. Trūcīgas ģimenes, kas izjukušas patiesības svētojošo iespaidu un, kas to tāpēc augstu vērtē un jūtas Dievam pateicīgi, ir nolēmušas, ka tās var un, ka tām arī vajag atteikties no dzīvē nepieciešamām lietām, lai dotu dāvanas Kunga mantu namā. Daži sev ir atrāvuši apģērbu, kas viņiem tiešām bija vajadzīgs, lai tie varētu justies labi. Citi pārdevuši savu vienīgo govī un tā iegūtos līdzekļus novēlējuši Dievam. Būdami sirsnīgi un godīgi, raudot pateicības asaras, par priekšrocībām kaut ko darīt Dieva lietas labā, viņi ar savu ziedojumu ir nometuši Kunga priekšā un to nosūtot ir saņēmuši Kunga svētības, lai šī dāvana kalpotu patiesības aiznešanai tumsā dzīvojošām dvēselēm. Šādā veidā novēlētie līdzekļi ne vienmēr ir izlietoti tā, kā pašuzpurīgie devēji ir vēlējušies. Ar līdzekļiem, kas tādā veidā nodoti mantu namā, ir rīkojušies mantkāriģi savtīgi cilvēki, kas paši nepazīst pašaižļiegšanās un uzpurēšanās garu; viņi ir aplaupījuši Dieva mantu namu, saņemot līdzekļus, ko nebija taisnīgi nopelnījuši. Viņu nesvētā pārgalvīgā rīcība ir izšķiedusi un izputinājusi līdzekļus, kas Dievam tika nodoti ar lūgšanām un asarām.

Es redzēju, ka pierakstošais eņģelis uzticīgi atzīmē visus Dievam veltītos un mantu namā nodotos ziedojumus, (519) kā arī gala rezultātus, kas iegūti ar šādi ziedotiem līdzekļiem. Dieva skats redz katru Viņa lietai veltīto grasi. Kā arī devēja labprātību vai nepatiku. Arī došanas motīvi tiek pierakstīti. Pašuzpurīgie, Dievam nodevušies ļaudis, kas atdod Dievam to, kas Viņam pieder, kā Dievs to no viņiem prasa, saņems saviem darbiem atbilstošu atalgojumu. Pat, ja tā nodotie līdzekļi tiek izlietoti nepareizi, ne tam mērķim, kam tos deva — Dieva pagodināšanai un dvēseļu izglābšanai. Tomēr ļaudis, kas upuri pieņema ar atklātu un godīgu sirdi, domājot vienīgi par Dieva godu, savu atalgojumu nezaudēs.

No cilvēkiem, kas nepareizi izlietoja Dievam veltītos līdzekļus, tiks prasīts norēķins par viņu namtura darbu. Daži, būdami mantkāriģi, savtīgi ir sargājuši šos līdzekļus. Viņiem ir nejutīga sirdsapziņa; ilgi piekoptojot savtīgumu, tā ir notrulinājusies. Viņi uz svētām un mūžīgām lietām skatās no zema redzes viedokļa. Ilgi turpinātā nepareizā rīcība, liekas, paralizējusi viņu morālo iejutību. Šķiet, nav iespējams pacelt to jūtas un skatu līdz augstajam standartam, kas skaidri parādīts Dieva Vārdā. Ja nenotiks pilnīga pārmaiņa, atjaunojoties prātam, tad šie ļaudis vietu sev Debesīs neatradīs. Kas rīkojušies savtīgi un nepareizi, neuzskatot par svētu pat Dieva mantu namu, tie nespēs vērtēt arī Debesu valstības šķīstumu un svētumu, ne arī bagātās godības krāšņumu, mūžīgo atalgojumu, kas tiek glabāts uzticīgajiem uzvarētājiem. Viņu prāts tik ilgi ir atradies zemiskā un savtīgā gultnē, ka tie vairs nespēj novērtēt mūžīgās lietas. Viņi neciena pestīšanu. Liekas, ka nav iespējams pacelt viņu prātu, lai tie pareizi spriestu par pestīšanas plānu, kā arī salīdzināšanas darba lielo nozīmi. Savtīgas intereses ir piepildījušas visu viņu būtni, iedarbojoties līdzīgi magnētam, [520] tās domas un jūtas tur zemā līmenī. Daži no šiem cilvēkiem nekad neaizsniegs kristīgā rakstura pilnību, tāpēc ka viņi neredz ne šāda rakstura vērtību, ne arī vajadzību to iegūt. Viņu domas nav paceļamas tik augstu, lai tos valdzinātu svētums. Pašmīlība un savtīgas intereses tā sabojājušas raksturu, ka viņi nevar atšķirt svēto un mūžīgo no parastā. Dieva lieta un Viņa manta tiem nav svētāka par parastajiem un veikalnieciskajiem darījumiem un līdzekļiem, kas veltīti laicīgiem mērķiem.

Pienākumi šai virzienā ir saistoši visiem, kas sevi sauc par Kristus sekotājiem. Dieva likumi nosaka

viņu pienākumus arī pret līdzcilvēkiem: "Tev būs mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu." (Mat.22:39) Neizturoties taisnīgi pret savu tuvāko, neparādot viņam žēlastību un labvēlību, daži tā ir nocietinājuši savu sirdi, ka var iet vēl tālāk un pat aplaupīt Dievu, neizjutot sirdsapziņas pārmetumus. Vai šie cilvēki aizver acis un prātu, neņemot vērā patiesību, ka Dievs visu zina, ka Viņš redz to rīcību un lasa motīvus, kas viņus uz to šķubina? Viņa alga ir pie Viņa un Viņa darbs gaida uz Viņu, lai katram dotu atbilstoši tā darbiem. Siržu Pārmeklētājs, Kuram visi noslēpumi ir atklāti, izseko katram labam un ļaunam darbam, kā arī šo darbu iespaidam uz citiem. Un atalgojums būs saskaņā ar motīviem, kas ierosināja rīcību.

Neskatoties uz atkārtotiem brīdinājumiem un rājiem, ko Kungs tiem ir sūtījis, cilvēki, kas ieņem atbildīgas vietas, ir gājuši paši pa saviem ceļiem un ir vadījušies paši no sava nesvētā sprieduma, un rezultātā ir cietusi Dieva lieta un dvēseles ir novērstas no patiesības. Visi, kas šajās lietās vainīgi, pēdējā atmaksas dienā sastapsies ar briesmīgu pārskatu. Ja viņi jebkad tiks izglābti, tad tas notiks ne ar parastu piepūli no viņu puses; viņiem ir jāierauga sava pagājusī dzīve un tā jāizmeklē. [521] Ja šo darbu uzsāks godīgi un turpinās neatlaidīgi un ar nenogurstošu dedzību, tad tas būs sekmīgs; tomēr daudzi negūs panākumus, jo dedzība, ar kādu tie darbu uzsāks, atdzisis līdz vienaldzībai un bezrūpībai. Sākumā, kamēr tie kaut cik saprot savu stāvokli, viņi strādā pareizi, tomēr cenšas aizmirst pagātni un neņemt to vērā, neatbrīvojoties no piedauzīšanās akmeņiem un nepadarot pilnīgu darbu. Savus grēkus viņi nenožēlo pietiekami dziļi, neizjutot patiesus sirdsapziņas pārmetumus par to, ka viņu rīcības dēļ ir apkaunots Dievs un aizgājušas pazušā dvēseles, par kurām mira Kristus. Viņu piepūle ir lēkmjveidīga un jūtas ārēji spēcīgas; tomēr tas, ka šī piepūle apsīkst un jūtas pāriet un tam seko gurdena vienaldzība, liecina, ka Dievs pilnībā nav viņos darbojies. Izjūtas uz laiku tika pamudinātas; bet darbs nesniedzās pietiekoši dziļi, lai izmainītos pamatlikumi, kuri pārvalda viņu rīcību. Atkal viņus iespējams tik pat viegli ievadīt tajā pat nepareizajā ceļā, jo viņiem trūkst spēka pretoties sātānam, un tie kļūst par upuri viņa viltīgajiem nodomiem.

Patiesa kristieša dzīve ir vienmēr uz priekšu ejoša. Tur nav nekādas apstāšanās, ne arī iešanas atpakaļ. Jums dota priekštiesība "tapt piepildītiem ar Viņa prāta atzišanu visā gudrībā un garīgā saprašānā, lai jūs cienīgi staigājiet Kungam par patikšanu, visā labā darbā augļus nesdami un pieaugdami Dieva atzišanā; ar visādu spēku spēcīgi būdami pēc Viņa godības varas visā pacietībā un lēnprātībā ar līksmību, pateikdami Tēvam, Kas mūs ir darījis derīgus līdz ar svētiem mantību dabūt gaismā." (Kol.1:9-12)

Es lūdzu visus, bet sevišķi tos, kas kalpo ar Vārdu un priekšrakstiem, pilnīgi, neko neatturot nodoties Dievam. Veltiet savu dzīvi Viņam un esiet tiešām priekšzīme ganāmpulkam. Nesamierinieties vairs ilgāk ar pundurīša stāvokli garīgās lietās. Lai jūsu mērķis nav nekas mazāks par kristīga rakstura pilnību. Dzīvojiet nesavtīgu un nevainojamu dzīvi, [522] lai tā ir dzīvs pārmetums tiem, kas ir savtīgi un, liekas pieķeras laicīgajai bagātībai. Lai Dievs "jums dod pēc Savas bagātās godības ar spēku tapt stiprinātiem caur Viņa garu pie iekšējā cilvēka, ka Kristus caur ticību mājā jūsu sirdīs, un jūs iesakņojieties un nopamatojieties, ka spējat saņemt līdz ar visiem svētiem, kāds tas platums un garums, un dziļums un augstums, un atzīt Kristus mīlestību, kas ir daudz augstāka nekā visa saprašana, ka topat piepildīti ar visu Dieva pilnību." (Efez.3:16-19)

FIZISKA PIEPŪLE UN SVAIGS GAISS

Radot cilvēku, Kungs vēlējis, lai tas būtu darbīgs un derīgs. Tomēr daudzi šinī pasaulē dzīvo kā nederīgi mehānismi, tik tikko eksistēdami. Viņi nevienam neapgaismo ceļu, viņi nevienam nav par svētību. Dzīvodami tie vienīgi apgrūtina citus. To iespaids patiesības pusē līdzinās nullei; tomēr uz slikto pusi viņu iespaids ir varens. Rūpīgi pārbaudiet tādu cilvēku dzīvi, un jums būs grūti atrast kādu nesavtīgu labdarības darbu. Tiem mirstot, mirst arī viņu piemiņa. Viņu vārdi ātri izgaist; pat savu draugu jūtās tie nevar ilgi dzīvot, jo nav darījuši patiesi labus un krietnus darbus. Šiem cilvēkiem dzīve ir bijusi kļūda. Viņi nav bijuši uzticīgi namturi. Tie ir aizmirsuši, ka viņu Radītājam ir prasības pret tiem un ka Viņš vēlas, lai tie čakli darītu labu un lai ar savu iespaidu vienmēr būtu par svētību citiem. Savtīgas intereses savaldzina prātu un liek aizmirst Dievu un viņu Radītāja nolūkus.

Visiem, kas sevi sauc par Jēzus sekotājiem, vajadzētu saprast, ka uz viņiem gulstas atbildība par savas miesas uzturēšanu vislabākajā veselības stāvoklī, [523] lai viņu prāts spētu skaidri izprast Debesu lietas. Prāts ir jākontrolē, jo tas visstiprāk ietekmē veselību. Iztēle bieži vien maldina, un tai nododoties, rodas smagas slimības. Daudzi mirst no slimībām, kas pa lielākai daļai ir tikai iedomātas. Es pazīstu vairākas personas, kas savas fantāzijas darbības rezultātā ir tiešām saslimušas.

Kādu māsu vīrs nēsāja no krēsla uz gultu un no vienas istabas otrā, jo viņa iedomājās, ka viņa ir par vāju, lai pati ietu. Bet, kā man vēlāk tik rādīts, viņa varēja staigāt tik pat labi kā es, ja tikai viņa būtu tā domājusi. Ja būtu gadījies kāda nelaime, — degtu māja, vai kādam no viņas bērniem krītot

draudētu novēršama nelaime vai nāve — šī sieviete, apstākļu spiesta, būtu piecēlusies un gājusi pavisam veikli un viegli. Viņa varēja staigāt, cik tas attiecās uz fizisko spēku; bet slimās fantāzijas rezultātā nolēma, ka nespēj iet, un arī nemodināja gribas spēku, lai šiem maldiem pretotos. Iztēle sacīja: Tu nevari iet un labāk nemēģini to darīt, paliec mierā; tavi locekļi ir par vājiem, lai tu spētu nostāvēt. Ja šī māsa būtu izlietojusi savu gribas spēku un pamodinājusi sastingušo, snaudošo enerģiju, tas šis viltus tiktu atmascots. Pakļaujoties iztēlei, viņa varbūt vēl šodien domā, ka tiešām viņa bija tik nevarīga; tomēr tas bija tikai iedomu radīts auglis, jo iztēle reizēm dīvaini apmāna slimībām pakļautās mirstīgās būtnes.

Daži tā baidās no svaiga gaisa, ka ievīsta paši sevi un galvu tā, ka izskatā līdzinās mūmijām. Viņi sēž mājās, parasti bezdarbībā, baiļodamies pagurt un vēl vairāk saslimt, ja sāks kaut ko darīt telpās vai ārpus tām. Viņi varētu pierast un strādāt ārā kurā katrā jaukā dienā, ja vien viņi tā domātu. [524] Ilgstoša bezdarbība ir viens no briesmīgākajiem miesas nespēka un gara vājuma cēloņiem. Ir daudz tādu slimnieku, kas varētu būt pilnīgi veseli un tādā veidā baudīt vienu no vislielākajām svētībām.

Man rādīja, ka daudzi, kas ir šķietami vāji, un ka vienmēr sūdzas, nemaz nav tik slimi, kā paši iedomājas. Dažiem ir stipra griba, kas pielietota pareizā virzienā varētu būt iespaidīgs spēks fantāzijas savaldīšanai un slimības atvairīšanai. Bet pārāk bieži gribu lieto nepareizā virzienā, un tā stūrgalvīgi atsakās pakļauties saprātam. Visu izšķir viņu griba; viņi grib būt slimi un vēlas saņemt uzmanību, kāda pienākas slimniekiem, neņemot vērā citu cilvēku spriedumu.

Man ir rādītas mātes, kuras ļaunas slimas fantāzijas vadībai un, tas ietekmē vīru un bērnus. Logiem jābūt aizvērtiem, jo māte jūt katru vēja pūsmu. Ja viņai ir auksti un ja tāpēc viņa maina savu apģērbu, tad viņa domā, ka arī bērniem jārikojas tāpat, un līdz ar to visa ģimene kļūst fiziski neīzturīga. Visus ietekmē viens prāts, vienas sievietes, kas sevi uzskata par mērauklu visai ģimenei, slimā iztēle, kas atstāj iespaidu, kas ir kaitīgs gan fiziskai gan garīgai dzīvei. Ķermeni ģērbj saskaņā ar slimās fantāzijas untumiem un ietuntuļo tādā drēbju daudzumā, kas novājina visu organismu. Āda nevar izpildīt savu uzdevumu; nedabiskais ieradums izvairīties no svaiga gaisa un kustībām noslēdz poras mazās mutītes caur kurām miesa elpo — neļaujot caur šiem vadiem atbrīvoties no netīrumiem. Darba nasta tiek uzkrauta aknām, plaušām, nierēm utt. ; un šie iekšējie orgāni spiesti darīt ādas darbu. Tā ļaudis ar saviem nepareizajiem ieradumiem paši izraisa slimības; tomēr, neskatoties uz gaismu un atziņām, viņi grib iet paši pa savu ceļu. Viņu saprāts tiem saka: "Vai mēs neesam pārbaudījuši šo lietu? [525] Un vai mēs to nezinām no saviem piedzīvojumiem?" Tomēr tāda cilvēka piedzīvojumus, kura fantāzija slima, nevienam nevajadzētu daudz likt vērā.

Ziema ir tas gada laiks, kad iet pie šiem slimniekiem un pie viņiem dzīvot ir sevišķi bīstami. Tad tiešām ir ziema, ne tikai ārpusē, bet arī telpās, tiem, kuri spiesti dzīvot tajā pašā mājā un gulēt tajā pašā istabā. Sie slimās fantāzijas upuri iesprosto sevi telpās un noslēdz logus; jo svaigs gaiss kaitējot viņu plaušām un galvai. Iztēle darbojas rosīgi; viņi visu laiku domā par saaukstēšanos, un viņi arī saaukstēsies. Nekādi prāta slēdzieni nevar viņus pārliecināt, ka tie neizprot visas lietas būtību. Vai tad viņi to neesot pārbaudījuši? — tie turpina pierādīt. Tas tiesa, vienpusīgi viņi šo lietu ir pārbaudījuši — stingri turoties savā izvēlētajā ceļā — un tiešām, tie arī saaukstējās, tiklīdz ir bijuši kaut cik neuzmanīgāki. Jūtīgi kā mazi bērni, viņi neko nevar panest; tomēr viņi dzīvo, turpina noslēgt logus un durvis, grozās ap krāsni un priecājas par savu postu. Viņi ir pārbaudījuši, ka viņu rīcība nedara tos veselus, bet tikai palielina viņu grūtības. Kāpēc gan šie ļaudis neļauj prātam iespaidot savus lēmumus un savaldīt fantāziju? Kāpēc pat tagad tie negrib izmēģināt pretēju rīcību un saprātīgi strādāt ārā un elpot svaigu gaisu, nepaliekot vairs dienu no dienas telpās, kur tie vairāk līdzinās galantērijas preču vistokļiem nekā dzīvām būtnēm?

Galvenais, ja ne vienīgais iemesls tam, kāpēc daudzi slimo, ir traucējumi asinsriņķošanā un vielu maiņā, kas nepieciešams veselībai un dzīvībai. Viņi nav devuši savam ķermenim iespēju darboties, ne arī savām plaušām barību, kas ir tīrs un svaigs gaiss; tāpēc asinīm nav iespējams būt dzīvinošām, un caur visu organismu tās plūst kūtri. Jo vairāk mēs kustamies, jo labāka būs asinsriņķošana. [526] Kustību trūkuma dēļ mirst vairāk cilvēku nekā no pārguruma; daudz, daudz vairāk ir to, kas ierūsē, nekā to, kas pārgurst. Kas pierod pareizi strādāt svaigā gaisā, tiem asinsrite parasti būs laba un spēcīga. Mēs vairāk esam atkarīgi no gaisa, ko elpojam, nekā no barības, ko ēdam. Vīriem un sievietēm, jauniem un veciem, kas vēlas būt veseli un priecāties par darbīgu dzīvi, vajadzētu atcerēties, ka to visu nevar panākt bez labas asinsrites. Lai arī kāda būtu viņu nodarbošanās un, lai arī kādas būtu viņu tieksmes, tiem vajadzētu apņemties kustēties svaigā gaisā tik daudz, cik vien tas viņiem iespējams. Kā savu reliģisko pienākumu tiem vajadzētu uzskatīt tāda stāvokļa pārvarēšanu, kas liek tiem vienmēr palikt telpās, atturot no fiziskām kustībām un atņemot svaigu gaisu.

Daži slimnieki ietiepjas un neļauj sevi pārliecināt, cik lielu labumu tie iegūtu, ja ik dienas strādātu ārpus telpām, kur būtu iespējams bagātīgi elpot svaigu gaisu. Baidoties saaukstēties, tie stūrgalvīgi

gadu no gada turpina palikt pie saviem uzskatiem un dzīvo tālāk tādā atmosfērā, kurā gandrīz nemaz nav dzīvībai svarīgo elementu. Nav iespējams, ka šiem cilvēkiem būtu veselīga asinsrite. Viss organisms cieš no fizisku vingrinājumu un svaiga gaisa trūkuma. Āda novājinās un kļūst ļoti jūtīga pret atmosfēras izmaiņām. Tāpēc tie uzvelk vēl kādu apģērba gabalu un vēl vairāk paaugstina istabas temperatūru. Ar katru nākošo dienu viņi pieprasa vēl nedaudz siltākas telpas un mazliet vairāk drēbju, lai justos tiešām silti; un tā viņi izdabā ikkatrai izjūtu maiņai, līdz pretoties aukstumam tiem paliek pavisam maz spēka. Dažs varbūt jautās: "Ko lai mēs darām? Vai jūs gribat, lai mēs saltu?" Ja velkat sev virsū vēl kādas drēbes, tad tikai nedaudz un, ja iespējams, kustieties, lai iegūtu vajadzīgo siltumu. Ja jūs tiešām nevarat rosīgi kustēties, tad sasildieties pie uguns; bet līdz ko esat sasīlušī, tūlīt noģērbjiet liekās drēbes un ejat projām no uguns. Ja tie, kas var, sāktu ar kaut ko rosīgi nodarboties, lai nevajadzētu domāt pašiem par sevi, tad tie parasti aizmirstu, ka viņiem ir bijis auksti, un tiem nekas slihts nenotiktu. [527] Līdzko siltums ir atgūts dabīgi, tā istabas temperatūru vajadzētu samazināt. Slimniekiem ar vājām plaušām nekas nevar būt slihtāks par pārkaršētu atmosfēru.

Slimnieki pārāk bieži paši sev atņem saules gaismu. Saule ir viens no dabas visdziedinošākajiem spēkiem. Izrotāt savas mājas ar Dieva saulstaru gaismu un baudīt to ir ļoti vienkāršs dziedniecības līdzeklis, un tādēļ tas nav modē. Mode sevišķi rūpējas, lai nolaižot aizkarus un aizverot slēģus, viesistabās un guļamistabās neielaiestu saules gaismu, it kā tās stari atstātu graužošu iespaidu uz veselību un dzīvību. Daudzas sāpes, kas ir mirstīgo mantojums, pār mums nav vedis Dievs. Mūsu pašu ģeķība ir likusi mums atteikties no dārgām svētībām, kuras Dievs mums ir sagādājis un kas, pareizi izlietotas, ir nenovērtējamas veselības atgūšanai. Ja vēlaties, lai jūsu mājas būtu jaukas un patīkamas, tad dariet tās gaišas, ielaižot tur saulstarus un svaigu gaisu. Noņemiet smagos aizkarus, atveriet logus, atbīdiat aizkarus un bagātīgi baudiet saules gaismu, pat ja par to būtu jāsamaksā ar jūsu paklāju krāsām. Dārgā saules gaisma varbūt izbalinās šos paklājus, tomēr tā dos veselīgu sārtumu jūsu bērnu vaigos. Ja ar jums ir Dievs un jūsu sirdis ir siltas un mīlošas, tad vienkārša mājvieta, kur valda svaigs gaiss un saules gaisma, kā arī vēlēšanās parādīt nesavtīgu viesmīlību, kļūst jau šeit par Debesīm jūsu ģimenei un arī kādam nogurušam ceļiniekam.

Daudzi jau no bērnības ir mācīti, ka nakts gaiss veselībai stipri kaitīgs un tāpēc tas telpās nav ielaižams. Sev pašiem par ļaunu viņi aizver savas guļamistabas logus un durvis, lai izsargātos no nakts gaisa, kas tiem liekas tik bīstams veselībai. Sai ziņā viņi ir piekrāpti. Lai vakara vēsumā nesaukstētos, varbūt ir vajadzīgs papildus apģērbs, tomēr plaušām tiem vajadzētu dot svaigu gaisu.

Kādā rudens vakarā mēs reiz braucām pārpildītā vagonā, kur no daudzo cilvēku elpošanas gaiss bija kļuvis ļoti netīrs. Plaušu un visa organisma izelpotais, piesārņotais gaiss manī radīja sajūtu, ka ļoti ātri varu saslimt. [528] Es pabīdīju uz augšu savu logu un priecājos par svaigo gaisu, bet tad kāda cienījama sieviete nopietnā, lūdzošā tonī izsaucās: "Taisiet ciet logu. Jūs saaukstēsieties un saslimsiet, jo nakts gaiss ir tik neveselīgs." Es atbildēju: "Kundze, mums šajā vagonā vai ārpus tā nav pieejams cits gaiss kā tikai nakts gaiss. Ja jūs atsakāties elpot nakts gaisu, tad jums jāpārtrauc elpošana. Dievs saviem radījumiem ir devis gaisu, ko elpot dienā, un tādu pašu, tikai mazliet vēsāku, naktī. Naktī jums nav iespējams elpot ko citu, kā tikai nakts gaisu. Jāizšķir tikai jautājums, vai nakts gaisam, ko mēs elpojam, jābūt tīram, vai varbūt tas ir kļuvis labāks, ja to esam atkārtoti izelpojuši un ieelpojuši? Vai tas nāks mūsu veselībai par labu, ja elposim šī vagona samaitāto nakts gaisu? Tabakas un alkohola piesātināto cilvēku plaušu un ķermeņa izelpojumi samaitā gaisu un apdraud veselību; un tomēr gandrīz visi pasažieri turpina sēdēt tik vienalīdzīgi, it kā viņi ieelpotu vistīrāko atmosfēru. Dievs gudri ir iekārtojis, ka naktīs mums jāelpo nakts gaiss un dienā dienas gaiss. Ja mēs nesaskaņojamies ar Dieva plānu un asinis kļūst netīras, tad vainojami mūsu nepareizie ieradumi. Bet nakts gaiss, ieelpots naktī, pats par sevi nesaindēs cilvēka dzīvības plūsmu." Daži cieš no slimībām, tāpēc ka atsakās naktīs ielaist telpās svaigo nakts gaisu. Bez maksas saņemamais tīrais nakts gaiss ir viens no vislielākajām svētībām, par kurām mēs varam priecāties.

Vēl viena dārga svētība ir fiziski vingrinājumi vai fizisks darbs. Daudz ir kūtru, bezdarbīgu cilvēku, kam nepatīk fiziska piepūle vai fiziski vingrinājumi, jo tie viņus nogurdina. Kāpēc viņi nogurst? Iemesls viņu nogurumam ir tas, ka viņi savus muskuļus nestiprina vingrinot, un tāpēc vismazāko piepūli tie izjūt. Slimām sievietēm un meitenēm labāk patīk nodarboties ar viegliem rokdarbiem, [529] kā tamborēšanu, izšūšanu vai drēbju pārveidošanu, nekā strādāt kādu fizisku darbu. Ja slimnieki grib izvesēties, tad viņiem nevajadzētu pārtraukt fiziskas nodarbes, jo tādā veidā samazināsies muskuļu spēks un palielināsies vispārējais vājums. Ar saites palīdzību padariet savu roku nekustīgu kaut vai dažas nedēļas un to nelietojiet, pēc tam to no saites atbrīvojiet, un jūs redzēsiet, ka tā ir vājāka par otro roku, kuru jūs visā šajā laikā esat mēreni nodarbinājuši. Tādu pašu iespaidu bezdarbība atstāj uz visu muskuļu sistēmu. Asinis nespēj organismu tīrīt ar tādu spēku, kāds tām būtu, ja asinsriti paātrinātu fiziska piepūle.

Ja laika apstākļi to atļauj, tad visiem, kam tas iespējams, katru dienu vajadzētu pastaigāties svaigā gaisā, kā vasarā, tā ziemā. Bet apgērbam jābūt piemērotam kustībām un kājām labi aizsargātām. Pastaigāšanās, pat ziemā, dos veselībai vairāk labuma nekā visas zāles, kādas vien ārsts varētu izrakstīt. Tiem, kas var staigāt, staigāšana ir labāka par braukšanu. Tādā veidā muskuļiem un asinsvadiem tiek dota iespēja labāk veikt savus uzdevumus. Tad arī vairāk palielināsies dzīvības spēki, kas veselībai tik ļoti nepieciešami. Plaušām būs tām nepieciešamais darbs; jo nav iespējams iziet ārā spirdzinošā ziemas rīta gaisā, nepiepildot plaušas ar šo gaisu.

Bagātību un dīkdienību daži uzskata par svētību. Bet, ja cilvēki iegūst mantu vai negaidot to manto, tad pārtrūkst viņu rosīgais dzīves gājums, laiks paiet bezdarbībā, viņi dzīvo ērtībās, un liekas, ka viņu lietderība ar to ir izbeigusies; viņi kļūst nemierīgi, norūpējušies un nelaimīgi un viņu dzīve drīz vien noslēdzas. Kas vienmēr ir aizņemti un priecīgi veic savus ikdienas pienākumus, tie arī ir vislaimīgākie un visveselīgākie ļaudis. Nakts atpūta un miers viņu nogurušajiem augumiem sniedz dziļu miegu. Dodot cilvēkam darbu, Dievs zināja, kas vajadzīgs viņu laimei. Spriedums, ka cilvēkam viņu maizes labad ir smagi jāstrādā, un nākošās laimes un godības apsolījums nāk no viena un tā paša troņa. Abas šīs lietas ir svētības. [530] Modei nodevušās sievietes ir nederīgas visiem cilvēka dzīves labajiem mērķiem. Raksturs tām ir pavisam vājš un tāda ir arī viņu morāliskā stāja un fiziskā enerģija. Viņu augstākais mērķis ir panākt, lai citi tās apbrīnotu. Viņas mirst priekšlaicīgi un viņu trūkums nav jūtams, jo tās nevienam nav bijušas par svētību.

Fiziskās kustības veicina gremošanu. Pastaiga pēc ēšanas, taisna galvas stāvokļa ievērošana, plecu atvilkšana atpakaļ un mēreni vingrinājumi dos lielu labumu. Domas tiks atrautas no sevis pie dabas skaistuma. Jo mazāk pēc ēšanas tiek domāts par kuņģi, jo labāk. Ja jūs pastāvīgi domāsi, ka barība jums var kaitēt, tad noteikti var teikt, ka tā arī būs. Aizmirstiet sevi un domājiet par kaut ko priecīgu.

Daudzi rīkojas, vadoties no nepareiziem uzskatiem, it kā tad, kad tie ir saaukstējušies, tiem rūpīgi vajadzētu aizsargāties no āra gaisa un palielināt istabas temperatūru līdz pārmērīgam karstumam. Organisma darbs var būt traucēts, poras noslēgtas ar izdalījumiem, un iekšējos orgānos var rasties lielāki vai mazāki iekaisumi, jo asinis aukstumā ir atrāvušās no organisma virspuses un pārplūdinājušas šos orgānus. Sajā laikā vairāk kā jebkad, plaušām nevajadzētu atraut tīru, svaigu gaisu. Ja svaigs gaiss tām vispār ir nepieciešams, tad sevišķi tas ir nepieciešams laikā, kad kāda organisma daļa, kā plaušas vai kuņģis ir saslimuši. Saprātīgi fiziski vingrinājumi tiks asinīm izplūst virspusē, tādā veidā atvieglojot iekšējos orgānus. Straujas un tomēr ne pārāk spēcīgas kustības svaigā gaisā līdz ar priecīgu prātu veicinās asins rīti, kas ādai piešķir veselīgu sātumu un locekļiem pievadīs ar svaigu gaisu atdzīvinātas asinis. Fiziski vingrinājumi palīdzēs arī tiem, kam slimis kuņģis. Ārsti bieži vien slimniekiem ieteic apmeklēt citas zemes, doties uz avotiem vai izbraukt jūrā, lai atkal kļūtu veseli; bet no desmit gadījumiem deviņos tie, ievērojot mērenību ēšanā, un priecīgā garā nododoties veselībai atbilstošiem fiziskiem vingrinājumiem, kļūtu tikpat veseli, bez laika un naudas izšķiešanas. [531] Fiziski vingrinājumi un neierobežota bagātīga svaiga gaisa un saules gaismas lietošana — to svētību lietošana, ko Debesis par velti dāvājušas visiem — atdotu šiem novājinātajiem slimniekiem dzīvību un spēku.

Liela sieviešu daļa apmierinās ar sildīšanos pie krāsns un netīra gaisa elpošanu pusi vai trīs ceturtdaļas no sava laika, līdz viņu smadzenes ir pārkarsētas un pa pusei paralizētas. Viņām vajadzētu iet ārā un katru dienu fiziski kaut ko strādāt, pat ja mājās kas paliktu nedarīts. Tām nepieciešams vēss gaiss, kas nomierinātu satrauktās smadzenes. Tām nav jāiet pie kaimiņiem plāpāt, bet par mērķi vajag spraut kādu labu darbu, tā cenšoties palīdzēt citiem. Tad tās būs citiem par priekšzīmi, un arī pašas saņems patiesu labumu.

Labā veselība ir atkarīga no labas asinsrites. Sevišķa vērība jāpiegriež locekļiem, lai tie būtu tikpat labi apgērbti kā krūšu kurvis un sirds rajons, kuru temperatūra ir visaugstākā. Vecāki, kas bērnus gērbjot atstāj viņu locekļus kailus vai gandrīz kailus, upurē modei savu bērnu veselību un dzīvību. Ja šīs ķermeņa daļas nav tikpat silti apgērbtas kā pārējās, tad asinsrite nevar būt vienmērīga. Ja locekļi, kas atrodas tālāk no vitāliem ķermeņa orgāniem, nav pietiekoši apgērbti, tad asinis tiek sadzītas galvā, izraisot galvas sāpes un deguna asiņošanu; var būt arī spiediens krūtīs, izraisot klepu vai sirds darbības paātrināšanos, kam cēlonis ir pārmērīgs asins daudzums šīnī rajonā; arī kuņģim var pieplūst par daudz asiņu, izraisot gremošanas traucējumus.

Sekojoj modei, mātes, gērbjot bērnus, to locekļus atstāj gandrīz kailus; un asinis vēsuma ietekmē vairs neiet dabīgajā ceļā, bet pārplūšina iekšējos orgānus, traucējot visu asinsriti un izraisot slimības. Locekļus Radītājs nav veidojis tā, lai tie līdzīgi sejai varētu panest ārējās vides iedarbību. Kungs seju ir bagātīgi apgādājis ar asins plūsmu, jo tai ir jāpanes ārējā ietekme. Viņš arī locekļus ir apgādājis ar

lieliem asinsvadiem un nerviem, [532] lai tur bagātīgi varētu ieplūst cilvēka dzīvības straume, un locekļi varētu būt tikpat silti kā pārējās ķermeņa daļas. Tos vajadzētu tā apgērbt, lai asinīm būtu iespējams aizplūst līdz tālākajām organisma daļām. Mode, kas locekļus atstāj pilnīgi neapgērbtus, izgudrojis sātans, liekot dzīvības plūsmāi vēsuma ietekmē atstāt savu sākotnējo ceļu. Un vecāki klanās modes altāra priekšā un tērpj savus bērnus tā, ka asinsvadi sašaurinās un vairs neatbilst Radītāja sākotnējam nolūkam. Rezultātā rokas un kājas vienmēr ir aukstas. Siem vecākiem, kas seko modei, bet ne saprātam, būs jādod norēķins Dievam par to, ka saviem bērniem ir laupījis veselību. Pat pati dzīvība bieži tiek upurēta modes elkam.

Pēc modes tērpti bērni nevar panest svaiga gaisa ietekmi, izņemot tās dienas, kad laiks ir silts un jauks. Tāpēc vecāki un bērni paliek slikti vēdinātās telpās, baidīdamies no āra gaisa; un viņi turpina gērbties saskaņā ar modi. Ja viņi gērbtos saprātīgi un ja tiem pietiktu morālās drosmes nostāties pareizā pusē, tad, izejot ārā viņu veselībai briesmas nedraudētu; to viņi varētu darīt kā vasarā, tā ziemā, brīvi nododoties fiziskiem vingrinājumiem svaigā gaisā. Bet netraucēti paliekot pie saviem uzskatiem, daudzi drīz vien noslēgs upuru pienešanu modei ar savu un savu bērnu dzīvības ziedošanu. Jācieš arī tiem, kas spiesti par viņiem rūpēties. Ir jābaidās no slimniekiem, kas vadās pēc savas fantāzijas. Visi, kas ar tādu slimnieku dzīvo vienā mājā, kļūst arvien nespēcīgāki. Vīrs zaudē savu nervu spēku un saslimst, jo ievērojamu laika daļu viņa sieva tam neļauj elpot dzīvinošo Debesu gaisu, bet visvairāk cieš nabaga bērni, kuri domā, ka māte vislabāk zina kā jārikojas. Māte ar savu nepareizo rīcību pati sevi ir novājinājusi un, jūtot vēsumu, viņa vēl vairāk ietinas drēbēs un tādā pat veidā rūpējas par bērniem, domādama, ka arī tiem ir auksti. Tiek aizvērti logi un noslēgtas durvis, un vēl vairāk sakāpināta istabas temperatūra. [533] Bērni bieži nīkuļo un bieži ir vāji, un arī viņu tikumiskā vērtība ir zema. Uz visu ziemu vīrs un sieva tiek ieslēgti telpās, vergojot kādas sievietes iedomām, kura vadās no fantāzijas, un kurai reizēm ir nelokāma griba. Šādas ģimenes locekļi katru dienu dzīvo kā mocekļi. Veselību viņi upurē vienas kurnošas sievietes untumiem. Viņiem lielā mērā ir atņemts gaiss, kas tos stiprinātu, dotu viņiem enerģiju un dzīvības spēkus.

Kas ikdienas nelieto savus locekļus, tie, mēģinot kaut ko darīt, izjutīs nespēku. Asinsvadi un muskuļi nav tādā stāvoklī, lai spētu veikt savu darbu, liekot strādāt visam dzīvajam mehānismam, kurā katrs orgāns dara savu darbu daļu. Locekļi nostiprināsies tos lietojot. Ja muskuļus ik dienas mēreni vingrinās, tad tie kļūs stipri, bet nevingrināti tie paliks ļengani un vāji. Katru dienu rosīgi strādājot svaigā gaisā, arī aknas, nieres un plaušas spēs labi veikt savu darbu. Ņemiet palīgā gribas spēku, lai tas pretotos aukstuma izjūtai un atmodinātu darbam visu nervu sistēmu. Īsā laikā jūs tik tālu izpratisiet fizisku vingrinājumu un svaiga gaisa labumu, ka nevēlēšities dzīvot bez šīm svētībām. Jūsu plaušas, ja tām tiks liegts svaigs gaiss, jutīsies kā izsalcis cilvēks, kuram nedod ēst. Tiešām, mēs ilgāk varam dzīvot bez barības nekā bez svaiga gaisa, kas ir Dieva nozīmētais uzturs plaušām. Tāpēc neuzskatiet to kā ienaidnieku, bet kā dārgu Dieva svētību.

Ja slimniekiem atļaus izdabāt viņu slimajai iztēlei, tad tie izšķiedīs ne tikai savus spēkus, bet arī to cilvēku dzīvības spēkus, kas par viņiem rūpējas. Es ieteicu slimajām māsām, kas pieradušas pie lielā drēbju daudzuma, pakāpeniski no visa liekā atbrīvoties. Dažas no jums dzīvo tikai lai ēstu un elpotu, neizpildot tos uzdevumus, [534] kādiem jūs esat radītas. Jums vajadzētu savai dzīvei spraut augstāku mērķi, cenšoties kļūt derīgākām savā ģimenē un arī sabiedrībā. Jums nevajadzētu prasīt, lai ģimene jūs stādītu uzmanības centrā un nevajadzētu arī gaidīt uz citu līdzjūtību. Dariet savu daļu uzmanības un mīlestības parādīšanā nelaimīgajiem cilvēkiem, atceroties, ka arī tiem ir īpašas sāpes un grūtības. Vērojiet vai nevariet ar līdzjūtīgiem vārdiem un mīlestību atvieglot viņu nastas. Aplaimojiet citus un jūs redzēsiet, ka pašas esat saņēmušas svētības.

Kas iesaistās cik tālu tas viņam iespējams, labos darbos priekš citiem, praktiski parādot savu interesi par tiem, tie ne tikai atvieglos cilvēces postu, palīdzot nest citu cilvēku nastas, bet tajā pat laikā sekmēs pašu dvēseles un miesas veselību. Labdarība ir darbs, kas dod labumu kā saņēmējam, tā arī devējam. Ja, interesējoties par citiem jūs aizmirstat sevi, tad esat guvuši uzvaru pār savu nespēku. Apmierinājums, ko izjūtat darot labu, stipri palīdzēs jūsu fantāzijai iekļauties veselīgā gultnē. Labdarības izraisītais prieks atdzīvinās garu un atbalsosies visā cilvēka būtņē. Kamēr labu vēlošo cilvēku sejās mirdz prieks, kas stāsta par domu morālo cēlumu, savtīgie, skopie cilvēki ir nomākti, nospiesti un drūmi. Viņu sejās redzami morālie trūkumi. Pašmīlība un savtīgums uzspiež savu īpašo attēlu, kas redzams cilvēka ārienē. Persona, kas vadās no patiesas, nesavtīgas labvēlības, ir dievišķās dabas līdzdalībniece, izbēgusi no samaitāšanas, kas ir pasaulē caur iekārošanu; bet savtīgais un mantkārīgais tik ilgi kopj savu savtīgumu, līdz izsīkst līdzjūtība pret citiem cilvēkiem un viņa sejā vairāk ir redzams ienaidnieka attēls nekā skaidrība un svētums.

Jums, kas jūtaties darba nespējīgi, es iesaku uzdrošināties kaut ko darīt. Pamodiniet savu gribas spēku un vismaz izdriest šai virzienā kādu mēģinājumu. Novērsiet domas no sevis un tik daudz par sevi nerūpējieties. Speriet soli uz priekšu ticībā. Ja pamostas vēlēšanās domāt par sevi un bailes, ka

svaigais gaiss atņems jums dzīvību, tad pretojieties šādām domām un izjūtām. Nepakļaujieties savai slimajai fantāzijai. Ja jums šis mēģinājums neizdodas, jūs varat tikai nomirt. Bet kas par to, ka jūs nomirsiet? Labāk lai pazūd viena dzīvība, nekā tiek upurētas daudzas. Jūsu piekoptie uzskati un untumi iznīcina ne tikai jūsu dzīvību, bet kaitē arī tiem, kuru dzīve ir daudz vērtīgāka nekā jūsu dzīve. Tomēr rīcības veids, kuru mēs ieteicam, neatņems jums dzīvību, ne arī jums kaitēs. Jūs iegūsiet labumu. Jums nav jāpārsteidzas vai jārikojas neapdomīgi; iesāciet mēreni, arvien vairāk pieradinoties pie svaiga gaisa un fiziskiem vingrinājumiem, un turpiniet reformēties līdz jūs kļūstat derīgi, par svētību savai ģimenei un visiem, kas ir ap jums. Pārļieciniet savu prātu, ka fiziskie vingrinājumi, saules gaisma un svaigs gaiss ir Debesu sagādātās svētības, kas paredzētas, lai slimie varētu kļūt veseli un tie, kas nav slimi, saglabātu savu veselību. Dievs jums nav atņēmis šīs par velti sniegtās svētības, bet jūs paši sevi esat nosodījuši, noslēdzot tām savas durvis. Pareizi lietoti, šie vienkāršie un tomēr spēcīgie līdzekļi, palīdzēs dabai pārvarēt patiesās grūtības un sniegs veselību garam un spēku miesai.

Šajā laikmetā, kad pār vīriem un sievietēm valda mode un netikumība, kristiešiem jā saglabā skaidrs raksturs un vesels prāts. Ja tas tā būtu, tad sejās, kas tagad apmākušās, nesot slimības un samaitātības iezīmes, parādītos cerība un prieks, un atmirdzētu patiesa labsirdība un skaidra sirdsapziņa.

Ieradums neko nedarīt ir vislielākais lāsts, kas skāris mūsu rasi. Bērniem, kam nelaimīgā kārtā jāsaņem audzināšana no mātēm, kurām pašām nav patiesas morālas vērtības, kuru iztēle ir slima un kas cieš no iedomātām vajībām, ir nepieciešama līdzjūtība, pacietīga pamācīšana un saudzīga gādība no to cilvēku puses, kuri viņiem var palīdzēt. [536] So bērnu vajadzības netiek apmierinātas, un izglītība, kuru viņi saņem, nedara tos par derīgiem sabiedrības locekļiem viņu dzīves laikā un priekšlaicīgi tos ieved kapā. Ja arī viņiem tiek dāvāts garāks dzīves laiks, tad tiem tomēr nekad neaizmirstas tas, ko mācīja māte. Viņas dzīves kļūdas ar viņas vārdu un darbu starpniecību tiek iespiestas bērnu uzskatos, un daudzos gadījumos viņi turpina iet savas mātes pēdās. Viņas dzīves ieradumi līdzīgi tumšam līķautam apēno viņas nabaga bērnus. Mātes pretrunīgā rīcība ir uzspiedusi viņu dzīvei savu zīmogu, un tiem grūti pārvarēt bērnībā saņemtās audzināšanas iespaidu.

Māti ar bērniem saista vismaigākās šīs zemes saites. Bērns daudz vieglāk iespaidojas no savas mātes dzīves un piemēra nekā no tēva; jo māti ar bērniem saista stiprākas un daudz maigākas saites. Uz mātes gulstas smaga atbildība. Es justos laimīga, ja varētu tās pārļiecināt par darbu, ko tās spēj veikt savu bērnu prāta veidošanā.

Ja vecāki paši krātu atziņas un saprastu, cik liela nozīme ir šo atziņu praktiskai izlietošanai viņu mīļo bērnu audzināšanā, tad jauniešu un bērnu vidū mēs redzētu pavisam savādāku situāciju. Bērniem jā māca saprast viņu pašu ķermeņa uzbūve. Maz ir jauniešu, kam ir kaut cik nopietnas zināšanas par cilvēka dzīvības noslēpumiem. Jaunieši maz zina par šo dzīvo mehānismu. Dāvids saka: "Es tev pateicos, Dievs, ka esmu tik brīnišķī radīts." (Ps.139:14) Māciet bērnus izsekot no lietu cēloņa līdz rezultātiem; rādiet viņiem, ka par savas būtnes likumu pārkāpšanu tiem būs jāmaksā sods — būs jācieš no slimībām. Ja savās pūlēs jūs neredzat sevišķus panākumus, nekļūstiet mazdūšīgi; turpiniet pacietīgi pamācīt, sniedzot rindu pēc rindas, priekšrakstu pēc priekšraksta, mazliet šeit un mazliet tur. Ja tā jums izdodas aizmirst pašiem sevi, jūs jau esat spēruši soli uz priekšu pareizā virzienā. Turpiniet spiesties uz priekšu, līdz ir gūta uzvara. Nepārtrauciet bērnus pamācīt par viņu ķermeni un stāstiet, kā par to jā rūpējas. Nevēriība pret miesas veselību dara cilvēku nezinošu morālā rakstura veidošanā. [537]

Neaizmirstiet saviem bērniem mācīt ēdienu pagatavošanas mākslu. Ar to jūs viņiem iemācīsiet pamatlikumus, kas vajadzīgi to reliģiskajā audzināšanā. Mācot bērniem fizioloģiju (dzīvības procesu norises) un ēdienu pagatavošanas mākslu, kā šo darbu iespējams veikt vienkārši un tomēr meistarīgi, jūs liksiet pamatu visderīgākajai izglītības nozarei. Lai izceptu labu un vieglu maizi, ir vajadzīga prasme. Labu ēdienu pagatavošanā ir apslēpta reliģija, un es šaubos par to cilvēku reliģiju, kas šai jautājumā ir pārāk nezinoši un bezrūpīgi, lai apgūtu ēdienu pagatavošanas mākslu.

Kur vien mēs ejam, visur ir redzamas dzeltenīgas sejas un vaidoši ļaudis, kas slimo ar gremošanas traucējumiem. Apsēžoties pie galdā un ēdot pasniegtos ēdienus, kas mēnešiem un varbūt gadiem ilgi ir gatavoti vienā un tai pašā veidā, man jābrīnās, ka šie ļaudis vispār vēl dzīvo. Cepamais pulveris padarījis maizi un cepumus dzeltenus. Šis cepamais pulveris tiek lietots, lai aizvietotu nelielu uzmanību; bieži vien maizei pirms cepšanas ļauj ieskābt un, lai šo vainu izlīdzinātu, pieliek krietnu porciju cepamā pulvera, kas maizi padara cilvēka kuņģim pilnīgi nederīgu. Cepamajam pulverim nekādā veidā nevajadzētu ļaut nonākt cilvēka kuņģī, jo sekaš ir briesmīgas. Tas iznīcina kuņģa gļotādu, izraisa iekaisumus un bieži saindē visu organismu. Daži cenšas aizbildināties un saka: "Es nevaru izcept labu maizi, ja nelietoju sodu vai cepamo pulveri." — Jūs noteikti to varat, kļūstiet tikai

par skolniekiem un mācieties. Vai jūsu ģimenes veselība nav pietiekoši vērtīga, lai pamodinātu vēlēšanos mācīties, kā pagatavot ēdienus un kā tos ēst?

Uzturs, kuru mēs lietojam, nevar tikt pārvērsts labās asinīs, ja tas pats nav labs, vienkāršs un barojošs. Skābu maizi kuņģis nekad nevar pārvērst saldā. Nepilnvērtīgi sagatavots ēdiens nav barojošs un nevar tikt pārvērsts labās asinīs. Lietas, kas kaitē kuņģim un traucē tā darbu, [538] atstāj paralizējošu iespaidu uz skaidrajām sirds izjūtām. Daudzi, kas pieņem veselības reformu, sūdzas, ka tā viņus neapmierina; tomēr, apsēžoties pie viņu galdiem, esmu spiesta redzēt, ka vainīga ir nevis veselības reforma, bet gan trūcīgi sagatavotie ēdieni. Veselības reformas piekritējiem vairāk par visiem citiem vajadzētu izvairīties no galējībām. Organismam jāsaņem pietiekošs daudzums barības vielu. Mēs nevaram iztikt vienīgi ar gaisu; mēs arī nevaram būt veseli, ja mums trūkst barojoša uztura. Uzturs jāpagatavo prasmīgi, lai tas būtu garšīgs. Mātēm savā dzīvē vajadzētu praktiski īstenot fizioloģijas likumus, lai varētu savus bērnus mācīt pazīt pašiem sevi un būt morāli pietiekoši drosmīgiem, lai neskatoties uz veselībai un dzīvībai bīstamo modi, dzīvotu saskaņā ar pareizajiem pamatlikumiem. Mūsu būtnes likumu pārkāpšana ir arī Dieva likumu pārkāpšana.

Slikti pagatavoti ēdieni lēnām iznīcina dzīvības spēkus tūkstošiem cilvēku. Pie dažiem galdiem, ēdot smago, skābo maizi un līdzīgi sagatavotu citu uzturu, tiek apdraudēta veselība un dzīvība. Mātes, muzikālās izglītības vietā, ko jūs cenšaties dot savām meitām, apmāciet tās šajā lietderīgajā izglītības nozarē, kas visciešāk saistās ar dzīvību un veselību. Māciet tām visus ēdiena pagatavošanas noslēpumus. Rādiet tām, ka tā ir daļa no izglītības, kam ir ļoti liela nozīme, lai tās varētu būt kristietes. Ja uzturs nav pagatavots veselīgi un garšīgi, tad to nevar pārvērst labās asinīs bojā ejošo audu atjaunošanai. Jūsu meitas varbūt mīl mūziku, un tas viss varbūt ir pareizi; ar to ģimenes laime var vēl vairāk palielināties; tomēr muzikālās zināšanas, ja trūkst zināšanu ēdiena pagatavošanā, nav sevišķi vērtējamas. Kad jūsu meitām būs pašām savas ģimenes, tad ar mūziku un smalkiem rokdarbiem vien nepietiks, lai spētu likt galdā labas, garšīgi pagatavotas pusdienas un nevajadzētu nosarkt, tās pasniedzot saviem viscienījamākajiem draugiem. Mātes, jūs gaida svēts darbs. [539] Kaut Dievs jums to palīdzētu uzsākt, ņemot vērā Viņa godu, un pacietīgi un ar mīlestību turpināt jūsu bērnu tagadējās un nākošās labklājības dēļ, domājot tikai par Dieva pagodināšanu.

NORĀTA SAVTĪBA

Mīļais brāli A! Kopš Ilinoisas telts sanāksmes tavs gadījums ļoti nospiež manu prātu. Atceroties dažas lietas, kas man rādītas par sludinātājiem, īpaši par tevi, es jutos sevišķi nomākta. Sapulcē Ilinoisā es runāju tieši par evaņģēlija kalpiem nepieciešamajām īpašībām. Kad es ļaudīm stāstīju, kādas īpašības nepieciešamas sludinātājiem, kas nes svinīgo vēsti šīm pēdējām dienām, tad daudz no tā, ko es teicu, attiecās uz tevi; un es sagaidīju, ka dzirdēšu no tevis kādu atzinību. Pirms manas runas tava sieva mātai Hall stāstīja par tavu mazdūšību. Viņa teica, ka tu nezinot, vai sludināšanas darbs ir tavs pienākums; tu nejutoties drošs par savu pienākumu un neesot nodevies darbam tā, kā tu to būtu darījis, ja būtu pārliecināts, ka ej pareizo ceļu. Māsa Halla lika man saprast, ka, ja man priekš tevis būtu kādi iepriecinoši vārdi, tad tava sieva priecātos, ja es tos pateiktu. Es mātai Hallai teicu, ka nevaru sacīt neko iedrošinošu un ka, ja tu nejuties drošs, tad tev vajadzētu nogaidīt, līdz tu pats izproti savu pienākumu. Pēc tam es runāju par Kristus kalpa piemērotību darbam; un, lai pilnīgi izpildītu savu pienākumu, man būtu vajadzējis runāt tieši par tevi. Neticīgo klātbūtne bija vienīgais iemesls, kas mani no tā atturēja.

Minesotā man atkal vajadzēja sadurties ar grūtībām, ko rada mūsu sludinātāji un to rīcība. Es satiku brāli B un runāju ar viņu par viņa trūkumiem, kas tieši kavē viņa darbu, glābjot dvēseles. Viņa rīcība, rūpējoties par šīs zemes lietām, atkal man tik skaidri atgādināja tavu gadījumu, [540] ka, ja es būtu jutusies tik labi kā parasti, tad es tev būtu rakstījusi jau pirms telts sanāksmes atstāšanas. Mums nemaz neatlika laika atpūtai, un mēs tūlīt devāmies uz Viskonsinu. Es biju slima, tomēr Dievs mani stiprināja pienākuma pildīšanai ļaužu priekšā. Stāvot sanāksmes priekšā es pazinu sejas, lai gan neatceros, ka tās jebkad būtu redzējuši. Atkal sakarā ar citu cilvēku gadījumiem man skaidri atklājās tava lieta. Tā bija vieta, kur tavs iespaids bija iedarbojies kā graujošs lāsts, bet ne svētība. Bet tā bija arī vieta, kur pat tu varēji padarīt daudz laba. Ja tu būtu svētījies Dievam un būtu nesavtīgi strādājis, glābjot dvēseles, par kurām mira Kristus, tad tavam darbam būtu bijuši panākumi. Tu izprati mūsu nostājas pierādījumus. Mūsu ticības pamatojumi, atklājot tos ļaudīm, kuri vēl nekad par tiem nav saņēmuši gaismu, uz viņiem atstāja izšķirošu iespaidu, ja tikai to prāts nav pildīts ar aizspriedumiem, tā kā tie vairs nemaz negrib pierādījumus uzklaut. Es redzēju dažus cilvēkus, kuri bija vislabākais materiāls, lai kļūtu par Sabatu ievērojošiem kristiešiem N un NN apkārtnē. Bet, kad patiesības skaistā ķēde dažus jau bija savaldzinājusi un tie bija gatavi par to izšķirties, tu šo lauku atstāji, nobeigdams savu darbu. Būtu bijis labāk, ja tu vispār te nebūtu atnācis. Tādu interesi vairs nekad nebūs iespējams pamodināt.

Jau gadiem ilgi ir dota gaisma par šo lietu, norādot uz nepieciešamību uzturēt pamodušos interesi un nekādā gadījumā neatstāt darbu, līdz visi, kas tiecās pēc patiesības, ir izšķirušies, ir piedzīvojuši kristībā nepieciešamo atgriešanos un pievienojušies kādai draudzei, vai arī paši izveidojuši jaunu draudzi. Nav tādu apstākļu, kas būtu pietiekoši svarīgi, lai aizsauktu sludinātāju no vietas, kur patiesības sludināšana radījusi interesi. Pat slimībai un nāvei ir mazāka nozīme nekā dvēseļu glābšanai, [541] kuru dēļ Kristus ir pienesis tik milzīgu upuri. Kas izprot patiesības svarīgumu un to dvēseļu vērtību, kuru dēļ nomira Kristus, tie ne zem kādiem apsvērumiem neatstās ieinteresētus ļaudis. Tie teiks: Lai mironi aprok savus mironus. Mājas intereses, zeme un nami nedrīkstētu ne vismazākā mērā kādu ietekmēt atrauties no darba lauka. Ja sludinātāji atļauj šīm laicīgām interesēm tos šķirt no darba, tad viņiem ir tikai viens ceļš— jāatstāj viss, jāatsakās no zemes gabaliem un laicīgām interesēm, kuru iespaids varētu tos atraut no šo pēdējo dienu svarīgā darba. Viena dvēsele ir vērtīgāka nekā visa pasaule. Kā gan cilvēki, kas saka, ka sevi ir atdevuši svētajam dvēseļu glābšanas darbam, var atļaut maziem laicīgiem īpašumiem saistīt viņu prātu un sirdi un tos atturēt no sekošanas augstajam aicinājumam, kuru, kā viņi to apliecina, tie ir saņēmuši no Dieva?

Es redzēju, brāli A, ka tavš iespaids N un NN apkārtnē ir ļoti kaitējis Dieva lietai. Ar šo iespaidu es iepazīnos, kad tu pēdējā reizē biji Batl-Krīkā. Rakstot svarīgas lietas priekš sludinātājiem, man parādīja tavu gadījumu, un es apņēmos tūlīt tev rakstīt; bet tas nebija iespējams. Trīs naktis es gulēju pavisam maz. Gandrīz pastāvīgi domāju par tavu lietu. Garā es tev rakstīju gan guļot, gan nomoda stāvoklī. Redzot sanākušo vidū tieši tos cilvēkus, kuriem tavš iespaids bija kaitējis, es vēlējos šo lietu noskaidrot, ja tikai tu būtu bijis klāt. Par tavu rīcību neviens mirstīgais man nav teicis nevienu vārdu. Es jutos spiesta ar vienu vai diviem par šo jautājumu runāt, teikdams viņiem, ka atceros viņu sejas sakarā ar dažām lietām, kas man rādītas par tevi. Tad ļoti negribīgi man tika pastāstīti daži gadījumi, kas apstiprināja visu, ko es tiem biju teikusi... Es teicu tikai to, ko es sapratu, kas man, bīstoties Dievu, ir jāsaka kā Viņa kalponei, pildot savu pienākumu.

[542] Divus gadus atpakaļ es redzēju, ka tu un tava sieva bijāt ļoti savtīgi, mantkārīgi cilvēki. Jūsu pašu savtīgās intereses jums bija dārgākas par dvēselēm, kuru dēļ mira Kristus. Es redzēju, ka tavām pūlēm vispār nav sekmju. Tev ir spējas pasludināt patiesību; tev ir pētošs prāts; un, ja nebūtu daudz trūkumu tavā kristīgajā raksturā, tad tev būtu bijuši labi panākumi. Tomēr daudz iemeslu dēļ patiesības pasludināšanā tu neesi guvis sekmes. Viens no tavas dzīves lielākajiem lāstiem, brāli A, ir bijis tavš ārkārtīgais savtīgums. Tu vienmēr esi domājis par savu personīgo labumu. Jūs abi sevi esat padarījuši par līdzjūtības un uzmanības centru. Dodoties uz kādu vietu un ieejot kādā ģimenē, jūs ar visu svaru uzgulstieties šai ģimenei, liekat tiem gatavot priekš jums ēdienus un jūs apkalpot; bet neviens no jums necenšas padarīt tikpat daudz, cik priekš jums tiek darīts. Šī ģimene varbūt smagi strādā, nesot savas un jūsu nastas, bet jūs abi esiet tik savtīgi, ka neredzat viņu nastas, viņu pārgurumu un nesaskatiet, ka esat fiziski spējīgāki veikt to darbu, ko viņi dara jūsu labā. Brāli A, tu esi par kūtru, lai būtu patīkams Dievam. Tu neredzi, kad ir jāatnes malka vai ūdens, un ļauj to nest tiem, kas jau tā ir pārguruši, un bieži vien pat sievietēm, lai gan tieši šo mazo pakalpojumu veikšana, šīs sadzīves laipnības nāktu par labu tavai veselībai. Tu esi bagāts ar miesām un asinīm, un tu fiziski nestrādā pat pusi tik daudz, cik būtu vajadzīgs tevis paša labā. Kūtrums, kuru tu parādi, un tieksme satvert visu, kas varētu tev dot kādu priekšrocību, apkauno patiesību un tevi padara par piedauzīšanās akmeni neticīgiem.

Tava sieva, tāpat kā tu, mīl ērtības. Jūs gultā pavadījāt laiku, kur piecēlušies varējāt parādīt interesi tai ģimenei, kuru jūs apgrūtinājāt. Tu domā, ka tava klātbūtne, tāpēc ka tu esi sludinātājs, viņiem jāuzskata kā kāda labvēlība un ka viņiem tevi jāapkalpo un par tevi jāinteresējas, [543] kaut gan tev pašam nav nekādu citu rūpju, izņemot savtīgās domas par sevi. Tavš iespaids ir bijis ļoti slikts. Jūs abi tikāt uzskatīti par to sludinātāju un viņu sievu pārstāvjiem, kas pasaulei stāsta par Sabatu un mūsu Kunga drīzo atnākšanu.

Kas pazīst tavu rīcību, tie teiks, ka tava ticības apliecība un tava mācība nesaskan ar dzīvi. Viņi redz, ka tavi augļi nav labi un nolemj, ka tu pats netici tam, ko māci citiem. Viņi secina, ka visi sludinātāji ir tādi kā tu un ka svētās un mūžīgās patiesības, pēc visa spriežot, ir tikai krāpšana. Kas būs atbildīgs par šādu iespaidu un šādiem nožēlojamiem rezultātiem? Vai tu vari redzēt savu smago atbildību, kas gulstas uz tevi, tava savtīguma dēļ, kas ir lāsts tev un visiem ap tevi.

Vēl, brāli A, tevi nomāc jūtas un iespaidi, kas ir dabīgi savtības augļi. Tu domā, ka citi nevērtē tavas pūles. Tu sevi uzskati par spējīgu veikt lielu darbu, bet savu neveiksmi darbā aizbildini ar to, ka citi tev nedod vietu un netic tavām spējām. Tu apskaud citus un esi kavējis darba attīstību Ilinoisā un Viskonsinā, pats strādādams pavisam maz un traucēdams tos, kas būtu strādājuši, ja tu viņiem nestātos ceļā. Tavš pārmērīgais jūtīgums un greizsirdība ir vājinājuši to cilvēku rokas, kas būtu varējuši savest lietas kārtībā un pacelt šīs savienības. Ja šajos štatos ir panākts kaut kas labs, tad tu to lielā mērā vēlies attiecināt uz sevi, kaut gan patiesībā, ja šīs lietas būtu atstātas tavā uzraudzībā,

tas tās būtu ātri aizgājušas bojā. Savās uzrunās tu parasti esi pārāk sauss un formāls. Tu praktisko dzīvi nesaaud ar mācību punktiem. Tu runā pārāk gari un nogurdini ļaudis. Tā vietā, lai iztirzātu to temata daļu, ko tu varētu izskaidrot tā, ka visi cilvēki varētu saprast, [544] tu maldies apkārt un apstājies pie sīkumiem, kas nepalīdz izprast galveno domu un ko varēja nemaz nepieminēt. Runā ievijot tik daudz gadījumu, kas attiecīgajā jautājumā nav nepieciešami, klausītājam zūd pierādījumu savstarpējā saistība, un viņš vairs nevar paturēt prātā galveno domu. Kad sludinātājs ir izsaucis ļaužu uzmanību, tad viņam jāiet no viena punkta pie otra, cik iespējams tos neaptumšojot ar daudziem vārdiem un nenozīmīgiem sīkumiem. Savas domas ļaužu priekšā tam vajadzētu izteikt tik skaidri, lai tās paliktu kā ceļa rādītāji. Vitāli svarīgo punktu pārklāšana ar daudziem vārdiem, aizskarot visus jautājumus, kam ir tikai tāls sakars ar galveno domu, iznīcina tās spēku un padara nesaprotamu skaisto, cieši saistīto patiesības ķēdi. Savās uzrunās tu esi kūtrs un garlaicīgs, tāpat kā visā citā, ko tu uzsāc. Ja vispār kādam cilvēkam ir vajadzīgs patiesības Gara atdzīvinošais spēks, tad noteikti tas nepieciešams tev. Tev vajadzīgs, lai Kristus tevī kļūtu par godības cerību. Tev nepieciešama reliģija kā patiesa reāla lieta.

Man norādīja uz sekojošiem inspirētiem vārdiem: "Kurš ir gudrs un prātīgs starp jums, tas lai rāda caur labo dzīvošanu savus labos darbus lēnā gudrībā?" "Bet tā gudrība, kas nāk no augšienes, papriekš ir šķīsta, pēc tam mierīga, lēna, paklausīga, pilna apžēlošanās un labu augļu, taisna un bez liekulības. Bet taisnības auglis top sēts mierā tiem, kas mieru dara." (Jēk.3:13,17,18) Cilvēki, kurus Dievs ir aicinājis dvēseļu glābšanas darbā, jutīsies atbildīgi par ļaudīm. Savtīgās iegribas pazudīs dziļajā interesē par to dvēseļu glābšanu, kuru dēļ mira Kristus. Tas izjutīs apustuļa Pētera pamācības spēku: "Tos vecajus jūsu starpā pamācu es, arī būdams vecākais un liecinieks par Kristus ciešanām, un tās godības biedrs, kas taps redzams: Ganiet Dieva ganāmo pulku, kas pie jums, un uzraugiet, ne piespiesti, bet ar labu prātu, ne negodīgas peļņas dēļ, bet no sirds, nedz kā valdīdami pār Kunga daļu, bet priekšzīmes būdami ganāmam pulkam. Un, kad Augstais Gans atspīdēs, tad jūs dabūsiat nesavīstamo godības kroni." (1.Pēt.5:1-4)

[545] Pēc savas dabas tu esi stūrgalvīgs. Greizsirdība un stūrgalvība ir dabīgi savtības augļi. Tu kaut ko jau esi labojis; bet es redzēju, ka vēl darāms ir tik ļoti daudz; es tik skaidri redzēju tavas savtīgās, nesvētās dzīves postošo ietekmi un baidos, ka tu nekad nespēsi saskatīt, cik pretīgi Dievam šādi rakstura vilcieni. Es baidos, ka tu to pietiekoši neizprātsi, lai šīs īpašības atstātu un kļūtu līdzīgs savam Pašaizliedzīgajam Glābējam, šķīsts un nesavtīgs, un būtu redzams, ka tavu dzīvi iezīmē par sevi nedomājoša labvēlība. Tavs iespaids un priekšzīme ir tāda rakstura, ka dažiem, kas mīl patiesību un Dieva darbu, kas augstu vērtē mūsu ticību, zūd pašuzpurēšanās gars un interese par tagadējās patiesības lietu. Tava savtīgā, mantkārigā rīcība dzemdē viņos to pašu garu; un tava vēlēšanās ieraut un gūt labumu sev, tai pašā laikā saucoties par patiesības kalpu, ir aizvērusi sirdi ļoti daudziem, tā kā tie vairs negrib dot līdzekļus patiesības lietas atbalstīšanai. Ja sludinātāji ļaudīm rāda savtīgu priekšzīmi, tad šī priekšzīme atsauksies uz Dieva darbu ar desmitkārt lielāku spēku par to, ko var sniegt viņa uzrunas.

Tavs maziskums ir darījis kaunu Dievam. Tava rīcība ir odusi pēc negodīguma. Tavs ceļš aiz tevis nav tīrs, un, ja tavā dzīvē nenotiks pilnīga izmaiņa, tad tu būsi smags lāsts jebkurai draudzei, kurā tu uzturēsi. Tu strādā algas dēļ un, ja tev nemaksās, tu neiededzināsi uguni uz Dieva altāra, kā arī par velti neaizvērsi durvis. Ja tu ļaudīm rādītu priekšzīmi, uzpurējoties un nododoties Dieva lietai, darot patiesību un dvēseļu glābšanas jautājumu par pašu svarīgāko, tad tavs iespaids arī citus vadītu uz tādu pašu uzpurēšanos un nodošanos, pirmā vietā stādot Debesu valstību un Kristus taisnību. Tu jūties pilnvarots gūt peļņu no šīm lietām. Tavi brāļi, kuru dvēsele ir devīga, dažādos veidos dara tev labu un palīdz un visu to tu pieņem kā kaut ko pašu par sevi saprotamu, [546] kā tev pienākošos. Un ja kādi nav pret tevi pilnīgi brīvi un tevi neatbalsta, tad tu kļūsti greizsirdīgs un nekautrējies likt viņiem saprast, ka tu netiec vērtēts un ka viņi rīkojas savtīgi. Tu bieži norādi uz citiem cilvēkiem, kas tā un tā ir izturējušies pret tevi, kā uz piemēru, kuru vajadzētu atdarināt. Kas tev parādījuši sevišķu labvēlību, tie ir darījuši vairāk par savu pienākumu. Tu neesi pelnījis ne viņu uzticību, ne viņu augstsirdīgo devību. Tev šajā darbā nebija jānes nekādas smagas nastas, bet uz citiem tu esi uzkrāvis daudz vairāk nastu, nekā tu pats esi cēlis uz saviem pleciem. Tavi īpašumi ir palielinājušies, un tu esi sagādājis šīs dzīves labās lietas un domā, ka tev uz to ir tiesības. Kaut arī ik nedēļas tu saņemsi savu algu, tomēr ne vienmēr tu esi juties apmierināts. Neskatoties uz saņemto atalgojumu, tu pastāvīgi esi centies vēl kaut ko nopelnīt. Par visām tavām lielākām vai mazākām pūlēm, kuras tev bija iespējams uzrādīt, maksājusi ir Dieva organizācija. Tu neesi nopelnījis tos līdzekļus, kurus tu esi saņēmis.

Tavu sievu ir lutinājuši vecāki un vīrs, līdz tās lietderība ir kļuvusi pavisam maza. Jūs abi redzējāt, kā citus nospiež rūpju nastas, bet jūs viņiem nepalīdzējāt tās nest. Tava sieva kā bezpalīdzīgs smagums ir uzgūlusies citu ģimenēm, lielā mērā kaitēdama sev un citiem, kaut gan viņa bija veselāka par vienu otru no tiem, kas nesa viņas un tavas nastas, un tāpēc arī spējīgāka veikt attiecīgos darbus. Bet viņa

par to nedomāja. Neviens no jums nespēja redzēt šo īstenību un tāpēc just citiem līdzī. Daži, no kuriem jūs un jūsu bērns saņēma palīdzību, finansiālā ziņā darīja pāri pār saviem spēkiem, bet viņi domāja, ka tie kalpo pašuzpurīgiem Kristus vēsts sludinātājiem; tāpēc viņi aizliedzās un panesa neērtības un grūtības, ar kurām jūs paši būtu vieglāk tikuši galā nekā tie, kas pūlējās jūsu labā.

Tava sieva ar nepatiku ir raudzījusies uz savas dzīves nastām. Viņa ilgojas pēc augstāka aicinājuma un atstāj novārtā dotās dienas pienākumus. [547] Neviens no jums nepaklausa Dieva pavēlei mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu. Paša es un savtīgums neļauj jums redzēt savu līdzcilvēku vajadzības. Jūsu sīkumainais un peļņas kārais gars ir lipīgs. Tava priekšzīme vairāk ir darījusi pasauli mīloša un nenovīdīga, skopa gara atbalstīšanai, kā viss cits, kas ir noticis Viskonsinā un Ilinoisā. Ja tu neko nebūtu darījis un tikai nodevies savām laicīgajām interesēm, tad Dieva lieta šajos štatos atrastos daudz labākā stāvoklī nekā tagad. Panākumi, kādi tev ir bijuši, nespēj atsvērt ļaunumu, ko tu esi nodarījis. Dieva lieta ir sabojāta. Tavu pārmērīgo jūtīgumu un greisirdību citi ir ņēmuši par priekšzīmi. Ar šo garu mēs sastapāmies Viskonsinā un Ilinoisā. Draudžu stāvoklis N un apkārtnē bija ļoti nožēlojams. Mīlestības un vienprātības trūkums, ļaunas aizdomas, greisirdība, stūrgalvība, ko redzam šais draudzēs, lielā mērā ir tava rakstura īpašību auglis. Stāvoklis, kādu tu ieņēmi pēc fanātisma N, kad tu nostājies par savu cieņu, neko nedarīji, bet tikai runāji kā ar fanātiķiem, tā ar tiem, kurus Dievs bija sūtījis ar sevišķu vēsti, traucēja citiem ieraudzīt un labot savas kļūdas. Tava rīcība šajā laikā, tas ir, neķeršanās pie darba un nenostāšanās pareizajā pusē, lai labotu postošo fanātismu, veidoja šo neko labu nesološo lietu stāvokli, kāds te radās pēc fanātisma tumšā valdīšanas laika. Pareizā stāvoklī netika nostādīti ne brālis C, ne brālis D, ne arī draudze N un ļaudis no NN, kas viss bija iespējams, ja tu būtu bijis pazemīgs un būtu ļāvies pamācīties, strādājot kopā ar Dieva kalpiem. Cilvēkam, kas saucas par skolotāju un vadītāju, ja tas savā stūrgalvībā iedrošinās rīkoties tā, kā tu to darīji, grūti būs atbildēt par dvēselēm, kas, piedauzoties pie viņa, ir aizgājušas pazušānā. Sava iespaids ziņā sludinātājs nevar būt par daudz uzmanīgs. Viņā nedrīkst būt nekas no stūrgalvības, greisirdības un savtīguma, [548] jo, ja viņš piekopt šīs īpašības, tad tas vairāk dvēseļu iznīcina, nekā spēj izglābt. Ja viņš nevar pārvarēt šīs rakstura īpašības, kas viņam pašam varbūt neizliekas tik pārāk sliktas, nostādīs dvēseli tur, kur ne viņš pats, ne cits kāds nevarēs aizsniegt. Ja šādi sludinātāji pilnīgi atteiktos no darba, tad Dieva Gara iespaidam pieejamās dvēseles aizsniegtu tie, kas tām varētu rādīt priekšzīmi, kuru būtu vērts atdarināt, kas saskanētu ar viņa mācītajām patiesībām. Ar mācībai atbilstošu dzīvi sludinātājs iemantos patiesību meklējošu cilvēku uzticību un varēs tiem palīdzēt sirsniņi pieķerties Visu Laikmetu Klintij, un vēlāk, tiem tiekot kārdinātiem, šis iespaids sludinātājam dos iespēju sekmīgi brīdināt, aicināt, norāt un dot padomu.

Kristus kalpiem, kas nes svinīgo patiesību šīm pēdējām dienām, jābūt brīviem no savtīguma vairāk par visiem citiem cilvēkiem. Devībai jābūt viņu dabīgai īpašībai. Viņiem vajadzētu kaunēties no tādas rīcības pret brāļiem, kam būtu savtīguma iezīmes. Tiem vajadzētu būt priekšzīmei dievbijībā, dzīvām vēstulēm, zināmām un lasāmām visiem cilvēkiem. Viņu augļiem jābūt svētiem. Viņu garam jābūt pretējam tam, kādu atklāj pasaules cilvēki. Pieņemot dievišķo patiesību, viņi kļūst par Dieva kalpiem un nedrīkst vairs būt tumsas bērni un pasaules kalpi. Kristus viņus ir izraudzījis no pasaules. Pasaules cilvēks neizprot dievbijības noslēpumu; tāpēc viņš nepazīst motīvus, kas noteic Kristus kalpa rīcību. Tomēr viņos esošais gars un dzīvība, kas atklājas Debesīm patīkamās sarunās, sevis aizliegšanā un nevainojamā dzīvē, ar savu pārliecinošo spēku neticīgos vadīs visā patiesībā un tos ierosinās paklausīt Kristum. Viņi atstāj dzīvu un iespaidīgu priekšzīmi, tāpēc ka viņi līdzinās Kristum. Viņi ir pasaules gaisma, zemes sāls, un viņu iespaids uz citiem ir glābjošs. Viņi ir Kristus pārstāvji virs zemes. Zemes lietas neiedvesmo to mērķus un gribu; [549] viņi arī nevar strādāt peļņas dēļ, ne arī savtīgā mīlestībā par to priecāties. Mūžības apsvērumi viņiem ir pietiekoši svarīgi, lai paceltos pāri visam tam, kas ir pievilcīgs virs zemes. Īsts kristietis strādās tikai ar vienu mērķi, lai patiktu Dievam, domādams vienīgi par Viņa godu, un prieks darīt Dieva prātu būs viņa atalgojums.

Sludinātājiem sevišķi vajadzētu iepazīties ar Kristus raksturu un Viņa darbiem, lai varētu Viņu atdarināt; Jo īsta kristieša raksturs un darbi līdzināsies Kristus raksturam un darbiem. Viņš atstāja Savu godību, Savu varu, Savas bagātības un meklēja tos, kas gāja bojā grēkā. Viņš pazemojās līdz mūsu nospiedošajam stāvoklim, lai mūs paaugstinātu līdz Debesīm. Viņa dzīvi iezīmēja upuris, sevis aizliegšana un nesavtīga labdarība. Viņš ir mūsu Paraugs. Vai tu, brāli A, esi atdarinājis šo paraugu? Es atbildu: Nē. Viņš ir pilnīgs un svēts Paraugs, kas mums dots atdarināšanai. Mēs nespējam līdzināties šim Paraugam; tomēr Dievs mūs neatzīs, ja mēs To neatdarināsim un tam nelīdzināsimies atbilstoši spējām, kādas Dievs mums ir devis. Mīlestība uz dvēselēm, kuru dēļ mira Kristus, vadīs mūs uz seviš aizliegšanu un darīs mūs gatavus pienest jebkuru upuri, lai būtu Kristus līdzstrādnieki dvēseļu glābšanas darbā.

Dieva izredzēto kalpu darbs nesīs augļus, ja tas tiks darīts iekš Viņa. Sludinātāju vārdi un darbi ir kanāli, pa kuriem pasaule saņem skaidros un svētos patiesības pamatlikumus. Viņu priekšzīmīgā dzīve dara tos par pasaules gaismu un par zemes sāli. Dieva kalpiem ar ticības roku vajadzētu satvert

Visvarenā elkoni un uzkrāt no augšienes nākošos dievišķās gaismas starus, bet ar mīlestības roku viņiem tajā pašā laikā vajadzētu sniegties pēc bojā ejošām dvēselēm. Tādā darbā nepieciešama uzticība. Kūtrums pieļaus, ka dvēseles, kas varētu tikt izglābtas, tiek aizdzītas ārpus sniedzamības robežām. Dievs Savā darbā grib tādus sludinātājus, kas paši jau ir atmodušies un ir enerģiski un neatlaidīgi, kas ir uzticīgi sargi uz Ciānas mūriem, [550] ņemdami vērā visus dievišķā Skolotāja vārdus un tos uzticīgi pasludinādami ļaudīm.

Tu ļoti līdzinies Merosam. Tu esi diezgan čakls, ja tas, ko tu dari, nesīs tev pašam kādu labumu; bet ja tev nekāds sevišķs labums nenāk, tad tev nepatīk sevišķi censties. Tu tiešām esi slinks vīrs. Tu regulāri vari apēst savu devu, tomēr fizisku piepūli tu sevišķi nemīli. Neviena cilvēks nevar izpildīt savus sludinātāja darba pienākumus, ja viņš savā darbā nav čakls un uzticīgs un ja viņš uzticīgi nepilda savus pienākumus, kas saistās ar sabiedrisko dzīvi un darbu atklātībā. Dievs mūs izredzējis par kalpiem savam darbam, kas prasa neatlaidīgu enerģiju. Mēs nedrīkstam izlutināties, nedrīkstam izvairīties no pūlēm, grūtībām un cīņām.

Man norādīja uz sekojošajiem inspirācijas vārdiem: "Jo mēs nesludinām paši sevi, bet Kristu Jēzu, mūsu Kungu; bet sevi, ka esam kalpi Jēzus dēļ. jo Dievs, kas sacījis, lai gaisma aust no tumsības, tas ir atspīdējis mūsu sirdīs apgaismošanu dot, ka atzīstam Dieva godību Jēzus Kristus vaigā. Bet mēs šo mantu turam māla traukos, lai lielu lielais spēks būtu no Dieva un ne no mums. Mēs visur topam spaidīti un tomēr nospaidīti; mums ir grūtības un tomēr neesam izmisuši; mēs topam vajāti, tomēr neesam atstāti; mēs topam pie zemes mesti, tomēr neejam bojā. Mēs arvien Kunga Jēzus Kristus miršanu visur līdz nesam savās miesās, lai arī Jēzus dzīvība mūsu miesās parādītos." (2.Kor.4:5-10) Apustuļa derīgums nebija viņā pašā, bet gan Svētā Gara klātbūtnē un spēkā, Kura brīnišķais iespaids piepildīja viņa dvēseli, darot katru domu padevīgu un paklausīgu Kristum. Viņa sludināšanai bija augļi.

Pirmais lielais bauslis ir: "Tev būs mīlēt Kungu savu Dievu no visas sirds." (Mat.22:37) "Un otrs tam līdzīgs, proti šis: Tev būs mīlēt savu tuvāku kā sevi pašu." (Mat.22:39) Sajos divos bausļos ietverti visi morāliskās būtnes pienākumi un intereses. Kas pilda savu pienākumu pret citiem tā, kā viņi vēlētos, lai citi to pildītu pret viņiem, tiek novesti stāvoklī, [551] kur tiem var atklāties Dievs. Šos cilvēkus Viņš atzīs par labiem. Viņi tiek darīti pilnīgi mīlestībā, un viņu pūles un lūgšanas nebūs veltīgas. Tie pastāvīgi saņems žēlastību un patiesību no galvenā avota, un tikpat bagātīgi, kā paši to ir saņēmuši, viņi šo dievišķo gaismu un pestīšanu sniedz citiem. Viņos ir piepildījusies Rakstu liecība: "Jums ir savs auglis, ka paliekat svēti; bet gals ir mūžīga dzīvošana." (Rom.6:22)

Dieva un svēto eņģeļu acīs savtīgums ir negantība. Šī grēka dēļ daudzi nevar iegūt labumu, par ko citādi tiem būtu iespējams priecāties. uz savām personīgām lietām viņi skatās ar savtīgām acīm un tiem nav mīlestības, lai interesētos par citu vajadzībām, kā par savējām. Viņi pārgroza Dieva kārtību. Tie nevis dara citiem to, ko viņi vēlētos, lai citi viņiem darītu, bet paši priekš sevis dara to, ko vēlētos, lai citi viņiem darītu, un citiem dara to, ko tie vismazāk vēlētos, lai tiem tiktu darīts. Lūk, pamatlikums, kas vēl jāmacās! Mīlestība ir no Dieva. Tev nav mīlestības, ka mājoja Kristus sirdī. Nesvēta sirds nevar radīt vai veidot šo Debesu izcelsmes stādu, kuram, lai tas augtu un ziedētu, pastāvīgi jātiec slacītam ar Debesu rasu. tas var zelt un ziedēt tikai tādā sirdī, kurā valda Kristus. Šī mīlestība nevar dzīvot un augt bezdarbībā; tā nevar arī darboties, nekļūstot arvien dedzīgāka un neizvēršot savu iespaidu un neizplatot to pār citiem. Šis pamatlikums tev ir ļoti trūcis, un tāpēc viss ir bijis tumšs, kur Tās klātbūtnē visu būtu darījusi gaišu.

Mans brāli, tev nepieciešama pilnīga pārvēršanās, dziļa un visu aptveroša atgriešanās. Bez tās tu esi tikai akls ceļa rādītājs. Tavs iespaids nevar mīlestību un vienprātību to cilvēku vidū, starp kuriem tu atrodi. tas nevis uzceļ, bet noārda. Ar saviem trūkumiem tu esi bijis par postu Rietumiem. Kamēr tev tik lielā mērā trūkst Dieva žēlastības un tu esi tik ļoti nodevies savtīgumam, tu nevari pacelt draudzi tādā stāvoklī, kāds tai jāieņem atbilstoši Dieva prasībām. [552] "tai es esmu palicis par kalpu, kā Dievs man to priekš jums ir novēlējis, lai Dieva Vārdu pilnīgi pasludinātu; to noslēpumu, kas ir bijis paslēpts kopš mūžīgiem laikiem, un no dzimumu dzimumiem; bet tagad skaidri ir parādīts Viņa svētiem; Tiem Dievs ir gribējis darīt zināmu, kāda šim noslēpumam bagāta godība starp tautām; tas ir Kristus jūsoš, godības cerība; to mēs pasludinām, paskubinādami ikvienu cilvēku un mācīdami ikvienu cilvēku visā gudrībā, lai mēs ikvienu cilvēku varam nostādīt pilnīgu Kristū Jēzū; par to es arī darbojos, cīnīdamies Viņa varā, kas manī stipri strādā ar spēku." (Kol.1:25-29)

Dieva kalpiem, lai tie varētu patiesību sekmīgi pasniegt citiem, vispirms tā jāuzņem savā sirdī. Tiem jāklūst svētotiem caur patiesību, ko tie sludina, vai arī viņi būs tikai piedauzīšanās akmens grēciniekiem. Kurus Dievs ir aicinājis kalpot svētās lietās, tie ir arī aicināti būt šķīsti sirdīs un svēti dzīvē." Šķīstieties jūs, kas Kunga rīkus nesat." Ja Dievs izsaka "vai" pār tiem, kas ir aicināti sludināt patiesību un atsakās Viņam paklausīt, tad vēl smagāks "vai" gulstas uz tiem, kas uzņēmas šo svēto

darbu bez tīrām rokām un skaidras sirds. Kā "vai" ir izteikts, kas sludina patiesību, nesvētījušies sirdi un dzīvē, tāpat "vai" ir izteikts pār tiem, kas šai amatā pieņem un patur nesvētījušos cilvēkus, kas nespēj izpildīt amata pienākumus. Ja Dieva gars nav svētojis un darījis šķīstas rokas un sirdis cilvēkiem, kuri kalpo svētās lietās, tad tie runās saskaņā ar saviem nepilnīgajiem un trūcīgajiem piedzīvojumiem, un viņu padoms nomaldinās no Dieva tos, kas raugās uz viņiem un uzticas viņu spriedumam un piedzīvojumiem. Kaut Dievs palīdzētu sludinātājiem ņemt vērā Pāvila paskubinājumu Korintiešiem: "Pārbaudieties paši, vai esat ticībā, pārmeklējieties paši! Jeb vai jūs neatzīstieties, ka Jēzus Kristus iekš jums ir, ja tikai neesat nederīgi?" (2.Kor.13:5) Tev, mans brāli, darāms darbs, [553] lai tu iegūtu mūžīgo dzīvību. Kaut Dievs tev palīdzētu šo darbu veikt pamatīgi, lai tu varētu būt pilnīgs un nevainojams, kam nekā netrūkst."

Čikago, Ilinoisa, Massasio nams, 1870. gada 6. jūlijs

FANĀTISMS UN NEZINĀŠANA

Brāli E! 1865. gada 25. decembrī, atrodoties Ročesterā, N.Y., pirms apmeklēju Menas štatu, es redzēju daudz lietas sakarā ar grūtībām un drosmi atņemošo stāvokli šajā štatā. Man rādīja, ka diezgan liels skaits cilvēku, kuri iedomājas, ka viņu pienākums ir atklāti mācīt Dieva Vārdu, ir kļūdījušies darba izvēlē. Viņi nav saņēmuši nekādu aicinājumu nodoties šim svinīgajam un atbildīgajam darbam. Viņi nebija derīgi sludināšanas darbam, jo nespēja citus pareizi pamācīt.

Daži savu pieredzi bija ieguvuši reliģisku fanātiķu vidū, kuriem nebija pareizas izpratnes par darba augsto raksturu. So, tā saucamo, septītās dienas adventistu reliģiskie piedzīvojumi nebija uzticami. Visas viņu rīcības pamatos nebija stipru pamatlikumu. Viņi bija pašpaļāvīgi un lielīgi. Viņu reliģija nepastāvēja taisnības darbos, patiesā dvēseles pazemībā un sirsnīgā padevībā Dievam, bet gan impulsīvā trokšņainā rīcībā un savādībām un dīvainībām bagātā nekārtībā. Viņi neizjuta un arī nevarēja izjust nepieciešamību ietērties Kristus taisnībā. viņiem bija pašiem šava taisnība, kas līdzinājās notraipītām lupatām un kuru Dievs nekādā gadījumā nevarēja pieņemt. Šie cilvēki nemīlēja vienprātību un saskanīgu rīcību. Viņi priecājās par nekārtību. Viņi izvēlējās sajukumu, nemieru un uzskatu dažādību. Viņi bija nevaldāmi un nepakļāvīgi, neatdzimuši un nesvēti, un sajukuma elements atbilda viņu nedisciplinētajam prātam. Viņi bija lāsts Dieva lietai un apkaunoja septītās dienas adventistu vārdu.

Šos cilvēkus patiesība nebija reformējusi, [554] ne svētojusi. Viņi bija rupji un neaudzināti. Viņi vēl nekad nebija baudījuši kaut ko no nākamās pasaules jaukā un šķīstā skaistuma. Viņi vēl nekad nebija izjutuši dievbijības noslēpumu, ne arī viņu sirdis bijīgi nodrebējušas tā priekšā. Dievišķās un mūžīgās lietas viņi nostādīja vienādā līmenī ar parastām un bija gatavi runāt par Debesīm un Jēzus nākšanu tā, kā tie mēdza runāt par zirgiem. Viņiem bija paviršas zināšanas par patiesības teoriju, un par to vairāk tie neko nezināja. Patiesības pamatlikumi nebija mainījuši viņu dzīvi un nebija tiem likuši ar riebumu raudzīties uz savu es. Viņi sevi nekad nebija aplūkojuši tādā gaismā, kādā Pāvils raudzījās uz sevi un atklāja morālos trūkumus savā raksturā. Dieva baušļi tos nekad nebija nonāvējuši, un viņi nebija atšķīrušies no savas netīrības un no visa, kas tos aptraipīja. Dažiem no šiem cilvēkiem vismīļākā nodarbošanās ir niekošanās un vieglprātīgas sarunas. So ieradumu tie attaisnoja un piekopa pat tādos gadījumos, kuriem vajadzētu iezīmēties ar svinīgām domām un nodotos Dievam. Ar to viņi parādīja patiesas cieņas un dziļas izpratnes trūkumu un zaudēja vērtību pat tādu domājošu cilvēku acīs, kuriem nebija nekādu zināšanu par patiesību. Šie ļaudis paši metās kārdināšanu straumē un uzturējās tur, kur ienaidniekam bija izdevies tos ievest, un sātānam ir tik viegli pārvaldīt to prātu un samaitāt visus viņu piedzīvojumus, ka, pēc visa spriežot, tiem neizdosies atrāisties no viņa valgiem un iegūt veselīgus piedzīvojumus.

Dieva dienas ugunis aprīs salmus un pelavas, un no katra, kas turpinās iet šo, jau tik ilgi iemīļoto nedievbijīgo ceļu, nekas nepaliks pāri. Šiem ļaudīm nepatīk atrasties tādu cilvēku sabiedrībā, ar kuriem tiešām ir Dievs. [555] Viņu reliģiskie piedzīvojumi ir tik zemi, ka tiem nav nekādas daļas nedz intereses saprātīgos reliģiskos piedzīvojumos; tāpēc viņi ir nonicinājuši to ļaužu sabiedrību, kurus vada un māca Dievs. Dažu īpašu šīs šķiras pārstāvju stiprā pusē ir sarkasms (Jauns, dzēlīgs izsmiekls) un ironija. Viņi uzstājas nekaunīgi un apvainojoši un neievēro labas uzvešanās likumus. Viņi neko necenšas šķīrot, kā arī necenšas godāt tos, kam gods nākas. Tie lepni, dumpīgi, izaicinoši saceljas pret visiem, kas domā savādāk nekā viņi. Viņu trokšņainā izturēšanās un sliktā uzvešanās liek patiesajam Dieva kalpam just, ka tie pretojas viņa pūlēm to labā, un tas zaudē drosmi turpināt darbu pie tiem. Tad tie nododas necienīgai līksmībai, kas ir tieši tāda pat rakstura, kāds ir sātāna un viņa ļauno eņģeļu prieks par sev nodrošinātu dvēseli. Viņiem blakus stāv sātāns un viņa eņģeļi, kas gavilē līdz ar tiem. Bezcerīgs ir to personu stāvoklis, kuriem piemīt šīs rakstura īpašības un kas tās stipri attīstījuši. Tie ir ieslēgti savā paštaisnībā, un katra veida rakstura izsmalcinātību un cēlumu, ar ko viņiem nākas sastapties, tie nosauc par lepnumu un pazemības trūkumu. Rupja izturēšanās un

nezināšana tiek uzskatīta par pazemību.

Savus reliģiskos piedzīvojumus tu lielā mērā esi ieguvis šādu cilvēku vidū; tāpēc tu neesi derīgs mācīt mirstīgajiem šo vissvinīgāko, visskaistāko, viscēlāko un reizē arī vispārdošāko vēsti. Tu varbūt aizsniegsi zināmu ļaužu šķiru, bet sabiedrības inteligentākā daļa ar tavu darbu tiks aizdzīti tikai vēl tālāk prom. Tev nav pietiekošu zināšanu pat vispārējās izglītības nozarēs, lai spētu pamācīt vīrus un sievas, kuriem otrā pusē stāvēs viltīgais velns, kas tiem iečukstēs priekšlikumus un rādīs ceļus, kas vedīs prom no patiesības.

No parasto skolu skolotājiem prasa, lai tie būtu sava darba meistari. Viņus rūpīgi pārbauda, lai pārliecinātos vai viņu gādībai drīkst uzticēt bērnus. Viņu piemērotības pakāpe tiek pārbaudīta, [556] ņemot vērā tā amata svarīgumu, kas tiem būs jāpilda. Es redzēju, ka Dieva darba raksturs ir par tik augstāks un svarīgāks, par cik mūžīgās lietas vērtējamas augstāk par laicīgajām. Seit pielaistā kļūda nav vairs izlabojama. Bezgalīgi liela nozīme ir tam, lai visi, kas iziet mācīt patiesību, būtu piemēroti sagatavoti savam darbam. To spējas mācīt patiesību jāpārbauda ne mazāk stingri, kā tie cilvēki, kas mūsu skolās. Tā saucamo Kristus kalpu paviršais, nevīžīgais darbs ir noniecinājies visu Dieva lietu.

Es redzēju, ka sludinātājiem jābūt taisniem un svētiem un ka viņiem jāpazīst Dieva Vārds. Viņiem labi jāpārzina Bībeles piedzīvojumi un jābūt sagatavotiem dot pamatojumu savai cerībai, vai arī tiem vajadzētu pārtraukt savas pūles un meklēt citu nodarbošanos, kurā viņu trūkumiem nebūs tik briesmīgas sekas. Tagadējo vispār pazīstamo konfesiju sludinātāji jau ir pieņemti, ja viņi var runāt kaut par nedaudziem vienkāršiem Bībeles tematiem; bet sludinātājiem, ka izplata nepopulāro patiesību šīm pēdējām dienām, kuriem jāstojas ar mācītiem vīriem, ar stipra prāta cilvēkiem un ar visāda veida pretiniekiem, ir jāzina viss, par ko tie var runāt. Viņiem nevajadzētu uzņemties atbildību par patiesības mācīšanu, ja tie nav šim darbam sagatavoti. Pirms tie iesaistās šai darbā vai tam nododas, viņiem vajadzētu kļūt par Bībeles pētītājiem. Ja viņiem nav tādas izglītības, lai atklātībā varētu pieņemt runāt, liekot pareizi novērtēt patiesību un pagodināt Dievu, kuram tie sakās kalpojam, tad tiem vajadzētu gaidīt, līdz kļūs derīgi šim darbam.

Brāli E, tu nevari pildīt Kristus kalpa vietu. Es redzēju, ka tev trūkst pareizu reliģisku piedzīvojumu. Tu nepazīsti pats sevi. Tu neproti pat pareizi lasīt, kā arī runāt tā, lai patiesību izteiktu intelligentiem klausītājiem. Tev trūkst izšķiršanas spēju. Tu nesapratīsi, kad pareizāk ir runāt, [557] un kad gudrāk ir klusēt. Tu tik ilgi esi domājis līdzīgi šai īpašajai ļaužu šķirai, kuru es pieminēju un kuru tu labi pazīsti, ka tu tomēr nevēlēsi redzēt savus trūkumus, kad tie tev tiks atklāti. Tu sevi vērtē augstu, un tavi piedzīvojumi ir raksturojušies ar pašpaļāvību un lielību.

Tu neļaujies pamācīties; tāpēc Dieva lietai tavās rokās nebūs panākumu. Piedzīvojot neveiksmi, tu to neatzīsi. Tava darba rezultātā Dieva lieta nonāks negodā un kaunā, bet tu to nespēsi saskatīt. Zināmu ļaužu šķiru tu varbūt pārliecināsi par patiesību; tomēr vairāk būs to, kas tiks novērsti no patiesības un nostādīti tur, kur arī ar pareizām un saprātīgām pūlēm tos nevarēs aizsniegt. Ar tavu dzīvi ir saaustas lietas, kas kaitē patiesībai. Dievs nevar tevi pieņemt kā patiesības pārstāvi. Tava izturēšanās nav bijusi smalkjūtīga un cēla. Dievam nav patikusi tava uzvešanās. Tavi vārdi ir bijuši vieglprātīgi. Tu nebīsties Dievu un neesi svētojis. Tev nav piedzīvojumu garīgā dzīvē. Tu nezini, kā pareizi izdalīt dzīvības Vārdus, pasniedzot īstajā laikā ikvienam viņa daļu. Tu labprāt esi strīdējies un debatējis par punktiem, kurus tu nemaz nesaproti, un tāpēc tu varēji piedzīvot tikai sakāvi. Tāds gars ir šai ļaužu šķirai Menā, kurus es pieminēju. Viņi priecājas par iespējām cīnīties un dara to izaicinošā garā. Tu nebūsi lēnprātīgs tādu ļaužu pamācīšanā, kas runā paši sev pretī. Savu nelaimīgo piedzīvojumu dēļ tu vienmēr parādīsi zināmu kroplumu. Tu neesi lēnprātīgs un pats sevi neveido. Tev jābūtu svarīgas mācības, pirms tu vari kļūt vienkāršs un pieņemams Kristus sekotājs, kaut vai tikai savas personīgās dzīves ietvaros.

KĀDA IZLUTINĀTA MEITA

[558] Mīļais draugs F! Es redzēju, ka tev draud briesmas pilnīgi pakļauties lielā dvēseļu ienaidnieka pārvaldībai. Tavi piedzīvojumi N priekš tevis nebija labi. Apmešanās uz dzīvi N nāca tev par ļaunu; tu kļuvi lepna un godkāriģa. Netrūka cilvēku, kas negudri tevi lutināja un slavēja, līdz tu kļuvi godkāriģa un bezkaunīga. Tu nostājies pret ierobežojumiem, izturējies ietiepīgi un stūrgalvīgi un sagādāji vecākiem daudz grūtību. Viņi pielaista kļūdas. Tavs tēvs tevi negudri lutināja. Tu to izmantoji un piekrāpies. Tu saņēmi atzinību, ko nebiji pelnījusi.

Tu N ļoti daudz darīji pēc sava prāta un atļāviem vaļības, kurām pat uz mirkli tu nedrīkstēji nodoties. Kad tu vai tavas māšas tika norātas, tu juties apvainota un stāstīji to savai mātei, radot iespaidu it kā pret tevi būtu izturējušies nepareizi. Tu pārspilēji un viņa, būdama nervoza, ātri uzbudinājās un uztraucās, domādama, ka netiek ņemts vērā viņas stāvoklis un cieņa. Viņai nepatika, ja kāds kaut ko

diktēja viņas bērniem, un savu nepatiku viņa neslēpa. Viņa nepiedienīgi izteicās par tiem, kurus tai vajadzēja cienīt. tava māte parādīja lielu gudrības trūkumu, nostājoties tavā pusē un peļot ļaudis, kuriem drīzāk gan vajadzēja pateikties un nevis tos norāt. Viņas rīcība tev kaitēja, izdarot to, ko viņa vairs nekad nevarēs pilnīgi labot. Tu priecājies, domādama, ka esi nodrošināta pret pārmetumiem, ka vari rīkoties, kā tev pašai patīk. Mātes skats ne vienmēr tevi vēroja, un, ja arī viņa būtu pastāvīgi tevi uzmanījusi, tavas jaunās tieksmes viņa tomēr nespēja redzēt.

Skolā tev bija labs un priekšzīmīgs skolotājs; tomēr tu juties sašutusi, ja tiki ierobežota. Tu domāji, ka tavam skolotājam vajadzēja tev parādīt zināmas priekšrocības un viņš nedrīkstēja atļauties tevi rāt un mācīt, [559] tāpēc ka tu esi G meita. Arī tavas māsas domāja tāpat. Jūs žēlojāties un sūdzējāties saviem vecākiem; viņi par notikušo dzirdēja tavā atstāstījumā un lielākā vai mazākā mērā jūta jums līdzī, un jūsu pārspilētie ziņojumi viņus satrauca. Viņi bojāja jūsu raksturu. Jūs nesapņemat pietiekoši stingru audzināšanu. Tomēr tu dusmojies par to, ka nevarēji iet pati savu ceļu, bet bijī spiesta pakļauties brāļa H stingrajām un pārdomātajām prasībām. Skolā tu reizēm bijī nemierīga, nekaunīga un izaicinoša, lielā mērā pārkāpjot atturīgas pieklājības likumus. Tu izturējies bezkaunīgi, savtīgi un pārāk augstprātīgi, un stingra disciplīna tev bija vajadzīga kā mājās, tā arī skolā.

Tavas domas ir netīras. Tu visumā pārāk ilgi esi bijusi brīva no pūlēm un rūpēm. Mājas pienākumi tev būtu snieguši vislielākās iespējamās svētības. Nogurums tev nenodarītu pat desmito daļu no tā jaunuma, kam cēlonis ir tavas baudkāras domas un uzvešanās. Tu esi pieņēmusi nepareizus uzskatus par meiteņu un zēnu kopēju draudzēšanos, un tev ļoti patīk atrasties zēnu sabiedrībā. Tu sirdī un domās neesi skaidra. Tev kaitējusi mīlas stāstu un romānu lasīšana, un rezultātā tevi savaldzinājušas netīras domas. Tava fantāzija ir samaitājusies, un tagad tev liekas, ka tev vairs nav spēka valdīt pār savām domām. Sātans ved tevi kā savu gūstekni, kur vien viņam iepatīkas. Tu nejuties laimīga. Tu nemīli Dievu, ne arī Viņa ļaudis. Tu ar rūgtumu sacelies pret tiem, kuri redz tavu patieso raksturu. Tev liekas, ka viņi vainojami par to, ka viņiem pret tevi ir izveidojušies tādi uzskati; bet vienīgā vainīgā esi tu pati. Tava uzvešanās ir likusi tiem būt piesardzīgiem un tevi brīdināt. Par to vari pārņemt tikai pati sev.

Tu esi bīstams biedrs un ar savu iespaidu esi nodarījusi lielu jaunumu —. Tu esi vadījusi citus, kaut gan tev pašai vajadzēja ļauties vadīties. Dievu tu neesi godājuši, [560] un Viņš prasis no tevis atbildību par grēkiem, kurus izraisījis tavs iespaids. Tava izturēšanās nav bijusi šķīsta, kautrīga un meitenei piemērota. Dieva bijība nav bijusi tavu acu priekšā. Lai piepildītu savus plānus, tu tik bieži esi liekuļojusi, ka tava sirdsapziņa ir stipri cietusi. Mana mīļā meitene, ja tu nepastāvēsi tieši tur, kur pašlaik atrodies, tad tevi noteikti gaida bojā eja. Pārtrauc sapņot dienā un celt savas gaisa pilis. Neļauj savām domām plūst pa neprāta un samaitātības kanāliem. Biedrošanās ar zēniem priekš tevis nav droša. Tavās krūtīs ir paslēpušās bangojošas kārdināšanu straumes, cenšoties iznīcināt pamatlikumus, sievišķīgo tikumību un patieso pieklājību. Ja tu turpināsi savu ietiepīgo, stūrgalvīgo ceļu, kāds gan tad būs tavs liktenis?

Pār mums ir atausis jauns gads. Ko tu esi nolēmusi darīt? Kāds pēc tavas apņemšanās būs kalpojošo eņģeļu ziņojums Debesīm par taviem diendienā veiktajiem darbiem? Kādi tavi izteiktie vārdi parādīsies Debesu grāmatu lappusēs? Kādas domas tevī atradīs Siržu Pārbaudītājs? Viņš lasa domas un izprot sirds tieksmes un nolūkus. Pār tavu dzīvi pagājušajā gadā ir briesmīgs pārskats, kuru redz Debesu Majestāte un šķīsto bezgrēcīgo eņģeļu miriādes. Tavas domas un rīcība, tavas neprātīgās, nesvētās jūtas varbūt var tikt apslēptas no mirstīgām būtnēm; bet atceries, ka Dieva skatam ir atvērti tavas dzīves visniecīgākie notikumi. Debesīs esošais pārskats par tevi ir aptraipīts. Tur ir pierakstīti visi tavi grēki.

Dieva nepatika ir pār tevi, un tomēr, liekas, tu neko nesaproti, tu neredzi savu pazudušo un samaitāto stāvokli. Reizēm tu jūti sirdsapziņas pārmetumus, tomēr tavs lepnais, neatkarīgais gars drīz vien gūst virsroku, un tu apslāpē sirdsapziņas balsi. Tu neesi laimīga, tomēr tu domā, ka tu tāda būtu, ja neierobežoti varētu rīkoties pēc sava prāta. Nabaga bērns! Tu izturies līdzīgi Ievai Ēdenē. [561] Viņa iedomājās, ka tā sasniegtu ļoti augstu stāvokli, ja tikai varētu ēst no koka augļiem, kurus Dievs viņai bija aizliedzis pat aizskart, lai nemirtu. Viņa ēda un pazaudēja visu Ēdenes godību.

Teve vajadzētu valdīt pār savām domām. Tas nebūs viegls uzdevums; tu to nevari veikt, ja nepieliksi nopietnas un pat ļoti stipras pūles. Tomēr Dievs to no tevis prasa; šis pienākums gulstas uz visām atbildīgām būtnēm. Tu esi atbildīga Dievam par savām domām. Ja tu nododies tukšām domām, ļaujot prātam kavēties pie netīriem tematiem, tad zināmā mērā tu Dieva priekšā esi tikpat vainīga, it kā tavas domas būtu jau piepildītas darbos, jo to aizkavē vienīgi izdevības trūkums. Dienām un naktīm celt gaisa celtnes un sapņot ir slikts un ārkārtīgi bīstams ieradums. Tam nostiprinoties, gandrīz vairs nav iespējams to salauzt un domas vērst uz tīrām, augstām un svētām lietām. Tev jāklūst par modru sargu savām acīm, ausīm un visam savam prātam, lai valdītu savu fantāziju un

neatļautu tumšām, samaitātām domām aptraipīt dvēseli. Vienīgi žēlastības spēks var veikt šo visiekārojamāko darbu. Tu šajā virzienā esi vāja.

Tu esi kļuvusi untumaina, pārāk pašapzinīga un uzbāzīgi nekaunīga. Dieva žēlojošai laipnībai nav vietas tavā sirdī. Tikai Dieva spēkā tu vari kļūt par Dieva žēlojošās laipnības saņēmēju, par taisnības darba rīku. Dievs no tevis prasa ne tikai savu domu savaldīšanu, bet arī savu tieksmju, savu kaislību un savu jūtu kontroli. No tā ir atkarīga tava pestīšana. Kaislības, tieksmes un jūtas ir vareni spēki. Nepareizi pielietoti vai darbojoties nepareizu motīvu ietekmē vai nepareizā virzienā, tie būs vareni, lai tevi iznīcinātu, lai tevi padarītu nekam nederīgu un atstātu bez Dieva un bez cerības.

Iztēle ir stingri un neatlaidīgi jāuzrauga, lai kaislības, [562] tieksmes un jūtas būtu pakļautas saprātam, sirdsapziņai un raksturam. Tev draud briesmas, jo tu patreiz esi sagatavojies upurēt mūžības intereses uz kaislību altāra. Kaislības ieguvušas pārliecinošu kontroli pār visu tavu būtni. Un kādas ir šīs kaislības? — Zemiskas un postošas. Pakļaujoties tām, tu sarūgtinātu savu vecāku dzīvi, apbēdinātu un apkaunotu savas māsas, upurētu savu godu un zaudētu Debesis un godības pilno nemirstības dzīvi. Vai tu to vēlies? Es tevi lūdzu: apstājies tur, kur tu tagad esi. Nevienu soli vairs nesprid uz priekšu savā neprātīgi un stūrgalvīgi izraudzītajā ceļā; jo to ejot, tevi sagaida bēdas un nāve. Ja tu nesavaldīsi savas kaislības un jūtas, tad tu iegrūdīsi negodā sevi līdz ar visiem, kas ir ap tevi, un tavš raksturs būs apkaunojoši aptraipīts, kamēr vien tu dzīvoši.

Tu neklausī saviem vecākiem, esi izlaidīga, nepateicīga un nesvēta. Šīs nožēlojamās īpašības ir samaitāta koka augļi. Tu esi nekautrīga. Tev patīk zēni, un tev patīk par viņiem runāt. "No sirds pilnības mute runā." (Mat.12:34) Ieradumi ir kļuvuši tik spēcīgi, ka valda pār tevi; un tu esi iedomājusies krāpt, lai izvestu savus nodomus un piepildītu savas iegribas.

Es tavu gadījumu neuzskatu par bezcerīgu; ja es tā domātu, tad mana spalva nerakstītu šīs rindas. Dieva spēkā tu vari izpirkt pagātni. Tavs vārds N jau ir kļuvis par sakāmvārdu, par palamu; tomēr tu to varu izmainīt, lietojot spēkus, ko tev devis Dievs. Tu vēl tagad vari sasniegt morālus augstumus, lai tavs vārds tiktu saistīts ar šķīstām un svētām lietām. Tevi iespējams pacelt. Dievs tev ir sagādājis nepieciešamos palīgīdzekļus. Viņš tev ir acinājis nākt pie Viņa un ir apsolijs nest tavas nastas un dot tavai dvēselei mieru. Dievišķais Skolotājs saka: "Nāciet pie Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs, tad jūs atradīsiet atvieglošanu savām dvēselēm." (Mat.11:29) Tu jau sen esi atstājusi pazemību un lēnprātību. [563] Šī dievišķā Skolotāja svarīgā mācība tev vēl būs jāmacās, lai atrastu apsollīto atvieglojumu. Tu tik daudz esi domājusi par sevi, par ārējo greznošanos, līdz ar mākslotu izturēšanos un iedomību esi sevi padarījusi gandrīz vai par nejēgu. Tev ir viltīga mēle, kas ir nodevusies patiesības sagrožīšanai un meliem. Mana mīļā meitene, ja tikai tu varētu atmosties, ja būtu iespējams pamodināt tavu snaudošo, nejūtīgo sirdsapziņu un tu pastāvīgi sajustu Dieva klātbūtnes iespaidu un sevi pakļautu apgaismotai, atmodinātai sirdsapziņai, tad tu pati kļūtu laimīga un būtu par svētību saviem vecākiem, kuru sirdis tu tagad esi sāpinājusi. Saviem līdzgaitniekiem tu varētu kļūt par taisnības darba rīku. Tev nepieciešama pilnīga un dziļa atgriešanās; bez tās tu atrodi netaisnības saitēs un mokošā jūgā. Paklausot savam untumainajam un postošajam prātam, tu varbūt domā, ka esi brīva, tomēr tu esi saistīta vispazemojošākā verdzībā. Arpus reliģiskajiem pamatlukumiem tu varbūt sevi vari uzskatīt par apskaužamu; tomēr visi krietnie un tikumīgie ļaudis uz tevi raudzīsies ar līdzjūtību un tavu uzvešanos uzlūkos ar riebumu. Tu vari kļūt par dievišķās dabas līdzdalībnieci, ja gribēsi izbēgt samaitātībai, kas pasaulē ir caur iekāri; vai arī ļaujoties iekārēm tu vari grīmt vēl dziļāk šai samaitātībā, nesot sevī sātana rakstura nospiedumu.

Teve ir jaunākās māsas, kuras tu vari aplaimot ar savu iespaidu. Šava tēva ģimenē tu vari atstarot jauku un dārgu gaismu, iepriecinot viņa sirdi; tu vari arī būt tumša ēna un mākonis vai vētra, kas visu izposta. Tava grāmatu lasīšanas kaislība ir tāda rakstura, kas samaitā fantāziju un panāks tavu bojā eju. Ja tu nesavaldīsi savas domas, savu tieksmi lasīt un arī savus vārdus, tad tava iztēle kļūs bezcerīgi slima. Lasi uzmanīgi un ar lūgšanām savu Bībeli un vadies no tās pamācībām. Tā ir tava vienīgā drošība.

Turīes tālu no zēniem. Viņu sabiedrībā tu tiec nopietni un spēcīgi kārdināta. [564] Precību jautājumu izmet no savas meitenes galvas. Tu nekādā ziņā neesi derīga laulībām. Tev vajadzīgi gadi ar piedzīvojumiem, pirms tu spēsi izprast laulības dzīves pienākumus un varēsi uzņemt šīs dzīves nastas. Stingri sargā savas domas, savaldi kaislības un jūtas. Nepazemo tās ar kalpošanu kaislībām. Dari tās skaidras, velti tās Dievam. Tu vari kļūt saprātīga, kautrīga, kautrīga un tikumīga meitene, tomēr ne bez nopietnām pūlēm. Tev jābūt modrai, tev jālūdz, tev jāpārdomā savi motīvi un rīcība. Vai tu vēlētos sava tēva klātbūtnē darīt kādu netīru darbu? Tiešām nē. Tomēr tu to dari Debesu Tēva klātbūtnē, kas ir tik ļoti augsts, tik svēts, tik šķīsts. Tiešām tu samaitā pati savu miesu Kristus un skaidro, bezgrēcīgo eņģeļu klātbūtnē; un tu turpini to darīt, neņemot vērā sirdsapziņu, neskatoties uz tev doto gaismu un brīdinājumiem.

Atceries, par visiem taviem darbiem tiek rakstīts pārskats. Tev vēlreiz būs jāstāpjas ar visapslēptākajām tavas dzīves lietām. Tu tiksī tiesāta pēc miesā darītiem darbiem. Vai esi sagatavojusies uz to? Tu fiziski un morāli dari sev pāri. Dievs tev ir stingri pavēlējis uzturēt savu miesu svētu. "Vai nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis... un jūs nepiederat sev pašiem, jo jūs esat dārgi atpirkti? Tad nu godiniet Dievu savā miesā un savā garā, kas pieder Dievam." (1.Kor.6:19,20) Vai Dievs tevi netiesās par sevis pazemošanu, padodoties iekārēm, kaislībām un jūtām? Viņš prasa, lai tu Viņam kalpotu ar visu savas mīlestības bagātību un ar visu savu būtni.

Vēlreiz es brīdinu tevi kā tādu, kam ar šīm rindām būs jāstāpjas tanī dienā, kad tiks izšķirta ikviena cilvēka lieta. Atdodies bez kavēšanās Kristum; [565] vienīgi Viņš ar savas žēlojošās laipnības spēku var izglābt tevi no bojā ejas. Vienīgi Viņš var atdot pilnīgu veselību taviem garīgajiem un morālajiem spēkiem. Tavai sirdij jāiesilst mīlestībā uz Dievu; tavam prātam jāklūst skaidram un nobriedušam, tavai sirdsapziņai apgaismotai, jūtīgai un šķīstai; tavai gribai godīgai un svētotai, pakļautai Dieva Gara vadībai. Tu no sevis vari izveidot, ko pati vēlies. Ja tu tagad atgriezies pilnīgi pretējā virzienā, pārtrauksi darīt jaunu un mācīsies dzīves cīņās un klūsi derīga godam un slavai dzīvē, ka būs labāka par šo. "Izvēlieties šodien, kam jūs gribat kalpot."

KĀDA SLUDINĀTĀJA SIEVA

Mīļā māsa I! Vakar man bija nedaudz laika pārdomām, un tagad dažas domas es gribu izteikt tev. Es nevarēju tik viegli atbildēt uz tavu jautājumu par pienākumu ceļot kopā ar vīru. Es vēl nezināju, kādas sekas ir tam, ka tu viņu pavadi; tāpēc es arī vēl nevarēju runāt tik saprotami, kā varu tad, kad esmu iepazinusies ar iespaidu, kādu tu atstāj uz citiem. Es nevaru dot padomu tumsā. Man jāzina, ka mans padoms ir pareizs gaismā. Maniem vārdiem tiek piedota liela nozīme, tāpēc man jārikojas ļoti piesardzīgi. Pēc rūpīgām pārdomām, cenšoties atcerēties visu, kas man rādīts par tevi, es esmu gatava rakstīt.

Vēstules, kurās tu man rakstīji par brāli J manī izraisa bailes, ka tevī ir kādi aizspriedumi un zināma greizsirdība. Es ceru, ka tā tas tomēr nav, bet baidos, ka tā tas ir. Jūs abi ar savu vīru esat ļoti jūtīgi un pēc savas dabas greizsirdīgi; tāpēc jums šajā virzienā jābūt piesardzīgiem. Mēs nedomājam, ka brālis J visas lietas redz skaidri. Mēs saprotam, ka viņa sieva ir tālu no patiesības, un, ka tai pār viņu ir liels iespaids; tomēr mēs ceram, ka ja visi pret viņu izturēsies saprātīgi, [566] tad viņš atbrīvosies no sātana cilpām un visu redzēs skaidri.

Mīļā māsa, mēs esam apņēmušies būt bezpartejiski, neļaujot baumām iespaidot mūsu vārdus un darbus. Mums nav mīlāju. Kaut Kungs mums dotu Debesu gudrību, ka spējam rīkoties taisnīgi un bezpartejiski un darīt savu darbu saskaņā ar Viņa Garu. Mēs negribam savus darbus darīt iekš sevis. Mēs negribam balstīties uz personīgām izjūtām. Ja domājam, ka netiekam sevišķi ievēroti, ja redzam vai iedomājamies redzam, ka mūs vispār neņem vērā, tad mēs vēlamies vadīties no mūsu Kunga piedodošā Gara. Ļaudis, kas sevi sauca par Viņa sekotājiem, Viņu neuzņēma, jo Viņš gatavojās iet uz Jeruzalemi un īpašā kārtā neparādīja, ka grib uzturēties pie viņiem. Viņi neatvēra savas durvis Debesu viesim un nespieda Viņu palikt pie tiem, kaut arī redzēja, ka Viņš no ceļojuma ir noguris un ka tuvojas nakts. Viņi ne ar ko neparādīja, ka tiešām ilgojas pēc Jēzus. Mācekļi zināja, ka šo nakti Viņš vēlējās pavadīt šeit, un tik sāpīgi izjuta Kungam parādīto nevērību, ka sadusmojās un lūdza Jēzu pienācīgi atbriesties, izsaucot uguni no debesīm, lai aprītu tos, kas pret Viņu tik jauni izturējās. Bet Viņš norāja mācekļu sašutumu un viņu dedzīgo cenšanos, aizstāvēt sava Kunga godu un teica, ka Viņš nav nācis, lai piemeklētu zemi ar sodību, bet gan lai parādītu žēlastību.

Šī mūsu Pestītāja mācība domāta tev un man. Mūsu sirdis nedrīkst justies aizvainotas. Ja tiekam zākāti, mēs nedrīkstam savukārt nonievať vainīgos. Ak, greizsirdība un ļaunās aizdomas, cik daudz posta jūs esat izdarījušas! Kā jūs draudzību un mīlestību esat pārvērtušas rūgtumā un naidā? Mēs nedrīkstam būt tik lepni, tik jūtīgi, tik pašmīļīgi, mums jāmirst savtībai. Mūsu interesēm jābūt iegremdētām Kristū, un mums jābūt spējīgiem teikt: "Es dzīvoju tomēr vairs ne es, bet manī dzīvo Kristus." (Gal.2:20) Kristus mums ir pateicis, kā viegli un labi nokārtot visu, kas gadās mūsu ceļā. [567] "Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi. Es jūs gribu atvieglināt. Ņemiet uz sevi Manu jūgu un mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglošanu savām dvēselēm." (Mat.11:28,29) Lielas grūtības izsauc tas, ka tik maz ir lēnprātības un pazemības, un tāpēc jūgs klūst mokošs

Un nasta smaga. Ja mums būs patiesa lēnprātība un pazemība, tad mēs sevi pazaudēsim Kristū un nevērību vai nicināšanu vairs negemsim pie sirds; tad būsīm kurli pret pārmetumiem un akli pret izsmieklu un apvainojumiem.

Māsa I, kad man skaidri atklāja tava gadījuma īpatnības, es redzēju nopietnus iebildumus tavai ceļošanai. Tu neuzņemies tās nastas, kādas tev vajadzētu uzņemties. Tu prasi līdzjūtību no citiem, bet pretī to nesniedz. Tu ar visu savu svaru uzgulsties ļaudīm, pie kuriem tu nonāc, un pārāk bieži tiec apkalpota tad, kad cilvēki, kuri nes savas un tavas nastas, nemaz nav par tevi stiprāki veikt šo kalpošanu. Tu esi pārāk nevarīga, lai strādātu sevis pašas labā, un iespaids nav tāds, kādu sludinātāja sievai vajadzētu atstāt. Tev vajadzētu vairāk fiziski strādāt, nekā tu to tagad dari; no tā, kas man rādīts, es domāju, ka vēlāmāk tev būtu pildīt pienākumu savas meitas audzināšanas darbā un vairāk iemīļot arī mājsaimniecības darbus. Šajā virzienā tu neesi saņēmusi vajadzīgo audzināšanu tad, kad tu bijī vēl meitene un tāpēc tava dzīve nav bijusi tik laimīga, kāda tā citādi varēja būt. Tev nepatīk fiziska piepūle; ceļojumos ar tevi jārēķinās kā ar slimnieku, un tu necenties palīdzēt un nedari iespējamo, lai atvieglotu nastu, kuru tu ar sevi uzliec. Tu neredzi, ka bieži vien tiem, kas tev kalpo, nemaz nav vieglāk kā tev pašai izpildīt šo neparedzēto pienākumu. Tu balsties uz citiem, un pie tam ar visu savu svaru. Es neredzu nekādu pierādījumu, ka Dievs tevi būtu aicinājis darīt kādu sevišķu darbu šajos ceļojumos.

Tev jāapgūst izglītības nozare, kurā tev vēl nav nepieciešamo zināšanu. [568] Kas labāk par māti var pamācīt bērnu? Kas gan tik labi var ieraudzīt trūkumus sevī un savā bērņā, kā māte pildot Debesu uzlikto pienākumu? Tas, ka tev šis darbs nepatīk, tomēr nepierāda, ka Kungs tev to nebūtu uzdevis darīt. Tev nav tik daudz fizisko ne garīgo spēku, lai ceļošanu darītu par savu uzdevumu. Tu vēlies tikt apkalpota, bet nevēlies kalpot citiem. Tu neesi pietiekoši noderīga, lai atlīdzinātu grūtības, kuras tu ar sevi uzkrauj vīram un citiem cilvēkiem ap tevi.

Kas nevar gudri vadīt sava bērna vai bērnu gaitas, tas nav spējīgs gudri kārtot draudzes lietas, vai arī palīdzēt ļaudīm, kuru saistītais prāts ir pakļauts sātana īpašām kārdināšanām. Ja viņi priecīgi un mīlestībā var veikt darbu, ko no viņiem prasa kā no vecākiem, tad arī draudzes nastu nešanā tiem būs lielāka izpratne. Mīļā māsa, es tev ieteicu rūpēties par to, lai tavam vīram ir laba sieva un laba māja. Vairāk palaujies pati uz savām iespējām un mazāk balsties uz viņu. Uzmesties un dari tieši to daru, kas tev jādara saskaņā ar Kunga prātu. Tu tiecies domāt par lieliem darbiem, par lielu uzdevumu veikšanu, atstājot novārtā mazos pienākumus, kas stāv tieši tavā ceļā un kas ir tik pat nepieciešami kā lielie darbi. Tu šiem pienākumiem ej garām un ilgojies pēc lielāka darba. Pamodini savu godkāri censties pēc lietderības un būt šajā pasaulē par darba darītāju, bet ne tikai par novērotāju.

Mana mīļā māsa, es runāju skaidri, jo savādāk es nedrīkstu. Es tevi lūdzu ņemt uz saviem pleciem dzīves nastas un vairs no tām neizvairīties. Palīdzī savam vīram apkalpojot pati sevi. Uzskati, kādi jums abiem ir par sludinātājam saglabājamo cieņu, nesaskan ar mūsu Kunga rādīto priekšzīmi.

Kristus kalpam jābūt apdomīgam, nosvērtam, mīlošam, ļoti pacietīgam, dziļi līdzjūtīgam un laipni pieklājīgam. Viņam jābūt piesardzīgam, cēlam savās domās un sarunās un ar nevainojamu izturēšanos. Tomēr, ja sludinātājs nonāk ģimenē, [569] kur viņš pats sevi var apkalpot, tad katrā ziņā viņam to vajadzētu darīt; ar savu priekšzīmi viņam vajadzētu atbalstīt čaklumu, strādājot fizisku darbu, ja nav pārāk daudz citu pienākumu un uzdevumu. Viņš neko nepazaudēs no savas cieņas, bet, nododoties lietderīgam darbam viņa veselība tikai uzlabosies. Izlīdzināta kļūs viņa asinsrite. Fiziskais darbs līdz ar novēršanos no garīgas piepūles samazinās asins pieplūdumu smadzenēs. Tavam vīram ir sevišķi svarīgi vairāk strādāt fiziski, lai tādā veidā tiktu atslogotas smadzenes. Fiziska nodarbība veicinās gremošanas procesu. Ja viņš ik dienas daļu laika pavadītu fiziskā darbā, kad uz viņu sevišķā mērā negulstas ilgstošu sapulču sēriju pienākumi, tad tas viņam nāktu par labu, un viņa sludinātāja cieņa nemaz neciestu. Priekšzīme saskanētu ar to, kādu ir atstājis mūsu dievišķais Paraugs.

Mēs jūs mīlam un vēlamies, lai jūs gūtu sekmes savās pūlēs, tiecoties pretī labākai dzīvei.

Uz tvaikoņa "Keokuk", Misisipi upe, 1869. gada 30. septembris

NEUZIČĪBA NAMTURĪBĀ

Mīļais brāli K! Es saprotu, ka mans pienākums ir rakstīt par nedaudzām lietām, kas mani nospiež brālim L un tev. Lietas būtību es jau atstāstiju, bet, tā kā mans gars ir vēl nospiests, tad gribu arī rakstīt.

Es redzēju, ka tev "es" un "man" ir ieņēmis pirmo vietu. Tu pats tik ļoti rūpējies par sevi, ka Kungam nav vietas, kur Viņš kaut ko varētu darīt tavā labā. Tu Viņam nedod izdevības. Viņš lielā mērā ir atļāvis brālim L un tev rīkoties pašiem pēc sava prāta, lai jūs pārliecinātos, ka jūsu gudrība ir tikai

ģekība. Jūs neesat rūpējušies par atraitņu un bāreņu vajadzībām, kā Kungs sevišķi ir piekodinājis saviem sekotājiem, [570] arī Kunga nabagu (trūcīgo) lietu jūs neesat darījuši par savējo, lai īpaši par tiem interesētos, un arī neesat centušies pagodināt Dievu un paaugstināt Viņa Vārdu; tāpēc Kungs ir pacietis, ka tu un brālis L ejat pa savu izraudzīto ceļu. Viņš ir atļāvis jums pašiem rūpēties par sevi. Jūsu pašu savtīgās intereses ir bijušas jūsu rīcības pamats; un jūs pļausiet ražu no tā, ko paši esat sējuši. Es redzēju, ka jūs tiešām saņemsiet algu, kas agrāk vai vēlāk sekos šai jūsu kalpošanai savām interesēm. Jūs dzirdēsiet vārdus: "Atbildi par savu namturību." Jūs esat atbildīgi Dieva priekšā par jums uzticēto darbu, kuru jūs kaupīnā kartā esat atstājuši novārtā, lai kalpotu paši sev.

Ja jūs būtu dzinušies pēc Dieva atzinības, ja būtu dzinušies pēc Dieva valstības un Kristus taisnības, tad jūs būtu darījuši Kristus darbus. Trūcīgie, atraitnes, bāreņi būtu pamodinājuši jūsos vismaigākās līdzjūtības jūtas; jūs būtu interesējušies par viņiem un apgājušies ar viņiem tā, kā jūs vēlētos, lai citi izturētos pret jūsu sievām un bērniem, ja tie būtu palikuši atkarīgi no pasaules aukstās žēlastības vai no tā saucamo kristiešu nejutīgās nežēlības. Nelaimīgajiem jūs esat parādījuši nožēlojamu, neiejūtīgu nevēribu. Jūs rūpējaties par savām personīgajām interesēm, neņemot vērā viņu lielo vajadzību. Dievs nevar jūs svētīt, ja jūs nesaskatāt savu grēku šinīs lietās.

Es redzēju, ka Kunga darbs jūsu acīs nav svētāks par jūsu personīgajām veikala lietām. Mūžīgās lietas nav izprastas un vērtētas. Kungs jums ir sūtījis brīdinājumus un rājienu, ļaujot jums saprast, ko Viņš no jums sagaida; tomēr šos brīdinājumus jūs neesat ņēmuši vērā. Jūs nesapratāt, ka jums ir darīšana ar Dievu. Jūs aplaupījāt Dievu un kalpojāt paši sev.

[571] Daudzi cilvēki, labas ticības ierosināti, nosūtīja kantorim naudu, kuras iegūšanai viņi bija pienesuši upurus. Daži, kā vīri, tā sievas, strādāja ļoti smagu darbu un ievēroja vislielāko taupību, lai varētu nosūtīt naudu mūsu lietas tālākai attīstībai. Nabaga atraitnes ir nosūtījušas gandrīz visus savus līdzekļus, uzticoties Dievam, ka Viņš rūpēsies par tām. Sos līdzekļus viņas ar lūgšanām un asarām ir veltījušas Dievam un darījušas to līksmām sirdīm, saprotot, ka tādā veidā viņas palīdz lielajā dvēseļu glābšanas darbā. Trūcīgas ģimenes ir pārdevušas savu vienīgo govī, atraujot sev un saviem mazajiem bērniem pienu, saprotot, ka savu upuri viņi pienes Dievam. Stipras ticības vadīti, viņi savus līdzekļus nodeva kantorim. Savtīga un nemākulīga rīcība ir sekmējusi šo līdzekļu izšķiešanu. Kas ar šiem līdzekļiem rīkojās, tie par visu to ir atbildīgi Dievam. Drīz atskanēs vārdi: "Atbildi par savu namturību." Kaut Kungs jums palīdzētu atbrīvoties no visiem kauna traipiem.

Batl-Kriķa, Mičigana, 1870. gada 17. janvāris

NEPAREIZI IZPRASTA SMALKJŪTĪBA

Mīļā māsa M, man pastāvīgi jādomā par tavu gadījumu, un es nevaru atturēties, lai rakstiski neizteiktu savu pārliecību par to, ko esmu redzējusi attiecībā uz tevi. Es esmu pārliecināta, ka tu kļīsti pa miglu un tumsu. Tu neredzi lietas pareizā gaismā. Tu aizver acis pret sevi un aizbildinies sekojoši: "Es to vai to nebūtu darījis, ja citu cilvēku zināma ietekme nebūtu man likusi tā rīkoties."

Tu pastāvīgi vaino apstākļus, kas nav nekas mazāks par vainas meklēšanu Dieva aizgādībā. Tu pastāvīgi centies atrast kādu cilvēku vai lietu, kas ieņemtu tuksnesī palaižamā āža vietu, kuram tu varētu uzvelt vainu par savām kristietes necienīgajām domām un vārdiem. Tu par saviem trūkumiem nenosodi sevi, bet vainu uzkrauj apstākļiem un gadījumiem, [572] kas likuši tev attīstīt šīs rakstura īpašības, kuras guļ vai ir apslēptas zem ārējā cilvēka, līdz kaut kas tās ietekmē un pamodina dzīvei un darbam. Tad tās parādās visā savā kroplumā un spēkā.

Tu pati sevi piekrāp, domādama, ka šo nepatīkamo rakstura īpašību tev nemaz nav, līdz tu nonāc apstākļos, kur tu rīkojies un runā tādā veidā, ka šīs īpašības atklājas visiem. Tu negribi redzēt un atzīt, ka tā ir tava miesīgā daba, kas vēl nav pārveidota un pakļauta Kristum. Tu sevi vēl neesi sīsi krustā.

Reizēm tu pavadi dienas un nedēļas, neparādot šo ļauno garu, kuru es saucu par nepacietību un pavēlniecisku garu, par vēlēšanos valdīt pār savu vīru. Tava patika valdīt un pakļaut visus saviem uzskatiem gandrīz ir pazudinājusi tevi pašu un viņu. Tev patīk izteikt priekšlikumus un pavēlēt citiem. Tu gribi, lai citi redz un saprot, ka tev ir vislielākā gaisma un ka Dievs tevi īpaši vada. Ja viņi tam nepiekrīt, tad tu sāc par tiem domāt ļaunu, kļūsti greizsirdīga un satraukta; tu jūties neapmierināta un ļoti nelaimīga.

Nekas tik ļoti neatmodina tavas ļaunās rakstura īpašības kā tavas gudrības un tava autoritatīvā sprieduma apšaubīšana — apstrīdēšana. Tad tavs spēcīgais, valdonīgais raksturs, kas it kā snauda, pamostas viss enerģiskākai darbībai. Tad pār tevi valda tavs "es", un saprātīgs, mierīgs spriedums

tevi ietekmē tikpat maz kā psihiski slimu cilvēku. Paša es tad ar visiem spēkiem cīnās par virskundzību, un tevis savaldīšanai ir vajadzīgs visstiprākais prāts. Tavai neprāta lēkmei paejot, tu spēj paciest tavas rīcības apšaubīšanu. Tomēr tūlīt tu esi gatava attaisnot sevi, aizbildinoties ar savu lielo jūtīgumu, ar to, ka visu dziļi ņem pie sirds un ka tev daudz jācieš. Es redzēju, [573] ka viss tas Dieva acīs tevi tomēr neatvaino. Tu nepareizi lepnumu uzskati par smalkjūtību. Noteicējs tevī ir tavs "es". Kad paša "es" tiks sists krustā, tad šis pārspīlētais jūtīgums jeb lepnums mirs; kamēr tas nav noticis, tu neesi kristiete. Būt kristietim, nozīmē būt Kristum līdzīgam, pazemīgam, lēnprātīgam, mierīgam; tāds cilvēks pretimrunāšanu panesis nesadusmojoties un neklūstot neprātīgs. Ja krāpjošais apsegs, kas tevi ietin, varētu tikt norauts, un tu ieraudzītu sevi tā, kā tevi redz Dievs, tad tu vairs ilgāk necenstos sevi attaisnot, bet pilnīgi salauzta kristu uz Jēzu, kas vienīgais var atņemt tava rakstura trūkumus un tad tevi dziedināt.

SANĀKSMES

Dievs Israēlam pavēlēja noteiktos laikos sapulcēties Viņa priekšā vietā, ko Viņš izraudzīs, un ievērot īpašas dienas, kurās nedrīkstēja darīt nekādus parastos, atlikšanai pakļaujamus darbus, bet visu laiku veltīt svētību aplūkošanai, kuras Dievs tiem bija dāvājis. Sajos īpašajos laikos viņiem vajadzēja pienest dāvanas, labprātības un pateicības upurus Kungam, atbilstoši svētībām, kādas Viņš tiem bija dāvājis. Kalps un kalpone, svešinieks, bāriņš un atraitle bija pamācīti, ka Dievs Savā brīnišķajā spēkā tos bija izglābis no verdziskas kalpošanas liksmībai brīvībā. Viņiem bija pavēlēts nerādīties tukšām rokām Kunga priekšā. Tiem vajadzēja atnest dāvanas, kas apliecinātu, ka tie pateicas Dievam, kas viņus pastāvīgi ir apveltījis ar žēlastību un svētībām. Šie ziedojumi ļoti atšķīrās viens no otra, rādot cik augstu devēji vērtēja viņiem piešķirtās priekšrocības. Tā visiem redzamā veidā atklājās ļaužu raksturs. Kas augstu vērtēja Dieva dāvatās svētības, atnesa ziedojumus atbilstoši savam svētību novērtējumam. [574] Kam savtība un elku kalpošanai līdzīgā mīlestība uz saņemto labumu bija notrulinājusi un paralizējusi morālos spēkus un kas šī iemesla dēļ nebija iedegušies mīlestībā pret savu devīgo Labdari, tie atnesa niecīgus ziedojumus. Tā kļuva redzams, kas ir viņu sirdīs. Bez šīm īpašajām, liksmajām reliģisko svētku dienām Jūdu tautai bija ik gadus pavēlēts atcerēties lielo saudzēšanas gadījumu. Kungs Savā derībā bija ar viņiem bija apsollījis svētīt visu viņu dzīvē īpašuma pieaugumu un visu viņu roku darbu, ja tie uzticīgi izpildīs Viņa prasības.

Šajās pēdējās dienās Dievs no Saviem ļaudīm neprasa mazākus upurus un ziedojumus, kā Viņš prasīja no jūdu tautas. Tiem, kurus Viņš ir svētījis ar pārticību, un pat atraitelnēm un bāreņiem, nevajadzētu uz Viņa svētībām raudzīties nevērīgi. Sevišķi tiem, kurus Viņš ir apveltījis ar labklājību, vajadzētu atdot Dievam to, kas Viņam pieder. Tiem Viņa priekšā vajadzētu nākt ar pašuzpurīgu garu un pienest ziedojumus saskaņā ar svētībām, kādas Dievs tiem ir piešķīris. Tomēr daudzi, kurus Dievs ir svētījis ar labklājību, parāda Viņam zemisku nepateicību. Ja tos pavada Dieva svētības un Dievs vairo viņu mantu, tad šīs dāvanas viņi padara par saitēm, kas viņu mīlestību piesaista īpašumiem; viņi pieļauj, ka laicīgam darbam un veikala lietām pieder viņu jūtas un visa viņu būtne, bet dievbijība un reliģiskas priekšrocības tiek pamestas novārtā. Viņi pat vienu reizi gadā nevar atļauties atstāt savus veikalnieciskos pienākumus, lai nāktu Dieva priekšā. Dieva svētības tie pārvērs lāstā. Viņi kalpo savām laicīgajām interesēm, neievērodami Dieva prasības.

Cilvēki, kam pieder tūkstoši, gadu no gada paliek mājās, ierakušies savās laicīgajās rūpēs un interesēs, un domā, ka nevar atļauties nelielu upuri, kas saistās ar ikgadējo Dievu pagodinošo sapulci apmeklēšanu. [575] Dievs ir svētījis viņu kurvi un klēti un pa labi un kreisi apņēmis viņus ar saviem labumiem, tomēr tie atrauj mazos upurus, kurus Viņš no tiem prasa. Tiem patīk kalpot pašiem sev. Viņu dvēsele kļūst līdzīga debesu rasas un lietus neveltzētam dārzam. Kungs tiem ir dāvājis Savas žēlastības dārgās svētības. Viņš tos ir atbrīvojis no vergošanas grēkam un no maldu važām un viņu aptumšotai saprašanai atklājis tagadējās patiesības krāšņo gaismu. Un vai šiem Kunga žēlastības un mīlestības pierādījumiem nevajadzētu viņos radīt pateicības atbalsi? Vai tie, kas sakās ticam visu lietu drīzajam galam, paliks akli pret savām garīgajām interesēm un dzīvos tikai šai pasaulei un šai dzīvei? Vai viņi cer, ka viņu mūžīgās intereses pašas par sevi rūpēsies un gādās? Garīgs spēks netiek iegūts bez piepūles no viņu puses.

Daudzi, kas sakās gaidām mūsu Kunga atspīdēšanu, nobažījušies un grūtību nomākti dzenas pēc laicīgiem ieguvumiem. Viņi ir akli pret savām mūžīgajām interesēm. Viņi tiecas pēc tā, no kā nevar paēst. Viņi izdod naudu par to, kas nav maize. Viņi cenšas apmierināt sevi ar bagātībām, kuras tie krāj uz šīs iznīcībai nolemtās zemes. Bet sagatavošanās darbu mūžībai, kam vajadzētu būt pirmajam un vienīgajam patiesajam dzīves uzdevumam, tie atstāj novārtā.

Lai visi, kam vien tas iespējams, apmeklē šīs ikgadējās sanāksmes. Tiem vajadzētu saprast, ka Dievs to no viņiem prasa. Ja viņi neizmantos priekšrocības, kuras Dievs tiem sagādājis, lai tie kļūtu stipri Viņā un Viņa žēlastības spēkā, tad tie kļūs vājāki, arvien vājāki, un arvien mazāk un mazāk vēlēšies

visu veltīt Dievam. Nāciet, brāļi un māsas, uz šīm svētajām lielo sanāksmju sapulcēm, lai atrastu Jēzu. Viņš ieradīsies uz šiem svētkiem. Viņš būs tur, lai padarītu priekš jums to, kas jums ir visvairāk vajadzīgs. Savas fermas jums nevajadzētu vērtēt augstāk par dvēseles mūžīgajām interesēm. Ar visām jums piederošajām bagātībām, lai arī tās būtu nezin cik vērtīgas, nepietiks, lai nopirktu mieru un cerību, kas būtu bezgalīgs ieguvums, [576] ja par to būtu jāatdod pat viss, kas jums ir, un arī visa jūsu dzīves laika pūles un ciešanas. Stipra un skaidra mūžīgo lietu izpratne un sirds, kas gatava un labprātīga pakļauties Kristum, ir svētība, kas daudz vērtīgāka par visu šīs pasaules godu, bagātībām un priekiem.

Šīs telts sanāksmes ir ļoti svarīgas. Tās kaut ko maksā. Dieva kalpi atdod visus savas dzīvības spēkus, lai palīdzētu ļaudīm, bet daudzi izturas tā, it kā palīdzība viņiem nemaz nebūtu vajadzīga. Baidoties pazaudēt kaut mazliet no laicīgās peļņas, daži šīm dārgajām priekšrocībām ļauj nākt un iet, it kā tās būtu pavisam mazsvarīgas. Lai visi, kas sakās ticam patiesībai, cienī ikkatru priekštiesību, ko Dievs tiem piedāvā skaidrākas izpratnes iegūšanai par Viņa patiesību, Viņa prasībām un nepieciešamo sagatavošanos uz Viņa atnākšanu. Tas, ko Dievs prasa, ir mierīga, priecīga un paklausīga uzticēšanās Viņam.

Jums nevajadzētu sevi nogurdināt, raizējoties par saviem laicīgajiem uztraukumiem un rūpēm. Strādājot dotajai dienai, uzticīgi pildot uzdevumus, kādus Dieva aizgādība jums ir nozīmējusi, un tālāk par jums parūpēsies Viņš. Jēzus padziļinās un paplašinās jums piešķirtās svētības. Ja jūs beidzot vēlaties izglābties, tad jums ir jāpūlas. Nāciet uz šīm sanāksmēm un sagatavojaties strādāt. Atstājiet mājas rūpes un nāciet meklēt Jēzu, un jūs Viņu atradīsiet. Nāciet ar saviem ziedojumiem, kā Dievs jūs ir svētījis. Ar labprātīgiem ziedojumiem parādiet savu pateicību Radītājam, visu jūsu labo dāvanu Devējam. Lai neviens, kas spējīgs dot, nenāk tukšām rokām. "Nesiet pilnu desmito mantu namā, ka barība ir Manā namā un pārbaudiet Mani, saka Kungs Cebaots: vai Es jums neatvērsu Debesu logus un jums nedošu svētību papildam?"(Mal.3:10)

LIECĪBA DRAUDZEI Nr. 20

KOPĒJĀS SANĀKSMES

Nesen es saņēmu vēstuli no kāda brāļa, kuru es ļoti cienu, un šajā vēstulē viņš jautā, kā jāvada sapulces. Viņš jautā, vai tajās vajadzētu pēc kārtas lūgt daudziem un tad uz īsu brīdi pārtraukt, lai pēc tam atkal lūgtu vairāki citi.

No gaismas, kas man dota šajā lietā, man ir skaidrs, ka Dievs no mums neprasa, lai sanākot kopā ar mērķi Viņu pagodināt, mēs šos brīžus padarītu garlaicīgus un nogurdinošus, paliekot ilgāku laiku uz ceļiem un klausoties dažādās garās lūgšanās. Kam vajāka veselība, tie šādu slodzi nevar izturēt, nezaudējot spēkus un neizjutot lielu nogurumu. Tik ilga palikšana uz ceļiem nogurdina miesu; un vēl sliktāk ir tas, ka nepārtrauktās lūgšanās nogurst arī prāts, tā kā netiek izjusts nekāds garīgs atspirdzinājums, un tāpēc labāk šiem cilvēkiem būtu bijis, ja sapulce vispār nebūtu noturēta. Viņi ir noguruši garīgi un miesīgi, un nav ieguvuši nekādu garīgu spēku. Sanāksmju un lūgšanu sapulces nevajadzētu padarīt garlaicīgas un nogurdinošas. Ja iespējams, visiem vajadzētu ierasties precīzi noteiktā laikā; ja kādi kavējas un atnāk pusstundu vai tikai piecpadsmit minūtes pēc noteiktā laika, tad uz viņiem nevajadzētu gaidīt. Ja klāt ir tikai divi, arī tad viņi var pajauties uz doto apsolījumu. Ja iespējams, sapulci jāatklāj noteiktā laikā, [578] neskatoties uz to vai klāt ir daudz vai maz cilvēku. Formalitātes un auksts stīvums jānoliek pie malas, un visiem jābūt gataviem pildīt savu pienākumu. Parastos gadījumos lūgšanām nevajadzētu veltīt vairāk laika kā desmit minūtes. Kad ķermeņa stāvoklis izmainīts un dziedāšana vai pamudinājumi ir izklieājuši vienmuļību, tad, ja vēl kādi izjūt vajadzību lūgt, tad lai viņi to dara.

Visiem jāsaprot, ka viņu kristīgais pienākums ir lūgt īsi. Sakiet Kungam tieši to, ko jūs vēlaties, neceļojot apkārt visai pasaulei. Lūdzot vienatnē, katram ir dota priekštiesība lūgt tik ilgi, cik vien tas vēlas, un izteikt visu pēc savas patikas. Tad var lūgt par visiem radiem un draugiem. Personīgā istabiņa ir tā vieta, kur var izteikt visas savas īpašās grūtības, bēdas un kārdināšanas. Kopējās, Dievu pagodinājošās sapulces nav tā vieta, kur būtu jāatklāj sirds noslēpumi.

Kāds ir sapulcēšanās mērķis? Vai tas ir Dieva iepazīstināšana un pamācīšana, izsakot lūgšanā visu, kas mums zināms? Mēs sanākam kopā, lai viens otru pamācītu, apmainoties domām un uzskatiem, lai smeltu spēku, gaismu un drosmi savstarpēji iepazīstoties ar citu cerībām un ilgām; un mūsu sirsnīgajās, dziļi izjustajās un ticībā pienestajās lūgšanās mēs saņemam atspirdzinošu un jaunu enerģiju no mūsu Spēka Avota. Šīm sapulcēm vajadzētu būt visjaukākajiem brīžiem, un tās vajadzētu padarīt interesantas visiem, kam patīk reliģiskas lietas.

Es baidos, ka daži cilvēki savas grūtības neizsaka Dievam vienatnē, bet tās pietaupa lūgšanas

sapulcēm un tur tad lūdz priekš vairākām dienām. Tos varētu nosaukt par sanāksmju un lūgšanas sapulču slepkavām. Viņi neizplata gaismu, viņi nevienu nepamāca. Viņu aukstās un nedzīvās lūgšanas un garās, atkrituša cilvēka liecības met ēnu. Visi ir priecīgi, kad tie ir beiguši, un gandrīz vairs nav iespējams atbrīvoties no sastinguma un tumsas, [579] ko viņu garās lūgšanas ienesušas sapulcē. Ņemot vērā man doto gaismu, mūsu sapulcēm vajadzētu būt garīgām, sabiedriskām un ne pārāk garām. Atturība, lepnums iedomība un bailes no cilvēkiem jāatstāj mājās. Uz šīm sapulcēm nevajadzētu ņemt līdzi arī mazas nesaskaņas un aizspriedumus. Sapulcējoties, lai ar savu lukturu sanešanu kopā gūtu atspirgšanu un jaunus spēkus, brāļu un māsu sirdis kā vienotā ģimenē vajadzētu valdīt vienkāršībai, lēnprātībai, uzticībai un mīlestībai.

Debesu Skolotājs saka: "Jūs esat pasaules gaismas." (Mat.5:14) Ne visiem ir vienādi piedzīvojumi reliģiskajā dzīvē. Tāpēc ļaudis ar atšķirīgiem piedzīvojumiem iet kopā un vienkārši un pazemīgi stāsta savus piedzīvojumus. Visiem, kas neatlaidīgi iet pa augšup vedošo kristieša ceļu, vajadzētu būt un arī būs piedzīvojumi, kas ir saistoši, jauni un interesanti. Dzīvi piedzīvojumi rodas ikdienas pārbaudījumos, cīņās un kārdināšanās, pūlēs un uzvarās, un caur Jēzu mēs iegūstam lielu mieru un prieku. Šādu piedzīvojumu vienkārša atstāstīšana sniedz gaismu, spēku un zināšanas, kas palīdz citiem iet uz priekšu dievbijības dzīvē. Dievu pagodinošām sapulcēm vajadzētu būt interesantām un arī pamācošām priekš tiem, kas ar patiku kavējas pie dievišķām un pie Debesu lietām.

Jēzus, Debesu Skolotājs, neatrāvās no cilvēku bērniem, bet, lai darītu tiem labu, Viņš atstāja Debesis un nāca uz zemi, kur Viņa dzīves skaidrība un svētums varēja spīdēt uz visu cilvēku tekas, apgaismojot ceļu uz Debesīm. Pasaules Glābējs centās Savas pamācības izteikt vienkārši un skaidri, lai visi varētu saprast. Viņš Savām uzrunām parasti izvēlējās kādu vietu laukā. Nekādas sienas nevarēja uzņemt tos ļaužu pulkus, kas sekoja Viņam; tomēr Viņam bija arī savi īpaši iemesli, kāpēc Savu pamācošo norādījumu došanai Viņš izraudzījās birztaļas un jūras krastus. Tur Viņš varēja labi pārskatīt dabas ainavas un izlietot vienkāršiem cilvēkiem labi pazīstamos skatus un priekšmetus, lai paskaidrotu svarīgās patiesības, ar kurām Viņš tos iepazīstināja. [580] Savas mācības Viņš savienoja ar dabā redzamajiem Dieva darbiem. Putni, kas bezrūpīgi dziedāja savas dziesmas, ieleju puķes, kas rotājās savā skaistumā, ūdensroze, kas skaidra mirdzēja ezera ūdeņos, augstie koki, apstrādātie lauki, vējā līgojošā labība, neauglīgā zeme, augļus nenesošie koki, mūžīgie kalni, čalojošie strauti, saulriets, kas dažādās nokrāsās zeltēja debesis — to visu Viņš izlietoja, lai klausītāju prātā iespiestu dievišķās patiesības. Dieva roku darbus debesis un virs zemes Viņš savienoja ar dzīvības Vārdiem, ko vēlējās iespiest klausītāju prātā, lai tie, raugoties uz Dieva brīnišķajiem darbiem dabā, pilnībā varētu atcerēties Viņa mācības.

Visādā veidā Kristus centās Savas mācības darīt interesantas. Viņš zināja, ka noguris un izsalcis pūlis nespēj gūt garīgu labumu un tāpēc neaizmirsā arī viņu miesīgās intereses. Kādā gadījumā viņš izdarīja brīnumu, lai paēdinātu piecus tūkstošus cilvēku, kas bija sanākuši klausīties dzīvības vārdus, kas plūda no Viņa lūpām. Pasniedzot ļaudīm dārgo patiesību, Viņš ņēma vērā savu apkārtni. Ainava bija tāda, kas saistīja acis un skaistuma mīļētājos izraisīja apbrīnu un sajūsmu. Vēršot uzmanību uz Dieva radības darbiem, Viņš varēja cildināt Dieva gudrību un spēja tiem piesaistīt savas svētās mācības, caur dabu vadot cilvēku domas pie Dieva.

Tā dabas ainavas, koki, putni, ielejas, puķes, pakalni, ezeri un skaistās debesis viņu prātā tika saistītas ar svētām patiesībām, kas no jauna atausīs atmiņā, kad tie, pēc Kristus pacelšanās debesis, uzlūkos to, uz ko Kristus bija norādījis.

Mācot ļaudis, Jēzus laiku neveltīja lūgšanām. Viņš neuzspieda tiem garlaicīgas ceremonijas un lūgšanas, kā darīja farizeji. Mācekļiem Viņš stāstīja, kā jālūdz Dievs: "Un kad tu Dievu lūdz, tad neturies kā liekuļi, jo tiem patīk stāvēt un Dievu lūgt baznīcās un ielu stūros, [581] lai no ļaudīm top redzēti. Patiesi, Es jums saku, tiem jau ir sava alga. Bet, kad tu Dievu lūdz, tad ej savā kambarī un, savas durvis aizslēdzis, pielūdz savu Tēvu slepenībā, un tavš Tēvs, Kas redz slepenībā, Tas tev to atmaksās gaismā. Bet, Dievu lūdzot, neplāpājiet kā pagāni; jo tie domā, ka tie savas plāpāšanas dēļ tiek paklausīti. Tad nu nepalieciet tiem līdzīgi; jo jūsu Tēvs gan zina, kā jums vajag, pirms jūs viņu lūdzat, tāpēc jums būs tā lūgt..." (Mat.6:5-8)

Kristus mācekļiem paskaidroja, ka lūgšanām jābūt īsām, kas izsaka tieši to, kas viņiem vajadzīgs, un ne vairāk. Viņš nosaka lūgšanas garumu un galveno saturu, tas ir, viņu ilgās pēc laicīgām un garīgām svētībām un pateicību par tām. Cik aptveroša ir šī parauglūgšana! Tā skar visu cilvēku patiesās vajadzības. Jebkurai parastai lūgšanai pietiek ar vienu vai divām minūtēm. Var būt gadījumi, kad lūgšanas vārdus īpašā kārtā liek runāt Dieva Gars, kad lūgšanu pienes Garā. Bēdu nomāktā dvēsele izmisumā cīnās un sāpēs sauc pēc Dieva. Cilvēka gars cīnās līdzīgi Jēkabam un negrib atlaisties bez īpašas Dieva spēka atklāšanās. Tieši to vēlas Dievs.

Daudzi tomēr pienes lūgšanas sausā, pamācošā veidā. Tie lūgšanu adresē cilvēkiem, bet ne Dievam. Ja viņi lūgtu Dievu un tiešām izprastu, ko tie dara, tad tie izbītos par savu pārdrošību, jo lūgšanas veidā viņi Kungam pienes uzrunu, it kā Visuma Radītājam būtu vajadzīga īpaša informācija par vispārējiem jautājumiem attiecībā uz lietām, kas notiek pasaulē. Visas šādas lūgšanas ir kā skanīgs varš un zvanošs zvārgulis. Debesīs tām nav nekādas vērtības. [582] Tās nogurdina Dieva eņģeļus tāpat kā mirstīgos, kuri spiesti šīs lūgšanas klausīties.

Jēzus bieži bija atrodams lūgšanā. Lai izteiktu Tēvam Savu lūgumu, Viņš uzmeklēja klusu birztaļu vai kalnu. Norimstot dienas gaitām un rūpēm, kad nogurušie ļaudis meklēja atpūtu, Jēzus laiku veltīja lūgšanām. Mēs negribam atņemt ļaudīm drosmi lūgt; jo pārāk maz tiek lūgts un pārāk maz tiek domāts par lūgšanu. Un vēl mazāk tiek lūgts Gara vadībā un pareizā izpratnē. Dedzīgas un iedarbīgas lūgšanas vienmēr ir vietā un nekad nenogurdinās. Šādas lūgšanas saista un atspirdzina visus, kas mīl dievbijību.

Lūgšanas vienatnē ir atstātas novārtā, un tāpēc daudzi, kas sapulcējušies pagodināt Dievu, pienes šīs garās, nogurdinošās atkritēju lūgšanas. Savās lūgšanās viņi skar visas nedēļas neizpildītos pienākumus un tos atkārtojot, cer izpirkt savu nolaidību un nomierināt sirdsapziņu, kas tos notiesā un moka. Ar lūgšanu viņi cer sevi padarīt Dievam patīkamus un pieņemamus. Tomēr bieži šādu lūgšanu rezultātā arī citu cilvēku gars noslīd līdz viņu zemajam līmenim, ieslīgstot garīgā tumsā. Ja kristietis pastāvīgi atcerētos Kristus mācības par modrību un lūgšanu, tad savās Dievu pagodinošajās sapulcēs viņi izturētos daudz saprātīgāk.

KĀ IEVĒROSIM SABATU ?

Dievs ir žēlīgs. Viņa prasības ir pamatotas un saskan ar Viņa rakstura laipnību un labsirdību. Sabats tika dots ar vienu mērķi — lai visa cilvēce gūtu no tā labumu. Cilvēks netika radīts, lai tas būtu derīgs Sabatam; jo Sabatu iecēla pēc cilvēka radīšanas, lai apmierinātu viņa vajadzības. Pēc tam, kad Dievs sešās dienās bija veidojis pasauli, Viņš dusēja un svētīja un iesvētīja šo dienu, [583] kurā dusēja no visa, ko Viņš bija radījis un darījis. Šo īpašo dienu Viņš atšķīra priekš cilvēka, lai tas atpūstos no sava darba un lai, raugoties uz zemi apakšā un debesīm augšā, varētu pārdomāt, ka Dievs to darījis sešās dienās un septītajā dusējis; un, lai skatoties uz Dieva bezgalīgās gudrības taustāmajiem pierādījumiem, viņa sirds pildītos ar mīlestību un godbijību pret savu Radītāju.

Lai turētu Sabatu svētu, nav vajadzīgs katrā ziņā ieslēgties četrās sienās, atrauties no dabas skaistajām ainavām un atteikties no dzīvi plūstošā, dzīvinošā debesu gaisa. Nekādā gadījumā mums nevajadzētu pieļaut, ka dažādas nastas un darba vai veikala darīšanas saista mūsu prātu Kunga Sabatā, kuru Viņš ir svētījis. Prātam nevajadzētu ļaut kavēties pat pie laicīga rakstura lietām. Tomēr gars nevar atspirt, kļūt brīvāks un cēlāks, ja tas gandrīz visas Sabata stundas tiek ieslēgts sienās, klausoties uz garīgiem sprediķiem un nogurdinošām formālām lūgšanām. Ar tādu svinēšanu Sabats tiek izlietots nepareizi. Mērķis, kādēļ tas iecelts, netiek sasniegts. Sabatu iecēla cilvēka dēļ, lai tas viņam būtu par svētību, atsaucot prātu no laicīgajiem darbiem, lai pārdomātu par Dieva laipnību un godību. Protams, Dieva ļaudīm ir nepieciešami sapulcēties, lai runātu par Viņu, izmainītos domām un uzskatiem par Viņa Vārdā ietvertajām patiesībām un daļu laika veltītu piemērotām lūgšanām. Tomēr šie brīži, pat Sabatā nedrīkst nogurdināt ar savu ilgumu un neinteresantumu.

Visiem vajadzētu atrast iespēju daļu šīs dienas pavadīt laukā. Kā bērni var saņemt pareizas atziņas par Dievu un kā viņu prātu var labāk iespaidot, ja ne ar zināma laika pavadīšanu ārpus mājas, ne spēlējoties, bet vecāku sabiedrībā? Ļaujiet viņu jaunajam prātam domāt par Dievu, raugoties dabas skaistajās ainavās, [584] un viņu uzmanību pievērsiet radītām lietām, kas liecina par Dieva mīlestību uz cilvēku, un bērni jutīsies savaldzināti un ieinteresēti. Tad viņiem nedraudēs briesmas saistīt Dieva raksturu ar kaut ko stingru un bargu. Aplūkojot skaistas lietas, kuras Viņš ir radījis cilvēka laimei, bērni mācīsies raudzīties uz Viņu kā uz maigu un mīlošu Tēvu. Tie redzēs, ka Viņa aizliegumi un priekšrakstu nav doti tikai Viņa varas un autoritātes izcelšanai, bet ka Viņš vienmēr ir domājis par Savu bērnu laimi. Dieva raksturam parādoties mīlestības, labdarības, skaistuma un pievilcības gaismā, tie izjutīs sevī mīlestību uz Viņu. Jūs varat Viņu uzmanību vērst uz jaukajiem putniem, no kuru dziesmām skan gaiss, uz zāļu stiebriem un krāšņi rotātajām puķēm, kas savā pilnīgajā skaistumā pilda gaisu ar smaržām. Tas viss stāsta par Debesu Mākslinieka mīlestību un gudrību un pauž slavu Dievam.

Vecāki, kāpēc gan lai neizlietojam dārgās mācības, kādas Dievs mums ir devis dabas grāmatā, lai saviem bērniem sniegtu pareizu izpratni par Viņa raksturu? Kas vienkāršību un skaidrību upurē modei un noslēdzas no dabas skaistuma, tie nevar būt garīgi domājoši cilvēki. Tie nevar izprast Dieva gudrību un spēku, kā tas atklāts Viņa radītajos darbos; tāpēc viņu sirdis neatspirdst un krūtīs nedzimst jauna mīlestība un interese, un, raugoties uz Dievu dabā, viņi neizjūt nekādu godbijību un

cieņu.

Visiem, kas mīl Dievu, vajadzētu darīt visu iespējamo, lai Sabats būtu liksms, svēts un godājams. To tie nevar sasniegt meklējot prieku grēcīgos un aizliegtos uzjautrinājumos. Bet viņi var darīt daudz, lai paaugstinātu Sabatu savās ģimenēs un padarīt to par visinteresantāko dienu nedēļā. Mums jāveltī laiks savu bērnu ieinteresēšanai. Katra pārmaiņa uz viņiem atstās labvēlīgu iespaidu. Mēs varam ar viņiem pastaigāties svaigā gaisā; mēs varam apstāties birstalās un spožo saulstaru pielietajos laukos, kur, norādot uz Dieva darbiem, [585] varam viņu nemierīgajam prātam dot kaut ko pārdomām, un, pievēršot uzmanību skaistumam dabā, varam viņos iedvest mīlestību un godbijību pret Dievu.

Sabatu mūsu ģimenēs vajadzētu padarīt tik interesantu, lai ik nedēļas tā atnākšana tiktu apsveikta ar prieku. Vecāki nevar labākā veidā izcelt un godāt Sabatu, kā izdomājot līdzekļus, kas piemēroti ģimenes pamācīšanai un ieinteresēšanai garīgās lietās, sniedzot pareizu izpratni par Dieva raksturu, un to, ko Viņš no mums prasa kristīga rakstura pilnveidošanai un mūžīgās dzīvības iegūšanai. Vecāki, padariet Sabatu par prieku, lai jūsu bērni to gaidītu un apsveiktu savā sirdī.

KRISTĪGA ATPŪTA

Uzstāšanās apmēram divi simti cilvēku priekšā, kuri izbaidīja atpūtu Gogvac ezera krastā Batl-Krīkas tuvumā, Mičiganā, 1870. gada maijā.

Es domāju par to, cik ļoti mūsu sapulcēšanās šodien šeit atšķiras no sanāksmēm, kādās parasti pulcējas neticīgie. Lūgšanu, Kristus vārda pieminēšanas un reliģisku lietu aplūkošanas vietā būtu dzirdami vieglprātīgi smieklī un tukšas sarunas. Viņu mērķis ir "labi" pavadīt laiku. Viss iesāktos nevēlīgā un beigtos tukšā uzpūtībā. Mēs šīs sanāksmes vēlamies vadīt tā un arī paši izturēties tā, ka mājās varētu atgriezties ar tīru sirdsapziņu, bezvainīgi Dieva un cilvēku priekšā; ar apziņu, ka neesam sāpinājuši, vai kaut kādā veidā kaitējuši tiem, ar kuriem kopā pulcējamies, kā arī neesam atstājuši jaunu iespaidu.

Tieši šajā lietā daudzi kļūdās. Viņi neņem vērā, ka ir atbildīgi par iespaidu, ko tie ik dienas atstāj; [586] ka viņiem būs jānodod norēķins Dievam par uz citiem cilvēkiem atstāto iespaidu visās savās dzīves gaitās. Ja iespaids ir tāds, kas tiecas novērst citu cilvēku domas no Dieva un ievadīt tukšas iedomības un ģeķības kanālā, liekot tiem meklēt sev prieku izpriecās un neapdomīgā savu iegribu apmierināšanā, tad viņiem par to būs jānodod norēķins. Un, ja šīs personas ir cilvēki ar iespaidu, tad viņu stāvoklis ir tāds, ka to priekšzīme ietekmē citus, tad viņu grēks — nolaidība savu uzvedību saskaņot ar Bībeles norādījumiem — būs vēl lielāka.

Šī sanāksme, kurā mēs tagad priecājamies, pilnīgi saskan ar manām domām par atspirdzinošu atpūtu. Es esmu centusies izteikt savus uzskatus par šo lietu, bet vieglāk tos uzskatāmi parādīt, nekā izteikt vārdos. Arī pirms viena gada es biju šajā vietā, kad šeit tika organizēta līdzīga sanāksme. Gandrīz viss ritēja ļoti jauki, un tomēr pret vienu, otru lietu varēja kaut ko iebilst. Daži diezgan daudz nodevās niekiem un jokiem. Ne visi bija Sabata ievērotāji, un tāpēc iespaids nebija tik patīkams, kā mēs to būtu vēlējušies.

Es tomēr ticu, ka meklējot atspirģšanu garam un jaunus spēkus miesai, Dievs no mums prasa, lai mēs vienmēr visus savus spēkus izlietoju vislabākajiem mērķiem. Mēs varam sanākt kopā, kā to šodien šeit darām, un visu darīt Dievam par godu. Mēs varam un mums vajag organizēt savu atpūtu tādā veidā, lai kļūtu derīgāki vēl sekmīgāk pildīt uz mums gulstošos pienākumus un lai mūsu iespaids uz tiem, ar kuriem saejamies, kļūtu vēl svētīgāks. Sevišķi tā tam vajadzētu būt tādos gadījumos kā šis, kas iepriecina mūs visus. Mēs varam atgriezties mājās ar atsvaidzinātu prātu un atspirģušu miesu, gatavi no jauna ķerties pie darba ar labāku cerību un lielāku drosmi.

Mēs ticam, ka katrā mūsu mūža dienā virs zemes mums dota priekšrocība godināt Dievu; ka mēs šajā pasaulē nedzīvojam tikai, lai uzjautrinātos, lai izpatiktu paši sev. Mēs šeit esam, lai darītu labu citiem cilvēkiem, lai būtu par svētību sabiedrībai. Un, ja mēs savām domām ļausim plūst kādā zemā līmenī, kādā domas iet daudziem no tiem cilvēkiem, kuri meklē tikai niekus un nevēlīgību, kā tad mēs varam būt par svētību sabiedrībai un darīt labu cilvēcei un mūsu paaudzei? Mēs nevaram palikt bezvainīgi, ja nododamies izpriecām, kas mūs nesagatavo vēl uzticīgākai ikdienas dzīves pienākumu pildīšanai.

[587]Mēs vēlamies meklēt to, kas ir cēls un jauks. Mēs vēlamies novērst domas no seklām un neko nedodošām lietām, kas nav drošas. Taš, pēc kā ilgojamies, ir jaunu spēku uzkrāšana visā, kur mēs piedalāmies. No visām šīm atspirdzinošām atpūtas sanāksmēm, no visām šīs patīkamās sadraudzības, mēs vēlamies uzkrāt sev jaunus spēkus, lai kļūtu labāki vīri un sievas. No visiem iespējamiem

avotiem mēs vēlamies sevī uzkrāt jaunu drosmi, jaunas spējas un jaunu enerģiju, lai varētu visu dzīvi darīt skaistāku un svētāku un lai mēs nenoslīdētu līdz šīs pasaules zemajam līmenim. Mēs dzirdam daudzus Kristus reliģijas apliecinātājus bieži sakām apmēram šādus vārdus: "Mums visiem jānokāpj uz viena līmeņa." — Patiesa kristīga dzīve nevar būt nokāpšana kādā zemākā līmenī. Satvert Dieva patiesību un Bībeles reliģiju nenozīmē kāpt uz leju; tā ir kāpšana uz augšu, cēlākas, augstākas platformas ieņemšana, kur mēs varam satikties un sarunāties ar Dievu.

Tieši šī iemesla dēļ Kristus pazemojās, uzņemoties mūsu dabu, lai caur savu pazemošanos, ciešanām un upuri varētu kļūt par palīdzošu akmeni kritušajiem cilvēkiem, lai tie Viņa nopelnā varētu kāpt uz augšu un lai caur Viņa lielo vērtību un krietnumu Dievs varētu pieņemt cilvēku pūles turēt baušļus. Te nav nekā, kas līdzinātos kāpšanai uz leju. [588] Mēs cenšamies nostiprināt savas kājas uz ļoti augstas mūžīgās patiesības platformas. Mēs cenšamies arvien vairāk līdzināties Debesu eņģeļiem, arvien skaidrāki savā sirdī, bezgrēcīgāki, citiem jaunu nedaroši un neaptraipīti.

Mēs ticamies pēc skaidras un svētas dzīves, lai beidzot būtu derīgi Debesu sabiedrībai godības valstībā; un vienīgā iespēja sasniegt šo augsto kristieša rakstura pilnību ir caur Jēzu Kristu. Cita ceļa cilvēces pacelšanai nav. Daži runā par pazemošanos un upuriem, ko no tiem prasījusi Debesu izcelsmes patiesības pieņemšana. Tas tiesa, ka pasaule neatzīst patiesību; neticīgie to nepieņem. Viņi var runāt par tiem, kas satver patiesību un kas meklē Pestītāju, attēlojot tos kā tādus, kas atstāj visu, atsakās no visa un upurē visu, ko būtu vērts paturēt. Tomēr man to nestāstiet. Es zinu labāk. Mani piedzīvojumi pierāda, ka ir pavisam citādi. Jums man nav jāsaka, ka mēs atdodam savas visdārgākās vērtības un pretī nesaņemam neko līdzvērtīgu. Tiešām tā nav! Radītājs, kas mūsu pirmajiem vecākiem stādīja jauko Ēdeni un kas mums stādīja skaistos kokus un brīnišķīgās puķes un kas cilvēka labad devis visu skaistāko un krāšņāko dabā, vēlas, lai cilvēki par to priecājas. Tad nedomājiet, ka Dievs grib, lai mēs atteiktos no visa tā, ko paturot mēs justos laimīgi. Viņš prasa, lai mēs atdotu tikai to, kā paturēšana nenāktu mums par labu un nedarītu mūs laimīgus.

Dievs, kas stādījis šos skaistos kokus un ietērpis tos bagātīgajā lapu rotā, kas mums devis jauko un brīnišķīgo ziedu dažādību un Kura rokas veidojušas visu daiļo, ko mēs redzam dabas valstī, nevēlas darīt mūs nelaimīgus. Viņš nevēlas, lai mēs neizjustu skaistumu un nepriecātos par šīm lietām. Viņš tieši grib, lai mēs par tām priecātos un justos laimīgi brīnišķīgi krāšņajā dabā. Viņš pats ir radījis.

[589] Ir pareizi, ja mēs atpūtai un atspīrgšanai izvēlamies tādu vietu kā šo birztaļu. Bet, atrodoties šeit, mums nevajadzētu uzmanību piegriezt tikai sev, izšķiežot dārgo laiku tikai uzjautrinājumos, kuru iespaidā svētas lietas mums kļūtu nepatīkamas, Mēs šurp nenācām, lai nodotos niekiem un jokiem, ģeķīgām sarunām un nejdzīgiem smiekliem. Seit mēs vērojam dabas skaistumu. Bet tālāk? Vai mums vajadzētu krist ceļos un to pielūgt? Tiešām nē! Bet raugoties uz dabu, mums savas domas vajadzētu pacelt augstāk — pie dabas Dieva; lai tās paceļas pie universa Radītāja un apbrīnā pielūdz Radītāju, kas darījis visas šīs skaistās lietas mums par labu, lai mēs būtu laimīgi.

Daudzi priecājas par jaukām gleznām un ir gatavi dievināt talantu, kas spēj radīt skaistus zīmējumus; bet kur ļaudis, kas savu dzīvi veltī šim darbam, rod savas ieceres? Kur mākslinieks atrod priekšstatus lietām, kas tiek attēlotas uz audekla? No dabas brīnišķajām ainavām — no dabas, vienīgi no dabas. Atsevišķi cilvēki veltī visus savas būtnes spēkus un atdod visu savu mīlestību tieksmju apmierināšanai šajā virzienā. Daudzi savas domas novērš no dabas krāšņuma un skaistuma, ko Radītājs sagatavojis viņu priekam, un visus savas būtnes spēkus atdod mākslas pilnveidošanai; tomēr visas šīs lietas ir tikai nepilnīgas dabas kopijas. Māksla nekad nerasnē pilnību, kas redzama dabā.

Visu skaisto dabas lietu Radītājs tiek aizmirsts. Es esmu redzējusi daudzus cilvēkus, kas ļoti sajūsminās par saulrieta atainojumu, kamēr tajā pašā laikā viņiem dota priekšrocība redzēt patiesu un krāšņu saulrieta visu gadu gandrīz katru vakaru. Viņi var skatīt jaukās nokrāsas, kādās neredzamais Lielais Mākslinieks ar dievišķu prasmi ir veidojis brīnišķas ainas uz debesu mainīgā audekla, un tomēr viņi vieglprātīgi novēršas no debesu veidotām ainavām pie mākslas darbiem, [590] kurus darinājušas nepilnīgas rokas, un ir gandrīz gatavi zemeties, lai tos pielūgtu. Kāpēc tas tā ir? Tāpēc, ka ienaidnieks gandrīz nepārtraukti cenšas cilvēku domas novērst no Dieva. Kad mēs tiem norādām uz Dievu un Kristus reliģiju, vai viņi to pieņem? Tiešām nē! Viņi nevar atzīt Kristu. Ak! Vai viņi upurē to, ko tiem vajadzētu upurēt, lai pieņemtu Kristu? Ne mazākā mērā! Bet kas tad tiek prasīts? Tikai sirds labākās un svētākās jūtas priekš Tā, Kas atstāja Tēva godību un nonāca uz zemi, lai mirtu nepaklausīgā cilvēka vietā. Viņš atstāja savas bagātības, savu varenību un savu virspavēlnieka stāvokli un uzņēma mūsu dabu, lai radītu glābšanas ceļu. Kādam nolūkam? Vai lai jūs pazemotu? Tiešām nē! Lai jums dotu iespēju izglābties no bezcerīgā posta un beidzot paaugstinātu pie Savas labās rokas Dieva valstībā. Tādēļ tika pienests lielais, neizmērojamais upuris. Un kas var aptvert šo lielo upuri? Kas spēj to novērtēt? Neviens cits kā tikai tie, ka izprot dievbijības noslēpumu, kas ir baudījuši nākamās pasaules spēkus, kas ir dzēruši no mums pasniegtā pestīšanas kausa, kamēr

Viņš pats ar savām lūpām tukšoja mūsu sagatavoto rūgto grēka kausu, kas būtu jādzer mums. Un tomēr mēs runājam, ka Kristus, kas ir pienesis tādu upuri un mums parādījis tādu mīlestību, grib mums atņemt visu to, ko būtu vērts paturēt.

No kādām vērtībām Viņš grib mūs atbrīvot? Viņš vēlas mūs atbrīvot no priekšrocības nodoties miesīgās sirds dabīgajām kaislībām. Mēs nevaram dusmot, kad vien mums iepatīkas, saglabājot tīru sirdsapziņu un Dieva labvēlību. Bet vai tad mēs nevēlamies šo ieradumu atmet? Vai nodošanās samaitātām kaislībām darīs mūs laimīgus? Ierobežojumi šajā ziņā uzlikti tikai tāpēc, ka, ja to nebūtu, mēs nekļūtu laimīgi. Kungs negrib mums palīdzēt priecāties par iespēju dusmoties un pieradināties pie šlikta garastāvokļa. Sekošana mūsu dabīgās sirds vadībai nenesīs mums laimi. [591] Vai nodošanās samaitātām kaislībām darītu mūs labākus? Nē, tā mestu ēnu pār mūsu namu un mūsu laimei uzsviestu liķautu. Dabīgo tieksmju apmierināšana tikai kaitētu mūsu organismam un saplosītu mūs pašus. Tāpēc Dievs grib, lai mēs ierobežotu savas tieksmes, savaldītu kaislības un turētu pakļautībā visu cilvēku. Un Viņš solījis dot mums spēku, ja iesaistīsimies šinī darbā.

Ādama un Ievas grēks izsauca briesmīgu šķiršanos starp Dievu un cilvēku. Kristus nostājas starp kritušo cilvēku un Dievu un saka cilvēkiem: "Tu vēl vari nākt pie Tēva; ir radīts plāns, lai Dievs varētu tikt salīdzināts ar cilvēku un cilvēks — ar Dievu; tu vari tuvoties Dievam caur Vidutāju." Un tagad Viņš stāv, lai būtu tev par starpnieku. Viņš ir Lielais Augstais Priesteris, Kas aizlūdz tevis labā; un tev jānāk un jāpienes sava lieta Tēvam caur Jēzu Kristu. Tā tu vari atrast pieeju Dievam; un kaut arī tu grēko, tavš stāvoklis nav bez cerības. "Ja kas grēko, tam ir aizbildinātājs pie Tēva, Jēzus Kristus, Taisnais." (1.Jāņa 2:1)

Es pateicos Dievam, ka mums ir Pestītājs. Un izņemot Kristu, nav nevienas citas iespējas mūs pacelt. Tāpēc lai neviens nedomā, ka Kristus pieņemšana no viņa puses ir liela pazemošanās; jo, sperot šo soli, mēs satveram zelta virvi, kas savieno ierobežot cilvēku ar bezgalīgo Dievu; tad mēs speram pirmo soli pretī patiesam cēlumam, lai kļūtu derīgi šķīsto eņģeļu sabiedrībai godības valstībā.

Nekļūstiet mazdūšīgi, nebīstieties! Kaut arī jums var būt kārdināšanas, kaut arī jums varbūt uzmācas viltīgais ienaidnieks, tomēr, ja jūs bīstieties Dievu, jums palīgā tiks sūtīti spēkā varenāki eņģeļi un jūs varat būt vairāk kā tikai līdzvērtīgi pretinieki tumsas spēkiem. Jēzus dzīvo. Viņš mira, lai kritušai cilvēcei sagādātu glābšanas ceļu, un Viņš dzīvo, lai aizrunātu mūsu labā, ka mēs varētu tikt paaugstināti pie Viņa labās rokas. Ceriet uz Dievu. [592] Pasaule traucas pa plato ceļu; un jūs, ka ejat pa šauru ceļu, kas cīnāties ar virsniecībām un varām un stājaties pretī ienaidnieka uzbrukumiem, neaizmirstiet, ka par jums ir gādāts. Lūdziet palīdzību no Tā, Kas ir ļoti varens, un caur Viņu jūs varat uzvarēt.

Izejiet no viņu vidus un atšķirieties, saka Kungs, tad es jūs pieņemšu, un jūs būsiet Visvarenā dēli un meitas. Brīnīšķīgs apsolījums! Tā ir ķīla, ka jūs kļūsiet par Ķēniņa ģimenes locekļiem, par Debesu valsts mantiniekiem. Ja kādu cilvēku pagodina šīs zemes valdnieki vai arī tam izveidojas ar šiem valdniekiem kādi sakari, cik daudz par to ziņo dienas laikraksti, izraisot skaudību citos cilvēkos, kas domā, ka viņi nav tik laimīgi. Bet te ir Viens, Kas ir Ķēniņš pār visu, Visuma Valdnieks, visa labā Radītājs; un Viņš mums saka: Es jūs pieņemšu par Saviem dēliem un meitām; Es jūs piesaistišu Sev; jūs kļūsiet ķēniņģīgās ģimenes locekļi un Debesu Ķēniņa bērni.

Pāvils saka: "Kad nu mums ir tādas apsolišanas, tad mīļie, lai paši šķīstāties no visas apgānīšanās pie miesas un pie gara un lai topam pilnīgi svēti Dieva bijāšanā." (2.Kor.7:1) Kāpēc gan lai mēs to nedarītu, ja dots tāds pamudinājums, priekšrocība kļūt par Visaugstākā bērniem, priekštiesība saukt Debesu Dievu par savu Tēvu? Vai mums ar to nepietiek? Un vai tas ir šķiršanās no visa, pēc kā vērts tiekties? Vai tā ir atsacīšanās no lietām, kuras ir vērts paturēt? Ļaujiet man būt vienotai ar Dievu un svētajiem eņģeļiem, jo tā ir mana visaugstākā vēlēšanās. Lai jums pieder visas pasaules bagātības, bet man vajadzīgs Jēzus, man jāiegūst tiesības uz nemirstīgo mantojumu, uz mūžīgām vērtībām. Ļaujiet man priecāties par gleznām, ko veidojusi Viņa roka. Man atļauts par tām priecāties. Arī jums atļauts par tām priecāties. Mums tā nav jāpielūdz; bet caur tām mēs varam nākt pie Viņa un skatīt Viņa godību, Kas visas šīs lietas darījis mūsu priekam.

[593] Es atkārtuju: Esiet droši! Uzticieties Kungam. Neļaujiet ienaidniekam laupīt jums šos apsolījumus. Dievs ir teicis, ka ja jūs atšķiraties no pasaules, tad Viņš grib būt jūsu Tēvs un jūs būsiet Viņa dēli un meitas. Vai ar to nepietiek? Kādu vēl lielāku paskubinājumu varētu jums dot. Vai ir kas liels un ievērojams būt tauriņam, kura dzīvei nav ne vērtības, ne mērķa? Ak, ļaujiet man stāvēt uz mūžīgās patiesības platformas! Dodiet man paliekošas, mūžīgas vērtības. Ļaujiet man satvert zelta ķēdi, kas no Debesīm nolaista uz zemi, un lai tā mani velk augšup pie Dieva, pretī godībai. Tā ir mana vislielākā vēlēšanās; tas ir mans mērķis. Ja citiem nav augstāka mērķa par apģerbu, ja viņi atrod prieku ārišķībās un savu dvēseli var paēdināt ar lentītēm un visādiem citādiem izdomājumiem,

tad lai viņi priecājas par šīm lietām. Bet es vēlos būt iekšēji skaista. Ļaujiet man ietērpties lēnprātībā un klusā garā, kam Dieva skatījumā ir liela vērtība. Un to es ieteicu arī jums, jaunie cilvēki, jo Viņa skatījumā tas ir daudz vērtīgāks par Oviras zeltu. Tieši tas cilvēku dara vērtīgāku par vistīrāko zeltu, vērtīgāku par Oviras zelta gabalu. Es jums ieteicu Jēzu, manu brīnišķo Glābēju. Es Viņu pielūdzu. Es Viņu izceļu augstāk par visu. Ak, kaut man būtu nemirstīga mēle, lai varētu slavēt Viņu tā, kā es to vēlētos; lai varētu nostāties visa universa priekšā un, slavējot stāstīt par Viņa nesalīdzināmo skaistumu!

Un pielūdzot un paaugstinot Kungu, es vēlētos, kaut arī jūs līdz ar mani Viņu paaugstinātu. Slavējiet Kungu, pat ja jūs krītat tumsā. Slavējiet Viņu pat kārdināšanās. "Priecāties iekš Kunga vienmēr," saka apustulis, "un atkal es saku: priecāties." (Filip.4:4) Vai ar to jūsu ģimenēs ienāks tumsa un grūtsirdība? Tiešām nē! Tas ģimenē ienesīs saules starus. [594] Tā jūs sakrāsiet mūžīgās gaismas starus, kas nāk no godības troņa, un tos izkaisīsit ap sevi. Ļaujiet man jūs paskubināt uz šo darbu — sēt ap sevi gaismu un dzīvību, ne tikai uz sava ceļa vien, bet arī uz to cilvēku tekām, ar kuriem jūs satiekaties. Lai jūsu mērķis ir darīt ap jums esošos cilvēkus labākus, pacelt tos, rādīt viņiem Debesis un godību un likt tiem vairāk par visām zemes lietām meklēt mūžīgās vērtības, nemirstīgu mantojumu, neizsīkstošas bagātības.

IESPAIDĪGS SAPNIS

1868. gada augustā, atrodoties Batl-Krīkā, es sapņoju sapni, ka es esmu lielā ļaužu pulkā. Daļa sanāksmes dalībnieku bija sagatavojušies doties ceļojumā. Mums bija līdzīgi smagi piekrauti rati. Ceļojuma gaitā likās, ka mēs dodamies uz augšu. Ceļa vienā malā bija dziļš bezdibenis; otrā pusē — augsta, gluda, balta siena, kas līdzinājās cietam mūra apmetumam.

Dodoties tālāk, ceļš pakāpeniski sašaurinājās un kļuva stāvāks. Dažās vietās tas likās tik šaurs, ka nolēmām ceļojumu turpināt bez piekrautajiem ratiem. Mēs izjūdzām zirgus un daļu bagāžas no ratiem uzlikām zirgiem, lai ceļu turpinātu jāšus.

Dodoties tālāk, ceļš joprojām turpināja sašaurināties. Mums vajadzēja spiesties cieši pie sienas, lai nenokristu no šaurā ceļa stāvajā bezdibenī. Tā darot, uz zirgiem uzsieta bagāža atdūrās pret sienu, un mēs paši nosvērāmies uz bezdibeņa pusi. Mēs baidījāmies, ka varam nokrist un pret klintīm nosisties. Tad pārgriezām saites, kas bagāžu turēja uz zirgu mugurām, un tā nokrita bezdibenī. Mēs turpinājām ceļot [595] jāšus un, nonākot šaurākās vietās ļoti baidījāmies, ka nezaudējam līdzsvaru un nenokritam. Šādās reizēs likās, ka kāda roka satver pavadu un izvada mūs pāri bīstamajām ceļa vietām.

Takai kļūstot vēl šaurākai, mēs nolēmām, ka tālāka ceļošana jāšus yairs nav droša, un mēs atstājām zirgus un gājām kājām, vienā rindā, mīdami viens otra pēdās. Sajā brīdī no tīrās baltās sienas augšas tika nolaistas nelielas virves; mēs ātri tās satvērām, lai ar to palīdzību nezaudētu uz tekas līdzsvaru. Dodoties uz priekšu, virves nāca mums līdz. Beidzot taka kļuva tik šaura, ka mēs nolēmām drošības labad tālāk ceļot bez korpēm, mēs tās novilkām un kādu gabalu gājām bez apaviem. Drīz tika nolemts, ka vēl drošāk būs iet bez zeķēm; arī tās novilkām un ceļojumu turpinājām kailām kājām.

Tad mums prātā ienāca tie, kas nebija radinājušies panest trūkumu un grūtības. Kur tie atradās tagad? Mūsu vidū viņu nebija. Pēc katras izmaiņas daži atpalika, un uz priekšu devās tikai tie, kas bija radinājušies panest grūtības. Ar ceļojumu saistītās grūtības un trūkums tiem tikai lika vēl dedzīgāk spiesties uz priekšu pretī gala mērķim.

Briesmas nokrist no tekas vēl palielinājās. Mēs spiedāmies cieši pie baltās sienas, tomēr taka bija pārāk šaura, lai uz tās pietiktu vietas mūsu pēdām. Tad mēs gandrīz visu savu svaru uzticējām virvēm, izsaukdamies: "Mēs no augšas tiekam turēti!" "Mēs no augšas tiekam turēti!" Sos vārdus teica visi, kas gāja pa šauro ceļu. Dzirdot liksmas uzdzīves skaņas, kas likās, nāca no paša bezdibeņa, mēs nodrebējām. Mēs dzirdējām rupjus lāstus, neķītrus jokus un piedauzīgas, pretīgas dziesmas. Mēs dzirdējām kara dziesmas un deju melodijas. Dzirdējām dažādu instrumentu mūziku, skaļus ar lāstiem sajauktus smieklus, sāpju kliegzenus un rūgtas vaimanas, un mēs vēl dedzīgāk kā jebkad agrāk centāmies noturēties uz šaurās un grūti ejamās tekas. Pa [596] lielākai daļai mēs bijām spiesti ar visu svaru karāties virvēs, kas, ejot uz priekšu, kļuva arvien resnākas.

Es ievēroju, ka skaistā, baltā siena bija notraipīta ar asinīm. Uzskatot šo tādā veidā aptraipīto sienu, mūsos pamodās nožēlas sajūta. Tomēr šis jūtas ilga tikai īsu brīdi, līdz es sapratu, ka viss bija tā, kā tam jābūt. Kas sekos vēlāk, tie zinās, ka arī citi priekš viņiem ir gājuši pa šauro un grūto ceļu un nolems, ka, ja citi ir spējuši iet pa augšup vadošo teku, tad tas iespējam arī viņiem. Un, asinīm

plūstot no viņu sāpošajām kājām, tie nepagurs un nekļūs mazdūšīgi; bet redzot asinis pie sienas, tie sapratīs, ka arī citi ir cietuši tādas pat sāpes.

Beidzot mēs nonācām pie plašas aizas, kur mūsu taka izbeidzās. Nebija vairs nekā, kur likt savas kājas, kur rast tām atbalstu. Vajadzēja pilnīgi paļauties uz virvēm, kas bija pieaugušas resnumā, līdz bija kļuvušas tikpat lielas kā mūsu ķermeņi. Seit uz brīdi mēs apjukām un sākām bēdāties. Bailīgi sačukstoties, mēs jautājām: "Pie kā virve ir piestiprināta?" Mans vīrs atradās tieši man priekšā. Lielas sviedru lāses krita no viņa pieres, dzīslas uz viņa kakla un deniņiem bija kļuvušas divreiz lielākas nekā parasti, un no viņa lūpām atskanēja apspiesti vārdi, kas liecināja par dvēseles mokām. Arī no manas sejas lija sviedri, un mana dvēsele cieta tādas sāpes, kādas es nekad agrāk nebiju izjutusi. Mūs sagaidīja briesmīga cīņa. Ja mēs šeit piedzīvosim neveiksmi, tad visas ceļojuma grūtības būs bijušas veltīgas.

[597] Mūsu priekšā, otrā pusē aizai, atradās skaists, ar zaļu, apmēram sešas collas garu zāli apaudzis lauks. Es sauli nevarēju redzēt, tomēr šo lauku apgaismoja spoži, maigi gaismas stari, kas atgādināja tīru zeltu un sudrabu. Nekas no tā, ko es biju redzējusi virs zemes, nevarēja līdzināties šī lauka skaistumam un godībai. Radās baiļu pilns jautājums: vai mums izdosies to aizsniegt? Ja virve trūks, tad mums jāiet bojā. Atkal tika izdvesti mokpilni čuksti: "Kas tur virves?" Kādu brīdi mēs vilcinājāmies riskēt. Tad izsaucāmies: "Mūsu vienīgā cerība ir pilnīgi uzticēties virvei. Tā ir bijusi mūsu atbalsts visā grūtajā ceļā. Tā arī tagad mūs nepievils." Tomēr mēs vēl vilcinājāmies un bēdājāmies. Tad tika izteikti vārdi: "Virvi tur Dievs. Mums nav jābaidās." Šos vārdus atkārtoja ļaudis, kas atradās aiz mums, piebilstot: "Viņš mums tagad neļaus piedzīvot neveiksmi. Viņš līdz šejieni mūs tik droši ir vadījis."

Mans vīrs tad pārsviedās pāri briesmīgajai aizai viņā pusē esošajā skaistajā laukā. Es tūlīt sekoju viņam. Un, ak, kādu atvieglojumu un pateicību Dievam mēs tad izjutām! Es dzirdēju balsis paceļamies uzvarošās slavas dziesmās Dievam. Es biju laimīga, pilnīgi laimīga.

Es atmodos, un man likās, ka visi manas miesas nervi trīc no pārdzīvotajām grūtībām. Šim sapņim paskaidrojumi nav vajadzīgi. Tas uz mani atstāja tādu iespaidu, ka es, iespējams, dzīvi atcerēšos katru sīkumu, kamēr vien darbosies mana atmiņa.

MŪSU TELTS SANĀKSMES

Uz mūsu telts sanāksmēm un citām reliģiskām Dievu pagodinošām sapulcēm nekas neatstāj tik kaitīgu iespaidu, kā pārāk liela savstarpēja cīmošanās un vieglprātīgas sarunas. Bieži vien vīri un sievietes sapulcējas kopā un pārrunā parastos jautājumus, kas neattiecas uz sanāksmi. Daži paņēmuši sev līdzī savas fermas, citi — savas mājas un te sprauž plānus celtniecības darbiem. Daži sīki pārspriež citu cilvēku raksturu un viņiem nav ne laika, ne vēlēsšanās pārmeklēt pašiem savu sirdi, atklāt trūkumus savā raksturā, lai tad varētu nepareizības izlabot un tad kļūt pilnīgi svēti Dieva bijībā.

[598] Ja visi, kas sevi sauc par Kristus sekotājiem, izlietotu sapulču laiku sarunām par patiesību un par kristīgo cerību, pārmeklējot savu sirdi un sirsnīgi lūdzot Dievu dāvēt savas svētības, tad būtu padarīts daudz lielāks darbs par to, ko redzam tagad. Neticīgos, kas nepareizi apvairo patiesībai paklausīgos ļaudis, tad pārliecinātu Kristū notiekošās labās sarunas. Mūsu vārdi un darbi ir mūsu augļi; "pēc viņu augļiem jums tos būs pazīt."

Dievs Izraēlim pavēlēja noteiktos laikos sapulcēties Dieva priekšā vietā, kuru Viņš izraudzīs, un ievērot īpašas dienas, kurās nedrīkstēja darīt nekādus parastos, atlikšanai pakļaujamus darbus, bet visu laiku vajadzēja veltīt svētību aplūkošanai, kuras Dievs tiem bija dāvējis. Sajos īpašajos laikos kalpam un kalponei, svešiniekam, bāriņam un atraitei — visiem bija pavēlēts priecāties, ka Dievs savā brīnišķīgajā spēkā tos bija izglābis no verdzības kalpošanas liksmībai brīvībā. Tiem bija pavēlēts Kunga priekšā nerādīties tukšām rokām. Tiem vajadzēja atnest dāvanas, kas apliecinātu, ka viņi pateicas Dievam, kas tos pastāvīgi ir apveltījis ar žēlastību un svētībām; atbilstoši saņemtajām svētībām tiem Kungam vajadzēja pienest dāvanas, labprātīgos ziedojumus un pateicības ziedojumus. Šie ziedojumi ļoti atšķiras viens no otra, rādot, cik augstu devējs vērtēja viņam piešķirtās priekšrocības. Tā visiem redzamā veidā atklājās ļaužu raksturs. Kas augstu vērtēja Dieva dāvētās svētības, atnesa ziedojumus atbilstoši savam šo svētību novērtējumam. Kam savtība un elku kalpošanai līdzīgā mīlestība uz saņemto labumu bija notrulinājusi un paralizējusi morālos spēkus un kas šī iemesla dēļ nebija iedegušies mīlestībā pret savu devīgo Labdari, tie atnesa niecīgus ziedojumus. Tā kļuva redzams, kas ir viņu sirdīs. Bez šīm īpašajām, liksmajām svētku dienām jūdu tautai bija pavēlēts ik gadus atcerēties lielo saudzēšanas gadījumu. [599] Kungs savā derībā ar viņiem bija apsolijs svētīt visu viņu dzīvā īpašuma pieaugumu un visu viņu roku darbu, ja tie uzticīgi

izpildīs Viņa prasības.

Šajās pēdējās dienās Dievs no Saviem ļaudīm neprasa mazākus upurus un ziedojumus, kā Viņš prasīja no jūdu tautas. Tiem, kurus Viņš ir svētījis ar pārticību, un pat atraitnēm un bāriņiem nevajadzētu uz Viņa svētībām raudzīties nevērīgi. Sevišķi tiem, kurus Viņš ir apveltījis ar labklājību, vajadzētu atdot Dievam to, kas viņam pieder. Tiem Viņa priekšā vajadzētu nākt ar pašuzpurīgu garu un pienest ziedojumus saskaņā ar svētībām, kādas Viņš tiem ir piešķīris. Tomēr daudzi, kurus Dievs ir svētījis ar labklājību, parāda Viņam zemisku nepateicību. Ja tos pavada Dieva svētības un Dievs vairo viņu mantu, tad šīs dāvanas viņi padara par saitēm, kas viņu mīlestību piesaista to īpašumiem; viņi pieļauj, ka laicīgam darbam un veikala lietām pieder viņu jūtas un visa viņu būtne, bet dievbijība un reliģiskās priekšrocības tiek pamestas novārtā. Viņi pat vienu reizi nevar atļauties atstāt savus veikalnieciskos pasākumus, lai nāktu Dieva priekšā. Kalpojot savām laicīgajām interesēm, neievērodami Kunga prasības, viņi Dieva svētības pārvērš lāstā.

Cilvēki, kam pieder tūkstoši, gadu no gada paliek mājās, ierakušies savās laicīgajās rūpēs un interesēs, un domā, ka viņi nevar atļauties nelielo upuri, kas saistās ar ikgadējo Dievu pagodinošo sapulču apmeklēšanu. Dievs ir svētījis viņu kurvi un klēti un pa labi un kreisi viņus apņēmis ar Saviem labumiem, tomēr tie atrauj Viņam mazos upurus, kurus Viņš no tiem prasa. Tiem patīk kalpot pašiem sev. Viņu dvēsele kļūst līdzīga debesu lietuvai vai rāsai neveltzētam tukšnesim. Kungs tiem ir dāvājis savas žēlastības dārgās svētības; Viņš tos ir atbrīvojis no vergošanas grēkam un no maldu [600] važām un viņu aptumsotajai saprašanai atklājis tagadējās patiesības krāšņo gaismu. Un vai šiem Viņa mīlestības un žēlastības pierādījumiem nevajadzētu viņos atbalsoties pateicībā? Vai tie, kas sakās ticam visu lietu drīzajam galam, paliks akli pret savām garīgajām interesēm un dzīvos tikai šai pasaulei un šai dzīvei? Vai viņi cer, ka viņu mūžīgās intereses pašas par sevi interesēsies un rūpēsies? Garīgs spēks bez piepūles no viņu puses netiks iegūts.

Daudzi, kas sakās gaidām mūsu Kunga atspīdēšanu, nobažījušies un grūtību nomākti dzenas pēc laicīgiem ieguvumiem. Viņi ir akli pret savām mūžīgajām interesēm. Viņi tiecas pēc tā, no kā nevar paēst, viņi izdod naudu par to, kas nav maize. Viņi cenšas apmierināt sevi ar bagātībām, kuras tie sakrāj uz šīs iznīcībai nolemtās zemes, un atstāj novārtā sagatavošanos mūžībai, kam vajadzētu būt viņu dzīves pirmajam un patiesajam darbam.

Lai visi, kam vien tas iespējams, apmeklē šīs ikgadējās sanāksmes. Visiem vajadzētu saprast, ka to no viņiem pieprasa Dievs. Ja brāļi un māsas neizmantos Viņa dāvātās priekšrocības, lai stiprinātos Viņā un Viņa žēlastībā, tad kļūs arvien vājāki un vājāki un viņu vēlme ziedot Viņam savus īpašumus kļūs arvien mazāka. Brāļi un māsas, brauciet uz šīm svētajām sapulcēm, lai atrastu Kristu. Viņš atnāks uz svētkiem, Viņš būs jūsu starpā un izdarīs priekš jums to, kas jums visvairāk ir nepieciešams. Nedrīkst uzskatīt, ka jūsu saimniecības ir vērtīgākas nekā augstās garīgās intereses. Visa bagātība, kas jums pieder, nedos jums mieru un cerību, jo tikai tiem ir patiesa vērtība. Miers un cerība ir vērtīgāks par visu, kas jums pieder, visām jūsu pūlēm un ciešanām. Skaidra un gaiša izpratne par mūžīgām vērtībām un sirds, kas gatava nodoties Kristum – tās ir daudz vērtīgākas par šīs pasaules bagātību, apmierinājumu un izpriecām.

[601] Mūsu telts sanāksmēm ir ārkārtīgi liela nozīme. Viņas tiešām ir vērtīgas. Dieva kalpi izšķiež savus spēkus pārmērīgā darbā, mēģinot palīdzēt citiem cilvēkiem, kad daudziem no viņiem pašiem ir nepieciešama palīdzība. Daži brāļi, baidoties zaudēt mazu daļu savu ienākumu, palaiž garām dārgās iespējas it kā dziļām zināšanām par patiesību nebūtu vērtības. Lai visi, kas tic patiesībai, izmanto katru iespēju, ko piedāvā Dievs, lai saņemtu skaidrākus priekšstatus par Viņa patiesību un prasībām un sagatavoties Viņa atnākšanai. Mierīga, priecīga un pajāvīga ticība Dievam – ir Viņa prasības pret mums.

Mums nevajag sevi nogurdināt ar nevajadzīgām rūpēm un uztraukumu. Godprātīgi strādājiet katru dienu izpildot to darbu, kuru jums uzdod Dievišķā Gudrība un Viņš rūpēsies par jums. Jēzus padziļinās un paplašinās jūsu svētības. Ja jūs beigu beigās gribat iegūt glābšanu, jums vajadzēs nopietni pūlēties. Brauciet uz telts sanāksmēm ar gatavību strādāt. Atstājiet savas mājas rūpes un brauciet, lai atrastu Jēzu, un Viņš ļaus jums atrast Sevi. Brauciet un ziedojiet pēc tā mēra kā Dievs jūs svētījis. Parādiet savu pateicību Radītājam, visu jūsu svētību Devējam, ar brīvprātīgiem ziedojumiem. Lai neviens no tiem, kas var ziedot, neatnāk ar tukšām rokām. "Bet atnesiet katrs savu desmito tiesu pilnā vērtībā manā klētī tā, lai arī manā mājā būtu barība, un pārbaudiet tad Mani šai ziņā", -saka tas Kungs Cebaots, "vai Es arī neatvērsu debess logus un nelikšu svētībai pa tiem pārpilnībā nolīt pār jums!" (Mal. 3:10)

Telts sanāksmes mērķis ir aicināt visus atstāt darba un veikala rūpes un grūtības, lai dažas dienas veltītu vienīgi Kunga meklēšanai. So laiku mums vajadzētu pavadīt pārbaudot sevi, rūpīgi

pārmeklējot savu sirdi, atzīstot un nožēlojot savus grēkus un atjaunojot savus svinīgos solījumus. Mēs ceram, ka, ja kāds uz šīm sapulcēm atnāks ar mazvērtīgākiem mērķiem, tad sapulču kopējais noskaņojums, viņu domas vadīs uz šo sapulču īstajiem mērķiem.

[602] Daži cieš tāpēc, ka telts sanāksmei pārmērīgi gatavojas. Tie ir devīgi noskaņoti ļaudis, kas neko negrib darīt skopulīgi. Daži gatavo lielus uzturlīdzekļu krājumus un, kad atnāk uz telts sanākumi, tie savus spēkus jau ir izsmēlušī. Līdz ar atbrīvošanos no darba steigas, nomocītā daba liek tiem saprast, ka tai nodarīta pārestība. Daži no šiem cilvēkiem varbūt vēl nekad nav bijuši telts sanāksmē un nezina, kāda sagatavošanās no viņiem tiek prasīta. Viņi zaudē dažas dārgas sapulces, kuras tie bija nodomājuši apmeklēt. Tagad apskatīsim, kāpēc tik liela gatavošanās ir kļūda. Uz telts sanākumi līdzī nevajadzētu ņemt neko citu, kā tikai visveselīgākos produktus, kas sagatavoti vienkāršā veidā, bez jebkādam garšvielām un taukiem.

Es esmu pārliecināta, ka, gatavojoties uz telts sanākumi, nevienam nebūtu jāsaslimst, ja ēdienu sagatavošanā ievērotu veselības likumus. Ja viņi ceptu nevis kūkas un tortes, bet gan vienkāršu, rupju kviešu miltu maizi un iztīktu ar augļiem, konservētiem vai kaltētiem, tad tiem nevajadzētu saslimt gatavojoties uz sanākumi, ne arī slimot sanāksmes laikā. Nevienam nevajadzētu sanāksmes laikā iztīkt bez siltiem ēdieniem. Tādēļ sanāksmes vietās vienmēr ir pieejamas virtuves.

Atrodieties nometnē, brāļi un māsas nedrīkst slimot. Ja viņi piemēroti apgērsies rīta un vakara vēsumā un rūpēsies par tērpa maiņu atbilstoši mainīgajiem laika apstākļiem, lai varētu saglabāties pareiza asinsrite, un ja viņi stingri ievēros regularitāti gulēšanā un vienkārša uztura lietošanā, neko neēdot starplaikos, tad tiem nevajadzēs slimot. Sapulču laikā viņi var justies labi, un viņu prāts var būt skaidrs, spējīgs novērtēt patiesību, un mājup tie var atgriezties miesīgi un garīgi atspirguši. Kas diendienā ir strādājuši smagu darbu, sanāksmē vairs sevi tā nepiepūlē; tāpēc viņiem arī ēst nevajadzētu parasto daudzumu. Ja viņi tomēr ēdīs tikpat daudz kā agrāk, tad pārslogos kuņģi. Mēs vēlamies, lai šo sanāksmju dalībniekiem sevišķi labi darbotos smadzenes un lai to veselība būtu vislabākā stāvoklī, [603] tā ka patiesība tiktu sadzirdēta, novērtēta un paturēta atmiņā, lai, atstājot sanākumi, viņi to īstenotu savā dzīvē. Ja kuņģi pārslogo ar pārāk lielu ēdiena devu, pat ja tas ir vienkāršs, tad gremošanas orgāniem tomēr vajadzīga smadzeņu spēka palīdzība. Smadzenes tiek it kā paralizētas. Acis noturēt vaļā gandrīz nav iespējams. Tieši tās patiesības, kuras būtu jādzird, jāizprot un jāīsteno dzīvē, pilnīgi pazūd sakarā ar nespēju koncentrēties vai arī tāpēc, ka apēstās barības lielā daudzuma dēļ smadzenes ir tikpat kā paralizētas.

Es visiem gribu ieteikt vismaz katru rītu ieēst kaut ko siltu. To varat izdarīt bez lielas piepūles. Jūs varat pagatavot rupju kviešu miltu tumi. Ja šie milti ir pārāk rupji, tad tos izsijājiet un, kamēr tume vēl ir karsta, pielejiet pienu. Tā jūs pagatavosiet visgaršīgāko un visveselīgāko ēdienu telts sanāksmes periodam. Un, ja maize ir sakaltusi, tad iedrupiniet to tumē, un tā kļūs baudāma... Es neiesaku ēst daudz aukstu ēdienu, jo, pirms var sākties sagermošanas process, organisma dzīvības spēks tiks izlietots šī uztura sasildīšanai līdz tādai pat temperatūrai, kāda ir kuņģī. Otrs ļoti vienkāršs un veselīgs ēdiens ir vārītas vai ceptas pupas. Kādu daļu no tām atšķaidiet ar ūdeni, pieliekot klāt pienu vai krējumu, un izvāriet zupu; maizi var izmantot tāpat kā pie miltu tumes.

Es esmu apmierināta, redzot sekmes, kādas daudzi guvuši veselības reformā, tomēr ļoti skumstu, tāpēc ka daudzi stipri atpaliek. Ja mūsu telts sanāksmēs kāds saslimst, tad jāmeklē iemesls un šis gadījums jāņem vērā. Es nevēlētos, ja mūsu telts sanāksmju slava cieš, izplatoties ziņām, ka tās bijušas par iemeslu ļaužu saslimšanai. Ja šajās svarīgajās sanāksmēs ļaudis rīkosies pareizi, tad tās var būt par svētību kā miesas, tā arī dvēseles veselībai.

SVINĪGS SAPNIS

1873. gada 3. aprīlī es devos pie miera, juzdamās ļoti nomākta. Kādus trīs mēnešus mani bija pārnēmusi mazdūšība. Es garīgās mokās bieži biju lūgusi atvieglojumu. Es ļoti lūdzu no Dieva palīdzību un spēku, lai varētu pacelties pāri šai smagajai mazdūšības sajūtai, ka paralizēja manu ticību un cerību, darot mani nederīgu darbam. Sajā naktī es redzēju sapni, kas uz mani atstāja ļoti iepriecinošu iespaidu. Es sapņoju, ka atrodos kādā ļoti svarīgā sapulcē, kur bija sapulcējušies daudz ļaužu. Daudzi bija nometušies Dieva priekšā nopietnās lūgšanās, un likās, ka viņi jutās ļoti nomākti. Viņi nemitīgi lūdza no Kunga īpašu gaismu. Likās, ka daži izcietā briesmīgas garīgas mokas; viņi jutās ļoti satraukti; ar asarām tie skāji kļiedza pēc palīdzības un gaismas. Sajā tik iespaidīgajā ainā dalību ņēma mūsu visievērojamākie brāļi. Brālis A bija pakritis uz grīdas, kā likās, dziļās bēdās. Viņa sieva sēdēja vienaldzīgu smējēju sabiedrībā. Izskatījās, ka viņa vēlas, lai visi zina, ka viņa nicina šos ļaudis, kas tik ļoti pazemojas. Es sapņoju, ka pār mani nāca Kunga Gars un es piecēlos, kamēr citi turpināja saukt un lūgt, un sacīju: Kunga Dieva Gars ir uz manis. Es jutos spiesta jums teikt, ka jums jābūt strādāt katram personīgi priekš sevis. Jūs raugieties uz Dievu un gribat, lai Viņš priekš jums

padara to darbu, kuru Viņš ir atstājis jums, lai jūs to darītu. Ja jūs darīsiet priekš sevis to darbu, kas, kā jūs ziniet, ir jādara jums, tad Dievs jums palīdzēs, kad jums būs vajadzīga palīdzība. Jūs neesat padarījuši tieši to, ko Dievs jums atstājis, lai jūs to darītu. Jūs saucat uz Dievu, lai Viņš dara jūsu darbu. Ja jūs paklausīsiet gaismai, kuru Viņš jums devis, tad Viņš liks pār jums spīdēt vēl lielākai gaismai; bet ja jūs neesat ņēmuši vērā jau dotos padomus, brīdinājumus un rājienus, kā [605] jūs varat gaidīt, ka Dievs dos vēl vairāk gaismas un svētību, lai jūs to nonicinātu un atstātu novārtā? Dievs nelīdzinās cilvēkam; Viņš neļaujas apsmieties.

Es paņēmu dārgo Bībeli un to apliku ar vairākām Dieva ļaudīm dotajām Liecībām Draudzei. Šeit, es teicu, ir apskatīti gandrīz visu cilvēku gadījumi. Ir parādīti grēki, no kuriem viņiem ir jāizvairās. Padomu, ko viņi lūdz, var atrast šeit, jo tas jau dots citos viņiem līdzīgos gadījumos. Dievam ir patīcis jums dot rindu pēc rindas un priekšrakstu pēc priekšraksta. Tomēr starp jums nav daudz tādu, kas tiešām zinātu, ko sevī ietver Liecības. Arī Rakstus jūs labi nepazīstat. Ja jūs Dieva Vārdu būtu darījuši par savu studiju priekšmetu, vēloties sasniegt Bībeles standartu un kristīgu pilnību, tad liecības jums nebūtu vajadzīgas. Tāpēc, ka jūs neesat centušies iepazīties ar Dieva inspirēto Grāmatu, Viņš ir mēģinājis jūs sniegt ar vienkāršām, tiešām liecībām, griežot jūsu vērību uz inspirētajiem Vārdiem, kuriem jūs neesat paklausījuši, un spiežot jūs savu dzīvi veidot saskaņā ar šo Vārdu šķīstajām un augstu stāvošajām mācībām.

Dodot liecības, Kungs vēlas jūs brīdināt, norāt, pamācīt un pārliecināt par Viņa Vārdā ietverto patiesību svarīgumu. Rakstītajām liecībām nav jādod jauna gaisma, bet dzīvi jāiespiež sirdī jau atklātās inspirētās patiesības. Cilvēka pienākums pret Dievu un līdzcivēkiem ir skaidri izteikts Viņa Vārdā; tomēr tikai nedaudzi no jums paklausa dotajai gaismai. Papildu patiesības nav dotas; bet caur Liecībām Dievs tikai vienkāršojis jau dotās lielās patiesības un savā īpašā veidā pasniedzis tās ļaudīm, lai ar tām pamodinātu un iespaidotu viņu prātu, tā kā nevienam nebūtu iespējams aizbildināties.

Lepnums, pašmīlība, savtīgums, naidis, skaudība un greizsirdība ir aptumšojuši cilvēka uztveres spējas, un patiesības, kas viņu varētu darīt gudrus uz izglābšanos, zaudējušas spēku valdzināt un pārvaldīt cilvēka prātu. Netiek [606] izprasti paši svarīgākie dievbijības pamatlikumi, jo nav izsalkuma un slāpju pēc Bībeles atziņām, pēc skaidras sirds un svētas dzīves. Liecības nepamazina Dieva Vārda nozīmi, bet to paaugstina, un saista pie tā domas, lai visus iespaidotu patiesības skaistā vienkāršība.

Tālāk es teicu: Kā Dieva Vārdu apņēma šīs grāmatas un brošūras, tā Dievs jūs ir apņēmis ar rājiem, padomiem, brīdinājumiem un iedrošinājumiem. Šeit jūs Dieva priekšā dvēseles mokās kliedzat prasot vairāk gaismas. Dievs mani jums pilnvarojis teikt, ka nekādi citi gaismas stari no Liecībām neapspīdēs jūsu teku, kamēr jūs praktiski neizlietosiet jau doto gaismu. Dievs jūs ir apņēmis ar gaismu ka ar sienu; bet jūs šo gaismu neesat vērtējuši, jūs to esat minuši kājām. Kamēr daži gaismu nonicinājuši, tikmēr citi to ir atstājuši novārtā, vai paklausījuši tai pavisam vienaldzīgi. Tikai nedaudzi no visas sirds ir apņēmušies paklausīt gaismai, kuru Dievam ir patīcis tiem dot.

Daži, kas caur liecībām saņēmuši īpašus brīdinājumus, dažu nedēļu laikā jau ir paspējuši dotos rājienus aizmirst. Dažiem liecības ir dotas atkārtoti, tomēr viņi tās nav uzskatījuši par pietiekoši svarīgām, lai tās rūpīgi ievērotu. Priekš tiem tās ir bijušas kā tukšas pasakas. Ja viņi būtu ņēmuši vērā doto gaismu, tad tie būtu izvairījušies no zaudējumiem un pārbaudījumiem ko viņiem bija grūti panest. Vainot viņi var tikai paši sevi. Viņi paši uz sava kakla ir uzlikuši jūgu, kas tiem ir bijis mokošs. Sis nav tas jūgs, ko Kristus grib tiem uzlikt. Dieva mīlestība un gādība ir darbojusies viņu labā; tomēr viņu savtīgās, jaunās un neticīgās dvēseles nav varējušas saskatīt Viņa laipnību un žēlastību. Viņi turpina skriet savā gudrībā, līdz, grūtību nomāktus un sarežģījumu apmulsinātus, tos saista sātans. Ja jūs sakrāsiet gaismas starus, kurus Dievs jums jau ir devis pagātnē, tad Viņš [607] jums dāvās arī pieaugošu gaismu.

Es viņiem norādīju uz seno Izraēlu. Dievs viņiem deva Savu bauslību; tomēr viņi negribēja tai paklausīt. Tad Viņš tiem deva ceremonijas un rituālus, lai tos pildot, viņi atcerētos Dievu. Viņi bija tik ļoti noskaņoti aizmirst Dievu un Viņa prasības, ka tos pastāvīgi vajadzēja turēt satrauktā stāvoklī, lai tie izprastu savu pienākumu paklausīt Radītājam un Viņu godāt. Ja viņi būtu paklausījuši un mīlestībā priecīgi ievērojuši Dieva baušļus, tad nebūtu bijis vajadzīgs lielais daudzums ceremoniju un rituālu.

Ja tie, kas tagad saucas par Dieva īpašiem, Viņam piederošiem ļaudīm, paklausītu Viņa prasībām, kā tās skaidri ir izteiktas viņa Vārdā, tad nebūtu dotas īpašas liecības, lai atmodinātu tos viņu pienākumam un liktu tiem ieraudzīt savu grēcīgumu un ar nepaklausību Dieva Vārdam saistītās draudošās briesmas. Sirdsapziņa ir notrulinājusies, jo gaisma ir tikusi atmesta, neievērota un nicināta. Un Dievs ļaudīm atņems šīs liecības un spēku un tos pazemos.

Es sapņoju, ka runājot, pār mani visievērojamākā veidā nāca Dieva spēks un viss mans spēks man tika atņemts; tomēr es neredzēju nekādu parādīšanu. Man likās, ka mans vīrs piecēlās ļaužu priekšā un izsaucās: "Tas ir Dieva brīnišķīgais spēks. Viņš liecības ir darījis par varenu līdzekli dvēseļu aizsniegšanai, un Viņš caur tām strādās vēl varenāk nekā līdz šim to ir darījis. Kas grib būt Kunga pusē?"

Es sapņoju, ka diezgan liels ļaužu skaits tūlīt piecēlās kājās un atsaucās uz šo aicinājumu. Citi sēdēja saīguši. Daži izrādīja nicinājumu un izsmieklus, un atsevišķi cilvēki, likās, palika pilnīgi vienaldzīgi. Kāds stāvēja man blakus un teica: "Dievs tevi pamodinājis un tev devis vārdus, ko teikt ļaudīm un ar kuriem aizsniegt viņu sirdis, kā Viņš nav devis nevienam citam. Viņš veidojis tavas liecības, lai tās [608] atbilstu gadījumiem, kad ļaudīm nepieciešama palīdzība. Tu nedrīksti pieļaut, ka tevi iespaido nicināšana, izsmiekls, nopēlumi un pārmetumi. Lai tu varētu būt īpašs Dieva darba rīks, tad tev nav jābalstās uz nevienu citu, bet jāpieķeras vienīgi Viņam, un līdzīgi viņa stādām tev jāļauj savām stīgām vīties ap To. Viņš tevi darījis par vidutāju, lai Šavu gaismu nodotu ļaudīm. Tev ik dienas jāuzņemas spēks no Viņa, lai tava apkārtnē nevarētu aptumšot vai aizēnot gaismu, kurai Viņš ļāvis caur tevi spīdēt uz Viņa tautu. Sātans īpaši strādā, lai neļautu šai gaismai nonākt pie Dieva ļaudīm, kas tiem tik ļoti vajadzīga šo pēdējo dienu briesmu vidū.

Tavi panākumi atkarīgi no tavas vienkāršības un skaidrības. Līdzko tu no tās atteikies un savas liecības veidosi atbilstoši kāda cilvēka uzskatiem, tā tavs spēks būs zudis. Gandrīz viss šajā laikmetā ir ārēji nospodrināts un neīsts. Pasaulei ir papildinām tādu liecību, kas dotas, lai attiecīgā brīdī būtu patīkamas un valdzinošas un lai cildinātu cilvēku. Tavas liecības ir savādāka rakstura. Tām jāpieskaras dzīves sīkajām lietām, pasargājot vājo ticību no bojā ejas un liekot ticīgiem saprast nepieciešamību mirdzēt kā spīdekļiem pasaulē.

Dievs tev ir devis tavas liecības, lai atkritējiem un grēciniekiem atklātu viņu patieso stāvokli un viņu milzīgo zaudējumu, kādu tie piedzīvos, ja turpinās staigāt savos grēkos. Atklājot šīs lietas tavam skatam, Dievs tās ir iespiedis tavā prātā, kā to Viņš nav darījis nevienam citam no pašlaik dzīvojošajiem, un no tevis Viņš prasīs atbildību saskaņā ar tev doto gaismu. "Ne caur varu, ne caur spēku, bet caur Manu Garu, saka Kungs Cebaots." (Cak.4:6) "Pacel savu balsi kā bazūni un rādi Maniem ļaudīm viņu pārkāpumus un Izraēla namam viņa grēkus." (Jes.58:1)

Šis sapnis uz mani atstāja varenu iespaidu. Kad atmodos, mans nospiestais garastāvoklis bija zudis, es biju priecīga un sajutu lielu mieru. Vājības, kas mani darīja nederīgu darbam bija atņemtas, un es sevī izjutu tādu enerģiju un [609] spēku, kāds jau mēnešiem ilgi man bija svešs. Man likās, ka Dieva eņģeļiem bija uzdots sniegt man atvieglojumu. Neizsakāma pateicība pildīja manu sirdi par šo pārmaiņu jo bezcerības vietā bija stājusies gaisma un laime. Es zināju, ka palīdzība bija nākusi no Dieva. Viss notikušais man šķita kā Dieva palīdzības brīnumdarbs un es pret Viņa mīlošo laipnību negribu izturēties nepateicīgi.

SLUDINĀTĀJU APĢĒRBS UN IZTURĒŠANĀS

No runas Ģenerālkonferencē 1871. gadā.

(Efez. 3:6,7) "Ka pagāni ir līdzmantineki un vienā miesā savienoti un, ka tiem arīdzan ir dalība pie Viņa apsolīšanas Kristū caur evaņģēliju; tiem es esmu palicis par kalpu pēc tās žēlastības dāvanas, ko Dievs man devis pēc sava spēka varas."

"Tam es esmu palicis par kalpu," — ne tikai lai patiesību sludinātu ļaudīm, bet lai to īstenotu dzīvē.

"Un visus apgaismot, lai saprot, kā ir gājis ar to noslēpumu, kas no iesākuma bija apslēpts Dievā." (9. p.)

Tas neattiecas tikai uz vārdiem, kas atraisās no mēles; ar to nav jāsaprot vienīgi daiļrunība uzrunās un lūgšanās; tas nozīmē iepazīstināt ar Kristu, Kristum mājojot mūsos, un darīt Viņu zināmu tiem, kas mūs klausās.

"To mēs pasludinām, paskubinādami ikvienu cilvēku un mācīdami ikvienu cilvēku visā gudrībā," ne kā iesācēji un nezināšanā, "lai mēs ikvienu cilvēku varam nostādīt pilnīgu Jēzū Kristū. Par to es arī darbojos, cīnīdamies pēc Viņa spēcības, kas manī stipri strādā ar spēku."(Kol. 1:28,29) Tas ir Dieva darbs, žēlastība no Dieva, saprasta, izjusta, dzīvi un rīcību izdaiļojoša, kas atstās jūtamu iespaidu uz klausītājiem. [610]

Tomēr ne tas vien. Jāievēro arī citas lietas, kurās daži ir bijuši nolaidīgi, bet kas, vadoties no gaismas, kādā man tas tika rādīts, ir svarīgas. Uz ļaudīm iespaidu atstāj runātāja izturēšanās uz paaugstinājuma, viņa stāja un runāšanas veids. Ja šai ziņā ievēros Dieva norādījumus, tad iegūs iespaidu, kas nāks par labu patiesībai; tas sevišķi labvēlīgi ietekmēs ļaužu šķiru, kas klausījušies uz pasakām. Ir svarīgi, lai sludinātāja izturēšanās būtu vienkārša un cienīga, atbilstoša svētajai un augstajai patiesībai, ko viņš māca; tad ļaudis, kas dabīgi nav reliģiski noskaņoti, var saņemt labu iespaidu.

Svarīga nozīme ir kārtīgam apģērbam. Šajā ziņā sludinātājiem, kas tic tagadējai patiesībai, ir bijuši trūkumi. Daži ir gērbušies pat nekārtīgi un netīri. Drēbes darinātas ne tikai bez gaumes izjūtas un attiecīgajai personai nepiemērotas, bet kas arī krāsas ziņā nav piemērotas Kristus kalpam, bet daži savā apģērbā ir bijuši pat nolaidīgi. Daži sludinātāji pie gaišas krāsas svārkiem valkā tumšas bikses un pie tumšiem svārkiem — gaišas bikses, un, tiem izejot ļaužu priekšā, apģērbs ir bijis bezgaumīgs un nekārtīgs. Arī šīs lietas ir sludinājušas ļaudīm. Sludinātājs rāda ļaudīm priekšzīmi kārtībā un ar savu apģērbu sniedz glītuma un gaumīguma paraugu vai arī ļaudis pamudina uz nevīžību un parāda gaumes trūkumu, neņemot vērā, ka viņu rīcība tiks atdarināta.

Sludinātājam uz paaugstinājuma piemērotākas būtu melnas vai tumšas krāsas drēbes, un tās uz ļaudīm atstās labāku iespaidu nekā divu vai triju dažādu krāsu kombinējums apģērbā.

Man norādīja uz Izraēla bērniem senatnē, ka Dievs tiem deva īpašus noteikumus, no kāda materiāla un kā šūtam jābūt to personu drēbēm, kurām jākalpo Viņa priekšā.

[611] Debesu Dievs, kura roka vada pasauli, kas mūs uztur, dāvājot mums dzīvību un veselību, ir devis mums pierādījumus, ka Viņš var tikt pagodināts vai apkaunots ar to cilvēku drēbēm, kas kalpo Viņa priekšā. Viņš Mozum deva īpašus norādījumus par visu, kas saistās ar kalpošanu Viņam. Viņš deva norādījumus par māju iekārtojumu un noteica īpašu tērpu ļaudīm, kuriem vajadzēja piedalīties Viņa pagodinošajā kalpošanā. Visur vajadzēja valdīt kārtībai, un sevišķi bija jā rūpējas par tīrību.

Lasiet pavēles, kas tika dotas Mozum, lai tās darītu zināmas Izraēla bērniem, kad Dievs gatavojās nonākt uz kalna un, viņiem dzirdot, izteikt Savus likumus. Ko Mozus lika ļaudīm darīt? Būt gataviem uz trešo dienu; jo trešajā dienā, viņš sacīja, Kungs, visiem ļaudīm redzot, nonāks lejup uz kalna. Kalnu viņiem vajadzēja norobežot. "Un Kungs sacīja uz Mozu: Ej pie ļaudīm un svētī tos šodien un rīt, un lai tie mazgā savas drēbes." (2Moz.19:10) Lielais un varenais Dievs, kas radīja skaisto Ēdeni un visas jaukās lietas tajā, ir kārtības Dievs; un pie Saviem ļaudīm Viņš grib redzēt kārtību un tīrību. Šis varenais Dievs pavēlēja Mozum teikt ļaudīm, lai tie mazgā savas drēbes, lai viņiem nākot Kunga priekšā, pie viņiem pašiem un pie viņu drēbēm nebūtu nekādas netīrības. Un Mozus nonāca no kalna pie ļaudīm, un tie saskaņā ar Dieva pavēli mazgāja savas drēbes.

Un, lai rādītu, cik rūpīgiem viņiem jābūt tīrības ziņā, Mozum starp saiešanas telti un altāri vajadzēja nolikt mazgājamo trauku un tur ieliet ūdeni priekš mazgāšanās. Un Mozum, Aronam un Arona dēliem, kas kalpoja Kunga priekšā, kad tie gāja saiešanas telti un kad gāja Kunga priekšā, tur vajadzēja mazgāt savas rokas un kājas.

[612] Tāda bija lielā un varenā Dieva pavēle. Tie, kas rādījās Viņa priekšā un nāca Viņa svētajā tuvumā, nedrīkstēja pieļaut nekādu nolaidību vai nekārtību. Un kāpēc? Kāds bija visa šī darba mērķis? Vai tikai tāpēc, lai ļaudis ieteiktu Dievam? Vai tikai tāpēc, lai iegūtu Dieva atzinību? Iemesls, uz ko man norādīja, ir — lai uz ļaudīm atstātu pareizu iespaidu. Ja tie, kas kalpo svētā amatā, nebūtu rūpīgi un neparādītu godbijību Dieva priekšā kā savā apģērbā, tā izturēšanās veidā, tad ļaudis pazaudētu svinīgas godbijības un cieņas izjūtu pret Dievu un Viņa svētās kalpošanas iekārtojumu. Ja priesteri parādīja lielu rūpību un bija ļoti godbijīgi un pat pedantiski, nākot Viņa tuvumā, tad tas ļaudīs izraisīja augstas un cēlas domas par Dievu un Viņa prasībām. Tas viņiem liecināja, ka Dievs ir svēts, ka Viņa darbs ir svēts un, ka visam, kam ir sakars ar Viņa darbu, jābūt svētam; ka tam jābūt brīvam no visa, kam ir kaut kas kopējs ar netīrību un nešķīstību; un ka ļaudīm, kas tuvojas Dievam, jānoliek viss netīrais un samaitātais.

No gaismas, kas man dota, redzams, ka šajā ziņā ir valdījusi bezrūpība. Es par to varētu runāt līdzīgi Pāvīlam. Tie, kas izvesta tikai prāta kalpošana, neņemot vērā miesu. Tomēr šī labprātīgā pieticība, šī prāta kalpošana un miesas atstāšana novārtā nav tā pieticība un pazemība, kas smaržo pēc Debesīm. Patiesa pazemība raksturo to cilvēku rīcību un drēbes, kas sludina svētās Dieva patiesības — taisna un pilnīgi pareiza, tā, ka katrs ar mums saistītais sīkums runās par labu mūsu svētajai reliģijai. Tieši apģērbs ieteiks patiesību neticīgajiem. Tas pats par sevi jau būs svētruna.

Tomēr uz svētā paaugstinājuma bieži vien atklājas sliktas lietas. Sludinātāji, kas uzkāpuši uz

paaugstinājuma, sapulcējušos priekšā sarunājas, smejas un parāda, ka viņus nespiež darba nasta un ka tiem trūkst svinīgas izpratnes par savu svēto aicinājumu, tie apkauno patiesību un nostāda svētas lietas uz zemā parasto lietu līmeņa. Tāds piemērs tiecas (613) ļaudīm atņemt dievbijību un samazina svētumu un cieņu evaņģēlijam, kura paaugstināšanas dēļ mira Kristus. Saskaņā ar gaismu, kas man dota, Dievam patiktu, ja sludinātāji, uznākuši uz paaugstinājuma, tūlīt nomestos ceļos un svinīgi izlūgtos Dieva palīdzību. Kādu iespaidu tas atstātu uz ļaudīm? Visi izjustu svinīgu bijību. Viņu sludinātājs sarunājas ar Dievu; viņš sevi uztic Dievam, pirms uzdrošinās stāties ļaužu priekšā. Svinīga sajūta pārņem ļaudis, un Dieva eņģeļi ir ļoti tuvu. Uznākot uz paaugstinājuma, sludinātājiem vispirms vajadzētu raudzīties uz Dievu, ar to visiem sakot, ka viņu spēka avots ir Dievs.

Sludinātājs, kas savā apgērbā ir nolaidīgs, bieži aizvairo ļaudis, kas ir smalkjūtīgi un ar labu gaumi. Kas šajā ziņā ir vainīgi, tiem vajadzētu labot savas kļūdas un būt piesardzīgākiem. Beidzot būs redzams, ka dažas dvēseles ir zudušas sludinātāja nevēlības dēļ. Pirmais iespaids uz ļaudīm ir bijis nelabvēlīgs, jo viņi nekādi nevarēja savienot sludinātāja izskatu ar sniegtajām patiesībām. Viņa apgērbs runāja tām pretī; un ļaudīm palika iespaids, ka šķira, kuru viņš pārstāv, ir nevēlīgi cilvēki, kas nerūpējas par savām drēbēm, un rezultātā klausītāji negribēja ielaisties nekādās attiecībās ar šiem cilvēkiem.

Nemot vērā man doto gaismu, jāsaka, ka šajā ziņā starp mūsu ļaudīm ir valdījusi izteikta nolaidība. Sludinātāji reizēm nostājas uz paaugstinājuma ar nesakārtotiem matiem, un liekas, ka ķemme vai suka tos nav skārusi visu nedēļu. Dievs tiek apkaunots, ja ļaudis, kas iesaistās Viņa svētajā kalpošanas darbā, ir tik nevēlīgi pret savu ārējo izskatu. Senatnē priesteriem, lai kalpotu svētajā vietā un priestera amatā, vajadzēja tērpties īpaši darinātās drēbēs. Tiem vajadzēja ģērbties atbilstoši to darbam, un Dievs skaidri noteica, kādiem jābūt šiem tērpiem. Starp altāri un sapulcējušos draudzi [614] bija nolikts mazgājamais trauks, lai pirms iešanas Dieva tuvumā tie, draudzei redzot, varētu mazgāt savas rokas un kājas. Kādu iespaidu tam vajadzētu atstāt uz ļaudīm? Ar to viņiem tika rādīts, ka, lai varētu iet Dieva tuvumā, iepriekš jānoliek ikkatrs puteklis; jo Viņš ir tik augsts un svēts, ka, nesaskaņojoties ar šiem noteikumiem, sekas būtu nāve.

Bet paskatieties uz drēbēm, kādās staigā daži mūsu sludinātāji! Daži, kas kalpo svētās lietās, tā valkā savas drēbes, ka tās vismaz daļēji iznīcina viņu darba iespaidu. Ir skaidri redzams gaumes trūkums krāsas un lietderīga glītuma ziņā. Kādu iespaidu atstāj šāds apgērbs? Tas norāda, ka darbs, ko viņi dara, netiek uzskatīts par svētāku vai augstāku kā parastais darbs, piemēram, aršana tīrumā. Sludinātājs ar savu priekšzīmi svētās lietas nostāda vienā līmenī ar parastajām.

Šādu sludinātāju iespaids Dievam nepatīk. Ja kādi viņa darba rezultātā tiek pārliecināti pieņemt patiesību, tad tie bieži atdarina savus sludinātājus un nostājas uz tikpat zema līmeņa kā viņi. Pārveidot šos cilvēkus, nostādot tos pareizā stāvoklī un ieaudzināt viņos kārtību un disciplīnu būs daudz grūtāk, nekā atgriezt pie patiesības tos, kas patiesību vēl nekad nav dzirdējuši. Kungs no saviem kalpiem prasa šķīstumu un svētumu, lai tie paši savā dzīvē pareizi īsteno patiesības pamatlikumus un lai citus ar savu priekšzīmi vada uz augstu stāvoša līmeņa.

No visiem, kas sevi sauc par Viņa izredzētajiem ļaudīm, kaut arī tie nav patiesības sludinātāji, Dievs prasa rūpēties par tīrības un skaidrības saglabāšanu sevī, kā arī par tīrību un kārtību savās mājās un uz sava zemes gabala. Mēs esam priekšzīme pasaulei, dzīvas vēstules, kas zināmas [615] un lasāmas visiem cilvēkiem. Dievs prasa, lai visi, kas sevi sauc par dievbijīgiem, un sevišķi tie, kas citiem māca patiesību, atturas no visa, kas liekas ļauns.

Nemot vērā gaismu, ko es esmu saņēmusi, jāsaka, ka sludināšanas darbs ir svēts un ļoti augsts amats un ka tiem, kas ir šajā amatā, vajadzētu savā sirdī uzņemt Kristu un nopietni censties ar savu rīcību, apgērbu un pat runāšanas veidu To cienīgi pārstāvēt ļaužu priekšā. Viņiem jārunā godbijīgi. Daži iznīcina svinīgo iespaidu, ko atstājuši uz ļaudīm, ar savas balss pacelšanu līdz labi augstam tonim, patiesību izaurodami un spalgi izkliegdami. Tādā veidā pasniegtā patiesība daudz zaudē no sava jaukuma, sava spēka un svinīguma. Bet, ja balss tonis ir pareizs, ja tā skan svinīgi un pat aizkustinoši, tad iespaids būs daudz labāks. Tādā tonī Kristus mācīja Savus mācekļus. Viņš tos iespaidoja ar valodas svinīgumu; Viņš runāja aizkustinoši. Bet skaļā aurošana, ko tā dod? — Tā ļaudīm nesniedz augstākus uzskatus par patiesību un nevar atstāt dziļāku iespaidu. Tā klausītājos izraisa vienīgi nepatīkamu sajūtu un nogurdina runātāja balss orgānus. Balss tonim ir liela nozīme klausītāju sirds aizsniegšanā.

Daudzi, kas varētu būt derīgi ļaudis, ar savu runas veidu izšķiež dzīvības spēkus un bojā plaušas un savus balss orgānus. Daži sludinātāji pieraduši steigā nobērt to, kas viņiem sakāms, it kā viņiem vajadzētu atsacīt uzdoto mācību vielu, un viņi steidzas to izdarīt, cik ātri vien iespējams. Tas nav vislabākais runāšanas veids. Pareizi pūloties, ikkatrs sludinātājs var iemācīties runāt skaidri un

iespaidīgi, neizgrūžot steigā daudz vārdus kopā, neņemot laiku pat atpūtai. Tam vajadzētu runāt mierīgi, lai izteiktās domas iespiestos [616] ļaudīm atmiņā, pirms tiek pāriets uz citu domu. Bet, ja jautājumi tiek apskatīti pārāk ātri, tad ļaudis nevar paturēt prātā atsevišķus punktus, un viņiem nepietiek laika kopējā iespaيدا uzņemšanai, kura iedarbība viņiem būtu ļoti nozīmīga; tad arī nav laika, kad patiesība tos varētu iespaidot, ko pretējā gadījumā tā izdarītu.

Runāšana ar gaisa rīkli, ļaujot vārdiem izplūst no balss orgānu pašas augšējās daļas, visu laiku to kairinot, nav vislabākais ceļš veselības saglabāšanai, vai šo orgānu spēju palielināšanai. Vajadzētu sekot, lai būtu pilna ieelpa un ļaut, lai darbu veic vēdera muskuļi. Lai plaušas izpilda tikai kanāla lomu, bet nelieciēt tām darīt šo darbu. Ja ļausiet vārdiem nākt no dziļuma, izlietojot vēdera muskuļus, tad jūs varēsiet runāt uz tūkstošiem tikpat viegli kā uz desmitiem.

Daži mūsu sludinātāji paši sevi nokauj ar garām, nogurdinošām lūgšanām un skaļu runāšanu, kad zemāks tonis atstātu labāku iespaidu un pasargātu viņu spēkus. Bet, ja jūs rīkosieties neņemot vērā dzīvības un veselības likumus un vadīsieties no acumirkļīgiem impulsiem, tad nevainojiet Dievu, ja jūs sabruksiet. Daudzi no jums, pirms sāk runāt, laiku un spēku izšķiež gariem ievadiem un atvainojumiem. Jums nevajadzētu atvainoties un taisnoties, kāpēc jūs gribat runāt uz ļaudīm, bet gan sākat savu darbu tā, it kā Dievs jums būtu kaut ko uzticējis, kas jums jāsaka. Daži atvainošanās un taisnošanās vārdiem izlieto gandrīz pusstundu; tā tiek izšķiests laiks, un, kad tie nonāk pie apskatāmās vielas un cenšas izcelt patiesības punktus, ļaudis jau ir noguruši un nevar ieraudzīt patiesības spēku, ne arī tikt no tās iespaidoti. Tagadējās patiesības svarīgos punktus, lai ļaudis tos varētu saprast, jums vajadzētu parādīt tik skaidri kā kilometru stabus. Tad viņi izprātīs jūsu pierādījumu pamatojumus un nostāju, kuru jūs gribat atbalstīt.

[617] Otrā šķira darbinieku ir tādi, kas ļaudis uzrunā žēlabainā balsī. Dieva Gars nav skāris viņu cietās sirdis un tie domā, ka uz ļaudīm jāatstāj iespaids ar ārēju pazemību. Tāda rīcība nepaaugstina evaņģēlija sludināšanas darbu, bet gan pazemo to. Sludinātājiem patiesību vajadzētu pasniegt patiesības pašas aizkustinošajā skaistumā. Viņiem vajadzētu to runāt tā, lai pareizi pārstāvētu Kristu un saglabātu Viņa kalpiem atbilstošu cieņu.

Garās lūgšanas, ko pienes daži sludinātāji, ir liela kļūda. Ilgi lūgt, kā daži to dara, pavisam nav vietā.. Viņi bojā rīkli un balss orgānus un tad saka, ka tie sabrukuši grūta darba dēļ. Viņi kaitē sev, kad tas no viņiem nemaz netiek prasīts. Daudzi jūt, ka lūgšana viņu balss orgāniem kaitē vairāk nekā runāšana. Tās ir sekas nelabvēlīgajam ķermeņa stāvoklim un galvas turēšanas veidam. Stāvēt un runāt viņi var bez kādām grūtībām. Stāvoklim lūgšanā vajadzētu būt pilnīgi dabīgam. Ilga lūgšana nogurdina un nesaskan ar Kristus evaņģēliju. Puse vai pat ceturtā daļa no stundas ir daudz par ilgu. Nedaudzas minūtes ir pietiekoši garš laiks, lai pienestu savu lietu Dievam un izteiktu Viņam to, ko vēlamies; un jūs varat aicināt ļaudis lūgt līdzī, tos nenogurdinot un nesamazinot viņu interesi uz dievbijību un lūgšanām. Viņi var tikt atspirdzināti un stiprināti, bet ne nogurdināti.

Daudzi savos reliģiskajos piedzīvojumos ir pielaiduši kļūdu — gari lūdzot un gari sludinot, runājot augstā tonī, piespiestā balsī, nedabīgā sasprindzinājumā un nedabīgā tonī. Tāds sludinātājs nevajadzīgi nogurdina sevi un nomoka klausītājus ar savu grūto, kaut arī neko nedodošo darbu. Sludinātājiem vajadzētu runāt tā, lai aizsniegtu un iespaidotu ļaudis. Kristus mācības bija iespaidīgas un svinīgas; Viņa balss bija melodiska. Un vai mums līdzīgi Kristum [618] nevajadzētu domāt, kā savu balsi darīt melodisku? Viņam bija varens iespaids, jo Viņš bija Dieva Dēls. Mēs, salīdzinot ar Viņu, atrodamies tik zemu un mūsu trūkumi ir tik lieli, ka, darot visu labāko, ko spējam, mūsu darbs būs pavisam nožēlojams. Mūsu iespaids nevar būt tāds, kāds bija Viņam; bet kāpēc lai mēs sevi neveidojam un nekļūstam dotajai Priekšzīmei tik līdzīgi, cik tas mums ir iespējams, lai uz ļaudīm atstātu iespējami vislabāko iespaidu? Mūsu vārdiem, mūsu rīcībai, mūsu izturēšanās veidam — visam vajadzētu sludināt. Uz ļaudīm vajadzētu runāt ne tikai mūsu vārdiem, bet visam, kas saistīts ar mums, vajadzētu būt priekš viņiem svētrunai, lai tiem paliktu pareizs iespaids, un lai dzirdēto patiesību viņi varētu aiznest līdzī uz mājām. Tā mūsu ticība sabiedrības priekšā atklāsies labākā gaismā.

Es nekad neesmu tik dziļi kā šodien izpratusi mūsu darba augsto raksturu, tā svētumu un cik ļoti svarīgi, lai mēs būtu tam derīgi. Es redzu trūkumus pati sevī. Man no jauna tam jāsaprotavojas, jāsaņem svēts svaidījums, vai arī es nedrīkstu uz priekšu citus mācīt. Man jāzina, ka es staigāju ar Dievu. Man jāzina, ka es izprotu dievbijības noslēpumu. Man jāzina, ka Dieva žēlojošā laipnība ir manā sirdī, ka mana dzīve rit saskaņā ar Viņa prātu, ka es eju Viņa pēdās! Tad mani vārdi būs patiesi un mana rīcība taisna.

Vēl ir viens punkts, kuru es gandrīz aizmirsu. Tas attiecas uz iespaidu, kādu sludinātājam vajadzētu atstāt savā kalpošanas darbā. Viņa darbs nav tikai stāvēšana uz paaugstinājuma. Tas tur tikai sākas.

Viņam jāapmeklē dažādas ģimenes un tur jāieved Kristus, jāienes tur savas svētrunas, tās jāieauž savā dzīvē un vārdos.. Apmeklējot kādu ģimeni, viņam vajadzētu interesēties par tās apstākļiem. Vai viņš ir ganāmpulka gans? Viss gana darbs nav padarāms uz paaugstinājuma. Viņam vajadzētu runāt ar visiem ganāmpulka locekļiem; ar vecākiem, lai izprastu viņu nostāju; ar bērniem, lai mācītos arī tos saprast. Sludinātājam vajadzētu barot ganāmpulku, kuru Dievs nodevis viņa uzraudzībā. Būtu patīkami ieiet mājā [619] un nodoties studijām; bet, ja jūs tā rīkosities, nedarot darbu, kuru Dievs jums ir uzticējis, tad jūs rīkosities nepareizi. Nekad neieejiet kādā ģimenē, nesaicinot tos kopā un to neatstājiet, pirms neesat zemojušies kopējā lūgšanā. Apjautājieties par viņu dvēseles labklājību. Ko dara prasmīgs ārsts? Viņš izjautā lietas vissīkākos apstākļus un tad cenšas atrast pareizo dziedināšanas veidu. Tieši tā dvēseles ārstam vajadzētu noskaidrot dvēseles garīgās slimības, ar ko slimo viņa ganāmpulka locekļi, un tad sākt strādāt, lietojot pareizus ārstēšanās līdzekļus un izlūdzoties Lielā Ārsta palīdzību. Sniedziet viņiem vajadzīgo palīdzību. Tādi sludinātāji saņems visu Kristus kalpiem pienākošos cieņu un godu. Un, darbojoties priekš citiem, arī viņu pašu dvēseles tiks uzturētas dzīvas. Viņiem jāsaņem spēks no Dieva, lai varētu sniegt spēku tiem, kuriem kalpo.

Lai Kungs mums palīdz meklēt Viņu no visas sirds. Es gribu būt droša, ka pati ik dienas uzkrāju gaismas starus no godības, kas izplūst no Dieva troņa un atspīd no Jēzus Kristus vaiga, lai tad tos kaisītu uz ceļa ap sevi. Es visa gribu būt gaisma iekš Kunga.

MANTKĀRĪBA

Mīļais brāli B! Es divas reizes esmu sākusi rakstīt tev liecību, bet laika trūkuma dēļ nespēju to pabeigt. Ilgāk vairs nedrīkstu atlikt, jo tava lieta mani stipri apbēdina un nospiež. Es esmu rakstījusi liecību vairākiem sludinātājiem, un, atceroties viņu gadījumus, es pilnīgi apzinos, ka viņu stāvoklis ir nožēlojams. Tavs gadījums nav izņēmums. Daudziem mūsu sludinātājiem, kas sevi sauc par Kristus pārstāvjiem, par galveno lietu dzīvē ir izvirzījusies mantkārība un mīlestība uz naudu. [620] Priekšzīme, ko rāda daži no viņiem, ir tāda, ka ļaudīm pagurst rokas.

Daži mūsu sludinātāji stāv tieši ceļā Dieva darba tālākai attīstībai, un ļaudis, kas raugās uz viņiem kā uz priekšzīmi, atkrīt no Dieva. Apmēram pirms diviem gadiem man rādīja mūsu sludinātājiem draudošās briesmas un viņu rīcības ietekmi uz Dieva darbu. Es esmu par šīm lietām runājusi vispārējos vilcienos, tomēr visvairāk vainīgi ir pēdējie, kas šīs liecības negrib attiecināt uz sevi. Dažus to savtība ir padarījusi tik aklus, ka viņi ir pazaudējuši izpratni par Dieva darba augsto raksturu.

Brāli B, tavu dzīvi gandrīz var nosaukt par kļūdu. Tev ir ietekmīgas spējas, bet tu tās neesi izlietojis vislabākā veidā. Arī savā ģimenē tu esi rīkojies nepareizi; tur tu atļauj visam ritēt pašplūsmā, un tādi paši trūkumi jūtami draudzē. Kungs tev ir devis gaismu par nepildītajiem pienākumiem ģimenē un par vēlamo rīcību, ar kādu tu varētu izpirkt pagātni. Tev ir parādīti tavi trūkumi, tomēr tu neatzini, ka bērnu laišana pasaulē bez tālāks pienācīgas audzināšanas ir grēks. Tu atvainoji viņu kļūdas, viņu grēkus un viņu untumaino, bezatbildīgo rīcību un glaimoji sev, ka ar laiku viņi paši labosies.

Elus ir pilnīgs tava gadījuma pārstāvis. Reizēm tu, rādot bērnus, centies viņus pārliecināt, sacīdams: kāpēc jūs rīkojaties tik bezdievīgi? Bet tu neesi izlietojis savu tēva un mājas priesteru autoritāti, lai pavēlētu un lai tavs vārds ģimenē būtu likums. Nepareizi izprasta mīlestība uz bērniem tev pašam un arī tavai sievai ir likusi atstāt novārtā svinīgos pienākumus, kas gulstas uz jums kā uz vecākiem.

Uz tevi kā uz Dieva kalpu, brāli B, gūlās divkārša atbildība, labi pārvaldīt savu namu un panākt, lai tavi bērni būtu paklausīgi. Bet tu tikai priecājies par viņu spējām un atvainoji viņu kļūdas. Grēks viņos tev nelikās [621] grēcīgs. Nepildot savu pienākumu, tu pār sevi esi izsaucis Dieva nepatiku un gandrīz iznīcinājis savus bērnus; un tu turpināji palikt tikpat nolaidīgs arī tad, kad Kungs tevi bija norājis un pamācījis. Ļaunums, kas Dieva lietai nodarīts ar jūsu kā atsevišķas ģimenes iespaidu dažādajās vietās, kur jūs dzīvojāt, ir lielāks nekā labums, ko jūs esat snieguši. Sātans tevi ir padarījis aklu un piekrāpis tā, ka tu neredzi savas ģimenes patieso stāvokli. Jūs abi ar sievu savus bērnus esat padarījuši sev līdzīgus. Viņi ir rīkojušies, kā tiem ir patīcis. Tas tavā kā Kristus kalpa darbā ir bijis briesmīgs šķērslis, un novārtā pamestais pienākums pakļaut savus bērnus ir vedis pie vēl lielāka ļaunuma, kas draud iznīcināt tavu derīgumu. Tu šķietami esi kalpojies Dievam, bet patiesībā vairāk esi kalpojies pats sev. Dieva lieta ir nīkuļojusi, bet tu esi dedzīgi rēķinājis un plānojis, ka pats sev varētu gūt kādu labumu, un pienākuma nepildīšanas dēļ bojā ir aizgājušas dvēseles. Ja tu savas kalpošanas laikā būtu nostājies par šī darba tālāku izvēršanu, ja tu, kalpojot Dieva lietai, būtu parādījis priekšzīmi, kā jāaizmirst paša personīgās intereses un būtu noguris, nododoties darbam, tad tava rīcība būtu atvainojamāka, kaut gan Dievs to arī tad neatzītu par labu. Bet ja tavi trūkumi dažās lietās jau tā tik ļoti iezīmējās un tu, nepildot savus pienākumus ģimenē, ar savu priekšzīmi jau stipri esi kaitējis Dieva lietai, tad ārējā kalpošana, pirmā vietā tomēr stādot savas intereses, Dieva skatījumā ir smags noziegums.

Tu ar savu darbu bieži esi pamodinājis interesi, un tieši tad, kad tev darbā bija iespējams gūt vislabākās sekmes, tu pieļāvi, ka mājas intereses tevi atrauj no Dieva darba. Daudzos gadījumos tu neesi turpinājis neatlaidīgi pūlēties, līdz tu redzētu, ka visi ir izšķīrušies par vai pret patiesību. Tā nav gudra kara māksla, ja uzsākam cīņu [622] pret sātana spēkiem, bet cīņas kulminācijas punktā apkaunojoši atstājam kaujas lauku, dodot ienaidniekam izdevību vēl stiprāk saistīt tos, kas jau gandrīz bija gatavi atstāt viņa rindas un ieņemt vietu Kristus pusē. Tā interese, kas reiz zaudēta, vairs neparādīsies nekad. Varbūt nedaudzus izdosies aizsniegt, bet lielākā daļa paliks neietekmējami, un patiesības pasludināšana vairs nekad nemīkstinās to sirdi.

Vecākais C, piedalīdamies spekulācijās, pie tam vēl brāļu starpā, pazaudēja savu iespaidu un atņēma patiesībai spēku. Tāda rīcība no Kristus kalpa puses sevišķā kārtā apvainoja Dievu. Un tu esi darījis to pašu. Tu ar vecākā C rīcību aizbildināji savu nodošanos tirdzniecībai. Savu savtīgo, personīgo labumu meklējošo rīcību tu attaisnoji ar to, ka tāpat ir rīkojušies arī citi sludinātāji. Tu nedrīksti mērit sevi pie citiem sludinātājiem. Ja viņi kaitē savam iespaidam un ar savu rīcību zaudē savu Dieva labpatiku un brāļu uzticību, tad no šī ceļa vajadzētu izvairīties. Tava priekšzīme ir Kristus; un tu ne ar ko nevari aizbildināties, ja sev par priekšzīmi ņem kļūdainu cilvēku rīcību, kuru dzīve nesaskan ar Kristus dzīvi. Uz Dieva lietu tavš iespaids būs nāvējošs, ja tu turpināsi rīkoties tā, kā esi rīkojies šajos nedaudzajos pēdējos gados. Tavi lielie un mazie tirdzniecības pasākumi un nepelnīto līdzekļu vākšana no brāļiem Dieva acīs ir liels grēks.

Lai tev palīdzētu, daži tiešām ir atdevuši līdzekļus, kas bija nepieciešami viņu ģimeņu ērtībai, un daži ir pat atteikušies no dzīvei visvajadzīgākajām lietām, un tomēr tu šos līdzekļus esi pieņēmis. Saviem brāļiem Filipos Pāvils raksta: "Tāds prāts lai jums ir, kāds arī Kristum Jēzum bijis" (Fil.2:5). "Nevienam nebūs raudzīt uz to, kas der pašam, bet ikviens lai raugās arī uz to, kas der citiem" (Fil.2:4). Arī saviem brāļiem Korintā viņš rakstīja: "Nevienam nebūs meklēt, kas pašam, bet kas citam par labu"(1.Kor.10:24). Noskumis viņš vēl piebilst: "Jo tie visi meklē, kas pašiem un ne kas Jēzum Kristum der" (Fil.2:21).

[623] Gars, kuram tu nododies, domājot par savām personīgajām interesēm, kļūst tevī arvien stiprāks, un tavas sarunas ir bijušas alkātīgas. Savus ebreju brāļus Pāvils pamāca: "Jūsu dzīvošana lai ir bez mantas kāribas; esiet mierā ar to, kas pie rokas, jo Viņš ir sacījis: Es tevi neatstāšu, nedz tevi pametišu"(Ebr.13:5). Savu reputāciju un savu iespaidu tu upurē mantrausības garam. Skaistais Dieva darbs tiek apkaunots šī gara dēļ, kas ir nostiprinājies Viņa kalpos. Tu esi padarīts akls un neredzi, cik ārkārtīgi pretīgas šīs lietas ir Dievam. Ja tu esi nolēmis iet un iemantot visu pasauli, tad tu to vari darīt, tikai nedari to zem Kristus sludinātāja apsega. Ir tikai divas iespējas — tavš laiks vai nu ir vai nav nodots Dievam. Personīgās intereses tev ir stāvējušas pirmā vietā. Laiks, ko vajadzēja atdot Dieva lietai, pārāk lielā mērā ir ziedots tavām personīgām interesēm, un no Dieva mantu nama tu saņem līdzekļus, kurus neesi pelnījis. Tu esi labprātīgs pieņemt līdzekļus no ļaudīm, kuri nedzīvo tik ērti kā tu pats. Tu nedomā par viņiem, par tiem neinteresējies un nejūti tiem līdzī. Tu necenties dziļāk izpētīt, lai redzētu, vai tie, kas tev palīdz, var to atļauties. Bieži būtu bijis vietā, ka tu palīdzētu viņiem, tiem, no kuriem tu saņem palīdzību. Tev jākļūst citam cilvēkam, pirms Dieva darbs tavās rokās var plaukt un zelt. Tava māja un tava ferma ir aizņēmusi tavas domas. Lai attaisnotu, kāpēc tu tik daudz laika pavadi mājās, tu paskaidroji, ka taviem bērniem ir vajadzīga tēva klātbūtne un gādība un ka tev jābūt kopā ar viņiem, lai dzīvē īstenotu gaismu, kas tev dota atklāsmē. Tomēr, brāli B, vai tu tā arī darīji? Vēl tu attaisnojies, sakot, ka tavi bērni stāv ārpus tavām iespējām viņus uzraudzīt, ka viņi ir jau izauguši, lai tiem pavēlētu. Te tu kļūdi. Nevienš no taviem bērniem nav par vecu, lai [624] cienītu tavu autoritāti un paklausītu tavām pavēlēm, kamēr tiem patvērums ir zem tava jumta. Cik veci bija Elus dēli? Viņi jau bija apprecējušies; un no Elus kā tēva un Dieva priesterā tika prasīts, lai viņš tos savalda.

Pat pieņemot, ka divus vecākos dēlus tu vairs tagad nevari uzraudzīt, jāievēro, ka tad, kad Dievs tev sūtīja gaismu, ka tava lutināšana viņus ved pretī bojā ejai, ka tev viņi ir stingri jāaudzina, viņiem vēl nebija tik daudz gadu. Bet tev vēl ir trīs jaunākie bērni, kuri staigā grēcinieku ceļos, nepaklausīgi, nepateicīgi, nesvēti, kas vairāk mīļo izpriecas nekā Dievu. Tavš jaunākais dēls iet sava brāļa pēdās. Kā tu izturies pret viņu? Vai tu viņu radīni darbam un lietderībai? Vai tu dari tik briesmīgi novārtā atstāto darbu, izpirkdams pagātņi? Vai tu nodrebi Dieva Vārda priekšā?

Tava nolaidība mājās ir jāapbrīno, jo tev taču ir Dieva rakstītais Vārds un arī liecības, kas sniegtas īpaši tev, uzrādot tavus nepildītos pienākumus. Tavš zēns dara to, kas viņam patīk. Tu viņu neierobežo. Tu viņu neesi audzinājis un radinājis uzņemties savu daļu nastu. Viņš ir slikts zēns tieši tavas nolaidības dēļ. Viņa dzīve dara kaunu tēvam. Tu zināji savu pienākumu, bet to nepildīji. Patiesība viņu nemaz nav pārliecinājusī. Viņš saprot, ka var darīt, ko pats vēlas, un tālāk viņu vada sātans. Tu aizbildinies, ka bērni spiež tevī palikt mājās, tomēr, brāli B, pirmā vietā tu stādi šīs

pasaules lietas.

Dieva lieta nav tev tuva, un priekšzīme, kādu tu esi rādījis Dieva ļaudīm, nav atdarināšanas cienīga. Minesotā ir vajadzīgi strādnieki un ne tikai sludinātāji, vajadzīgi tādi, kas iet no vienas vietas uz otru, ja tas ir vajadzīgs. Dieva lietai ir vajadzīgi ļaudis, kas vienmēr gatavi pildīt pienākumu, kurus savtīgas, pasaulīgas intereses nekavē darīt Dieva darbu vai pildīt pienākumu. Minesota ir plašs darba lauks, un tur daudz ir pieejami patiesības iespaidam. Ja draudzes būtu sagatavotas darbam un pilnīgi disciplinētas, tad tās atstarotu gaismu, [625] kuras iespaids būtu jūtams visā štatā. Minesotā tev bija iespējams padarīt desmit reizes vairāk par to, ko esi darījis. Bet pasaule ir nostājusies starp tevi un Dieva darbu un saskaldījusi tavas intereses. Tavā sirdī ir ienākušas savtīgas intereses, un patiesības spēks to ir atstājis. Tevi jānotiek lielai pārmaiņai, lai tu varētu pareizi strādāt. Tu pavisam maz esi padarījis patiesu un nopietnu darbu. Tomēr tu ļoti rūpējies par visu iespējamo līdzekļu saņemšanu, it kā tie tev taisnīgi pienāktos. Tu esi rikojies negodīgi; tu rūpējies par savām personīgajām interesēm un centies iegūt labumu uz citu cilvēku rēķina. Kādu laiku jau tu esi gājis šai virzienā; un, ja tu netiksi apstādināts, tad tavs iespaids būs zudis uz visiem laikiem. Tā rikojās Mosars Hulls. Viņa sarunās valdīja alkatība, un viņš sev savāca tik daudz naudas, cik vien bija iespējams. Viņš patiesību nebija tik stipri satvēris, lai tā spētu pārvarēt visu alkatību un savtīgumu.

Kad B. F. Snooks pieņēma patiesību, viņš bija ļoti trūcīgs. Augstsirdīgi ļaudis atrāva ērtības, pat dažas dzīvei nepieciešamās lietas, lai palīdzētu šim sludinātājam, kuru viņi uzskatīja par uzticīgu Kristus kalpu. Visu to viņi darīja, vadoties no skaidras ticības, un palīdzēja viņam tā, kā tie būtu palīdzējuši savam Pestītājam. Tomēr tas viņu noveda pie bojā ejas. Viņa sirds nebija pareiza Dieva priekšā; viņš nebalstījās uz pamatlikumiem. Viņš nebija patiesi atgriezts cilvēks. Jo vairāk viņš saņēma, jo vairāk līdzekļu viņš vēlējās iegūt. No brāļiem viņš ņēma visu, ko vien varēja, līdz, pateicoties to devībai, viņš ieguva dārgu namu; tad viņš atkrita un kļuva par visrūgtāko ienaidnieku tieši tiem cilvēkiem, kuri bija viņam visvairāk devuši. Šim cilvēkam būs jāatbild par līdzekļiem, ko viņš ir ņēmis no godīgiem, patiesiem ticīgiem ļaudīm. Viņš neaplaupīja cilvēkus, bet gan Dieva mantu namu. Mēs viņam nevēlam ļaunu, "jo Dievs ikkatru darbu vedīs tiesā līdz ar visu, kas apslēpts, vai tas labs vai ļauns"(Sal.māc.12:14). [626] Viņš ir staigājis pēc savas sirds un prāta un pēc savu acu kāriības; tomēr par visu to viņam tiesas dienā būs jāatbild. Tad gaismā tiks vestas visas apslēptās tumšās lietas un tiks atklāti visapslēptākie sirds nodomi.

Brāli B, tu neesi tāds kā šie cilvēki. Mēs negribam tevi pielīdzināt viņiem; mēs tikai gribam teikt: sargies mīt viņu pēdās un saistīt savu dzīvi ar mantkāribu. Šī sludinātāju vēlēšanās iegūt līdzekļus savtīgiem nolūkiem ir slazda valgs, un visi, kas to piekops, piedzīvos krišanu. Pievērsot skatu savam "es", arvien vairāk samazināsies viņu interese par Dieva lietas labklājību, gan viņu mīlestība uz dvēselēm. Mīlestību uz patiesību un interesi par to viņi nepazaudē uzreiz. Viņu novirzīšanās no taisnības notiek tik pakāpeniski un nemanāmi, ka bieži ir grūti pateikt, kad šī izmaiņa sākusies.

Es domāju, ka tava rīcība ir ļoti bīstama. Tu nevēlējies ņemt vērā gaismu, kuru Dievs tev deva, cenšoties tevi pamodināt, lai tu pildītu kā tēva, tā nama priestera pienākumus, un caur to glābtu savu ģimeni. Tu neatteicies no dotās gaismas un nesacēlies pret to; tomēr savā dzīvē tu to neņēmi vērā, tāpēc, ka to darīt tev nebija ērti un patīkami. Tāpēc tu biji līdzīgs Merosam. Tu nenāci palīgā Kungam, kaut arī šī lieta bija ļoti svarīga, jo tā skāra tavu bērnu mūžīgās intereses. Tu nepildīji savu pienākumu. Sajā ziņā tu biji kūtis kalps. Tu pavisam maz saproti, kā Dievs raugās uz vecāku nevēlēšanos audzināt un pārmācīt savus bērnus. Ja tu šeit būtu reformējies, tad tu izjustu nepieciešamību tādu pašu darbu veikt draudzē, lai tur valdītu disciplīna un kārtība. Tava valjība ģimenes lietās atklājas arī tavā darbā draudzē. Tu nevari stiprināt draudzi, kamēr pats netiec pārveidots.

[627] Nepaklausība gaismai, ko Dievs tev deva, zināmā mērā tevi saistīja un pakļāva sātana viltībām; tādā veidā viņam palika atvērtas durvis, lai tev piekļūtu arī no citas puses un tevi darītu par vāju vīru. Viņš redz, ka tam ir izdevies padarīt tevi aklu pret ģimenes lietām un interesēm; to viņš ir panācis, tevi skubinot neņemt vērā Kunga doto gaismu. Un tad sātans tev ir uz mācies no citas puses. Viņš atmodināja tavu mīlestību uz tirdzniecību un peļņu; tā tavas intereses daļēji tika atrautas no Dieva darba un Viņa lietas. Mīlestība uz Dievu un patiesību pakāpeniski kļuva maznozīmīgāka. Dvēseles, par kurām mira Kristus, tev ir mazvērtīgākas par tavām laicīgajām interesēm. Ja tu turpināsi iet šo ceļu, drīz tu kļūsi greisirdīgs, viegli aizvainojams un skaudīgs, līdz beidzot aiziesi no patiesības, kā citi ir aizgājuši.

Tu ļoti rūpējies, lai varētu strādāt savas dzīves vietas tuvumā, cerēdams, ka būs iespējams kaut ko teikt vai darīt bērnu pamodināšanai. Tu neesi pildījis savu pienākumu. Ja tu sāksi darīt ilgi novārtā atstāto darbu, ko Kungs tev uzdevis; ja tu Kristus garā stingri apņemsies savest kārtībā savu māju, tad tu vari cerēt, ka Dievs atbalstīs tavas pūles un iespaidos tavu ģimenes locekļu sirdis. Atvainojot

savu palikšanu mājā ar pienākumu pret bērniem, tu tomēr nedarīji šo darbu, ar ko tu attaisnoji savu uzturēšanos mājās. Tu neaudzināji un nepārmācīji savus bērnus. Tavai sievai šajā ziņā ir trūkumi, tāpēc vēl vairāk nepieciešams, lai tu būtu savā vietā un pildītu savu pienākumu. Viņas mīlestības raksturs ir tāds, ka tā liek bērnus lutināt, ļaujot tiem rīkoties pašiem pēc savas patikas un pašiem izvēlēties sev sabiedrību, kas tos vedīs pretī bojā ejai. Ja tu bērniem atļauj rīkoties, kas viņiem pašiem patīk, tad tava atrašanās mājās ģimenei kaitē vairāk nekā tava prombūtne; un vēl sliktāku iespaidu tu atstāj uz patiesības lietu.

[628] Dievam vajadzīgi dedzīgi, pašai dziedīgi un nesavtīgi strādnieki, kas gādātu par visām darba nozarēm, piem. cilvēkiem, kas vāc parakstus mūsu periodiskajiem izdevumiem, jā māca precizitāte pienācīgo iemaksu izdarīšanā un brāļi jāpaskubina uz sistemātisku darbu. Kristus dzīvi raksturoja sistemātiska uzpurēšanās, sevis aizliegšana, smags darbs un nesavtīga labdarība; Viņš ir mūsu priekšzīme visās lietās. Patiesa sludinātāja darbs un raksturs saskanēs ar Kristus dzīvē parādīto priekšzīmi. Viņš atteicās no slavas, no pavēlnieka stāvokļa, no goda un bagātībām un pazemojās līdz mūsu stāvoklim, pakļaujot sevi mūs apņemošai nabadzībai. Mēs nevaram kļūt līdzīgi šai priekšzīmei, bet mums vajadzētu to atdarināt. Mīlestībai uz dvēselēm, kuru dēļ Kristus pienesa šo lielo upuri, vajadzētu Viņa kalpus ierosināt darbam, sevis aizliegšanai un neatslābstošai piepūlei, lai tie varētu būt Kristus līdzstrādnieki dvēseļu glābšanā. Tad Dieva kalpu darbs nesīs augļus, jo tad tie patiesi būs Viņa darba rīki. Viņa Gara brīnīšajā svaidījumā sludinātājos atklāsies Dieva spēks. Dievs vēlas, lai tu atmostos un lai tu būtu stiprs pārvarēt šķēršļus; nekļūsti ātri mazdūšīgs. Ja vajadzīgs, strādā līdzīgi apustulim Pāvilam, nevairoties no noguruma un ciešanām, būdams daudz nomodā un aizmirsdams savas vājības, no sirds rūpējoties par ļaudīm, kuru dēļ mira Kristus.

Daži mūsu sludinātāji brāļu augstsirdīgo devību izmanto personīgiem nolūkiem; ar tādu rīcību viņi pakāpeniski zaudē savu iespaidu; viņu priekšzīme šajās lietās iznīcina brāļu uzticību. Viņi tik cieši aizver durvis, ka pat tie, kuriem tiešām vajadzīga palīdzība un kas ir tās cienīgi, nevar vairs to saņemt. Viņi noslēdz arī tās durvis, no kurām varētu gaidīt atbalstu visai Dieva lietai. Daudzi cilvēki kļūst mazdūšīgi, redzot, ka viņiem kalpojošie sludinātāji parāda tik mazu interesi par Dieva lietas tālāku attīstību. Viņi neredz nekādu nodošanos darbam. Ļaudis tiek atstāti novārtā, [629] un visa lieta nīkuļo, jo nav pareizi virzīts un prasmīgi veikts darbs, kādu viņiem ir tiesības sagaidīt no saviem sludinātājiem.

Pievīlušies cerībās, daži brāļi padodas nepacietībai un izmisumam, jo savos skolotājos viņi redz savtību un mantkāribu. Ļaudis attīstībā ir pārāki par daudziem saviem sludinātājiem. Ja sludinātāji parādīs pašuzpurēšanās garu un mīlestību uz dvēselēm, tad līdzekļi darbam netiks atrauti. Lai sludinātāji paceļas līdz Kristus pārstāvju augstajam standartam, un mēs redzēsīm, ka Dieva godība pavadīs patiesības pasniegšanu, un ļaudis būs spiesti atzīt tās skaidrību un spēku. Dieva lieta jāliek pirmā vietā.

Mans brāli, tu vari darīt labu darbu. Tu izproti patiesību un varētu būt tagadējās patiesības lietai par lielu svētību, ja tu nodotos un svētītos darbam un tam blakus neauklētu nekādas savtīgas intereses. Dievs tev ir uzticējies svētu mantu, dārgas spējas; un, ja tu būsi uzticīgs, pareizi izlietodams savas spējas, tad tev nebūs jāpaliek kaunā, kad nāks Kungs un atprasīs gan uzticēto kapitālu, gan nopelnītos augļus. Nav droši necienīt vai kaut kādā veidā neievērot gaismu, kādu Kungam ir patīcis dot. Tev kaut kas jādara, lai nostātos vietā, kur Dievs īpašā kārtā varētu strādāt priekš tevis.

Dieva lietas attīstībai Minesotā vairāk ir devušas brāja Pierca pūles nekā tavējās. Viņš ir cilvēks ar jūtīgu sirdsapziņu. Viņš bīstas Dievu. Viņu stipri nospieduši trūkumi un tāpēc viņš ir šaubījies vai dara savu pienākumu, un ir baidījies, ka Dievs viņa pūles var neatzīt par labām. Dievs mīl brāli Pierce. Viņš sevi vērtē zemu un tāpēc baidās, šaubās un neuzdrošinās strādāt; jo viņš pastāvīgi domā, ka nav cienīgs un spējīgs palīdzēt citiem. Ja viņš pārvarētu kautrību un vairāk pajautos uz Dievu, [630] ka Tas būs ar viņu un viņu stiprinās, tad viņš justos daudz laimīgāks un būtu citiem par lielāku svētību. Brālis Pierce savā dzīvē nav izpratis cilvēkus. Viņš ticēja, ka citi ir tikpat godīgi kā viņš; dažos gadījumos viņš ir pievilis. Viņam nav tādas asas uztveres, kāda ir citiem. Arī tu savā dzīvē esi kļūdījies cilvēku raksturu izpratnē. Tu esi runājis par mieru ar tiem, kurus Dievs ir parādījis kā ļaunus cilvēkus. Savā vecumā un vājumā brālis Pierce var tikt piekrāpts; tomēr viņa darba dēļ visiem to vajadzētu augstu vērtēt. Viņš ir savu brāļu mīlestība un maigās līdzjūtības cienīgs; jo viņš ir apzinīgs vīrs, kas bīstas Dievu.

Dievs mīl mūsu Pierci. Savu pienākumu pildīšanā viņa ir kautrīga, nedroša un tomēr apzinīga; un, Jēzum atnākot, viņa saņems algu, ja paliks uzticīga līdz galam. Viņa savas labās īpašības neizrādīja, viņa ir bijusi atturīga, viena no klusākajām; tomēr viņas dzīve ir bijusi lietderīga; ar savu iespaidu viņa daudziem ir bijusi par svētību. Māsa Pierce sevi nevērtē augstu un neuzticas sev. Viņa no daudz kā baidās un, tomēr nav pieskaitāma bailīgajiem un neticīgajiem, kuriem nebūs vietas Dieva valstībā.

Tie, kas paliks pilsētas ārpusē, atrodas starp vispaļāvīgākajiem, lielīgākajiem un šķietami dedzīgākajiem, kas mīl ar vārdiem, bet ne darbos un patiesībā. Viņu sirdis nav taisnas un godīgas Dieva priekšā. Viņi Dievu nebīstas. Bailīgie un neticīgie, kas tiks sodīti ar otro nāvi, ir ļaudis, kas šai pasaulē kaunas no Kristus. Viņi baidās darīt taisnību un sekot Kristum, lai nerastos naudas zaudējumi. Viņi nepilda savu pienākumu, jo grib izvairīties no pārmetumiem, negoda un grūtībām un izbēgt no briesmām. Kas neuzdrošinās darīt taisnību tāpēc, ka tāda rīcība var izsaukt pārbaudošas grūtības, vajāšanas, zaudējumus un ciešanas, tie ir gļēvuļi un līdz ar elku pielūdzējiem, meljiem un visiem citiem grēciniekiem nobriest priekš otrās nāves.

[631] Kristus Kalna svētrunā paziņo, kuri ir patiesi svētīgi: "Svētīgi tie, kas garā nabagi (kas nevērtē sevi augstu, bet kas ir atklāti, taisni un pazemīgi, kas nav par lepniem uzklāusīt pamācības, nav uzpūtīgi un nekāro pēc šīs pasaules goda); jo tie taps iepriecināti. Svētīgi lēnprātīgie (kas ir laipni, piedodoši, kas lamāti neatlamā, kas ir vērīgi un paši neturas augstu); jo tie zemi iemantos" (Mat.5:3-5). Kam būs šeit minētās īpašības, tos Dievs svētīs ne tikai šajā dzīvē, bet arī vaiņagos ar godu, slavu un nemirstību Savā valstībā.

DIEVA DARBS VERMONTĀ

Man rādīja, ka Kristus mācekļi ir Viņa pārstāvji virs zemes; un Dievs vēlas, lai tie būtu gaismas ķermeņi šīs pasaules tikumiskajā tumsā, izvietoti pa visu zemi — lielās un mazās pilsētās un ciemos, "skatu spēle pasaulei, eņģeļiem un cilvēkiem" (1.Kor.4:9). Ja viņi paklausa Kristus Kalna svētrunā sniegtajām mācībām, tad tie pastāvīgi tieksies pēc kristīga rakstura pilnības un tiešām būs gaisma pasaulei — kanāli, caur kuriem Dievs ļaudīm, kas sēž tumsībā un kam nav nekādu zināšanu par dzīvības ceļu un pestīšanu, darīs zināmu Savu prātu — Debesu izcelsmes patiesības.

Ja Dievam nav pa visu zemi izkaisītu liecinieku, tad Viņš nevar neticīgajai pasaulei atklāt Savu gribu un Savus žēlastības brīnumdarbus. Viņa plāns ir, lai ļaudis, kas ir šīs lielās, caur Jēzu Kristu sagādātās pestīšanas līdzdalībnieki, būtu Viņa misionāri, gaismas ķermeņi visā pasaulē, lai tie kalpotu ļaudīm kā ceļa rādītāji, dzīvas vēstules, [632] zināmas un lasāmas visiem cilvēkiem, ar savu ticību un darbiem liecinot par Pestītāja atnākšanas tuvumu un rādot, ka Dieva žēlastību viņi nav velti saņēmuši. Ļaudis jābrīdina, lai tie sagatavotos uz tuvojošos lielo tiesas dienu. Tiem, kas klausījušies vienīgi uz pasakām, Dievs piešķir izdevību dzirdēt drošo praviešu Vārdu, un viņi darītu labi, ja to ņemtu vērā kā gaismu, kas spīd tumsā vietā. Viņš grib pasniegt drošo patiesības Vārdu viņu pārspriešanai, kas tikai to ņem vērā; visiem tiks ļauts redzēt patiesības atšķiršanu no pasakām, kurās liek priekšā cilvēki, kas prasa, lai citi atzīst, ka tie izprot Dieva Vārdu un spēj pamācīt tumsā esošos.

Lai palielinātu locekļu skaitu Bordovilē, brāļi devās turp, un vietās, no kurām tie nāca, nepalika ne spēka, ne iespaids sapulču noturēšanai. Tas patika patiesības un Dieva ienaidniekiem. Šiem brāļiem kā uzticīgiem lieciniekiem vajadzēja palikt uz vietas, lai viņu labie darbi varētu liecināt par ticības patiesīgumu, un priekšzīmīgā dzīve stāstītu par patiesības skaidrību un spēku. Viņu iespaids pārlicinātu un atgrieztu vai arī nosodītu.

Katram Jēzus sekotājam kā Kristus misionāram jādara savs darbs tur, kur viņš dzīvo, savā ģimenē, pie kaimiņiem, ciemā vai pilsētā. Visi, kas sevi atdevuši Dievam, ir gaismas kanāli. Dievs tos dara par taisnības darba rīkiem, lai citiem atklātu patiesības gaismu un Savas žēlastības bagātības. Neticīgie var izlikties vienaldzīgi un bezrūpīgi, tomēr Dievs darbojas, ietekmējot un pārlicinot to sirdis, ka patiesība ir tiešām patiesība. Bet, ja mūsu brāļi atstāj darba lauku, atsakās no cīņas un ļauj Dieva lietai nīkuļot, pirms Dievs ir sacījis: "atstāj to", tad tie būs tikai par apgrūtinājumu ikvienai draudzei, vienalga kurp arī viņi neietu. Ļaudis, kurus viņi atstāj, kas jau bija pārlicināti, [633] bieži nomierina savu sirdsapziņu ar domu, ka galu galā tie ir nevajadzīgi uztraukušies un baidījušies; viņi nolemj, ka Septītās dienas adventistu liecībai nav reāla pamata. Sātans priecājas, ka Dieva stādītais viņa koks vai nu tiek pilnīgi izsakņots vai arī pamests nīkuļošanai. Tas nesaskan ar Dieva nodomu, ja viņa ļaudis cenšas dzīvot kopā, atdodot savu iespaidu vienai īpašai vietai.

Brāļi D, skubinot ticīgos pārcelties uz viņu dzīves vietu, ir rīkojušies ticībā, tomēr viņu pūles nesaskan ar Dieva prātu. Dieva ceļi nav mūsu ceļi. Viņš redz ne tā kā cilvēki. Viņu nolūks bija labs; tomēr, tā rīkojoties nevarēja piepildīties Dieva nodoms attiecībā uz citu cilvēku glābšanu. Dievs grib, lai Viņa ļaudis būtu pasaules gaisma, zemes sāls. Liela ticīgo skaita sapulcēšanas plāns, lai izveidotu plašu draudzi, ir samazinājies viņu iespaidu un sašaurinājis viņu lietderības sfēru, un burtiski tas nozīmē viņu gaismas nolikšanu zem pūra. Dievs vēlas, lai patiesības atziņas aizsniegtu visus cilvēkus, lai neviens nepaliktu tumsā, neko nezinot par tās pamatlikumiem; bet lai visi tiktu pārbaudīti un izšķirtoš par vai pret patiesību, lai visi tiktu brīdināti un neviens nevarētu aizbildināties. Koloniju dibināšanas plāns, tas ir, aiziešana no vietām, kur ir pavisam maz spēka vai maz iespaids, un šī

iespaida koncentrēšana vienā vietā atņem gaismu tām vietām, kur tai, pēc Dieva prāta vajadzētu spīdēt.

Kristus sekotājiem, kas izkaisīti visā pasaulē, trūkst augstas atbildības sajūtas un izpratnes par pienākumu ļaut savai gaismai spīdēt uz citiem. Ja kādā vietā ir tikai viens vai divi cilvēki, viņi, kaut skaita ziņā nedaudzi, var dzīvot pasaules priekšā tā, lai viņu iespaids neticīgiem stāstītu par viņu ticības patieso godīgumu. Jēzus sekotāji neatbilst Dieva prātam un nepilda Viņa prātu, [634] ja tie jūtas apmierināti, nezinot Viņa Vārdu. Visiem vajadzētu kļūt par Bībeles pētniekiem. Kristus Saviem sekotājiem pavēlēja: "Meklējiet Rakstos, jo jums šķiet, ka tur iekšā ir mūžīga dzīvība, un tie ir, kas liecību dod par Mani"(Jāņa 5:39). Pēteris paskubina: "Bet svētījiet Dievu Kungu savā sirdī. Un esiet arvien gatavi ar lēnību un bijāšanu atbildēt ikkatram, kas atbildi prasa par cerību, kas ir jūsos"(1.Pēt.3:15).

Daudzi, kas sakās ticam šo pēdējo dienu patiesībai, tiks atrasti par viegliem. Svarīgākās lietas tie nav ņēmuši vērā. Viņu atgriešanās ir pavirša, tai trūkst dziļuma, nopietnības un pamatīguma. Viņi nezina, kāpēc tie tic patiesībai, un tic tai tikai tāpēc, ka arī citi tai ir ticējuši, un bez pētīšanas tie pieņem, ka tā ir patiesība. Tie nespēj dot savai ticībai saprātīgu pamatojumu. Daudzi ļauj savām domām kavēties pie mazsvarīgām lietām, un mūžīgās intereses viņi stāda otrā vietā. Garīgās izaugsmes ziņā viņu pašu dvēsele ir kropla un nepilnīga. Viņu dzīve nesniedz gaismu, neiepriecina un nepamāca citus, un to nedara arī viņu zināšanas, kuras iegūt bija viņu pienākums un priekšrocība. Spēks un nesvārstīga nostāja redzama ticības apliecinātajos, kas savā sirdī ir godīgi.

Kristum un Viņa krusta nāvei jāklūst par mūsu pārdomu tematu; tam jāsatrauc mūsu dvēseles dziļumi. Patiesie Kristus sekotāji augstu novērtē lielo pestīšanas darbu, kuru Kungs ir darījis viņu labā; tie sekos Viņam, kurp Viņš tos vedīs. Viņi uzskatīs par priekšrocību nest nastas, kādas Kristus tiem uzliek. Vienīgi caur Krustu mēs varam novērtēt cilvēka dvēseles vērtību. Cilvēki, kuru dēļ mira Kristus, ir tik ļoti vērtīgi, ka Tēvs piekrit bezgalīgajai maksai, kuru Dēls maksā par cilvēka pestīšanu, un ļauj Jēzum mirt par viņiem. Kāda gudrība, kāda žēlastība, kāda mīlestības pilnība te atklājas! [635] Cilvēka vērtību iespējams izprast, tikai ejot uz Golgātu. Kristus krusta noslēpumā mēs varam ieraudzīt cilvēka vērtību.

Kāds atbildīgs darbs ir savienoties ar pasaules Pestītāju, lai glābtu citus cilvēkus! Šis darbs prasa sevis aizliegšanu, uzupurēšanos, labdarību, neatlaidību, drosmi un ticību. Tomēr cilvēki, kas kalpo ar Vārdu un priekšrakstiem, savā sirdī nenes Dieva žēlojošo laipnības augli; viņiem nav ticības. Tāpēc viņu pūlēm ir tik mazi panākumi. Daudzos, kas sevi sauc par Kristus kalpiem, redzama apbrīnojama samierināšanās ar to, ka ap viņiem esošie neatgriezti cilvēki iet pretī bojā ejai. Redzot, ka patiesība ir bezspēcīga un tās sludināšana ļaudis neaizsniedz un neaizkustina, Kristus kalpam nav tiesības neko nedarīt un, samierinoties ar notikušo, mierīgi apsēsties. Patvērumš jāmeklē lūgšanās; nepārtraukti jālūdz un jāstrādā. Kas apmierinās ar to, ka nesajņem garīgas svētības, nopietni un dedzīgi necīnoties pēc šīm svētībām, tas piekrit sātana uzvarai. Ir vajadzīga neatlaidība, visu pārvaroša ticība. Dieva kalpiem jāstājas ciešākā sadraudzībā ar Kristu un jāatdarina Viņa priekšzīme visās lietās — dzīves skaidrībā, sevis aizliegšanā, labdarībā, čaklumā un izturībā. Tiem jāatceras, ka pienāks diena, kad kļūs redzams pārskats, kas uzrādīs katru viņu neizpildīto pat vismazāko pienākumu.

Brāji D. nesaprata, ka līdz ar citu brāļu paskubināšanu pārnākt uz dzīvi viņu tuvumā, viņš pats sev un draudzei uzkrāva jaunas nastas; viņš nesaskatīja, ka būs vajadzīgs daudz laika un darba, lai uzturētu tos tādā stāvoklī, ka tie varētu būt palīgi un ne kavēkļi. Viņš domāja, ka ģimeņu sakopšana šajā vietā palīdzēs izveidot draudzi un atvieglos viņu rūpju un grūtību nastu. Tomēr Bordovilē un Batl-Krīkā ir pierādījies, ka, jo vairāk brāļu tur sabrauca, jo smagāka kļuva nasta, ko vajadzēja nest tiem darbiniekiem, [636] kam Dieva lieta bija tuva sirdij. Dažādi veidoti ļaudis ar dažādiem uzskatiem un atšķirīgu uzbūvi var spiesties kopā atsevišķos pulciņos un dzīvot visjaukākā saskaņā, ja viņi citus vērtē augstāk par sevi, ja savu tuvāko mīlē kā sevi pašu, kā Kristus mums to ir pavēlējis.

Tomēr ļoti grūti ir vadīt cilvēkus, ka neatrodas sevišķā Dieva Gara vadībā un ir pakļauti sātana pārraudzībai. Vīru un sievu sirdis tā pārvalda savtīgums, un pat daži no tiem, kas sevi sauc par dievbijīgiem, tik ļoti nododas netaisnībai, ka no daudzu ģimeņu apmešanās vienā vietā vajadzētu izvairīties; jo tā tiem nebūs vislabāk.

Ļaudis, kurus brālis D patiešām vēlējās redzēt atnākam uz Bordovile, bija tādi, kurus viņš uzskatīja par sabiedrības vislabākajiem pārstāvjiem, kas var atstāt uz citiem labu iespaidu. Tieši tādi cilvēki kā uzticīgi sargkareivji ir vajadzīgi visā pasaulē, lai ļaudis, kas nepazīst Dievu, pārliecinātos, ka Kristus reliģijai ir spēks. Sādi iespaidīgi ļaudis tiešām ir zemes sāls. Dievam nepatīk, ja tie dzīvotu vienkopus un sašaurinātu savas lietderības sfēru. Ļoti reti atrodami cilvēki, uz kuriem var paļauties, jo ļaužu sirdis tā nodevušās savām personīgajām interesēm, ka par kaut ko citu tie nemaz neinteresējas.

Dievam patiktu, ja svarīgajās vietās Batl-Krīkā atrastos zināms skaits izlasītu ļaužu; un, ja viņi savas personīgās intereses upurētu Dieva lietas neatliekamo vajadzību dēļ, tā ejot Sava Glābēja pēdās, kas atstāja Savu godību, Savu majestātisko augstākā Pavēlnieka stāvokli un mūsu dēļ kļuva nabags, lai mūs caur Savu nabadzību darītu bagātus. Kristus upurējās cilvēku labā; bet cilvēks, savukārt, negrib priecīgi uzpurēties Kristus dēļ. Ja uz Batl-Krīku pārceltos zināms skaits apzinīgu, patiesi godīgu un nastas nesošu cilvēku, kuri vienmēr būtu gatavi pildīt savu pienākumu, kas nekavējoši atsauktos uz saucienu pēc palīdzības, kad [637] palīdzība vajadzīga, tad ar to tiktu pagodināts Dievs. Dievs vēlas, lai Batl-Krīkā atrastos ļaudis, uz kuriem var pašauties, kas briesmu brīžos vienmēr nostātos pareizajā pusē; ka uzticīgi cīnītos pret ienaidnieku, nenostājoties ar tiem, kas Dieva Izraēlim vienmēr ir sagādājuši grūtības, kas aizstāv ļaudis, kuri nogurdina Dieva kalpu rokas un kas savus ieročus griež tieši pret tiem, kurus Dievs viņiem pavēl atbalstīt. Ikkatrai draudzei, lai tā zeltu, ir vajadzīgi ļaudis, uz kuriem tā briesmu brīžos var pašauties — ļaudis, kurus uzticības ziņā var pielīdzināt tērauda bruņām — nesavtīgi ļaudis, kuriem Dieva darba intereses sirdij ir tuvākas par visiem viņu personīgajiem uzskatiem un laicīgajām interesēm.

Draudzes visā visumā nepastāv no skaidriem un godīgiem kristiešiem. Ne visi vārdi, kas ierakstīti draudzes grāmatās, ir cienīgi tur atrasties. Dažu cilvēku raksturs un dzīve, salīdzinot ar citiem cilvēkiem, ir kā zelts pret nevērtīgiem izdedžiem. Tam tā nevajadzētu būt. Ļaudis, kuru dzīvei un iespaidam ir vērtība, saprot, cik svarīga ir nozīme ciešai sekošanai Jēzum, darot Kristus dzīvi par savu studiju priekšmetu un priekšzīmi, kas jāatdarina. Tas prasis piepūli, dziļas pārdomas un lūgšanas. Būs stingri jāpiespiežas, lai pārvarētu savtīgumu un pirmā vietā stādītu Dieva darba intereses. Daži ir tā pūlējušies un pieradinājuši sevi pie stingras disciplīnas — un ir arī guvuši dārgas uzvaras. Kas pirmā vietā stāda savas personīgās intereses, tie dzīvo sev. Viņu raksturs Dieva skatījumā ir līdzīgs nevērtīgiem izdedžiem.

Brālis D savā dzīves vietā draudzes interešu labā ir darījis vairāk nekā vienam cilvēkam būtu jādara. Ja viņš uz īsu laiku aizbrauca, lai strādātu citur, tad, kad viņš atgriezās, priekš viņa jau bija sagatavotas vēl lielākas un smagākas nastas. Viņš ir atļāvis draudzei atspiesties uz saviem pleciem un zem šī svara, smagi nopūzdamies, saliecies. Brāļiem D draud briesmas būt pārāk prasošiem un tādiem, kas savu dzīvi un priekšzīmi uzstāda citiem par kritēriju. Raugoties uz Kristu, vēl nav pazaudēta vēlēšanās redzēt sevi. Siem brāļiem vajadzētu maz runāt par sevi, bet vairāk izcelt Kristu. Tiem vajadzētu slēpties aiz Jēzus un ļaut, lai kā pilnīga priekšzīme vienmēr parādītos Kristus, ko visi varētu censties atdarināt.

Kur bija ļaudis, uz kuriem varēja pašauties pārbaudošu grūtību un briesmu brīžos? Kur bija dievbijīgi vīri, kas ienaidniekam laužoties uz priekšu, būtu drosmīgi nostājušies ap karogu? Daži, kuriem vajadzēja stāvēt savā postenī, parādīja neuzticību tieši tad, kad viņu palīdzība bija visvairāk vajadzīga. Viņu rīcība rādīja, ka tie nav sevišķi ieinteresēti Dieva lietas un Viņa darba attīstībā. Daži domāja, ka no viņiem gaida pārāk daudz; un, kad tiem vajadzēja priecīgi iet uz priekšu un darīt visu iespējamo, tie apsēdās sātana piedāvātajā atpūtas krēslā un nedarija nekā.

Daži vienmēr ir bijuši greizsirdīgi. Šīs grupas pārstāvis bija brālis E. Viņā redzama īpatnēja stūrgalvība, kas liek viņam turēties pie nepareizas rīcības, jo tam liekas, ka ar savas rīcības izmaiņu un pretējas nostājas ieņemšanu viņš iepriecinās savus brāļus. Viņš vadās no jūtām un reizēm ir gatavs no savas puses darīt visu, kas viņa spēkos. Tomēr viņš tik ļoti mīl pats savu ceļu, ka labāk atļaut ciest dārgajai Dieva lietai, nekā atteikties no sava prāta un sava ceļa. Brālis E nav vīrs, uz kuru var pašauties. Viņš ir pakļauts sātana kārdināšanām un bieži atrodas ienaidnieka vadībā. Viņa sirds ir savtīga un nepakļāvīga. Viņš ir untumains un impulsīvs, te nīst, te mīl. Reizēm viņš ir laipns, bet tad atkal greizsirdīgs, savtīgs un ļoti skaudīgs. Viņš nesasnies kristīga rakstura pilnību, ja nepretosies kārdināšanām, neapspiedīs savu stūrgalvīgo gribu un nekops pazemīgu garu, kas būtu labprātīgs ieraudzīt un atzīt savas kļūdas. Reizēm viņš ir bijis patiesi godīgs un sirsnīgs. Tad atkal kāds vilnis viņu ir pārsviedis pretējā virzienā, un viņš ir atdevies greizsirdībai, skaudībai un neuzticībai. Pirmā vietā viņš ir stādījis sevi un savas intereses, un sevi piepildījis ar kļūdu meklēšanu un ļaunām aizdomām, [639] ka citi viņu nevērtē un grib viņam kaitēt. Brālim E ir nepieciešama dziļi ejoša atgriešanās. Nepietiek ar to, ka cilvēks apliecina patiesību. Viņš var atzīt visu patiesību un tomēr būt pilnīgā neziņā — bez praktiskām zināšanām — par patiesības svētojošo iespaidu uz sirdi un dzīvi, vai par patiesas dievbijības spēku.

Patiesība ir svēta un varena un izdarīs pilnīgu sirds un dzīves reformu ļaudīs, kas ir tās svētoti. Brālis E spēj atstāt labu iespaidu. Apspiežot sevi un pazemojot savu sirdi Dieva priekšā, viņš var kļūt par uzticīgu un godīgu kristu jūga nesēju. Viņš savai ģimenei un citiem var būt palīgs, bet ne kavēklis. Dieva lietu Bordovillē viņš vājina ar trūkumiem savā kristīgā raksturā. Ja brālis E dzīvos saskaņā ar saņemto gaismu, tad viņš ar bijāšanu un drebešanu rūpēsies par savu pestīšanu, un tā rīkojoties ļaus

spožai gaismai spīdēt uz citu cilvēku tekas un pagodinās Dievu. Brāļa E gadījums pārstāv arī citus cilvēkus šai draudzē, kuriem, lai tie ieņemtu pareizu stāvokli, nepieciešams tāds pats sirds pārveidošanas darbs.

Brālis F savā dzīvē var būt daudz derīgāks, nekā viņš ir tagad vai kāds viņš jebkad ir bijis. Dievs viņu īpaši nav aicinājis kalpot ar Vārdu un priekšrakstiem. Šim amatam viņš nav piemērots; tomēr viņš var darīt darbu priekš Kunga un palīdzēt sapulcēs. Ja viņš pats dzīvos gaismā, tad to varēs atstarot arī uz citiem. Viņš var būt citiem par svētību; viņš var teikt mierinošus un stiprinošus vārdus izmisušajiem un bezcerīgajiem. Tomēr, lai to spētu, viņam pašam sevi jāizkopj cerībām bagātāks un priecīgāks gars, atsakoties raudzīties uz tumšajām pusēm un runāt neticību. savos vārdos un pat ar savas balss noskaņu viņam jāstāsta par cerību prieku un drosmi.

Māsai G ir vājības; viņa nerīkojas vislabākajā veidā. Viņa ļauj ienaidniekam valdīt pār sevi un ar nepiekāpīgu garu palielina savas grūtības. Viņa cieš no miesīgām kaitēm [640] un pelna līdzjūtību; tomēr nepacietība, ignums, sūdzēšanās, kurnēšana un neko nedodoša žēlošanās neatvieglo viņas ciešanas un nedara viņu laimīgu, bet tikai palielina grūtības.

Pasauli piepilda neapmierināti gari, kas neredz sniedzamības robežās esošās svētības un laimi un nepārtraukti meklē laimi un apmierinājumu, ko paši nesaprot. Viņi pastāvīgi tiecas un gaida uz kaut ko tālu un labu, lielāku par to, kas viņiem ir, un vienmēr jūtas savās cerībās vīlušies. Neredzot vērtības, kas atrodas tieši viņu ceļā, tie kopj neticību un nepateicību. Parastās ikdienas dzīves svētības viņus neiepriecina, kā mannā neapmierināja Izraēla bērnus.

Māsu G uzrunā Kristus: "Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt. Nemiet uz sevi Manu jūgu un mācieties no Manis; jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglošanu savām dvēselēm. Jo Mans jūgs ir laipnīgs un Mana nasta viegla"(Mat.11:28-30). Māsu G vārdi, izturēšanās un 'visa viņas priekšzīme sniedz pilnīgi pretēju mācību tai, ko izteica mūsu Kungs. Viņa daudz zaudē, neievērojot sniedzamības robežās esošās tagadējās svētības un nemierīgi meklējot laimi citur. Viņas pūles paliek neatalgotas, un neauglīga meklēšana dara viņu pašu un visus, ar kuriem viņa dzīvo kopā, ļoti nelaimīgus. Viņas nemiers, nomāktais un rūpju pilnais gars ir redzams viņas sejā un met ēnu uz citiem. Sis drūmums, neticība un neapmierinātība paver durvis ienaidnieka kārdināšanām. Ar savu pastāvīgo neuzticēšanos citiem un ar aizņemtu grūtību nastu viņa met ēnu tur, kur vajadzēja plūst saules gaismai.

Brālim G jābūt pacietīgam un panesošam, viņu rūpīgi sargājot no nevajadzīgām nastām; jo viņa nav sagatavota to nešanai. Viņai savukārt vajadzētu būt modrai pret ienaidnieka tuvošanos, nekurnot uzņemties dzīves nastas un nest tās priecīgi, darot tās patīkamākas ar pateicību par to, [641] ka tās nav smagākas. Brālim G ir tieksme skatīties uz tumšo pusi. Viņam vajadzētu būt modram, lai vienmēr būtu gatavs darīt Dieva prātu un Dieva doto iespaidu izlietotu vislabākajā veidā. Viņam vajadzētu priecīgi pildīt šīs dienas pienākumus, neaizņemoties rītdienas grūtības, lai jau šodien par tām bēdātos. Viņam nav jāpilda nākošās nedēļas pienākumi, bet jādara dotās dienas darbs un tai līdzīgi ejošie pienākumi.

Brālim un māsai G vajadzētu apvienot savu iespaidu un kopīgi teikt: "Ir diezgan, ka ikvienai dienai pašai savas bēdas." Tā ir nelaime, ja ar nākošās nedēļas bēdām un grūtībām sarūgtinām tekošo nedēļu. Kad atnāks patiesas grūtības, tad Dievs ikvienam lēnprātīgam un pazemīgam dos spēku tajās pastāvēt. Kad Viņa tālredzīgā aizgādība pieļaus tām nākt, tad Dievs arī rūpēsies par palīdzību to panešanai. Kurnēšana un raizēšanās apēno un aptraipa dvēseli un neļauj arī uz citu cilvēku tekas krist spožajai saules gaismai. Brālis G ar savu rīcību varēja palīdzēt brālim H, un reizē ar to būtu palīdzējis arī pats sev; bet savtīgums atņēma brālim H priekšrocības, un, baidoties atbalstīt citus, arī brālis G pats nonāca neizdevīgā stāvoklī. Brālis G nav mīlējis savu tuvāko kā sevi pašu; un viņa sevišķais savtīgums daudzās lietās viņam ir atņēmis labumu un to atšķīris no Dieva svētībām. Galu galā neviens cilvēks no savtīguma neiegūst nekādu labumu; jo Dievs visu redz un viņam atmaksā pēc viņu darbiem. "Ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus"(Gal.6:7). "Kas sīksti sēj, tas arī sīksti pļaus"(2.Kor.9:6).

Es pieminēju šīs personas, lai attēlotu daudzu cilvēku patieso stāvokli Bordoviles draudzē, kuru gadījumi līdzīgi šiem. Daudzi, sanākdami vienkopus šajā vietā, ir uzlikuši brāļa D pleciem rūpes un nastas, jo viņam jāgādā par šo cilvēku pareizu nostāju. Ja viņi būtu brīvi no greizsirdības un nenovīdības un būtu palikuši Dieva mīlestībā, tad tie būtu atbalstījuši viņa rokas, iepriecinājuši viņa sirdi, [642] un būtu viņu izsūtījuši dvēseļu glābšanas darbā, pļaujas laukā kā asus sirpjus dodot viņam līdzīgu aizlūgšanu. Viņu nesvētošanās un nenodošanās Dievam ir vājinājusi viņu pašu ticību, nogurdinājusi brāļa D rokas, iznīcinājusi viņa drosmi un viņa pūles evaņģēlija laukā padarījuši gandrīz vēltīgas. Vietējās draudzes grūtības ir sakropļojušas viņa darbu, kā vietējā, tā ārējā laukā, un

ir bijušas par iemeslu, ka viņa pūles lielā mērā ir norobežojušās ar viņa dzīves vietu. Šāda darba ierobežošana uz vienu vietu atstāj vājinošu iespaidu uz Kristus kalpa garīgajām interesēm un centību.

Pieaugšanai žēlastībā un patiesības atziņā darbiniekam vajag dažādu piedzīvojumu. Tos vislabāk iegūst ar darba paplašināšanu jaunos laukos, dažādās vietās, kur tie sastopas ar visādu šķiru ļaudīm, kuru uzskati savstarpēji atšķiras, un kur jāstrādā dažādos veidos, kas atbilstu daudzo un dažādi noskaņoto cilvēku vajadzībām. Tas patiesu Dieva strādnieku pamudina steigties pie Dieva un meklēt Bībelē gaismu, spēku un atzišanu, lai viņš spētu pilnīgi apmierināt ļaužu vajadzības. Viņam jāņem vērā Timotejam dotā pamācība: "Centies sevi pašu Dievam derīgu priekšā stādīt kā strādnieku, kam nav jākaunas un kas patiesības Vārdu pareizi izdala"(2.Tim.2:15). "Kurš nu ir gudrais un uzticīgais kalps, ko Kungs iecēlis pār Savu saimi tiem maizi dot istā laikā?"(Mat.24:45) Ir vajadzīga gudrība, lai izšķirtu, ko katrā laikā runāt.

Brālis D nav izaudzis par sekmīgu strādnieku. Viņa augšana ir aizkavējusies; viņa prāta spējas ir sašaurinājušās, un garīgi viņš ir kļuvis vājāks. Tagad jau viņam vajadzētu būt panākumiem bagātam darbiniekam, pilnvērtīgam strādniekam. Viņš nav pilnīgi nodevis darbam, bet gan "kalpojies pie galda." Pāvils pamācīja Timoteju: "Topi ticīgiem par priekšzīmi mācībā, dzīvošanā, mīlestībā, ticībā, šķīstībā. Pastāvi lasīšanā, mācīšanā, tiekams es nāku. Kopi dāvanu, [643] kas tev ir, kas tev caur praviešu vārdiem ir dota, kad vecaji tev rokas uzlika. Par to gādā, pie tā palieci, ka tava pieaugšana top redzama visās lietās. Ņem vērā sevi pašu un mācību, pastāvi šinīs lietās, jo, to darīdams, ir sevi pašu izglābsi, ir tos, kas tevi klausu" (1.Tim.4:12-16).

Brālis D ir rosīgs, labprātīgs strādāt, labprātīgs nest nastas, kas nesaistās ar viņa aicinājumu; savu prātu un laiku viņš par daudz ir atdevis laicīgām lietām. Daži sludinātāji rūpējas par savu cieņu ne tā kā māca Kristus dzīve, un viņi negrib iesaistīties derīgā fiziskā darbā, kad gadījums to prasa, lai atvieglotu rūpes ļaudīm, kuru viesmīlību viņi bauda. Fiziskais darbs viņiem nāktu par labu, bet ne par ļaunu. Turpretī citi noiet pretējā galējībā. Kad viss viņu spēks un laiks ir vajadzīgs Dieva darbam un Viņa lietai, tie labprāt atdodas citam darbam un kļūst visiem par kalpiem, pat laicīgās lietās; viņi tiešām nolauza Dievam to kalpošanu, kādu Viņš no tiem prasa. Tādā kārtā mazsvarīgas lietas paņem dārgo laiku, kuru vajadzēja veltīt Dieva darba interesēm.

Brālis J.N.Andrews šeit ir kļūdījies. Laiku un spēku, ko viņš atdeva korespondencei, sarakstoties ar brāļiem, atbildot uz viņu personīgām jautājošām vēstulēm, vajadzēja veltīt Dieva darba īpašajām vajadzībām. Tikai nedaudzi saprot vajadzības, kas gulstas uz atsevišķiem sludinātājiem, kas nes nastas šai darbā. Bieži vien brāji šos vīrus atsauc no darba, lai tie kārtotu viņu sīkās lietas vai kādas grūtības draudzē, kuras viņi var un kuras arī vajag pašiem nokārtot. "Un ja kādam no jums gudrības trūkst, tas lai lūdz no Dieva, Kas visiem labprāt dod un nevienam nepārmet — tad tā viņam taps dota. Bet lai lūdz ticībā, nešaubīdamies" (Jēk.1:5,6). [644] Viņam jābūt dedzīgam un neatlaidīgam. Bet, ja viņš svārstās, pastāvīgi šauboties par to, vai Kungs tiešām darīs tā, kā Viņš ir apsolījis, tad viņš nesaņems.

Daudzi raugās uz saviem sludinātājiem, lai tie viņiem sniegtu gaismu no Dieva; viņiem liekas, ka šādā veidā var izvairīties no grūtībām, ar kurām vajadzētu sastapties pašiem ejot pie Dieva. Šie cilvēki daudz zaudē. Ja viņi ikdienas sekotu Kristum un izvēlētos Viņu par savu Vadoni un Padomdevēju, tad tie iegūtu skaidru izpratni par Viņa prātu, un tas viņiem būtu dārgs piedzīvojums. Trūkstot tieši šim piedzīvojumam, brāji, kas aplicina ticību patiesībai, staigā citu cilvēku iedegtās uguns dzirksteļu gaismā; tie nav iepazīnušies ar Dieva Garu un neizprot Viņa gribu un tāpēc ir viegli izkustināmi no savas ticības. Viņi ir svārstīgi, jo ir uzticējušies citiem, lai tie iegūst viņiem vajadzīgos piedzīvojumus. Katram Ādama bērnam ir sagādātas plašas iespējas personīgi iegūt dievišķās dabas izpratni, lai pilnveidotu kristīgo raksturu un kļūtu šķīsts caur patiesību. Ļaudis, kas sevi sauc par Kristus sekotājiem un kam tomēr nav praktiskas dievišķās gribas vai dievbijības noslēpuma izpratnes, apkauno Dievu.

Brālim D ir ļoti daudz mājas rūpju. Draudzes locekļu skaita palielināšanās nav samazinājusi viņa rūpes un nastas. Ģimenes pieaugums ir pārāk smagi nospiedis viņu pašu un visu ģimeni, un šie apstākļi ir viņu kavējuši kļūt par panākumiem bagātu darbinieku. Dieva darbā viņš aprūsējis un viņam nepieciešams jauns spodrinājums. Viņa liecība jāatdzīvina Dieva Garam un Viņa spēkam. Brāļiem Bordovillē, kam nav īpašu uzdevumu darbā ar Vārdu un priekšrakstiem, vajadzētu būt nomodā, lai redzētu, kur citiem nepieciešama palīdzība, un viņiem arī vajadzētu tiem palīdzēt. Daudzi aizver acis pret izdevībām darīt citiem labu, un ar savu nevēlību viņi pazaudē svētības, kuras tie varētu iegūt. Brālis D ir atstāts, lai nestu nastas, kuru nešanu brāļiem vajadzētu uzskatīt par savu pienākumu un priekštiesību.

[645] Mūsu darbs šai pasaulē ir dzīvot citu labā, citus svētīt un aplaimot un būt viesmīļīgiem; bieži vien citu cilvēku uzņemšana, kuriem tiešām vajadzīga mūsu gādība un labums, ko var sniegt mūsu sabiedrība un māja, varbūt prasīs no mums tikai dažas neērtības. Daži izvairās no šīm nepieciešamajām nastām. Tomēr kādam tās ir jānes; un tāpēc, ka brāļi visā visumā nav viesmīļīgi un vienlīdzīgi nedalās šajos kristiešu pienākumos, nedaudzi cilvēki, kuriem ir labprātīga sirds un kas vajadzībās nonākušo stāvokli uzskata par savējo, tiek ļoti apgrūtināti. Draudzei sevišķā kārtā vajadzētu rūpēties, lai savus sludinātājus atbrīvotu no šāda veida nastām. Sludinātājiem, kas čakli strādā Dieva darbā, pūloties glābt cilvēkus, pastāvīgi kaut kas ir jāupurē.

Brāļa D liecībai Dieva žēlastības spēkā jāklūst dzīvākai. Viņam nepieciešams jauns svaidījums, lai viņš spētu izprast darba lielumu un sevi visu atdotu Dieva lietās uzcelšanai. Kungam ir pietiekoši daudz darba, kur nodarbināt visus savus sekotājus. Visi var atstarot tālāk Viņa godību, ja tikai viņi to vēlas. Tomēr vairākums atsakās to darīt. Viņi sevi atzīst par ticīgajiem, bet darbu viņiem nav. Viņu ticība ir nedzīva, jo tai trūkst darbu. Viņi izvairās no atbildībām un nastām, un arī algu viņi saņems pēc saviem darbiem. Tāpēc, ka daži negrib pacelt nastas, kuras viņi varētu pacelt un darīt darbu, ko tie spētu darīt, tad uz nedaudzajiem cilvēkiem, kas ir labprātīgi strādāt, gulstas pārāk liels darbs. Viņi redz tik daudz darāmā darba, ka pārslogo savus spēkus un tos gandrīz pilnīgi izsmel.

Šim nolūkam Dievs aicina strādniekus, kuri savas intereses pilnīgi savienojušas ar Viņa darbu un Viņa lietu. Sludinātājiem, kas iesaistīti šai darbā, enerģija jāsaņem no viņu pasludinātās patiesības gara un spēka, tad tie atstās iespaidu arī uz citiem. Reti būs gadījumi, kad ļaudis pacelsies augstāk par savu sludinātāju. Pasauli mīlošs gars viņā atstāj briesmīgu iespaidu uz citiem. Ar viņa trūkumiem [646] ļaudis aizbildina savu pieķeršanos pasaulei. Viņi nomierina savu sirdsapziņu ar domu, ka viņiem atļauts mīlēt šīs pasaules lietas un būt vienaldzīgiem pret garīgām lietām, jo tāpat rīkojas viņu sludinātājs. Viņi piekrāpj savas dvēseles un paliek draugos ar pasauli, ko apustulis izskaidro kā ienaidu pret Dievu.

Sludinātājam jābūt par priekšzīmi ganāmpulkam. Viņam jāparāda neizgaistoša mīlestība uz dvēselēm un tāda pat nodošanās Dieva lietai, kādu viņi vēlas redzēt pie ļaudīm. Sludinātāji Vermontā ir rīkojušies nepareizi. Viņi atkal un atkal ir runājuši par vienu un to pašu lietu, lai palīdzētu draudzēm, kad bieži bija nepieciešams strādāt priekš viņiem pašiem, lai tos nostādītu tādā stāvoklī, ka Dievs varētu svētīt viņu darbu un darīt tos auglīgus. Tur nav bijis pat viena iespaidīga un laba strādnieka, kas Vermontā būtu varējis uzturēt pilnīgā kārtībā visas darba nozares.

Brālis un māsa I ir invalīdi. Dievs neliek uz viņu pleciem ļoti smagas atbildības. Viņiem rūpīgi jāuzmanās, lai paši nesamazinātu savu iespaidu. Viņiem pašiem nav bērnu, kas prasītu viņu kā vecāku gādību un mīlestību, un tādēļ tiem draud briesmas kļūt savos uzskatos un jūtās arvien šaurširdīgākiem un savtīgākiem, visu aplūkojot tikai no teorētiskās puses. Tas viss uz Dieva lietu atstāj sliktu iespaidu. Tiem domas un garu vajadzētu pacelt sev pāri un nedarīt sevi par kritēriju citiem. Kam pašiem nav bērnu, ar ko jādalās domās un darbā un kas prasa iecietību, pacietību un mīlestību, tiem jāsarģās, lai viņu domas un pūles nevītos ap viņiem pašiem. Viņi ir pavisam slikti vecāku pamācītāji attiecībā uz audzināšanu, jo šajā darbā tiem nav bijis piedzīvojumu. Tomēr, ļoti daudzos gadījumos tie, kuriem nav bērnu, visvairāk cenšas pamācīt tos, kuriem tie ir, kamēr paši tai laikā daudzējādi izturas kā bērni. Viņus [647] nevar novērst no viņu pieņemtajiem uzskatiem, un viņi prasa pat vēl lielāku pacietību kā bērni. Turēties pie kādiem pieņemtiem uzskatiem un rīkoties saskaņā ar tiem, kaut arī tādā veidā citiem tiek sagādātas neērtības, ir savtīgi.

Mazās lietas ir tās, kas pārbauda raksturu. Neuzkrītošā ikdienas sevis aizliegšana, kas iezīmējas ar prieku un saudzīgu laipnību, ir tā, kam uzsmaida Dievs. Mums nevajadzētu dzīvot sev, bet citiem. Mums vajadzētu kļūt par svētību, aizmirstot sevi un domājot par citiem. Mums vajadzētu mācīties mīlēt, panest un izturēt.

Ļoti maz ir to, kas izprot labumu, ko bērni ienes ģimenē ar attiecīgām rūpju un atbildības nastām un īpatnējiem piedzīvojumiem. Daudziem ir lielas ģimenes, kurās bērni uzaug bez vajadzīgās disciplīnas; vecāki izturas nolaidīgi pret tiem uzticēto dārgo mantu un svēto pienākumu, kura godīga un dievbijīga izpildīšana darītu derīgus Dieva valstībai ne tikai viņu bērnus, bet arī viņus pašus. Māja bez bērniem ir tuksnesim līdzīga vieta. Tās iemītniekiem draud briesmas kļūt savtīgiem, nododoties savu ērtību meklēšanai un prasot padomu savām iegribām un interesēm. Līdzjūtības parādīšanu viņi prasa sev, bet citiem to dāvā ļoti maz. Rūpes par nevarīgajiem bērniem un pieķeršanās viņiem nolīdzina mūsu rakstura asās šķautnes, dara mūs maigus un līdzjūtīgus un atstāj iespaidu uz mūsu rakstura tālāko cēlo īpašību izveidošanos. Daudzi ir fiziski, garīgi un morāli slimi, jo tie savu uzmanību pievērš gandrīz vienīgi sev. No šī sastinguma stāvokļa tos varētu glābt jaunāku prātu veselīgā rosme ar savu daudzējādo dažādību un bērnu nemierīgā enerģija.

Brālis J ir jau gados vecs vīrs. Viņam vairs nevajadzētu uzlikt nekādas smagas atbildības. Ar savu nepareizo mīlestību uz bērniem viņš ir izsaucis Dieva nepatiku. Viņš ir pārāk centies tiem īpašā kārtā palīdzēt, lai tos neapvainotu. Ar savu vēlēšanos izpatikt, viņš tiem ir nodarījis ļaunu. [648] Viņi nav gudri un uzticīgi līdzekļu pārvaldīšanā, raugoties pat no pasaules redzes viedokļa. Skatoties no reliģiskā viedokļa viņi ir ļoti nepilnīgi. Reliģiskās lietās tie nav apzinīgi un stipri. Ar savu nostāju un iespaidu pasaulē viņi nerotā sabiedrību un nav arī par rotu Dieva lietai ar skaidru kristīgu morāli un krietniem darbiem, kurus tie būtu darījuši Kristum. Viņi nav radināti aizliegt sevi un tikt visam pāri paši ar saviem spēkiem, kas tos sargātu tālākā dzīvē. Šis ir lielais grēks, kas gulstas uz vecākiem. Viņi nedisciplinē savus bērnus un neaudzina tos priekš Dieva. Viņi nemāca tiem valdīt pār sevi, būt noteiktiem savā raksturā un neizskaidro stingras un pareizi vadītas gribas nepieciešamību. Lielākajam vairumam bērnu šai pasaulē mūsu paaudzē ļauj augt pašiem. Tiem netiek mācīta vajadzība attīstīt savus fiziskos un garīgos spēkus kādam labākam mērķim, lai ar savu iespaidu būtu par svētību sabiedrībai, lai ar sevi greznotu kristīgo dzīvi un Dieva bijībā panāktu pilnīgu svētumu.

Uzticot savu īpašumu bērniem, brālis J ir pielaidis kļūdu. Viņš tiem ir uzlicis atbildības, kuru nešanai tie nebija sagatavoti. Savus līdzekļus viņš nolīcis ārpus savas pārvaldības robežām un par savām vajadzībām ir ņēmis naudu no saviem brāļiem. Rīcībā ar saviem īpašumiem viņš nav pagodinājis Dievu. Viņš ir aizbildinājis savu bērnu nepareizo ceļu, kas nesaskan ar mūsu ticību, ne arī ar Bībelē parādītajiem paraugiem. Viņš tiešām bezdievīgajam ir teicis: tev labi klāsies; kad Dievs skaidri ir paziņojis, ka tam ies slikti.

Šis brāļa J kļūdas norāda uz lielu Debesu gudrības trūkumu un lielā mērā dara viņu nederīgu darbam, kas veicams uzticīgam Dieva kalpam. Ar ko brālis J atvainosies Kunga priekšā, kad Kungs liks viņam norēķināties par savu nāmturību? [649] Viņš ir vadījies no savu bērnu nesvētajiem uzskatiem un nav izjutis vajadzību meklēt norādījumus un padomu pie gaismā staigājošajiem Dieva kalpiem. Viņš ir vadījies no nepareizas līdzjūtības un savā lēmumā ir kļūdījies. Viņš ir rīkojies kā akls. Viņa rīcība ir kaitējusi viņam pašam un arī Dieva lietai.

Vermontai ir vajadzīgi ne tikai svētrunu teicēji, kas ietu no vienas draudzes uz otru, lūgtu Dievu un laiku pa laikam pamācītu ļaudis. Dieva ļaudis Vermontā tiešām būtu varējuši pastāvīgi saukt pēc darbiniekiem. Ir vajadzīgi nopietni un čakli strādnieki, kas nostiprinātu ar kalpošanu draudzēs locekļu garīgajām vajadzībām saistītās lietas. Dieva darbā visās vietās un it sevišķi Vermontā ir vajadzīgi nastu nesēji. Cilvēki runā par vienu un to pašu, bet padara pavisam maz, ja vispār kaut ko padara. Viņi uzticīgi apmeklē savus brāļus un bieži tas ir viss viņu darbs; tomēr viņi gaida, ka par pavadīto laiku viņi saņems atlīdzību.

Rakstot, manā priekšā nostājās brāļa un māsas K lieta. Viņi nav vingrinājušies rūpēties par citiem. Viņi nav sapratuši, ka uz viņiem gulstas atbildība būt par nastu nesējiem. Brāli K man rādīja starp citiem, kuri jūta, ka viņiem ir jādara kāds darbs priekš Kunga. Tiešām viņam ir darbs un tāds ir arī daudziem citiem, ja tikai viņi gribētu to darīt. Dieva lietai ir krietni strādnieki, kuriem darbā ir piedzīvojumi, un kas savu laiku un spēku ir atdevuši kalpošanai Dievam. Tos vajadzētu devīgi atbalstīt. Bet ļaudis, kas laiku pa laikam dodas apmeklēt draudzes — sevišķi tiem, kuriem nav ģimeņu, par kurām vajadzētu gādāt un, kas paši ir pārtikuši — nevajadzētu tukšot Kunga mantu namu.

Ne brālis, ne māsa K nezina, ko nozīmē upurēties patiesības labā, būt bagātiem labos darbos un krāt sev mantu Debesīs. Mīļi un nevarīgi bērni nav atmodinājuši viņos līdzjūtību, pacietību un vēlēšanos rūpēties par tiem. [650] Viņi ir dzīvojuši saskaņā ar personīgo ērtību prasībām. Viņu sirdis nelīdzinājās ūdens avotam, no kura izplūst maigas līdzjūtības un mīlestības dzīvinošās straumes. Aplaimojot citus ar laipniem mīlestības vārdiem un labdarības un žēlastības darbiem, viņi paši saņemtu svētības. Savas lietderības sfērā viņi ir bijuši pārāk aprobežoti. Ja šādi ļaudis netiks pārveidoti savā prātā un visā savā būtņē un netiks atjaunoti ar Kristus Garu, tad tie nevarēs kļūt par krietniem un veikliem strādniekiem. Kristus dzīve ir kristiešu priekšzīme. Viņu dzīvi vajadzētu raksturot nesavtīgumam un labdarībai un sevis uzpurēšanai. Priekšplānā pārāk ir izvirzījusies pašmīlība. Ak, cik maz brālis K zina, ko nozīmē strādāt priekš Dieva, pacelt Kristus krustu un staigāt pašaiļiedzīgā Glābēja pēdās!

Kristus kalps, patiesības skolotājs un uzticīgs gans ir, skatoties no vienas puses, visu cilvēku kalps, kas steidzas apmierināt to ļaužu vajadzības, kuriem nepieciešama palīdzība, kas zina, kā būt lietderīgam dažādās vietās lielajā dvēseļu glābšanas darbā. Cilvēks, kas saka, ka māca patiesību, un dodas turp, kur viņam pašam patīk un strādā tā un tad, kā un kad viņam iepatīkas, tomēr izvairoties no atbildībām, nenes krustu, sekojot Kristum, un arī nepilda evaņģēlija kalpam uzticēto darbu. Tikai nedaudzi zina no piedzīvojumiem, ko nozīmē ciest Kristus dēļ. Viņi ilgojas būt Kristum līdzīgi, tomēr vēlas izvairīties no trūkuma un krustā sišanas. Viņi ar prieku vēlētos būt kopā ar Kristu godībā, bet

tiem nepatīk iet pie Kristus caur daudz bēdām un sevis aizliegšanu.

Lai izpētītu patiesību, brālim K nevajadzēja daudz pūlēties; jo Dieva izredzēti ļaudis ir sagatavojuši viņam aizsniedzamus pierādījumus, kas ir skaidri, vienkārši un pārlicinoši. Nedaudzi cilvēki, kas bija nodevušies darbam, nopietni un dedzīgi pūloties, ir atrisinājuši tagadējās patiesības sarežģītos jautājumus. Gavēšana un karstu lūgšanu pieešana Dievam aizkustināja Kunga sirdi, liekot Tam atvērt viņu prātam patiesības bagātības. Tiem vajadzēja sastapties ar viltīgiem pretiniekiem un lielīgiem goliātiem, reizēm pat vaigu vaigā, bet visbiežāk ar spalvu. Sātans cilvēkus skubināja uz nežēlīgu [651] pretestību, lai apstulbotu ļaužu acis un aptumšotu viņu saprašanu. Nedaudzi cilvēki, kuru sirdij bija tuva Dieva patiesība un Viņa lietas intereses, tika pamodināti tās aizstāvēšanai. Viņi nemeklēja ērtības, bet patiesības dēļ bija gatavi riskēt pat ar savu dzīvību.

Šie dedzīgie patiesības meklētāji, tās aizstāvēšanas un gaismas izplatīšanas darbam nebaidījās atdot savu spēka kapitālu un visu citu. Viens pēc otra tika uzmeklēti dārgās patiesības ķēdes atsevišķie locekļi, līdz tā visa atklājās savā harmoniskajā skaistumā, savstarpējā vienotībā un pilnībā. Šie pētošā gara cilvēki atrada pierādījumus un padarīja tos tik skaidrus, ka tie ir saprotami pat skolas zēnam. Cik viegli tagad cilvēkiem kļūt par patiesības mācītājiem, izvairoties no upuriem un sevis aizliegšanas.

Šie patiesības mācītāji patiesības labā cieta un zināja, ko tas maksā. Viņi to vērtē un ir vislielākā mērā ieinteresēti tās attīstībā. Sevis aizliegšana un krusts atrodas tieši uz ikkatra Kristus sekotāja tekas. Krusts ir tas, kas krusto cilvēkam piemērotās tieksmes un iegribas. Ja sirds nav pilnīgi svētota Dievam, ja griba, tieksmes un domas nav pakļautas Dieva prātam, tad neveiksmīga būs cenšanās dzīvot saskaņā ar patiesās reliģijas pamatlukumiem un atstarot Kristus priekšzīmi. Nebūs istas vēlēšanās upurēt ērtības un pašmīlību; miesas prāts nebūs sists krustā, lai cilvēks darītu Kristus darbus.

Ir kāds darbs, kas jāpadara daudziem, kuri dzīvo Bordovillē. Es redzēju, ka ienaidnieks čakli strādā, lai piepildītu savus nodomus. Ļaudis, kuriem Dievs uzticējis līdzekļu podus, ir nobīdījuši viņiem Debesu uzlikto Dieva namturu atbildību uz saviem bērniem. Tie nevis atdod Dievam to, kas Viņam pieder, bet apgalvo, ka viss, kas ir viņu rokās, [652] ir to īpašums, it kā savu mantu būtu ieguvuši ar savu varu, spēku un gudrību. Kas viņiem deva spēku un gudrību laicīgās mantas iegūšanai? Kas veldzēja viņu laukus ar Debesu rasu un lietus gāzēm? Kas viņiem deva sauli, lai tā sildītu zemi un atmodinātu dzīvei dabu, liekot visam augt un zelt cilvēkam par labu? Cilvēki, kurus Dievs ir svētījis ar savām labdarības dāvanām, ar savām rokām apkāpj šīs laicīgās bagātības un šīs svētības un labdarības dāvanas, kuras Dievs tiem laipnā kārtā ir devis, padara par lāstu, pildot savu sirdi ar savtīgumu un neuzticēšanos Viņam. Tie pieņem aizdotās mantas un prasa atzīt, ka tās tagad pieder viņiem, aizmirstot, ka arī Kungam ir pret viņiem kādas prasības, un atsakoties Viņam atdot pat to peļņu, kuru Viņš prasa. Bagātība liek tā saucamajiem Kristus sekotājiem piedzīvot daudz grūtību un caururbj viņu sirdi ar daudz sāpēm, tāpēc ka tie aizmirst Dievu, iemīl mamonu un kalpo tam. Tie atļauj laicīgajai bagātībai sarūgtināt viņu dzīvi un kavēt tiem sasniegt pilnīgu kristīgu raksturu. Un, it kā ar to vēl nepietiktu, viņi nodod saviem bērniem, tiem par lāstu, to, kas ir bijis par postu viņu pašu dzīvē. Dievs cilvēkiem uztic līdzekļus, lai tos pārbaudītu un lai redzētu, vai tie ir labprātīgi atzīt Viņu Viņa dāvanās un tās izlietot Viņa slavas vairošanai virs zemes.

Kungam pieder zeme un visas tajā esošās bagātības. Lopi uz pakalnu tūkstošiem pieder Viņam. Viss zelts un sudrabs ir Viņa īpašums. Savas bagātības Viņš ir uzticējis Saviem namturiem, lai tie ar tām virzītu uz priekšu Viņa darbu un pagodinātu Viņa Vārdu. Viņš šīs bagātības nav cilvēkiem uzticējis, lai tie tās izlietotu sevis izcelšanai un pagodināšanai un lai viņiem būtu vara apspiest tos, kas laicīgā ziņā ir trūcīgi. Ne tāpēc Dievs pieņem ziedojumus no cilvēkiem, ka tie Viņam būtu vajadzīgi un ka Viņš bez tiem nevarētu būt slavens un bagāts, bet gan tāpēc, ka Viņa kalpiem nāk par labu Dievam piederošo lietu atdošana Viņam. Viņš pieņem labprātīgos ziedojumus no [653] pazemīgās un sagrauztās sirds un atalgos devēju ar vislabākajām svētībām. Viņš tos pieņems kā pateicīgas paklausības upuri. Viņš prasa un pieņem mūsu zeltu un sudrabu par liecību tam, ka viss, kas mums ir un kas mēs esam, pieder Viņam. Viņš prasa un pieņem mūsu laiku un spējas kā mūsu sirdī mājjošās mīlestības augli. Paklausība ir labāka nekā upuris. Bez tīras un skaidras mīlestības visdārgākie ziedojumi ir priekš Dieva par trūcīgiem, lai Viņš tos pieņemtu.

Daudzi savu sirdi tā piesaistījuši šīs zemes mantai, ka vairs neaptver tās priekšrocības, ko tiem dod mantas sakrāšana Debesīs. Viņi nesaprot, ka labprātīgie ziedojumi Dievam nedara Dievu bagātāku, bet gan pašus devējus. Kristus dod mums padomu krāt mantu Debesīs. Priekš kā? Vai priekš Dieva, lai Tas kļūtu bagātāks? Ak, nē! Viņam pieder visas pasaules bagātības un neaprakstāma godība, un arī nenovērtējamās Debesu bagātības pieder Viņam, lai dotu tam, kam Viņš tā vēlēties dot. "Krājiet mantu Debesīs" (Mat.6:20). Ļaudis, kurus Dievs ir darījis par savu bagātību pārvaldniekiem, tā

aizraujas ar šīs pasaules mantām, līdz vairs nespēj saprast, ka ar savu savtību un mantkārību tie ne tikai nolaupa Kungam desmitos un ziedojumus, bet arī paši sev nolaupa mūžīgās bagātības. Katru dienu tie varētu vairot savas Debesu mantas, darot tieši to darbu, ko Kungs tiem ir uzdevis un kura veikšanai Kungs tiem ir uzticējis līdzekļus. Meistars vēlas, lai tie modri vērotu izdevības darīt labu un visā savas dzīves laikā paši izlietotu līdzekļus savu līdzcilvēku glābšanai un Dieva darba dažādo nozaru tālākai attīstībai. Tādā veidā viņi darītu tikai to, ko Dievs no viņiem prasa: Viņi atdotu Dievam to, kas Tam pieder. Daudzi labprāt aizver acis un sirdi, lai neredzētu un nesaprastu Kunga darba vajadzības un, lai to atbalstot, nesamazinātu savus ienākumus, savu peļņu [654] vai pamatkapitālu. Daži domā, ka līdzekļi, ko viņi atdod Dieva lietās attīstībai, tiešām pazūd. Viņi redz aizplūstam tik daudz dolāru un jūtas neapmierināti, ja tūlīt tos nevar atgūt, lai viņu laicīgā manta nesamazinātos. Darījumos ar brāļiem un pasaules cilvēkiem viņi ir skopi un pat viltīgi. Sirdsapziņa viņiem nepārmet par krāpjošiem paņēmieniem, kurus tie pielieto, lai sev gūtu labumu, lai nopelnītu dažus dolārus.

Daži, baidoties zaudēt laicīgo mantu, atstāj novārtā lūgšanas un kopējās Dievu pagodinošās sanāksmes, jo vēlas iegūt vairāk laika, ko veltīt savām fermām un veikala lietām. Ar saviem draugiem, kuru pasauli tie vērtē augstāk. Reliģiskās priekštiesības, kas tik svarīgas viņu izaugsmei, tie upurē šīs zemes lietu dēļ un neiegūst Dieva prāta izpratni. Viņi nepanāk kristīga rakstura izpratni un neatbilst Dieva mēram. Laicīgās, pasaulīgās intereses viņi stāda pirmā vietā un laupa Dievam laiku, kuru vajadzēja veltīt kalpošanai Viņam. Dievs ievēro šos ļaudis, un tie drīzāk gan saņems lāstu nekā svētības. Daži savus līdzekļus nogulda ārpus savām pārraudzības spējām, ieliekot tos savu bērnu rokās. Šādas nostājas apslēptais motīvs ir cenšanās izvairīties no atbildības par sava īpašuma nenodošanu patiesības izplatīšanai. Sādi ļaudis mīl ar vārdiem, bet ne ar darbiem un patiesību. Viņi neatzīst, ka nauda, ar kuru tie rīkojas, ir Kunga nauda, bet ne viņu pašu.

Daudzi priecātos, redzot dvēseles atgriežoties, ja to būtu iespējams panākt bez upuriem no viņu puses; bet, ja tiek aizskarts viņu īpašums, tad tie atraujas, jo to viņi vērtē vairāk nekā vīru un sievu dvēseles, kuru dēļ mira Kristus. Ja ļaudis, kam Dievs ir uzticējis līdzekļus, izprastu savu kā Dieva īpašumu pārvaldnieku atbildību, tad Viņa aizdotos līdzekļus tie paturētu savās rokās, lai [655] varētu uzticīgi pildīt viņiem pienākošos pienākumus, darot savu daļu Dieva darba uz priekšu virzīšanā. Ja visi izprastu pestīšanas plānu un kaut vienas Kristus asinīm atpirktas dvēseles vērtību, tad visas citas intereses viņiem kļūtu maznozīmīgas.

Vecākiem vajadzētu ļoti baidīties saviem bērniem uzticēt līdzekļu podus, kurus Dievs ir ielicis viņu rokās, ja nav visdrošāko pierādījumu, ka viņu bērni par Dieva lietu interesējas vairāk, mīl to un nododas tai vairāk nekā viņi paši, un ka bērni būs čaklāki un dedzīgāki Dieva lietās uz priekšu virzīšanā un devīgāki dažādo ar to saistīto nozarojumu atbalstīšanā, kas prasa līdzekļus. Tomēr daudzi savus līdzekļus ieliek bērnu rokās, novirzot uz tiem savu pārvaldnieka atbildību, jo to darīt viņus skubina sātans. Tādā veidā viņi savu naudu droši nodod ienaidnieka rindām. Seit strādā sātans, lai panāktu savus nodomus un atturētu Dieva lietai līdzekļus, kas vajadzīgi tās bagātīgai atbalstīšanai. Laužu iepazīstināšanai ar patiesību veltītās pūles pamatīguma un plašuma ziņā neatbilst pat pusei no tām, kādas ir vajadzīgas. Nav padarīta pat piecpadsmitā daļa no patiesības izplatīšanas darba, ko varēja veikt, izplatot Rakstus un vadot visus, kurus iespējams ieinteresēt, tur, kur viņi dzirdētu patiesību.

Daudziem pārbaudes laiks jau noslēdzas. Sātans ik dienas ievāc savu dvēseļu pļauju. Daži izšķirīgi nostājas pret patiesību, un daudzi mirst, neiepazīstoties ar to. Viņu prāts paliek neapgaismots, un viņu grēki nenozēloti; bet ļaudis, kas sevi sauc par dievbijīgiem, tikai krāj savas laicīgās bagātības un savus spēkus atdod lielākas peļņas iegūšanai. Viņi ir pilnīgi nejūtīgi attiecībā uz vīru un sievu stāvokli, kuri nonāk viņu iespaida sfērā un kas iet bojā atzišanas trūkuma dēļ. Ar pareizi vadītu darbu, veiktu mīlestībā [656] un pazemībā, daudz varētu panākt citu cilvēku apgaismošanā un atgriešanā; tomēr daudzu cilvēku priekšzīme, kas varētu veikt daudz laba, iespaidīgi saka: jūsu dvēseles es vērtēju zemāk par savām laicīgajām interesēm.

Daudzi patiesību mīl tikai nedaudz, bet vairāk mīl šo pasauli. "Pēc viņu augļiem jums tos būs pazīt"(Mat.7:16). Garīgās lietas tiek upurētas laicīgo labā. Augļi, ko nes šie cilvēki, nestāsta par svētumu, un viņu priekšzīme nav tāda, kas pārliecinātu grēciniekus un tos atgrieztu no viņu maldu ceļiem patiesībā. Viņi ļauj dvēselēm iet pazušānā, kaut gan būtu varējuši tās glābt, ja to labā būtu pūlējušies tik pat dedzīgi, kā šīs dzīves bagātību nodrošināšanā. Lai iegūtu vairāk šīs pasaules lietu, kas īstenībā viņiem nemaz nav vajadzīgas un kas tikai palielina viņu atbildību un notiesāšanas iespēju, daudzi darbā iegulda visus spēkus, apdraud savu veselību, garīgo prieku, mieru un savas ģimenes laimi. Viņi ļauj dvēselēm iet bojā savā tuvumā, jo baidās, ka to glābšana var prasīt mazliet no viņu laika un līdzekļiem. Viņu Dievs ir nauda. Viņi nolemj, ka neatmaksājas upurēt līdzekļus, lai glābtu dvēseles.

Kam ir uzticēts viens pods, tas nav atbildīgs par pieciem vai par diviem, bet tikai par šo vienu. Daudzi nekrāj sev mantu Debesīs, darot labu ar līdzekļiem, kurus Dievs tiem ir aizdevis. Viņi neuzticas Dievam, bet nākotne viņus biedē ar tūkstoš briesmām. Līdzīgi Izraēla bērniem viņiem ir jaunas, neticīgas sirdis. Dievs bagātīgi apgādāja šos ļaudis, kā to prasīja viņu vajadzības; bet viņi aizņēmās nākotnes bēdas. Ceļojumā viņi sūdzējās un kurnēja, bet Mozus tos ir izvedis, lai tie un viņu bērni aizietu bojā bada nāvē. Iedomātas grūtības aizvēra viņu acis un sirdi, ka tie nespēja savos ceļojumos saskatīt Dieva laipnību un žēlastību, un par visām viņa labdarības dāvanām atmaksāja ar nepateicību. Tādi paši [657] ir šie neuzticīgie, Dievu atzīstošie ļaudis šajā neticības un izvirtības laikmetā. Viņi baidās, ka var nonākt trūkumā, vai ka viņu bērni var kļūt nabagi, vai mazbērni palikt bez līdzekļiem. Viņi neuzdrošinās uzticēties Dievam. Tiem nav īstas ticības Viņam, kas tiem ir uzticējies svētības un šīs dzīves labās lietas, un kas viņiem ir devis podus, lai tos izlietotu Viņam par godu un Viņa lietas uzcelšanai. Daudzi vienmēr tā rūpējas par sevi, ka Dievam nedod izdevību rūpēties par viņiem. Viņu ticībai būtu labāk, ja tiem reizēm neveiktos un tie nonāktu grūtībās. Ja viņi mierīgi uzticētos Dievam, lai Tas kaut ko darītu viņu labā, tad viņu spiedošā vajadzība kļūtu par Dieva izdevību; un Dieva svētības viņu kritiskajā stāvoklī palielinātu Viņu mīlestību uz To un liktu tiem augstākā izpratnē nekā jebkad agrāk vērtēt savas laicīgās svētības. Viņu ticība kļūtu stiprāka, viņu cerība spožāka, un prieks stātos drūmo domu, šaubu un kurnēšanas vietā. Daudziem ticība nepieaug, jo tā netiek vingrināta.

Mīlestība uz naudu un draudzība ar pasauli ir tās lietas, kas iznīcina Dieva ļaužu dzīvības spēkus. Dieva ļaudīm dota priekštiesība būt pasaulē kā spožai un mirdzošai gaismai, palielināt savas zināšanas par Dievu un iegūt skaidru izpratni par Viņa gribu. Bet šīs dzīves rūpes un bagātības pieviļošā vara nomāc viņu sirdis iesēto sēklu, un tie nenes augļus Dievam par godu. Viņi apliecina ticību, bet tā nav dzīva ticība, jo to neatbalsta darbi. Ticība bez darbiem, viena pati ir nedzīva. Kas runā par lielu ticību, bet kuriem nav darbu, caur šo savu ticību netiks izglābti. Sātans tic patiesībai un dreb; tomēr šādai ticībai nav nekādas vērtības. Daudzi, kas augsti apliecina savu ticību, ir trūcīgi labos darbos. Ja savu ticību viņi parādītu darbos, tad tie atstātu vārenu iespaidu par labu patiesībai. Viņi tomēr neizlieto tiem no Dieva aizdotos līdzekļu podus. Kas cenšas nomierināt savu sirdsapziņu ar savu īpašumu novēlēšanu bērniem vai ar savu līdzekļu atrašanu no Dieva lietas, atļaujot tiem nonākt neticīgu, neapdomīgu bērnu rokās, lai tie tos izšķiestu, vai krātu un dievinātu, tiem par visu būs jādod norēķins Dievam; viņi ir neuzticīgi Kunga naudas pārvaldnieki. Viņi ļauj sātamam sevi pārvarēt caur šiem bērniem, kuru prātu viņš kontrolē. Sātans savus nodomus īsteno dažādos ceļos, tomēr tajā pat laikā Dieva namturi, liekas, ir apstulbuši un paralizēti; viņi neizprot savu lielo atbildību un to, kā drīz būs jādod norēķins.

Ļaudis, kuriem ir īpašums, un kuru prātu ir apstulbojis šis pasaules dievs, liekas, ļauj, lai sātans tos māca, kā rīkoties ar īpašumu. Ja viņiem ir godīgi, ticīgi bērni un arī tādi bērni, kas pieķērušies pasaules lietām, tad, norakstot savus līdzekļus bērniem, tie parasti lielāko daļu atdod tiem, kuri nemīl Dievu un kalpo visas taisnības ienaidniekam, un mazāko — tiem, kas kalpo Dievam.

Neuzticīgajiem bērniem viņi ieliek rokās tieši tās lietas, kas viņiem būs par slazda valgu un šķērsli ceļā, kas ved uz padošanos Dievam. Pasniedzot lielas dāvanas neticīgiem bērniem, viņi ir ļoti skopi pret tiem bērniem, kuriem ir tā pati ticība, kas viņiem pašiem. Tieši šai lietai vajadzētu satraukt šos līdzekļiem bagātos ļaudis, kas ir rīkojušies šādā veidā. Viņiem vajadzētu redzēt, ka bagātības pieviļošā vara ir samaitājusi viņu spriedumu. Ja viņi varētu ieraudzīt iespaidu, kas ietekmē viņu prātu, tad tie saprastu, ka sātans šīs lietas ļoti lielā mērā saskaņo ar saviem nodomiem un plāniem. Prātu pārvalda nevis Dievs, kas spriedumu svētotu, [659] bet gan pretējā vara. Tos, kas gājuši viņiem blakus vienā ticībā, tie reizēm pat neievēro, un visās attiecībās ar tiem ir ļoti skopi un prasīgi; bet tajā pašā laikā viņiem ir atvērta roka pret neticīgajiem, pasauli mīlošajiem bērniem, par kuriem viņi zina, ka tie viņu rokās ieliktos līdzekļus neizlietos Dieva darba atbalstīšanai. Kungs prasa, lai ļaudis, kuriem Viņš ir aizdevis līdzekļu podus, tos izlietotu pareizi, priekšplānā izvirzot Viņa darba labklājību. Visam citam jābūt pakļautam šim apsvērumam.

Līdzekļu podi, lai to būtu pieci, divi vai viens, lietojot ir jāpavairo. Kam pieder lielas naudas summas, tie ir atbildīgi par lielāku uzticēto podu skaitu. Tomēr arī nesalīdzināmi trūcīgākie ļaudis nav atbrīvoti no atbildības. Kam ir nedaudz šīs pasaules vērtību, tie ir attēloti ar cilvēkiem, kuriem ir dots viens pods. Bet arī viņiem draud tieši tādas pat briesmas par daudz iemīlēt šo mazumu, savtīgi atturot to no Dieva lietas. Viņi neapzinās tiem draudošās briesmas. Dieva Vārdā atrodamos satraucošos pārmetumus šīs pasaules mīlotājiem viņi attiecina tikai uz bagātņiem, kaut gan viņu pašu stāvoklis var būt pat bīstamāks nekā bagātākajiem cilvēkiem. Vai nu viņiem ir daudz vai maz, no visiem tiek prasīts dot savus podus mijējiem, lai, Kungam atnākot, Viņš varētu saņemt Tam piederošos īpašumu ar augļiem. Bez tam no viņiem prasa, lai tie pastāvīgi svētītos Dievam un nesavtīgi interesētos par Viņa lietu un darbu. Dzenoties vispirms pēc Dieva valstības un Viņa taisnības, tiem jātic Viņa apsolvījumam, ka visas lietas tiks pieliktas. Salīdzinot ar visiem citiem apsvērumiem, pirmā vietā

jāstāda citu cilvēku glābšanas darbs; tomēr parasti tā tas nenotiek. Ja kaut kur kaut kas paliek nedarīts, tad tā ir Dieva lieta, kurai jācieš. Ne tāpēc Dievs cilvēkiem ir aizdevis podus, lai atbalstītu viņu lepošanās kāri, vai izsauktu citos skaudību, bet gan lai tos izlietotu Viņam par godu. Viņš šos ļaudis ir darījis par Saviem pārstāvjiem, lai tie dotu līdzekļus [660] cilvēku glābšanas darba izvēršanai plašumā. Kristus ar Savu dzīvi tiem ir atstājis priekšzīmi. Viņš atstāja visas Debesu bagātības un krāšņumu un mūsu dēļ kļuva nabags, lai mēs caur Viņa nabadzību kļūtu bagāti. Dieva plānā nav paredzēts likt naudai līt no Debesīm Viņa darba vajadzībām. Viņš ir uzticējies cilvēkiem vai pie tiem noguldījis pietiekoši daudz līdzekļu, lai nevienā Viņa darba nozarē nebūtu jūtams trūkums. Viņš pārbauda ļaudis, kuri sakās Viņu mīlam, ieliekot to rokās līdzekļus, un tad vēro, vai viņi dāvanu neiemil vairāk par Devēju. Savā laikā Dievs atklās sirds patiesās izjūtas.

Dieva darba attīstībai ir nepieciešami līdzekļi. Dievs ir rūpējies par šo vajadzību, liekot Savu pārstāvju rokās līdzekļu pārpilnību, lai tos izlietotu ikkatrā darba nozarē, kur dvēseļu glābšana tos prasa. Ikviens izglābta dvēsele ir nopelnīts pods. Patiesi atgriezts cilvēks, kas iepazīsies ar patiesību, savukārt izlietos Dieva dotos iespaida un līdzekļu podus, lai strādātu savu līdzcilvēku glābšanai. Viņš dedzīgi iesaistīsies lielajā tumsā un maldos dzīvojošo cilvēku apgaismošanas darbā. Dvēseļu glābšanas darbā viņš tiks izlietots kā darba rīks. Tādā veidā iespaida un līdzekļu podi nepārtraukti tiek mainīti un pastāvīgi aug. Kungam atnākot, uzticīgais kalps ir gatavs Viņam atdot kā kapitālu, tā arī peļņu. Par viņa podu pavairošanos liecina augļi, ko viņš ir ieguvis, lai tos atdotu atpakaļ Kungam. tad uzticīgais kalps savu darbu būs padarījis, un Kungs, kuram priekš katra ir alga, atdos uzticīgajam kalpam kā pamatkapitālu, tā arī augļus.

Savā Vārdā Kungs ir skaidri atklājis Savu prātu, kas jādara tiem, kuri ir bagāti. Bet tā kā Viņa skaidrās pavēles nav ņemtas vērā, tad Viņš žēlastībā caur Liecībām rāda tiem draudošās briesmas. Viņš nedod kādu jaunu gaismu, bet [661] ļaužu uzmanību pievērš tai gaismai, kas jau ir atklāta Viņa Vārdā. Ja ļaudis, kas sakās mīlam patiesību, turēsies pie savām bagātībām, atsakoties paklausīt Dieva Vārdam, nemeklēs izdevību darīt labu ar līdzekļiem, kurus Viņš tiem ir uzticējis, tad Viņš liks Sevi manīt un to līdzekļus izputinās. Viņš tiem tuvosies ar sodību, Viņš dažādos veidos izputinās viņu elkus. Daudzi zaudējumi sekos viens otram. Savtīgā dvēsele paliks bez svētībām, bet devīgo dvēsele "paēdinās...arī tukšās vietās"(Jes.58:11). Kas godās Dievu, to Viņš godās.

Kungs ar Izraēlu slēdza derību, ka, ja tie klausīs Viņa pavēlēm, tad Viņš tiem dos lietu savā laikā, zeme nesīs savu ražu un lauka koki nesīs savus augļus. Viņš apsolīja, ka kulšana turpināsies līdz vīnoņu lasīšanai un vīnoņu lasīšana — līdz sējas laikam, un ka maizes viņiem būs papildnam, un ka tie droši dzīvos savā zemē. Viņu ienaidniekiem Kungs liks iet bojā. Viņam neriebs Viņa ļaudis, bet Viņš staigās ar tiem un būs viņu Dievs, un tie būs Viņa ļaudis. Bet, ja tie neņems vērā Viņa prasības, tad Viņa izturēšanās pret tiem būs pilnīgi pretēja. Svētību vietā pār tiem nāks Viņa lāsts. Viņš salauzīs Savu ļaužu stipruma lepnumu un debesis pār tiem darīs kā tēraudu un zemi kā varu. "Jūs savu spēku veltī tērēsiet, un jūsu zeme nedos savu ražu, nedz jūsu zemes koki savus augļus. Un, ja jūs Man preti turēsities, tad Es jums arī preti turēšos"(3.Moz.26-24).

Kas savtīgi aiztur savus līdzekļus, tiem nevajadzētu brīnīties, ja Dieva roka tos izputina. Kas netiek atdots Dieva darba un Viņa lietas uz priekšu virzīšanai, bet tiek atrauts, tas varbūt tiks uzticēts pārgalvīgam dēlam, kas šos līdzekļus tad var izšķiest. Labs zirgs, ar ko lepojas iedomīgā sirds, varbūt tiks atrasts stallī nobeidzies. Laiku pa laikam var nobeigties kāda gov. Var iet bojā augļu vai labības raža. Dievs var izputināt Saviem namturiem aizdotos līdzekļus, ja tie atteiksies tos izlietot Viņam par godu. Pār dažiem, kā es redzēju, var nenākt neviens no šiem [662] zaudējumiem, lai atgādinātu nepildītos pienākumus, tomēr viņu stāvoklis var būt vēl bezcerīgāks.

Jēzus brīdināja ļaudis: "Pieraugiet un sargājieties no mantas kārības! Jo neviens nedzīvo no tā, ka viņam pārlietu mantas." Un Viņš tiem stāstīja līdzību, sacīdams: "Kāda bagāta vīra tīrums bija nesis papildnam augļus, un tas domāja savā prātā, sacīdams: Ko darišu? Jo man nav kur savus augļus likt. Un tas sacīja: to darišu: es savus šķūņus gribu noplēst un lielākus uztaisīt un tur likšu visus savus augļus un savu labību un sacīšu uz savu dvēseli: dvēsele, tev ir liels mantas krājums uz daudz gadiem; dusi, ēd un dzer un līksmojies! Bet Dievs uz to sacīja: tu bezprātīgais! Sinī naktī tavu dvēseli no ņēvis atprasīs; un kam būs tas, ko tu esi sakrājis? Tāds pats ir, kas sev mantas krāj un nav bagāts iekš Dieva." Tad Viņš uzrunāja Savus mācekļus: "Tāpēc Es jums saku, nezūdieties savas dzīvības pēc, ko jūs ēdīsiet, nedz miesas pēc, ar ko jūs ģērbsities. Dzīvība ir labāka nekā barība, un miesa labāka nekā drēbes" (Lūk.12:15-23).

Šie brīdinājumi doti visiem par labu. Vai ļaudis ņem vērā dotos norādījumus? Vai viņi gūst no tiem sev kādu labumu? Vai viņi neaizmirsīs šos mūsu Pestītāja spilgtos ainojumus un izvairīsies no sekošanas neprātīgā bagātā vīra pēdās? Viņš dzīvoja pārpilnībā; tā dzīvo daudzi, kas sakās ticam patiesībai; un viņi rīkojas tāpat kā nožēlojamais un neprātīgais bagātais vīrs. Ak, kaut viņi būtu gudri

un izprastu savu pienākumu izlietot Dieva dotās dāvanas par svētību citiem, lai tās viņiem nepārvērstos par lāstu. Visiem tiem, tāpat kā šim bagātajam vīram, Dievs grib teikt: "Tu neprātīgais!"

Ļaudis rīkojas tā, it kā tiem būtu atņemts prāts. Viņi sevi aprakuši šīs dzīves rūpēs. Viņiem nav laiks nodoties Dievam, nav laika Viņam kalpot. Dienas kārtībā ir darbs, [663] darbs un vēlreiz darbs. Arī no visiem pārējiem, kas pie tiem atrodas, viņi prasa atkal visus spēkus, rūpējoties par plašajām fermām. Viņi godkāri vēlas nojaukt un celt kaut ko lielāku, lai tiem būtu kur likt savu mantu. Un tomēr tieši šie cilvēki, kurus nomāc viņu bagātības, tiek uzskatīti par Kristus sekotājiem. Viņiem ir vārds, ka tie tic Kristus drīzai atnākšanai, ka visu lietu gals ir tuvu; tomēr uzupurēšanās gara viņiem nav. Viņi arvien dziļāk un dziļāk iegrimst pasaulē. Dzīvības Vārda pētišanai, pārdomām un lūgšanām viņi atvēl tikai nedaudz laika. Tādu priekštiesību viņi nedod arī citiem ģimenes locekļiem vai saviem kalpotājiem. Un tomēr šie ļaudis sakās ticam, ka šī pasaule nav viņu māja, ka viņi virs zemes ir tikai svešinieki un ceļinieki, kas gatavojas pāriet uz labāku zemi. Visu šādu ļaužu priekšzīme un iespaids ir lāsts Dieva lietai. Viņu apliecinātā kristīgā dzīve iezīmējas ar tukšu liekulību. Dievu un patiesību viņi mīl tieši tik daudz, cik to rāda viņu darbi, un ne vairāk. Visu savu ticību cilvēks atklāj savos darbos. "Pēc viņu augļiem jums tos būs pazīt" (Mat.7:16). Sirds ir tur, kur ir manta. Viņu manta ir uz šīs zemes, un viņu sirds un interese arī ir šeit.

"Ko tas palīdz, mani brāļi, ja kāds teic, tam esot ticība, bet tam nav darbu? Vai ticība viņu var izglābt?" (Jek.2:14). "Tāpat arī ticība, ja tai nav darbu, tā ir pati par sevi nedzīva" (Jek.2:17). Kad tie, kas tic patiesībai, parādīs, ka viņu dzīve atbilst viņu ticībai, tad mēs ieraudzīsim kāds spēks pavadīs patiesības sludināšanu; šis spēks piesaistīs grēcinieku un tuvinās dvēseles Kristum.

Starp bagātajiem dzīve saskaņota ar ticību ir retums. Patiesa ticība aiz kuras stāv darbi, ir reti atrodama. Bet visi, kuriem ir tāda ticība, būs ļaudis, kas atstās paliekošu [664] iespaidu. Viņi atdarinās Kristu; viņiem būs tāda pat nesavtīga vēlēšanās darīt labu, tāda pat interese par dvēseļu glābšanas darbu, kāda bija Kristum. Viņa sekotājiem dvēseles vajadzētu vērtēt tikpat augstu kā Jēzus tās vērtēja. Viņu simpātijām vajadzētu piederēt mīļotā glābēja darbam, un, pūloties glābt Viņa asinīm atpirktos ļaudis, tiem nevajadzētu baidīties ne no kādiem upuriem. Kas gan ir nauda, mājas un zemes īpašumi, salīdzinot pat ar vienu vienīgu dvēseli?

Kristus ir pienesis pilnīgu upuri; šis upuris ir pietiekošs, lai glābtu katru Ādama dēlu un meitu, kas nožēlo Dieva likumu pārkāpšanu un vēlas atgriezties, apliecinot ticību mūsu Kungam Jēzum Kristum. Tomēr, neskatoties uz pilnvērtīgu upuri, tikai nedaudzi vēlas dzīvot paklausīgu dzīvi, lai sev iegūtu šo lielo pestīšanu. Tikai nedaudzi ir labprātīgi atdarināt Viņa apbrīnojamo atteikšanos, panest tādas pašas ciešanas un vajāšanas un dalīties ar Viņu visus spēkus atdodotās pūlēs, vedot pie gaismas citus cilvēkus. Tikai nedaudzi grib sekot Viņa priekšzīmei, sirsnīgi un pastāvīgi lūdzot spēku no Dieva, lai varētu izturēt šīs dzīves pārbaudošās grūtības un izpildīt ikdienas pienākumus. Kristus ir mūsu pestīšanas Vadonis, un ar Savām ciešanām un uzupurēšanos Viņš ir devis priekšzīmi visiem Saviem sekotājiem, ka no viņu puses ir nepieciešama modrība un lūgšanas, kā arī neatlaidīgas pūles, lai pareizi pārstāvētu mīlestību, kas Viņa krūtīs mājā pret kritušo cilvēci.

Bagātie ļaudis garīgi mirst, tāpēc ka neizlieto līdzekļus, kurus Dievs ir licis viņu rokās, lai palīdzētu glābt savus līdzcilvēkus. Daži reizēm atstājas un aņņemas ar netaisnu mantu iegūt sev draugus, lai beidzot viņi tiktu uzņemti mūžīgajos dzīvokļos. Tomēr viņu pūles šajā virzienā nav dziļas un pilnīgas. Viņi gan sāk, bet cieš neveiksmi, jo darbam nenododas nopietni un ar visu sirdi. Viņi nav bagāti labos darbos. Vēl arvien kavējoties mīlestībā pie savas mantas un turpinot pieķerties laicīgajām bagātībām, virsroku pār viņiem gūst sātans.

[665] Var būt glaimojoši piedāvājumi ieguldīt līdzekļus patentu tiesībās vai kādos citos šķietami spožos pasākumos, kurus sātans apvij ar valdzinošām izredzēm. Cerības ātri un viegli iegūt vēl vairāk naudas tos vilina un savaldzina. Viņi spriež, ka lai gan tie bija aņņēmušies naudu nodot Kunga mantai namā, šoreiz tie to vēl var paši izlietot, lai stipri palielinātu savu mantu, un tad viņi Kunga darbam nodos vēl lielāku summu. Neveiksmes iespējamību viņi neredz. Līdzekļi iziet no viņu rokām, un drīz, par nožēlošanu, viņi saprot, ka ir pielaiduši kļūdu. Spožās izredzes izgaist. Cerības nepiepildās. Tie ir piekrāpti. Sātans tos ir pārvarējis. Viņš ir bijis viltīgāks par tiem un panācis, ka šo cilvēku līdzekļus ieguva viņa rindas, atņemot Dieva lietai naudu, ko vajadzēja izlietot tās atbalstīšanai, izplatot patiesību un glābjot ļaudis, par kuriem mira Kristus. Viņi zaudē visu ieguldīto naudu un nolaupa Dievam to, ko tiem vajadzēja Viņam atdot. Daži, kuriem ir uzticēts tikai viens pods, aizbildinās ar to, ka viņiem nav tik daudz podu kā citiem, kuriem uzticēts lielāks skaits. Līdzīgi neuzticīgajam namturim viņi šo podu apslēpj zemē. Atdot Dievam to, ko Viņš tiem ir uzticējis, viņi baidās. Viņi iesaistās pasaulīgos pasākumos un Dieva lietā iegulda pavisam maz vai arī neko. Viņi sagaida, ka darba nastas smagumu nesīs tie, kuriem ir daudz podu, un domā, ka viņi nav atbildīgi

par darba attīstību un tā panākumiem.

Kad atnāks Kungs, lai norēķinātos ar saviem kalpiem, tad negudrie kalpi apmulsuši sacīs: "Es zināju tevi bargu cilvēku esam, kā tu pļauj, kur tu neesi sējis, un krāj, kur tu neesi kaisījis. Un bīdamies, (no kā bīdamies? — ka Kungs varētu prasīt kādu daļu no mazā viņiem uzticētā poda) es nogāju un apslēpu tavu podu zemē; redzi, še ir, kas tev pieder." Bet viņa Kungs tam atbildēs: "Tu blēdīgais un kūtrais kalps, [666] ja tu zināji, ka es pļāju, kur neesmu sējis, un krāju, kur neesmu kaisījis, tad tev manu naudu vajadzēja dot mijējiem, un pārnācis es to būtu atdabūjis ar augļiem. Tāpēc ņemiet no viņa to podu un dodiet tam, kam ir desmit podi. Jo ikkatram, kam ir, tam taps dots un būs papildnam, bet no tā, kam nav, tiks atņemts vēl tas, kas tam ir. Un nelietīgo kalpu izmetiet galējā tumsībā, tur būs raudāšana un zobu trīcēšana"(Mat.25:24-30).

Vīrs ar vienu podu attēlo daudzus no tiem, kuriem ir tikai nedaudz šīs pasaules vērtību. Viņi baidās, ka Dievs var prasīt kaut ko no tā, ko viņi uzskata par savu īpašumu. Viņi savu podu apslēpj zemē, baidīdamies to kaut kur ieguldīt, lai tikai netiktu aicināti augļus atdot atpakaļ Dievam. Viņi nevis izpilda Dieva prasību un dod savu podu mijējiem, bet gan to aprok vai paslēpj, lai ne Dievs, ne cilvēki no tā negūtu nekādu labumu. Tā rīkojas daudzi, kas sakās mīlam patiesību. Viņi piekrāpj paši savu dvēseli, jo sātans ir apstulbojis viņu acis. Aplaupt Dievu, viņi vēl vairāk aplaupa paši sevi. Mantkārības un ļaunas, neticīgas sirds dēļ viņi atņem sev Debesu bagātības. Tā kā viņiem ir tikai viens pods, tad viņi baidās to uzticēt Dievam un apslēpj zemē. Viņi domā, ka ir atbrivojušies no atbildības. Redzot patiesības progresu, viņi priecājas, tomēr nedomā, ka ir aicināti aizliegties un atbalstīt darbu ar savām personīgajām pūlēm un ar saviem, kaut arī nelielajiem, līdzekļiem.

Visiem vajadzētu kaut ko darīt. Ikvienam cilvēkam par labu ir uzrakstīts ziņojums par atraidni, kas atdeva savas divas artavas. Kristus viņu uzteica par tās pienesto upuri un tam pievērsa savu mācekļu uzmanību: "Es jums tiešām saku, ka šī nabaga atraidne ir vairāk iemetusi nekā visi.[667] Jo šie visi no savas bagātības ir devuši pie Dieva dāvanām, bet šī no savas nabadzības ir iemetusi visu savu padomu, cik viņai bija"(Marka 12:43,44). Viņas dāvanu Kristus novērtēja augstāk par visbagātāko cilvēku lielajiem ziedojumiem. Tie deva no savas pārpilnības. Savu ziedojumu dēļ tiem nebija jāizjūt ne vismazākais trūkums. Bet atraidne, pienesot savu mazo upuri, atteicās pat no dzīvei nepieciešamā. Viņa nezināja, ka nākotnē būs iespējams novērst trūkumu, tai nebija vīra, kas to atbalstītu viņas vajadzībās. Viņa ticēja, ka par rītdienu gādās Dievs. Dāvanas vērtību ne tik daudz nosaka dotās summas lielums, kā tās attiecība pret mantu, kas vēl paliek cilvēkam, un došanas motīvi, kas likuši pienest šo dāvanu. Kristum atnākot, kad alga Tam būs līdzī, Viņš ikkatram cilvēkam dos saskaņā ar to, kāds būs viņa darbs.

Kungs visiem ir uzticējis podus vai talantus, kā augstiem, tā zemiem, bagātiem un nabagiem; dažiem vairāk, citiem mazāk, saskaņā ar viņu dažādajām spējām. Dieva svētības nāks pār nopietniem, mīlošiem un čakliem strādniekiem. Viņu ieguldījumiem būs panākumi; tādā veidā tie iegūs dvēseles Dieva valstībai un neizsīkstošu mantu paši sev. Visi ir morāli atbildīgi strādnieki, un visiem ir uzticētas Debesu mantas. Podi ir sadalīti saskaņā ar ikkatram cilvēkam piemītošām spējām.

Dievs dod darbu ikvienam cilvēkam un sagaida augļus saskaņā ar dažādajām Viņa uzticētajām dāvanām. Viņš neprasa desmit podus lielu peļņu no tā cilvēka, kuram Viņš ir devis tikai vienu podu. Viņš negaida, lai trūcīgs cilvēks dotu tikpat lielas dāvanas kā tas, kurš ir bagāts. Viņš no vāja un sāpju sagrauzta cilvēka negaida tādu pašu aktivitāti un enerģiju, kāda ir veselam cilvēkam. Dievs atzīs par labu viena poda pareizu izlietošanu, jo Kungs no cilvēka prasa pēc tā, kas viņam ir, ne pēc tā, kā tam nav.

Dievs mūs sauc par kalpiem, un tas nozīmē, ka Viņš [668] mums liek darīt kādu noteiktu darbu, par ko arī jānes atbildība. Ieguldījumam Viņš mums ir aizdevis kapitālu. Tas nepieder mums; ar Kunga mantu uzkrāšanu vai izlietošanu pēc savas patikas mēs pār sevi izsaucam Dieva nelabvēlību. Mēs esam atbildīgi par Dieva aizdoto vērtību pareizu izlietošanu un arī par nepareizu izlietošanu. Ja šis kapitāls, kuru Kungs ir ielicis mūsu rokās, paliek neizlietots, vai ja mēs to aprokam zemē, pat ja tas ir tikai viens pods, Kungs tomēr no mums par to prasīs norēķinu. Viņš no mums neprasa mūsu īpašumu, bet Savu un tā augļus.

Ikkatrs Kungam atdotais pods tiks rūpīgi pārbaudīts. Dieva kalpu rīcību un uzticētās mantas izlietošanu neuzskatīs par mazsvarīgu jautājumu. Katru lietu caurskatīs personīgi un tiks prasīts norēķins par uzticētajiem podiem, vai attiecīgais cilvēks tos ir pareizi vai nepareizi izlietojis.

Ikkatram vajadzētu sev jautāt: Ko mans Kungs man ir devis un kā lai es to izlietoju Viņam par godu? "Pelnies,"- saka Kungs,- "līdz es nāku"(Lūk.19:13). Debesu Kungs jau gatavojas nākt. Sodien mums žēlastībā dota skaista izdevība. Podi atrodas mūsu rokās. Vai tos izlietosim par godu Dievam vai arī

nepareizi? Šodien mēs varam ar tiem pelnīties; rīt mūsu pārbaudes laiks var noslēgties, un savā rēķinā mēs neko nekad vairs nevarēsīm grozīt.

Ja mūsu podi tiek ieguldīti mūsu līdzcilvēku glābšanas darbā, tad pagodināts būs Dievs. Ar pašcieņu un stāvokli tiek atvainota pārspīlēta greznība, tukša ārišķība, godkāre un savtīga izšķērdība. Kunga podi, kas cilvēkam aizdoti kā liela svētība, nepareizi izlietoti, pārvērtīsies šiem cilvēkiem par briesmīgu lāstu. Bagātību mēs varam izlietot Dieva lietas attīstīšanai, kā arī atraitņu un bāreņu trūkuma atvieglošanai. Tā mēs paši sev sakrājam lielas svētības. Mēs ne tikai saņemsim pateicību no tiem, kuru [669] rokās nonāk mūsu dāvanas, bet arī Kungs, kurš mums līdzekļus devis tieši šim nolūkam, darīs mūsu dvēseles līdzīgas slacinātam dārzam, kuram netrūks veldzes. Kurš no mums, atnākot pļaujas laikam, piedzīvos neizsakāmu prieku, redzot ievāktos kūlišus? Vai šis prieks būs kā atmaksa par mūsu uzticību un to podu nesavtīgu izlietošanu, kurus Kungs bija ielicis mūsu rokās, lai tos izlietotu Viņam par godu?

Vermontā noteikti daudzi nav saskaņojušies ar šīm Dieva prasībām. Daži, būdami neuzticīgi kalpi, garīgā ziņā ir kļuvuši auksti un nedzīvi. Viņu sirdis tā piepildījusi mīlestība uz pasauli, ka tie zaudējuši interesi par Debesu lietām un garīgu sasniegumu ziņā kļuvuši punduri. Sajā štatā nav pareizi strādāts. Bordovile šeit ir bijusi saistošākā vieta. Visas lielās sanāksmes ir noturētas vienā vietā, kas līdzinās gaismas nolikšanai apakš pūra; visā visumā tās stari šī štata iedzīvotājiem nav palīdzējuši. Vēl daudzi atrodas tumsā, kuri jau tagad būtu varējuši priecāties patiesības atziņā. Podi un īpašas pūles tika veltītas vienai vietai. Tas nesaskan ar Kunga prātu. Viņš vēlas, lai pasaulei tiktu pasniegta brīdinošā un pārbaudošā vēsts un lai Viņa ļaudis, kas ir pasaules gaisma, kā liecinieki tiktu izklīdināti pasaules tikumiskajā punktā; lai viņu dzīve, viņu liecība un viņu priekšzīme varētu būt dzīvības smarža uz dzīvību vai nāves smarža uz nāvi.

Brāļiem D vajadzīga uzraudzība, lai tie ar saviem plāniem nekavētu Dieva nodomu piepildīšanos. Viņiem draud briesmas sašaurināt Dieva darbu, kas ir dziļš un plašs.

Brālim D draud briesmas pieķerties pārāk šauriem uzskatiem par darbu. Dievs viņu ir vadījis caur piedzīvojumiem, kuriem būs sava vērtība, ja tos pareizi izmantos. Tomēr draud briesmas, ka viņa īpatnības pārveidos šos piedzīvojumus un, [670] ka ietekmēti tiks arī citi cilvēki. Brālis D kā darbinieks nav tik derīgs, kāds tas varētu būt, ja viņš tik ļoti netiektos sava prāta spēkus koncentrēt vienā virzienā. Viņš kavējas pie atsevišķiem notikumiem un saviem bijušajiem uzskatiem, visu sīki un plaši atkārtodams, kaut gan citiem tie ir mazsvarīgi.

Viņa prāts tika pamodināts domāt par savu veselību. Šim punktam viņš pievērsa sava prāta spēkus. Viņa sarunu galvenais temats bija viņš pats un viņa slimības pazīmes. Viņš stingri turējās pie savās domās pieņemtā rīcības veida; un, domājot par savu personīgo labumu, viņš neievēroja, cik daudz grūtību tas sagādāja citiem. Viņa domas lielā mērā kavējās tikai pie viņa paša. Par to viņš galvenokārt domāja un arī runāja. Ar šo noteikto sistemātisko rīcību viņš veselības ziņā nesaņēma tādu labumu, kādu būtu varējis saņemt, ja aizmirstu pats sevi un dienu no dienas nodotos fiziskai piepūlei, kas viņa domām neļautu kavēties pie viņa paša.

Tādi paši trūkumi ir iezīmējuši viņa pūles evaņģēlija darbā. Runājot uz ļaudīm, viņš atkārtoti daudz atvainojas, taisnojas un sniedz garu ievadu, un draudze nogurst, pirms viņš tiek līdz īstajam tematam. Cik vien iespējams, sludinātājiem vajadzētu izvairīties no taisnošanās un gariem ievadiem.

Brālim B ir pārāk īpatnēja uztvere. Viņš kavējas pie sīkām lietām. Viņš ņem laiku, lai izskaidrotu jautājumus, kas ir tiešām nenozīmīgi un kam nav vajadzīgi pierādījumi, jo tie paši par sevi dod skaidru liecību. Bet patiesi nopietnie un dzīvību skarošie punkti būtu jāizceļ tik spēcīgi, cik vien valoda un pierādījumi to atļauj. Tiem jābūt tik skaidri redzamiem kā kilometru stabiem. Vajadzētu izvairīties no daudzveidības sīkās un mazās lietās, kas nogurdina klausītājus jau pirms svarīgo punktu aizsniegšanas.

Brālis D mīl koncentrēties vienā jautājumā. Domām [671] plūstot vienā virzienā, viņam ir grūti tās pievērst kaut kam citam; un viņš garlaicīgi kavējas pie viena punkta. Sarunājoties viņam draud briesmas nogurdināt klausītājus. Viņa rakstiem trūkst brīvības un viegluma. Ieradums koncentrēt domas pie vienas lietas, nedomājot ne par ko citu, ir liela nelaipe. Viņam vajadzētu to saprast un savaldīt sava gara pārāk aktīvos spēkus. Pārāk liela vienas spējas nodarbināšana to stiprina, novājinot citas spējas. Ja brālis D grib kļūt sekmīgs strādnieks evaņģēlija laukā, tad viņam jāaudzina un jādisciplinē sava prāta spējas. Vienas spējas attīstīšana vājina viņa veselību un lietderību. Garīgajā veidojumā trūkst saskaņas un rezultātā cieš miesa.

Ja brālis D savos rakstos izkoptu vienkāršību un nepiespiestību, tas viņa interesēm nāktu stipri par

labu. Viņam jāizvairās no ilgas kavēšanās pie kāda viena punkta, kas nav citādi svarīgs; un arī vissvarīgākās acīm redzamās patiesības, kas pašas par sevi ir vienkāršas un skaidras, tā var aplāt ar vārdiem, ka tās kļūst tumšas un neskaidras. Brālis D var labi zināt visus tagadējās patiesības punktus un tomēr nebūt spējīgs rakstiski sniegt mūsu cerības pamatojumus franciski runājošajiem ļaudīm. Šajā darbā viņš var būt palīgs. Tomēr pie attiecīgā temata vajadzētu strādāt vairāk kā vienam vai diviem cilvēkiem, lai tam neuzspiestu kāda atsevišķa cilvēka īpatnības. Ļaudīm jāpasniedz patiesība, ko meklējuši un sagatavojuši daudzi cilvēki un kuru, Dieva noteiktā laikā, locekli pa loceklim vienotā ķēdē izcēlušī nopietni patiesības meklētāji, tad tā būs piemērota daudzu cilvēku vajadzību apmierināšanai. Lasītāju ieinteresēšanai jāmācās izteikties īsi. Gari, daudziem vārdiem piesātināti raksti kaitē patiesībai, ar kuru rakstītājs vēlas iepazīstināt.

Brālim D vajadzētu mazāk domāt pašam par sevi un mazāk par sevi runāt. Sevi vajadzētu paslēpt un sarunās izvairīties [672] no atsaukšanās uz sevi un cenšanās savas dzīves īpatnības izcelt kā priekšzīmi, kas būtu derīga, lai citi to atdarinātu. Viņam jākopj patiesa pazemība. Tam draud briesmas iedomāties, ka viņa dzīve un piedzīvojumi ir pārāki par citu cilvēku dzīvi un piedzīvojumiem.

Brālis D var būt vērtīgs Dieva lietai, ja viņa darbs kļūs harmonisks. Ja viņš varēs ieraudzīt un izlabot sava īpatnējā rakstura nepilnības, kas zināmā mērā kaitē viņa derīgumam, tad Dievs viņu varēs izlietot pieņemamā veidā. Viņam vajadzētu izvairīties no garām svētrunām un ilgām lūgšanām. Tās nedod nekādu labumu ne viņam pašam, ne citiem. Ilgstošā un varmācīgā balss orgānu lietošana ir izsaukusi kakla un plaušu iekaisumu un vispār viņa veselībai kaitējusi vairāk, nekā tam varēja palīdzēt ēšanas un atpūtas likumu pareiza ievērošana. No vienreizējas balss orgānu pārmērīgas piepūlēšanās vai sasprindzinājuma var ilgi neatspiest un var pat to samaksāt ar savu dzīvību. Runājot mierīgi, nesasteigti, bet nopietni, uz sapulces dalībniekiem tiks atstāts labāks iespaids nekā tad, ja centīsies satraukt jūtas, ļaujot tām valdīt pār balsi un izturēšanās veidu. Cik tālu vien iespējams, runājot vajadzētu saglabāt balss dabīgo toni. Pasludinātā patiesība ir tā, kas atradīs ceļu uz sirdi. Ja runātājs uzskata patiesību par realitāti, tad viņam ar Dieva Gara palīdzību izdosies klausītājus pārliecināt, ka viņa vēsts ir ļoti nopietna, nemaz nesesprindzinot jūtīgos balss orgānus vai plaušas.

Brālis D ir dziļi ieinteresēts savas mājas dzīvē; tomēr viņam draud briesmas no ieraduma koncentrēt savas domas pie lietām, kas tam ir sevišķi saistošas, bet kas nevar interesēt vai dot kādu labumu citiem. Viņš cenšas aizstāvēt noteikumus, kas paši par sevi ir pareizi; bet arī šeit atklāties, ka lietas, kas pašas par sevi ir pareizas un derīgas un labas, var kļūt nospiedošas un nogurdinošas, ja pie tām pārāk daudz kavējas un visos apstākļos cenšas izvest dzīvē. Tad draud briesmas atstāt novārtā svarīgākus jautājumus. [673]

Brāļiem D jāargās kļūt garlaicīgiem un nogurdinošiem. Viņu iespaids visā visumā ir bijis labs. Brālis D pēc savas dabas ir labs darbu vadītājs laicīgās lietās. Viņa pamācības un priekšzīme šajā virzienā ir palīdzējusi tiem, kas bijuši pietiekoši pazemīgi, lai pieņemtu padomu. Tomēr draudzē esošie greisirdīgie, neuzticīgie, nepaklausīgie, vaimanājošie un kurnošie ļaudis ir pazaudējuši visas cerības. Šiem brāļiem vajadzētu sargāties būt pārāk prasošiem.

Lai pilnveidotu kristīgu raksturu, mums nevajadzētu nodoties tikai mierīgai, lūgšanām bagātai apcerei, ne arī ārējai dedzībai un satrauktam darbam, atstājot novārtā personīgo dievbijību. Pašreizējais laiks prasa, lai mēs sagatavotos uz Kunga atnākšanu un čakli strādātu cilvēku glābšanas labā. "Neesiet kūtri tajā, kas jums jādara; esiet dedzīgi garā, kalpojiet Kungam" (Rom.12:11). Dievs nepieņems visizcilāko kalpošanas darbu, ja iepriekš nebūs notikusi svētošanās, dvēselei pakļaujoties Viņam un viņa mīlestībai. Zināmai cilvēku šķīrai, kas nelokāmi ievēro nogurdinošo pienākumu un ceremoniju stingri noteiktu ciklu, draud briesmas sistemātiski aizdzīt prom Dieva Garu un iznīcināt Kristus reliģijas dzīvību dodošo spēku.

Mēs dzīvojam negodīgas un samaitātas paaudzes vidū, un mūsu labos un noteiktos plānus ne vienmēr var izvest dzīvē tā, lai tie nāktu par labu visiem. Ja mēs domāsim par savu cieņu, tad nespēsīm palīdzēt daudziem, kuriem palīdzība ir visvairāk vajadzīga. Kristus kalpiem jāpiemērojas ļaužu dažādajiem stāvokļiem. Cenšoties apmierināt visu vajadzības, tie nevar turēties pie stingri izstrādātiem notikumiem. Ir jāstrādā dažādos veidos, lai ļaudis sastaptu tur, kur tie ir. "Citūs izglābiet, tos no uguns izraudami, un par citiem apžēlojaties ar bijāšanu, ienīdēdami arī tās no miesas apgānītās drēbes" (Jūdas 22,23).

Savus brāļus Korintā apustulis pamāca: "Tāpēc, vai ēdat, vai dzerat un ko vien dariet, to visu dariet Dievam par godu. [674] nepaliekat par piedauzīšanu ne jūdiem, ne grieķiem, ne Dieva draudzei. Itin kā arī es visās lietās visiem esmu pa prātam, nemeklēdami kas man, bet kas daudziem par labu, lai

tie top izglābti." (1. Kor. 10:31-33) "Jo no visiem svabads būdams, es sevi pašu esmu darījis par kalpu, ka jo vairāk dvēseļu mantotu." (1. Kor. 9:19) "Vājiem es esmu tapis it kā vājš, lai mantotu vājos; visiem esmu palicis viss, lai visādi kādu glābtu." (22. p.) "Bet mums, kas esam stipri, pienākas panest nestipro vājības un nevis sev pašiem būt pa prātam. Jo ikviens no mums, lai savam tuvākam ir pa prātam uz labu un par uztaisīšanu. Jo arī Kristus nav sev pašam bijis pa prātam, bet kā stāv rakstīts: Tavu nievātāju nievāšanas man ir uzkrītušas." (Rom. 15:1-3)

Brālis un māsa L, kas atnākuši no Kanādas, arvien vairāk pieķeroties šīm pasaules bagātībām, ir pakāpeniski pazaudējuši savienību ar Dievu un mīlestību uz Debesu un dievišķajām lietām. Savienība ar Debesīm ir kļuvusi arvien vājāka un pieķeršanās šai pasaulei arvien stiprāka. Dažus gadus atpakaļ viņi ar prieku interesējās par patiesības un Dieva darba uz priekšu iešanu. Vēlāk pieauga viņu mīlestība uz peļņu, un tiem vairs nebija intereses darīt savu daļu cilvēku glābšanas darbā. Sevis aizliegšana un labdarība neraksturoja viņu dzīvi. Dieva lietas labā viņi darīja pavisam maz. Ko viņi ir izdarījuši ar saviem podiem? viņi tos aprakuši zemē, ieguldot tos zemes īpašumos. viņi tos nav nodevuši mijējiem, lai, Kungam atnākot, Tas varētu saņemt Savu īpašumu līdz ar augļiem.

Viņiem ir darāms kāds darbs, savedot kārtībā savu sirdi un māju. "Krājiet sev mantu Debesīs!" (Mat.6:20). Viņu sirds ir pieķērusies šīs dzīves lietām, un mūžības apsvērumiem ir ierādīta otrā vieta. Viņiem vajadzētu dedzīgi strādāt, lai no savas sirds izraidītu mīlestību uz pasauli un iemīlētu lietas, kas ir augšā, novērstoties no zemes lietām. Ja Dieva kalpi [675] pastāvīgi atcerētos, ka viņiem ar savu iespaidu un saviem līdzekļiem jādara viss iespējamais, lai glābtu dvēseles, par kurām miris Kristus, tad būtu vairāk nesavtīgu pūļu un neticīgie tiktu satraukti; tad viņi tiktu pārliecināti, ka tādā veidā pasniegtā un ar priekšzīmi atbalstītā patiesība ir realitāte.

Brālim un mācai L vajadzētu uzticēties šīm pēdējām dienām veltītajam darbam un pilnveidot kristīgo raksturu, lai, Jēzum atnākot, tie varētu saņemt mūžīgo atalgojumu. Brālim L trūkst fiziskas un garīgas enerģijas. Viņš kļūst nederīgs lielu atbildību nešanai. Viņam vajadzētu apspriesties ar apdomīgiem un uzticīgiem brāļiem.

Brālis L ir Dieva īpašumu pārzinis. Viņam ir uzticēti līdzekļi, un viņam jāatmostas savam pienākumam un jāatdod Dievam tas, kas Viņam pieder. Viņam vajadzētu pārspēt prasības, kādas Dievam ir pret viņu. Kamēr viņš vēl dzīvo un ir spējīgs spriest, viņam vajadzētu izmantot izdevību un norakstīt savu īpašumu, kuru Dievs viņam ir uzticējis, neatstājot noteikšanu par to citiem un tā izdalīšanu pēc viņa dzīves noslēgšanās.

Sātans vienmēr ir gatavs izmantot cilvēku vājības un nespēku, lai piepildītu savu nodomu. Viņš ir viltīgs pretinieks un ir pārspējis daudzus, kuri bija domājuši darīt labu, veltot savus līdzekļus Dieva lietai. Daži ir bijuši nolaidīgi Dieva uzliktajā pienākumā norakstīt savus līdzekļus. Laikā nenodrošinot Dieva lietai līdzekļus, kurus Dievs tiem aizdevis, tie ļāva iejaukties sātānam, kas šos līdzekļus novirzīja uz savām rindām.

Brālim L vajadzētu rīkoties piesardzīgāk. Cilvēki, kuri nepieder mūsu ticībai, izdomājot dažādus iemeslus, saņem no viņa līdzekļus. Viņš tiem uzticas, domājot, ka tie ir godīgi cilvēki. Viņam nebūs iespējams atgūt visus līdzekļus, kuriem viņš ir ļāvis izslidēt no savām rokām un nonākt ienaidnieka rindās. Palīdzot Dieva lietai, viņš būtu varējis savus līdzekļus droši noguldīt, tādā veidā krājot mantu [676] Debesīs. Bieži vien viņš nespēj palīdzēt pat tad, kad to vēlētos, tāpēc, ka pats vairs nespēj rīkoties ar saviem līdzekļiem. Kad Kungs no viņa prasa līdzekļus, tad tie bieži atrodas citu cilvēku rokās, kuriem viņš tos ir aizdevis un no kuriem daži nemaz nedomā tos atdot, bet citi nesteidzas to darīt. Sātans grib sasniegt savu mērķi caur negodīgiem naudas aizņēmējiem tikpat pilnīgi kā jebkurā citā veidā. Viss, ko taisnības un patiesības pretinieks vēlas panākt, ir aizkavēt mūsu Pestītāja valstības uzcelšanu. Savu nodomu piepildīšanai viņš lieto starpniekus. Ja viņam izdodas aizkavēt līdzekļu ieplūšanu Dieva mantu namā, tad vienā no sava darba nozarēm viņš jau ir guvis panākumus. Līdzekļus, kurus vajadzēja izlietot lielā dvēseļu glābšanas darba atbalstīšanai, viņš ir noturējis savās rindās, lai tie palīdzētu viņam viņa darbā.

Brālim L vajadzētu nokārtot savas veikala lietas, neļaujot līdzekļiem palikt ārpus viņa rīcību robežām. Viņam dota priekštiesība būt bagātam labos darbos un uzcelt labu pamatu nākamam laikam, lai varētu satvert mūžīgo dzīvību. Viņam nav droši uzticēties savam spriedumam, kas kļūst arvien vājāks. Viņam vajadzētu apspriesties ar piedzīvojušiem brāļiem un meklēt gudrību no Dieva, lai labi paveiktu savu darbu, Viņam tagad visā nopietnībā vajadzētu sagādāt sev "mantu, kas nenoveco, bagātības Debesīs, kas nezūd" (Lūk.12:33).

Brālis M ir pielaidis kļūdu savā mājas dzīvē. Viņš savai sievai vārdos nav parādījis tādu mīlestību, kādu parādīt bija viņa pienākums. Viņš nav izkopis patiesas kristīgas laipnības un pieklājības tikumu.

Ne vienmēr viņš ir bijis pietiekoši laipns un uzmanīgi ievērojis viņas vēlēšanās un ērtības, ko darīt prasīja viņa pienākums. Tās nepievienošānās viņa ticībai ir iemesls, kāpēc viņi abi bieži ir jutušies nelaimīgi. Brālis M nav cienījis savas sievas spriedumu un padomu tā, kā viņam to vajadzēja darīt. Daudzējādā ziņā viņas spriedums un izšķiršanās spējas ir labākas nekā viņam pašam. [677] Ar savu skaidrāko skatu un labākām izšķiršanās spējām viņa, ja tai būtu prasīts padoms, būtu varējusi vīram ļoti palīdzēt viņa laicīgos darījumos un attiecībās ar kaimiņiem. Viņam nevajadzēja paļauties uz savu cienīgo stāvokli un domāt, ka pats visu saprot. Ja viņš pieņemtu padomu no sievas un ar laipnu izturēšanos parādītu viņai uzmanību un vēlēšanos viņai patikt, tad viņš nebūtu darījis neko vairāk par savu pienākumu. Ja viņas padoms runātu pretī viņa pienākumiem pret Dievu un Dieva prasībām pret viņu, tad viņš varētu atļauties domāt savādāk un, cik iespējams, vismierīgākajā veidā paskaidrot, ka viņš nevar upurēt savu ticību vai atteikties no pamatlīkumiem. Sievas sprieduma un padoma uzklauššana nāktu par labu brāļa M laicīgajām interesēm.

Kamēr viņš ir rupjš un nepiekāpīgs, tā iespaids nevar mantot sievu patiesībai. Viņam jāreformējas. Viņam jākļūst iekļūtīgākam, maigākam, laipnākam un jāpieaug mīlestībā. Savā sirdī viņam ir jāielaiž prieka un laimīgas apmierinātības saules gaisma un tad jāļauj tās stariem iespidēt ģimenē. Viņš savā ģimenē ir ievēdis ļaudis, kuru iespaids viņa sievai izvēršies par lāstu, bet ne par svētību. Ar tādu rīcību viņš tai ir uzlicis nastas, no kurām varēja izvairīties. No viņas vajadzēja prasīt padomu un ievērot viņas vēlēšanās, cik tālu tas ir iespējams, neapkaunojot savu ticību.

Brālis M ir izvēlējis pats savu ceļu, un viņam ir stipra griba, kas atgādina stūrgalvību. Viņš bieži ir bijis nepiekāpīgs. Tā nevajadzēja būt. Viņš saka, ka tic patiesībai, kas atstāj svētojošu, nomierinošu un izdaiļojošu iespaidu, bet viņa sieva to nesaka. Viņam vajadzēja parādīt, ka patiesībai ir vara pār viņa sabojāto raksturu, ka tā dara viņu pacietīgu, laipnu, iecietīgu, maigu, sirsnīgu un piedodošu. Labākais veids, kā brālis M varētu būt iespaidīgs misionārs savā ģimenē, ir atdarināt mūsu mīļā Pestītāja dzīvi.

LAICĪGĀS BAGĀTĪBAS PĀRVIETOŠANA

[678] Mīļai brāli N! Kopš mēs satikāmies Tiptonas telts sanāksmē, es tavas lietas dēļ esmu jutušies ļoti nospiests. Tik tikko varēju atturēties neuzrunājot tevi personīgi, tad kad es ļaudīm teicu Kristus vārdus: "Nekrājiet sev mantas virs zemes, kur kodes un rūsa tās maitā un kur zagļi rok un zog; bet krājiet sev mantu Debesīs, kur ne kodes, ne rūsa to nemaitā un kur zagļi nerok un nezog. Jo, kur jūsu manta, tur būs arī jūsu sirds" (Mat.6:19-21).

Es atcerējos, ka tavu seju esmu redzējusi jau kādu laiku atpakaļ man dotajā atklāsmē. Tu domāji, ka tev pienākas sludināt vārdu citiem; tomēr tava priekšzīme, kāda tā tagad ir, vairāk kavēs pieņemt patiesību, nekā tava sludināšana liks tai ticēt. Tu apliecini, ka tici vissvinīgākajai, vispārbaudošākajai vēstij, bet darbi tavu ticību neatbalsta. Tev ir patiesības teorija, bet tā tevi nav atgriezusi. Patiesība pilnībā nav pārvarējusi tavu sirdi, un tā netiek īstenota tavā ikdienas dzīvē.

Tev jāatgriežas un jāpārvēršas, atjaunojoties savā prātā. Kad patiesība pārvarēs tavu sirdi, tad tā izdarīs reformu arī dzīvē. Tad neuzticīgā pasaule pārlicināsies, ka patiesībā ir spēks, kas izdarījis tik lielu pārmaiņu tādā pasaulī mīlošā cilvēkā, kāds biji tu. Tu mīli šo pasauli. Tava manta ir šeit, un tava sirds ir pie tavas mantas. Un, ja patiesība tevi nepiespiedīs pārtraukt mīlēt savu dievu, kas ir šī pasaule, tad tu ar savu mantu iesi bojā. [679]

Tev ir pavisam maza izpratne par šo pēdējo dienu darba augsto raksturu. Tu patiesības dēļ neesi pienesis upurus. Tev ir skopa aprēķinātāja gars, un tu esi aizvēris savas acis pret apbēdināto un trūcīgo ļaužu vajadzībām. Tevī nav pamodusies līdzjūtība, lai atvieglotu apspiesto vajadzības un tev nav arī sirds, kas ar saviem līdzekļiem palīdzētu Dieva lietai vai izdalītu cietēju vajadzībām. Tava sirds ir pie tavām laicīgajām bagātībām. Ja tu nepārvarēsi savu pieķeršanos šīs pasaules lietām, tad Debesu valstībā tev nebūs vietas.

Kāds likumu pazinējs jautāja Jēzum, ko viņam vajadzētu darīt, lai iemantotu mūžīgo dzīvību. Jēzus viņam norādīja uz Sava Tēva baušļiem, paskaidrojot, ka paklausība tiem ir nepieciešama, lai varētu tikt izglābts. Kristus viņam teica, ka viņš zina baušļus un, ka paklausot tiem, viņš dzīvos. Ņem vērā viņa atbildi: "Visu to es esmu turējis no savas jaunības." Jēzus līdzjūtībā un mīlestībā uzlūko šo piekrāpto jaunekli. Viņš gatavojas tam pasacīt, ka viņam tomēr nav izdevies no sirds ievērot tos baušļus, par kuriem viņš pārliecinoši apgalvoja, ka ir tiem paklausījies. Jēzus viņam saka: "Vienas lietas tev trūkst: ej un pārdod visu, kas tev ir, un dod nabagiem, tad tev būs manta Debesīs un nāc un staigā Man pakal, krustu uz sevis ņēmis" (Marka 10:21).

Jēzus jaunekļa uzmanību vērš tieši uz viņa rakstura trūkumu. Viņš atsaucas uz Savu pašizliedzīgo

krustu nesošo dzīvi. Cilvēku glābšanas labā Viņš bija atstājis visu un tagad uzaicināja šo jaunekli nākt un atdarināt Viņa priekšzīmi, apgalvojot, ka tad būs manta Debesīs. Vai jaunekļa sirds kļuva liksma par šo apliecinājumu, ka viņam tiešām būs manta Debesīs? Ak, nē! Laicīgā manta bija viņa elks; tā aptumšoja mūžīgā mantojuma vērtību. Viņš novērsās no krusta, novērsās no Pestītāja pašreizējās dzīves un pievērsās šai pasaulei. Viņš turpina ilgoties pēc Debesu mantojuma, tomēr nepakļaujoties nosacījumiem, no tā atsakās. Viņš cīnās, lai izšķirtos, ko izvēlēties, tomēr beidzot apņemas arī tālāk atdot [680] savu mīlestību laicīgajai mantai.

Šim jauneklim piederēja lieli īpašumi, un viņa sirds bija tiem pieķērusies. Viņš nebija ar mieru pārvietot savu mantu uz Debesīm, atraujot tai savu mīlestību un darot ar to labu - aplaimojot atraitnes un bāreņus un tādā veidā kļūstot bagātam labos darbos. Šī jaunekļa mīlestība uz laicīgo mantu bija lielāka par viņa mīlestību uz līdzcilvēkiem un neiznikstošo mantojumu. Viņš bija izšķīries. Kristus izteiktais paskubinājums nodrošināt sev mantu Debesīs, tika noraidīts, jo viņš nebija ar mieru pildīt nosacījumus. Uzvarēja mīlestība uz laicīgo mantu, un šīs pasaules bagātības dēļ tika upurētas Debesis ar visu to valdzinošo godību. Jauneklis ļoti noskuma, jo viņš vēlējās iegūt abas pasaules; tomēr laicīgās pasaules labā viņš upurēja Debesu pasauli.

Tikai nedaudzi saprot, kāds spēks ir viņu mīlestībai uz bagātību, kamēr pār tiem nav nācis attiecīgs pārbaudījums. Daudzi, kas sevi sauc par Kristus sekotājiem, tad ierauga, ka bagātību mīl vairāk par savu tuvāko un vairāk par savu Dievu. Līdzīgi bagātajam jauneklim viņi meklēja dzīvības ceļu, bet, kad ceļš ir parādīts un arī aprēķināts, ko maksās iešana pa to, un viņi tiek pārliecināti, ka tiem jāupurē savas laicīgās bagātības un jākļūst bagātiem labos darbos, tad tie nolemj, ka Debesis maksā pārāk dārgi. Jo lielāka ir virs zemes uzkrātā manta, jo grūtāk tās īpašniekam saprast, ka manta nepieder viņam, bet ir aizdota, lai to izlietotu Dievam par godu.

Jēzus šeit izmantoja gadījumu, lai pasniegtu mācekļiem iespaidīgu mācību: "Bet Jēzus sacīja saviem mācekļiem: patiesi Es jums saku: bagātais grūti ieies Debesu valstībā. Vieglāk ir kamielim iet caur adatas aci nekā bagātam ieiet Debesu valstībā" (Mat,19:23,24). [681]

Šeit parādīts bagātības spēks. Bagātības mīlestības vara uz cilvēku prātu iedarbojas gandrīz paralizējoši. Bagātība savaldzina daudzus un liek tiem rīkoties it kā bez saprašanas. Jo vairāk šīs pasaules mantu tiem pieder, jo vairāk tie tās kāro. Līdz ar bagātības vairošanos pieaug viņu bailes nonākt trūkumā. Viņi tiecas uzkrāt naudu nākotnei. Viņi ir skopi un savtīgi, baidīdamies, ka nākotnē Dievs par viņu vajadzībām negādās. Sādi cilvēki tiešām ir nabagi Dieva priekšā. Kad bagātība ir vairojusies, tad viņi paļaujas uz to un pazaudē ticību Dievam un Viņa apsolījumiem.

Nabadzīgs cilvēks, kas tic Dievam un paļaujas uz Viņu, kas uzticas Viņa mīlestībai un Viņa gādībai un ir bagāts labos darbos, saprātīgi izlietodams mazumu, kas viņam pieder, lai aplaimotu citus, ir bagāts Dieva priekšā. Viņš saprot, ka tuvākam ir prasības pret viņu un ka viņš nevar tās neievērot un tomēr uzskatīt, ka paklausa Dieva pavēlei: "Tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu" (Mat.22:39). Trūcīgs cilvēks, kas ir bagāts Dieva priekšā, līdzcilvēku glābšanai, piešķir daudz lielāku nozīmi nekā visam zeltam un sudrabam, kas atrodas pasaulē.

Kristus norāda ceļu, kā ļaudis, kam pieder laicīgas bagātības, bet kas nav bagāti Dieva priekšā, var iegūt patiesu bagātību. Viņš saka: Pārdodiet, kas jums ir, dodiet dāvanas, un krājiet sev mantu Debesīs. Dziedināšanas līdzeklis ko Viņš ieteic pasaules bagātniekiem, ir viņu mīlestības novēršana no laicīgās bagātības, tā vietā iemīlot mūžīgo mantojumu. Ieguldot savus līdzekļus Dieva lietā, lai palīdzētu glābt līdzcilvēkus, un ar saviem līdzekļiem aplaimojot trūcīgos, tie kļūst bagāti labos darbos un "sev mantas krāj par labu pamatu uz nākamo laiku, ka tie dabūtu mūžīgo dzīvošanu" (1.Tim.6:19). Tāds noguldījums būs drošs. Tomēr daudzi ar saviem darbiem rāda, ka viņi neuzticas Debesu bankai. Viņi labāk izvēlas uzticēt savus līdzekļus zemei, nekā aizsūtīt tos sev pa priekšu uz Debesīm, lai viņu sirds varētu būt pie viņu Debesu mantas.

Mans brāli, tevī gaida darbs; tev jācenšas pārvarēt [682] mantkārība un mīlestība uz laicīgo bagātību, kā arī sevišķa uzmanība jāpievērš cīņai ar pašpaļāvību, kas tevī radusies sakarā ar taviem šķietamajiem panākumiem šīs pasaules lietu iegūšanā. Nabaga bagātnieki, kas sakās kalpojam Dievam, pelna līdzjūtību. Ar vārdiem apliecinot, ka pazīst Dievu, darbos tie Viņu aizliedz. Cik liela ir tādu cilvēku tumsa! Viņi apliecina ticību patiesībai, bet darbi neatbilst viņu ticības apliecībai. Bagātības mīlestība cilvēkus padara savtīgus, prasošus un valdonīgus. Bagātība ir vara; un bieži mīlestība uz to samaitā visu, kas cilvēkā ir cēls un līdzīgs Dievam. Bagātība uzliek lielas atbildības. Tās iegūšana ar netaisnu rīcību, ar viltu tirdzniecībā, ar atraitņu un bāreņu apspiešanu vai ar mantas uzkrāšanu, neņemot vērā trūkumcietēju vajadzības, beidzot izsauks taisnu atmaksu, kuru Svētā Gara iedvesmā aprakstījis apustulis: "Tad nu jūs, bagātie, raudiet un kauciet par tām bēdām, kas pār jums nāk. Jūsu bagātība ir sapuvusi un jūsu drēbes kožu saēstas. Jūsu zelts un sudrabs ir sarūsējis; un

viņu rūsa būs jums par liecību un aprīs jūsu miesas it kā ugunis. Jūs esat mantas krājuši pēdējās dienās. Redzi, strādnieku, jūsu tīrumu plāvēju alga, ko jūs esat atrāvuši, brēc, un plāvēju brēkšana ir nākusi priekš Kunga Cebaota ausīm” (Jēk.5:1-4).

Vienkāršākais un nabadzīgākais no patiesajiem Kristus mācekļiem, kas ir bagāts labos darbos, Dieva skatījumā ir vērtīgāks un dārgāks par ļaudīm, kuri lepojas ar savu lielo bagātību. Viņi Debesu pagalmos tiek vairāk godāti nekā vislielākie ķēniņi un augstmaņi, kas nav bagāti dieva priekšā.

Apustulis Pāvils pamācīja Timoteju teikt bagātajiem: “Bagātiem šinī pasaulē pavēli, lai tie augsti neturas, nedz cer uz nepastāvīgo bagātību, bet uz dzīvo Dievu, Kas mums visas lietas bagātīgi pasniedz par atspirgšanu, lai tie dara labu, bagāti top labos darbos, labprāt izdala, ir [683] devīgi. Lai šev mantu krāj par labu pamatu nākamam laikam, ka tie dabū mūžīgu dzīvošanu” (1.Tim.6:17-19). Šie pamācošie vārdi ir attiecināmi uz tevi, brāli N, un uz ļoti daudziem citiem, kas sakās ticam šo pēdējo dienu patiesībai.

Kas krāj naudu vai iegulda to lielos zemes īpašumos, tanī pašā laikā atraujot savām ģimenēm dzīves ērtības, rīkojas līdzīgi bezprātīgiem ļaudīm. Viņi neatļauj savām ģimenēm baudīt tās lietas, kuras Dievs tām ir bagātīgi pasniedzis. Neskatoties uz to, ka viņiem pieder lieli īpašumi, viņu ģimenes locekļi bieži ir spiesti strādāt pāri saviem spēkiem, lai ietaupītu uzkrāšanai vēl vairāk naudas. Līdz pēdējam tiek piepūlētas smadzenes, kauli un muskuļi, lai tikai būtu ko krāt, bet kristieša reliģiskie pienākumi tiek pamesti novārtā. To mērķis no rīta līdz vakaram ir darbs, darbs un atkal darbs.

Daudzi neparāda nopietnāku vēlēšanos iepazīt Dieva gribu un izprast viņa prasības pret tiem. Daži, kas mēģina mācīt patiesību citiem, paši nepaklausa Dieva Vārdam. Jo vairāk šādu skolotāju būs Dieva darbā, jo nesekmīgāks tas kļūs.

Daudzi, kuriem Dievs ir uzticējis bagātību, nedomā, ka ar šīs bagātības paturēšanu savās rokās tie rīkojas pretī savām mūžīgajām interesēm. Apustulis tiem rāda, ka, kļūstot bagātiem labos darbos, patiesībā tie strādā priekš sevis. Tad tie krāj sev, sagādā sev Debesīs paliekošu mantu, lai dabūtu mūžīgu dzīvošanu. Izdalot Dieva darba vajadzībām un palīdzot trūcīgiem, viņi uzticīgi pilda to darbu, ko Dievs tiem ir nozīmējis; un viņu pašai ziedīgie, augstsirdīgie mīlestības darbi piemiņai tiks ierakstīti Debesu grāmatās. Ikkatrs taisns darbs tiks padarīts nemirstīgs, kaut arī darītājs varbūt nedomās, ka ir veicis kaut ko ievēribas cienīgu. Ja to cilvēku ikdienas gaitas, kuri atzīst patiesību, būtu Kristus priekšzīmes dzīvs atdarinājums, tad no šiem cilvēkiem izplūstu gaisma, kas arī citus vadītu pie Pestītāja. [684] Tikai Debesis pilnībā tiks novērtēti mācībai atbilstošas, harmoniskas un dievbijīgas dzīves svētlaimīgie rezultāti attiecībā uz citu cilvēku izglābšanu.

Mans brāli, tev daudz jāstrādā savā ģimenē, lai tai parādītu, ka patiesība priekš tevis ir padarījusi lielu darbu un ka tās iespaidā tava dzīve un tavs raksturs ir kļuvis iejūtīgāks, skaistāks un cēlāks. Tu apliecinī ticību tam, ka mēs dzīvojam pēdējās dienās un, ka mēs sniedzam pasaulei brīdinošu un pārbaudošu vēsti; vai tu ar saviem darbiem to rādi? Dievs tevi pārbauda, un viņš atklās tavas sirds patiesās domas un jūtas.

Kungs tev ir uzticējis līdzekļu podus, lai tos izlietotu Viņa lietas uz priekšu virzīšanai, trūcīgo aplaimošanai un nabadzīgo ļaužu stāvokļa atvieglošanai. Ar saviem līdzekļiem tu vari izdarīt daudz vairāk laba, nekā tu sasniegsi ar sludināšanu, paturot savu naudu pie sevis. Vai tu savus līdzekļu podus esi devis mijējiem, lai Kungam atnākot un sakot: “norēķinies par savu namturību”, tu neapmulsis varētu viņam nodot viņam dubultotu podu skaitu, kapitālu un augļus, jo tu tos nebūsi krājis, nebūsi savtīgi zemē apracis, bet gan izlietojis. Aplūko savas pagājušās dzīves gājumu. Cik daudzus tu esi aplaimojis ar saviem līdzekļiem? Cik daudzās sirdīs tu ar savu devību esi pamodinājis pateicības jūtas? Lūdzu izlasi Jesajas 58. nodaļu. Vai esi kādu atraisījis no netaisnām saitēm? Vai esi centies atvieglot smagās nastas? Atbrīvot apspiestos un salauzt ikkatru jūgu? vai esi dalījis savu maizi ar izsalkušiem un iavedis namā nabaga izdzītos? Vai esi apsedzis kādu kailu cilvēku?

Ja esi bagāts šajos labajos darbos, tad tu vari sev prasīt minētā nodaļā dotos apsolījumus: “Tad aušis tava gaisma kā dienas blāzma un tava dzīvība no jauna zels, un tava [685] taisnība ies tavā priekšā, un Kunga godība tevi pavadīs. Tad tu sauksi un Kungs atbildēs; tu brēksi un Viņš sacīs: redzi, šē Es esmu.” “Un ja tu izsalkušam atdarīsi savu sirdi un paēdināsi apbēdināto dvēseli, tad tava gaisma atspīdēs tumsībā, un tava krēsla būs kā dienas vidus; un Kungs Tevi vadīs bez mitēšanās un pieēdinās tavu dvēseli tuksnesī un stiprinās tavus kaulus. Un tu būsi kā slacināts dārzs un kā ūdens avots, kam ūdens netrūkst”(Jes.58:8-11). Bet tagad tev nav tiesību uz šīm apsolītajām svētībām. Seit uzrādītājā darbā tu neesi iesaistījies. Atskaties uz savu pagājušo dzīvi un pārdomā, cik tukša tā ir labu, cēlu un augstsirdīgu darbu ziņā. Tu esi runājis par patiesību, bet tu to neesi ieaudis savā dzīvē. Tava dzīve nav bijusi cēla un svēta, bet ir raksturīga ar savtību un skopumu. Tu esi uzticīgi

kalpojīs savam es. Ir pēdējais laiks mainīt savu rīcību un čakli strādāt, lai iegūtu mantu Debesīs.

Tu esi daudz zaudējis, ko tu vairs nekad nevari atgūt. Tu neesi izmantojis piešķirtās izdevības darīt labu, un tava neuzticība ir ierakstīta Debesu grāmatās. Kristus dzīvi raksturoja Sevis aizliegšana, sevis upurēšana un nesavtīga labdarība. Tu neesi pareizi sapratis, kā jāsatavojas Dieva valstībai. Tavi uzskati visā visumā ir pārāk nepilnīgi. Runāšana ir lēta prece, tā daudz nemaksā. Darbi, augļi noteiks koka raksturu. Kādus augļus tu esi nesis? Apustulis Jēkabs pamāca savus brāļus: "Ko tas palīdz, mani brāļi, ja kas saka, viņam ir ticība, bet darbu nav? Vai ticība viņu var izglābt? Ja kāds brālis vai māsa būtu kaili un viņiem trūktu dienīškās pārtikšanas, un ja kāds no jums uz tiem sacītu: ejiet ar mieru, sildieties un esiet paēduši, bet jūs tiem nedotu, kas miesai vajadzīgs - ko tas palīdz?" (Jēk.2:14-16). Tavi labie novēlējumi, mans brāli, trūcīgos neapgādās. Darbiem [686] jāliecina, ka tava līdzjūtība un mīlestība ir patiesa. Cik reizes tu burts burtā neesi izturējies tā, kā rādīts minētajā ainojumā?

Tu sevi vērtē ļoti augstu; tomēr tev vēl ir darāms kāds darbs, ko neviens cits tavā vietā nevar padarīt. Tavai dabai jāpārveidojas un pārmaiņai jānotiek visā tavā būtībā. Tu patiesību mīli vārdos, bet ne darbos. Tu mazliet mīli Kungu, bet vairāk savu mantu. Vai Kungs tev, ja Viņš tevi sastaps tādu, kāds tu pašlaik esi, sacīs: "Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps; ieej sava Kunga priekā?" (Mat.25:23). Par kādu prieku te runāts? "Kas jebšu varējis priekā būt, krustu ir panesis, par kaunu nav bēdājis un ir sēdies pa labai rokai Dieva goda krēslam" (Ēbr.12:2). Jēzus prieks bija redzēt dvēseles, kas izglābtas, tāpēc Viņš upurēja savu slavu, godu, bagātības un Savu dzīvību. Cilvēku glābšana bija Viņa prieks. Kad Dieva valstībā būs sapulcināti visi atpestītie, tad Viņš redzēs savas dvēseles ciešanu augļus un būs apmierināts.

Cilvēki, kuri ir Kristus līdzstrādnieki, kuri ir līdzstrādnieki Viņa pašizliedzīgajā un sevi uzupurējošā dzīvē, varēs būt darba rīki dvēseļu pievešanā Kristum un varēs redzēt tos izglābtus, mūžīgi izglābtus, slavējam Dievu un Jēru, kas viņus ir atpircis.

Pleasanton, Kanzasa, 1870. gada 15. oktobris

PĀRBAUDES PĒC KRISTUS ATNĀKŠANAS NEBŪS

Brāli O! Rakstot par citiem cilvēkiem draudošajām briesmām, manu prātu nospiež tavs gadījums. Jau vairākus mēnešus es meklēju izdevību, lai rakstītu tev un arī citiem; tomēr neatliekams darbs ir mani kavējis uzrakstīt visas tās liecības, kas man dotas atsevišķiem cilvēkiem.

Tavs gadījums bieži ir nomācis manu prātu; tomēr es [687] skaidri neizpratu vai man tev jāraksta. Es esmu pārrakstījusi daudzas liecības, kuras dotas priekš citiem cilvēkiem, un daudzas no tām daudzējādā ziņā attiecas arī uz tevi. Liecības tiek publicētas ar nolūku, lai arī tie, kas personīgi nav uzrādīti, bet kas ir tikpat vainīgi kā norātie, tiktu brīdināti caur citiem cilvēkiem izteikto rājienu. Es domāju, ka mans pienākums nav griezties pie tevis personīgi. Tomēr, rakstot personīgās liecības citiem, kuriem draud briesmas neievērot un nepildīt savus pienākumus pret Dieva lietu, ar to kaitējot un sagādājot zaudējumus, es nevaru skaidri izprast, vai tavu gadījumu drīkstētu atstāt, neko tev nerakstot.

Pēdējā atklāsmē man tika dota vairāk kā pirms diviem gadiem. Tad man pavēlēja runāties un rakstot, izcēl galvenos pamatlikumus un tajā pat laikā īpaši norādīt uz dažiem cilvēkiem draudošajām briesmām, uz viņu kļūdām un grēkiem, lai viņi būtu brīdināti, norāti un pamācīti. Es redzēju, ka visiem vajadzētu rūpīgi pārbaudīt savu sirdi un dzīvi, lai redzētu, vai viņi nav pielaiduši tās pašas kļūdas, par kurām norāti citi, un vai citiem dotie brīdinājumi neattiecas arī uz viņu gadījumu. Ja tā, tad viņiem vajadzētu saprast, ka padoms un rājiens dots arī viņiem, un ka tas jāņem vērā praktiskā dzīvē tā, it kā viņi būtu uzrunāti tieši personīgi.

Kas pēc savas dabas mīl pasauli un kas nevērīgi izturas pret saviem pienākumiem, tie var ieraudzīt savas kļūdas citu cilvēku gadījumos, kuri ir norāti. Dievs vēlas pārbaudīt ticību visiem tiem, kas sevi sauc par Kristus sekotājiem. Viņš pārbauda visu to cilvēku lūgšanu patiesīgumu, kuri saka, ka nopietni grib izprast savus pienākumus. Viņš pienākumu parādīs ļoti skaidri. Viņš visiem dos bagātas iespējas ieraudzīt to, kas ir viņu sirdīs. Cīņa starp pašā es un Dieva žēlastību būs ļoti nopietna. Paša es cīnīsies pēc virskundzības un nostāsies pretī darbam, kas pūlas dzīvi un domas, [688] gribu un tieksmes pakļaut Kristus prātam. Ceļu, kas ved pretī mūžīgai dzīvei, vienmēr raksturo nepieciešamība sevi aizliegt un uzņemt krustu; un tāpēc "ir maz, kas to atrod".

Dievs pārbauda visu cilvēku raksturu. Viņš pārbauda to mīlestību uz Viņa lietu un uz patiesības izplatīšanas darbu, par kuru tie saka, ka tā nozīme nemaz nav novērtējama. Siržu Pārmeklētājs pēc

uzrādītajiem augļiem vērtē, kurš ir patiess Kristus sekotājs; kurš līdzīgi dievišķīgajam Paraugam atteiksies no pasaulīgā goda un laicīgās mantas un samierināsies ar pasaules acīs neievērojamu dzīvi, augstāk vērtējot Dieva labvēlību un Kristus krustu, lai beidzot varētu sev iegūt patiesas bagātības, Debesīs ieguldītu mantu, algas atvieglojumu - mūžīgu dzīvību.

Kas nevēlas sevi patiesi pazīt, tie rājienus un brīdinājumus attiecinās uz citiem un nesapratīs, ka skārts ir tieši viņa gadījums, ka atklātas tieši viņa kļūdas un viņam draudošās briesmas. Laicīgie, savtīgie motīvi aptumšo prātu un tā iedarbojas uz dvēseli, ka cilvēks nevar tikt atjaunots dievišķā līdzībā. Bet, kas ar savu samaitāto dabu nepretosies Dieva prātam, tie netiks atstāti tumsā, bet tiks atjaunoti atzīšanās un patiesā svētumā un pat priecāsies nesot Kristus krustu.

Man rādīja, ka īstā laikā Dievs mani spiedīs teikt atsevišķiem cilvēkiem, kā Nātāns teica Dāvidam: "Tu esi tas vīrs."(2.Sam.12:7) Daudzi izliekas, ka tic liecībām, kad tās sniegtas citiem, un līdzīgi Dāvidam, spriež par tiem tad, kad tiem vajadzētu rūpīgi pārmeklēt pašiem savu sirdi, pārbaudīt savu dzīvi un praktiski ņemt vērā citiem dotos nopietnos rājienus un brīdinājumus.

Brāli O, man rādīja, ka tu esi pieķēries laicīgai mantai vairāk, nekā tu pats to domā. Pienākuma izpratne tev ir kļuvusi neskaidra. Kad tavu prātu ietekmē Dieva Gars, vēloties tevi vadīt uz darbiem, kas saskan ar Dieva gribu un Viņa prasībām, tad citi iespaidi, kas neatbilst Dieva darbam šai [689] laikā, tevi kavē paklausīt dievišķās gribas pamudinājumiem; un rezultātā tava ticība nav kļuvusi pilnīga darbos. Tev jāuzvar pieķeršanās tavai laicīgajai mantai. Reizēs, kad pretēji tavai gribai un taviem aprēķiniem, līdzekļi no tevis aizplūst ienaidnieka rindās un ar to tie ir zaudēti Dieva lietai, tu esi juties ļoti samulsis un satraukts. Kungs tev ir uzticējies līdzekļu podus, lai tu tos izlietotu Viņam par godu. Tu esi Viņa mantu pārzinis, un tev jābūt ļoti uzmanīgam, lai pret savu pienākumu neizturētos nevērīgi. Pēc savas dabas tu esi pasauli mīlošs vīrs un tiecies tavā pārziņā nodotos līdzekļu podus uzskatīt par saviem. Bet drīz tu dzirdēsi vārdus: "Atbildi par savu namturību."(Lūk.16:2)

Dieva bērni ir gudri, ja tie uzticas tikai tai gudrībai, kas nāk no augšienes, un ja tiem nav cita spēka, kā tikai tas, kas nāk no Dieva. Ja mēs gribam būt vienoti ar Kungu un palikt Viņā, tad mums nepieciešams pārtraukt draudzību ar pasauli un tās garu. Mūsu spēks un veiksmē ir savienībā ar Kungu, viņam mūs izredzot un pieņemot. Starp gaismu un tumsu nevar būt nekāda savienība. Dievs vēlas, lai viņa ļaudis būtu īpaša tauta, atšķirta no pasaules, un lai tā atstātu iespaidīgu svētuma priekšzīmi, kas apvienotu pasauli, pārlicinātu vai nosodītu, atkarībā no tās izturēšanās pret doto gaismu. Patiesība, kas pasniegta saprašanai, un gaisma, kas būs apspīdējusi dvēseli, notiesās un nosodīs, ja to nepieņems vai atraidīs.

Šajā izvirtušajā laikmetā maldi un tumsa tiek vērtēti augstāk par gaismu un patiesību. Daudzu, tā saucamo, Kristus sekotāju darbi neizturēs pārbaudi, ja tos apskatīs tagad uz viņiem spīdošajā gaismā. Šī iemesla dēļ daudzi nenāk pie gaismas, lai neatklātos, ka viņu darbi netiek darīti iekš Dieva. Gaisma atklāj un uzrāda tumsā apslēptos jaunus [690] darbus. Pasaules cilvēki un ļaudis, kas ir patiesi Kristus kalpi, ārējā izskata ziņā var neatšķirties; tomēr viņi kalpo katrs savam kungam, kuru intereses ir pilnīgi pretējas. Pasaule neredz un neizprot šo starpību; tomēr tos šķir neizmērojams attālums, milzīga atstarpe.

Kristus saka: "Jūs neesat no pasaules, bet Es jūs esmu izredzējis no pasaules." (Jāņa 15:19) Patiess Kristus sekotājs nevar baudīt pasaules draudzību un tajā pat laikā dzīvot dzīvi, kas ir apslēpta Kristū. Mīlestība ir jāatrauj no laicīgās mantas un jāpievērš Debesu bagātībām. Cik grūti bija jauneklim, kuram piederēja lieli īpašumi, atraut savu mīlestību no laicīgās mantas, pat neskatoties uz to, ka kā alga viņam tika apsolīta mūžīgā dzīvība!

Ja viss, kas mums ir un kas mēs esam, nav veltīts Dievam, tad savtīgās intereses aizklāj mūsu acis, ka neredzam darba milzīgo nozīmi, un līdzekļi, kurus Dievs prasa atdot Viņam, tiek aizturēti. Bet Tas, Kas mums šos līdzekļus ir aizdevis Viņa lietas tālākai attīstīšanai, bieži vien atraus Savu labklājību dodošo roku un dažādos ceļos izputinās šos aizturētos līdzekļus, un tie būs zuduši to īpašniekam un zuduši Dieva lietai. Tie nebūs pasargāti ne šai pasaulei, ne nākošai. Dievs ir aplaupīts, un sātans līksmo uzvaras priekšā. Kungs vēlas, lai tu, brāli O, rūpīgi pārbaudītu pats savu sirdi un to atbrīvotu no pasaules mīlestības. Mirsti sev un dzīvo Dievam. Tad tu būsi to skaitā, kuri ir pasaules gaisma.

Man rādīja, ka tu nododies maldīgām domām par nākotni, domām, kam kaut kas kopējs ar postošiem uzskatiem par nākamo laikmetu. Sos uzskatus tu reizēm izsaki citiem. Tomēr tie nesaskan ar visas draudzes domām. Tu nepareizi izlieto [691] Rakstus. Kad Jēzus piecelsies vissvētākajā vietā un noliks savas vidutāja drēbes un priestera tērpa vietā uzvilks atriebības drēbes, tad darbs grēcinieku labā būs pabeigts. Tad būs pienācis laiks, kad atskanēs pavēle: "Kas netaisnību dara, tas lai joprojām netaisnību dara...un, kas ir taisns, tas lai joprojām ir taisns, un kas ir svēts, tas lai

joprojām ir svēts. Un redzi, es nāku drīz, un Mana alga līdz ar Mani, ikvienam atmaksāt kā viņa darbs būs.” (Atkl.22:11,12)

Dievs ir devis Savu Vārdu visiem cilvēkiem, lai to pētītu un iepazītos ar dzīvības ceļu. Nav jāmaldās nevienam, kas grib pakļauties Dieva Vārdā atklātajiem nosacījumiem. Visiem ir dāvāts pārbaudes laiks, lai viņi varētu izveidot mūžīgai dzīvei derīgu raksturu. Visiem tiks dota iespēja izšķirties par dzīvību vai nāvi. Ļaudis tiks tiesāti atbilstoši viņiem dotajam gaismas mēram. Nevienam nebūs jāatbild par tumsu un maldiem, ja viņam nav sniegta gaisma, viņi nevar būt grēkojuši nepieņemdami to, kas viņiem nemaz nav sniegts. Pirms Jēzus atstās Savu vietu svētnīcas vissvētākajā nodalījumā, visi tiks pārbaudīti. Pārbaudes laiks grēciniekiem noslēgsies līdz ar Kristus aizlūgšanas izbeigšanos un ietērpsanos atriebības drēbēs.

Daudzi lolo uzskatus, ka pārbaudes laiks tiks dāvāts vēl pēc tam, kad Jēzus pabeigs Savu Vidutāja darbu vissvētākajā vietā. Tā ir sātaņa viltība. Dievs pārbauda pasauli ar gaismu, kuru viņam ir patīcis dot vēl pirms Kristus atnākšanas. Sajā laikā tiek veidots raksturs dzīvībai vai nāvei. Bet pārbaudes laiks ļaudīm, kuri izvēlas dzīvot grēka dzīvi un neņem vērā piedāvāto lielo pestīšanu, noslēdzas līdz ar Kristus kalpošanas darba izbeigšanos īsi pirms viņa parādīšanās debesu padebešos.

Kas mīl šo pasauli un kuru prāts ir miesīgs un ir ienaidā ar Dievu, tie sev glaimo, ka pārbaudes laiks tiks dots vēl pēc Kristus parādīšanās debesu padebešos. Miesīgo sirdi, kurai tik ļoti negribas pakļauties un paklausīt, piekrāps šie patīkamie uzskati. Daudzi paliks miesīgas drošības [693] sajūtā un turpinās pretoties Dievam, glaimodami sev, ka vēl ir jābūt laikam grēku nožēlošanai un iespējai pieņemt patiesību, kas tagad ir tik nepopulārs un tik pretēja viņu dabīgajām tieksmēm un iegribām. Viņi domā, ka tie iemantos pestīšanu tad, kad tiem, paklausot Kristum un patiesībai, ne ar ko nevajadzēs riskēt un neko nevajadzēs zaudēt.

Rakstos ir dažas vietas, kas grūti izprotamas, un ko, kā saka Pēteris, nemācītie un nenosvērtie cilvēki pārgroza sev par pazūšanu. Mēs šajā dzīvē varbūt nespēsīm izskaidrot katras Rakstu vietas nozīmi; tomēr nav tādu svarīgu, praktisku patiesības punktu, kas paliktu tīti noslēpumā. Kad pienāks Dieva iepriekš paredzētais laiks pārbaudīt pasauli ar kādu patiesību attiecīgajam laikam, tad Viņa Gars liks cilvēku prātiem meklēt Rakstos, pat ar lūgšanām un gavēšanu, līdz tiks atrasts viens loceklis pēc otra un savienoti pilnīgā ķēdē. Ikkatra patiesība, kas tieši attiecas uz dvēseļu pestīšanu, tiks padarīta tik skaidra, ka nevienam nevajadzēs maldīties vai staigāt tumsā.

Izsekojot pravietojumu ķēdei, mēs redzam, ka mūsu laikam atklātās patiesības ir kļuvušas skaidras un nepārprotamas. Mēs esam atbildīgi par šīm priekšrocībām, kuras baudām un par gaismu, kas spīd uz mūsu tekas. Kas dzīvoja pagājušo paaudžu laikos, tie bija atbildīgi par gaismu, kurai bija ļauts spīdēt uz viņiem. Viņu prāts tika pievērsts dažādām rakstu vietām, kuras viņi pārbaudīja. Tomēr viņi nesaprata tās patiesības, kuras izprotam mēs. Viņiem nevajadzēs atbildēt par gaismu, kuras tiem nebija. Viņiem bija Bībele tāpat kā mums; tomēr īpašās patiesības par zemes vēstures noslēdzošajām ainām tiks atklātas laikā, kad virs zemes dzīvos pēdējās paaudzes. [693]

Īpašās patiesības ir bijušas piemērotas attiecīgo paaudžu apstākļiem, kādos tās dzīvojušas. Tagadējā patiesība, kas pārbauda šīs paaudzes ļaudis, nebija pārbaudes akmens sen agrāk dzīvojošiem cilvēkiem. Ja gaisma, kas tagad spīd uz mums par ceturto baušļa sabatu, būtu dota agrākajām paaudzēm, tad Dievs no tā prasītu atbildību par šo gaismu.

Kad Debesīs tika atvērts Dieva templis, Jānis svētā atklāsmē redzēja ļaužu grupu, kuri ļoti uzmanīgi un dziļā godbijībā raudzījās uz šķirstu, kurā atradās Dieva likumi. Īpaša pārbaude attiecībā uz ceturto bausli nenotika, pirms nebija atvērts Dieva templis Debesīs.

Kas miruši laikā, kad gaisma par Dieva likumiem un ceturto baušļa prasībām vēl nebija dota, tos nesodīs par septītās dienas, Sabata, pārkāpšanu. Nav izprotama Dieva gudrība un žēlastība, kas gaismu un zināšanas pasniedz īstajā laikā, kad ļaudīm tās ir nepieciešamas. Pirms Savas nākšanas, lai tiesātu šo pasauli taisnībā, Viņš sūta brīdinājumu, lai ļaudis atmodinātu un viņu uzmanību pievērstu novārtā atstātajam ceturtajam bauslim, lai tie kļūtu apgaismoti, nožēlotu Viņa likuma pārkāpšanu un pierādītu savu padevību Lielajam Likumdevējam. Viņš ir gādājis, lai visi varētu būt svēti un laimīgi, ja vien viņi to vēlas. Sai paaudzei dots pietiekoši daudz gaismas, lai mēs uzzinātu, kādi ir mūsu pienākumi un priekšrocības, un priecātos par dārgajām un svinīgajām patiesībām to vienkāršībā un spēkā.

Mēs esam atbildīgi tikai par to gaismu, kas spīd uz mums. Mūs pārbauda Dieva baušļi un Jēzus liecība. Ja būsim uzticīgi un paklausīgi, tad Dievs par mums priecāsies un mūs svētīs kā savu izredzēto, īpašo tautu. [694] Kad Kristus sekotāju sirdīs valdīs un darbosies pilnīga ticība un pilnīga

mīlestība un padevība, tad viņu iespaids būs varens. No tiem izstaros gaisma, izklīdinot apkārtējo tumsu, izdaiļojot un paceļot visus, kas nonāk to iespaids sfērā, un vadot uz patiesības atzišanu visus, kas ir labprātīgi pieņemt gaismu un iet pa pazemīgo paklausības tekū.

Kuru prāts ir miesīgs, tie nevar saprast dzīvību dodošās patiesības svēto gaismu, no kā atkarīga viņu pestīšana, jo to sirds ir lepna, viņi mīl pasauli, mīl ērtības, nododas savtībai, mantkārībai, skaudībai, greizsirdībai, miesas kārei, naidam un visiem citiem ļaunumiem. Ja viņi tos uzvarētu, tad tiem būtu iespējams kļūt dievišķās dabas līdzdalībniekiem. Daudzi atstāj skaidrās Dieva Vārda patiesības un neņem vērā gaismu, kas spoži spīd uz to tekas; viņi cenšas ielauzties noslēpumos, kas nav skaidri atklāti; viņi min, runā un strīdas par jautājumiem, kurus tiem nav nepieciešams izprast, jo tiem nav sevišķas nozīmes attiecībā uz viņu pestīšanu. Šādā veidā sātans ir pievilis tūkstošus. Viņi nav domājuši par pašreizējo ticību un pašreizējiem pienākumiem, kas ir skaidri un saprotami visiem, kuriem ir spējas spriest; viņi kavējušies pie apšaubāmām teorijām un Rakstu vietām, kuras nav varējuši saprast, un ir kļūdušies ticības ziņā; viņu ticība ir sajaukta.

Dievs grib, lai visi praktiski izlietotu Viņa Vārda skaidrās mācības par cilvēka pestīšanu. Ja viņi būs Vārda darītāji, kas savā vienkāršībā ir skaidrs un spēcīgs, tad tie nepiedzīvos neveiksmi kristīga rakstura pilnveidošanā. Viņi tiks svētoti caur patiesību un, pazemīgi paklausot, sev nodrošinās mūžīgu dzīvību. Dievam vajadzīgi kalpi, kas ir patiesi un godīgi ne tikai vārdos, bet arī darbos. Viņu augļi atklās to ticības patiesīgumu.

Brāli O, tu tiksī pakļauts sātana kārdināšanām, ja tu turpināsi turēties pie saviem maldīgajiem uzskatiem. Tava ticība kļūs sajaukta ticība, un tev draudēs briesmas samulsināt arī citus cilvēkus. Dievs prasa, lai Viņa ļaudis [695] būtu vienoti. Tavi īpatnējie uzskati kaitēs tavam iespaidam; un, ja tu turpināsi turēties pie tiem, tad beidzot tie tevi šķīrs no taviem brāļiem. Ja Dievam ir gaisma, kas nepieciešama Viņa ļaužu glābšanai, tad Viņš to tiem dos, kā Viņš ir devis citas lielās un svarīgās patiesības. Sai ziņā tev vajadzētu palikt mierīgam. Ļauj Dievam darboties Viņa paša izraudzītā ceļā, piepildot Savus nodomus Viņa paša nolemtajā veidā un laikā. Kaut Dievs tevi darītu spējīgu staigāt gaismā, kā Viņš ir gaismā.

ATBILDĪBA PAR SAŅEMTO GAISMU

Man rādīja brāļa P gadījumu. Viņš kādu laiku stāvēja, pretojoties patiesībai. Viņa grēks nebija, ka viņš nepieņēma to, ko godīgi uzskatīja par maldiem, bet gan tas, ka viņš to, kam pretojās, uzcītīgi nepētīja un neiegūva par to zināšanas. Ka Sabatu ievērojošie adventisti kā draudze maldās, to viņš uzskatīja kā kaut ko pašu par sevi saprotamu. Sis viedoklis saskanēja ar viņu izjūtām, un viņš neredzēja nepieciešamību pašam visu izpētīt, čakli un ar dedzīgām lūgšanām meklējot Rakstos. Ja viņš būtu izvēlējis šo ceļu, tad tagad jau būtu aizgājis daudz tālāk uz priekšu par to vietu, kur tas atrodas patlaban. Viņš bija par kūtru, lai pieņemtu pierādījumus, un par nevīžīgu, lai meklētu Rakstos. Ja viņš būtu izvēlējis šo ceļu, tad tagad jau būtu aizgājis daudz tālāk uz priekšu par to vietu, kur tas atrodas patlaban. Viņš bija par kūtru, lai pieņemtu pierādījumus, un par nevīžīgu, lai meklētu Rakstos un redzētu vai viņa spriedums ir pareizs. Pāvils nedomāja, ka ļaudis, kas pretojās viņa mācībām, cik ilgi vien tas viņiem bija iespējams, līdz pārliecinoši pierādījumi tos spieda nostāties par labu patiesībai, kuru viņš mācīja un kuru tas bija saņēmis no Dieva, ir pelnījuši uzslavu.

Pāvils un Sīla ar zināmiem panākumiem darbojās jūdu sinagogā Tesalonikā; bet neticīgie jūdi bija ļoti neapmierināti, cēla troksni un izraisīja pret tiem sacelšanos. Dievam svētījušies apustuļi nakts aizsegā bija spiesti slepeni atstāt Tesalonīku [696] un doties uz Bereju, kur tos uzņēma ar prieku. Uzslavējot berejiešus, viņš saka: "Sīe bija godīgāki par Tesalonīkas jūdiem un Vārdu uzņēma ar visu labu prātu, meklējami ik dienas Rakstos, vai šīs lietas tā ir. Tad nu daudzi no tiem ticēja." (Ap.d.17:11,12)

Brālis P nav izpratis šī jautājuma ļoti svarīgo nozīmi. Viņš nav izjutis spiedošo vajadzību uzcītīgi pētīt Rakstus, lai neatkarīgi no jebkura cilvēka paša uzzinātu, kas ir patiesība. Viņš pārāks augstu ir vērtējis vecāko P un nav sapratis, ka nepieciešams mācīties no Tā, Kurš ir lēnprātīgs un no sirds pazemīgs. Viņš ir bijis pašpālāvīgs un nevis mācību pieņemošs cilvēks. Ļaudīm, kuri šinīs pēdējās dienās ir kūtri ticēt, Pestītājs nevar sacīt vairāk uzslavas vārdu kā šaubīgajam Tomam, kurš lielījās, ka viņš neticēs pierādījumiem, kurus mācekļi atstāstīja un kuriem viņi uzticējās, ka Kristus tiešām ir augšāmcēlies un viņiem parādījies. Toms sacīja: "Ja es neredzu naglu zīmes Viņa rokās, un nelieku savu roku Viņa sānos, tad es neticēšu." (Jāņa 20:25) Kristus deva Tomam viņa prasītos pierādījumus, tomēr Viņš tam norājoši sacīja: "Neesi neticīgs, bet ticīgs." (Jāņa 20:27) Toms atzina, ka viņš ir pārliecināts. Jēzus uz to sacīja: "Tāpēc, ka tu Mani esi redzējis, Tom, tu tici. Svētīgi, kas neredz un tomēr tic." (Jāņa 20:29)

Brāļa P nostāja padarījusi viņu par vāju vīru. Viņš ilgāku laiku turpināja apstrīdēt visu, izņemot Sabatu. Tai pašā laikā viņš biedrojās ar baušļu pārkāpējiem, un tā rīcību par pareizu atzina adventisti, kas nikni pretojās ceturtā [697] baušļa Sabatam. Viņš nemaz nespēja tiem palīdzēt, jo pats atradās nenoteiktā stāvoklī. Viņa iespaids gan daudzus vēl vairāk nocietināja neticībā. Ņemot vērā tam sniegto palīdzību, pierādījumus un iedrošinājumus, viņa atraušanos Kungs ir uzskatījis ar nepatiku, un tā ir stiprinājusi to cilvēku rokas, kas, pretojoties patiesībai, cīnījās pret Dievu.

Brālis P tagad varēja būt jau stipri vecs vīrs, ar iespaidu starp Dieva ļaudīm, un Menā, savu darbu dēļ, augstu vērtēts un mīlēts. Tomēr viņš tiecās domāt, ka viņa kūtrā atturēšanās ir sevišķs tikums, bet ne grēks, kas tam jānožēlo. Viņš ir bijis pārāk kūtrs mācīties mācības, kuras Dievs viņam vēlējās pasniegt. Viņš nav bijis spējīgs skolnieks un nav audzis tagadējā patiesībā un attiecīgajos piedzīvojumos, kas to sagatavotu nest tādu atbildību, kādu viņš varētu nest, ja būtu čakli izlietojis visu doto gaismu. Man rādīja laiku, kad brālis P sāka censties savaldīt sevi un savu ēstgribu, tad viņam bija vieglāk būt pacietīgam. Viņš bija viegli uzbudināms, sakaitināms, satraucams un novedams garīgas nomāktības stāvoklī. Viņa ēšana un dzeršana bija ļoti ietekmējusi šāda stāvokļa pastāvēšanu. Zemākās kaislības guva virsroku un valdīja pār dvēseles augstākajiem spēkiem. Sātība varēja daudz darīt priekš brāļa P: viņa veselībai ir arī nepieciešams vairāk fizisks darbs un vingrinājumi. Kad viņš sāka sevi savaldīt, viņš sāka arī augt, tomēr, pūloties paklausīt dotajiem norādījumiem, viņš saņēma tādu svētību, kādu būtu saņēmis, ja šai virzienā būtu strādājis jau agrāk.

Kur viņš varēja sakrāt ar Kristu, viņš pārāk ilgi palika atrāvies; viņš pats negribēja iet uz priekšu un stāvēja ceļā citu tālākai iešanai, tādā veidā izkaisot. Viņa iespaids stāvēja ceļā tieši tā darba procesam, kura veikšanai Dievs bija sūtījis savus kalpus. Brāļa P domas par kārtību un organizāciju bija tieši pretējas Dieva paredzētajai kārtībai. Kārtība valda Debesīs un tā jāatdarina tiem, kas ir pestīšanas mantinieki. [698] Jo ciešāk mirstīgās būtnes saskaņojas ar Debesu kārtību un tur pastāvošajiem iekārtojumiem, jo tuvāk tie nāk tam Dievam patīkamajam stāvoklim, kas tos darīs par Debesu valstības pavalstniekiem, tikpat derīgus pārceļšanai no zemes uz Debesīm, kāds bija Enoks pirms savas pārceļšanas.

Brālim P vajadzētu būt modram. Viņu lietu izpratnē trūkst kārtības sajūtas. Viņš nav saskaņojies ar tādiem ierobežojumiem, ar tādām rūpēm un uzticību, kas nepieciešama harmonijas un vienotas rīcības saglabāšanai. Viņa dzīve, viņa audzināšana reliģiskajās lietās agrākajos gados ir ļoti kaitējusi viņa mīļajiem bērniem un īpaši Dieva ļaudīm. Pienākumus, kuras Debesis uzlikušas tēvam un sevišķi sludinātājam, viņš nav izpratis. Cilvēkam, kuram pavisam vāja izpratne par viņam kā tēvam uzlikto atbildību paskubināt savus bērnus būt kārtīgiem, disciplinētiem un paklausīgiem un pašam stingri par to nostāties, nebūs panākumu arī kā sludinātājam un kā ganām pulka ganam. Tie paši trūkumi, kas raksturo viņa rīcību mājās un ģimenē, vēl atklātākā veidā un plašākos apmēros būs redzami Dieva draudzē. Nepareizības un netaisnības paliks nepatīkamo rezultātu dēļ, kas pavada rājienu un nopietnus uzaicinājumus.

Brāļa p ģimenē nepieciešama liela reforma. Dievam nepatīk patlaban tur valdošā nekārtība, viņu iešana pa saviem ceļiem un rīkošanās pēc savas patikas, šīs lietu stāvoklis viņu ģimenē noteikti strādās pretī viņa iespaidam, kur vien ar viņu iepazīsies. Tas arī nogurdinās rokas ļaudīm, kuri grib viņam palīdzēt ģimenes uzturēšanā. Šis trūkums kaitē mūsu lietai. Brālis P nesavalda savus bērnus. Dievam nepatīk viņu palaidnīgais, trokšņainais dzīves veids - viņu neizkoptā uzvedība. Tas viss ir kā sekas vai kā lāsts neaprobežotai brīvībai, uz ko kā uz savu priekšrocību pretendē jau pieminētie adventisti. Brālis un māsa P ir ilgojušies, lai viņu bērni tiktu izglābti; bet es redzēju, ka Dievs viņu atgriešanai nedarīs brīnumdarbu, kamēr tik maz tiks izprasti vecākiem atbilstošie pienākumi. Dievs šiem vecākiem ir atstājis [699] kādu darbu, kas tiem jā dara, bet šo pienākumu viņi atgrūž atpakaļ Dievam, lai Dievs to padarītu viņu vietā. Kad brālis un māsa P izpratis atbildību, kādu viņiem vajadzētu izjust par saviem bērniem, tad viņi apvienos savas pūles kārtības, disciplīnas un veselīgu ierobežojumu nostiprināšanai savā ģimenē.

Brāli P, tu esi bijis pārāk kūtrs šo nastu nešanā, kuras katram tēvam vajadzētu nest savā ģimenē; rezultātā nasta, kas atstāta mātes pleciem, ir bijusi ļoti smaga. Tu esi bijis pārāk labprātīgs atrast kādu iemeslu, lai nebūtu jā rūpējas un jā nes nastas mājās un ārpus tās. Kad Dieva bijībā un svinīgā noskaņojumā, ņemot vērā Dieva tiesas dienu, tu apņēmīgi uzņēmies atbildības nastu, kuru Debesis tev ir nozīmējušas, lai tu to nestu, un kad tu no savas puses būsi darījis visu iespējamo, tad tu garā un ticībā varēsi lūgt, lai Dievs priekš taviem bērniem padara to darbu, kura veikšana ir ārpus cilvēka spēkiem.

Brālis P līdzekļus nav izlietojis saprātīgi. Viņu nav tik daudz ietekmējis gudrs spriedums, kā viņu bērnu balsis un vēlēšanās. Viņš naudu savās rokās nav vērtējis tā, kā to vajadzētu darīt, apdomīgi

izdodot līdzekļus visnepieciešamākajām lietām, tieši tiem priekšmetiem, kas tam vajadzīgi, lai justos ērti un būtu vesels. Visai ģimenei šai ziņā nepieciešama labošanās. Ģimenei vajadzīgs daudz lietu ērtībai un iepriecai. Kārtības un sistemātiskas rīcības nevērtēšana ved pretī postam un ļoti neveiksmīgai strādāšanai. Ikkatram ģimenes loceklim vajadzētu saprast, ka uz viņu personīgi gulstas atbildība darīt savu daļu ģimenes prieka, kārtības un sistemātiskuma nostiprināšanai. Nevienam nevajadzētu strādāt pretī otram. Visiem kopīgi vajadzētu nodoties labajam citu iedrošināšanas un atbalstīšanas darbam; vajadzētu būt laipniem, iecietīgiem un pacietīgiem. Runāt vajadzētu klusā, mierīgā balsī, [700] izvairoties no nekārtības un ikvienam darot visu iespējamo, lai atvieglotu mātes nastas. Nevajadzētu atļaut notikumiem risināties pašplūsmā, ikvienam sevi aizbildinot par pienākumu nepildīšanu, atstājot citiem to, ko var un ko arī vajadzētu padarīt pašam. Šīs lietas var būt sīkumi; tomēr kopīgi tie izveido lielu nekārtību un izraisa Dieva nepatiku. Tieši nevērīga izturēšanās pret mazajām, necīgajām lietām ir tā, kas saindē dzīves laimi. Uzticīga sīko uzdevumu veikšana veido laimi, kuru varam izjust šajā dzīvē. Kas ir uzticīgs mazās lietās, tas arī lielās ir uzticīgs. Kas ir neuzticīgs vai netaisns mazās lietās, tāds tas arī būs lielākās lietās. Katram ģimenes loceklim vajadzētu izprast tieši to darba daļu, ko no viņa sagaida, lai viņš to padarītu savienībā ar citiem. Visiem, sākot no sešu gadu veca bērna un tālāk, vajadzētu saprast, ka no viņa tiek prasīts nest savu daļu dzīves nastu.

Šiem bērniem jā mācās svarīgas mācības, un tagad tie tās var apgūt labāk, nekā kādā citā laika posmā. Dievs strādā priekš šiem mīļajiem bērniem, savienojoties ar viņu vecāku pareizi izvērstām pūlēm, un tos vadīs, lai tie kļūtu par skolniekiem Kristus skolā. Jēzus vēlas, lai šie bērni atšķirtos no pasaules uzpūstā tukšuma, atstātu grēku priekus un izvēlētos pazemīgas paklausības teku. Ja tie tagad ņems vērā laipno aicinājumu, pieņems Jēzu kā savu Glābēju un turpinās iepazīties ar savu Kungu, tad Viņš tos tīrīs no viņu grēkiem un piešķirs tiem žēlastību un spēku.

Mīļais brāli P, tas, ko tu esi mācījies Menā valdošo satraucošo iespaidu vidū, ir ārkārtīgi kaitējis tavai ģimenei. Sarunās tu neesi bijis piesardzīgs, kādam tev jābūt atbilstoši Dieva prasībām. Sarunās savā ģimenē tu neesi kavējies pie patiesības, uzticīgi mācot bērniem patiesības pamatlikumus un Dieva baušļus, ceļoties un sēžoties, izejot un ieejot. Tu neesi pareizi novērtējis savu tēvu un sludinātāja darbu. [701]

Tu neesi cītīgi pildījis savu pienākumu pret saviem bērniem. Ģimenes lūgšanām tu neesi veltījis pietiekoši daudz laika un neesi prasījis visas saimes klātbūtni. Vārds "vīrs" (angliski - "Husband") nozīmē - "mājas saite". Visu ģimenes locekļu viduspunkts ir tēvs. Viņš ir likumu devējs, pats sevi parādīdams virišķīgu stāju, stingru tikumību, enerģiju, taisnīgumu, godīgumu, pacietību, drosmi, čaklumu un praktisku lietderību. Tēvs ir arī mājas priesteris, kas rītos un vakaros uz Dieva altāra uzliek upuri. Sievu un bērnus vajadzētu paskubināt pievienoties šajā upurēšanā un kopīgi dziedāt slavas dziesmas. Rītos un vakaros tēvam kā mājas priesterim vajadzētu izsūdzēt Dievam paša un bērnu izdarītos grēkus attiecīgās dienas laikā. Jāizsūdz grēki, ka viņam nākuši zināmi un arī slepenie grēki, kas atklāti tikai Dieva skatam. Šī noteiktā rīcība, ja to cītīgi ievēros tēvs, kad viņš ir mājās, vai tēva prombūtnes laikā māte, nesīs svētību visai ģimenei.

Iemesls, kāpēc šī laika jaunatne nav vairāk noskaņota par labu reliģijai, ir tās nepilnīgā audzināšana. Bērniem netiek parādīta patiesa mīlestība, ja tiem atļauj nodoties savām nepareizajām tieksmēm, vai arī ja atstāj nesodītu nepaklausību. Koks aug tai virzienā, kurp tas noliekts, kamēr vēl ir bijis mazs. Tu pārāk daudz mīli pats savas ērtības. Tu neesi pietiekoši neatlaidīgs. Tiek prasīta pastāvīga piepūle - pastāvīga modrība un nopietnas, dedzīgas lūgšanas. Uzturi savu garu lūgšanas noskaņojumā, lai tas tiektos pretī Dievam; neesi kūtrs savā darbā, bet esi dedzīgs garā, kalpodams Kungam.

Tu savā ģimenē neesi pareizi novērtējis Sabata svētumu un arī savus bērnus neesi mācījis to pareizi izprast, piekodinādams tiem, cik svarīgi ir Sabatu ievērot saskaņā ar bauslību. Tavas izjūtas nav skaidras un spējīgas izšķirt augsto standartu, kāds mums jāsasniedz, lai būtu baušļu turētāji. Tomēr [702] Dievs būs ar tevi tavās pūlēs, ja tu nopietni ķersies pie šī darba. Tev jāiegūst pilnīga kontrole pašam pār sevi; tad tev būs labāki panākumi bērnu savaldīšanā. Lai izlabotu pagātnes nolaidības, tev veicams liels darbs; tomēr no tevis netiek prasīts, lai tu to padarītu savā spēkā. Sajā darbā tev palīdzēs kalpojošie eņģeļi. Nenovērsies no šī darba un nenobīdi pie malas šo nastu, bet apņēmīgi ķeries tai klāt un izlabo to, kas ilgi atstāts novārtā. Tev jāiegūst skaidrāka izpratne par Dieva prasībām pret tevi attiecībā uz Viņa svēto dienu. Visu, ko iespējams izdarīt sešās dienās, kuras Dievs tev devis, to tad arī vajadzētu darīt. Tev nevajadzētu Dievam nolaupīt nevienu svētā laika stundu. Kas augstu vērtē Sabatu un izprot uz tiem gulstošos pienākumus, ar ko saistās Sabata ievērošana, tiem apsolītas lielas svētības: "Ja tu savu kāju savaldi Sabatā (nesaminot to un nepadarot par neko), un nedari, kas tev patīk Manā svētā dienā, un ja tu dusas dienu nosauc par līksmību, par Kunga svēto dienu, kas cienijama, un tu tā viņu godā tūri ka nestaigā savus ceļus, nedz ej pēc savas peļņas, nedz runā liekus vārdus. Tad tu priecāsies iekš tā Kunga, un Es tevi vadīšu pa zemes augstumiem, un Es

tevi mielošu ar tava tēva Jēkaba mantību; jo Kunga mute to runājusi." (Jes.58:13,14)

Sabatam iesākoties, mums jāuzmana pašiem sevi, savi darbi un savi vārdi, ka neaplaupām Dievu, izlietojot savām vajadzībām laiku, kas stingri noteikts kā Kunga laiks. Mēs nedrīkstam darīt paši, ne arī pieļaut, ka mūsu bērni dara kāda veida darbu iztikas iegādei vai arī kaut ko citu, ko varam padarīt sešas darba dienās. Piektdiena ir sagatavošanās [703] diena. Tad laiku var veltīt nepieciešamajiem sagatavošanās darbiem, un Sabata pārdomāšanai un pārrunām. Neko, ko Debesis uzskatītu par Sabata pārkāpšanu, nevajadzētu atstāt nepateiktu vai nepadarītu, lai to pateiktu vai padarītu Sabatā. Dievs prasa, lai mēs Sabatā atturētos ne tikai no fiziska darba, bet lai mēs arī savām domām liktu kavēties pie svētiem tematiem. Ceturtais bauslis patiesi tiek pārkāpts runājot par pasaulīgām lietām vai ielaižoties vieglprātīgās un nenozīmīgās sarunās. Tērzēt un runāt kaut ko un visu ko, kas ienāk prātā, jāuzskata par savu vārdu runāšanu. Ikkatra novirzīšanās no taisnības ievēd mūs verdzības saitēs un pakļauj notiesāšanai.

Brāli P, tev vajadzētu mācīties izprast ceturtdā baušļa Sabata svētumu un strādāt, lai paceltu standartu savā ģimenē un visur, kur ar savu priekšzīmi tu to esi pazemojis Dieva ļaužu vidū. Tev jāstrādā pretī iespaidam, kādu tu šai ziņā esi atstājis, mainot savus vārdus un rīcību. Tu bieži neesi paklausījis pavēlei: "Piemini Sabata dienu, ka tu to svētī!" Tu bieži esi aizmirsies un Dieva iesvētītajā dienā runājis pats savus vārdus. Tu neesi bijis uzmanīgs un neesi sevi sargājis Sabatā un esi pievienojies nesvētiem ļaudīm sarunās par dienas parastajiem tematiem, par peļņu un zaudējumiem, ražu, lopiem un uztura līdzekļu sagādi. Seit tava priekšzīme kaitē tavam iespaidam. Tev vajag reformēties.

Kas nav pilnīgi svētojušies patiesībai, tie bieži ļauj savām domām brīvi kavēties pie laicīgiem darbiem, un, kaut Sabatā tie arī atpūšas no fiziska darba, viņu mēles izsaka to, par ko tie domā; tad nāk vārdi par lopiem, ražu, zaudējumiem un peļņu. Tas viss ir Sabata pārkāpšana. Ja domas kavējas pie pasaulīgām lietām, tad mēle to atklās; jo no sirds pārpilnības mute runās.

Sludinātāja priekšzīmei šai ziņā vajag būt sevišķi pārdomātai. Sabatā tiem sevi vajadzētu apzinīgi norobežot ar [704] sarunām par reliģiskiem tematiem - par tagadējo patiesību, tagadējiem pienākumiem, kristīgo cerību un bailēm, pārbaudījumiem, cīņām un bēdām; par uzvaru beigās un saņemamo atalgojumu.

Jēzus kalpiem vajadzētu stāvēt kā to cilvēku norājējiem, kuri nepieņem Sabatu un netur to svētu. Viņiem laipni un tomēr svinīgi vajadzētu norāt tos, kas Sabatā ielaižas pasaulīgās sarunās, tajā pašā laikā uzskatīdami sevi par Sabata turētājiem. Sajā svētajā dienā viņiem vajadzētu atbalstīt nodošanos Dievam.

Nevienam nevajadzētu domāt, ka svēto laiku tam atļauts pavadīt nelietderīgā veidā. Dievam nepatīk, ka Sabata ievērotāji Sabatā daudz guļ. Ar tādu rīcību viņi apkauno savu Radītāju, ar savu priekšzīmi sakot, ka sešas dienas tiem ir pārāk vērtīgas, lai tās izlietotu atpūtai. Viņiem jāpelna nauda, kaut arī tādā veidā tie laupa sev nepieciešamo miegu, ko tie atgūst, noguļot svēto laiku. Viņi tad aizbildinās ar vārdiem: "Sabats ir dots atpūtai; sapulces apmeklēšanaš dēļ es neatraušu sev atpūtu; tā man ir vajadzīga." Tādi cilvēki nepareizi izlieto iesvētīto dienu. Sajā dienā tiem sevišķā kārtā vajadzētu ieinteresēt savas ģimenes locekļus tās ievērošanā un sapulcēties lūgšanas namā, daudziem vai nedaudziem kopā, skatoties pēc apstākļiem. Savu laiku un enerģiju vajadzētu atdot garīgām nodarbībām, lai Sabatam piešķirtais dievišķais iespaids viņus pavadītu visas nedēļas laikā. No visām nedēļas dienām neviena nav tik piemērota dievbijīgas nodošanās domām un jūtām kā Sabats.

Visas Debesis man tika rādītas kā tādas, kas Sabatā ir nomodā, raudzīdamies uz tiem, kas atzīst ceturtdā baušļa prasības un ievēro Sabatu. Eņģeļi atzīmēja viņu cieņu un viņu interesi attiecībā uz šo dievišķo iestādījumu. Kas ar stingri dievbijīgu domu gājumu svētī Dievu Kungu savās sirdīs [705] un kas cēnšas izmantot svētās stundas, turot Sabatu, cik labi vien iespējams, un godā Dievu, nosaucot Sabatu par līksmību - tos eņģeļi sevišķā kārtā svētīs ar gaismu un veselību, un tiem tiks dots dievišķs spēks. Bet uz otru pusi, eņģeļi novēršas no cilvēkiem, kas neciena Dieva iesvētītās dienas svētumu, un tiem ātrauj savu gaismu un spēku. Es to redzēju kāda mākoņa apēnotus, izmīsušus un bieži nobēdājušos. Viņi izjuta Dieva Gara trūkumu.

Mīļais brāli P, tev savās sarunās vienmēr jābūt ļoti apdomīgam. Vai Dievs tevi ir aicinājis būt par Kristus pārstāvi virs zemes, lai tu Viņa vietā lūgtu grēciniekus salīdzināties ar Dievu? Tas ir svinīgs un augsts darbs. Tad, kad tu uz paaugstinājuma beidz runāt, tad šis darbs tikai patiesi sākas. Aizejot no sapulces, tu netiec atbrīvots no savas atbildības; tev arī tad jāturpina nodoties dvēseļu glābšanas darbam. Tev jābūt dzīvai un iespaidīgai vēstulei, kas zināma un lasāma visiem cilvēkiem. Vissvarīgākais temats ir dvēseļu glābšana. Tieši šim darbam ir aicināts Kristus evaņģēlija sludinātājs.

Viņam jāturpina darīt labu arī ārpus sapulces ietvariem un sava ticības apliecība jāizrotā ar dievbijīgām sarunām un pārdomātu izturēšanos. Savai ērtībai padoms nav jāprasa. Par priekiem nav jādomā.

Bieži vien, pabeidzis savu darbu uz paaugstinājuma, tu apsēties citu cilvēku sabiedrībā un ar savu nesvēto runāšanu iznīcīni uz paaugstinājuma darīto darbu. Pienākumus, kurus tu sludini citiem, vispirms jāizpilda tev pašam un tā, kā tu nekad vēl neesi darījis, tev jāuzņemas darba nasta, atbildības smagums, kam vajadzētu gulties uz ikkatra Kristus kalpa pleciem. Nostiprini uz paaugstinājuma darīto darbu ar tālākām personīgām pūlēm. Nododies saprātīgām sarunām par tagadējo [706] patiesību un ar sirsnīgu pieeju uzzini klātesošo domas šajā jautājumā. Bīstoties Dievu, uzaicīni sarunu biedrus saskaņot dzīvi ar šo svarīgo patiesību. Tu neesi uzstājies laikā un nelaikā, norājis, brīdinājis, paskubinājis visā pacietībā un visos mācību veidos.

Ir nepieciešama pastāvīga modrība kā sargam uz Ciānas mūriem. Tava piesardzība nedrīkst samazināties. Mācies būt spējīgs ģimeņu pamācītājs pie mājas pavarda. Šajā virzienā tev ir iespējams veikt pat vairāk, nekā strādājot uz paaugstinājuma. Esi nomodā par dvēselēm kā tāds, kuram par tām būs jāatbild. Nedod neticīgajiem iemeslu tevi apvainot nolaidībā pret šo pienākumu, tos nelūdzot un neaicinot personīgi. Runā ar viņiem godīgi un tos sirsnīgi lūdz paklausīt patiesībai. "Jo mēs esam Kristus salda smarža Dievam pie tiem, kas top izglābti, un tiem, kas pazūd, vieniem nāves smarža uz nāvi, bet otriem dzīvības smarža uz dzīvību." (2.Kor.2:15,16) Redzot šī darba lielumu un smagās atbildības, kas gulstas uz sludinātāju, viņš izsaucas: "Un kas šim darbam ir derīgs? Jo mēs neesam tādi kā daudzi, kas izlieto Dieva Vārdu veikalam, bet mēs runājam ar skaidru sirdi kā Dieva uzdevumā un Dieva priekšā Kristus spēkā." (2.Kor.2:16,17)

Kas samaitā Dieva Vārdu, pasniedzot kviešus un pelavas vai kaut ko citu, ko tie varbūt uzskata par evaņģēliju, paši nostājoties pret Dieva baušļiem, tie nespēs novērtēt apustuļa izjūtas, kā viņš drebēja zem svinīgā darba smaguma, izprotot Kristus kalpa atbildību, jo no viņu rīcības atkarīgs cilvēku liktenis, par kuriem mira Kristus. To sludinātāju vērtējumā, kas paši sevi dara par sludinātājiem, nokārtot nepieciešamās formalitātes un kādu iecelt par sludinātāju liksies pavisam viegli. Bet apustulis augstu vērtēja nepieciešamo sagatavošanos, lai kādu varētu izsūtīt par sludinātāju.

Uz paaugstinājuma sludinātājam vajadzētu izturēties apdomīgi, bet ne bezrūpīgi. Viņš nedrīkst būt nevērīgs pret savu stāju. Viņam visaugstākā mērā jābūt kārtīgam, [707] smalkjūtīgam savā uzvedībā. To Dievs prasa no cilvēkiem, kas uzņemas tik atbildīgu darbu — saņemt vārdus no Dieva mutes un tos sacīt ļaudīm brīdinot un norādot, labojot un iepriecinot atbilstoši katram gadījumam. Dieva pārstāvjiem virs zemes jābūt pastāvīgā savienībā ar Radītāju, spējīgiem pastāvīgi ar Viņu sarunāties. Viņu vārdiem vajadzētu būt izmeklētiem, viņu valodai veselīgai. Nejausūs, uz labu laimi teiktus vārdus, kādus bieži lieto sludinātāji, kas evaņģēliju nesludina godīgi un no sirds, vajadzētu atstāt uz visiem laikiem.

Es redzēju, brāli P, ka tu pēc savas dabas esi ātri sakaitināms, viegli izaicināms un tev nav pacietības un izturības. Ja tavu rīcību apšaubīja vai tevi spieda nostāties par patiesību, tad tu par daudz pieķēries domai, ka tevi nedrīkst steidzināt. Tu nevēlējies spert soli uz priekšu, tāpēc ka citi vēlējās, lai tu to darītu. Tu gribēji pats noteikt par savu laiku. Ja tavi klausītāji rīkotos tāpat, tad tu tos uzskatītu par nosodāmiem. Ja visi darītu tā, kā tu esi darījis, tad Dieva ļaudīm, lai sagatavotos uz Dieva tiesu, būtu vajadzīgi tūkstoš gadi. Dievs žēlastībā ir panesis tavu gausumu; tomēr tas nenozīmē, ka citi var sekot tavai priekšzīmei, jo tu tagad esi vājš un nepilnīgs, kaut gan varēji būt stiprs un derīgs darbam.

Brālis R pavisam maz varēja tevi ietekmēt. Viņš savu darbu nedarīja gudri. Viņš kļūdījās, īpaši interesējoties par tiem, kas domāja, ka tiem jāklūst par skolotājiem. Ja viņš nebūtu pieskāries sludinātāja lietai Menas un būtu strādājis jaunos laukos, kur vēl nekad adventisti nav bijuši, tad tagad jau daudzi būtu ieguvuši patiesības atzišanu. Brālis S lēnām ir gājis uz priekšu, ieņemdamas Dievam patīkamāku stāvokli attiecībā uz pacietību, iecietību un izturību; tomēr priekš viņa jātiec padarīt vēl lielākam darbam, pirms viņš var kļūt panākumiem bagāts sludinātājs mūsu darbā un virzīt uz priekšu Dieva lietu.

Brālis R no sirds interesējās par tavu stāvokli, bet [708] tu viņa palīdzību atraidīji. Viņš tev veltīja laiku un spēku; lietas tika kārtotas tev par labu, lai atņemtu tavus aizspriedumus un mantotu tevi patiesības pieņemšanai, līdz tavš kūtrums un neticība izsmēla brāļa R pacietību. Tad izmainījās viņa pūļu raksturs, un viņš tevi spieda izšķirties un rīkoties saskaņā ar gaismu un pierādījumiem, ko tu jau bijī saņēmis. Šis viņa nopietnās pūles tu nosauci par uzmākšanos un piespiešanu. Te atklājās tavš ietiepīgais raksturs, tu sacēlies pret rīcību un atraidīji visu viņa cenšanos tev palīdzēt. Ar tādu nostāju tu kaitēji pats sev, padarīji mazdūšīgu brāli R un kļuvi Dievam nepatīkams. Tavas izjūtas pret brāli R

nebija kristīgas. Tu lepojies ar savu pretestību viņa pūlēm tevīs labā. Kungs svētīja brāļa R darbu, modinot ļaudis Menas štatā. Sis darbs bija smags un pārbaudošs, un tu darīji savu daļu, lai tas tāds būtu. Tu nesaprati, cik smagu tu padarīji darbu tiem, kurus Dievs bija sūtījis ļaudīm pasniegt patiesību. Tie atdeva visus savus spēkus, lai novestu ļaudis pie izšķiršanās par patiesību, kamēr tu un citi sludinātāji stāvējāt viņam tieši ceļā. Dievs darbojās caur Saviem kalpiem, lai vilktu ļaudis tuvāk patiesībai, bet sātans darbojās caur tevi un citiem sludinātājiem, lai strādniekus padarītu mazdūšīgus un iznīcinātu viņu pūles. Tieši tie ļaudis, kas sevi sauca par sargiem un kas varēja pirmie saņemt brīdinošo vārdu un sniegt to tālāk ļaudīm, ja viņi būtu stāvējuši Dieva padomā, patiesības pieņemšanā bija starp pēdējiem. Ļaudis atradās priekšā saviem skolotājiem. Tie brīdinājumu pieņēma pat pirms sargiem, jo sargi bija neuzticīgi un gulēja savās sargu vietās.

Brāli P, tev pret brāli R vajadzētu izjust brāļa līdzjūtību un mīlestību, jo to viņš drīzāk no tevis ir pelnījis, nekā kādu nosodošu vārdu. Tev vajadzētu stingri nopelt [709] pašam savu rīcību, jo tu biji cīnītājs pret Dievu. Bet tu kavēji laiku sev un citiem, stāstot par brāļa R pūlēm pie tevis un par tavu pretošanos viņa darbam un sirsnīgi par to smējies.

Katram Kristus kalpam pienākas rūpēties, lai viņa valoda būtu veselīga, ko nebūtu iespējams nosodīt. Es redzēju, ka Kristus kalpu labā ir jādara kāds svinīgs darbs. Tas nav padarāms bez piepūles no viņu pašu puses. Tiem jāsaprot, ka ir darāms darbs viņu pašu lietā, ko neviens cits priekš tiem nevar padarīt. Tiem jāiegūst nepieciešamais derīgums, lai būtu spējīgi Kristus kalpi, un lai Dieva dienā tie varētu stāvēt attaisnoti, brīvi no dvēseļu asinīm, kā tādi, kas darījuši visu savu pienākumu Dieva bijībā. Kā atalgojumu uzticīgais Gana palīgs dzirdēs no Virsgana vārdus: "Labi, tu godīgais un uzticīgais kalps!" (Mat.25:23) Tad Viņš tiem galvā uzliks godības kroni un tos aicinās ieiet sava Kunga priekā. Kas ir šis prieks? — tas būs raudzīšanās kopā ar Kristu uz atpestītajiem svētajiem, atskatīšanās kopā ar Kristu uz savu grūto darbu dvēseļu glābšanas labā, uz pašaižļēģanos un uzpurēšanos, uz atteikšanos no ērtībām un pasaulīgiem ieguvumiem, uz atteikšanos no visiem laicīgiem pamudinājumiem, to vietā izvēloties negodu, ciešanas un sevis pazemošanu, nogurdinošu darbu un garīgas mokas, ko izraisīja cilvēku pretošanās Dieva padomam pašu dvēselēm par sliktu; atmiņā tiks atsaukta dvēseles savaldišana un disciplinēšana Dieva priekšā, raudāšana starp priekškaru un altāri un viņu kļūšana par skatu spēli pasaulei, eņģeļiem un cilvēkiem. Tas viss ir beidzies un nu ir redzami viņu darba augļi, dvēseles, kas izglābtas pateicoties viņu pūlēm Kristū. Sludinātāji, kas ir bijuši Kristus līdzstrādnieki, ieiet sava Kunga priekā un ir pilnīgi apmierināti.

"Raudzīsimies uz Jēzu, mūsu ticības iesācēju un pabeidzēju, kas Viņam sagaidāmā prieka vietā Krustu ir pacietis, par kaunu nebēdādams, un ir nosēdies Dieva tronim pa labo [710] roku. Nemiet vērā To, Kas panesis tādu pretestību no grēciniekiem, lai jūs nepiekūstat savās dvēselēs pagurdami. Jūs vēl neesat līdz asinīm pretī turējušies, cīnīdamies pret grēku." (Ebr.12:2-4) Sludinātāji pārāk ātri aizmirst savu Pestīšanas Autoru. Viņi domā, ka pacieš daudz, kad patiesībā panes un cieš pavisam maz. Dievs strādās sludinātāju labā, ja tie ļaus Viņam priekš tiem strādāt. Bet, ja tie domā, ka ar viņiem viss ir kārtībā, un ka tiem nav vajadzīga pamatīga atgriešanās, ja tie nevēros sevi un nepacelsies līdz Dieva noteiktajam standartam, tad Dieva darbs labāk sekmēsies bez viņa pūlēm nekā ar tiem.

Dievs no sludinātājiem prasa, lai tie sasniegtu viņa nolikto standartu, lai parādītos kā no Viņa nolikti strādnieki, kam nav jākaunas. Ja tie atsakās no stingras disciplīnas, tad Dievs viņus atlaidīs un izraudzīsies cilvēkus, kas nepaliks mierā, līdz būs pilnīgi sagatavoti ikvienam labam darbam. Mūsu sirdis pēc savas dabas ir grēcīgas un kūtras kalpošanā Kristum; mums pastāvīgi ir jābūt modriem un piesardzīgiem, vai arī mēs nepanesīsim grūtības kā labi Kristus karavīri; mēs neizjutīsim nepieciešamību dot labi tēmētus un spēcīgus triecienus grēkiem, kas mums ļoti uzmācās, bet būsīm labprātīgi paklausīt sātana čukstiem un labāk paši sev spraudīsim standartu, nekā pieņemsim šķīsto un augsto no Dieva mums noteikto standartu.

Es redzēju, ka Sābatu turošie Menas sludinātāji nav kļuvuši Bībeles pētnieki. Viņi nav izjutuši nepieciešamību paši priekš sevis uzcītīgi pētīt Dieva Vārdu, lai būtu pilnīgi sagatavoti ikvienam labam darbam; viņi arī nav izjutuši nepieciešamību paskubināt savus klausītājus rūpīgi meklēt Rakstos. Ja Menā nebūtu bijis neviens Septītās dienas adventistu draudzes sludinātājs, kas pretotos Dieva padomam, tad visu padarīto būtu bijis iespējams veikt ar pusi no tur veltītajām pūlēm, un ļaudis būtu izvesti no sava neskaidrā, apmulsušā stāvokļa pie kārtības un tagad būtu pietiekoši [711] stipri stāties pretī svešiem, pretestības pilniem iespaidiem. Daudzas vietas, kurās vēl nav ieiets, varēja būt jau apmeklētas, veltot tām sekmīgu darbu, kas daudzus būtu vadījis pie patiesības atziņas.

Daudz no tā darba, kas darīts Menā, ir darīts priekš Septītās dienas adventistu sludinātājiem, lai tos nostādītu pareizā stāvoklī. Bija nepieciešams smags darbs, lai apkarotu iespaidu, ko tie atstāja, pretojoties Dieva padomam, līdz ar to kaitēdami paši sev un stādamies ceļā grēciniekiem.

Viņi nevēlējās ieskatīties paši sevī, un tiem, kas to vēlējās darīt, viņi lika ceļā šķēršļus ar priekšrakstiem un priekšzīmi. Tika pielaista kļūda, ieejot laukos, kur jau atradās adventisti, kas vispārīgi neizjuta vajadzību pēc palīdzības, bet kas par sevi domāja, ka viņi atrodas labā stāvoklī un ir spējīgi mācīt citus. Strādnieku ir maz, un viņu spēki jāizlieto tur, kur sagaidāmi iespējami vislabākie panākumi. Vispār Menas štatā daudz vairāk var padarīt tur, kur nav neviena adventista. Ir jāiet jaunos laukos; un laiku, kas līdz šim pavadīts smagā darbā priekš adventistiem, kuri nevēlas mācīties, vajadzētu veltīt šiem laukiem, izejot uz ceļiem un sētmalēs un strādājot pie neticīgo atgriešanas. Ja arī adventisti nāk un klausās, tad lai tie nāk. Atstājiet tiem atvērtu ceļu nākt, ja tie vēlas.